Acesta nu este document finalizat
Cod ECLI ECLI:RO:ICCJ:2020:045.000382

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ŞI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

DECIZIA NR. 382/A **DOSAR NR. 345/64/2016**

Şedința publică din 17 decembrie 2020
Completul compus din:
Preşedinte – Florentina Dragomir
Judecător – Ioana Alina Ilie
Judecător – Ionuț Mihai Matei

Magistrat asistent – Liliana Miu

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție, Direcția Națională Anticorupție, a fost reprezentat de procuror Raluca Mirică.

Pe rol se află pronunțarea în cauza penală având ca obiect apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Structura Teritorială Braşov,** părțile civile **Direcția Regională a Finanțelor Publice Braşov pentru Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, R.N.P. Romsilva, Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor** şi inculpații **Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein, Moshe Agavi, Truică Remus, Roşu Robert Mihăiță, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu, Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Chiriac Theodor** şi **S.C. Reciplia S.R.L.** împotriva sentinței penale nr. 39 din 27 iunie 2019 pronunțată de Curtea de Apel Brașov, Secția Penală privind şi pe inculpații Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Stoian Ioan, Gostin Marin, Dima Niculae, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Muşat Apostol, Jecu Nicolae, Sin Gheorghe şi Gheorghiță Dragomira.

Dezbaterile au avut loc în şedințele publice din 10, 11 şi 13 noiembrie 2020, fiind consemnate în încheierile de şedință de la acele date, care fac parte integrantă din prezenta hotărâre, când, având nevoie de timp pentru a delibera şi pentru a da posibilitatea părților şi reprezentantului Ministerului Public să depună concluzii scrise, Înalta Curte a amânat pronunțarea la 27 noiembrie 2020, la 03 decembrie 2020 şi, apoi, la 17 decembrie 2020, când în aceeaşi compunere a decis următoarele:

ÎNALTA CURTE

Asupra cauzei penale de față, în baza actelor şi lucrărilor dosarului, reține următoarele:

A. JUDECATA ÎN PRIMĂ INSTANȚĂ

Prin **sentința penală nr. 39 din 27 iunie 2019 pronunțată de Curtea de Apel Brașov, Secția Penală**, în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală s-a

constatat că au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză penală următoarele hotărâri pronunțate de instanțele civile:

- hotărârea nr. 132/06.02.1955 pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație şi Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moştenitor al fostului Rege Carol al II-lea.

- sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 pronunțată de Judecătoria Buftea (definitivă şi irevocabilă prin neapelare) şi Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 pronunțată de Judecătoria Buftea (rămasă irevocabilă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti şi respingerea recursului prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea suprafeței de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov

- sentința civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului Bucureşti - Secția a III-a civilă (definitivă prin neapelare), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea imobilului Ferma Regală Băneasa

Au fost respinse restul solicitărilor inculpatului Roşu Robert Mihăiță şi ale inculpatei SC RECIPLIA SRL de constatare a autorității de lucru judecat a chestiunilor statuate prin celelalte hotărâri pronunțate de instanțele civile în legătură cu drepturile succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe.

Au fost respinse cererile şi excepțiile privind constatarea nulității absolute a probelor administrate în prezenta cauză, formulate de către inculpații Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Moshe Agavi, Mateescu Lucian Claudiu, Andronic Dan Cătălin şi Truică Remus.

În temeiul art. 386 alin. 1 C.pr.pen. s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu, reținută în legătură cu retrocedarea suprafeței de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov, pentru inculpații:

- TRUICĂ REMUS, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 4 de la încadrarea în drept)

- ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal. (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 4 de la încadrarea în drept)

- AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă la pct. 3 de la încadrarea în drept din rechizitoriu).

- PĂVĂLOIU NELA, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

- MUŞAT APOSTOL, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

- DIMA NICULAE, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

- JECU NICOLAE, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

- POPA CATERINA, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

- OLTEANU GHEORGHE, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal

- DELCEA VALENTIN, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

- CHIRIAC THEODOR, din abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal

În temeiul art. 386 alin. 1 C.pr.pen. a fost respinsă cererea inculpatului Delcea Valentin de schimbare a încadrării juridice a faptei din infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracțiunea de neglijență în serviciu, prevăzută de art. 298 Cod penal.

1. În temeiul art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **TRUICĂ REMUS** la o pedeapsă de 4 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență.

În temeiul art. 71 din Codul penal din 1968 aplică pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a şi lit. b) din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe acelaşi inculpat la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 5 de la încadrarea în drept).

În temeiul art. 71 din Codul penal din 1968 s-a aplicat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a şi lit. b) din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 33 lit. a) din Codul penal din 1968 raportat la art. 34 lit. b) din Codul penal din 1968 s-au contopit pedepsele de mai sus, aplicându-se inculpatului Truică Remus pedeapsa principală cea mai grea de 4 ani închisoare şi pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a şi lit. b) din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 88 alin. (1) din Codul penal din 1968 s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului Truică Remus durata măsurilor preventive privative de libertate (reținere şi arest la domiciliu), de la 09.12.2015 la 21.06.2016, inclusiv.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul Truică Remus pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 (forma în vigoare la data faptelor), cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 3 de la încadrarea în drept).

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1968 rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1968 rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 248^1 din Codul penal din 1968 şi 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (6) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. f) Cod procedură penală s-a dispus încetarea procesului penal față de acelaşi inculpat pentru infracțiunea de dare de mită, prevăzută art. 255 alin. 1 din Codul penal din 1968 rap. la art. 6 din Legea 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

2. În temeiul art. 6^1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptelor), cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE** la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de cumpărare de influență.

În temeiul art. 86^1 şi art. 86^2 din Codul penal din 1968 s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Al României Paul Philippe, pe un termen de încercare de 5 ani.

În temeiul art. 71 alin. 1 din Codul penal din 1968 s-a aplicat inculpatului Al României Paul Philippe pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1968 s-a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

În temeiul art. 86^3 alin. 1 din Codul penal din 1968 s-a dispus ca pe durata termenului de încercare condamnatul să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Bucureşti
b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reşedință sau locuință şi orice deplasare care depăşeşte 8 zile, precum şi întoarcerea;
c) să comunice şi să justifice schimbarea locului de muncă;
d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86^4 raportat la art. 83 şi art. 84 din Codul penal din 1968, potrivit cărora săvârşirea unei noi infracțiuni în termenul de încercare sau neîndeplinirea obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare atrage revocarea suspendării sub supraveghere şi executarea în întregime a pedepsei.

S-a constatat că inculpatul a fost reținut în data de 11.12.2015 şi arestat la domiciliu de la 12.12.2015 până la 21.06.2016, inclusiv.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul Al României Paul Philippe pentru infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1968 rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 26 din Codul penal din 1968 rap. la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 248^1 din Codul penal din 1968 şi 5 Cod penal.

3. În temeiul art. 257 alin. 1 din Codul penal din 1968 raportat la art. 71^1 alin. 2 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnată inculpata **S.C. RECIPLIA S.R.L.** la o pedeapsă de 200000 de lei amendă penală, pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență.

În baza art. 495 alin. 6 Cod procedură penală, după rămânerea definitivă a prezentei hotărâri, o copie de pe dispozitivul hotărârii se va comunica Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Bucureşti.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitată inculpata S.C. RECIPLIA S.R.L. pentru infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal.

4. În temeiul art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002 a fost condamnată inculpata **PĂVĂLOIU NELA** la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor.

În temeiul art. 91 Cod penal s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatei Păvăloiu Nela, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpata condamnată va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Bucureşti, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței şi orice deplasare care depăşeşte 5 zile, precum şi întoarcerea;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații şi documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 2 lit. a) Cod penal s-a impus inculpatei condamnate obligația de a frecventa un program de reintegrare socială derulat de serviciul de probațiune sau în colaborare cu instituții din comunitate.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpata condamnată Păvăloiu Nela va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile, stabilind că instituțiile din comunitate în care aceasta poate presta muncă sunt Direcția Generală de Asistență Socială şi Protecție a Copilului, Sector 4, București şi Fundația pentru Promovarea Sancțiunilor Comunitare București.

În baza art. 404 al 2 Cod procedură penală s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal, a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării sub supraveghere.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitată inculpata Păvăloiu Nela pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

5. În temeiul art. 31 alin. 2 din Codul penal din 1968 rap. la art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal, a fost condamnat inculpatul **CHIRIAC THEODOR** la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de participație improprie la spălarea banilor.

În temeiul art. 86^1 şi art. 86^2 din Codul penal din 1968 s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului CHIRIAC THEODOR, pe un termen de încercare de 5 ani.

În temeiul art. 71 alin. 1 din Codul penal din 1968 s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b din Codul penal din 1968.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1968 s-a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

În temeiul art. 86^3 alin. 1 din Codul penal din 1968 s-a dispus ca pe durata termenului de încercare inculpatul condamnat să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

e) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Bucureşti

f) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reşedință sau locuință şi orice deplasare care depăşeşte 8 zile, precum şi întoarcerea;
g) să comunice şi să justifice schimbarea locului de muncă;
h) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86^4 raportat la art. 83 şi art. 84 din Codul penal din 1968, potrivit cărora săvârşirea unei noi infracțiuni în termenul de încercare sau neîndeplinirea obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare atrage revocarea suspendării sub supraveghere şi executarea în întregime a pedepsei.

S-a constatat că inculpatul a fost reținut în data de 02.03.2016 şi arestat la domiciliu de la 03.03.2016 până la 14.03.2016, inclusiv.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul Chiriac Theodor pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

6. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ** pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

7. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **TAL SILBERSTEIN** pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

8. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **BENYAMIN STEINMETZ** pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

9. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **MOSHE AGAVI** pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal - în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

10. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **ANDRONIC DAN CĂTĂLIN** pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

11. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **MARCOVICI MARIUS ANDREI** pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

12. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **MATEESCU LUCIAN CLAUDIU** prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat acelaşi inculpat pentru infracțiunea de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

13. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitată inculpata **GHEORGHIȚĂ DRAGOMIRA** pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

14. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **SIN GHEORGHE** pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

15. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitată inculpata **DICU CORINA TEODORA** pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

16. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **STOIAN IOAN** pentru infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prev. de art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

17. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **MUŞAT APOSTOL** pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

18. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **DIMA NICULAE** pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un

folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

19. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **JECU NICOLAE** pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

20. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitată inculpata **POPA CATERINA** pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

21. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **OLTEANU GHEORGHE** pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

22. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **DELCEA VALENTIN** pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 rap. la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

23. În temeiul art. 396 alin. (5) Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I Cod procedură penală a fost achitat inculpatul **GOSTIN MARIN** pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin.1 Cod penal.

În temeiul art. 257 alin. 2 rap. la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 şi art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968 s-a dispus confiscarea specială a următoarelor bunuri:

- terenul de 67393 m.p. înscris în Cartea funciară nr. 104238 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7970) Snagov, nr. cadastral 5827/4/2, aflat în proprietatea inculpatei S.C. RECIPLIA S.R.L.

- terenul de 110682 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104373 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7449) Snagov, nr. cadastral 5830/4, aflat în proprietatea inculpatei S.C. RECIPLIA S.R.L.

- terenul de 68300 m.p. (68344 măsurat), înscris în Cartea funciară nr. 104678 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7138 Snagov), nr. cadastral 5825, aflat în proprietatea inculpatei S.C. RECIPLIA S.R.L.

- terenul de 127138 m.p. (127718 măsurat) înscris în Cartea funciară nr. 237376 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 91087), nr. cadastral 26041/2/2, aflat în proprietatea inculpatei S.C. RECIPLIA S.R.L.

În temeiul art. 257 alin. 2 rap. la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 şi art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968 s-a dispus confiscarea specială de la inculpata SC RECIPLIA S.R.L. a echivalentului în bani al terenului de 23783 m.p., înstrăinat de S.C. RECIPLIA S.R.L. către S.C. HERCULES PROPERTIES S.R.L., în valoare de 8.347.833 de euro.

În temeiul art. 257 alin. 2 rap. la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 şi art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968 s-a dispus confiscarea specială de la inculpatul Truică Remus a echivalentului în bani al următoarelor bunuri:

- terenul de 75400 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, în valoare de 41281,5 euro.

- terenul de 14000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817, în valoare de 7665 euro

- terenul de 9300 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808, în valoare de 5091,75 euro

- terenul de 10000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104371 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7446) Snagov, nr. cadastral 5830/1, în valoare de 4835 euro

- terenurile în suprafață totală de 32573 m.p., înscrise cu numerele cadastrale 5827/1, 5827/3, 5827/5, 5827/6, 5827/7, în valoare de 15749,04 euro

În temeiul art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968 s-a dispus confiscarea specială de la inculpatul Al României Paul Philippe a sumei de 4000000 de euro.

În temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 (art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii) raportat la art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus confiscarea specială a următoarelor bunuri:

- terenul de 6534 m.p., înscris în Cartea Funciară nr. 102687 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7440) Snagov, nr. cadastral 5827/2, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL

- terenul de 43459 m.p., înscris în Cartea funciară inițială 7447 Snagov şi dezmembrat ulterior în 43 de parcele cu numerele cadastrale 5830/2/1-5830/2/43, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL

- terenul de 28799 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 102714 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7448) Snagov, nr. cadastral 5830/3, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL

În temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 (art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii) raportat la art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968, s-a dispus confiscarea specială de la inculpatul Chiriac Theodor a sumei de 45000 de euro.

În temeiul art. 25 alin. (5) Cod procedură penală, au fost lăsate nesoluționate acțiunile civile formulate în procesul penal de părțile civile Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, Ministerul Finanțelor Publice şi R.N.P. ROMSILVA.

În temeiul art. 397 Cod procedură penală s-au menținut măsurile asigurătorii dispuse în prezenta cauză asupra bunurilor aparținând următoarelor persoane:

- Truică Remus, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 1.03.2016, 07.04.2016, 11.03.2016, 27.01.2016,

25.03.2016 (cu excepția măsurilor asigurătorii instituite asupra terenurilor de 75400 m.p., de 9300 m.p. şi de 14000 m.p., menționate mai sus), până la concurența sumei de 74622,29 euro.

- Al României Paul Philippe, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 01.03.2016, 11.03.206, până la concurența sumei de 4000000 de euro.

- SC RECIPLIA SRL, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015 şi 02.03.2016 asupra bunurilor imobile, iar în ce priveşte măsura asigurătorie instituită prin ordonanța din 08.12.2015 asupra conturilor societății, aceasta se menține până la concurența sumei de 8.347.833 de euro.

- Chiriac Theodor, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 25.03.2016, 02.03.2016 şi 10.05.2016, până la concurența sumei de 45000 de euro.

- SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanța procurorului din data de 04.03.2016.

În temeiul art. 397 Cod procedură penală s-au ridicat în totalitate măsurile asigurătorii dispuse în prezenta cauză asupra bunurilor următorilor inculpați:

- Roşu Robert Mihăiță, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016

- Andronic Dan Cătălin, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 27.01.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016.

- Marcovici Marius Andrei, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din data de 08.12.2015 şi 11.03.2016

- Mateescu Lucian Claudiu, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din data de 08.12.2015 şi 27.01.2016

- Păvăloiu Nela, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din data de 01.03.2016, 11.03.2016, 25.03.2016

- Muşat Apostol, măsura asigurătorie instituită prin ordonanța procurorului din data de 01.03.2016.

- Dima Niculae, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din data de 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016.

- Jecu Nicolae, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din data de 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016.

În temeiul art. 397 Cod procedură penală s-au ridicat măsurile asigurătorii dispuse prin ordonanțele procurorului din 12.02.2016 şi 01.03.2016 asupra următoarelor bunuri, deținute în devălmăşie de inculpatul Truică Remus şi Truică Irina:

- terenul de 75400 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2

- terenul de 9300 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808 şi

- terenul de 14000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817.

În temeiul art. 274 alin. 1 şi 2 Cod procedură penală au fost obligaţi inculpaţii Truică Remus la plata sumei de 55300 lei, Al României Paul Philippe la plata sumei de 55300 lei, SC RECIPLIA SRL la plata sumei de 55300 lei, Păvăloiu Nela la plata sumei de 15300 lei şi Chiriac Theodor la plata sumei de 7300 lei, reprezentând cheltuieli judiciare către stat.

În temeiul art. 275 alin. 3 Cod procedură penală restul cheltuielilor judiciare avansate de stat au rămas în sarcina statului.

În temeiul art. 276 alin. 5 Cod procedură penală a fost respinsă cererea inculpatului Mateescu Lucian de acordare a cheltuielilor de judecată.

În temeiul art. 272 Cod procedură penală onorariile avocaţilor din oficiu desemnaţi pentru inculpaţii TRUICĂ REMUS, ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ, TAL SILBERSTEIN, BENYAMIN STEINMETZ, MOSHE AGAVI, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, MARCOVICI MARIUS ANDREI, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU, SC RECIPLIA SRL, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPE, GHEORGHIŢĂ DRAGOMIRA, SIN GHEORGHE, DICU CORINA TEODORA, STOIAN IOAN, PĂVĂLOIU NELA, MUŞAT APOSTOL, DIMA NICULAE, JECU NICOLAE, POPA CATERINA, OLTEANU GHEORGHE, DELCEA VALENTIN, CHIRIAC THEODOR, în cuantum de câte 520 lei pentru fiecare, vor fi înaintate din fondurile Ministerului Justiţiei.

I. Prima instanţă a reţinut că **acuzaţiile reţinute în rechizitoriu** vizează fapte comise în perioada 2006-2013, în interesul obţinerii unor imobile de o valoare deosebită, respectiv Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, bunuri care, în opinia parchetului, au fost revendicate fără drept de către inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE.

1. Referitor la infracţiunile de constituire a unui grup infracţional organizat, trafic de influenţă, cumpărare de influenţă şi spălare a banilor, reţinute în sarcina inculpaţilor TRUICĂ REMUS, PAUL PHILIPE AL ROMÂNIEI, ROŞU ROBERT MIHĂIŢĂ, TAL SILBERSTEIN, STEINMETZ BENYAMIN, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, MARCOVICI MARIUS ANDREI, MOSHE AGAVI şi MATEESCU LUCIAN CLAUDIU, parchetul a arătat următoarele:

În anul 2005, în ansamblul preocupărilor inculpatului PAUL PHILIPE AL ROMÂNIEI de retrocedare a bunurilor care au aparţinut fostului Rege Carol al II-lea, bunicul său, fiind nemulţumit de stadiul soluţionării cererilor şi de demersurile făcute de avocaţi sau mandatari, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a cunoscut-o pe inculpata PAVĂLOIU NELA (cercetată în prezenta cauză în legătură cu retrocedarea bunului Pădurea Snagov), care i-a fost prezentată ca o persoană cu multe relaţii şi, implicit cu influenţă, care s-a oferit să-i acorde sprijin în demersurile de identificare şi recuperare a bunurilor preluate abuziv, în schimbul unei cote din dreptul de proprietate al bunurilor obţinute.

La data de 30.10.2005 s-a încheiat între inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL şi SC ILKO STAR SRL, reprezentată de PĂVĂLOIU NELA, contractul de mandat prin care societatea se obliga să acorde asistenţă de specialitate în procedurile de restituire. În schimb inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL se obliga să-i plătească mandatarei un procent variabil din suma obţinută din vânzarea bunurilor imobile

sau cota parte în natură din bunurile imobile. Ulterior a fost încheiat un alt contract de mandat si asistență de specialitate între aceleaşi părți şi având acelaşi obiect, autentificat de notarul public prin încheierea nr. 5 din 13.01.2006, iar plata mandatului a fost stabilită la valoarea de 30% din prețul de vânzare a bunului recuperat. Acest contract a fost modificat prin două acte adiționale, iar în baza lui s-au încheiat apoi antecontracte de vânzare-cumpărare a unor părți din bunurile solicitate la retrocedare, corespunzătoare acestui procent de 30%.

Nereuşind să obțină banii pretinşi de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (care avea la acel moment venituri modeste, constând într-o rentă lăsată de tatăl său) şi dorind la rândul ei să obțină bani, profitând de contractul mandat avut, inculpata PĂVĂLOIU NELA a căutat persoane cunoscute în domeniul imobiliar care să cumpere „afacerea". Fiind presată de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi simțindu-se depăşită de „dificultățile" de rezolvare, deşi avea numeroşi prieteni în lumea politică, i-a comunicat acestuia că pentru obținerea bunurilor are nevoie de „oameni mai puternici, mai bine ancorați politic", context în care i-a făcut cunoştință cu inculpatul TRUICĂ REMUS, pe care i l-a prezentat ca fiind o persoană cu importanță în România, consilier al lui Adrian Năstase.

Pe de o parte inculpatul PAUL PHILIPE AL ROMÂNIEI a cumpărat influența pe care inculpatul TRUICĂ REMUS o avea asupra diferiților funcționari de la instituțiile publice deținătoare a celor două proprietăți. Pe de altă parte, inculpatul TRUICĂ REMUS a prezentat „afacerea" unor persoane potente din punct de vedere financiar, cu care s-a asociat constituind un grup infracțional, aşa cum vom arăta în continuare, hotărând împreună cu aceştia să se implice în realizarea demersului infracțional, singura cale în obținerea bunurilor imobile pe care PAUL PHILIPE AL ROMÂNIEI le revendica în mod nelegal.

Astfel, se arată că, începând cu luna noiembrie 2006, inculpații TRUICĂ REMUS (fost consilier la cancelaria primului ministru până în 2004, cunoscut conform datelor publice ca o persoană cu influență la nivelul autorităților publice, chiar şi după ce a fost eliberat din funcția publică), ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ (avocat al Casei de avocatură Țuca, Zbârcea şi Asociații, s-a implicat activ în demersurile de încheiere contracte, transmitere notificări, conform celor convenite cu TRUICĂ REMUS), TAL SILBERSTEIN (sub pretextul activităților de consultanță politică derulate prin firma Media Polical Comunication SRL a făcut mai multe activități de lobby în România), BENYAMIN STEINMETZ (cel care a condus legăturile infracționale ale grupului organizat din afara țării, rar prezent în România, a asigurat mare parte din banii care au fost necesari pentru a fi avansați în cadrul proiectului infracțional ce formează obiectul prezentei analize) şi SHIMON SHEVEZ (fost consilier al unui premier israelian, consultant politic şi colaborator al unor firme de consultanță americane), au constituit un grup infracțional care a avut ca scop dobândirea întregii averi revendicate nelegal de AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE prin oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți şi complicitatea la săvârşirea, de către aceste persoane, a infracțiunii de abuz în serviciu, prin punerea la dispoziție şi semnarea înscrisurilor necesare, traficarea influenței reale asupra funcționarilor publici.

Parchetul a mai reținut în actul de sesizare că inculpații ANDRONIC DAN, MARCOVICI MARIUS ANDREI, MOSHE AGAVI şi MATEESCU LUCIAN au aderat ulterior la grupul infracțional: primii trei în anul 2007, ultimul în anul 2011.

Rolul inculpatului TRUICĂ REMUS în cadrul grupului a fost esențial, în sensul că persoana, reputația şi susținerile acestuia au fost determinante în convingerea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, persoană interesată pentru cumpărarea influenței.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a arătat pe parcursul urmăririi penale că, inculpatul Truică Remus i-a promis că va interveni direct sau prin relațiile pe care le are la nivelul instituțiilor deținătoare a terenurilor solicitate pentru a obține soluții favorabile.

De asemenea, s-a reținut în rechizitoriu că inculpatul TRUICĂ REMUS a acționat ca mandatar al SC RECIPLIA SRL în actele întocmite cu cumpărătorul de influență AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, s-a întâlnit în mod repetat cu acesta pentru a discuta stadiul demersurilor întreprinse, a negociat cu acesta în interesul grupului, a discutat cu inculpatul ROŞU ROBERT, avocat, pentru întocmirea documentelor necesare creării aparenței de legalitate, s-a prezentat în fața autorităților în numele cumpărătorului de influență, a discutat cu notari şi avocați pentru întocmirea de înscrisuri necesare revendicărilor, şi-a traficat influența în mod real şi a corupt funcționari pentru atingerea scopului urmărit.

În ceea ce îl priveşte pe avocatul ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ, parchetul susține că rolul său a fost esențial în activitatea grupului şi atingerea scopului urmărit, folosindu-şi profesia şi imaginea rezultată din calitatea de partener la una din firmele cunoscute de avocatură din România, a participat la discuțiile cu inculpatul AL ROMÂNIEI APUL încă de la început, s-a ocupat de demersuri de notificare la diferite instituții publice, acestea fiind absolut necesare pentru a crea aparența de legalitate, a încheiat actele şi împuternicirile necesare pentru atingerea scopului grupului (a redactat contractul de cesiune şi actele adiționale, a redactat notificări şi memorii către instituții publice deținătoare, s-a prezentat personal la şedințele comisiilor de retrocedare pentru determinarea membrilor acestora să adopte punctul său de vedere, a redactat contracte de vânzare-cumpărare pentru bunuri retrocedate cunoscând modul lor ilicit de dobândire).

În acest context, începând cu anul 2006, inculpatul TRUICĂ REMUS i-a promis cumpărătorului de influență AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că poate să îi recupereze averea revendicată nelegal, pretinzând că are relații în lumea politică şi în justiție la cel mai înalt nivel consilier al primului ministru, serviciile unei firme de avocatură de top, prin care influența poate ajunge chiar la ÎCCJ, cerând în schimb o parte considerabilă din această avere, atât pentru el cât şi pentru membrii grupului, între 50 – 80% din fiecare bun care va fi obținut.

În realizarea scopului grupului, inculpatul TRUICĂ REMUS împreună cu ceilalți membrii a grupului, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ, BENYAMIN "BENNY" STEINMETZ, MOSHE AGAVI, MARCOVICI MARIUS ANDREI, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, MATEESCU LUCIAN CĂTĂLIN şi ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ şi cumpărătorul de influență AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE au ascuns natura ilicită a înțelegerii prin contract de

cesiune, cu privire la bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, încheiate între cumpărătorul de influență şi societatea comercială RECIPLIA reprezentată de TRUICĂ REMUS.

Societatea RECIPLIA LIMITED a fost înființată în 19 septembrie 2005, cele 5.000 de părți sociale fiind deținute de: RIVERSIDE REAL ESTATE CORP. (înregistrată în Insulele Virgine Britanice), controlată de BENYAMIN STEINMETZ – 4390 părți sociale, reprezentând 87,8%, TRUICĂ REMUS – 390 părți sociale, reprezentând 7,8 % şi STG VENTURES LTD (înregistrată în Insulele Virgine Britanice) – 220 părți sociale, reprezentând 4,4%. Ulterior, la propunerea lui REMUS TRUICĂ, martorul Dimofte Radu a cumpărat 7,8 % din părțile sociale, prin intermediul unei firme înregistrată în Cipru, respectiv DOORBEL TRADING LTD.

Pentru a ascunde natura infracțională a înțelegerii, negociată de TRUICĂ REMUS în numele asociaților săi, la data de 01.11.2006, la societatea de avocatură Țuca, Zbârcea şi Asociații, se încheie un contract de cesiune drepturi, aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între inculpatul PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI şi SC RECIPLIA SRL**,** reprezentată de inculpatul TRUICĂ REMUS.

În concret, acest contract redactat de inculpatul ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ, prevede că AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPE în calitate de cedent transmite/cesionează fără nicio rezervă, cu titlu oneros, toate drepturile sale prezente şi viitoare asupra unor bunuri imobile, enumerate şi identificate în contract (între care „Ferma Băneasa" – punctul 1.5 din contract, teren în suprafață de 28,63 ha şi Pădurea Snagov – punctul 1.18). RECIPLIA SRL se obligă să plătească în anumite condiții o sumă de bani şi să asigure sprijin şi asistență în legătură cu bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire. De asemenea, RECIPLIA SRL se obligă la plata unui avans în sumă de 4 milioane euro, din care 1 milion euro la semnarea contractului, şi apoi la plata a 20% din prețul obținut din valorificarea fiecărui imobil care va fi retrocedat. Pentru 5 imobile, identificate în Anexa 2, RECIPLIA SRL urma să plătească 50% din valoarea acestora inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE. Pentru imobilul „Ferma Băneasa" cotele stabilite sunt de 20% pentru PAUL AL ROMÂNIEI şi 80% pentru RECIPLIA SRL.

La datele de 20.03.2007, 04.04.2007 şi 04.10.2007 se încheie acte aditionale la contractul initial, redactate de acelaşi inculpat ROBERT ROŞU MIHĂIȚĂ, prin care sunt adăugate alte imobile pretinse de PAUL AL ROMÂNIEI, pentru care cota cedată către RECIPLIA SRL variază între 50% şi 64% din valoarea imobilelor, fiecare dintre acestea reprezentând acte materiale ale aceleaşi infracțiuni de spălare a banilor în condițiile în care au fost încheiate pentru a disimula adevărata natură a înțelegerii dintre părți, respectiv trafic/cumpărarea de influență avută de TRUICĂ REMUS personal şi prin asociații lui în administrație şi justiție la cel mai înalt nivel. Actele adiționale au fost semnate pentru RECIPLIA SRL de inculpatul REMUS TRUICĂ ca mandatar.

Parchetul arată în actul de sesizare că această activitate de traficare a influenței a continuat apoi şi pe parcursul anilor 2007-2013, în condițiile în care

dobândirea bunurilor revendicare a presupus derularea unor proceduri în timp, membrii grupului promițându-i lui AL ROMÂNIEI PAUL în toată această perioadă că au influența necesară pentru obținerea în final a bunurilor.

În prima parte a perioadei, anii 2007-2009, legătura membrilor grupului cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a fost ținută în principal de inculpatul TRUICĂ REMUS, întâlnirile repetate având loc în principal în biroul inculpatului ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ de la firma de avocați, de fiecare dată inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE primind asigurări că s-a acționat pentru dobândirea bunurilor şi, în cel mai scurt timp, îşi va primi banii pentru cel mai important dintre imobilele revendicate, fosta fermă Băneasa şi de asemenea că trebuie să aibă răbdare, întrucât numai prin influența membrilor grupului poate să obțină banii.

Dacă în primă fază demersurile efective ale grupului infracțional pentru obținerea bunurilor au fost întreprinse de REMUS TRUICĂ şi ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ, ulterior, profitând de prezența sa cu regularitate în România, urmare a unui contract de consultanță avut cu PNL pentru alegerile din anul 2008, inculpatul TAL SILBERSTEIN s-a implicat în mod direct în aceste demersuri, cu atât mai mult cu cât din această postură a putut să pretindă față de inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI că are influență inclusiv la nivelul primului-ministru de la acea dată, preşedinte PNL.

În ceea ce-l priveşte pe inculpatul BENYAMIN STEINMETZ, parchetul susține că din convorbirile telefonice purtate în perioada 2007-2008 interceptate în cauză în baza mandatelor de siguranță națională, rezultă că a fost implicat în mod activ în activitatea grupului infracțional, a fost informat în permanență, susținând activitatea de traficarea influenței şi aprobând săvârşirea unor fapte de certe de corupție (mituirea funcționarilor publici), iar acțiunile inculpaților TRUICĂ, ROŞU şi SILBERSTEIN au fost întreprinse după consultarea sa prealabilă.

Parchetul arată că începând cu anul 2007 la grupul infracțional constituit au aderat inculpații MARCOVICI MARIUS ANDREI, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN ŞI MOSHE AGAVI. Aderarea şi activitatea acestora în cadrul grupului infracțional a fost determinată de interesele membrilor acestuia sau de necesitatea de a dovedi inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE influența pretinsă în lumea politică şi media, aceştia susținând apoi constant activitatea de traficare a influenței desfăşurată de TRUICĂ REMUS şi TAL SILBERSTEIN.

Inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI a aderat la grupul infracțional constituit din inculpații TRUICĂ REMUS, TAL SILBERSTEIN, BENJAMIN STEINMETZ , ROŞU ROBERT ŞI SHIMON SHEVES în anul 2007, fiind „omul lui Tal", persoana cu care se discuta în lipsa acestuia sau care transmitea dispozițiile inculpatului TAL SILBERSTEIN. Fiind consilier al primului ministru, a contribuit la întărirea convingerii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL în influența reală a grupului în lumea politică.

Pentru a întări convingerea în reuşita acestui demers inculpații REMUS TRUICĂ ŞI TAL SILBERSTEIN au menționat în discuții numele inculpatului ANDRONIC DAN CĂTĂLIN ca fiind persona prin intermediul căreia vor controla presa. În acest context, se susține că inculpatul ANDRONIC DAN CĂTĂLIN a aderat la grupul infracțional în anul 2007 şi i-a fost prezentat lui

PAUL AL ROMÂNIEI ca o persoană influentă în lumea media, dar şi în lumea politică, fiind consultant responsabil de campania electorală a primului ministru.

În ceea ce-l priveşte pe inculpatul MOSHE AGAVI, acesta a fost reprezentantul BSG Grup în România, ocupându-se în mod direct de investiţiile imobiliare ale lui BENYAMIN STEINMETZ în România, iar începând cu anul 2007 a acţionat în cadrul grupului reprezentând interesele acestuia. Din declaraţiile martorilor audiaţi rezultă nu doar legătura cu inculpatul BENYAMIN STEINMETZ, ci şi faptul că MOSHE AGAVI a desfăşurat activităţi în coordonarea lui TAL SILBERSTEIN, confirmând astfel o dată în plus legătura existentă între toţi membrii grupului.

Prin activitate infracţională desfăşurată apoi, prin comiterea de infracţiuni de corupţie, s-a reuşit retrocedarea abuzivă a Pădurii Snagov, cauzându-se un prejudiciu în dauna statului român de 9.523.769 euro, precum şi a Fermei Regale Băneasa, prejudiciu în dauna statului român de 135.874.800 euro, sume care reprezintă totodată folos necuvenit pentru AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi asociaţii acestuia în grupul infracţional.

Ulterior, după dobândirea bunurilor acestea au fost transferate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE prin contracte de vânzare cumpărare către RECIPLIA SRL, disimulându-se astfel natura ilicită a provenienței.

Astfel, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 3512/15.10.2007, autentificat de notarul public, întreaga suprafață de 46,75 ha din Pădurea Snagov (dezmembrată în 6 loturi, în suprafețe de 76.400 mp, 14.000 mp, 9.300 mp, 106.500 mp, 193.000 mp şi 68.300 mp) este vândută de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul TRUICĂ REMUS, prețul vânzării fiind mult subevaluat, respectiv 500.000 Euro.

În ceea ce priveşte Ferma Regală Băneasa, la data de 15.01.2009 se încheie şi contractul de vânzare-cumpărare între AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPE şi SC RECIPLIA SRL, reprezentată de Sandra Horemans, obiectul fiind întregul teren, toate cele trei loturi dezmembrate cu o zi înainte, prețul trecut în contract fiind de 3.216.000 lei. Contractul a fost întocmit de avocatul Mircea Răzvan şi a fost autentificat prin încheierea nr. 5 a notarului. În aceeaşi zi, 15.01.2009, SC RECIPLIA SRL vinde două din cele trei loturi proaspăt dobândite, respectiv lotul de 5.583 mp şi cel de 18.200 mp, în favoarea SC HERCULES PROPERTIES SA, pentru prețul de 530.000 de euro.

Transferul acestor bunuri în proprietatea SC RECIPLIA SRL, prin cele două contracte menționate, reprezintă modalitatea în care s-a plătit prețul traficului de influență săvârşit pentru retrocedarea acestora şi totodată s-a realizat şi operațiunea de „spălare” a lui.

Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa după obținerea prin mijloace infracționale au fost introduse de inculpatul Truică Remus, cu sprijinul avocatului Roşu Robert şi împreună cu ceilalți membrii ai grupului într–un circuit succesiv fictiv de dezmembrări, alipiri, vânzări – cumpărări, în scopul ascunderii provenienței ilegale a acestor imobile.

Se precizează în actul de sesizare că inculpata RECIPLIA SRL nu a încasat vreun preț din vânzările ulterioare ale unor loturi din terenurile de la Snagov şi Băneasa, fapt care rezultă atât din declarațiile date în cauză cât şi din documentele contabile. Cercetările au stabilit însă că terenurile achiziționate prin intermediari au fost ulterior folosite de inculpatul TRUICĂ REMUS pentru a obține în mod nelegal importante sume de bani prin credite bancare (activitate infracțională care face obiectul dosarului 659/P/2015 al DNA – Secția a II –a).

După realizarea acestor transferuri de bunuri, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE nu a primit procente din vânzările ulterioare (respectiv 20% din Băneasa şi 50% din Snagov), aşa cum se stabilise potrivit contractului de cesiune, ceea ce l-a nemulțumit, solicitându-i explicații inculpatului TRUICĂ REMUS, care i-a precizat cumpărătorului de influență şi soției acestuia, suspecta A României Lia, că s-au cheltuit sume mari de bani pentru recuperarea acestor bunuri.

În anul 2010, pe fondul unor conflicte între membrii grupului infracțional, TRUICĂ REMUS şi-a cedat părțile sociale deținute în RECIPLIA LTD către compania inculpatului STEINMETZ BENYAMIN, astfel că începând cu anul 2013 cele 5.000 de părți sociale sunt deținute de trei societăți offshore, respectiv: RIVERSIDE REAL ESTATE CORP (înregistrată în Insulele Virgine Britanice, controlată de inculpatul BENNY STEINMETZ) – 4390 părți sociale, DOORBEL TRADING LTD (înregistrată în Cipru, controlată de martorul DIMOFTE RADU) – 390 părți sociale şi STG VENTURES LTD (înregistrată în Insulele Virgine Britanice, controlată de inculpații TAL SILBERSTEIN şi SHIMON SHEVEZ) – 220 părți sociale.

Tot începând cu anul 2010 rolul inculpatului MARCOVICI MARIUS ANDREI în cadrul grupului a sporit, fiind desemnat administrator al inculpatei RECIPLIA SRL, dar şi împuternicit al offshore-ului din Cipru, RECIPLIA LTD, preluând rolul inculpatului TRUICĂ REMUS în relația cu cumpărătorul de influență. În această calitate a purtat discuții în mod direct cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, pentru a-i menține acestuia convingerea că doar prin influența grupului va putea obține bunurile revendicate şi promițându-i că îşi va primi banii conform cesiunii.

Se mai arată în rechizitoriu că, urmare a întâlnirilor şi discuțiilor purtate, membrii grupului infracțional, respectiv TAL SILBERSTEIN, ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ, MARCOVICI MARIUS ANDREI, MOSHE AGAVI şi ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, au reuşit să-l convingă încă o dată pe inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de influența avută pentru dobândirea bunurilor pretinse, astfel că acesta a acceptat să încheie o nouă „înțelegere” cu inculpata RECIPLIA SRL, parte fiind de această dată şi LOT INVEST.

„Înțelegerea” a fost autentificată de notarul public Costescu Nicolae Dragoş la data de 13.04.2011, reprezentând un act adițional la contractul de cesiune de drepturi din noiembrie 2006, iar inculpata RECIPLIA SRL a fost reprezentată de inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI.

La data de 23.06.2011 se încheie actul adițional nr. 1 la „Înțelegere”, semnat pentru RECIPLIA SRL de inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI, act care a

fost autentificat de notarul public la aceeaşi dată. Prin acest act se modifică unele clauze din „Înțelegere”, printre care şi cele privind transferul ulterior a unor părți din bunurile recuperate (20% Băneasa şi 50% din Snagov către inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL).

Se mai arată că în decembrie 2011, din grupul infracțional făcea deja parte şi inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU. Aderarea acestuia la grup se datorează faptului că inculpații MARCOVICI ANDREI MARIUS ŞI ANDRONIC DAN CĂTĂLIN nu au putut să suplinească rolul lui TRUICĂ REMUS în relația cu AL ROMÂNIEI şi soția sa, nereuşind „să-i țină ocupați”, astfel că inculpatul TAL SILBERSTEIN i-a cerut lui ANDRONIC să găsească o persoană care să se ocupe de această activitate.

În acest fel la grupul infracțional a aderat inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU, fiind prezentat inculpatului TAL SILBERSTEIN de inculpații MARCOVICI şi ANDRONIC, la data de 18.10.2011, iar apoi, fiind acceptat de TAL SILBERSTEIN, acesta a acționat apoi în cadrul grupului alături de inculpatul MARCOVICI, preluând rolul inculpatului TRUICĂ în activitatea infracțională.

Din probele dosarului rezultă că până la sfârşitul anului 2013 inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI nu a obținut alte sume importante de bani din partea grupului, sau realizarea unei înțelegeri prin care drepturile asupra bunurilor revendicate cesionate către RECIPLIA SRL să-i reintre în patrimoniu aşa cum a dorit.

În aceste condiții, a căutat alte persoane influente care să îl ajute în acest demers şi prin intermediul cărora să obțină în continuare bani. A apelat astfel la avocatul Mircea Andrei, fost parlamentar şi astfel cu influență în lumea politică, prin intermediul căruia, în cursul anului 2014, a notificat RECIPLIA despre faptul că înțelege să rezilieze înțelegerea avută. La cererea avocatului, martor în cauză, după ce acesta s-a întâlnit cu inculpatul TAL SILBERSTEIN, firma de avocați Țuca, Zbârcea şi Asociații, predă dosarele privind procedurile judiciare în derulare referitoare la bunurile pretinse, de care de la acel moment s-a ocupat noua firmă de avocați.

Pe fondul acestor divergențe legate de rezilierea contractului de cesiune de drepturi litigioase, în data de 23.01.2015 şi apoi în data de 15.04.2015, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a formulat plângere penală, respectiv denunț, împotriva următoarelor persoane: REMUS TRUICĂ, TAL SILBERSTEIN, MARIUS ANDREI MARCOVICI, ROBERT MIHĂIȚĂ ROŞU, CĂLIN CONSTANTIN ANTON POPESCU TĂRICEANU, sub aspectul comiterii infracțiunilor de trafic de influență, şantaj şi înşelăciune, cu un prejudiciu evaluat la aproximativ 45 milioane lei, în legătură cu reconstituirea dreptului de proprietate asupra bunurilor ce au aparținut fostei Case Regale a României, lui Carol al II-lea sau Elenei Lupescu.

2. Referitor la infracțiunile de abuz în serviciu comise în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa, în actul de sesizare s-au reținut următoarele:

Deşi nu era încă recunoscută în România hotărârea Tribunalului de la Lisabona, inculpatul PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI a demarat în nume propriu proceduri de retrocedare a unor bunuri imobile, considerându-se îndreptățit ca

moştenitor al lui Carol al II-lea, cu toate că tatăl său trăia la acel moment (Mircea Grigore Carol Al României a decedat în ianuarie 2006) şi nu l-a împuternicit în acest sens.

În ceea ce priveşte procurile la care face referire inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, acesta a prezentat într-adevăr în original şi a depus în copie unele procuri date de tatăl său la un notar în Anglia, dar niciuna dintre acestea nu este special dată inculpatului pentru a revendica bunuri din averea fostului rege Carol al II lea (procurile depuse vizează împuterniciri doar pentru îndeplinirea formalităților pentru rectificarea datelor de stare civilă şi pentru stabilirea cetățeniei – procuri din 22.02.1991, 29.04.1998 şi 10.12.2003). Că este aşa, o confirmă chiar conduita inculpatului, acesta formulând notificările în nume propriu nu ca mandatar al tatălui său, în notificările depuse fiind menționat contractul de vânzare de drepturi succesorale încheiat de inculpat cu Monique Urdărianu şi nu faptul că cere bunurile fiind împuternicit pentru aceasta de fiul fostului Rege Carol al II lea.

În lipsa unei împuterniciri speciale date de tatăl său, pentru revendicarea unor bunuri în România, Carol Mircea Grigore manifestând în toată perioada dezinteres pentru astfel de demersuri, inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI şi-a „rezolvat" înscrisuri, aparent provenite de la Elena Lupescu sau moştenitoarea acesteia, Monique Urdărianu, din care să rezulte că ar fi dobândit drepturile succesorale ale acesteia asupra bunurilor moştenite în România de la Carol al II lea.

Parchetul susține că actul de vânzare-cumpărare al drepturilor succesorale invocat şi depus de inculpat ca temei al pretențiilor sale asupra acestor bunuri este fictiv, inculpatul având în acelaşi timp şi un act de donație pentru aceleaşi drepturi, asupra ambelor acte existând suspiciunea că nu ar reprezenta voința reală a vânzătoarei/donatarei Monique Urdărianu. Oricum, din actele dosarului rezultă fără dubiu că inculpatul nu a plătit o sumă de bani în schimbul drepturilor pretins transmise, actul prezentat pentru justificarea pretențiilor neputând valora astfel vânzare-cumpărare.

În ceea ce priveşte acest contract de vânzare cumpărare de drepturi succesorale, a fost autentificat prin Încheierea nr. 1489 din 02.08.2001 a BNP Irina Moisescu, la cererea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, martora Burlacu Daniela acceptând să fie mandatarul lui Monique Urdărianu, persoană pe care nu o cunoştea. Deşi la data respectivă nu era deschisă în România succesiunea după Elena Lupescu sau Carol al II-lea, nefiind eliberat certificat de moştenitor, notarul autentifică contractul de vânzare-cumpărare privind „bunurile lăsate şi existente pe teritoriul statului român" de Elena Lupescu.

Ulterior, pentru a justifica calitatea lui Monique Urdărianu în procesul de exequatur, dar şi pentru a-şi preconstitui înscrisuri necesare revendicării bunurilor pretins a fi aparținut lui Carol al II-lea şi Elenei Lupescu, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL cu ajutorul aceleaşi martore, Burlacu (fostă Năstase) Daniela în numele lui Urdărianu Monique a solicitat, la data de 23.09.2002, deschiderea succesiunii după Elena Lupescu, deşi nu exista vreo procură specială în acest scop. La dosarul notarial nu există dovezi cu privire la existența/inexistența unor

moştenitori ai acesteia, însă suspecta A României Lia a dat o declarație sub numele de Lia TRIFF, în care a menționat în fals că a cunoscut-o pe Elena Lupescu şi că aceasta nu a avut moştenitori. În această modalitate frauduloasă a fost eliberat certificatul de calitate de moştenitor nr. 8 din 21.10.2002, potrivit căruia Urdărianu Monique este moştenitoarea testamentară a Elenei Lupescu.

În funcție de interesul generat de cererile de retrocedare formulate, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a deschis apoi succesiunea după Carol al II-lea, prințul Nicolae Al României, Principesa Elisabeta şi ulterior după tatăl său Carol Mircea Grigore, obținând certificate de calitate de moştenitor, cu încălcarea normelor notariale în materie succesorală.

Astfel, potrivit certificatul de calitate de moştenitor nr. 55 din data de 26.05.2005, eliberat de notarul public Popa Carmen Marilena, tatăl inculpatului, Carol Mircea Grigore al României, a fost declarat moştenitor legal al lui Carol al II-lea, nefiind însă citat în cadrul procedurii şi fostul Rege Mihai I, deşi e de notorietate faptul că acesta este fiul lui Carol al II lea. De asemenea, nu se face vorbire nici despre un alt moştenitor al lui Carol al II lea, pretins chiar de către inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, respectiv Monique Urdărianu, legatarul soției supraviețuitoare Elena Lupescu, deşi potrivit art. 115 din Legea 36/1995 a notarilor publici, certificatul de calitate de moştenitor atestă numărul, calitatea si întinderea drepturilor tuturor moştenitorilor legali şi se eliberează cu respectarea procedurii prevăzute pentru eliberarea certificatului de moştenitor.

Parchetul susține că toate aceste înscrisuri, întocmite/eliberate în mod fraudulos, au fost utilizate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE pentru a-şi justifica pretențiile în fața autorităților publice deținătoare a bunurilor revendicate.

a. Referitor la retrocedarea Pădurii Snagov, în actul de sesizare s-au reținut următoarele:

Conform declarației executorului judecătoresc Stăiculescu Dumitru şi avocatei Burlacu Daniela, a înscrisurilor depuse de acesta la dosar, rezultă că în data de 13 februarie 2002, prin avocat, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a depus un număr de 10 notificări, între care şi cea adresată Regiei Autonome a Pădurilor, înregistrată de executor sub nr. 555/13.02.2002, prin care, în temeiul Legii 10/2001, acesta revendică Pădurea Snagov – trunchiul Fundul Sacului, bun pretins a fi aparținut lui Carol al II lea.

Potrivit art. 8 din Legea 10/2001, nu intră sub incidența acestei legi terenurile aflate în extravilanul localităților şi cele al căror regim este reglementat prin Legea 18/19991 şi Legea 1/2000, astfel că notificarea depusă pentru Pădurea Snagov a fost făcută cu nerespectarea legii.

Prin adresa nr. 1071 din 12.03.2002 Regia Națională a Pădurilor - Direcția Silvică Bucureşti a respins cererea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE pentru următoarele motive: s-a ales în mod greşit procedura Legii 10/2001 întrucât terenurile forestiere se retrocedează potrivit procedurii prevăzute de Legea 1/2000, art. 7 şi art. 22; nu s-a făcut dovada calității procesuale, nu s-au depus actele de stare civilă, dovada titlului şi a titularului de drept, titlu în baza căruia pădurea a aparținut regelui Carol al II-lea. De asemenea, în această adresă se precizează şi

faptul că pădurea se retrocedează în baza Legii 1/2000 de către comisiile constituite conform legii.

Această decizie de respingere nu a fost atacată de AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, nici în temeiul Legii 10/2001, nici în temeiul legii contenciosului administrativ, dar la un an de zile după aceea, respectiv la data de 12.03.2003, acesta depune o nouă notificare, adresată de această dată PRIMĂRIEI SNAGOV, în care se menționează că se revine la notificarea nr. 555/13.02.2002 adresată ROMSILVA.

Notificarea este depusă prin mandatar, inculpatul GOSTIN MARIN, solicitându-se de această dată doar 10,78 ha din Pădurea Snagov – Fundul Sacului, pretinsă proprietate a regelui Carol al II-lea. În notificare se menționează că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL este îndreptățit la restituire întrucât acest bun a aparținut lui Carol al II-lea, iar la moartea sa l-a moştenit Elena Lupescu (Elena de România) în calitate de soție supraviețuitoare, fără însă să se ataşeze o dovadă în acest sens, respectiv că pădurea a fost expropriată de la fostul rege. Sunt ataşate totuşi la această notificare actele pe care inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI şi le-a preconstituit în vederea acestor revendicări, respectiv contractul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesorale încheiat cu Monique Urdărianu, certificatul de calitate de moştenitor al numitei Monique Urdărianu față de defuncta Elena Lupescu, acte fictive sau încheiate cu nerespectarea legii.

Din cercetările efectuate şi din declarațiile martorilor audiați rezultă că inculpatul GOSTIN MARIAN, fost secretar de stat în Ministerul de Interne, fost preşedinte al Clubului Dinamo, era cunoscut la momentul respectiv ca un om de afaceri influent în județul Ilfov, ocupându-se de retrocedări de bunuri. De asemenea, avea o relație apropiată cu primarul localității Snagov de la acea dată, martorul Biriş Ioan, prin intermediul căruia a reuşit în final obținerea frauduloasă a unuia din bunurile revendicate, respectiv suprafața de 10 ha de pădure.

Astfel, la o zi de la depunerea noii notificări, prin adresa nr. 4002 din 13.03.2003 a primăriei Snagov, primită sub semnătură personal de inculpatul GOSTIN MARIN, se aduce la cunoştința inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL că cererea sa nu se poate soluționa întrucât nu a făcut dovada clară a faptului că este îndreptățit la retrocedare.

Sub acest pretext, la data de 06.06.2003 se înregistrează sub nr. 3387/2003 la Judecătoria Buftea acțiunea în constatare formulată de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL prin mandatar, inculpatul GOSTIN MARIN, prin care se solicită ca instanța, în temeiul art. 111 Cod procedură civilă, să constate că este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea terenului de 10 ha pădure cunoscut ca Pădurea Snagov - Fundul Sacului.

Prin sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea s-a admis acțiunea formulată de inculpat prin mandatar şi s-a constatat că acesta este îndreptățit să beneficieze de 10 ha pădure în localitatea Snagov, zona Fundul Sacului. Procesul s-a desfăşurat la primul termen de judecată, nu a fost depusă întimpinare de către pârâta primăria Snagov. Motivarea hotărârii lipseşte, judecătorul limitându-se să enumere înscrisurile depuse de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE.

În ceea ce priveşte hotărârea nr. 7 din 14 ianuarie 2004 a Comisiei Județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, prin care s-a recunoscut inculpatului dreptul de proprietate pentru 10 ha teren cu vegetație forestieră, în temeiul Legii 1/2000, deşi notificarea depusă fusese întemeiată pe dispozițiile Legii 10/2001, iar hotărârea instanței nu face vorbire de temeiul de drept al admiterii acțiunii, parchetul susține că aceasta este nelegală, în condițiile în care inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a depus notificare pe Legea 10/2001 la data de 13.02.2002, dată la care termenul prevăzut de Legea 1/2000 expirase (potrivit art. 33 cererea pentru reconstituirea dreptului de proprietate putea fi făcută în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a legii, respectiv 12 ianuarie 2000), nu a existat vreo şedință la care această contestație să se analizeze, referatul necesar a fi întocmit de colectivul lucru fiind redactat formal de martorul Anghelescu Dragoş la data întocmirii hotărârii din 14.01.2004.

Considerând nelegală hotărârea comisiei județene, Regia Națională a Pădurilor - Direcția Silvică Bucureşti a acționat în instanță solicitând anularea acesteia, acțiune care însă a fost respinsă prin sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 a Judecătoriei Buftea, definitivă prin decizia nr. 1075/12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti şi irevocabilă prin decizia nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel Bucureşti.

La data de 19 iulie 2005 a fost adoptată Legea 247/2005, care aduce modificări Legii 1/2000, în sensul că persoanele, fizice şi juridice, pot formula cereri de reconstituire a dreptului de proprietate pentru diferențele de suprafață ce pot fi restituite, respectiv de la 10 ha la 50 ha, până la data de 30 noiembrie 2005 inclusiv.

Nemulțumit de rezultatele obținute de mandatarii pe care i-a avut anterior, văzând oportunitatea deschisă de intrarea în vigoare a noii legi pentru a revendica bunuri pentru care i se respinsese cererea depusă, ştiind că nu are drept să obțină bunurile, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL s-a orientat pentru a găsi alte persoane prin influența cărora, mai ales politică, să obțină în sfârşit sume de bani.

În acest context inculpatul a perfectat o înțelegere (contract de consultanță) cu inculpata PĂVĂLOIU NELA, care a promis că are influența necesară, mai ales la nivelul județului Ilfov, pentru a obține bunurile pretinse. Astfel, PĂVĂLOIU NELA depune cerere pentru retrocedarea Pădurii Snagov, apelând pentru aceasta la martorul Dumitrescu Mircea, avocat, care se ocupa de intermedieri în domeniul imobiliar.

În aceste condiții, la data de 06.09.2005 a fost înregistrată la Primăria Snagov, sub nr. 11923, cererea formulată de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE prin care acesta a solicitat în temeiul Legii 247/2005 terenul în suprafață de 46 ha în localitatea Ghermăneşti com. Snagov. La data de 01.11.2005 s-a înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 15056 cererea aceluiaşi inculpat, formulată prin acelaşi mandatar Dumitrescu Mircea, de revenire la notificarea privind restituirea a 47 ha pădure, de această dată fiind indicat amplasamentul din localitatea Snagov, zona Fundul Sacului.

Deşi inculpații MUŞAT APOSTOL şi DIMA NICULAE, primarul, respectiv secretarul localității Snagov, au solicitat în mod expres prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005 depunerea titlului (legii) în baza căruia pădurea Snagov a

intrat în proprietatea lui Carol al II-lea, iar Ocolul Silvic Snagov, prin adresa din 24.02.2006, a solicitat documente suplimentare privitoare la titlul lui Carol al II-lea şi dovada exproprierii de la acesta, acte care nu s-au depus la dosarul administrativ de către inculpata PĂVĂLOIU NELA (pentru simplul motiv că ele nu există), la data de 09.03.2006 se întocmeşte procesul verbal al comisiei pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor din cadrul primăriei Snagov, potrivit căruia s-a constatat că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL îndeplineşte condiţiile pentru restabilirea dreptului de proprietate pentru 46,78 ha teren forestier.

Atât procesul verbal, cât şi anexa 37 au fost semnate de primarul MUŞAT APOSTOL şi de secretarul DIMA NICULAE şi au fost înaintate apoi spre validare comisiei judeţene.

Parchetul arată că din probele administrate (declaraţii inculpaţi, martori, înscrisuri, raport de constatare) rezultă faptul că acţiunea abuzivă a primarului localităţii Snagov, inculpatul MUŞAT APOSTOL şi a secretarului localităţii, inculpatul DIMA NICULAE, a fost determinată de intervenţia inculpatei PĂVĂLOIU NELA, cu care primul avea o relaţie apropiată.

În ceea ce priveşte modul concret de lucru la comisia judeţeană Ilfov, din declaraţiile date în cauză a rezultat că cererile cu care era sesizată prefectura erau repartizate de prefect şefului colectivului de lucru, martorul Ţipluică Marian, care le repartiza apoi unui inspector din cadrul colectivului, în funcţie de localităţile arondate acestuia. Inspectorul analiza cererea şi întocmea un referat, care era discutat şi aprobat de şeful colectivului de lucru, iar apoi dosarul era introdus pe ordinea de zi a comisiei, pentru aprobare. Anterior şedinţei propriu-zise a comisiei, toate cererile erau discutate de şeful colectivului, Ţipluică Marian, cu prefectul Jecu Nicolae, subprefectul Popa Caterina şi şeful compartimentului juridic Olteanu Gheorghe, dar şi cu subprefectul Delcea Valentin.

Deşi s-a invocat şi dezbătut faptul că terenul respectiv nu a fost expropriat de la Carol al II-lea, nefiind menţionat în Decretul 38 din 1948 şi deşi s-a învederat că anterior s-au retrocedat 10 ha din acest teren, comisia judeţeană în componenţa JECU NICOLAE – prefect, preşedinte al comisiei, POPA CATERINA – subprefect, secretar al comisiei, DELCEA VALENTIN - subprefect, OLTEANU GHEORGHE – jurist prefectură, GHIBA RUXANDRA – director OCPI, ZOLTAN NAGY BEGE – ADS, Petrişor Teodor pentru Ioanoveci Elie Nicolae - director ANIF, CISMARU NICOLAE – vicepreşedinte CJ Ilfov, CUCU IONUŢ – delegat Direcţia Silvică, BĂNCILĂ FLORIAN – delegat ITRSV, BURLACU VICTOR – SNTR Propact a aprobat cu majoritate de voturi propunerea comisiei locale, validând anexa 37. Din cei prezenţi s-a opus doar reprezentantul Direcţiei Silvice, martorul Cucu Ionuţ, cum rezultă din declaraţia acestuia şi raportul întocmit după şedinţă, dar şi din declaraţie inculpatului JECU NICOLAE.

Parchetul arată că, în realitate, din probele dosarului a rezultat că validarea de către comisia judeţeană cu încălcarea normelor legale s-a făcut urmare a intervenţiei inculpatei Păvăloiu Nela, recomandată funcţionarilor din prefectură de senatorul Cristache Rădulescu, şeful filialei judeţene Ilfov a PDL, partid aflat la guvernare la acel moment. Din declaraţiile martorilor şi inculpaţilor audiaţi a rezultat că Rădulescu Cristache venea frecvent în Prefectura Ilfov la prefectul

JECU NICOLAE şi subprefectul DELCEA VALENTIN, se implica în activitatea acestora, iar din poziția avută în cadrul partidului avea puterea de a influența numirea unei persoane în astfel de funcții sau, dimpotrivă, demiterea.

După validare, atunci când la Prefectura Ilfov a fost depusă copia deciziei 1/1941 a ICCJ fiind solicitată anularea hotărârii, inculpatul OLTEANU GHEORGHE împreună cu inculpatul JECU NICOLAE au solicitat printr-o adresă Direcției Silvice să depună originalul, deşi avea aplicată ştampila „executat la Arhivele Naționale" şi prin urmare nu se putea înfăţişa originalul. În plus toate înscrisurile din dosarul lui AL ROMÂNIEI PAUL erau în copie, fără să se ceară originalele.

Prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a hotărât validarea anexei 37, recunoscându-i astfel lui AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE un drept de proprietate în calitate de moştenitor al lui Carol al II-lea pentru 46,78 ha teren cu vegetație forestieră situat în localitatea Snagov. Hotărârea a fost semnată pentru prefectul NICOLAE JECU de inculpatul DELCEA VALENTIN, subprefect şi inculpata POPA CATERINA.

După emiterea hotărârii de validare s-a acționat apoi pentru punerea efectivă în posesie, demersurile în acest sens fiind făcute pe de o parte de inculpata NELA PĂVĂLOIU, cu sprijinul primarului MUŞAT APOSTOL, iar pe de altă parte de inculpatul TRUICĂ REMUS, care a apelat la şeful Direcției Silvice Ilfov, Capanu George, singura instituție care putea dispune punerea în posesie.

Prima tentativă pentru punerea în posesie a fost făcută de PĂVĂLOIU NELA împreună cu AL ROMÂNIEI PAUL cu sprijinul primarului MUŞAT APOSTOL, însă datorită opoziției reprezentantului Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel şi a şefului Direcției Silvice Snagov, martorul Capanu George, acest lucru nu a fost realizat cu toate insistențele inculpatului CHIRIAC THEODOR, director tehnic în cadrul Direcției Silvice Ilfov, un apropiat atât al primarului MUŞAT APOSTOL, cât şi al inculpatului TRUICĂ REMUS.

Pe fondul acestei opoziții constante a Ocolului Silvic Snagov şi a Direcției Silvice Ilfov, fiind în imposibilitate de a obține punerea în posesie şi fiind presată în continuare de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, inculpata PĂVĂLOIU NELA, simțindu-se depăşită de „dificultățile" de rezolvare, deşi avea numeroşi prieteni în lumea politică, i-a comunicat acestuia că pentru obținerea bunurilor are nevoie de „oameni mai puternici, mai bine ancorați politic", context în care i-a făcut cunoştință cu inculpatul TRUICĂ REMUS, pe care i l-a prezentat ca fiind o persoană cu importanță în România, consilier al lui Adrian Năstase. Demersurile au fost preluate astfel de inculpatul REMUS TRUICĂ, prieten cu primarul din Snagov şi potrivit propriilor afirmații „un fel de şef pe acolo". În plus, întrucât opoziția venea din partea Direcției Silvice, inculpatul TRUICĂ REMUS a dezvoltat o relație cu inculpatul CHIRIAC THEODOR, director tehnic în cadrul Direcției Silvice Ilfov, prin intermediul căruia în final grupul infracțional va reuşi punerea în posesie a pădurii.

La data de 18.04.2007 şi apoi la data de 06.05.2007, inculpatul ROBERT ROŞU, în numele inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, notifică

Direcția Silvică Bucureşti pentru punerea în posesie, amenințând cu acțiuni pentru angajarea răspunderii persoanelor vinovate şi plata de către acestea de despăgubiri băneşti ca urmare a comportamentului „abuziv" al ROMSILVA, solicitând directorului „să intervină şi să remedieze" situația, toate acestea ştiind că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL nu este persoană îndreptățită şi pădurea nu a fost proprietatea lui Carol al II lea. În fapt, din actele de cercetare efectuate rezultă că aceste notificări au fost făcute doar pentru a-l ajuta pe inculpatul CHIRIAC THEODOR să aibă justificarea pentru a ordona punerea în posesie, atunci când va putea aceasta, în locul directorului Capanu George, cunoscându-se opoziția constantă a acestuia la retrocedarea pădurii.

Deşi decizia din 1941 a ÎCCJ era în posesia Direcției Silvice, pe exemplarul deținut, predat în copie la prezentul dosar, fiind aplicată ştampila de certificare a Arhivelor Naționale şi anterior în răspunsul dat la notificarea formulată de inculpata PĂVĂLOIU NELA au fost indicate pe larg motivele pentru care punerea în posesie se respinge, fără a se depune probe noi, urmare a intervenției inculpatului TRUICĂ REMUS, la data de 26.06.2007, inculpatul CHIRIAC THEODOR, delegat între timp în funcția de director, a semnat în numele Direcției Silvice Bucureşti adresa nr. 2850 prin care a cerut Ocolului Silvic Snagov să-l pună în posesie pe inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu o suprafață de 10 ha pădure în zona Fundul Sacului Snagov.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a fost pus în posesie cu 9,97 ha în zona Fundul Sacului, amplasamentul fiind predat de reprezentanții Ocolului silvic, iar ulterior s-a emis titlu de proprietate nr. 243 din 07.08.2007. Comisia de punere în posesie a fost constituită din inculpatul MUŞAT APOSTOL, primarul localității Snagov, DIMA NICULAE secretarul localității, Cucu Ionuț - Ocolul Silvic şi Cismar Marinescu Răzvan – specialist măsurători topografice.

Pentru suprafața de 36, 78 ha de teren s-a realizat punerea în posesie la data de 15.08.2007, comisia având aceeaşi componență, iar inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a fost reprezentat de acelaşi avocat Ene Mihail din cadrul SCA Tuca, Zbârcea şi Asociații.

Imediat după intrarea în posesie, deşi a avut cunoştință de decizia din anul 1941 a ÎCCJ, prefectul JECU NICOLAE a emis titlurile de proprietate nr. 243/07.08.2007 – pentru 10 ha şi nr. 246/31.08.2007 – pentru 36,78 ha pe numele inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE ca moştenitor al lui Carol al II-lea.

b. Referitor la infracțiunile de spălare a banilor, reținute în sarcina inculpaților TRUICĂ REMUS, CHIRIAC THEODOR şi PĂVĂLOIU NELA în legătură cu bunul Pădurea Snagov, în actul de sesizare s-au reținut următoarele:

Inculpatul TRUICĂ REMUS, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009, încheiat cu SC RECIPLIA SRL prin mandatar Zelig Tony Sebastian, a dobândit un teren cu vegetație forestieră în suprafață de 75.400 mp din Pădurea Snagov retrocedată. Contractul astfel încheiat reprezintă folosul necuvenit obținut de inculpatul REMUS TRUICĂ pentru activitatea desfăşurată în cadrul grupului infracțional şi pentru atingerea scopului acestuia, conform înțelegerii

prealabile avute cu membrii acestuia, reprezentând totodată modalitatea de spălare a bunului.

Urmărind să ascundă proveniența ilicită a terenului primit la Snagov pentru activitatea desfăşurată în cadrul grupului infracțional inculpatul TRUICĂ REMUS a încheiat contractului de vânzare, prețul de 310.786 lei, respectiv 0,98 Euro/mp (la cursul BNR de 4,1977 lei/Euro din 11.06.2009), deşi în mod evident subevaluat, nu a fost achitat de acesta, după ce în prealabil Reciplia SRL, reprezentată de tot de inculpatul TRUICĂ REMUS, a cumpărat de la AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE terenul în suprafață de 46, 78 ha, obținut prin fapte de corupție la care a contribuit în mod direct.

Trebuie subliniat faptul că şi anterior inculpatul TRUICĂ REMUS, cu ştiința şi acordul celorlalți membrii ai grupului infracțional, a mai dobândit o suprafață din pădurea Snagov, fiind încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007, vânzător: SC RECIPLIA SRL, prin reprezentant Şerban Ionuț Cătălin; obiectul contractului: teren cu vegetație forestieră înscris în amenajament silvic, în suprafață de 14.000 mp şi teren cu vegetație forestieră în suprafață de 9.300 mp (ambele din titlul de proprietate nr. 243/07.08.2007), prețul vânzării: 278.580 Euro, respectiv 11,96 Euro/mp.

Şi acest contract a reprezentat, ca şi contractul din 2009 arătat mai sus, modalitatea de spălare a folosului necuvenit obținut de inculpatul REMUS TRUICĂ urmarea activității infracționale desfăşurate în interesul grupului, dar, raportat la data contractului a intervenit prescripția răspunderii penale pentru această faptă de spălare a banilor.

S-a mai stabilit că prin intermediul martorilor Matei Marian şi Matei Maria, inculpatul CHIRIAC THEODOR a disimulat folosul necuvenit, 1000 mp teren forestier în zona Fundul Sacului, primit urmare a exercitării defectuoase a atribuțiilor de serviciu, interpunându-i pe cei doi în transferul proprietății bunului. Din declarațiile martorilor audiați rezultă faptul că inculpatul CHIRIAC THEODOR este adevăratul proprietar al terenului achiziționat prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 517/20.02.2008, încheiat între vânzător SC RECIPLIA SRL, prin mandatar Aparaschivei Cristian Relu şi cumpărătorii MATEI MARIAN şi MATEI MARIA, pentru care nu a plătit vreo sumă de bani. Martorul Matei Marin şi soția acestuia, martora Matei Maria, au îndeplinit doar formalitățile de semnare a contractului de vânzare cumpărare, din probe rezultând că nu au avut reprezentarea naturii ilicite a tranzacției.

Ulterior, la solicitarea inculpatului CHIRIAC THEODOR, martorul Matei Marian şi soția acestuia, Matei Maria, au semnat la data de 01.04.2008 un alt contract de vânzare cumpărare, transmițând acest teren cumpărătorului Cacenco Aurelian. De toate formalitățile s-a ocupat CHIRIAC THEODOR, acesta a discutat cu cumpărătorul condițiile şi a încasat apoi prețul, 50.000 euro, deşi în act s-a menționat 5.000 euro. În această modalitate CHIRIAC THEODOR a intrat în posesia efectivă a mitei, determinând totodată pe cei implicați în această tranzacție să disimuleze, fără vinovăție, adevărata natură a proveniență bunului.

În ceea ce o priveşte pe inculpata NELA PĂVĂLOIU, conform înțelegerii avute cu AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, REMUS TRUICĂ şi ceilalți membrii

ai grupului asociați în RECIPLIA, în schimbul activității de traficare a influenței asupra funcționarilor publici implicați în soluționarea cererii de retrocedare a pădurii Snagov, dar şi pentru contribuția avută la convingerea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL pentru ca acesta să cumpere influența grupului infracțional, a beneficiat de importante sume de bani respectiv 2.600.000 euro plus TVA (remişi în baza unor contracte fictive de asistență încheiate cu RECIPLIA SRL), precum şi de loturi de teren din pădurea Snagov reprezentând 20% din valoarea acestuia pentru care au fost încheiate următoarele contracte:

- contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008, vânzător: SC RECIPLIA SRL, prin mandatar Şerban Ionuț Cătălin; cumpărător: SC ILKO STAR SRL Bucureşti, prin asociat PĂVALOIU NELA; obiectul contractului: teren cu vegetație forestieră, înscris în amenajamentul silvic, în suprafață de 6.534 mp (din terenul în suprafață de 106.500 mp, titlu de proprietate nr. 246/31.08.2007) şi teren cu vegetație forestieră, înscris în amenajamentul silvic, în suprafață de 43.459 mp (din terenul în suprafață de 193.000 mp, titlu de proprietate nr. 246/31.08.2007), prețul total al vânzării terenului de 6.534 mp + 43.469 mp este de 199.972 Euro, respectiv 4 Euro/mp.

- contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008, vânzător: SC RECIPLIA SRL, prin mandatari Aparaschivei Cristian Relu şi Aprofirei Diana Cristina; cumpărător: SC ILKO STAR SRL Bucureşti, prin asociat PĂVALOIU NELA; obiectul contractului: teren cu vegetație forestieră, înscris în amenajamentul silvic, în suprafață de 28.799 mp (din terenul în suprafață de 193.000 mp, titlu de proprietate nr. 246/31.08.2007), prețul vânzării: 115.196 Euro, respectiv 4 Euro/mp.

Inculpata PĂVĂLOIU NELA dobândeşte astfel o suprafață totală de 78.792 mp, a cărui proveniență ilicită este disimulată prin cumpărarea terenului de către SC ILKO STAR SRL de la RECIPLIA SRL (contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 şi contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008), întregul teren fiind apoi transferat către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, drept de proprietate dobândit prin convenție, respectiv actul constitutiv al acestei societăți cu nr. 1459/28.09.2015, fiind adus aport la capital de SC ILKO STAR SRL.

În aceea ce priveşte SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, din verificările efectuate în baza de date ONRC s-a stabilit că societatea a fost înființată la data de 24.07.2015, la acest moment asociat unic şi administrator al acestei societăți fiind Şerban Ana Maria Iulia (fiica lui Păvăloiu Nela), ce figurează ca fiind asociat alături în cadrul SC ILKO STAR SRL, deținând o cotă de 20% din părțile sociale ale societății.

Transferul terenului în patrimoniul SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, societate controlată de asemenea de inculpata PĂVĂLOIU NELA, reprezintă modalitatea de spălare a bunului dobândit prin traficul de influență săvârşit de aceasta, în condițiile în care intervine pe fondul cercetărilor, declarațiilor şi denunțului formulat de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL în prezentul dosar, acesta făcând direct trimitere la tranzacțiile cu terenurile dezmembrate din pădurea Snagov. Transferul terenului s-a făcut în forma aportului

la capitalul unei societăți nou înființate, controlată de inculpată, societate care nu a desfăşurat vreo activitate din cele pretinse (dezvoltare imobiliară utilizând fonduri europene), din verificările efectuate rezultând că nu a fost depus vreun proiect pentru obținerea de fonduri, aşa cum pretinde inculpata**.**

Cele două contracte din anul 2008, încheiate între RECIPLIA SRL şi ILKO STAR SRL, au reprezentat şi o modalitate de spălare a folosului necuvenit obținut de urmarea activității infracționale desfăşurate de inculpată detaliată mai sus, dar, raportat la data contractelor a intervenit prescripția răspunderii penale pentru aceste fapte de spălare a banilor. Parchetul arată că nu poate fi reținută o singură infracțiune în formă continuată de spălare a banilor care să includă şi activitatea din anul 2015 reținută mai sus, având în vedere intervalul mare de timp scurs între aceste tranzacții.

c. Referitor la retrocedarea Fermei Regale Băneasa, în actul de sesizare s-au reținut următoarele:

Pentru acest bun inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a depus la data de 13.02.2002, cu o zi înainte de împlinirea termenului prevăzut de Legea 10/2001, o notificare înregistrată sub nr. 554 la executorul judecătoresc, la care nu a ataşat niciun fel de înscris doveditor, deşi în cuprinsul acesteia se face precizarea că se depun mai multe acte, respectiv copie CI, copie testament şi copie act de vânzare drepturi succesorale.

În cadrul actelor de cercetare efectuate în cauză s-a dispus ridicarea şi ataşarea la dosar a acestei notificări, din cuprinsul căreia rezultă că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE a revendicat imobilul în nume propriu, invocând un drept succesoral dobândit prin cumpărare de la legatara Elenei Lupescu, numita Monique Urdărianu.

Acest imobil este menționat expres în anexa Decretului 38/1948 ca „fostă proprietate Carol al II lea", dar această mențiune este făcută pentru identificarea bunului şi nu echivalează cu dovada absolută că la momentul naționalizării imobilul era în continuare proprietatea fostului rege. Aceasta cu atât mai mult cu cât actul de naționalizare prevede că bunul este preluat de la „fostul rege Mihai şi de la membrii fostei familii regale", iar Carol al II lea abdicase deja în 1940.

Mai mult, la abdicarea lui Carol al II-lea, în baza Decretului - Lege 3767 din 12.11.1940, întreaga averea aflată în posesia acestuia a fost inventariată şi au fost aplicate sechestre pe bunurile respective până la clarificarea situației lor juridice, respectiv dacă fostul rege avea sau nu un drept valabil asupra lor, între aceste bunuri sechestrate fiind şi ferma regală Băneasa. Pe măsura clarificării situației unor bunuri, Consiliul de Miniştrii a acționat pentru întoarcerea bunurilor în proprietatea statului. Prin deciziunea nr. 1 din noiembrie 1941 a ÎCCJ au reintrat astfel în proprietatea statului 11 bunuri, restul bunurilor, pentru care din cauza războiului nu s-au finalizat demersurile pentru lămurirea situației juridice şi eventual reintrarea în patrimoniul statului, au rămas sechestrate, până la momentul preluării lor de stat prin Decretul din anul 1948, împrejurare care rezultă din înscrisurile întocmite cu regularitate de către cei care aveau custodia acestor bunuri.

Chiar inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a arătat că după abdicarea şi plecarea lui Carol al II lea din România bunuri care au aparţinut acestuia au fost sechestrate de regele Mihai, astfel că la momentul naţionalizării nu au fost preluate de la Carol al II lea.

Inculpatul AL ROMÂNIE PAUL a avut cunoştinţă de toate acestea, nu doar din decizia din 1941 a ÎCCJ, depusă în procesele la care era parte, ci şi din informaţiile/înscrisurile pe care le-a căutat chiar el în arhive. Fiind însă de rea-credinţă, inculpatul (şi avocaţii acestuia) a făcut referire şi a depus autorităţilor/instituţiilor publice doar trunchiat aceste înscrisuri, fără a prezenta şi actele privind situaţia imobilului în 1948, la momentul naţionalizării. Spre exemplu, inculpatul a depus ca dovada faptului că ferma regală Băneasa a fost proprietatea lui Carol al II lea procesul-verbal de sechestru din anul 1940, precum şi acte subsecvente, dări de seamă, prin care administratorul sechestrului prezenta situaţia la zi a bunurilor sechestrate, respectiv procese le verbale din 1941 şi 1946, fără însă să depună sau să facă referire şi la procesul-verbal din 1943, în care se menţionează expres decizia din 1941 a ÎCCJ prin care o parte a ternului care compune această fermă trece în proprietatea statului (terenul obţinut prin darea în plată, la care o să facem referire pe larg în cele ce urmează).

În ce priveşte demersurile concrete întreprinse pentru obţinerea bunului, din cercetări a rezultat că notificarea a fost depusă la primăria Municipiului Bucureşti în temeiul Legii 10/2001, deşi terenul era agricol, fiind dat de altfel Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti (în continuare ICDPP), care l-a folosit pentru culturi agricole şi experimente în domeniu. După înregistrarea cererii la primărie, s-a purtat corespondenţă pentru completarea actelor doveditoare, dar abia în anul 2007, după încheierea contractului de cesiune cu RECIPLIA SRL şi implicarea inculpatului REMUS TRUICĂ şi a grupului infracţional din jurul acestuia, Primăria Municipiului Bucureşti şi-a declinat competenţa prin dispoziţia nr. 9134 din 23.11.2007 a Primarului General al Municipiului Bucureşti, către Institutul pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti.

După înregistrarea notificării la Institutul pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti, directorul acestuia, numitul Iliescu Horia (decedat) a adus la cunoştinţa Consiliului de administraţie (în continuare CA) acest fapt, hotărând să respingă cererea, terenul fiind destinat cercetării ştiinţifice, urmând ca petentul să se adreseze dacă va dori în justiţie.

De altfel, după discuţii între membrii CA şi directorul ICDPP şi în urma analizării documentaţiei transmise de Primăria municipiului Bucureşti, prin nota nr. 996 din data de 14.04.2008 s-a solicitat inculpatului PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI dovezile din care să rezulte: calitatea sa de persoană îndreptăţită, natura terenului, în considerarea dispoziţiilor art. 4 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 şi ale pct. 4.4 din Normele metodologice, sens în care i s-a solicitat să completeze dosarul administrativ cu următoarele: certificatul de moştenitor, dovada că nu au fost depuse cereri de restituire vizând acel imobil de către alţi moştenitori legali sau testamentari, titlul de proprietate din 1931 pentru a dovedi dreptul de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra acelui teren, dovada că terenul intră

sub incidența Legii 10/2001, deoarece din anexele atașate notificării rezulta că terenul era în extravilan, agricol şi neagricol şi nu intra sub incidența art. 8 din Legea nr. 10/2001, neputând forma obiect al reconstituirii.

După data acestei notificări, dosarul administrativ aflat la ICDPP nu a fost completat în sensul celor dispuse, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL depunând prin societatea de avocați doar o adresă, la data de 27.08.2008, prin care avocații exprimă un punct de vedere în legătură cu aspectele semnalate de conducerea ICDPP în notificare, fără însă să depună actele suplimentare care au fost solicitate.

Deşi conducerea ICDPP a solicitat această completare a dosarului administrativ cu înscrisuri, deşi nu le deținea, câtă vreme notificarea nu era respinsă printr-o decizie, inculpatul TRUICĂ REMUS a considerat aceasta ca o situație favorabilă, bazându-se că prin influența pe care o are la nivel politic va putea obține în final o decizie favorabilă pe cale administrativă.

După ce inculpatul TRUICĂ REMUS a reuşit să realizeze legătura cu directorul Iliescu Horia şi să îl convingă să fie de acord cu retrocedarea terenului, oferindu-i pentru aceasta şi mită, ca o condiție pentru admiterea cererii; în cadrul înțelegerii frauduloase realizate, Iliescu Horia a cerut inculpatului să intervină pentru ca cei din conducerea ASAS să solicite convocarea unei şedințe de CA în care să se ia în discuție notificarea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL.

Inculpatul TRUICĂ REMUS l-a convins prin influență politică pe secretarul ASAS, inculpatul SIN GHEORGHE, să susțină acest demers şi să solicite convocarea de către ICDPP a unei şedințe de CA, deşi acesta cunoştea poziția de refuz a celor două instituții, semnând chiar el adrese către primărie în care exprima astfel de poziții.

Secretarul general SIN GHEORGHE trimite ICDPP adresa nr. 1420 din data de 29.07.2008, prin care a solicitat să se convoace Consiliul de administrație pentru a se analiza solicitarea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, care să fie invitat personal la şedință. În aceeaşi zi i s-a comunicat inculpatului faptul că s-a dat dispoziția de convocare a consiliului pentru analizarea cererii sale.

Urmare a acestei adrese, directorul Iliescu Horia convoacă apoi CA, şedința având loc la data de 02.09.2008, participând în calitate de invitați şi inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI şi avocatul acestuia, inculpatul ROBERT ROŞU, precum şi inculpatul TRUICĂ REMUS, fără ca acesta din urmă să îşi decline vreo calitate oficială şi fără a semna vreun act. De asemenea, au participat ca invitați şi inculpatul SIN GHEORGHE, inculpata CORINA DICU şi jurista ASAS, martora Popescu Ileana.

În privința Consiliul de administrație, acesta a avut următoarea componență: ILIESCU HORIA, OANCEA FLORIN, DRAGOMIRA GHEORGHIȚĂ, ANDREI ANA MARIA, ALEXANDRU PASCU ŞI ELENA LEAOTA.

Din cuprinsul procesului-verbal de şedință, dar şi din declarațiile persoanelor prezente, suspecți, inculpați sau martori în dosar, rezultă că Iliescu Horia a prezentat mai întâi invitații, prințul PAUL AL ROMÂNIEI şi avocatul său, iar apoi a pus în discuție notificarea acestuia, pronunțându-se în sensul admiterii, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege, punct de vedere susținut apoi şi de inculpata DICU CORINA TEODORA.

Trebuie precizat faptul că înainte de punerea notificării în dezbaterea consiliului inculpatul ROŞU ROBERT a înmânat fiecărui membru o mapă separată cu înscrisuri, deşi participau ca invitaţi, iar consiliul avea dosarul oficial, cu toate înscrisurile depuse de petent în sprijinul cererii sale. De asemenea, inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI a înmânat fiecărui membru al consiliului o broşură în care era prezentată istoria casei regale şi în care era precizată apartenenţa inculpatului la aceasta, deşi la momentul respectiv descendenţa sa nu era recunoscută în România.

Cunoscând că documentaţia este incompletă şi nu sunt îndeplinite condiţiile legii pentru retrocedarea terenului, demersul ambilor inculpaţi s-a înscris în aceleaşi preocupări avute pentru determinarea unei soluţii favorabile în mod fraudulos, prin exercitarea influenţei, dar şi prin presiuni puse asupra persoanelor respective, impresionaţi de numele şi descendenţa inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL, de prezenţa lui fizică în şedinţă, dar şi de susţinerile privind pretenţiile sale la daune în cazul respingerii cererii, faţă de membrii consiliului ca persoane fizice, pretenţii invocate şi anterior de inculpatul ROŞU ROBERT în corespondenţa purtată.

Deşi există aceste discuţii, care se referă nu doar la amplasamentul terenului, ci şi la îndeplinirea condiţiilor de fond pentru retrocedare, respectiv incidenţa Legii 10/2001 raportat la categoria de folosinţă şi situarea terenului, aspecte care nu sunt lămurite în şedinţă, urmare punctului de vedere exprimat de inculpata DICU CORINA şi de directorul Iliescu Horia, având reprezentarea susţinerii retrocedării din partea reprezentanţilor ASAS, la şedinţă participând secretarul general, inculpatul SIN GHEORGHE, membrii CA au hotărât că institutul este unitate deţinătoare potrivit legii şi inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL este persoană îndreptăţită pentru că a depus la dosar înscrisuri doveditoare că este succesor în linie directă (nepot de fiu al regelui Carol al II-lea) şi întrucât a dobândit drepturile succesorale de la Monique Urdărianu. Apoi s-a recunoscut dobândirea dreptului de proprietate de către Carol al II-lea şi faptul preluării abuzive de către statul român de la acesta. În privinţa identificării şi individualizării terenului, în considerarea art. 10 pct. 3 din Normele metodologice, consiliul a hotărât efectuarea expertizei tehnice topografice cu următoarele obiective: identificarea terenului - amplasament şi vecinătăţi, determinarea coordonatelor punctelor de hotar, stabilirea amplasamentului construcţiilor, stabilirea suprafeţei afectate de servituţi legale, stabilirea suprafeţei de teren neocupate de construcţii şi determinarea amplasamentului fostei fermei Băneasa în sensul dacă este în intravilanul sau extravilanul localităţii.

Hotărârea CA a fost luată prin votul tuturor membrilor, singura care s-a abţinut fiind martora Leaotă Elena, reprezentanta Ministerului Agriculturii în Consiliu, care a considerat că terenul nu poate fi retrocedat.

În privinţa terenului deţinut de Institutul pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti (ICDPP), se precizează că prin HG 1881/22.12.2005, privind înfiinţarea unor institute şi centre de cercetare-dezvoltare agricolă, trenurile institutelor aflate în domeniul public al statului şi în administrarea Agenţiei Domeniilor Statului şi concesionate institutelor, centrelor, staţiunilor şi

societăților comerciale de cercetare şi producție agricolă, trec în administrarea institutelor şi centrelor de cercetare-dezvoltare agricolă nou înființate, între care şi ICDPP, prevăzut la Anexa 11 din acest act normativ. În Anexa 11 c) sunt identificate suprafețele de teren care sunt date în administrarea ICDPP în Bucureşti Sector 1, după cum urmează: teren arabil – 6,27 ha; vie – 4,54 ha; livezi – 16,42 ha, adică un total de 27,230 ha expres prevăzut ca fiind teren agricol, la care se adaugă teren neagricol în suprafață totală de 4,179 ha format din: drumuri – 2,310 ha; teren construcții – curți – 1,869 ha.

Potrivit art. 8 din Legea 10/2001, nu intră sub incidența acesteia terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum şi cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi celor forestiere.

Potrivit art. 35 alin. 2 din Legea 18/1991 terenurile proprietate de stat, administrate de institutele şi stațiunile de cercetări ştiințifice, agricole şi silvice, destinate cercetării şi producerii de semințe şi material săditor din categorii biologice superioare şi a animalelor de rasă, precum şi din administrarea Institutului pentru Testarea şi Înregistrarea Soiurilor de Plante de Cultură şi a centrelor sale teritoriale aparțin domeniului public şi rămân în administrarea acestora, articol care nu se modifică prin Legea 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății şi justiției, precum şi unele măsuri adiacente, voința legiuitorului rămânând astfel aceeaşi în ceea ce priveşte aceste terenuri.

După această primă şedință a CA, inculpatele DICU CORINA, GHEORGHIȚĂ DRAGOMIRA şi directorul Iliescu Horia s-au implicat în întocmirea expertizei tehnice solicitată de membrii CA.

Persoana care a întocmit aşa-zisul raport de expertiză a fost desemnată de către directorul Iliescu, la recomandarea inculpatului SIN GHEORGHE, în persoana inculpatului STOIAN IOAN, cu care acesta mai lucrase înainte. Se arată că inculpatul STOIAN IOAN era angajat la Institutul de Cartografie şi nu putea să efectueze astfel de expertize, fiind incompatibil. Cu toate acestea, pentru a ajuta conducerea ICDPP să poată retroceda acest teren, a acceptat să efectueze lucrarea, folosindu-se pentru aceasta de numele şi ştampila expertului Stângu Ioan. Din declarația acestuia din urmă rezultă că locuieşte în jud. Neamț, avea la acel moment o relație apropiată cu inculpatul Stoian Ioan, cu care colabora din punct de vedere profesional şi, profitând de faptul că acesta lucra în Bucureşti, i-a dat ştampila pentru a o preschimba. Ulterior nu a primit ştampila înapoi şi nu a avut cunoştință dacă a fost sau nu folosită.

La data de 26.09.2008 este convocată o nouă şedință în care a fost din nou luată în discuție cererea inculpatului PAUL AL ROMÂNIEI de retrocedare a 204.740 mp teren. De această dată PAUL AL ROMÂNIEI nu a mai participat la şedință, fiind reprezentat de avocat, inculpatul ROŞU ROBERT, însă nu s-a discutat asupra concluziilor expertizei şi nici nu au fost analizate alte condiții.

De această dată consiliul de adminsitrație nu s-a mai întâlnit într-o ședință la care să participe toți membrii, ci s-a discutat informal în biroul directorului Iliescu Horia, acesta afirmând că toate problemele discutate anterior au fost rezolvate.

Consiliul de administrație în componența Iliescu Horia Iliescu, Oancea Florin, DRAGOMIRA GHEORGHIȚĂ, Andrei Ana Maria, Alexandru Pascu şi Elena Leaota a hotărât, cu majoritatea voturilor, respectiv patru „pentru" şi o abținere, cea a numitei Leaota Elena reprezentanta MADR, restituirea în natură a terenului în suprafață de 170.924, 97 mp situat în Bucureşti, b-dul Ion Ionescu de la Brad, nr. 8. A fost emisă, în consecință, decizia nr. 30/26.09.2008.

Parchetul susține că decizia de restituire este abuzivă, cererea nefiind însoțită de documente justificative din care să rezulte calitatea de moştenitor îndreptățit sau incidența Legii 10/2001 raportat la situarea terenului, iar acesta nu a fost identificat potrivit legii. Mai mult, din probele dosarului rezultă că în anul 1948 Ferma Regală Băneasa era situată în extravilanul localității Băneasa, aşa încât nu putea face obiectul Legii nr.10/2001.

De asemenea, terenul retrocedat în natură era ocupat în parte de construcții, fapt cunoscut de toată lumea, aşa cum rezultă şi din declarațiilor martorilor (locatari), inculpatul TRUICĂ REMUS oferindu-le sume de bani (2500 euro fiecare) pentru a părăsi imobilele fără probleme. Existența unor construcții durabile, locuibile pe terenul retrocedat, rezultă şi din aceea că după obținerea terenului inculpatul Paul Al României a încheiat contracte de închiriere cu unii dintre angajații institutului, precum şi din extrasul CF eliberat după intabularea ca proprietar pe teren a RECIPLIA SRL, în care apare notat şi dreptul de proprietate al statului asupra construcțiilor amplasate pe acest teren.

Având în vedere cele expuse, precum şi faptul că inculpata GHEORGHIȚĂ DRAGOMIRA deținea funcția de director economic, calitate în care a cunoscut fără dubiu în ce constă patrimoniul ICDPP, împrejurarea că acesta a participat la discuțiile avute de directorul Iliescu Horia cu inculpatul TRUICĂ REMUS înainte de şedințele de CA, legătura ei apropiată cu inculpata DICU CORINA, fiica sa, precum şi implicarea directă în întocmirea de către inculpatul STOIAN IOAN a aşa-zisului raportat de expertiză, dându-i acestuia explicații privind stabilirea loturilor ce urmau a se retroceda, dar şi acțiunile ulterioare retrocedării (intermedierea relației între TRUICĂ REMUS şi Institut pentru rezolvarea servituții de trecere în anul 2009), dovedesc că aceasta a acționat cu intenția de favorizare a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL, prin retrocedarea nelegală a terenului.

Decizia de retrocedare este apoi pusă în executare în aceeaşi zi, prin încheierea unui protocol de predare-primire, semnat pentru inculpatul PAUL AL ROMÂNIEI de inculpatul ROŞU ROBERT, fără o delimitare şi punere în posesie efectivă, astfel că ulterior s-a constatat că s-au restituit 150.000 mp în loc de 170.000 mp şi pe terenul restituit se aflau imobile funcționale (ex. sediul fermei, cămin de nefamilişti, seră).

Din probele administrate în cauză rezultă că acțiunile directorului Iliescu Horia au fost determinate de oferirea de foloase necuvenite de către inculpatul TRUICĂ REMUS, constând în plata unei excursii în străinătate pentru patru

persoane. Din convorbirea din data de 12.09.2008 purtată de Truică Remus cu Iliescu Horia rezultă că în seara precedentă acesta i-a remis documentele rezervării camerelor de hotel şi dovada că acesta este deja plătită. În discuție se menționează că prețul este de peste 500 euro *(„de cinci sute, nu ştiu ce, pe noapte”)*.

Imediat după obținerea terenului, inculpații REMUS TRUICĂ şi ROŞU ROBERT, împreună cu ceilalți membrii ai grupului, au început demersurile pentru transferul acestuia în proprietatea SC RECIPLIA SRL, modalitate în care s-ar fi plătit prețul traficului de influență săvârşit pentru retrocedarea acestui bun şi totodată s-ar fi realizat şi operațiunea de „spălare” a lui.

Vânzarea a fost amânată însă din cauza taxelor notariale datorate în conformitate cu Ghidul notarilor publici pentru anul 2008. Se precizează că valoarea minimă admisă la tranzacție era potrivit acestui ghid de 1.300 euro/mp pentru strada Ion Ionescu de la Brad, ceea ce ar fi dus la taxe de aproximativ 6,5 milioane euro, sumă considerată inacceptabilă. Pentru înlăturarea acestui obstacol s-a schimbat numărul administrativ al terenului pe strada Gheorghe Ionescu Siseşti, nr. 8 A, prin dispoziție administrativă a primăriei, urmare a unei cereri depusă de Paul Al României, acesta solicitând „atribuire” de număr administrativ, deşi imobilul avea deja un astfel de număr. Conform noii adrese, valoarea terenului era de doar 500 euro/mp, la care ar fi corespuns o taxă de aproximativ 2,5 milioane euro. Inculpatul BENY STEINMETZ nu a fost însă de acord să plătească nici această taxă, solicitând să se găsească „o soluție creativă”. Tranzacția este amânată până în ianuarie 2009, conform noului ghid al notarilor, terenul de pe strada Siseşti fiind evaluat la 54 euro/mp (pe str. Ion Ionescu de la Brad valoarea minimă admisă a rămas de peste 1.000 de euro/mp).

Tranzacția se realizează finalmente la notarul public Georgescu Gabriela, după ce în prealabil, la data de 14.01.2009, la acelaşi notar, prin încheierea nr. 4, se autentifică actul de dezmembrare a terenului în 3 loturi, de 5.583 mp, 18.200 mp şi 127.138 mp. Actul este întocmit de inculpatul ROŞU ROBERT.

La data de 15.01.2009 se încheie şi contractul de vânzare-cumpărare între AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPE şi SC RECIPLIA SRL, reprezentată de Sandra Horemans, obiectul fiind întregul teren, toate cele trei loturi dezmembrate cu o zi înainte, prețul trecut în contract fiind de 3.216.000 lei. Taxele notariale au fost calculate conform încheierii de autentificare la valoarea de 8 milioane euro, valoare minim admisă de notar la tranzacție. Contractul a fost întocmit de avocatul Mircea Răzvan şi a fost autentificat prin încheierea nr. 5 a notarului.

În aceeaşi zi, 15.01.2009, SC RECIPLIA SRL vinde două din cele trei loturi proaspăt dobândite, respectiv lotul de 5.583 mp şi cel de 18.200 mp, în favoarea SC HERCULES PROPERTIES SA, pentru prețul de 530.000 de euro, care de asemenea nu a fost plătit în realitate. Actul este redactat de acelaşi avocat, Răzvan Mircea, de la SCA Țuca Zbârcea şi Asociații.

II. Prima instanță a reținut următoarele:

1. în privința chestiunilor prealabile

Instanța de fond a reținut că argumentele parchetului dezvoltate în rechizitoriul D.N.A. – S.T. Braşov din data de 17.05.2016 pentru a susține acuzarea inculpaților din prezenta cauză de săvârşirea infracțiunilor de abuz în

serviciu au fost acelea că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi avut dreptul la retrocedarea celor două imobile ce au făcut obiectul cauzei, respectiv Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa. Parchetul mai susţine că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi făcut nici dovada calităţii sale de moştenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea şi nici dovada că acesta din urmă ar fi avut în proprietate cele două bunuri menţionate anterior.

Aşadar, principalul argument invocat de parchet pentru susţinerea acuzaţiei de abuz în serviciu, fie sub forma autoratului, fie sub forma complicităţii, este acela al admiterii cererilor de retrocedare fără a fi întrunite condiţiile prevăzute de legile speciale care reglementează restituirea proprietăţilor preluate abuziv de statul comunist.

Prin faptul că inculpaţii Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe şi Chiriac Theodor ar fi dispus cu privire la retrocedarea Pădurii Snagov fără ca inculpatul Al României Paul Philippe să facă dovada calităţii de moştenitor şi a faptului că acest teren a aparţinut fostului Rege Carol al II-lea, parchetul susţine că aceştia au săvârşit infracţiunea de abuz în serviciu. În sarcina celorlalţi inculpaţi, Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiţă şi Păvăloiu Nela s-a reţinut complicitate la această infracţiune de abuz în serviciu, susţinându-se că ar fi înlesnit săvârşirea acestei infracţiuni de către ceilalţi inculpaţi.

De asemenea, parchetul susţine că prin faptul că inculpata Gheorghiţă Dragomira ar fi admis cererea inculpatului Al României Paul Philippe de retrocedare a Fermei Regale Băneasa, fără să fie făcută dovada calităţii de moştenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea şi dovada preluării abuzive a acestui teren, ea ar fi săvârşit infracţiunea de abuz în serviciu. Inculpaţii Sin Gheorghe, Stoian Ioan, Dicu Corina, Truică Remus, Al României Paul Philippe şi Roşu Robert Mihăiţă ar fi săvârşit, în opinia parchetului, o complicitate la infracţiunea de abuz în serviciu, prin înlesnirea acestei restituiri fără drept a imobilului menţionat.

Or, instanţa penală nu poate ignora, în analiza săvârşirii de către inculpaţi a infracţiunii de abuz în serviciu, faptul că mai multe instanţe competente au statuat în mod definitiv şi irevocabil atât calitatea de moştenitor al inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, cât şi dreptul său de a solicita retrocedarea celor două imobile, în baza legilor speciale de retrocedare a imobilelor preluate abuziv în perioada comunistă.

Calitatea de moştenitor de pe urma fostului rege Carol al II-lea şi dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea în baza legilor de restituire a proprietăţilor preluate abuziv de către stat nu privesc existenţa infracţiunii de abuz în serviciu, ci aspecte de drept civil care exced elementelor constitutive ale acestei infracţiuni. Teoretic, chiar în cazul existenţei calităţii de moştenitor şi a dreptului de a solicita retrocedarea celor două bunuri, s-ar putea concepe săvârşirea de către funcţionari a infracţiunii de abuz în serviciu, dacă s-ar constata încălcarea de către aceştia cu ocazia retrocedării imobilelor a altor dispoziţii legale decât cele referitoare la existenţa calităţii de moştenitor sau a dreptului de a solicita retrocedarea bunurilor. Elementul material al infracţiunii de

abuz în serviciu constă în neîndeplinirea sau îndeplinirea defectuoasă (cu încălcarea legii) a atribuțiilor de serviciu, iar constatarea autorității de lucru judecat a hotărârilor civile care au statuat cu privire la calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul Philippe şi a dreptului acestuia de a solicita retrocedarea celor două bunuri imobile nu se suprapune cu conținutul constitutiv al infracțiunii.

Având în vedere principiul securității raporturilor juridice, care ține de respectarea dreptului la un proces echitabil, întrucât există unele hotărâri judecătoreşti prin care s-a stabilit calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu, precum şi dreptul acestuia de a solicita restituirea celor două imobile ce fac obiectul cauzei penale, nu s-ar mai putea statua prin sentința penală într-un sens contrar celor reținute de instanțele civile care au analizat aceste aspecte şi le-au soluționat prin hotărâri definitive. Doar dacă s-ar fi constatat săvârşirea unor infracțiuni cu ocazia pronunțării acestor hotărâri judecătoreşti, care ar fi condus la desființarea lor în calea extraordinară de atac a revizuirii, s-ar fi putut nesocoti cele statuate de instanțele civile cu privire la calitatea de moştenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea şi cu privire la îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa.

În ce priveşte calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu, acest lucru a fost statuat în mod irevocabil prin hotărârea nr. 132/06.02.1955 pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație şi Justiție a României, în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur.

Chiar dacă la momentul săvârşirii faptelor ce formează obiectul acuzației de abuz în serviciu nu era definitivă hotărârea de exequatur ce avea ca obiect recunoaşterea hotărârii nr. 132/06.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, în prezent nu se mai poate face abstracție de existența acestei hotărâri de recunoaştere şi nici nu s-ar putea reține o situație juridică contrară acesteia. Ea a statuat în mod definitiv şi irevocabil cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moştenitor al fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu.

Prevederile legislației incidente (Codul Familiei din 4 ianuarie 1953, în vigoare la data faptelor) au fost interpretate în mod constant de către doctrină şi jurisprudență în sensul că orice acțiune în stabilirea filiației (fie față de tată, fie față de mama copilului), odată rămasă definitivă, produce efecte retroactiv - de la naşterea copilului, iar în ceea ce priveşte drepturile acestuia - de la concepția lui.

Încă de la 07.08.1991 se inițiase dosarul de exequatur în România, prin acțiunea introdusă de Carol Mircea Grigore, având-1 ca mandatar pe Paul Philip de Hohenzollem (Al României Paul Philippe), în recunoaşterea şi învestirea cu formulă executorie a Hotărârii pronunțată de Secția I a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona în data de 06.02.1955, în dosarul nr. 234/1954, prin care s-a constatat în mod irevocabil că Prințul Carol Mircea Grigore are calitatea de fiu legitim al

Regelui Carol al II-lea şi moştenitor al acestuia din urmă.

La data de 04.05.2010, în Cauza Carol Mircea Grigore (nr. 18811/02), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a admis acțiunea lui Carol Mircea Grigore de Hohenzollern împotriva Statului Român, pentru nerespectarea art. 6 CEDO prin nesoluționarea acțiunii în recunoaşterea hotărârii Tribunalului din Lisabona, în România, timp de mai mult de 15 ani (la data pronunțării deciziei CEDO). Printre altele, CEDO a observat şi faptul că Paul Philippe este continuatorul acțiunii în recunoaşterea hotărârii Tribunalului din Lisabona (începută de tatăl său în 1991 în fața instanțelor române). De la data morții lui Carol Mircea, la 6 august 2007, Paul Philippe a devenit în mod direct parte în procesul inițiat de tatăl său. Curtea a condamnat România pentru durata nerezonabilă a procesului de exequatur, şi a obligat Statul român la plata a 9.500 Euro ca urmare a încălcării art. 6 alin. 1 din Convenție.

Ulterior a fost pronunțată de Înalta Curte de Casație şi justiție şi hotărârea de recunoaştere, care produce efecte retroactiv.

Aşadar, decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație şi Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, produce efecte retroactiv, de la naşterea inculpatului Al României Paul Philippe, iar instanța penală nu mai poate pronunța în prezent o hotărâre care să contrazică cele statuate prin această hotărâre.

De asemenea, în legătură cu dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea imobilului Pădurea Snagov au fost pronunțate mai multe hotărâri judecătoreşti, care au statuat în mod definitiv şi irevocabil existența acestui drept.

Astfel, prin Sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 3387/2003, instanța a admis cererea reclamantului Hohenzollern Paul Philipe împotriva Primăriei Snagov şi a recunoscut calitatea de persoană îndreptățită al lui Al României Paul Philippe pentru 10,79 ha din Pădurea Snagov. Conform sentinței menționate: *„reclamantul a făcut dovada de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, soția Regelui Carol al II lea, care la rândul său a fost proprietarul suprafeței de pădure la care se face referire în acțiune”* şi *„reclamantul este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha de pădure, situata în comuna Snagov, zona Fundul Sacului”*.

Deşi parchetul critică de mai multe ori în actul de acuzare această sentință, susținând că este netemeinică ori că ar fi fost dată cu încălcarea legii, ea beneficiază de autoritate de lucru judecat, iar cele statuate în sentință sunt obligatorii *erga omnes*. Chiar dacă s-ar fi comis o infracțiune în legătură cu adoptarea acestei hotărâri, ea tot ar produce efecte până la desființarea ei prin exercitarea căii extraordinare de atac a revizuirii, potrivit Codului de procedură civilă. O hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă nu poate fi desființată pe calea prevăzută de art. 25 alin. 3 Cod procedură penală, care se aplică altor înscrisuri decât hotărârile judecătoreşti. Altfel nu ar exista nicio rațiune pentru care legiuitorul să prevadă în mod expres ca motiv de revizuire a unei hotărâri judecătoreşti săvârşirea unei infracțiuni cu ocazia pronunțării acesteia. În plus, nici

parchetul nu a solicitat acest lucru, nefiind făcute cercetări cu privire la posibilele infracțiuni comise cu ocazia pronunțării acestei hotărâri.

Tot în legătură cu retrocedarea bunului Pădurea Snagov, instanța reține că prin Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor s-a aprobat înscrierea lui Al României Paul Philippe, în Anexa 53, ca titular al unei suprafețe de 10 ha teren forestier în Comuna Snagov. Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a fost atacată în justiție de către Regia Autonomă a Pădurilor Romsilva - Direcția Silvică Bucureşti, care a solicitat anularea acesteia, invocând mai multe dispoziții din Legea nr. 18/1991 şi din Legea nr. 1/2000. Prin Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosar nr. 378/2005, s-a respins cererea formulată de către reclamantă. Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 a rămas irevocabilă prin respingerea apelului de către Tribunalul Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 1075A/12.05.2006, şi prin respingerea recursului de către Curtea de Apel Bucureşti, prin Decizia civilă nr. 73/22.01.2007.

Toate cele trei hotărâri constată existența dreptului inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea bunului Pădurea Snagov, menționând în motivare următoarele aspecte relevante:

- *„În baza, art. 5 lit. a HG nr. 1172/2001 Comisia Locală Snagov trebuia să analizeze cererea depusă, conținutul său şi elementele prevăzută de art 10 al 2 din aceeaşi hotărâre. Solicitantul poate indica terenuri de drept corecte sau greşite, Comisia Locală are atribuția de a analiza actele anexate de solicitant [în] cond. Art. 10 al 3 din HG 1172/2001 şi să aprecieze dacă se putea încadra în disp. Lg 1/2000; având un rol activ. Oricum, soluția se putea fi verificată sub aspectul legalității de Comisia Jud. Conform art. 6 lit. b şi c. Comisia Județeană a interpretat corect HG nr 1172/2001 si Legea nr. 1/2000 prin soluționarea contestației şi emiterea hotărârii oferind o interpretare în sensul aplicării, nu în sensul neaplicării legii. Atât timp cât pârâtul demonstrează cu acte dreptul său, confirmat şi prin admiterea acțiunii în constatare prin sc nr. 1872/26.06.2004, o interpretare rigidă a regulamentului şi reluare a procedurii ar conduce la acelaşi rezultat: atribuirea în proprietatea pârâtului a 10 ha cu teren vegetație forestieră. Atâta timp cât pârâtul a depus o cerere, chiar greşit întemeiată, aceasta a existat. Prin absurd, raționamentul reclamantei ar funcționa şi atunci când un petent depune cerere de reconstituire adresată Comisiei Locale şi întemeiată prin disp. Art. 480 C.civ. privind revendicarea. Calificarea cererii este în atributul Comisiei Locale aceasta rezultând din obligația analizării sale, conf. art. 5 lit. a din HG nr 1172/2001. Analiza în definiție a cuvântului înseamnă o verificare riguros elementată cererii depuse de un petent pentru a identifica acele situații ... [neinteligibil]... legea 18/91, legea 1/2000 acte normative specifice pentru activitatea Comisiilor Locale şi Județene. După încadrarea situației, de fapt în sens larg în ipoteza normei, urma aplicarea efectivă a dispoziției acesteia. Prin greşita analiză, a cererii, Comisia Locală a împiedicat aplicarea dispozițiilor legale, în concret, nu a aplicat legea unei persoane îndreptățite Comisa Județeană a reparat aceste erori...”* - pag. 2-3 din Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 pronunțată de Judecătoria Buftea (filele 98-101, vol. 2 din dosarul de urmărire

penală).

- „Tribunalul consideră că în analiza valabilității hotărârii Comisiei Județene Ilfov nu se poate ignora împrejurarea că printr-o hotărâre judecătorească definitivă, sentința civilă nr.1872 din 26.06.2003 pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 387/2003, s-a admis acțiunea formulată de reclamantul Paul Philippe de Hohenzollem în contradictoriu cu pârâta comuna Snagov, prin Primar, şi s-a constatat că reclamantul, intimatul-părât în prezenta cauză, este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha pădure situată în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului”.

Deşi apelanta reclamantă a susținut că această hotărâre judecătorească a fost avută în mod greşit în vedere de către prima instanță în soluționarea acțiunii în anulare, tribunalul reține că sentința respectivă pronunțată în cursul procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate reclamantului în baza Legii nr. 18/1991 şi Legii nr. 1/2000 prezintă relevanță în stabilirea legalității hotărârii Comisiei Județene Efov prin raportare la motivele de nulitate prevăzute de art. III din Legea nr. 169/1997.

Or, potrivit acestor prevederi, față de temeiul juridic al acțiunii de anulare şi motivele de nulitate invocate de reclamantă, tribunalul constată că trebuia verificat în ce măsură intimatul pârât Paul-Phillipe de Hohenzollem (Paul Phillipe de România) poate fi considerat o persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate în baza acestor dispoziții speciale în materia fondului funciar, motivul de nulitate absolută ce trebuia cercetat fiind cel arătat de art. III alin. l lit. a din Legea nr. 169/1997 (celelalte cauze enumerate de textul legal respectiv nefiind aplicabile speței). (...). Prin sentința definitivă mai sus menționată se constată însă dreptul la retrocedarea unei suprafețe de teren forestier în patrimoniul intimatului pârât apreciindu-se astfel indirect că sunt îndeplinite toate cerințele legale — de formă şi de fond — pentru a beneficia de reconstituirea dreptului de proprietate în temeiul Legii nr. 18/1991 şi Legii nr. 1/2000. în acest context, nu are relevanță că hotărârea nu este executorie şi că nu obligă Comisiile constituite în baza Legii nr. 18/1991 la reconstituirea dreptului de proprietate. Pe de altă parte, autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri definitive nu trebuie confundată cu opozabilitatea; în sens larg, a hotărârii față de terți ca o realitate incontestabilă, acest act jurisdicțional fiind totuşi un element al ordinii juridice care nu poate fi ignorat.

În ceea ce priveşte respectarea celorlalte dispoziții legale invocate de apelanți la adoptarea hotărârii Comisiei Județene Ilfov, tribunalul constată că prin împrejurarea că s-a aprobat în cadrul unei proceduri de stabilire a dreptului de proprietate conform Legii nr. 18/1991 şi Legii nr. 1/2000 înscrierea intimatului pârât într-o anexă cu o suprafața de 10 ha teren - cu vegetație forestieră nu se încalcă niciuna dintre dispozițiile legale ce reglementează regimul proprietății publice - cum ar fi caracterul inalienabil, insesizabil şi imprescriptibil al acestor bunuri, (conform art. 11-12 din legea nr. 213/1998) sau interdicția reducerii suprafeței fondului forestier proprietate publică (prevăzută de art. 54 din Codul Silvic), cum în mod neîntemeiat susțin apelanții, cu atât mai mult cu cât nu s-a probat că s-ar fi eliberat un titlu de proprietate pentru suprafețe de teren ce fac

parte din domeniul public şi, eventual, care nu ar putea face obiect al unei reconstituiri a dreptului de proprietate pentru foştii proprietari." - pag. 4-5 din Decizia civilă nr. 1075A/12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti, pronunțată in dosar 31572/3/2005 (4628/2005) – (filele 102-104 verso, vol. 2 din dosarul de urmărire penală).

- „S-a susținut de recurentă că singura cerere formulată de intimatul pârât pentru reconstituirea dreptului său de proprietate a reprezentat o notificare adresată Comisiei de Aplicare a Legii nr. 10/2001, care nu avea nici o competență legală privind restituirea terenurilor forestiere. Critica este nefondată în condițiile în care art. 33 din Legea nr. 1/2000 prevede expres valabilitatea cererilor de reconstituire chiar dacă acestea au fost depuse la alte comisii decât cele competente potrivit legii.

Pe de altă parte Hotărârea nr. 07 din 14.01.2004 a fost emisă de Comisia Județeană Ilfov pentru Stabilirea Dreptului de Proprietatea Asupra Terenurilor în baza sentinței civile nr. 1872 pronunțată la 26.06.2003 de Judecătoria Buftea prin care se constatase în mod irevocabil faptul că intimatul pârât (reclamant în acea cauză) este îndreptățit la retrocedarea suprafeței de 10 ha pădure în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului".

Chiar dacă această hotărâre nu a fost pronunțată în contradictoriu cu recurenta reclamantă, ea are caracter irevocabil, iar instanța de judecată nu poate, într-o acțiune având ca obiect anularea hotărârii de validare emisă în baza acestei sentințe, să dea o altă dezlegare a problemelor de drept reținute în considerentele şi dispozitivul acestei hotărâri.

A proceda altfel înseamnă a încălca ordinea juridică internă, cum în mod corect a reținut şi instanță de apel, dar şi a lipsi pe intimatul pârât de un bun dobândit prin hotărârea mai sus menționată, încălcând tistfel dispozițiile Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Nu poate fi ignorat nici faptul că unele din dispozițiile legale menționate de recurenta ca fiind încălcate de instanțele anterioare au fost abrogate prin Legea nr. 247/19.07.2005, lege în baza căreia intimatul reclamant a obținut la data de 07.07.2006 Hotărârea nr. 1156 emisă de Comisia Județeană Ilfov prin care s-a validat dreptul său de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha, din care face parte şi terenul în litigiu" - pag. 6 din Decizia Civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel Bucureşti - Secția a IlI-a civilă (fila 105-111, vol. 2 din dosarul de urmărire penală).

Se reține din aceste hotărâri că instanțele civile au analizat şi chestiunile de fond privind dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea acestui imobil, nu doar chestiunile de formă, legate de modul şi termenul de depunere a cererii de retrocedare, aşa cum susține parchetul în concluziile pe fond (fila 174, vol. LXV din dosarul instanței).

Față de chestiunile de drept dezlegate definitiv şi irevocabil de instanțele civile menționate mai sus, instanța penală nu poate constata că s-ar impune o altă interpretare a dispozițiilor legale analizate prin aceste hotărâri judecătoreşti. Instanțele civile au verificat atât temeiul legal ce a stat la baza retrocedării, cât şi actele depuse în susținerea cererii de retrocedare, constatând că inculpatul Al

României Paul Philippe avea dreptul de a solicita retrocedarea Pădurii Snagov şi că această retrocedare a fost conformă cu dispoziţiile legale ce reglementează acest domeniu.

În ce priveşte retrocedarea Fermei Regale Băneasa, aceasta a fost dispusă prin decizia administrativă nr. 30/26.09.2008 a Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor. Prin această decizie nu s-a dispus, însă, retrocedarea întregii suprafeţe de teren solicitată de inculpatul Al României Paul Philippe, ci doar a unei suprafeţe de 170924975 mp. Pentru restul suprafeţei de teren pe care a deţinut-o în această zonă fostul Rege Carol al II-lea, care a format un lot comun cu terenul retrocedat, inculpatul Al României Paul Philippe a formulat o acţiune în instanţă prin care a solicitat măsuri reparatorii în echivalent.

Această acţiune a inculpatului Al României Paul Philippe, formulată în contradictoriu cu Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, a fost admisă prin sentinţa civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului Bucureşti – Secţia a III-a civilă, prin care s-a dispus obligarea pârâtului de a emite dispoziţie de acordare de măsuri reparatorii pentru suprafaţa de 25642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa, în condiţiile Legii nr. 165/2013.

În motivarea acestei sentinţe, rămasă definitivă prin neapelare, se menţionează: *„Constatând în speţa îndeplinită situaţia premiză prevăzută de Legea nr. 10/2001 atât referitor la preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului cât şi referitor la calitatea acestuia de persoană îndreptăţită la despăgubire, aspecte recunoscute în mod definitiv şi de către pârâta, pentru întreaga suprafaţă a fostei Ferme Regale Băneasa, inclusiv pentru suprafaţa ce face obiectul prezentului litigiu, tribunalul reţine obligaţia pârâtei de a soluţiona notificarea şi pentru diferenţa rămasă nerestituită a suprafeţei de teren de 25642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa, astfel că tribunalul constată cererea ca întemeiată, urmând a o admite si a obliga pârâtul să emită dispoziţie de acordare de măsuri reparatorii pentru suprafaţa de 25642,96 mp din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa în condiţiile Legii nr. 165/2013”.*

La fel ca în cazul celorlalte sentinţe referitoare la retrocedarea imobilului Pădurea Snagov şi în cazul imobilului Ferma Regală Băneasa s-a constatat prin sentinţa mai sus menţionată îndeplinirea condiţiilor prevăzute de Legea nr. 10/2001 referitoare la preluarea abuzivă a imobilului şi la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptăţită la despăgubire. Nu este vorba doar de o hotărâre care s-a pronunţat exclusiv pe baza Deciziei nr. 30/2008 emisă de către ICDPP, aşa cum susţine parchetul în concluziile pe fond (fila 175, vol. LXV din dosarul instanţei), ci de o hotărâre care a analizat îndeplinirea tuturor condiţiilor prevăzute de Legea nr. 10/2001. Or, aceste constatări ale instanţei civile, făcute printr-o hotărâre definitivă în legătură cu dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea imobilului Ferma Regală Băneasa, au autoritate de lucru judecat, neputând fi contrazise printr-o altă hotărâre judecătorească.

Principiul securităţii raporturilor juridice se opune ca instanţa penală să constate inexistenţa acestui drept al inculpatului Al României Philippe ori

neîndeplinirea condițiilor legale prevăzute de legile de retrocedare în cazul Fermei Regale Băneasa şi a Pădurii Snagov. Fiind vorba de aspecte statuate în mod definitiv şi irevocabil de alte instanțe de judecată, ele beneficiază de autoritate de lucru judecat în fața oricăror alte instanțe de judecată, indiferent care ar fi obiectul cauzei cu care acestea sunt investite.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedură penală instanța va constata că au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză penală următoarele hotărâri pronunțate de instanțele civile:

- hotărârea nr. 132/06.02.1955 pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație şi Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moştenitor al fostului Rege Carol al II-lea.

- sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 pronunțată de Judecătoria Buftea (definitivă şi irevocabilă prin neapelare) şi Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 pronunțată de Judecătoria Buftea (rămasă irevocabilă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti şi respingerea recursului prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel Bucureşti), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea suprafeței de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov.

- sentința civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului Bucureşti - Secția a III-a civilă (definitivă prin neapelare), cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea imobilului Ferma Regală Băneasa.

În ce priveşte solicitarea inculpaților Roşu Robert Mihăiță şi S.C. RECIPLIA S.R.L. de a constata autoritatea de lucru judecat a celorlalte hotărâri civile pronunțate de diferite instanțe în favoarea inculpatului Al României Paul Philippe, curtea constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru a se reține caracterul de chestiuni prealabile al aspectelor statuate prin aceste hotărâri.

În primul rând, toate celelalte hotărâri judecătoreşti menționate de inculpați în cererile de constatare a chestiunilor prealabile privesc alte imobile decât Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, care fac obiectul prezentei cauze. Nefiind investită instanța penală cu judecarea unor infracțiuni care să fi fost comise în legătură cu alte bunuri care au făcut obiectul unor hotărâri civile, nu se impune constatarea autorității de lucru judecat al acestor hotărâri civile în prezenta cauză penală.

Aşa cum s-a arătat anterior, constatarea caracterului de chestiune prealabilă al aspectelor soluționate prin hotărârile civile pronunțate în legătură cu Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa are relevanță doar în ceea ce priveşte infracțiunile de abuz în serviciu de care au fost acuzați inculpații în legătură cu retrocedarea acestor imobile. Doar în cazul acestor infracțiuni de abuz în serviciu aspectele statuate de instanțele civile au legătură cu obiectul cauzei penale şi obligă instanța penală să țină cont de autoritatea de lucru judecat al hotărârilor civile. Or, din moment ce instanța penală a fost investită cu infracțiunile de abuz în serviciu comise în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa,

celelalte hotărâri judecătoreşti care nu au legătură cu aceste bunuri nu constituie chestiuni prealabile în cauză.

Inculpații au argumentat în cererile lor faptul că celelalte hotărâri civile pronunțate în legătură cu alte bunuri imobile revendicate de către inculpatul Al României Paul Philippe au reținut că acesta a dobândit în mod valabil drepturile succesorale de pe urma fostului Rege Carol al II-lea de la Monique Urdărianu. Faptul că instanțele au constatat în cazul altor bunuri legalitatea acestei transmiteri a drepturilor succesorale nu înseamnă că suntem în prezența unei autorități de lucru judecat, deoarece nu este vorba de acelaşi obiect al cauzei. Lipsind unul din elementele autorității de lucru judecat (identitatea de obiect), nu se poate constata autoritatea de lucru judecat a celorlalte hotărâri civile, în prezenta cauză penală. Ele ar putea constitui un argument pentru a se reține lipsa de temeinicie a acuzațiilor de săvârşire a infracțiunilor de abuz în serviciu, dar nu o chestiune prealabilă dezlegată cu autoritate de lucru judecat.

În plus, parchetul a susținut în actul de sesizare că actul care dovedeşte această cumpărare a drepturilor succesorale de către inculpatul Al României Paul Philippe de la Monique Urdărianu ar fi fals, fapt care impune analizarea acestei susțineri pe fondul cauzei. Dacă s-ar constata caracterul fals al acestui înscris, instanța penală poate să rețină că nu a existat o transmitere valabilă a drepturilor succesorale prin acesta, fără ca prin aceasta să încalce autoritatea de lucru judecat al celorlalte hotărâri civile. De această dată nu suntem în prezența unor hotărâri judecătoreşti irevocabile care să fi statuat asupra aceloraşi aspecte, ci a unor alte înscrisuri depuse în dovedirea unor cereri similare.

Pentru aceste motive, curtea va respinge restul solicitărilor inculpatului Roşu Robert Mihăiță şi ale inculpatei SC RECIPLIA SRL de constatare a autorității de lucru judecat a chestiunilor statuate prin celelalte hotărâri pronunțate de instanțele civile în legătură cu drepturile succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe.

În consecință, instanța reține că nu îndeplinesc condițiile pentru a fi considerate chestiuni prealabile aspectele statuate prin Sentința civila nr. 2038/27.08.2008 pronunțata de Judecătoria Reşita si Decizia civila nr. 207/R/30.03.2009 pronunțata de Tribunalul Caras Severin, Secția civila, ambele in dosarul nr. 3850/290/2007; Sentința civila nr. 932/02.04.2007 pronunțata de Judecătoria Bârlad si Decizia civila nr. 839/R din 04.07.2007pronunțata de Tribunalul Vaslui, Secția civila; Decizia civila nr. 182A/23.03.2009 pronunțata de Curtea de Apel Bucureşti, Secția a III-a civila si pentru cauze cu minori si de familie in dosar nr. 35827/3/2005 (1444/2008); Decizia civila nr. 109A/05.07.2012 pronunțata de Curtea de Apel Bucureşti, Secția a IX-a civila in dosar nr. 3878/2/2012; Sentința civila nr. 500/16.05.2006 pronunțata de Tribunalul Prahova, Secția civila in dosar nr. 3127/2006 si Decizia civila nr. 435/13.12.2006 a Curții de Apel Ploieşti, Secția civila pronunțata in dosar nr. 5425/42/2006; Sentința civila nr. 679/20.06.2006 pronunțata de Tribunalul Prahova, Secția civila in dosar nr. 3128/2006 si Decizia civila nr. 4792/09.07.2008 pronunțata de înalta Curte de Casație si Justiție, Secția civila si de proprietate intelectuala in dosar nr.

6322/42/2006; Decizia civila nr. 3378/14.06.2013 pronunțata de înalta Curte de Casație si Justiție, Secția I-a civila in dosar nr. 3878/2/2012.

În ce priveşte constatarea autorității de lucru judecat a hotărârii Tribunalului de Primă instanță Paris din 06.03.1957 – exequatur, nefiind vorba de o hotărâre recunoscută pe teritoriul României, instanța nu poate admite această cerere. Aceasta poate constitui doar un argument în favoarea susținerilor inculpatului, dar nu o hotărâre care să beneficieze de autoritate de lucru judecat pe teritoriul României.

De asemenea, sentința civilă nr. 110/04.04.2000 a Tribunalului Arad a fost pronunțată într-un litigiu în care au fost alte părți şi având un alt obiect, neputând fi reținută ca o chestiune prealabilă în prezenta cauză, ci doar ca un argument în favoarea susținerilor inculpaților.

2. în privința cererilor şi excepțiilor privind constatarea nulității absolute a probelor administrate în prezenta cauză, formulate de către inculpații Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Moshe Agavi, Mateescu Lucian Claudiu, Andronic Dan Cătălin şi Truică Remus, instanța de fond a reținut următoarele:

a. Chiar dacă au fost formulate sub forma unor excepții de nulitate absolută, instanța reține că solicitările inculpaților redate mai sus au natura juridică a unor cereri de înlăturare ca nelegale a unor mijloace de probă administrate în cursul urmăririi penale. Deşi regula este că cererile privind nelegalitatea probelor administrate în cursul urmăririi penale se soluționează în faza camerei preliminare, practica judiciară a reținut că există şi situații în care acestea pot fi invocate în faza de judecată. Unele dintre aceste situații sunt şi acelea în care după ce a fost depăşită faza camerei preliminare au intervenit modificări legislative ori au fost adoptate decizii ale Curții Constituționale a României cu privire la texte de lege incidente în cauză.

Curtea Constituțională a României a arătat în mod explicit în motivarea unor decizii, cum sunt deciziile nr. 51/2016 şi 26/2018, că efectul acestora se produce şi asupra cauzelor pendinte, în mod corespunzător. În altele, cum sunt deciziile 302/2017, 91/2018 şi 802/2018, Curtea Constituțională nu a făcut o astfel de precizare expresă în motivare, rămânând în sarcina instanțelor de judecată interpretarea şi aplicarea în fiecare cauză a articolului 147 alin. 4 din Constituție, potrivit căruia *„Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii şi au putere numai pentru viitor.”* În cazul deciziei nr. 802/2018 a Curții Constituționale a României, incidența ei în prezenta cauză decurge şi din faptul că ea a fost adoptată în urma invocării excepției de neconstituționalitate de către inculpatul Mateescu Lucian Claudiu.

Ținând cont de faptul că în susținerea cererilor de constatare a nulității absolute a unor probe inculpații au invocat şi incidența deciziilor Curții Constituționale nr. 51/2016 şi 26/2019, în care se subliniază expres că produc efecte în mod corespunzător şi în cauzele pendinte, instanța va analiza pe fond cererile de constatare a nulității absolute şi de înlăturare a unor probe administrate

în cursul urmăririi penale, chiar dacă în cauză a fost depăşită faza camerei preliminare.

Principalul argument invocat de inculpaţi în susţinerea cererilor de constatare a nulităţii absolute a probelor menţionate anterior este acela al pronunţării Deciziei Curţii Constituţionale nr. 302/2017, prin care a fost admisă excepţia de neconstituţionalitate ridicată şi s-a stabilit că *„soluţia legislativă cuprinsă în dispoziţiile art. 281 alin. (l) lit. b), care nu reglementează în categoria nulităţilor absolute încălcarea dispoziţiilor referitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituţională."*

Instanţa constată că în acest caz nu suntem în prezenţa unei decizii interpretative, ci în prezenţa unei decizii a Curţii Constituţionale prin care se declară neconstituţională *o soluţie legislativă* sau *o omisiune legislativă*. Referitor la acest tip de decizii ale Curţii Constituţionale, prin care s-a declarat neconstituţională o soluţie legislativă sau o omisiune legislativă, practica judiciară majoritară a considerat că ele produc efecte similare unei modificări legislative. Din momentul publicării lor în Monitorul Oficial s-a considerat că în dreptul pozitiv este reglementată soluţia legislativă apreciază de Curte ca fiind cea constituţională şi că este abrogată implicit soluţia legislativă neconstituţională. Aceasta este interpretarea prin care se conferă deciziilor Curţii Constituţionale de acest tip efectul cel mai puternic, ele fiind considerate ca având forţa juridică a unei modificări legislative cu efect imediat în dreptul pozitiv. Au fost şi opinii în sensul că astfel de decizii se adresează doar legiuitorului şi că organele judiciare nu ar putea aplica în practică în mod direct soluţia legislativă impusă de Curte, până când legiuitorul nu o consacră printr-un text de lege, însă aceste opinii au rămas minoritare.

Chiar şi în modalitatea de aplicare imediată a deciziilor Curţii Constituţionale prin care a fost declarată neconstituţională o soluţie sau o omisiune legislativă, ele nu pot produce alt efect decât acela pe care l-ar produce adoptarea unei legi noi care să consacre soluţia legislativă impusă de Curte prin deciziile pronunţate. Acest lucru rezultă atât din prevederile art. 147 alin. 4 din Constituţie, cât şi art. 15 alin. 2 din Constituţie, care consacră principiul neretroactivităţii legii şi excepţiile de la acest principiu. Aşadar, întrucât în dreptul nostru deciziile Curţii Constituţionale produc efecte doar pentru viitor, regula este că ele nu pot fi aplicate unor fapte sau acte juridice anterioare.

În consecinţă, Decizia Curţii Constituţionale nr. 302/2017 nu poate produce alt efect decât acela pe care l-ar fi produs adoptarea unei legi noi de procedură penală prin care s-ar consacra în mod explicit sancţiunea nulităţii absolute pentru încălcarea dispoziţiilor referitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală. În motivarea deciziei nr. 302/2017 nu s-a precizat nimic în legătură cu efectele în timp ale acesteia, fiind aplicabilă regula generală de la art. 147 alin. 4 din Constituţie.

Cum decizia nr. 302/2017 a Curţii Constituţionale a României priveşte un text de procedură penală, respectiv dispoziţiile art. 281 alin. (l) lit. b) din Codul de procedură penală, ea va produce aceleaşi efecte ca o lege nouă de procedură, adică

se va aplica doar pentru actele procesuale şi actele procedurale efectuate după publicarea ei în Monitorul Oficial.

Referitor la regulile de aplicare a legii noi de procedură penală, doctrina şi practica judiciară sunt unanime în sensul că ea nu poate fi aplicată actelor de procedură efectuate anterior intrării ei în vigoare.

În acest sens, în doctrina română s-a subliniat că *„Din principiul aplicării imediate a legii procesuale penale rezultă, că aceasta este numai* activă *şi niciodată* extraactivă*; adică nu se aplică în trecut, la acte şi la raporturi trecute; numai poate avea eficienţă asupra unui act procesual efectuat anterior punerii ei în vigoare; nu mai poate atinge valabilitatea acestuia; ceea ce s-a făcut sub imperiul legii anterioare, nu se mai poate desface prin legea nouă; actele procesuale efectuate sub legea veche, după normele acesteia, îşi păstrează valabilitatea lor originară, şi deci toate efectele legale;”* (Traian Pop, Drept procesual penal, Volumul I, Partea introductivă, Tipografia Naţională S.A., Cluj, 1946, pagina 210).

De asemenea, s-a mai arătat în doctrină că *„Dispoziţiile legii de procedură penală au eficienţă numai faţă de actele procesuale sau procedurale îndeplinite în intervalul dintre intrarea şi ieşirea din vigoare a acestor dispoziţii, odată cu legea care le conţine sau în mod separat. În caz de succesiunea legilor de procedură actele procesuale şi procedurale efectuate în orice proces penal în timpul legii abrogate îşi păstrează valoarea, iar cele care vor interveni ulterior vor fi îndeplinite potrivit noii legi (consacrarea regulii* tempus regit actum*).”* (V. Dongoroz ş.a., Explicaţii teoretice ale Codului de procedură penală român. Partea generală, Vol. V, Ediţia a doua, Editura Academiei Române, Bucureşti, 2003, pagina 14).

Aceste reguli de aplicare în timp a legii de procedură penală sunt consacrate şi legislativ, în textul de la art. 13 alin. 1 din Codul de procedură penală.

Având în vedere aceste principii de aplicare a Deciziei nr. 302/2017 a Curţii Constituţionale a României, instanţa reţine că nu poate fi primită susţinerea inculpaţilor că mijloacele de probă administrate în prezenta cauză în cursul urmăririi penale ar fi lovite de nulitate absolută pe motiv că ele ar fi fost efectuate de organe de urmărire penală necompetente material. Acestea au fost efectuate cu respectarea legii în vigoare la momentul efectuării lor, iar modificările ulterioare intervenite ca urmare a declarării neconstituţionalităţii unor texte de lege nu pot produce, în principiu, efecte asupra lor.

Chiar dacă actele efectuate sub imperiul legii vechi sunt folosite ulterior în proces, cum este cazul probelor administrate anterior care sunt folosite la adoptarea hotărârii, principiul menţionat anterior rămâne valabil. Aşa cum s-a arătat în doctrină *„Astfel, în principiu, aplicaţiunea imediată a legii procesuale penale se conjugă cu principiul separaţiunii sau izolării actelor procedurale şi chiar a diferitelor acte sau operaţiuni componente ale unui act procedural complex. Aceasta este teza dominantă a doctrinei şi jurisprudenţei. Şi numai în mod excepţional, şi prin dispoziţiunea expresă a legii, se aplică principiul unităţii actului de procedură, sau a fazei de procedură, sau al unităţii (relative)*

procesului." (Traian Pop, Drept procesual penal, Volumul I, Partea introductivă, Tipografia Națională S.A., Cluj, 1946, pagina 218)

În consecință, instanța nu poate sancționa cu nulitatea absolută actele de procedură efectuate de organele judiciare cu respectarea normelor legale în vigoare, chiar dacă ar fi vorba de acte care, în urma adoptării Deciziei nr. 302/2017 a Curții Constituționale a României, ar fi sancționate cu nulitatea absolută, pentru că această decizie nu poate fi aplicată retroactiv.

b. Referitor la interceptările efectuate în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi şi libertăți, instanța reține că nu au intervenit aspecte noi față de momentul pronunțării încheierii de cameră preliminară în prezenta cauză, care să conducă la concluzia că acestea sunt lovite de nulitate.

Aşa cum s-a reținut în încheierea de cameră preliminară din 30.8.2016, rămasă definitivă prin respingerea contestațiilor, *„În cazul mandatelor de supraveghere tehnică emise în baza Codului de procedură penală în anul 2015, anterior apariției deciziei nr. 51/2016, practica judiciară cvasiunanimă a considerat că sancțiunea care operează este aceea a unei nulități relative, care necesită dovedirea unei vătămări, pentru a putea conduce la excluderea probei cu interceptarea convorbirilor telefonice efectuate de Serviciul Român de Informații. Or, o astfel de vătămare nu poate fi dedusă din supoziții, ci ea ar trebui să se bazeze pe un minim de elemente concrete, obiective, care ar face ca fiabilitatea probei respective să fie pusă sub semnul întrebării. În lipsa dovedirii unei astfel de vătămări, Decizia Curții Constituționale a României nr. 51/2016, ca toate deciziile date în materie de procedură penală, va produce efecte ca şi o lege nouă de procedură penală, care se aplică doar actelor de procedură efectuate după intrarea ei în vigoare. Actele de procedură efectuate sub imperiul vechii legi de procedură, cu respectarea dispozițiilor acesteia, rămân valabile, dacă nu se poate dovedi existența unei vătămări ce nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea lor. Acest lucru rezultă şi din jurisprudența CEDO, care arată, de exemplu, în cauza Botea c. României, că trebuie să se examineze în special dacă reclamantului i s-a oferit posibilitatea de a contesta autenticitatea probelor şi de a se opune utilizării lor şi, în plus, trebuie să se țină seama de calitatea probelor, inclusiv dacă circumstanțele în care au fost obținute pun la îndoială credibilitatea sau corectitudinea acestora."*

Aşa cum s-a arătat anterior, întrucât Decizia Curții Constituționale nr. 302/2017 nu poate produce efecte asupra actelor de procedură efectuate anterior adoptării ei, rămân valabile cele reținute cu autoritate de lucru judecat în încheierea de cameră preliminară cu privire la proba cu interceptarea convorbirilor telefonice efectuată în baza mandatului emis de judecătorul de drepturi şi libertăți în prezenta cauză. Neinvocându-se alte aspecte care să conducă la concluzia producerii unor vătămări care nu ar putea fi înlăturate decât prin anularea acestor acte de procedură, instanța reține valabilitatea argumentelor expuse în încheierea de cameră preliminară în care au fost analizate aceste aspecte.

În ce privește efectele pe care le-a produs asupra acestor înregistrări adoptarea Deciziei nr. 26/2019, Curtea Constituțională arată în paragraful 211 că *„Prin urmare, având în vedere art. 197 alin. (2) din Codul de procedură penală*

din 1968 şi art. 281 din Codul de procedură penală, acest din urmă text coroborat cu Decizia Curţii Constituţionale nr. 302 din 4 mai 2017, prin care s-a constatat că soluţia legislativă cuprinsă în dispoziţiile art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, care nu reglementează în categoria nulităţilor absolute încălcarea dispoziţiilor referitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, este neconstituţională, revine Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie şi celorlalte instanţe judecătoreşti, precum şi Ministerului Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi unităţilor subordonate să verifice în cauzele pendinte, în ce măsură s-a produs o încălcare a dispoziţiilor referitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, şi să dispună măsurile legale corespunzătoare."

Aşa cum s-a arătat anterior, nu poate fi vorba în prezenta cauză de incidența sancțiunii nulității absolute, ca urmare a încălcării regulilor de competență materială a organelor de urmărire penală, deoarece interceptarea a fost făcută în baza normelor în vigoare de la momentul efectuării. Curtea Constituțională subliniază în paragraful 164 din Decizia nr. 26/2019 că textul de la art. 142 alin. 1 din Codul de procedură penală s-a bucurat de prezumția de constituționalitate în perioada 1 februarie 2014 – 13 martie 2016, prezumție care a fost ulterior răsturnată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 51/2016. Aşadar, fiind vorba de acte de procedură efectuate de organele judiciare în baza unui text de lege în vigoare, care s-a bucurat până la data de 13 martie 2016 de prezumția de constituționalitate, nu se poate reține reaua credință a organelor judiciare în efectuarea acestor acte de procedură şi nici necesitatea aplicări unei sancțiuni procedurale acestora.

Această soluție a fost adoptată şi de Înalta Curte de Casație şi Justiție într-o decizie de speță, în care s-a reținut că *«...prin eliminarea din categoria nulităţilor absolute a nerespectării dispoziţiilor referitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu şi-a îndeplinit obligaţia ce decurge din respectarea principiului legalităţii, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) şi (5) şi art. 21 alin. (3) din Constituţie (...). Înalta Curte reţine însă că, la momentul efectuării actului, încălcarea competenţei materiale a organelor de urmărire penală era prevăzută de lege sub sancţiunea nulităţii relative, iar evaluarea incidenţei nulităţii se realizează prin raportare la legea procesual penală în vigoare la momentul efectuării actului, întrucât legea procesual penală nu retroactivează, ceea ce înseamnă că nu poate fi invocată Decizia Curţii Constituţionale (care modifică o dispoziţie procesual penală) în privinţa actelor de procedură efectuate anterior publicării acesteia.»* (I.C.C.J., Decizia nr. 168/A/2018 din 28 iunie 2018).

În aceeaşi decizie instanța supremă a mai reținut că *«Prin urmare, regulile de competenţă materială avute în vedere de dispoziţiile art. 281 alin. (1) lit. b) din C. proc. pen. vizează repartizarea prin lege a organelor judiciare, după anumite criterii, care pot fi anumite infracţiuni sau anumite acte ori măsuri dintr-o anumită fază a procesului penal (în acest sens, a se vedea paragraful nr. 53 din Decizia Curţii Constituţionale nr. 302 din 04.05.2017, publicată în Monitorul*

Oficial al României nr. 566 din 17.07.2017), reguli care au fost respectate în cauză. Or, administrarea probei cu sprijinul tehnic al altor organe specializate decât cele de urmărire penală nu intră în sfera de incidență a nulității absolute generată de nerespectarea competenței materiale a organelor de urmărire penală, întrucât vizează sprijinul tehnic acordat pentru derularea unui procedeu probatoriu, care excedează noțiunii de „act de urmărire penală". În acest sens, sunt considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 779 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 24 mai 2018, prin care s-a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate şi s-a constatat că dispozițiile art. 91[2] alin. (1) din C. proc. pen. din 1968 sunt constituționale, în raport cu criticile formulate.»

Aşadar, punerea în executare prin Serviciul Român de Informații a mandatelor de interceptare, în baza dispozițiilor art. 142 din Codul de procedură penală, anterior declarării lui neconstituționale prin Decizia nr. 51/2016, nu are ca efect nulitatea mijlocului de probă obținut.

Întrucât înregistrările convorbirilor telefonice efectuate în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi şi libertăți au fost depuse la dosarul cauzei în totalitate, au putut fi ascultate şi contestate de către părți şi reprezintă forma brută a datelor care rezultă din aceste probe, instanța reține că efectuarea lor prin folosirea aparaturii deținute de către Serviciul Român de Informații nu poate avea ca efect nulitatea probei. Niciunul dintre inculpați nu a solicitat expertizarea tehnică a acestor înregistrări, ci doar a unor înregistrări efectuate în baza mandatelor de siguranță națională, neinvocându-se nici un aspect care să ridice vreo îndoială asupra fiabilității probelor astfel obținute. De altfel, nici nu s-a invocat în sprijinul acuzațiilor vreo convorbire telefonică interceptată în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi şi libertăți, ci doar unele convorbiri telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranță națională.

c. Referitor la interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională, instanța constată că, deşi nu este incident vreun motiv care să conducă la aplicarea sancțiunii nulității absolute, se impune acordarea unei valori probante reduse pentru aceste probe, în sensul că ele nu pot sta la baza pronunțării unei hotărâri de condamnare a inculpaților şi nici nu pot avea un caracter determinant pentru adoptarea unei astfel de soluții.

În ce priveşte legalitatea acestor probe, instanța reține că acest aspect a fost analizat în faza camerei preliminare, statuându-se printr-o hotărâre definitivă că ele sunt legale.

Conferirea unei valori probante reduse este determinată, în primul rând, de faptul că în cursul judecății au fost adoptate Deciziile nr. 91/2018 şi nr. 802/2018 ale Curții Constituționale a României, care au declarat neconstituționale două teze din art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României.

Potrivit disp. art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 *"Constituie amenințări la adresa securității naționale a României subminarea, sabotajul sau orice alte acțiuni care au ca scop înlăturarea prin forță a instituțiilor democratice ale statului ori care aduc atingere grava drepturilor şi libertăților fundamentale ale cetățenilor români sau pot aduce atingere capacității de apărare ori altor*

asemenea interese ale ţării, precum şi actele de distrugere, degradare ori aducere în stare de neîntrebuinţare a structurilor necesare bunei desfăşurări a vieţii social-economice sau apărării naţionale."

Prin Decizia nr. 91 din data de 28.02.2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 20.04.2018, Curtea Constituțională, admițând excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată, a constatat că sintagma *„aduc atingere gravă drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor români"*, cuprinsă în art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, este neconstituțională.

De asemenea, prin Decizia nr. 802 din data de 06.12.2018, publicată în Monitorul Oficial nr. 218 din 20.03.2019, Curtea Constituțională, admițând excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, a constatat că sintagma *„ori altor asemenea interese ale ţării"*, cuprinsă în dispozițiile art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, este neconstituțională.

Cum din mandatele de siguranță națională depuse la dosar în formă declasificată rezultă că ele au fost emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, părţile sunt în imposibilitate de a verifica dacă mandatele de siguranță națională au fost emise în baza vreuneia din cele două teze declarate neconstituționale prin Deciziile nr. 91/2018 şi nr. 802/2018 (*„aduc atingere gravă drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor români"* şi *„altor asemenea interese ale ţării"*) ori dacă au fost emise avându-se în vedere vreuna din celelalte teze ale art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991. Cunoaşterea de către persoana supravegheată a temeiurilor de fapt şi de drept care au stat la baza emiterii mandatelor de supraveghere tehnică şi conferirea unei posibilităţi reale de a le contesta în faţa instanței necesită declasificarea încheierilor ce au stat la baza mandatelor de siguranță națională.

În speță s-a solicitat Înaltei Curți de Casație şi Justiție declasificarea integrală a încheierilor în baza cărora au fost emise mandatele de siguranță națională, răspunsul fiind unul negativ, din motive ce țin de siguranța națională. Au fost declasificate parțial aceste încheieri, doar cu privire la temeiul juridic ce a stat la baza emiterii mandatelor de siguranță națională, însă din această declasificare parțială nu s-a putut identifica teza de la art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 care a stat la baza emiterii mandatelor de siguranță națională.

Instanța a făcut demersuri pentru a solicita documentele în format clasificat, iar apărătorii inculpaților au avut posibilitatea efectivă să le consulte, cu respectarea condițiilor impuse de legislația în vigoare privind siguranța națională. Astfel, avocatul inculpaților Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Moshe Agavi a înțeles uzeze de această posibilitate legală şi a parcurs procedura de obținere a certificatului ORNISS care i-a permis accesul la acestea. Faptul că ceilalți apărători ai părților implicate în dosar nu au parcurs această procedură de autorizare a împiedicat accesul lor la documentele clasificate şi posibilitatea unei dezbateri reale cu privire la conținutul acestora şi la temeiul de fapt şi de drept care a stat la baza emiterii lor.

Necesitatea parcurgerii unei astfel de proceduri de autorizare a accesului la documente clasificate a fost considerată de către Curtea Constituțională a României în Decizia nr. 21 din 18 ianuarie 2018 ca fiind una proporțională cu scopul urmărit, reținându-se în paragraful nr. 43 din motivare că *«Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 1.335 din 9 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 29 din 15 ianuarie 2009, stabilind constituționalitatea dispozițiilor de lege care condiționează accesul la informațiile secrete de stat de obținerea autorizației (impuse de legea de la acea dată inclusiv magistraților), arătând că „dispozițiile referitoare la persoanele ce urmează să aibă acces la informațiile clasificate, protecția acestor informații prin măsuri procedurale, nivelul de secretizare a acestora, precum şi interdicția clasificării unor categorii de informații sau accesul la informațiile secrete de stat nu reprezintă impedimente de natură să afecteze drepturile şi libertățile constituționale, fiind în deplin acord cu normele din Legea fundamentală invocate. De asemenea, acestea nu înlătură posibilitatea judecătorului de a avea acces la informațiile secrete de stat, cu respectarea regulilor de natură procedurală prevăzute de lege”. Curtea a mai reținut că „critica privind încălcarea [...] principiului egalității în drepturi, prin instituirea unor nivele diferite de acces la informație pentru acuzare şi apărare, este neîntemeiată, deoarece pentru a avea acces la informații clasificate trebuie să se urmeze aceeaşi procedură prealabilă de obținere a certificatelor/autorizațiilor de securitate, indiferent de persoana care solicită acest lucru”. În acelaşi sens se pronunțase Curtea şi prin Decizia nr. 1.120 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 27 noiembrie 2008, statuând că „este firesc ca Legea nr. 182/2002, având ca obiect de reglementare protecția informațiilor clasificate, să conțină reguli specifice cu privire la accesul la astfel de informații al anumitor persoane care au calitatea de părți într-un proces, respectiv cu condiția obținerii certificatului de securitate, fiind necesar a fi îndeplinite, în prealabil, cerințele şi procedura specifică de obținere a acestuia, prevăzute de aceeaşi lege. De vreme ce prevederile de lege criticate nu au ca efect blocarea efectivă şi absolută a accesului la anumite informații, ci îl condiționează de îndeplinirea anumitor paşi procedurali, etape justificate prin importanța pe care asemenea informații o poartă, nu se poate susține încălcarea dreptului la un proces echitabil sau a principiului unicității, imparțialității şi al egalității justiției pentru toți. Pe de altă parte, însăşi Constituția prevede, potrivit art. 53 alin. (1), posibilitatea restrângerii exercițiului unor drepturi - inclusiv a garanțiilor aferente unui proces echitabil - pentru rațiuni legate de apărarea securității naționale. Reglementarea mai strictă a accesului la informațiile clasificate ca fiind secrete de stat, prin stabilirea unor condiții pe care trebuie să le îndeplinească persoanele care vor avea acces la astfel de informații, precum şi a unor proceduri de verificare, control şi coordonare a accesului la aceste informații, reprezintă o măsură necesară în vederea asigurării protecției informațiilor clasificate, în acord cu dispozițiile constituționale ce vizează apărarea securității naționale.”»*

Tot în această decizie Curtea Constituțională a României a reținut, în paragraful 52 din motivare că *«instanța europeană a statuat în jurisprudența sa*

că, pentru pregătirea apărării în cadrul unei proceduri penale, inculpatul trebuie să ia cunoştinţă de toate elementele dosarului. Deşi a admis faptul că acest drept nu este absolut, excepţiile trebuie să fie justificate şi trebuie să existe o compensare pentru aceste dificultăţi procedurale create (Hotărârea din 24 iunie 2003, pronunţată în Cauza Dowsett împotriva Regatului Unit, paragrafele 41 şi 42). În acelaşi timp, Curtea a socotit că exigenţele Convenţiei sunt respectate şi atunci când acuzatului nu i s-a permis accesul personal la dosarul cauzei, însă acest drept i-a fost acordat avocatului acestuia (Hotărârea din 19 decembrie 1989, pronunţată în Cauza Kamasinski împotriva Austriei, paragraful 88). Această ultimă exigenţă pe care jurisprudenţa Curţii europene o consideră îndeplinită în legătură cu dreptul inculpatului de a fi informat cu privire la actele/ documentele/materialele aflate la dosarul cauzei nu poate fi nicidecum interpretată în sensul că avocatul acuzatului se substituie în dreptul acestuia la informare, ci doar în sensul că, atunci când acuzatul este în imposibilitatea de a accesa personal şi, eventual, asistat de avocat, dosarul, dreptul său la informare nu este afectat dacă este reprezentat de avocatul său, căruia i se asigură accesul la dosarul cauzei.» Aşadar, în speţă s-ar fi putut realiza o informare efectivă a avocaţilor inculpaţilor cu privire la conţinutul documentelor clasificate, iar aceasta ar fi fost una conformă cu exigenţele Convenţiei europene a drepturilor omului.

Cum nu a existat o astfel de informare decât faţă de avocatul inculpaţilor Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Moshe Agavi, nu şi faţă de avocaţii celorlalţi inculpaţi din cauză, instanţa reţine că acesta este un motiv pentru care, faţă de imposibilitatea obiectivă de a analiza temeiurile de fapt şi de drept care au stat la baza emiterii mandatelor de interceptare pe legea siguranţei naţionale, aceste înregistrări nu pot avea un caracter determinat sau esenţial pentru pronunţarea unei soluţii de condamnare în cauză. Interceptările şi înregistrările au fost efectuate în baza legii în vigoare la momentul efectuării lor, cu autorizarea judecătorilor din cadrul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, motiv pentru care nu poate fi constatată nulitatea acestora, însă încheierile care au stat la baza efectuării lor nu au putut fi puse în discuţia contradictorie a părţilor, fiind clasificate.

Asigurarea unui drept real al inculpaţilor de a contesta în faţa instanţei de judecată temeiurile de fapt şi de drept care au stat la baza emiterii acestor mandate, deşi se referă la un drept substanţial (dreptul la viaţa privată), constituie temei pentru aplicarea în speţă a remediului procedural constând în conferirea unei valori probante reduse acestor mijloace de probă.

În legătură cu procedura de punere la dispoziţia parchetului de către Serviciul Român de Informaţii a celor 188 de înregistrări ale convorbirilor telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională, instanţa reţine că aceasta este reglementată în două texte de lege. Primul temei legal al acestui act îl reprezintă dispoziţiile art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, care prevede că *„Serviciile şi organele specializate în culegerea, prelucrarea şi arhivarea informaţiilor au obligaţia de a pune, de îndată, la dispoziţia parchetului competent, la sediul acestuia, toate datele şi toate informaţiile, neprelucrate, deţinute în legătură cu săvârşirea infracţiunilor."* Al doilea temei legal al punerii la dispoziţie a acestor înregistrări îl reprezintă art. 14

alin. 3 şi 4 din O.U.G. nr. 43/2002, privind Direcţia Naţională Anticorupţie, în care se prevede că *„(3) Serviciile şi organele specializate în culegerea şi prelucrarea informaţiilor au obligaţia de a pune la dispoziţie Direcţiei Naţionale Anticorupţie, de îndată, datele şi informaţiile deţinute în legătură cu săvârşirea infracţiunilor privitoare la corupţie. (4) Serviciile şi organele specializate în culegerea şi prelucrarea informaţiilor, la cererea procurorului şef al Direcţiei Naţionale Anticorupţie sau a procurorului anume desemnat de acesta, îi vor pune la dispoziţie datele şi informaţiile prevăzute la alin. (3), neprelucrate.”*

Aşadar, nu s-ar putea reţine că temeiul care a stat la baza punerii la dispoziţia parchetului a acestor înregistrări ar fi fost Protocolul nr. 00750 din 4 februarie 2009, încheiat de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi Serviciul Român de Informaţii, cu privire la care s-a constatat conflictul juridic de natură constituţională prin Decizia nr. 26/2019 a Curţii Constituţionale a României.

Este adevărat că din probele administrate rezultă că, împreună cu aceste înregistrări, Serviciul Român de Informaţii a transmis parchetului şi unele note de redare a convorbirilor, dar acest aspect nu poate afecta fiabilitatea probei cu înregistrarea audio transmisă parchetului, ci doar a notelor de transcriere. D.N.A. – S.T. Braşov arată în adresa depusă la dosar în data de 22.06.2017, aflată la filele 187-193 din volumul XVIII al dosarului instanţei că redarea convorbirilor telefonice în procesele-verbale certificate de procuror în prezentul dosar s-a făcut după reascultarea tuturor convorbirilor. Or, în acest caz, fiind vorba de redarea de către procuror a înregistrărilor de la dosar, nu s-ar mai putea susţine nelegalitatea care ar fi rezultat din redarea convorbirilor telefonice de către un organ necompetent. Nu există la dosar alte procese verbale de redare a convorbirilor telefonice, în afara celor certificate de procuror. În plus, toate cele 188 de convorbiri telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională au fost puse la dispoziţia tuturor părţilor şi fiabilitatea redării lor în procesele-verbale certificate de procuror a putut fi verificată în cursul judecăţii, fiind remediate în cursul cercetării judecătoreşti toate erorile de redare sau de traducere, astfel că nu există nicio vătămare sub acest aspect.

În ce priveşte modul concret în care au fost puse la dispoziţia parchetului aceste convorbiri telefonice, în adresa depusă la data de 5.03.2019, aflată la filele 144-146 din volumul XLIV al dosarului instanţei, D.N.A – S.T. Braşov arată că „După ce procurorul a solicitat punerea la dispoziţie a eventualelor date şi informaţii deţinute de S.R.I. în baza mandatelor de siguranţă naţională puse în aplicare, S.R.I. a pus la dispoziţia procurorului, la sediul D.J.I. Braşov, înregistrări ale unor convorbiri însoţite de note de redare pentru ca procurorul să analizeze şi să aprecieze dacă au legătură cu cauza. După ce procurorul a luat la cunoştinţă de aceste informaţii clasificate şi a apreciat că din conţinutul lor rezultă date în legătură cu cauza, prin adresa din data de 05.06.2015 s-a solicitat SRI declasificarea *tuturor convorbirilor telefonice prezentate şi a notelor de redare ale acestora.* Nu au existat înregistrări prezentate de SRI pe care procurorul să le considere lipsite de relevanţă şi pentru care să nu solicite declasificarea.” În aceeaşi adresă se arată că, urmare a solicitărilor adresate SRI, această instituţie a transmis

apoi cele 188 de înregistrări, pe două suporturi optice tip DVD, care conţineau 34 şi respectiv 154 sesiuni audio şi că, în afara acestor înregistrări depuse la dosarul cauzei, SRI nu a pus la dispoziţia procurorului alte înregistrări obţinute în baza mandatelor de siguranţă naţională.

Potrivit art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară şi art. 14 alin. 3 şi 4 din O.U.G. nr. 43/2002, privind Direcţia Naţională Anticorupţie, Serviciul Român de Informaţii avea obligaţia de a pune la dispoziţia parchetului *„toate datele şi toate informaţiile, neprelucrate, deţinute în legătură cu săvârşirea infracţiunilor”*. Din formularea expresă a acestor texte de lege rezultă că există această obligaţie de a pune la dispoziţia parchetului doar datele şi informaţiile deţinute *în legătură cu săvârşirea infracţiunilor,* iar nu toate datele şi informaţiile deţinute cu privire la anumite persoane. Având în vedere natura activităţii serviciilor de informaţii, este justificată opţiunea legiuitorului de a institui această obligaţie doar cu privire la datele şi informaţiile deţinute în legătură cu săvârşirea infracţiunilor, nu şi alte date şi informaţii, deoarece această limitare este necesară pentru protejarea siguranţei naţionale.

Întrucât textele de lege prevăd obligaţia punerii la dispoziţie a datelor şi informaţiilor *neprelucrate,* instanţa reţine că această menţiune se referă la punerea la dispoziţie a acestora în formă brută. Sintagma „neprelucrate” nu se referă la punerea la dispoziţie în totalitate a datelor şi informaţiilor deţinute în legătură cu o anumită persoană, ci la lipsa unei prelucrări a acestora de tip „intelligence”, adică a unei analize a acestor date şi informaţii, care să fi fost făcută de serviciul de informaţii. Or, în speţă se constată că Serviciul Român de Informaţii a pus la dispoziţia parchetul forma cea mai brută a informaţiilor deţinute, care constă în înregistrarea propriilor convorbiri ale inculpaţilor din prezenta cauză. În plus, acestea au fost puse la dispoziţia tuturor părţilor din dosar şi au putut fi contestate în cursul cercetării judecătoreşti. Fiind vorba de punerea la dispoziţie a înregistrării convorbirilor telefonice purtate chiar de inculpaţi, procurorul a putut să facă propria analiză a acestor date şi informaţii şi să decidă ce valoare probantă au fiecare dintre ele, neputând fi reţinută o ingerinţă a serviciului de informaţii în activitatea procurorului sub acest aspect. Faptul că alături de aceste înregistrări au fost puse la dispoziţie şi note de transcriere a lor nu poate fi considerat o prelucrare a informaţiilor, întrucât, aşa cum s-a arătat anterior, procurorul a procedat la ascultarea şi retranscrierea acestora.

Deşi nu ridică vreo problemă de legalitate a mijloacelor de probă, aspectele analizate mai sus constituie, însă, un alt argument pentru reducerea valorii probante a înregistrărilor puse la dispoziţia parchetului de către Serviciul Român de Informaţii, în sensul că ele nu pot avea un caracter esenţial sau determinant pentru pronunţarea unei hotărâri de condamnare.

Condiţiile folosirii în procesul penal a transcrierii unor convorbiri telefonice au fost statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în mai multe cauze.

În cauza cauza Khan contra Marii Britanii s-a reţinut că reclamantul a fost condamnat pentru săvârşirea infracţiunii de complicitate la trafic de droguri în baza unei interceptări realizate ca urmare a montării de către poliţie a unor dispozitive în apartamentul unui prieten al acestuia faţă de care, el, pe parcursul unei discuţii

spontane, a recunoscut săvârșirea faptei. Curtea a constatat încălcarea art. 8, apreciind că înregistrările ambientale realizate de polițiștii britanici nu aveau o bază legală corespunzătoare în dreptul englez, ele efectuându-se după niște reglementări ale Ministerului de Interne care nu îndeplineau condiția de accesibilitate. În plus, reclamantul a invocat încălcarea art. 6 din Convenție, întrucât înregistrările efectuate reprezentau singura probă care a stat la baza condamnării sale. Astfel, admiterea de către instanțele britanice a acestui mijloc de probă l-a determinat ulterior și pe reclamant ca, în faza de judecată, să-și recunoască vinovăția. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că procedura în anasamblul său a fost echitabilă, nefiind încălcat art. 6 din Convenție, deoarece reclamantul a avut posibilitatea să conteste atât autenticitatea înregistrării, cât și utilizarea acesteia de către organele judiciare.

În cauza Dumitru Popescu contra României (nr. 2), în paragraful 106, Curtea Europeană arată că *„Dacă prevederile Convenției garantează, prin art. 6, dreptul la un proces echitabil, totuși aceasta nu reglementează admisibilitatea probelor ca atare, materie ce ține în primul rând de dreptul intern. Așadar, Curtea nu va putea exclude admisibilitatea unei probe administrate cu nerespectarea reglementărilor dreptului național (Schenk împotriva Elveției, Hotărârea din 12 iulie 1988, seria A nr. 140, § 46; Khan citată mai sus, § 35, și P.G și J.H împotriva Regatului Unit, nr. 44.787/98, § 76, CEDO 2001-IX). Pe de altă parte, Curtea reamintește că în trecut a avut deja ocazia să declare că utilizarea unei înregistrări ilegale și, pe deasupra, ca element unic de probă, nu este în sine incompatibilă cu principiile de echitate consacrate de art. 6 § 1 din Convenție, chiar și atunci când acest mijloc de probă a fost obținut cu încălcarea cerințelor Convenției, în special cu cele ale art. 8 din Convenție (Khan citată mai sus, § 40; P.G și J.H împotriva Regatului Unit citată mai sus, § 81; Schenk citată mai sus, § 49).”*

În paragrafele 110 și 111 din această hotărâre se arată că *„110. În cele din urmă, Curtea constată că, în materie de probațiune, dreptul procesual român prevede că probele nu au valoare prestabilită și nu sunt ierarhizate, forța lor probantă depinzând de intima convingere a judecătorilor în ceea ce privește ansamblul probelor administrate, fără să existe, așadar, prezumția de preeminență a unei probe față de alta (paragraful 39 de mai sus). Ea consideră că în cauza de față trebuie acordată importanță faptului că înregistrările în litigiu nu au constituit singurul mijloc de probă supus aprecierii suverane a judecătorilor [a se vedea, mutatis mutandis, Schenk citată mai sus, §§ 47 și 48; Turquin împotriva Franței, nr. 43.467/98 (dec.), 24 ianuarie 2002]. Într-adevăr, Tribunalul Militar Teritorial București și instanțele superioare au coroborat înregistrările cu alte mijloace de probă, precum declarațiile coinculpaților, mărturiile agenților însărcinați cu securitatea aeroportului Otopeni și procesele-verbale de confruntare, de reconstituire și de percheziție, elemente printre care înregistrările litigioase au contat, desigur, la luarea deciziei judecătorilor naționali de a-l condamna pe reclamant, însă fără ca ele să fi constituit elementul unic ce le-a creat convingerea intimă cu privire la vinovăția acestuia (paragrafele 26 și 37 de mai sus).*

111. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că utilizarea înregistrărilor în litigiu ca probă în procesul de convingere intimă a judecătorilor naţionali nu l-a privat pe reclamant de un proces echitabil şi, aşadar, nu a încălcat art. 6 § 1 din Convenţie."

În cauza Niculescu contra României Curtea arată că *„Referitor la transcrierile convorbirilor telefonice, Curtea a constatat că, în conformitate cu prevederile Codului de procedură penală, instanţele naţionale au acceptat ca probă în dosar procesul-verbal al procurorului privind conversaţiile telefonice între inculpaţi în timpul investigaţiilor preliminare. Totodată, instanţele interne au răspuns pe larg la apărările inculpaţilor ce priveau faptul că interceptările nu erau autentice şi Curtea a mai observat că reclamanta a fost cea care s-a angajat în mod liber în acele convorbiri, iar reclamanta a avut posibilitatea să le conteste, instanţele dând lămuriri amănunţite cu privire la obiecţiile formulate în acest sens.*

Mai mult, Curtea a reiterat că această probă nu avea o valoare dinainte stabilită, iar înregistrările nu au fost tratate de instanţe ca o mărturisire deplină, care să stea la baza vinovăţiei, ci au jucat un rol limitat în ansamblul probator analizat de instanţă.

Curtea a mai reiterat că instanţele naţionale sunt mai bine plasate, pentru a aprecia probele necesare într-un dosar, şi dacă o cerere concretă a uneia dintre părţi (în acest caz, exprimarea părerii de către un expert) este relevantă pentru un caz. Mai mult, Curtea a apreciat că probele din dosar erau suficiente pentru a justifica decizia pronunţată de instanţă.

Având în vedere garanţiile oferite în analiza, admisibilitatea şi autenticitatea probei în discuţie, natura şi gradul presupusei constrângeri, precum şi modul în care materialul obţinut prin interceptările telefonice a fost utilizat de instanţe, Curtea a considerat că utilizarea interceptărilor telefonice nu a încălcat drepturile apărării."

Faptul că în prezenta cauză inculpaţii au avut la dispoziţie înregistrările convorbirilor telefonice de la dosar şi le-au putut contesta atât sub aspectul conţinutului, cât şi sub aspectul fiabilităţii lor, faptul că a fost efectuată în cauză şi o expertiză tehnică a înregistrărilor, cu încuviinţarea unui expert parte al inculpaţilor care au solicitat acest lucru, faptul că a fost audiat în şedinţă publică expertul oficial care a întocmit raportul de expertiză, inculpaţii putându-i adresa întrebări sunt aspecte de natură să asigure garantarea efectivă a dreptului la apărare al inculpaţilor în legătură cu aceste mijloace de probă.

Curtea Constituţională a României acceptă în Decizia nr. 91/2018, paragraful 35, că dispoziţiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală pot conferi calitatea de mijloc de probă acestor înregistrări făcute în baza mandatelor de siguranţă naţională, subliniind că *„Aşa fiind, concluzia care se impune este aceea că dispoziţiile legii privind securitatea naţională nu conferă calitatea de probă/mijloc de probă datelor şi informaţiilor rezultate din activităţi specifice culegerii de informaţii care presupun restrângerea exerciţiului unor drepturi sau libertăţi fundamentale ale omului, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991. Doar dispoziţiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală ar putea conferi*

calitatea de mijloc de probă înregistrărilor rezultate din activităţi specifice culegerii de informaţii, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991, iar nu dispoziţiile art. 11 lit. d) din Legea nr. 51/1991. Astfel, Curtea constată că problema de constituţionalitate ridicată de autorul excepţiei nu ţine de modul de reglementare a dispoziţiilor art. 11 lit. d) din Legea nr. 51/1991, ci de modul de reglementare a dispoziţiilor procesual penale, eventual coroborate cu dispoziţiile Legii nr. 51/1991, care însă nu au fost criticate în prezenta cauză." Aşadar, întrucât dispoziţiile art. 139 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt în vigoare şi nu au fost declarate neconstituţionale, ele constituie baza pentru reţinerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională.

Instanţa constată că şi Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a admis folosirea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională, reţinând într-o decizie de speţă că *„În primul rând, privitor la activităţile autorizate prin mandatul de securitate naţională nr. Y., a căror nulitate este invocată de către inculpata A., facem precizarea că acestea nu sunt măsuri de supraveghere tehnică dispuse conform C. proc. pen., ci activităţi de culegere de informaţii autorizate de judecători anume desemnaţi din cadrul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie. Este adevărat că unele dintre acestea sunt similare măsurilor de supraveghere reglementate în dispoziţiile art. 138-146 Cod procedură penală, însă nu trebuie confundate cu acestea.*

Activităţile de culegere de informaţii sunt autorizate şi puse în executare în conformitate cu dispoziţiile Legii nr. 51/1991 privind securitatea naţională a României şi nu potrivit dispoziţiilor Cod procedură penală.

Potrivit acestei legi (art. 8 alin. 1), activitatea de informaţii pentru realizarea securităţii naţionale se execută de Serviciul Român de Informaţii, organul de stat specializat în materia informaţiilor din interiorul ţării, Serviciul de Informaţii Externe, organul de stat specializat în obţinerea din străinătate a datelor referitoare la securitatea naţională, şi Serviciul de Protecţie şi Pază, organul de stat specializat în asigurarea protecţiei demnitarilor români şi a demnitarilor străini pe timpul prezenţei lor în România, precum şi în asigurarea pazei sediilor de lucru şi reşedinţelor acestora.

Conform art. 9 din aceeaşi lege, Ministerul Apărării Naţionale, Ministerul Afacerilor Interne şi Ministerul Justiţiei îşi organizează structuri de informaţii cu atribuţii specifice domeniilor lor de activitate. Activitatea de informaţii a acestor organe se desfăşoară în conformitate cu prevederile acestei legi şi este controlată de Parlament. Cum Direcţia generală de informaţii şi protecţie internă era structură specializată a Ministerului Afacerilor Interne care desfăşura astfel de activităţi de informaţii (după cum vom arăta în continuare), tragem concluzia că activitatea de culegere de informaţii realizată de către DIPI/SIPI în baza Legii nr. 51/1991 este conformă acestei legi, precum şi legii de organizare a acestei structuri (O. U. G. nr. 30/2007 privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Internelor şi Reformei Administrative).

Aşadar, aceste activităţi de culegere de informaţii au fost realizate în conformitate cu legea care le reglementează, urmând ca instanţa învestită să

soluționeze în fond cauza să stabilească care este valoarea probatorie a acestor informații." (I.C.C.J., Secția penală, judecător de cameră preliminară, încheierea din 21 martie 2018).

Chiar înregistrările făcute în baza mandatelor de siguranță națională folosite în prezenta cauză au fost menționate de către Înalta Curte de Casație şi Justiție în motivarea sentinței penale nr. 318 din 22 mai 2018, rămasă definitivă prin respingerea apelurilor, în care s-a dispus achitarea martorului Popescu Tăriceanu Călin, audiat în prezenta cauză în cursul urmăririi penale. În motivarea soluției de achitare a martorului instanța supremă face referire şi la înregistrări efectuate în baza mandatelor de siguranță națională folosite și în prezenta cauză.

Din declasificarea adreselor emise de D.N.A Serviciul Teritorial Braşov şi Serviciul Român de Informații nu rezultă aspecte din care să se poată trage concluzia că probele administrate în cursul urmăririi penale au fost alterate, sub aspectul fiabilității, prin vreo intervenție a serviciului de informații în administrarea lor. În cazul în care din probe ar fi rezultat o astfel de intervenție a serviciului de informații în administrarea probelor, s-ar fi impus înlăturarea probelor administrate în acest mod, deoarece fiabilitatea lor ar fi fost pusă sub semnul întrebării. Însă, din probele administrate în cauză rezultă că întreaga corespondență s-a purtat între cele două instituții în legătură cu înaintarea de către Serviciul Român de Informații a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională ori în legătură cu înregistrările efectuate în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi şi libertăți, înregistrări care au putut fi ascultate şi contestate de părțile din cauză. Din acest motiv, instanța reține că nu se impune înlăturarea înregistrării convorbirilor telefonice nici în baza Deciziei nr. 26/2019 a Curții Constituționale a României.

Acestea sunt singurele mijloace de probă care au o legătură cu Serviciul Român de Informații în prezenta cauză şi, aşa cum s-a arătat anterior, ele au fost solicitate de parchet şi predate de către serviciul de informații în baza prevederilor art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară şi art. 14 alin. 3 şi 4 din O.U.G. nr. 43/2002, privind Direcția Națională Anticorupție, care sunt dispoziții legale în vigoare, adoptate cu respectarea Constituției.

Nu rezultă în cauză date potrivit cărora ar fi fost obținute şi alte probe cu sprijinul Serviciului Român de Informații ori că ar fi existat vreo „delegare" de atribuții din partea D.N.A. - Serviciul Teritorial Braşov către acest serviciu de informații, în baza Protocolului nr. 00750 din 4.02.2009, încheiat între Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție şi Serviciul Român de Informații. Raportul de constatare întocmit de Institutul de Tehnologie Avansată constituie o probă cu caracter tehnic, întocmit de un specialist dintr-un domeniu, la solicitarea procurorului, fără vreo legătură cu folosirea unor metode specifice unor servicii de informații. Potrivit art. 172 alin. (10) Cod procedură penală constatarea poate fi făcută de un specialist care funcționează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora, nefiind limitată în vreun fel această posibilitate a organelor de urmărire penală de a apela la cunoştințele unor specialişti. La momentul la care s-a dispus efectuarea acestuia nu era pronunțată Decizia nr. 26/2019 a Curții Constituționale a României, care a constatat existența

conflictului constituțional. Raportul întocmit este depus la dosar, a putut fi contestat sub aspectul conținutului probator, iar părțile au putut solicita efectuarea de expertize în cursul judecății în combaterea oricăror aspecte relevate de acest mijloc de probă.

Nu este întemeiată nici susținerea inculpatului Truică Remus, potrivit căreia probele ar fi nelegale pentru că instituțiile beneficiare ale informațiilor clasificate (Ministerul Public şi I.C.C.J.) la momentul emiterii documentelor clasificate nu erau beneficiari autorizați şi nu aveau, în conformitate cu dispozițiile imperative ale art. 22 din Legea nr. 182/2002, întocmite liste proprii cuprinzând informațiile secrete de stat în domeniul lor de activitate pe care să le fi supus aprobării sau să fi fost aprobate în acest sens prin Hotărâre, de către Guvernul României. Instanța reține că acest text de lege se referă la beneficiarii autorizați ai informațiilor clasificate, respectiv la instituțiile cărora serviciile de informații sunt obligate să le înainteze rapoarte, analize etc. Or, parchetul sau instanțele de judecată nu sunt astfel de instituții, ci pot fi sesizate doar organele de urmărire penală cu săvârşirea unor infracțiuni, în baza art. 66 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară şi art. 14 alin. 3 şi 4 din O.U.G. nr. 43/2002, privind Direcția Națională Anticorupție.

Regimul folosirii informațiilor sau documentelor clasificate în cauzele penale este reglementat în art. 352 alin. (11) şi (12) din Codul de procedură penală, iar utilizarea unor astfel de documente într-un proces penal se face în baza acestor texte de lege, fără să fie necesară adoptarea unui alt act normativ care să autorizeze parchetul sau instanța în acest sens.

Pentru aceste motive, instanța reține că probele cu înregistrarea convorbirilor telefonice, făcută în baza mandatelor de siguranță națională, nu este lovită de nulitate absolută, fiind făcută în conformitate cu legea în vigoare de la momentul efectuării lor şi cu autorizarea unui judecător din cadrul Înaltei Curți de Casație şi Justiție.

e. Această probă nu este nici lipsită de fiabilitate, deoarece expertiza tehnică efectuată în cauză nu a relevat aspecte care să ridice vreo îndoială cu privire la veridicitatea aspectelor rezultate din aceste convorbiri. Chiar dacă expertul nu s-a putut pronunța cu privire la caracterul cert autentic al înregistrărilor, pentru că nu a avut acces la originalul înregistrării şi la aparatura cu care s-a făcut interceptarea, nefiind furnizat expertului codul H, acest lucru nu poate conduce *de plano* la înlăturarea acestei probe. Astfel, fiind audiat la data de 19.10.2018, expertul audio Sas Vasile Dan, din cadrul LIEC Braşov, a arătat că *„De aceea eu nu am scris în concluzie că înregistrările nu sunt editate, ci am scris că nu am depistat urme de editare. Există o multitudine de posibilități de a edita înregistrările digitale fără a putea depista acele editări. Cu posibilitățile tehnice avute eu nu am depistat astfel de urme de editare.”*

Din celelalte probe administrate în cauză, din susținerile inculpaților cu privire la aceste înregistrări, din argumentele invocate de aceştia în susținerea apărărilor şi din ascultarea înregistrărilor instanța trage concluzia că aceste convorbiri sunt reale. În înregistrările din prezenta cauză pot fi identificate şi în mod direct vocile inculpaților care au fost prezenți în sala de judecată.

Inculpații nu au contestat existența acestor convorbiri telefonice şi nu au invocat existența unor aspecte concrete care să se fi discutat şi care nu ar apărea în înregistrare, astfel că nu există nici un motiv pentru a înlătura aceste mijloace de probă. Dimpotrivă, inculpatul Truică Remus, în declarația dată în fața instanței de judecată, a încercat să justifice unele aspecte rezultate din conținutul convorbirilor telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranță națională, fapt din care rezultă o recunoaştere implicită a autenticității conținutului acestora.

Eventualele greşeli de traducere sau de consemnare identificate de inculpați în înregistrări a convorbirilor telefonice au fost remediate în cursul judecății, prin audierea în fața instanței de judecată a unui interpret care a arătat sensul exact al termenilor contestați.

În afară de imposibilitatea stabilirii cu certitudine de către expert a caracterului lor autentic, din cauza lipsei accesului la aparatura cu care au fost făcute, nu au mai fost identificate de către expertul oficial alte aspecte care să ridice un dubiu asupra înregistrărilor. Posibilele deformări care ar putea apărea cu ocazia copierii pe CD a acestora ori cu ocazia trecerii de pe un suport pe altul nu pot altera conținutul convorbirii în aşa fel încât acesta să nu mai prezinte nicio garanție de autenticitate. Sub acest aspect, în declarația din 19.10.2018 expertul audio Sas Vasile Dan, din cadrul LIEC Braşov, a arătat că *„Autenticitatea în cazul înregistrărilor digitale, nu are relevanță față de momentul la care s-au manifestat probele vocale datorită multiplicității probelor digitale. Acestea pot fi reproduse fără eroare de nenumărate ori, spre deosebire de înregistrările analogice în care înregistrarea originală este unică.”; „Prin copiere conținutul este identic, în schimb metadatele se modifică pentru că sistemul de operare înscrie noi metadate, adică data, ora, anul când s-a procedat la copiere.”*

Spre deosebire de aceste înregistrări făcute în baza mandatelor de siguranță națională, la care nu au fost indicate urme de editare prin ştergere de către niciunul dintre experți, în cazul înregistrării ambientale făcute în locuința inculpaților Al României Paul Philippe şi A României Lia (înregistrarea 29-discutie-tal-beni-steinmetz-shimon.mp3), expertul parte Cătălin Grigoraş a susținut că a depistat cel puțin o urmă de ştergere la contor de timp 00:16:48.350 de la începutul înregistrării (urme de ştergere de tip Butt-Splice) şi că această urmă este evidentă şi din punct de vedere auditiv (pagina 11 din Obiecțiunile la raportul de expertiză nr. 120 din 6 octombrie 2017). În cazul acestei înregistrări, având în vedere aceste aspecte tehnice depistate de către expertul parte, care ridică dubii cu privire la integritatea înregistrării, văzând şi lipsa aparatului cu care s-a făcut înregistrarea, care nu a putut fi pus la dispoziție de către cei care au făcut-o, instanța va reține că ea nu prezintă suficiente garanții de fiabilitate pentru a fi folosită ca mijloc de probă în cauză.

În consecință, față de toate aceste aspecte, instanța reține că există în cazul înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională o problemă de asigurare deplină a garanțiilor dreptului la viață privată, pe care o ridică lipsa încheierilor în baza cărora au fost efectuate şi lipsa unui text de lege similar celui din art. 145 Cod procedură penală, care să dea dreptul persoanei supravegheate ca, după încetarea măsurii de supraveghere, să fie informată cu privire la acest aspect

şi să aibă dreptul, la cerere, de a asculta convorbirile efectuate. Acestea sunt *garanții ulterioare măsurii supravegherii tehnice,* care nu afectează fiabilitatea probei cu înregistrarea convorbirilor telefonice de la dosar, dar a căror nerespectare impune adoptarea remediului acordării unei valori probante reduse acestor mijloace de probă.

În plus, instanța reține şi faptul că în cursul judecății au fost adoptate Deciziile nr. 91/2018 şi nr. 802/2018 ale Curții Constituționale a României, care au declarat neconstituționale două teze din art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 privind securitatea națională a României, iar prin clasificarea încheierilor în baza cărora au fost emise mandatele de siguranță națională şi a celorlalte acte legate de emiterea acestora inculpații au fost în imposibilitate de a lua la cunoştință şi de a contesta temeiurile de fapt şi de drept care au stat la baza interceptării convorbirilor lor telefonice, aspect care impune, de asemenea, acordarea unei valori probante reduse acestor mijloace de probă, în sensul că ele nu pot avea un caracter esențial sau determinant în pronunțarea unei hotărâri de condamnare sau de amânare a aplicării pedepsei.

Acest remediu al conferirii unei valori probante reduse unor probe administrate în cursul urmării penale este consacrat legislativ în art. 352 alin. 12 din Codul de procedură penală şi a fost admis şi în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, fiind reținut ca atare şi în doctrina şi jurisprudența română. Astfel, în doctrină s-a arătat că *„testul determinant sau exclusiv al probei, evaluat de CtEDO în ipotezele în care declarațiile unor martori (noțiune autonomă în sens european) au fost administrate fără ca acuzatul să fi putut avea o ocazie adecvată să îşi exercite dreptul prevăzut de art. 6 parag. (3) lit. d) din CEDO poate fi aplicat, în mod similar şi în acelaşi scop (protecția dreptului la un proces echitabil), şi atunci când probele au fost administrate în cursul urmăririi penale în mod nelegal. În această modalitate, valoarea probantă a probelor administrate în cursul urmăririi penale poate fi afectată de nelegalitatea administrării lor prin stabilirea de către judecătorul de cameră preliminară că singurul remediu eficient este acela al constatării valorii probante condiționate a acestor probe care, în cursul judecății, să nu poată servi în mod determinant sau exclusiv la pronunțarea unei hotărâri prin care să se dispună condamnarea inculpatului, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei;”* (M. Udroiu, Procedură penală. Partea specială, Ediția 4, Editura C.H. Beck, 2017, pagina 186).

f. Referitor la cererile de constatare a nulității absolute a percheziților informatice, formulate de inculpații Andronic Dan Cătălin şi Mateescu Lucian Claudiu, instanța constată că acestea au ca argument principal tot pronunțarea în cursul cercetării judecătoreşti a Deciziei nr. 302/2017 a Curții Constituționale a României. Or, aşa cum s-a arătat anterior, având în vedere că această decizie priveşte un text de procedură penală, respectiv dispozițiile art. 281 alin. (l) lit. b) din Codul de procedură penală, ea va produce aceleaşi efecte ca o lege nouă de procedură, adică se va aplica doar pentru actele procesuale şi actele procedurale efectuate după publicarea ei în Monitorul Oficial.

Doar legile penale substanțiale mai favorabile şi deciziile Curții Constituționale care se referă la acestea se aplică retroactiv, dacă sunt mai favorabile suspectului sau inculpatului, nu şi legile de procedură penală.

În materia administrării probelor, principiul activității legii de procedură obligă organele judiciare să țină cont de legea în vigoare de la momentul administrării probelor, chiar dacă ulterior ar interveni o lege de procedură care ar sancționa cu nulitatea absolută această probă. În doctrina română s-a arătat că *„astfel, proba, în întregime, este supusă legii din momentul admisibilității şi administrării ei."* (Traian Pop, Drept procesual penal, Volumul I, Partea introductivă, Tipografia Națională S.A., Cluj, 1946, pagina 235).

Or, în prezenta cauză au fost analizate de către judecătorul de cameră preliminară aspectele privind legalitatea administrării probelor cu percheziţiile informatice, prin prisma sancțiunii nulității relative incidente la acel moment, constatându-se că acestea au fost legal administrate.

În plus, competența organelor de urmărire penală, la care se referă art. 281 alin. (l) lit. b) din Codul de procedură penală, se rezumă doar la atribuțiile procurorului şi organelor de cercetare, nu şi la competența altor specialişti chemați să dea concurs tehnic organelor de urmărire în administrarea unor probe. Potrivit art. 55 alin. 1 din Codul de procedură penală noțiunea de organe de urmărire penală se referă strict la procuror, organele de cercetare penală ale poliției judiciare şi organele de cercetare penală specială. Doar încălcarea regulilor de competență a acestora ar putea atrage nulitatea absolută a actelor de procedură, potrivit art. 281 alin. 1 lit. b) din Codul de procedură penală. Aşadar, nu ar putea fi inclusă în noțiunea de organ de urmărire penală specialistul la care face referire art. 168 alin. 12 din Codul de procedură penală şi nici nu ar putea fi asimilată încălcarea acestui text cu încălcarea competenței organului de urmărire penală încălcarea competenței acestui specialist.

În consecință, încălcarea textului de la art. 168 alin. 12 din Codul de procedură penală prin efectuarea percheziției informatice în lipa unui specialist în domeniul informatic, nu poate atrage sancțiunea nulității absolute, ci doar a sancțiunii nulității relative. Aceasta din urmă ar putea interveni doar în cazul în care ar fi invocată cel târziu în faza camerei preliminare, dacă ar fi vorba de un act din cursul urmăririi penale, şi dacă s-ar dovedi o vătămare care nu ar putea fi înlăturată în alt mod. Or, în speță a fost depăşită faza camerei preliminare, iar inculpații nu au invocat vreo chestiune care să țină de fiabilitatea probei cu percheziția informatică şi care să impună înlăturarea probei astfel obținute ca necredibilă.

Legalitatea efectuării percheziției informatice asupra suporturilor aparținând inculpatului Andronic Dan Cătălin a fost analizată şi în faza camerei preliminare, reținându-se în Încheierea nr. 1531/12.12.2016 a Judecătorului de cameră preliminară din cadrul Înaltei Curți de Casație şi Justiție că *„În cauza de față, se constată că activitatea procedurală de cercetare a susporturilor/sistemelor informatice, desfăşurată în perioada 05-07.01.2016, a reprezentat prima fază a procedurii percheziției informatice, încuviințată prin încheierea nr. 9/MSPI/15.12.2015 a judecătorului de drepturi şi libertăți din cadrul Curții de*

Apel Braşov, ce a stat la baza emiterii mandatelor de percheziţie informatică nr. 65 şi 66 din aceeaşi dată.

Premergător acestor activităţi, la data de 04.01.2016, s-a procedat la încunoştinţarea avocatului ales al inculpatului Andronic Dan Cătălin despre efectuarea percheziţiei informatice, apărătorul precizând că inculpatul nu doreşte să participe la activitatea procedurală, aspecte consemnate ca atare în cuprinsul procesului verbal din data de 04.01.2016.

Susţinerea contestorului, în sensul că nu ar fi fost încunoştinţat despre efectuarea perchziţiei, este contrazisă, în plus, de menţiunile procesului verbal din data de 05.01.2016, din cuprinsul căruia rezultă că, pe durata activităţilor specifice percheziţiei desfăşurate la acea dată, în prezenţa avocaţilor săi, Andronic Dan Cătălin a fost contactat telefonic, în scopul furnizării unor informaţii necesare accesării dispozitivelor suspuse percheziţiei.

La toate activităţile specifice percheziţiei informatice realizate în perioada 05-07.01.2016 a fost prezent cel puţin unul dintre apărătorii aleşi ai inculpatului, care au semnat fără obiecţiuni fiecare dintre cele trei procese verbale întocmite de organele judiciare (aflate în vol. 46 d.u.p). Prin urmare, pe durata întregii activităţi cu valoare de procedeu probatoriu, a fost asigurată în mod efectiv reprezentarea contestatorului, cu respectarea exigenţelor legale în materie.

Activităţile ulterioare, de analiză şi listare a datelor şi fotografiilor de interes rezultate în urmă percheziţiei informatice (activităţi desfăşurate în perioada 29.01.2016 – 06.02.2016, conform proceselor verbale aflate în vol. 45 şi 50 dosar urmărire penală), sunt activităţi subsecvente procedeelor probatorii prevăzute de art. 168 alin. 1 Cod de procedură penală, având ca obiect filtrarea datelor şi informaţiilor obţinute în urmare percheziţiei şi evaluarea relevanţei probatorii a acestora de către organul judiciar."

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nici nu a formulat în faza camerei preliminare critici cu privire la administrarea în cursul urmăririi penale a probei cu expertiza informatică, fapt din care se poate trage concluzia că acesta nu a considerat că proba a fost afectată de vreo nelegalitate.

Invocarea în cursul judecăţii a unor aspecte de nelegalitate a percheziţiei informatice, care ar fi trebuit invocate în faza camerei preliminare, prin interpretarea excesiv de extensivă a cazurilor de nulitate absolută de la art. 281 Cod procedură penală, nu poate fi admisă.

g. Faţă de toate acestea, **referitor la toate aspectele de nelegalitate a unor mijloace de probă**, invocate de inculpaţi în prezenta cauză, instanţa reţine că în cauza Schenk împotriva Elveţiei Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că este în sarcina sa aprecierea în ansamblu a caracterului echitabil al procesului şi nu excluderea în principiu şi *in abstracto* a probelor administrate nelegal. În această cauză s-a constatat că reclamantului i-a fost respectat dreptul la apărare, chiar dacă cererile sale fuseseră respinse, întrucât acesta a putut contesta caracterul nelegal al înregistrărilor, pe motivul că nu fuseseră dispuse de un judecător, şi, pe de altă parte, a avut posibilitatea de a tăgădui autenticitatea înregistrărilor şi de a se opune la folosirea lor (Hotărârea din 12 iulie 1988, paragrafele 46-49).

În acest sens este şi jurisprudența Înaltei Curți de Casație şi Justiție, în care s-a statuat că *„potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, în principiu nu este interzisă folosirea în procesul penal a unei probe obținute în mod nelegal, dacă procedura, în ansamblul ei, este echitabilă, iar inculpatul a avut posibilitatea contestării ei.”* (ICCJ, decizia nr. 168/A/28.06.2018, pronunțată în dosarul nr. 3250/1/2017).

În speță a fost asigurat dreptul inculpaților de a contesta pe parcursul cercetării judecătoreşti probele din cursul urmăririi penale şi s-au administrat probele solicitate de aceştia cu privire la aspectele de nelegalitate şi de nefiabilitate invocate. Pentru aceste motive instanța reține că a fost respectat în cauză dreptul la apărare al inculpaților, aşa cum este acesta consacrat în legislația internă şi în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, nefiind nici un motiv de înlăturare a mijloacelor de probă contestate.

3. în privința încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpaților

La data de 17.05.2019, când s-au discutat cererile de schimbare a încadrării juridice a faptelor, nu era publicată în Monitorul Oficial Decizia nr. 250/2019 a Curții Constituționale a României, prin care Curtea Constituțională cu majoritate de voturi, a admis excepția de neconstituționalitate şi a constatat că dispozițiile art. 377 alin. (4) teza întâi și art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care instanța de judecată se pronunță cu privire la schimbarea încadrării juridice dată faptei prin actul de sesizare printr-o hotărâre judecătorească care nu soluționează fondul cauzei.

Instanța de fond a reținut, însă, că publicarea comunicatului Curții Constituționale din data de 16.04.2019 impune obligativitatea interpretării dispozițiilor art. 386 alin. 1 din Codul de procedură penală în sensul celor dispuse de Curtea Constituțională, în cazul în care schimbarea încadrării juridice a faptei poate fi făcută exclusiv prin analizarea situației de fapt reținută în actul de sesizare, fără a face o analiză a probelor administrate în cursul judecății.

a. Pentru aceste motive, prin încheierea de şedință din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală prima instanță a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

TRUICĂ REMUS – din trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ - din trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

TAL SILBERSTEIN – din trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

BENYAMIN STEINMETZ – din complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la trafic de

influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal

ANDRONIC DAN CĂTĂLIN – din complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

MARCOVICI MARIUS ANDREI – din complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

MATEESCU LUCIAN CLAUDIU – din complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

SC RECIPLIA SRL – din trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În motivarea schimbării încadrării juridice a faptelor, instanța a reținut că în cazul **infracțiunii de trafic de influență** doctrina şi practica judiciară au statuat că, dacă ar fi comise atât acte de pretindere, cât şi acte de primire a unor bani sau alte foloase, în condițiile art. 291 Cod penal, încadrarea juridică a acestor fapte este într-o singură infracțiune de trafic de influență, fără aplicarea dispozițiilor legale referitoare al infracțiunea continuată, prevăzute de art. 35 alin. 1 Cod penal.

Într-adevăr, în cazul infracțiunilor de cumpărare şi de trafic de influență, ca şi în cazul altor infracțiuni cu consumare anticipată, fapta se consumă la momentul realizării primelor acțiuni ce constituie elementul material al infracțiunilor, respectiv a promisiunii de bani sau bunuri din partea cumpărătorului de influență şi acceptării acestei promisiuni de către traficantul de influență.

În speță, s-a reținut în sarcina inculpatului Truică Remus că i-a spus inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să-i soluționeze acestuia cererile de retrocedare a imobilelor care au aparținut fostului Rege Carol al II-lea, iar în schimbul acestei intervenții inculpatul Al României Paul Philippe s-a obligat să transmită către SC RECIPLIA SRL, la care inculpatul Truică Remus era asociat, bunurile astfel obținute (urmând ca el să primească ulterior de la SC RECIPLIA SRL o cotă din valoarea acestora).

Această promisiune de bunuri din partea cumpărătorului de influență şi acceptare a ei de către traficantul de influență s-a materializat prin încheierea contractului preliminar din data de 21.09.2006, denumit „Contract privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății”, care a fost apoi înlocuit cu Contractul privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății din 1.11.2006.

După retrocedarea bunurilor Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe a transmis proprietatea acestora către SC RECIPLIA SRL, la data de 15.10.2007 şi respectiv 15.01.2009, în baza promisiunii pe care o făcuse anterior inculpatului Truică Remus că va remite acestei societăţi bunurile promise în schimbul influenţei. Toate acestea sunt, aşadar, acţiuni de dare şi, respectiv, de primire a bunurilor promise în schimbul folosirii influenţei, care fac parte din conţinutul constitutiv al aceloraşi infracţiuni de cumpărare şi, respectiv, de trafic de influenţă.

Promisiunea de bunuri şi darea de bunuri, ca şi acceptarea promisiunii şi primirea bunurilor promise nu sunt acte materiale distincte ale unor infracţiuni continuate de cumpărare şi, respectiv, de trafic de influenţă, ci sunt acte ale aceloraşi infracţiuni de cumpărare şi de trafic de influenţă, existente sub forma unităţii naturale de infracţiune. Nu se poate reţine forma continuată a infracţiunii de trafic de influenţă, în cazul în care o persoană acceptă promisiunea de bunuri în schimbul traficării influenţei şi primeşte ulterior aceste bunuri, chiar dacă primirea are loc în mai multe tranşe şi nu se poate reţine forma continuată a infracţiunii de cumpărare de influenţă, în cazul în care o persoană promite bunuri în schimbul traficării influenţei şi dă ulterior aceste bunuri, chiar dacă remiterea lor are loc în mai multe tranşe.

În speţă, întrucât acceptarea promisiunii şi primirea bunurilor de către traficantul de influenţă s-au făcut cu privire la aceleaşi bunuri retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe, suntem în pretenţa unei singure infracţiuni de trafic de influenţă, sub forma unităţii naturale. Inculpatul Al României Paul Philippe i-a promis inculpatului Truică Remus că îi va remite toate bunurile obţinute ca urmare a traficării influenţei primului (urmând ca el să primească ulterior o cotă parte din valoarea acestora), motiv pentru care nu pot fi reţinute atâtea acte materiale ale infracţiunii de trafic de influenţă câte bunuri i-au fost transmise, ci o singură infracţiune sub forma unităţii naturale.

Cum în speţă nu este vorba de o unitate legală de infracţiune, care subzistă doar în cazurile prevăzute de lege, practica judiciară şi doctrina au arătat că suntem în prezenţa unei unităţi naturale de infracţiune. Astfel, practica judiciară a reţinut, într-o altă speţă, că *”întrucât inculpatul a săvârşit fapte care constituie două dintre modalităţile menţionate, iar acestea se referă la aceeaşi sumă de bani, predată în vederea ralizării aceluiaşi scop, s-a comis o singură infracţiune de trafic de influenţă, al cărei conţinut s-a realizat nu numai prin pretinderea, dar şi primirea sumei pretinse”* (T.S., decizia nr. 4094 din 26 iulie 1971, în CD 1971, pagina 364).

Aşadar, în acest caz infracţiunea de trafic de influenţă nu este una continuă, aşa cum a susţinut parchetul, ci suntem în prezenţa unei unităţi naturale de infracţiune care conţine atât actul de acceptare a promisiunii, cât şi actul de primire a bunului. În doctrină şi în practica judiciară s-a susţinut existenţa acestei unităţi naturale de infracţiune în cazul infracţiunilor cu consumare anticipată, cum sunt traficul de influenţă, cumpărarea de influenţă, luarea de mită ori darea de mită. De pildă, într-o altă cauză, instanţa a reţinut că *”Infracţiunea de trafic de influenţă s-a realizat, sub una din modalităţile sale alternative, în momentul pretinderii*

folosului, pretindere care a avut loc o singură dată; acțiunile ulterioare, constând în primirea eșalonată a folosului, deși multiple, constituie, împreună cu acțiunea de pretindere, care le precede, o unitate infracțională naturală, ceea ce înseamnă că existența și pluralitatea lor este nerelevantă pentru a se reține fapta ca o infracțiune continuată" (Trib. București, Secția a II-la penală, decizia nr. 2628/1975, în C. Rotaru, A.R. Trandafir, V. Cioclei, Drept penal. Partea specială II, Editura C.H. Beck, 2018, pagina 247). Transmiterea ulterioară în proprietatea SC Reciplia SRL a bunurilor Pădurea Snagov și Fermei Regale Băneasa constituie acte care, împreună cu actul anterior de pretindere a acestor bunuri în schimbul folosirii influenței de către inculpatul Truică Remus, constituie o singură infracțiune de trafic de influență, sub forma unității naturale.

La fel ca în cazul infracțiunii de trafic de influență, în cazul infracțiunii de cumpărare de influență doctrina şi practica judiciară au statuat că în cazul în care sunt comise atât acte de promisiune, cât şi acte de oferire sau dare a unor bani sau alte foloase, în condițiile art. 292 Cod penal, încadrarea juridică a faptei este într-o singură infracțiune de cumpărare de influență, fără aplicarea dispozițiilor legale referitoare al infracțiunea continuată, prevăzute de art. 35 alin. 1 Cod penal.

Întrucât inculpatul Al României Paul Philippe nu a făcut prin transmiterea bunurilor Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, din 15.10.2007 şi respectiv 15.01.2009, decât să dea bunurile promise traficantului de influență, în speță suntem în prezența unei singure infracțiuni de cumpărare de influență, în forma unității naturale.

Pentru aceste motive, prin încheierea din 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală instanța a dispus şi schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILUPPE din **infracțiunea de cumpărare de influență** prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal în infracțiunea prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal (fără aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal).

b. Tot prin încheierea de şedință din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

TRUICĂ REMUS, din spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, din spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal

ROȘU ROBERT MIHĂIȚĂ, din complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal

TAL SILBERSTEIN, din complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal

BENYAMIN STEINMETZ, complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal

MARCOVICI MARIUS ANDREI, din spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal

SC RECIPLIA SRL, din spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Pentru a dispune această schimbare a încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpaților, instanța a arătat că sunt incidente argumente similare cu cele din cazul infracțiunilor de trafic şi cumpărare de influență, care impun schimbarea încadrării juridice a presupuselor fapte descrise în actul de sesizare din infracțiunea continuată de spălare a banilor prevăzută în art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal, în **infracțiunea de spălare a banilor** prevăzută în art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (fără aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal), pentru inculpații Truică Remus – trimis în judecată în calitate de autor al acestei infracțiuni, Al României Paul Philippe – trimis în judecată în calitate de autor al acestei infracțiuni, Roşu Robert Mihăiță – trimis în judecată în calitate de complice la această infracțiune, Tal Silberstein – trimis în judecată în calitate de complice la această infracțiune, Steinmetz Benyamin – trimis în judecată în calitate de complice la această infracțiune, Marcovici Marius Andrei – trimis în judecată în calitate de autor al acestei infracțiuni şi SC Reciplia SRL – trimisă în judecată în calitate de autor al acestei infracțiuni.

Infracțiunea de spălare a banilor, dacă are în vedere transmiterea bunurilor provenind din aceeaşi infracțiune, va fi o infracțiune unică, iar nu una continuată, chiar dacă această transmitere s-ar face prin mai multe acte succesive, comise la diferite intervale de timp. Or, în speță parchetul susține că inculpatul Al României Paul a transmis către SC RECIPLIA SRL, prin mai multe acte, bunurile obținute prin săvârşirea aceloraşi infracțiuni de corupție. În acest caz, având în vedere scopul unic reținut de parchet în actul de sesizare, de transmitere către SC RECIPLIA SRL a întregului patrimoniu dobândit de inculpatul Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, fapta inculpaților ar constitui o singură infracțiune de spălare a banilor, în forma unității naturale, dacă ar fi întrunite toate elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

Nu s-ar putea reține în acest caz o infracțiune continuată de spălare a banilor, chiar dacă transmiterea s-ar face prin mai multe acte succesive, deoarece importantă este intenția făptuitorilor de a spăla „produsul" infracțiunilor de corupție, care este format din mai multe bunuri retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe. Nu are nicio relevanță, sub aspectul unității infracțiunii de spălare a banilor, faptul că sunt mai multe bunuri, iar nu un singur bun. Important este scopul unic urmărit de făptuitori, de a spăla „produsul" infracțiunii.

De asemenea, această soluție a unității naturale a infracțiunii de spălare de bani, în cazul în care activitățile ar privi același „produs" al infracțiunii predicat, rezultă și din Decizia nr. 16/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în care se arată că *„Spălarea de bani este o infracțiune la care elementul material constă într-o acțiune ce se poate realiza în șapte modalități alternative (schimbarea, transferul, ascunderea, disimularea, dobândirea, deținerea sau folosirea). Realizarea oricărei modalități a elementului material va conduce la consumarea infracțiunii. Odată consumată infracțiunea, realizarea altei modalități a elementului material în baza aceleiași rezoluții infracționale va fi lipsită de consecințe juridice… Ca atare, realizarea mai multor acțiuni ce reprezintă elementul material al infracțiunii de spălare de bani, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, nu afectează unitatea infracțională."*

La fel ca în cazul infracțiunilor de trafic de influență și cumpărare de influență, în ce privește forma unității de infracțiune, și în acest caz este vorba tot de unitate naturală de infracțiune, iar nu de o infracțiune continuă.

c. Tot prin încheierea de ședință din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților Mușat Apostol și Chiriac Theodor, din **infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave** prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal și art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal (fără aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal).

Pentru a dispune această soluție, instanța a avut în vedere existența unității de acțiune pretins ilegale comise de inculpații Mușat Apostol și Chiriac Theodor. Unitatea de infracțiune în cazul acestora este dată de faptul că, în viziunea parchetului, aceștia și-ar fi încălcat atribuțiile de serviciu în același context, pentru a-i retroceda inculpatului Al României Paul Philippe bunul format din Pădurea Snagov. Nu se pot reține atâtea acte materiale ale presupusei infracțiuni continuate de abuz în serviciu câte acte au semnat fiecare, ci încadrarea juridică a faptei este în infracțiunea unică de abuz în serviciu, având în vedere că toate actele au fost comise în vederea restituirii unui singur bun imobil. Pot fi făcute mai multe demersuri, în vederea atingerii unui singur obiectiv, fără ca acest lucru să atragă reținerea formei continuate a presupusei infracțiuni de abuz în serviciu ce ar fi comisă de funcționar.

Pentru aceste motive, instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a infracțiunii de abuz în serviciu reținute în sarcina celor doi inculpați, din forma continuată, în forma simplă a infracțiunii de abuz în serviciu.

În şedința publică din data de 17.05.2019 instanța a pus în discuție cererile inculpaților privind schimbarea încadrării juridice a faptei de retrocedare către inculpatul Al României Paul Philippe a Pădurii Snagov din infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal (fără aplicarea art. 309 Cod penal), pentru inculpații Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiță, Păvăloiu Nela, Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin şi Chiriac Teodor.

De asemenea, în aceeaşi şedință, instanța a pus în discuție şi cererea inculpatului Delcea Valentin de schimbare a încadrării juridice a faptei din infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000, raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal și art. 5 Cod penal, în infracțiunea de neglijență în serviciu, prevăzută de art. 298 Cod penal.

Întrucât pentru soluționarea acestor cereri instanța ar fi trebuit să facă o analiză a probelor administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecății, respectiv să arate care sunt motivele pentru care înlătură unele probe şi reține altele referitoare la cuantumul prejudiciului rezultat din presupusa infracțiune sau referitoare la forma de vinovăție cu care a acționat inculpatul Delcea Valentin, instanța a arătat în şedința din 17.05.2019 că se va pronunța prin sentință cu privire la aceste cereri de schimbări de încadrare juridică. Nefiind publicată în Monitorul Oficial la data respectivă Decizia nr. 250/2019 a Curții Constituționale a României, instanța nu a putut cunoaşte care este motivarea Curții Constituționale cu privire la acest aspect, iar pronunțarea prin încheiere, în lipsa motivării deciziei Curții Constituționale a României, ar fi putut constitui o antepronunțare asupra unui aspect important al cauzei, cum este valoarea pretinsului prejudiciu produs. În plus, reținerea sau înlăturarea consecințelor deosebit de grave nu constituie un aspect al încadrării juridice care să impună pronunțarea prin încheiere asupra lui pentru asigurarea respectării dreptului la apărare al inculpaților, deoarece nu reprezintă un aspect esențial al acuzației, care să privească elementele constitutive esențiale ale faptei. Inculpații şi-au putut face apărarea cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu, chiar dacă pretinsul prejudiciu produs nu a fost stabilit de instanță înainte de pronunțarea pe fond a cauzei.

În ce priveşte reținerea în sarcina inculpaților a formei calificate a infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art. 309 din Codul penal, analizând actele şi lucrările dosarului instanța reține că paguba produsă prin presupusa infracțiune de abuz în serviciu constând în retrocedarea către inculpatul Al României Paul Philippe a suprafeței de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov este mai mică de 2000000 de lei.

Astfel, din Raportul de expertiză întocmit la data de la data de 08.06.2018 de către expertul Perlik Romeo, desemnat de instanță să facă evaluarea bunurilor

imobile, rezultă că valoarea Pădurii Snagov retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe era la data faptei de 5550 euro/ha pentru pădurea Fundul Sacului de 9,97 ha şi de 5440 euro/ha pentru Pădurea Snagov de 36,78 ha. Or, raportând acest prejudiciu la valoarea totală a terenului, rezultă că suma totală este mai mică de 2000000 de lei.

Nu poate fi primită susținerea parchetului de a fi luată în considerare evaluarea făcută de specialiştii D.N.A. în cursul urmăririi penale, în primul rând deoarece expertul desemnat de instanță se bucură de garanțiile de independență pe care nu le au specialiştii parchetului. În al doilea rând, în expertiza efectuată în cursul judecății de către expertul independent s-a făcut evaluarea terenului potrivit destinației clare a acestuia de vegetație forestieră, în timp ce specialiştii D.N.A. au evaluat terenul ca pe unul construibil. Din moment terenul avea la data retrocedării şi are şi în prezent destinația de vegetație forestieră, nefiind construibil, nu se poate face evaluarea acestuia prin luarea în considerare a unui aspect eventual şi incert, cum ar fi posibilitatea de a fi declarat teren construibil.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, instanța de fond a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu, reținută în legătură cu retrocedarea suprafeței de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov, pentru inculpații:

TRUICĂ REMUS, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 4 de la încadrarea în drept).

ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal. (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 4 de la încadrarea în drept).

AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal (fapta descrisă la pct. 3 de la încadrarea în drept din rechizitoriu).

PĂVĂLOIU NELA, din complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută

de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în complicitate la abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

MUŞAT APOSTOL, din abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

DIMA NICULAE, din abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

JECU NICOLAE, din abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

POPA CATERINA, din abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

OLTEANU GHEORGHE, din abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

DELCEA VALENTIN, din abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

CHIRIAC THEODOR, din abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru

altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

d. În ce priveşte cererea de schimbare a încadrării juridice formulate de inculpatul Delcea Valentin, curtea constată că nu poate fi primită susținerea acestuia că nu a prevăzut şi nici nu a acceptat că prin fapta sa de a vota în sensul retrocedării către inculpatul Al României Paul Philippe a Pădurii Snagov ar fi încălcat legea. Participarea sa în calitate de membru al comisie județene de fond funciar presupune luarea la cunoştință de către acesta a tuturor deciziilor luate de această comisie, aşa cum s-a întâmplat cu toți ceilalți membri ai comisiei. Nu s-ar putea reține că inculpatul Delcea Valentin ar fi acționat din culpă, iar ceilalți membri ai comisiei au acționat cu intenție, deoarece martorii arată că toți membrii comisiei au votat după ce s-a discutat în prealabil cu privire la obiectul cererii de retrocedare. Ca să se rețină în sarcina inculpatului Delcea Valentin comiterea din culpă a faptei ar fi trebuit să rezulte din probe că acesta nu ar fi cunoscut deloc ce s-a votat ori că ar fi fost în eroare cu privire la obiectul votului, or din probele administrate rezultă contrariul.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală instanța a respins cererea inculpatului Delcea Valentin de schimbare a încadrării juridice a faptei din infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în **infracțiunea de neglijență în serviciu**, prevăzută de art. 298 Cod penal.

III. În privința acuzațiilor aduse inculpaților, prima instanță a reținut următoarele:

1. Situația de fapt

a. Referitor la infracțiunile de constituire a unui grup infracțional organizat, trafic de influență, cumpărare de influență şi spălare a banilor:

În anul 2005 inculpatul Truică Remus era asociat cu Riverside Real Estate Corp. şi cu STG Ventures Ltd. în cadrul societății Reciplia Ltd., cu sediul în Cipru. Riverside Real Estate Corp. este o societate controlată de inculpatul Benyamin Steinmetz, iar STG Ventures Ltd este o societate controlată de inculpatul Tal Silberstein.

La data de 14.12.2005 s-a înființat în România societatea comercială RECIPLIA SRL, al cărei unic acționar este societatea Reciplia Ltd., obiectul de activitate al societății româneşti fiind „cod CAEN 4110 – Dezvoltare (promovare) imobiliară".

Administrator statutar al SC RECIPLIA SRL a fost desemnată inițial d-na Sandra Merloni-Horemans, cetățean străin cu domiciliul în străinătate, dar din probe rezultă că administrator de fapt al acestei societăți în România a fost inculpatul Truică Remus, până în primăvara anului 2010, când şi-a cesionat către Riverside Real Estate Corp toate părțile sociale pe care le avea la Reciplia Ltd.. Această cesiune a părților sociale deținute de inculpatul Truică Remus la Reciplia Ltd. a intervenit ca urmare a disensiunilor care au apărut între acesta, pe de o parte,

şi ceilalţi inculpaţi cu care era partener în societate, respectiv inculpaţii Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein, pe de altă parte. Motivul disensiunilor l-a reprezentat efectuarea de către inculpatul Truică Remus a unor acte, în cadrul SC RECIPLIA SRL, fără ştirea celorlalţi doi inculpaţi.

După ce a încetat mandatul doamnei Sandra Merloni-Horemans, administrator statutar al SC RECIPLIA SRL a fost desemnat inculpatul Marcovici Marius Andrei, începând cu data de 15.10.2010. În această calitate, la fel ca administratorul statutar anterior, inculpatul Marcovici Marius Andrei nu a efectuat decât acte licite de administrare curentă a societăţii şi de încheiere a unor acte juridice licite, fără să fi comis vreo faptă penală.

Prin înfiinţarea societăţi comerciale RECIPLIA SRL şi prin desfăşurarea activităţii acesteia s-a urmărit un scop licit, în sine, acela de a obţine retrocedarea legală a bunurilor care au aparţinut fostului Rege Carol al II-lea, antecesorul inculpatului Al României Paul Philippe, şi de a valorifica ori a administra bunurile retrocedate. Din acest motiv partenerii inculpatului Truică Remus din cadrul acestei societăţi, respectiv inculpaţii Steinmetz Benyamin şi Tal Silberstein, nu pot fi consideraţi răspunzători pentru faptele de corupţie săvârşite de acesta din urmă în desfăşurarea activităţilor legate de această societate, neexistând probe din care să rezulte că ei au cunoscut despre săvârşirea acestor fapte penale.

Din probe rezultă că inculpatul Truică Remus i-a promis inculpatului Al României Paul Philippe că îi poate obţine mai uşor şi mai repede retrocedarea bunurilor moştenite de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, prin influenţa pe care o are asupra funcţionarilor competenţi să dispună această retrocedare, solicitându-i în schimbul folosirii acestei influenţe transmiterea către SC RECIPLIA SRL a proprietăţii asupra tuturor bunurilor retrocedate. Inculpatul Al României Paul Philippe a fost de acord cu această înţelegere ilicită şi i-a promis inculpatului Truică Remus, în schimbul folosirii acestei influenţe, că va transmite către SC RECIPLIA SRL bunurile ce urmau a fi retrocedate, el păstrându-şi un drept de creanţă de 20 până la 50% din valoarea acestor bunuri.

În aceste condiţii s-a încheiat la data de 1.11.2006 contractul de cesiune de drepturi aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii, între inculpatul Al României Paul Philippe şi SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus. Întrucât inculpatul Truică Remus a acţionat ca un administrator de fapt al societăţii comerciale RECIPLIA SRL, comiţând infracţiunea de trafic de influenţă în numele şi în interesul societăţii, instanţa va reţine şi răspunderea penală a acestei persoane juridice pentru comiterea infracţiunii de trafic de influenţă.

Inculpaţii Roşu Robert Mihăiţă, Moshe Agavi, Mateescu Lucian şi Andronic Dan Cătălin au colaborat cu SC RECIPLIA SRL pe diferite aspecte, care urmează a fi detaliate mai jos, în momentul în care va fi analizată activitatea acestora.

Nu există probe că aceşti inculpaţi ar fi cunoscut săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunilor de corupţie reţinute în sarcina acestuia şi nici să ar fi urmărit, prin faptele lor, înlesnirea în vreun fel a săvârşirii acestor infracţiuni. Acţiunile acestor inculpaţi s-au circumscris unor activităţi licite normale în cadrul unei societăţi cu obiect de activitate ca cel al SC RECIPLIA

SRL. Inculpatul Rosu Robert Mihăiță a desfăşurat activități de asistență juridică, în calitatea sa de avocat în cadrul societății de avocatură care avea contract de asistență juridică cu societatea. Inculpații Moshe Agavi şi Mateescu Lucian au fost colaboratori ai societății în domeniul lor de specialitate şi în domeniul de activitate al societății, acela de dezvoltare (promovare) imobiliară. Inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost consultat sporadic de reprezentanți ai societății RECIPLIA SRL cu privire la unele aspecte legate de relațiile cu publicul, fără să urmărească prin aceasta înlesnirea sau ajutorarea săvârşirii vreunei infracțiuni de corupție.

Transmiterea de către inculpatul Al României Paul Philippe a proprietății Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa către SC RECIPLIA SRL, după ce anterior promisese că va da aceste bunuri în schimbul folosirii influenței de către inculpatul Truică Remus, constituie acte materiale ale aceleiaşi infracțiuni de trafic de influență. Ele nu pot constitui, în acelaşi timp, şi acte materiale ale infracțiunii de spălare a banilor, aşa cum susține parchetul, deoarece pentru existența acestei infracțiuni trebuie îndeplinită condiția situației premise ca bunurile „spălate" să provină din săvârşirea unei infracțiuni distincte, care s-a comis anterior.

b. Referitor la retrocedarea Pădurii Snagov şi la infracțiunile legate de aceasta

Inculpatul Al României Paul Philippe este descendentul fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu. După ce s-au adoptat legile privind retrocedarea bunurilor confiscate abuziv în perioada comunistă, acesta a formulat diverse cereri pentru a i se retroceda bunurile fostului Rege Carol al II-lea, invocând fie dreptul propriu de moştenire, în calitate de nepot de fiu, fie cumpărarea drepturilor succesorale de la moştenitoarea testamentară a ultimei soții a acestuia (Elena Lupescu), respectiv de la numita Monique Urdărianu.

Inculpatul Al României Paul Philippe a avut mai multe persoane mandatate să se ocupe de aceste retrocedări, cel care a depus cererea de retrocedare a bunului Pădurea Snagov fiind inculpatul Gostin Marin. Acesta a depus la Primăria Snagov, la data de 12.03.2003, o cerere pentru suprafața de 10,78 ha. (maximul permis de lege la data respectivă fiind de 10 ha.) din Pădurea Snagov – zona Fundul Sacului, ca mandatar al inculpatului Al României Paul Philippe.

Prin adresa nr. 4002 din 13.03.2003 a Primăriei Snagov i se aduce la cunoştință inculpatului Al României Paul Philippe că cererea sa nu se poate soluționa întrucât nu a făcut dovada certă a faptului că este îndreptățit la retrocedare, adresa fiind semnată de primire de inculpatul Gostin Marin.

În aceste condiții, la data de 06.06.2003 inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatarul Gostin Marin, înregistrează la Judecătoria Buftea sub nr. 3387/2003 o acțiune civilă prin care solicita instanței, în temeiul art. 111 din vechiul Cod de procedură civilă, să se constate că este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea terenului de 10 ha din Pădurea Snagov, în zona cunoscută sub numele de Fundul Sacului. Prin sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea a fost admisă acțiunea formulată de inculpatul Al României Paul Philippe prin mandatar şi s-a constatat că acesta este îndreptățit să beneficieze de 10 ha. de pădure în localitatea Snagov, zona Fundul Sacului. Sentința a rămas definitivă şi irevocabilă prin neapelare.

Ulterior s-a adoptat hotărârea nr. 7 din 14 ianuarie 2004 a Comisiei Județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, prin care i s-a recunoscut inculpatului Al României Paul Philippe dreptul de proprietate asupra a 10 ha. de teren cu vegetație forestieră, în baza Legii nr. 1/2000, deşi notificarea fusese depusă în baza Legii nr. 10/2001. Această hotărâre de validare a fost primită, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, de mandatarul acestuia de la data respectivă, respectiv de către inculpatul Gostin Marin.

Motivul pentru care inculpatul a făcut notificare în baza Legii nr. 10/2001, iar hotărârea respectivă a făcut referire la Legea nr. 1/2000 a fost acela că la data notificării inculpatul Al României Paul Philippe nu mai era în termen să solicite retrocedarea terenului cu vegetație forestieră în baza Legii nr. 1/2000. Ulterior s-a adoptat Legea nr. 247/2005, care a repus persoanele îndreptățite în termenul de a solicita retrocedarea unor astfel de terenuri cu vegetație forestieră, majorând şi limita maximă ce se putea retroceda, până la 50 ha. de teren.

Deşi a obținut hotărârea de validare nr. 7 din 14 ianuarie 2004 a Comisiei Județene Ilfov, pentru 10 ha. de pădure, inculpatul Al României Paul Philippe nu a reuşit punerea în posesie asupra acestui bun, deoarece hotărârea a fost atacată în instanță de către Regia Națională a Pădurilor – Direcția Silvică Bucureşti, care avea terenul în posesie.

În aceste condiții, văzând că nu a obținut retrocedarea efectivă a bunului, inculpatul Al României Paul Philippe a renunțat la mandatul acordat inculpatului Gostin Marin şi a încheiat cu firma inculpatei Păvăloiu Nela (SC ILKO STAR SRL) un alt contract de mandat şi asistență de specialitate, la data de 30.10.2005. La data de 01.11.2005, avocatul Dumitrescu Mircea, colaborator al inculpatei Păvăloiu Nela, a depus la Primăria Snagov notificarea pentru restituirea a 47 ha. din Pădurea Snagov, zona Fundul Sacului.

La data de 30.01.2006 între inculpatul Al României Paul Philippe şi inculpata Păvăloiu Nela, prin firma acesteia SC ILKO STAR SRL, s-a încheiat un alt contract de mandat şi asistență de specialitate, autentificat la notar. Prin acest contract firma SC ILKO STAR SRL se obliga să acorde asistență de specialitate pentru retrocedarea bunurilor, care consta în principal în angajarea unor avocați care să facă demersurile juridice la autorități sau în instanțe pentru revendicarea bunurilor, iar inculpatul Al României Paul Philippe se obliga să-i plătească în schimb 30% din prețul de vânzare al fiecărui bun recuperat.

Inculpata Păvăloiu Nela a renunțat la colaborarea cu avocatul Dumitrescu Mircea şi a preluat personal unele demersuri pentru retrocedarea terenului de 47 de ha. din Pădurea Snagov, fiind probe din care rezultă că aceasta a apelat la martorul Cristache Rădulescu, preşedintele Consiliului Județean Ilfov de la vremea respectivă, pentru a o sprijini în încercarea de a obține retrocedarea efectivă a acestui teren. Martorul Cristache Rădulescu era un prieten al inculpatei Păvăloiu Nela şi făcea parte din acelaşi partid politic cu inculpatul Muşat Apostol, care era preşedintele comisiei locale de fond funciar, şi cu inculpatul Jecu Nicolae, care era preşedintele comisiei județene de fond funciar.

La data de 9.03.2006 Comisia Locală Snagov pentru restabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor a încheiat procesul-verbal potrivit căruia

inculpatul Al României Paul Philippe îndeplineşte condiţiile pentru restituirea terenului de 46,78 ha. din Pădurea Snagov, întocmindu-se în acest sens şi anexa 37, ambele fiind semnate de inculpatul Muşat Apostol, în calitate de primar al comisiei de fond funciar şi de inculpatul Dima Niculae, în calitate de secretar. Din comisia locală de fond funciar a mai făcut parte şi martorul Berceanu Daniel, reprezentant al Ocolului Silvic Snagov, care s-a opus retrocedării, considerând că nu sunt întrunite condiţiile legale. Acesta a semnat cu obiecţiuni anexa 37, înaintată comisiei judeţene Ilfov de fond funciar spre validare.

Nu sunt probe din care să rezulte faptul că inculpaţii Muşat Apostol şi Dima Niculae ar fi întocmit aceste acte cu încălcarea legii ori ca urmare a intervenţiei nelegale a inculpatei Păvăloiu Nela sau a martorului Cristache Rădulescu. Dimpotrivă, din probele de la dosar rezultă că inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul de a i se retroceda imobilul din Pădurea Snagov, care aparţinuse fostului Rege Carol al II-lea.

La data de 07.07.2006 actele înaintate de Comisia locală de fond funciar Snagov au fost analizate de Comisia judeţeană Ilfov de fond funciar, condusă de inculpatul Jecu Nicolae în calitate de prefect, din care au mai făcut parte şi inculpaţii Popa Caterina – subprefect, secretar al comisiei, Delcea Valentin – subprefect, Olteanu Gheorghe – justul prefecturii, dar şi martorii Ghiba Ruxandra – director OCPI, Zoltan Nagy Bege – reprezentant ADS, Petrişor Teodor pentru Ioanoveci Elie Nicolae – director ANIF, Cismaru Nicolae – vicepreşedinte CJ Ilfov, Cucu Ionuţ – delegat Direcţia Silvică, Băncilă Florian – delegat ITRSV, Burlacu Victor – SNTR Propact. Deşi în cadrul şedinţei doar martorul Cucu Ionuţ, reprezentantul Direcţiei Silvice, s-a opus validării anexei 37 a Comisiei locale Snagov de fond funciar, ceilalţi membri votând pentru, parchetul a considerat că au săvârşit infracţiunea de abuz în serviciu prin validarea acestei anexe doar inculpaţii Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin şi Olteanu Gheorghe. Nu sunt probe din care să rezulte faptul că aceşti inculpaţi ar fi validat propunerea comisiei locale Snagov cu încălcarea legii ori ca urmare a intervenţiei nelegale a inculpatei Păvăloiu Nela sau a martorului Cristache Rădulescu.

Demersurile inculpatei Păvăloiu Nela de obţinere a retrocedării efective a terenului „s-au blocat” în etapa punerii în posesie, deoarece directorul Direcţiei Silvice Ilfov, martorul Capanu George, ca şi reprezentanţii acestei instituţii din comisiile de fond funciar, s-a opus retrocedării terenului către inculpatul Al României Paul Philippe. Din acest motiv, inculpata Păvăloiu Nela a cedat către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, drepturile litigioase pe care le obţinuse de la inculpatul Al României Paul Philippe prin contractul de mandat şi asistenţă de specialitate, autentificat la notar.

Urmare a înţelegerii dintre inculpaţii Truică Remus, Al României Paul Philippe şi Păvăloiu Nela, la data de 1.11.2006 se încheie un contract de cesiune de drepturi aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii între inculpatul Al României Paul Philippe şi SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus. Motivul determinant al încheierii acestui contract de cesiune de drepturi a fost promisiunea inculpatului Truică Remus că va interveni pe lângă funcţionarii competenţi să soluţioneze cererile de retrocedare,

pentru a-i determina să le admită, promisiune acceptată de inculpatul Al României Paul Philippe, care s-a obligat să transmită către SC RECIPLIA SRL toate bunurile moştenite de pe urma fostului Rege Carol al II-lea care îi vor fi retrocedate. Altfel, dacă nu ar fi fost acest motiv determinant, inculpatul Al României Paul Philippe ar fi continuat demersurile începute cu societatea inculpatei Păvăloiu Nela, cu care avea deja încheiat un contract similar.

Ca urmare a acestei cedări a drepturilor litigioase pe care le dobândise anterior prin contractul încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe, inculpata Păvăloiu Nela urma să primească de la SC RECIPLIA SRL o sumă de bani şi o parte din terenul retrocedat în Pădurea Snagov, asupra căruia inculpatul Al României Paul Philippe urma să fie pus în posesie ulterior.

Inculpatul Truică Remus a obținut într-un timp destul de scurt „deblecarea" situației, având în vedere înlocuirea directorului Direcției Silvice Ilfov, Capanu George, cu inculpatul Chiriac Theodor, un apropiat de-al inculpatului Truică Remus, care ocupase anterior funcția de director tehnic al acestei instituții.

Se poate reține că înlocuirea directorului Direcției Silvice Ilfov a fost foarte importantă pentru deblocarea situației, având în vedere declarația martorului Cucu Ionuț dată în cursul urmăririi penale la data de 26.02.2016, din care rezultă că inculpatul Truică Remus era la curent cu această schimbare, precum și faptul că inculpatul Chiriac Theodor a fost imediat de acord cu punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului, primind în schimb o suprafață de 1000 m.p. din terenul retrocedat, prin persoanele interpuse Matei Marian şi Matei Maria. Aceşti martori au vândut această suprafață de teren la scurt timp (la data de 1.04.2008), către cumpărătorul de bună credință Cacenco Aurelian, cu suma de 45000 de euro, pe care a încasat-o inculpatul Chiriac Theodor.

Inculpatul Al României Paul Philippe a fost pus în posesie mai întâi asupra suprafeței de 9,97 ha. din teren, la data de 26.06.2007, iar după aceea s-a emis titlul de proprietate nr. 243/07.08.2007 pentru această suprafață. Pentru restul suprafeței, de 36,78 ha. de pădure, punerea în posesie s-a făcut la data de 15.08.2007, emițându-se titlul de proprietate nr. 246/31.08.2007.

După punerea în posesie şi emiterea titlurilor de proprietate, proprietatea asupra întregii suprafețe de teren de 46,78 ha. a fost transmisă de inculpatul Al României Paul Philippe către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, prin contractul de vânzare cumpărare autentificat sub. nr. 3512/15.10.2007.

Ulterior, SC RECIPLIA SRL a transmis o parte din teren către inculpatul Truica Remus (9000 m.p. şi 14000 m.p., prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007, şi 75400 m.p., prin contractul de vânzare cumpărare nr. 103/11.06.2009), altă parte către nişte persoane, posibil interpuşi ai inculpatului Truică Remus şi ai martorului Aparaschivei Cristian (prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2980/20.11.2007, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4143/05.12.2007, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4145/05.12.2007, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 515/20.02.2008, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2440/13.08.2008, prin contractul de vânzare-cumpărare nr.

2441/13.08.2008, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2439/13.08.2008) şi altă parte către S.C. ILKO STAR S.R.L., firmă ce aparţine inculpatei Păvăloiu Nela (6534 m.p. şi 43459 m.p., prin contractul de vânzare cumpărare nr. 7/08.01.2008, şi 28799 m.p., prin contractul de vânzare cumpărare nr. 266/21.02.2008). Restul terenului retrocedat din Pădurea Snagov, în suprafață de 246375 m.p., a rămas în proprietatea S.C. RECIPLIA S.R.L.

Terenurile a căror proprietate a fost transmisă către inculpatul Truică Remus şi către persoanele cu privire la care există suspiciunea că au acționat ca interpuşi ai acestuia şi ai martorului Aparaschivei Cristian au fost folosite ulterior pentru obținerea unor credite ipotecare, ce nu au mai fost restituite băncii, faptele făcând obiectul unui alt dosar penal aflat în curs de urmărire.

Terenurile obținute de către inculpata Păvăloiu Nela, prin intermediul societății acesteia SC ILKO STAR SRL, au fost ulterior transmise către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, fiind aduse ca aport la capitalul social al acestei societăți prin actul constitutiv nr. 1459/28.09.2015. SC MERSURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL a fost înființată la data de 24.07.2015 şi are ca asociat unic şi administrator pe numita Şerban Ana Maria Iulia, fiica inculpatei Păvăloiu Nela. Instanța reține că înființarea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL şi transmiterea proprietății terenurilor către aceasta de către inculpata Păvăloiu Nela au avut loc după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii şi a denunțului, din data de 23.01.2015 şi respectiv 15.04.2015, când se făceau cercetări în prezenta cauză cu privire la redobândirea de către acesta a dreptului de proprietate asupra terenului în discuție. Această transmitere a avut ca scop disimularea proveniență ilicite a terenului respectiv.

Inculpatul Al României Paul Philippe ar fi trebuit să primească, conform contratului încheiat cu SC RECIPLIA SRL, un procent de 50% din prețul de vânzare al acestui bun, dar nu a primit nimic, acesta fiind şi motivul disensiunilor apărute între el şi ceilalți inculpați din prezenta cauză.

c. Referitor la retrocedarea Fermei Regale Băneasa şi la infracțiunile legate de aceasta

Pentru retrocedarea Fermei Regale Băneasa inculpatul Al României Paul Philippe a depus la data de 13.02.2002 o notificare întemeiată pe Legea nr. 10/2001, înregistrată sub nr. 554 la executorul judecătoresc. Notificarea fost depusă în nume propriu, în calitate de succesor al fostului Rege Carol al II-lea, ca urmare a cumpărării drepturilor succesorale de la Monique Urdărianu, moştenitoarea testamentară a Elenei Lupescu.

Inculpatul a solicitat astfel, prin notificarea depusă la Primăria Municipiului Bucureşti, retrocedarea suprafeței de 26,8764 ha., aflat la momentul respectiv în administrarea Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, instituție aflată sub coordonarea Academiei de Ştiințe Agricole şi Silvice.

Primăria Bucureşti, prin dispoziția nr. 9134 din 23.11.2007 a Primarului General al Municipiului Bucureşti, şi-a declinat competența de soluționare a cererii către Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

După înregistrarea notificării la Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, directorul institutului de la vremea respectivă, numitul Iliescu Horia (decedat ulterior), i-a solicitat inculpatului Al României Paul Philippe prin nota nr. 996 din 14.04.2008 să completeze dosarul administrativ cu certificatul de moştenitor, cu dovada că nu au fost depuse cereri de restituire a aceluiaşi imobil de către alţi moştenitori, cu titlul de proprietate din 1931 pentru dovedirea dreptului de proprietate al Regelui Carol al II-lea asupra terenului şi cu dovada că terenul intră sub incidenţa Legii nr. 10/2001, respectiv a faptului că este vorba de un teren intravilan.

După această notificare inculpatul Al României Paul Philippe a depus la data de 27.08.2008 o adresă prin care răspunde celor solicitate de Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, fără a depune alte acte în dovedirea cererii.

Prin adresa nr. 1420 din data de 29.07.2008, Academia de Ştiinţe Agricole şi Silvice, prin secretarul general de la vremea respectivă, inculpatul Sin Gheorghe, a solicitat Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor convocarea consiliului de administraţie pentru soluţionarea cererii de retrocedare formulată de inculpatul Al României Paul Philippe.

Urmare a acestei adrese directorul Iliescu Horia a convocat consiliul de administraţie al Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor la data de 02.09.2008, la şedinţa acestuia participând şi inculpatul Al României Paul Philippe, avocatul acestuia, inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, inculpatul Truică Remus şi secretarul general al Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice, inculpatul Sin Gheorghe. În cadrul şedinţei consiliului de administraţie, inculpatul Al României Paul Philippe şi avocatul acestuia au susţinut existenţa dreptului său de retrocedare a imobilului, toţi membrii conciliului (cu excepţia martorei Leaotă Elena, reprezentanta Ministerului Agriculturii în consiliul de administraţie) au fost de acord cu restituirea în natură a terenului, după efectuarea unei lucrări topografice de identificare a acestuia. Din consiliul de administraţie, în afară de directorul Iliescu Horia au mai făcut parte inculpata Gheorghiţă Dragomira, director economic al institutului, şi martorii Oancea Florin, Andrei Ana Maria, Alexandru Pascu şi Elena Leaota.

Inculpata Dicu Corina nu era membru cu drept de vot al conciliului de administraţie, ci asigura doar servicii de asistenţă juridică, fiind un colaborator extern. Ea este totodată şi fiica inculpatei Gheorghiţă Dragomira, care ocupa la vremea respectivă funcţia de director economic al institutului.

Nu sunt probe că inculpata Gheorghiţă Dragomira ar fi încălcat vreun text de lege votând pentru retrocedare în cadrul consiliului de administraţie al Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor cu încălcarea legii şi nici că inculpaţii Sin Gheorghe şi Dicu Corina ar fi comis acte de înlesnire la săvârşirea unei infracţiuni de abuz în serviciu care să fi fost comisă cu această ocazie.

Sunt probe concludente din care rezultă că inculpatul Truică Remus l-a corupt pe directorul din perioada respectivă al Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, respectiv pe numitul Iliescu Horia (decedat

ulterior), oferindu-i o excursie la Monaco, împreună cu familia, în legătură cu îndeplinirea de către acesta a atribuțiilor de serviciu legate de retrocedarea acestui teren. Acest act de corupere de către inculpatul Truică Remus a directorului Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, deşi a fost comis în legătură cu retrocedarea pe cale administrativă către inculpatul Al României Paul Philippe a terenului cunoscut sub numele de Ferma Regală Băneasa, nu dovedeşte că ceilalți membri ai consiliului de administrație ar fi votat în mod nelegal pentru retrocedarea imobilului. Dimpotrivă, aşa cum se va arăta mai jos, existau argumente solide pentru admiterea cererii de retrocedare în natură a imobilului.

După ce s-a întocmit de către inculpatul Stoian Ioan o lucrare de identificare a terenului retrocedat, prin Decizia nr. 30/26.09.2008 consiliul de administrație al Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în aceeaşi compunere, a dispus retrocedarea administrativă către inculpatul Al României Paul Philippe a suprafeței de teren de 170924,97 m.p. de teren situat în bd. Ion Ionescu de la Brad, nr. 8. Toți membri consiliului de administrație, cu excepția martorei Leaotă Elena care s-a abținut, au votat pentru retrocedare.

După emiterea deciziei de retrocedare, inculpatul Al României Paul Philippe a transmis proprietatea terenului către SC RECIPLIA SRL, prin contractul de vânzare cumpărare autentificat la data de 15.01.2009 de notarul public Georgescu Gabriela. În aceeaşi zi, SC RECIPLIA SRL a vândut două loturi din acest teren, în suprafață de 5583 m.p. şi 18200 m.p., către SC HERCULES PROPERTIES SA, restul terenului rămânând în proprietatea societății RECIPLIA până în prezent.

Pentru a reține această situație de fapt instanța a avut în vedere hotărârile judecătoreşti pronunțate de instanțele civile, care au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză conform art. 52 alin. 3 Cod procedură penală, precum şi probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti, care vor fi analizate în continuare.

2. Analiza acuzațiilor aduse inculpaților

a. Referitor la infracțiunile de trafic de influență şi dare de mită, reținute în sarcina inculpatului Truică Remus, şi la infracțiunea de cumpărare de influență, reținută în sarcina inculpatului Al României Paul Philippe

Inculpatul TRUICĂ REMUS este acuzat în actul de sesizare că, în mod continuat, începând cu august-septembrie 2006, în baza aceleaşi rezoluții infracționale, i-a promis inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că prin influența pe care o are în mod direct (fost consilier al primului ministru) şi indirect, prin intermediul relațiilor pe care le are în lumea politică, în justiție, la cel mai înalt nivel şi presă, (relații prietenie /afaceri cu membrii ai guvernului, parlamentari, funcționari autorități publice, cu persoane cu influență în presă, relații ÎCCJ, contractarea serviciilor unei firme de avocatură de top), asupra funcționarilor publici implicați în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate de acesta, îi poate determina să-i retrocedeze averea pretinsă (la care nu era îndreptățit), solicitând în schimb o parte considerabilă din aceasta, atât pentru el cât şi pentru membrii grupului infracțional, între 50 – 80% din fiecare bun care urma a fi

obținut, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei reținute în sarcina inculpatului din infracțiunea continuată de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, în forma unității naturale.

De asemenea, inculpatul TRUICĂ REMUS mai este acuzat că, urmărind realizarea scopului grupului infracțional, pentru a-l determina pe directorul Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, numitul Iliescu Horia, să sprijine în CA cererea de retrocedare a Fermei Regale Băneasa formulată de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi să aprobe în final retrocedarea (deşi documentația depusă era incompletă, ternul nu era identificat potrivit legii, expertiza fiind formal efectuată, şi nu intra sub incidența Legii 10/2001), i-a oferit acestuia foloase necuvenite constând în plata unei excursii pentru patru persoane în străinătate în toamna anului 2008, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de dare de mită, prevăzută de art. 290 alin. 1 Cod penal raportat la art. 6 din Legea 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPE este acuzat în actul de sesizare că, în mod continuat, începând cu august-septembrie 2006, i-a promis inculpatului TRUICĂ REMUS şi asociaților acestuia din grupul infracțional, inculpații TAL SILBERSTEIN, BENYAMIN STEINMETZ, ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ, MARCOVICI ANDREI MARIUS, MATEESCU LUCIAN, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, o cotă parte importantă, între 50% şi 80%, din valoarea bunurilor pe care le revendică în România, iar ulterior le-a transferat acestora bunurile pe măsura obținerii lor, prin contracte fictive de vânzare-cumpărae cu RECIPLIA SRL, în schimbul intervenției acestora pe lângă funcționari publici implicați în procedurile de retrocedare, prin influența avută în mod direct (fost şi actual consilier al primului ministru) şi indirect, prin intemediul relațiilor pe care le au în lumea politică, în justiție, la cel mai înalt nivel şi presă (relații prietenie /afaceri cu membrii ai gurvernului, parlamentari, funcționari autorități publice, cu persoane cu influență în presă, relații la ÎCCJ, contractarea serviciilor unei firme de avocatură de top), pentru a-i determina să acționeze contrar atribuțiilor de serviciu în interesul său, urmărind obținerea în mod injust a bunurilor revendicate şi punerea în posesia lor, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019 instanța a schimbat încadrarea juridică a acestei fapte din infracțiunea continuată de cumpărare de influență, prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracțiunea de cumpărare de influență în forma unității naturale, prevăzută de art. 292 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Instanța de fond a reținut că din probele administrate rezultă săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunilor de trafic de influență şi dare de mită, precum şi săvârşirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a infracțiunii de cumpărare de influență.

Aşa cum s-a arătat anterior în descrierea situației de fapt reținută de instanță, sunt probe certe că în perioada august-septembrie 2006 inculpatul Truică Remus i-a spus inculpatului Al României Paul Philippe că are influență şi că poate interveni pe lângă funcționarii publici competenți să admită cererile acestuia de retrocedare a bunurilor care au aparținut fostului Rege Carol al II-lea, solicitându-i, în schimb, să transmită proprietatea acestor bunuri către societatea RECIPLIA SRL (la care inculpatul Truică Remus era asociat).

Întrucât nu reuşise până la momentul august-sptembrie 2006 să fie pus în posesie pe niciunul din bunurile revendicate, fiind foarte nerăbdător să obțină aceste bunuri, inculpatul Al României Paul Philippe a fost de acord cu această propunere şi i-a promis inculpatului Truică Remus că, în schimbul folosirii influenței acestuia, va transmite proprietatea bunurilor retrocedate către SC RECIPLIA SRL. El şi-a păstrat doar un drept de creanță reprezentând o cotă cuprinsă între 20% şi 50% din valoarea bunurilor ce urmau a fi retrocedate ca urmare a folosirii influenței inculpatului Truică Remus.

Ca urmare a acestei înțelegeri, s-a încheiat între cei doi contractul preliminar din data de 21.09.2006, denumit „Contract privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății", care a fost apoi înlocuit cu Contractul privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății din 1.11.2006.

Aceste contracte de transmitere de drepturi litigioase au fost încheiate de către inculpatul Truică Remus în numele inculpatei SC RECIPLIA SRL, înțelegerea dintre cei doi inculpați fiind ca toate bunurile ce urmau a fi retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe să fie transmise către această societate comercială. Inculpatul Al României Paul Philippe a crezut la acel moment că inculpatul Truică Remus este singurul asociat al SC RECIPLIA SRL, aflând că această societate mai are şi alți asociați de-abia după ce a transmis proprietatea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa şi nu şi-a primit cota promisă din valoarea acestor bunuri.

Cele două contractele privind transmiterea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății sunt la dosar şi nu sunt contestate de părți, singurul aspect contestat de inculpați fiind cel referitor la vânzarea şi cumpărarea influenței cu ocazia încheierii şi derulării acestor contracte. Inculpații susțin că au desfăşurat exclusiv o activitate legală de vânzare şi cumpărare a drepturilor succesorale.

Instanța reține că transmiterea drepturilor succesorale ar fi fost un act licit dacă nu s-ar fi făcut în considerarea unei promisiuni a beneficiarului că va interveni pe lângă funcționarii competenți, pentru a obține mai uşor şi mai repede bunurile revendicate. Or, în speță, inculpatul Truică Remus i-a spus inculpatului Al României Paul Philippe că are această influență pe lângă funcționarii competenți şi

că-i poate obține retrocedarea rapidă a bunurilor revendicate, menționându-i că fără influența sa nu va reuşi niciodată obținerea acestor bunuri. Având în vedere că până la momentul încheierii acestor contracte inculpatul Al României Paul Philippe nu reuşise să fie pus în posesie pe niciunul dintre bunurile revendicate, acesta a acceptat înțelegerea cu inculpatul Truică Remus. Această promisiune a folosirii influenței avută de inculpatul Truică Remus pe lângă funcționarii publicii competenți să soluționeze cererile de retrocedare face ca înțelegerea de mai sus să nu mai fie una licită, ci să constituie elementele constitutive ale infracțiunilor de trafic şi cumpărare de influență.

Chiar dacă contractul încheiat prevedea şi plata unui avans de 4000000 de euro către inculpatul Al României Paul Philippe, acest lucru nu are nicio relevanță cu privire la existența infracțiunii de trafic de influență, deoarece la această înțelegere s-a ajuns după promisiunea făcută de inculpatul Truică Remus că va interveni pe lângă funcționarii competenți, pentru retrocedarea mai facilă şi mai rapidă a bunurilor.

De asemenea, faptul că inculpatul Al României Paul Philippe avea într-adevăr dreptul la retrocedarea bunurilor revendicate nu are nicio relevanță cu privire la infracțiunea de trafic de influență, deoarece vânzarea şi cumpărarea influenței pot fi făcute şi cu privire la efectuarea de către funcționarul public a unui act legal, nu doar cu privire la îndeplinirea de către acesta a unui act ilegal.

Instanța reține că inculpatul Al României Paul Philippe nu obținuse în mod efectiv niciun bun până la momentul cumpărării influenței inculpatului Truică Remus, din cauza lentorii procedurilor de soluționare a cererilor de revendicare şi a refuzului Direcției Silvice Ilfov de a-l pune în posesie asupra Pădurii Snagov, pentru care comisia județeană de fond funciar emisese anterior decizie de retrocedare. Or, există trafic de influență chiar dacă traficantul de influență promite că poate obține, prin influență, punerea în posesie efectivă asupra bunurilor pentru care cumpărătorul de influență ar fi avut dreptul legal de a solicita revendicarea ori promite că poate „debloca" prin influență procedurile legale de retrocedare, demarate anterior, cum s-a întâmplat în prezenta cauză.

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat această înțelegere cu inculpatul Truică Remus doar în urma promisiunii acestuia că-i va obține efectiv bunurile revendicate, prin folosirea influenței pe care o are asupra funcționarilor competenți să dispună asupra retrocedării, rezultă în mod direct din mai multe mijloace de probă legal administrate.

În declarația dată în calitate de suspect de Al României Paul Philippe la data de 23.04.2015, în dosarul nr. 18/P/2015 al D.N.A. – S.T. Braşov (din care s-a disjuns prezentul dosar), declarație aflată în vol. III al dosarului de urmărire penală, la filele 234-245, acesta arată că:

„*Remus Truică mi-a spus că are relații la nivel politic, că el este foarte interesat de Snagov şi Băneasa şi că poate să recupereze pentru noi. Mi-a spus că este prieten cu Adrian Năstase, că l-a ajutat să îşi pună banii în China, era mândru că era ideea lui cu China. Remus Truică a menționat că este consilierul lui Tăriceanu pe care îl sfătuieşte în materie de afaceri, fiind în relații apropiate…….*

Când am ezitat să semnăm, fiind nemulțumiți de procentele luate de Truică, acesta ne-a spus că este ultima şansă pe care o avem, că altfel nu vom obține nimic. Cu această ocazie ni s-a precizat că ei au acces inclusiv la Curtea Supremă, că dacă va fi nevoie, ne poate ajuta la Curtea Supremă."

Tot în această declarație dată în calitate de suspect, inculpatul Al României Paul Philippe mai arată că:

„Țin minte că, în acest context, Remus Truică a spus să nu-mi fac griji cu Tăriceanu deoarece rezolvă el. În acele împrejurări, Remus Truică mi-a spus că Ioana Tăriceanu lucrează la SCA Țuca.

Contractul cu Remus Truică, mai exact cu Reciplia, s-a încheiat ulterior, tot la sediul SCA Țuca.

Țin minte că am stat peste 5 ore în ziua respectivă şi am discutat multe detalii.

Reține că m-a deranjat foarte mult când am văzut că au pretins 80 % din Băneasa, noi nu am vrut să semnăm, dar ei au spus că vor rezolva foarte repede obținerea acestui teren pe cale administrativă, ceea ce s-a şi întâmplat. Au rezolvat Băneasa în 2-3 luni.

Când am ezitat să semnăm, fiind nemulțumit de procentele luate de Remus Truică, acesta ne-a spus că este ultima şansă pe care o avem, că altfel nu vom obține nimic .

Cu această ocazie ni s-a precizat că ei au acces inclusiv la Curtea Supremă, că dacă va fi nevoie ne poate ajuta la Curtea Supremă, spunând că doamna Țuca este judecător acolo.

Printre cei apropiați, Remus Truică l-a menționat şi pe primarul din Snagov, Mușat Apostol, cu care este bun prieten, care l-a ajutat să cumpere pământ acolo, se vizitează cu acesta etc.

Ulterior am avut mai multe întâlniri cu Remus Truică, la una dintre întâlniri mi l-a prezentat pe Roșca Stănescu, prietenul său. Mi-a spus să nu-mi fac griji că de acum încolo ziarul lui Roșca Stănescu că nu mă va mai ataca."

În ce priveşte veridicitatea acestei declarații, instanța reține că, deşi nu a fost înregistrată audio/video din lipsa mijloacelor tehnice, aşa cum se arată în declarație, ea a fost dată în prezența avocatului ales al suspectului Al României Paul Philippe şi în prezența traducătorului autorizat, care au şi semnat-o împreună cu suspectul. Prezența acestora este o garanție că procurorul a consemnat corect cele declarate de suspect şi că acesta din urmă a înțeles exact sensul celor declarate.

Ulterior, Al României Paul Philippe a mai dat o declarație de suspect în data de 11.12.2015 (aflată în vol. III al dosarului de urmărire penală, filele 250-259), în care arată că:

„Precizez că înțelegerea care mi s-a propus era aceea ca eu să cedez drepturile litigioase unei firme Reciplia SRL, condiție pusă de Remus Truică, fără care înțelegerea ar fi căzut. Fiecare parte trebuia să ia 50% din bunurile care vor fi obținute, eu primind şi un avans de 4 milioane de euro. Am fost de acord cu înțelegerea pentru că Remus Truică mi-a spus că fără el nu pot să obțin nimic

pentru că sunt mulți oameni care încearcă să fure aceste terenuri de la mine, menționându-i pe Becali, Popoviciu sau primarul Videanu."

Această declarație a fost dată în prezența aceluiaşi avocat ales care l-a asistat şi la momentul luării declarației de suspect din data de 23.04.2015 şi în prezența unui alt traducător autorizat. Aceasta a fost înregistrată în mare parte cu mijloace audio-video, transcriptul înregistrării fiind depus la filele 158-207 din volumul L al dosarului instanței. Parchetul a arătat că din motive tehnice această declarație nu a fost înregistrată audio/video în întregime.

Deşi în această declarație de suspect din 11.12.2015 Al României Paul Philippe încearcă să dea o semnificație legală înțelegerii făcute cu inculpatul Truică Remus, instanța reține că această atitudine de retractare este cauzată de temerea inculpatului Al României Paul Philippe că prin menținerea celor arătate în declarația anterioară de suspect se va autoincrimina pentru infracțiunea de cumpărare de influență. Cu două zile înainte de luarea acestei declarații de suspect din 11.12.2015, inculpatul Truică Remus fusese reținut şi propus la arestare preventivă pentru infracțiunea de trafic de influență, fiind evident că inculpatul Al României Paul Philippe urma să fie pus sub acuzare pentru infracțiunea corelativă de cumpărare de influență. Or, în această situație, având în vedere că imediat după audierea sa ca suspect din data de 11.12.2015, față de inculpatul Al României Paul Philippe a fost pusă în mişcare acțiunea penală pentru infracțiunea de cumpărare de influență, fiind propus şi pentru luarea măsurii arestării, revenirea asupra declarațiilor anterioare are ca justificare încercarea inculpatului de a scăpa de acuzația de cumpărare de influență.

În plus, chiar dacă a retractat în mare parte cele arătate în declarația anterioară, inculpatul Al României Paul Philippe arată şi în declarația de suspect din 11.12.2015 că motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus a fost acela că ea nu a reuşit să rezolve retrocedarea Pădurii Snagov (fila 167, verso, din vol. L al dosarului instanței), iar despre inculpatul Truică Remus afirmă *„Că e consilier Adrian Năstase, că e om capabil."* Afirmația inculpatului Al României Paul Philippe din această declarație, că inculpatul Truică Remus i-ar fi fost recomandat pentru că avea experiență în *„recuperare de proprietate"* (fila 168, vol. L din dosarul instanței) este evident nereală, având în vedere că inculpatul Truică Remus nu s-a mai ocupat anterior de retrocedări de imobile preluate abuziv.

De asemenea, din transcriptul acestei declarații rezultă că inculpatul Al României a afirmat că *„Remus Truică a spus că a fost consilier la Tăriceanu."* (fila 194 din vol. L al dosarului instanței), fiind vorba de prim-ministrul în funcție la vremea respectivă. Acesta este tot un element că cele declarate anterior de suspect sunt adevărate şi că înțelegerea a fost încheiată în considerarea traficului de influență promis de inculpatul Truică Remus.

Din transcriptul înregistrării acestei declarații mai rezultă că inculpatul Al României Paul Philippe era convins că este boicotat în obținerea recunoaşterii hotărârii nr. 132/06.02.1955 pronunțată de Tribunalele Judiciare de la Lisabona şi că judecătorii care i-au soluționat cererea de exequatur ar fi fost influențați de persoane din mediul politic (fila 195, Vol. L din dosarul instanței). Această

convingere a inculpatului Al României Paul Philippe că judecătorii şi funcţionarii pot fi influenţaţi, afirmată de mai multe ori în cadrul declaraţiilor, a fost un element esenţial care l-a determinat să apeleze la cumpărarea de influenţă de la inculpatul Truică Remus.

Inculpatul Al României Paul Philippe arată tot în această declaraţie, aşa cum rezultă din transcrierea înregistrării, că Truică Remus i-a spus că fără el nu va obţine nimic *(„PP: Şi veţi pierde tot, cam aşa a spus… Nu aveţi nicio şansă. Şi ne-a spus că, că ştiu că proprietate ca Băneasa vrea toţi. Vrea primar din Bucharest, am uitat cum asta…”*; *„PP: Gigi Becali, că Gigi Becali a venit vrea să ne cumpărat pentru nimic. Vrea Gigi Becali, vrea Popovici, altul miliardar român, nu ştiu ce şi a spus că cu toţi asta nu aveţi nicio şansă fără o firmă ca noi să recuperăm şi Snagov, tot, tot aveţi pe lac oameni vrea tot proprietatea dumneavoastră şi să, să, să… nu aveţi şansă. După toate sabotaj pe care le-am avut pentru exequatur am, am, am crezut. DD: Bun, unei firme Reciplia, da? PP: Da. DD: Condiţia pusă de Truică fără care…(neinteligibil). PP: La revedere.”* – fila 191, faţă/verso, din volumul L al dosarului instanţei). Având în vedere această convingere a inculpatului Al României Paul Philippe că fără trafic de influenţă nu va obţine nici un bun, este cert că promisiunea inculpatului Truică Remus că doar el va putea obţine aceste bunuri a fost determinantă pentru încheierea contractului de cesiune de drepturi litigioase în condiţii atât de dezavantajoase pentru inculpatul Al României Paul.

Chiar în transcriptul înregistrării aceleiaşi declaraţii de suspect Al României Paul Philippe arată că *„PP: Nu am fost încântat deloc să dea drept litigios din nou, dar a spus că măcar mai bine să avem 50% sigur, decât nimic. Că până acum nu am reuşit să recuperăm nimic, până la dat… până când am avut acea întâlnire cu ei, nu am avut nimic, nicio proprietate, nicio… nici acum, dar atunci nu am avut.”* (fila 192 din volumul L al dosarului instanţei); *„PP: Foarte clar a spus că: fără mine nu puteţi să obţineţi această teren. A spus asta foarte clar că nu pot să obţine, fără ei. Foarte clar. DD: Truică a spus sau Roşu? PP: Truică, dar problema este Remus, Remus Truică şi Roşu a fost foarte mult împreună. Şi atunci e dificil să amintit când a fost fără or când a fost cu. I mean clar că a fost aşa legat.”* (fila 188, verso, din volumul L al dosarului instanţei)

În legătură cu cedarea către SC RECIPLIA SRL a unui procent de 80% din Ferma Regală Băneasa inculpatul Al României Paul Philippe arată în mod explicit în aceeaşi declaraţie că a fost stabilit în momentul în care a înţeles că se va recupera acest imobil pe cale administrativă, prin folosirea influenţei inculpatului Truică Remus: *„PP: Nu, nu, nu. 80% a fost câteva săptămână după când am înţeleg că s-a (neinteligibil)… să recuperez Băneasa…”* (fila 190, verso, din volumul L al dosarului instanţei). Foarte importantă pentru stabilirea procentului exagerat de mare ce urma să-i revină S.C. RECIPLIA S.R.L. a fost promisiunea inculpatului Truică Remus că va recupera această proprietate valoroasă într-un timp scurt, pe cale administrativă.

Inculpatul Al României Paul Philippe a mai fost audiat în cursul urmăririi penale în data de 11.01.2016, în prezenţa apărătorului său ales şi a avocaţilor inculpaţilor Marcovici Marius, Andronic Dan, Mateescu Lucian, Robert Roşu,

precum şi a interpretului de limba engleză, vorbind de data aceasta doar în engleză, transcrierea înregistrării declarației fiind depusă la filele 97-157 din volumul L al dosarului instanței.

În această declarație din 11.01.2016 inculpatul Al României Paul Philippe susține în general ideea că ajutorul pe care l-ar fi primit din partea inculpaților Truică Remus şi Păvăloiu Nela ar fi fost exclusiv unul financiar şi juridic. Inculpatul nu retractează în mod explicit cele susținute în declarațiile anterioare de suspect şi nici nu explică într-un mod coerent care este motivul pentru care în declarațiile anterioare a arătat că motivul esențial pentru care a încheiat contractul de transmitere a drepturilor succesorale către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, a fost acela că acesta i-a spus că fără el (respectiv fără influența sa) nu va reuşi să dobândească niciunul din bunurile revendicate.

Deşi inculpatul Al României Paul Philippe încearcă în mod evident prin această declarație să îşi diminueze propria contribuție la săvârşirea infracțiunilor de corupție, chiar şi aici arată că motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela a transmis către inculpatul Truică Remus drepturile succesorale a fost acela că au realizat că ar fi durat ani de zile ca inculpatul Al României Paul să-şi redobândească proprietățile *(„…she then introduced me to Remus Truică, because I realized that this year they said it is going to take years to get my properties back, because it seems that politic was involved in it…"* – fila 100, verso, din volumul L al dosarului instanței). Este aceeaşi idee expusă mult mai clar în declarațiile anterioare, că motivul principal pentru care a încheiat contractul cu inculpatul Truică Remus a fost acela că inculpata Păvăloiu Nela s-a blocat în demersurile de retrocedare şi că era nevoie de o persoană cu o influență mai puternică pentru a reuşi acest demers. Instanța a redat exact cuvintele în engleză ale inculpatului, rezultate din transcrierea înregistrării, deoarece în acest fel nu există nici un dubiu cu privire la fidelitatea celor consemnate în această declarație dată la parchet.

De asemenea, inculpatul Al României Paul Philippe arată şi în această declarație din 11.01.2016 că ceea ce îl recomanda pe Truică Remus pentru acest demers era faptul că a lucrat în Guvern *(„PP: She very clearly said that he was of top reputation, he had worked în the government, you know…"* – fila 101, verso, din volumul L al dosarului instanței).

Inculpatul Al României Paul reiterează şi în această declarație convingerea sa că este sabotat peste tot *(„…that I was saboted peste tot, peste tot."* – fila 107, verso, din volumul L al dosarului instanței), ceea ce confirmă, de asemenea, cele relatate în declarațiile anterioare, că a încheiat contractul cu Truică Remus pentru „a scăpa" de aceste „sabotaje" şi pentru a putea dobândi ceva din proprietățile revendicate (*„I thought it´s better to have 50% of something than nothing."* – fila 107, verso, din volumul L al dosarului instanței). Redarea fidelă a transcrierii înregistrării este o garanție că cele declarate de inculpat nu pot fi contestate.

Instanța reține că toate declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe susțin (primele într-un mod explicit, iar cele din urmă în mod implicit, dar cert) acuzația că motivul principal pentru care a încheiat contractul de transmitere a drepturilor succesorale cu SC RECIPLIA SRL, reprezentată de Truică Remus, a

fost acela că acesta din urmă i-a promis că îi va obține bunurile revendicate, prin influența pe care o are în administrația publică, având în vedere funcția pe care acesta o avuse anterior în administrația guvernamentală.

Având în vedere că unele dintre declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe au fost înregistrate cu mijloace audio/video şi că toate au fost date în prezența avocatului ales al acestuia şi a traducătorului autorizat, nu există niciun dubiu cu privire la declarațiile făcute şi la sensul afirmațiilor sale. Redarea fidelă a pasajelor din transcrierea declarațiilor inculpatului înlătură orice obiecțiuni legate de modul de consemnare de către procuror a acestor declarații.

Faptul că inculpatul Truică Remus i-a spus inculpatului Al României Paul Philippe că are influență *„aproape pentru toate”* rezultă şi din convorbirea telefonică purtată de cei doi în data de 20.09.2007, ora 22:01.12, aflată în volumul 8 al dosarului de urmărire penală, filele 2-4, în care inculpatul Al României Paul Philippe se plângea că un proces de-al său *„a fost amânat pentru iulie, anul viitor! Este chiar...”*, iar inculpatul Truică Remus îi răspunde că *„Avem soluții aproape pentru toate, aşa că...”* .

Discuția dintre cei doi continuă apoi pe tema faptului că avocatul inculpatei Păvăloiu Nela este *„un pic depăşit”* (*„PAUL: Bine, pentru că eu cred că este un pic depăşit, cred că-şi dau seama de situația adevărată!”)* şi că inculpatul Al României Paul Philippe ar putea să anuleze înțelegerea anterioară avută cu Păvăloiu Nela şi să continue doar cu inculpatul Truică Remus: *(„PAUL: Da, pentru că, ştii, într-un fel... nu vreau să spun prea multe la telefon, dar într-un fel aş putea, cu acordul tău, să anulez tot ce am făcut cu ea şi pur şi simplu să merg cu tine! Adică, ce mă opreşte să fac asta? REMUS TRUICĂ: Da, ai dreptate! PAUL: Nu? Deci cu alte cuvinte, dacă nu joacă aşa cum vrei tu, cum vrem noi... ştii?”).*

De asemenea, din probele administrate rezultă că inculpatul Truică Remus încearcă să-i obțină inculpatului Al României Paul Philippe o funcție onorifică, pentru a-i putea cere o cotă mai mare din bunurile revendicate, aşa cum rezultă din convorbirea din data de 03.01.2008, ora 19:28:23, purtată între inculpatul Remus Truică şi Tal Silberstein, aflată în volumul 8, filele 21-23 din dosarul de urmărire penală, în care se afirmă următoarele:

REMUS TRUICĂ: Ok. Deci, noi l-am întrebat pe prietenul său, pe cel mai tânăr, să ne ajute oferind clientului nostru o poziție oficială care să reprezinte România în diasporă, pentru românii de afară.

DOMN: Ok.

REMUS TRUICĂ: Şi el ne-a spus: Da, este ok. Este o idee bună. Şi, ca să fiu sincer, el chiar face lucruri bune afară, deoarece îi cunoaşte aproape pe toți (are multe conexiuni). Toată lumea bună din Europa îl primeşte.

DOMN: Ok.

REMUS TRUICĂ: Această funcție nu vrem să fie una plătită, nu vrem… numai… nu ştiu… să avem ceva… De ce? Deoarece i-au dat lui Radu Duda o funcție similară şi nu vrem să fim în minus. Pentru noi e foarte bine să obținem această funcție dintr-un motiv foarte pragmatic. Noi negociem

acum procentaj pentru câteva lucruri mari de la el. Dacă-i oferim această funcție, avem un instrument cu care să negociem… cum vreau.
DOMN: Am înțeles, am înțeles. Am înțeles perfect.
REMUS TRUICĂ: Şi pentru el e nimic. E ca şi cum… nu ştiu… dacă aş fi fost ştii unde, aş fi putut să o realizez în două zile maxim.
DOMN: Înțeleg. El trebuie să se pună de acord cu celălalt, dar înțeleg. El va trebui să-i explice de îi oferă această funcție, dar o va face, nu este nici o problemă.
REMUS TRUICĂ: Da, e bine, deoarece tipul acesta este bine cunoscut în toată lumea
DOMN: Ok.
REMUS TRUICĂ: Cu această funcție, noi rezolvăm lucruri mărețe. Şi este foarte uşor pentru el.
DOMN: Ok.

Deşi nu este un aspect care să privească în mod direct săvârşirea infracțiunii de trafic de influență din prezenta cauză şi nici nu este determinant sau esențial pentru reținerea acesteia, rezultă din această convorbire că inculpatul Truică Remus dorea să-i dovedească inculpatului Al României Paul faptul că poate avea o influență efectivă asupra unor funcționari ai statului şi să obțină, totodată, un beneficiu patrimonial de pe urma acestei probe a influenței pe care o are.

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a înțeles să uzeze de dreptul la tăcere în fața instanței de judecată nu înlătură valoarea probatorie a declarațiilor date de acesta în cursul urmăririi penale, având în vedere că toate au fost date în prezența avocatului ales, iar două dintre ele au fost înregistrate audio/video. În plus, inculpații au avut posibilitatea să conteste aceste declarații şi să-i adreseze întrebări la momentul luării declarației de suspect din data de 11.01.2016, când audierea suspectului s-a făcut în prezența apărătorului său ales şi a avocaților inculpaților Marcovici Marius, Andronic Dan, Mateescu Lucian, Robert Roşu. Faptul că nu a fost prezent şi avocatul ales al inculpatului Truică Remus nu poate atrage înlăturarea declarației, deoarece a fost asigurată posibilitatea efectivă de a se prezenta şi a adresa întrebări, cum rezultă din prezența la audiere a avocaților celorlalți inculpați.

Aceste declarații de suspect ale inculpatului Al României Paul Philippe, date în cursul urmăririi penale, confirmă cele menționate de inculpat în *plângerea* penală depusă la D.N.A. – S.T. Braşov în data de 23.01.2015 (aflată la filele 1-11 din volumul 2 al dosarului de urmărire penală) şi în *denunțul* depus de inculpat la aceeaşi unitate de parchet la data de 15.04.2015 (aflat la filele 13-26 din volumul 2 al dosarului de urmărire penală), redactate chiar de inculpatul Al României Paul Philippe împreună cu avocații săi din perioada respectivă, Mircea Andrei şi Liviu Togan.

De asemenea, aceleaşi aspecte din care reiese săvârşirea infracțiunilor de trafic şi cumpărare de influență sunt relatate de inculpatul Al României Paul Philippe şi în proiectul de plângere penală datată 12.10.2011, pe care inculpatul Al României Paul Philippe a redactat-o împreună cu avocatul său din perioada respectivă, Veronel Rădulescu.

În toate aceste plângeri şi denunțuri revine constant afirmația inculpatului Al României Paul Philippe că a încheiat contractul de cesiune de drepturi cu SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, deoarece acesta din urmă i-a spus că nu va putea obține bunurile decât cu ajutorul influenței sale.

Astfel, încă din plângerea penală datată 12.10.2011, pe care nu a mai depus-o la parchet pentru că a ajuns la o înțelegere cu reprezentanții SC RECIPLIA SRL, inculpatul Al României Paul Philippe arată că *„...fiind în legătură cu diverse persoane, care mi-au spus că nu voi obține nimic dacă nu voi ceda o parte din avere unor persoane influente şi nu voi ceda drepturile mele litigioase..."* şi că *„Robert Roşu l-a adus la discuții pe Remus Truică ce mi-a fost prezentat în anul 2006 ca fiind consilier al premierului Călin Popescu Tăriceanu şi fost şef de cancelarie al lui Adrian Năstase."* Din probele administrate ulterior a rezultat cu certitudine că inculpatul Truică Remus i-a fost prezentat inculpatului Al României Paul Philippe de către inculpata Păvăloiu Nela, nu de către inculpatul Robert Roşu, dar această neconcordanță nu înlătură ideea principală ce rezultă din plângere că a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesorale în condiții dezavantajoase pentru că i s-a spus că altfel, în lipsa influenței inculpatului Truică Remus, nu va putea obține niciunul din bunurile revendicate.

În plângerea depusă la parchet la data de 23.01.2015 inculpatul Al României Paul Philippe descrie mai amănunțit modul în care s-au derulat faptele, arătând că în anul 2005 a cunoscut-o pe inculpata Nela Păvăloiu şi că *„După aproximativ 1 an, dna Nela Păvăloiu ne-a făcut cunoştință cu dl. Remus Truică spunându-ne că dl. Remus Truică este un om important în România cu cunoştințe juridice solide şi cu foarte mulți bani, că are de partea sa o echipă de avocați foarte bună care se poate ocupa de toate cererile şi procesele în curs sau care urmau şi care poate să asigure toate sumele necesare plății onorariului avocaților, eventualele taxe de timbru, costul deplasărilor, identificarea bunurilor etc. Această prezentare a fost confirmată de către dl. Remus Truică."*

La fila 3 din această plângere penală inculpatul Al României Paul Philippe arată în mod explicit că *„Pentru a mă determina să renunț la un procent uriaş din bunurile moştenite, dl. Remus Truică a afirmat că subsemnatul nu voi putea rezolva niciodată problemele generate de situația juridică a bunurilor imobile/mobile ce au aparținut autorilor mei şi Casei Regale a României, dânsul fiind singurul în măsură soluționeze toate aspectele legate de retrocedarea respectivelor bunuri, motivat prin aceea că este fostul şef de cabinet a prim-ministrului Adrian Năstase şi că datorită relațiilor publice pe care le are poate rezolva problema retrocedărilor.*

În plus mi-a precizat faptul că societatea de avocatură care urma să reprezinte interesele în problemele retrocedărilor o are ca partener pe dna. Ioana Tariceanu, soția dlui. Calin Constantin Anton Popescu-Tariceanu, prim-ministru al României la acel moment."

Inculpatul arată apoi în plângerea penală depusă că în acest context a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesorale din 01.11.2006 cu RECIPLIA SRL, firmă despre care arată că a ştiut *„că are un unic asociat în*

persoana dlui. Remus Truică, care era în acelaşi timp şi administrator al acestei societăţi”.

Deşi scopul acestei plângeri penale este acela de a-l acuza pe inculpatul Truică Remus şi pe ceilalţi inculpaţi de faptul că nu i-au remis cota cuvenită din valoarea bunurilor retrocedate, reiese din ea şi unele acuzaţii de fapte de corupţie care s-ar fi comis în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa. Astfel, la pagina 9 din plângere inculpatul Al României Paul Philippe arată că *«De asemenea, o serie de alte prevederi cuprinse în Înţelegere sunt menite să asigure Reciplia SRL că subsemnatul accept că toate înstrăinările de teren din cele două imobile retrocedate şi pe care Reciplia SRL le-a „donat” unor diferite persoane reprezintă în fapt „cheltuieli” cu recuperarea acestor bunuri»*. Această susţinere a inculpatului Al României Paul Philippe s-a dovedit a fi adevărată în ce priveşte suprafaţa de teren de 1000 mp din Pădurea Snagov, pe care SC RECIPLIA SRL i-a transmis-o după retrocedare inculpatului Chiriac Theodor (prin intermediul martorilor Matei Marian şi Matei Maria), după ce acesta a contribuit în calitate de director al Direcţiei Silvice Ilfov la punerea în posesie asupra Pădurii Snagov. Cu certitudine inculpatul Al României Paul Philippe a fost de acord cu aceste „donaţii”, deoarece în caz contrar nu ar fi semnat Înţelegerea din 13.04.2011, prin care s-a recunoscut existenţa acestor „cheltuieli”.

În denunţul depus la D.N.A. – S.T. Braşov la data de 15.04.2015 inculpatul Al României Paul Philippe este şi mai explicit în ceea ce priveşte fapta inculpatului Truică Remus de traficare a influenţei comisă cu ocazia încheierii contractului de cesiune de drepturi succesorale (şi implicit propria faptă de cumpărare a influenţei), arătând că *„După primele întâlniri dl. Remus Truică, pentru a mă determina să renunţ la un procent uriaş din bunurile moştenite, a afirmat că subsemnatul nu voi putea rezolva niciodată problemele generate de situaţia juridică a bunurilor imobile/mobile ce au aparţinut autorilor mei şi Casei Regale a României, dânsul fiind singurul în măsură soluţioneze toate aspectele legate de retrocedarea respectivelor bunuri, motivat prin aceea că este fostul şef de cabinet a prim-ministrului Adrian Năstase şi că datorită relaţiilor publice pe care le are poate rezolva problema retrocedărilor.*

Subsemnatul, împreună cu soţia mea am fost supuşi unei presiuni constante, la fiecare dintre aceste întâlniri, deoarece dl. Remus Truică ne spunea încontinuu că, dacă nu semnăm cu el contractul de cesiune nu vom recupera nici un bun (de altfel, până la acel moment nici nu fusese restituit vreun bun), că datorită cunoştinţelor pe care le are va bloca toate cererile de restituire formulate etc., că nu avem nicio şansă în faţa autorităţilor fără el.

În plus mi-a precizat faptul că societatea de avocatură care urma să reprezinte interesele în problemele retrocedărilor o are ca partener pe dna. Ioana Tariceanu, soţia dlui. Calin Constantin Anton Popescu-Tariceanu, prim-ministru al României la acel moment. Şi cu privire la acest aspect a ţinut să precizeze că, datorită relaţiei pe care o are cu dl. Tăriceanu, prin dna. Tăriceanu care era angajată la SCA „Ţuca, Zbârcea & Asociaţii”, ne va ajuta să câştigăm bunurile revendicate.”

În acelaşi denunţ inculpatul Al României Paul Philipe arată că de-a lungul timpului inculpatul Truică Remus i-a relatat cât de influent este şi câte persoane importante cunoaşte, menţionând pe prim-ministrul Calin Popescu-Tăriceanu, pe ministrul de interne Cristian David, pe primarul municipiului Bucureşti Adriean Videanu, pe fostul prim-ministru Adrian Năstase, magistraţi de la Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi jurnalişti.

Instanţa reţine că plângerile şi denunţul menţionate anterior au în prezenta cauză forţa probantă a unor înscrisuri, iar aspectele consemnate liber de către inculpatul Al României Paul Philippe în conţinutul acestora se coroborează cu declaraţiile inculpatului date în cursul urmăririi penale şi fac dovada celor susţinute de acesta. De altfel, fiind audiaţi în prezenta cauză martorii Rădulescu Veronel, Andrei Florin Mircea şi Togan Liviu, care l-au asistat pe inculpatul Al României Paul Philippe la redactarea plângerilor şi a denunţului mai sus menţionate, toţi au arătat că cele consemnate reprezintă exclusiv aspectele relatate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Astfel, martorul din rechizitoriu Rădulescu Veronel, fiind audiat de instanţă la data de 17.11.2017 a arătat că *„I-am redactat la biroul meu o plângere penală ţinând cont strict de povestea pe care mi-a spus-o prinţul Paul. Practic nu am făcut altceva decât sa scriu ce imi spunea acesta, dar nu mi-am asumat o reprezentare şi i-am înmânat-o lui să o semneze si sa procedeze cum doreşte."* Inculpatul Al României Paul Philippe a fost reprezentat la acest termen de judecată de trei avocaţi aleşi, care nu s-au opus audierii martorului şi i-au adresat şi întrebări. Martorul a mai arătat despre inculpatul Al României că *„Mi-a spus la un moment dat că in perioada următoare venirii lui in România i s-ar fi sugerat că in demersurile juridice pe care le face e bine să se asocieze cu cineva pentru că altfel nu va reuşi"* şi că *„prinţul Paul mi-a spus că inclusiv acest demers al cesiuni l-a făcut in ideea asocierii cu cineva, si in contextul in care dumnealui percepea realităţile din România, inclusiv si demersurile din justiţie"*.

Această ultimă afirmaţie a martorulului Rădulescu Veronel confirmă cele arătate în declaraţia dată în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 6 al dosarului de urmărire penală, filele 288- 316) cu privire la motivul încheierii contractului de cesiune a drepturilor sale: *„Mi-a spus că a semnat această cesiune pentru că trebuia să se asocieze cu cineva cu relaţii pentru că altfel nu ar fi avut câştig de cauză în justiţia din România. A vorbit despre Truică Remus ca având putere financiară şi astfel putea să susţină demersurile necesare pentru obţinerea bunurilor revendicate. (...) Argumentul prinţului Paul pentru faptul că a fost de acord cu cesiunile de drepturi a fost acela că i s-a spus că dacă nu se va asocia cu o persoană puternică din societatea românească nu va obţine niciodată nimic. Mi-a spus asta în mod direct."* Această declaraţie a martorului din cursul urmăririi penale nu a fost exclusă de judecătorul de cameră preliminară, fiind mijloc de probă în cauză.

Martorul din rechizitoriu Andrei Florin Mircea, care a fost audiat şi în cursul urmăririi penale, fiind audiat în instanţă la termenul de judecată din data de 16.03.2018, în prezenţa inculpatului Al României Paul Philippe şi a apărătorilor aleşi, care nu s-au opus şi au adresat întrebări martorului, a declarat cu privire la

plângerea din 23.01.2015 că *„Eu ştiu doar ce a spus că s-a intamplat iar tot ce a spus este reprodus in plangerea de la DNA. Este făcută împreună cu omul şi in limba engleză ca să nu ne contestăm. Tot ce ştim noi este in acea plangere.”* La întrebarea procurorului dacă s-au făcut afirmații despre trafic de influență, martorul a arătat că *„Prințul Paul a făcut afirmații că i s-a spus aşa ceva, dar anterior datei la care s-a negociat şi s-a incheiat contractul. Reprezentanții Reciplia nu au făcut asemenea afirmații față de mine.”*

Martorul Togan Liviu a fost încuviințat de instanță la solicitarea inculpatei SC RECIPLIA SRL, la termenul de judecată din data de 07.09.2018, când inculpatul Al României Paul Philippe a fost prezent şi şi-a dat acordul pentru audierea acestuia ca martor. Fiind audiat la data de 21.09.2018, martorul Togan Liviu arată, legat de plângerea penală depusă de inculpatul Al României Paul Philippe la data de 23.01.2015, că *„Avand in vedere data de pe plangere probabil a fost redactată in ianuarie 2015, nu pot preciza cu exactitate şi a fost redactată impreună cu Mircea Andrei şi cu clientul de față, sau a fost revizuită de către Mircea Andrei, in funcție de discuțiile care aveau loc.”* Martorul mai precizează că *„Nu am simtit că plangerea se datorează unei amenințări, insă da, se considera inselat de către Reciplia.”*

Referitor la modul în care a fost redactat denunțul formulat de inculpatul Al României Paul Philippe la data de 15.04.2015, martorul Togan Liviu arată că *„In aceleaşi conditii ca şi redactarea plangerii a fost redactat şi acest denunț, adică au fost relatate faptele de către Al Romaniei Paul Philippe la biroul la Mircea Andrei unde a fost prezent şi acesta.”* şi că *„Am redactat descrierea faptelor, avand in vedere doar declarație şi depoziția clientului.”*

Fiind întrebat dacă avea cunoştință că inculpatul Al României Paul Philippe facea obiectul şi unor altor investigatii la DNA Braşov, cu referire la dosarul 63/P/ 2012, martorul a răspuns: *„Nu aveam cunoştinta de acest dosar.”* De asemenea, fiind întrebat dacă *„A existat vreo sugestie din partea procurorului de caz cu privire la depunerea unei plangeri penal de către printul Paul?”*, martorul a răspuns că *„Mie personal nu şi nici cât am fost in prezenta clientului.”*

Fiind întrebat dacă *„A fost inițiativa printului Paul să facă acea plangere, sau a fost sfătuit de către avocat, drespectiv de către avocatul Mircea Andrei ?”*, martorul a răspuns că *„Perceptia mea, e că la insistențele prinului a fost redactată.”*

Din aceste afirmații rezultă că formularea plângerii şi a denunțului a fost exclusiv alegerea liberă a inculpatului Al României Paul Philippe, fără ca acesta să fie influențat sau constrâns în vreun fel. Din acest motiv nu poate fi reținută susținerea inculpaților că plângerea sau denunțul ar fi fost făcute de inculpat pentru a beneficia de aplicarea dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002, referitor la fapta pentru care inculpatul Al României Paul Philippe era cercetat în dosarul nr. 36/P/2012 al D.N.A – Serviciul Teritorial Braşov. Inculpatul Al României Paul Philippe a înțeles să formuleze o plângere penală, iar nu un denunț, considerându-se vătămat prin faptele persoanelor vizate în plângere. Faptul că în această plângere penală inculpatul a descris şi fapte care constituie atât infracțiuni de corupție comise de alte persoane, cât şi o infracțiune de cumpărare de influență comisă

chiar de el, denotă că plângerea respectivă nu a fost făcută pentru denunțarea unor fapte comise de alte persoane, pentru a beneficia de prevederile legale menționate, ci relatează faptele așa cum s-au petrecut.

Intervalul relativ mare de timp trecut de la momentul săvârşirii faptelor la care se referă în plângere este rezultatul eşuării încercărilor anterioare ale inculpatului Al Românie Paul Philippe de a rezolva conflictul cu reprezentanții societății Reciplia SRL care nu i-au dat cota cuvenită din valoarea bunurilor retrocedate. De altfel, așa cum s-a arătat anterior, inculpatul Al României Paul Philippe a mai avut anterior, în anul 2011, o încercare de a formula plângere penală similară, pe care a renunțat să o depună.

Faptul că cele consemnate în plângere şi în denunț reprezintă aspecte clar relatate de inculpatul Al României Paul Philippe, pe parcursul mai multor întâlniri cu avocații, rezultă şi din următorul pasaj din declarația martorului Togan Liviu: *„Întrebare procuror - Plangerea penală si denunțul au fost redactate intr-o singură zi sau pe parcursul mai multor intalniri? Răspuns Pe parcursul mai multor intalniri. Întrebare procuror – Cum se proceda, era salvată undeva si lasata la dispoziția inculpatului şi a colaboratorului sau era la dispoziția exclusivă a dvs? Răspuns Şi clientul avea acces, eu redactam pe măsură ce se discuta. Întrebare procuror – Data semnării plangerii si denunțului coincide cu cea scrisă in plangere şi denunț sau e posibil să fi fost o altă dată? Răspuns Data ar trebui să reprezinte data finalizării documentelor. Întrebare procuror – Inainte să redactati plangerea si denuntul cam cate intalniri ați avut cu inc. Al Romaniei ? Răspuns Multe, peste 10.”*

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe avea reprezentarea celor relatate în plângere şi denunț rezultă din următorul pasaj din declarația martorului Togan Liviu *„Întrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe agavi, Benyamin Steinmetz – Ați avut perceptia ca avocat, că printu Paul a inteles pe deplin sensul unor notiuni juridice sau povestea niste lucruri din perceptia lui de persoană fără pregătire juridică? Răspuns: In permanenta am vrut sa ma asigur ca intelege cu precizie ceea ce discutam si nu am o percepție că nu ar fi inteles cu exactitate faptele pe care le relata. Nu cred că are studii juridice şi noțiunile de bun simț le înțelegea.”*

Deşi inculpatul Al României Paul Philippe nu a mai dorit să dea alte declarații în cursul judecății, instanța reține că şi aceste probe vin să întărească convingerea că inculpatul Al României Paul Philiipe a spus adevărul atunci când a afirmat în declarațiile date în cursul urmăririi penale că motivul principal pentru care a încheiat contractul de cesiune cu SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, a fost acela că acesta din urmă i-a spus că fără influența sa nu va putea obține niciodată bunurile revendicate.

Chiar dacă inculpatul Al României Paul Philippe ar fi avut dreptul să revendice acele bunuri, faptul că acestuia i se părea să era sabotat şi că întâmpina obstacole, apreciate de el ca fiind insurmontabile, în realizarea acestui drept, l-a determinat să accepte cumpărarea influenței inculpatului Truică Remus.

În afară de probele menționate anterior, săvârşirea infracțiunilor de trafic şi cumpărare de influență cu ocazia încheierii şi executării contractului de cesiune de

drepturi succesorale din data de 1.11.2006 rezultă şi din declarațiile date în cursul urmăririi penale de soția inculpatului Al României Paul Philippe, numita A României Lia.

În declarația de suspect dată de A României Lia la data de 06.05.2015 (aflată la filele 167-176 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală) aceasta arată că inculpatul Al României Paul a contactat mai multe persoane care să îl reprezinte în cererile de revendicare, dar a fost sabotat tot timpul de către autorități. În acest context, inculpata Păvăloiu Nela le-a făcut cunoştință cu inculpatul Truică Remus *(„Nela Păvăloiu ne-a spus că îl cunoaşte pe Remus Truică, un fost consilier al lui Adrian Năstase, care are puterea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților şi cu obținerea documentelor necesare (PUZ etc).”* – fila 169 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală).

Referitor la încheierea contractului de cesiune de drepturi succesorale cu SC RECIPLIA SRL, în aceeaşi declarație de suspect A României Lia arată că:

„Prima dată Remus Truică ne-a invitat la el acasă în Snagov, pentru a discuta despre proprietățile noastre și despre exequatur.

Remus Truică ne-a spus că am pierdut timpul cu avocați individuali şi că avem nevoie de o firmă mare de avocatură, pe care s-a angajat să o plătească el.

De asemenea, Remus Truică ne-a spus că are relații în toată țara, că are afaceri cu primarul din Snagov, Mușat, că are o relație foarte bună cu primarul Sectorului I, Gherman, că poate debloca aceste autorități care ne-au împiedicat până acum să obținem restituirea bunurilor.

La acel moment, Remus Truică nu a pomenit despre Tal Silberstein sau Beny Steinmetz.

Din câte știu, Remus Truică i-a dat Nelei Păvăloiu o sumă de bani pentru ieşirea ei din contractul cu noi.

Remus Truică ne-a promis că ne va da o parte în avans din bunurile revendicate, ceea ce s-a şi întâmplat. Cred că ne-a dat în jur de 5 milioane de euro. Primul milion de euro din aceşti bani i-am primit după aproximativ 2 săptămâni din momentul încheierii contractului cu Reciplia.

Contractul s-a încheiat la cabinetul de avocatură Țuca. Din câte rețin, potrivit înțelegerii inițiale, tot ce se recupera trebuia împărțit în jumătate (50% noi și 50 % Reciplia) însă la momentul încheierii contractului am aflat că Remus Truică vrea 80 % din domeniul Băneasa.

Deşi noi nu eram de acord cu acest procentaj, Remus Truică ne-a spus că doar în aceste condiții putem încheia contractul. Acesta a mai adăugat că fără el şi prietenii lui (Tăriceanu, Marcovici, Tal Silberstein) nu vom câştiga vreun bun. De asemenea, a mai amintit că vom pierde şi procesul de exequatur, având în vedere că soția lui Țuca este judecător la Înalta Curte de Casație şi Justiție.

În plus, Truică a menționat că are o relație foarte bună cu oameni din presă, menționând numele lui Dan Andronic şi Roşca Stănescu.

Țin minte că Remus Truică a spus că are conexiunile necesare pentru a recupera Băneasa într-o perioadă foarte scurtă de timp, spunea că deja are şi cumpărătorii pentru ea.

Reţin că m-a mirat siguranţa lui că va recupera Băneasa şi că are deja un cumpărător, în condiţiile în care nu primisem nimic în acel moment."

În aceeaşi declaraţie de suspect A României Lia mai arată că „*În repetate rânduri, Remus Truică a spus că a plătit mulţi funcţionari pentru recuperarea acestor bunuri, tot timpul spunea că ştie pe cine să cumpere pentru rezolvarea problemelor."* şi menţionează că inculpatul Truică Remus i-a spus că a vorbit cu directorul Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, care *„ar fi mulţumit cu nişte excursii"* la Monaco. Suspecta subliniază că *„Din câte ştiu eu, Băneasa a fost recuperată prin influenţa lui Remus Truică. Reţin că, la un moment dat, acesta ne-a spus că orice politician care se va opune retrocedării terenului de la Băneasa nu va mai fi reales."*

Suspecta a fost reaudiată în cursul urmăririi penale la data de 08.01.2016, în prezenţa apărătorului ales şi a avocaţilor inculpatului Andronic Dan, Mateescu Lucian, Robert Roşu şi Marcovici Marius, declaraţia fiind la filele 179-195 din vol. 5 al dosarului de urmărire penală. O parte din această declaraţie a fost înregistrată cu mijloace audio/video, iar transcrierea părţii înregistrate din declaraţie se află la filele 182-195 din volumul XLVII al instanţei de judecată.

În această nouă declaraţie suspecta arată că menţine declaraţia dată anterior în cauză, dar doreşte să facă unele precizări, însă în cele menţionate nu mai susţine aspectele referitoare la traficul şi cumpărarea de influenţă. În esenţă, suspecta arată că Păvăloiu Nela şi Truică Remus nu le-a spus ei ori soţului său că ar avea cunoştinţe în lumea politică sau în administraţie, pentru a-i determina să încheie contractul de cesiune a drepturilor succesorale.

Această nouă declaraţie a suspectei vine în contradicţie cu toate probele arătate anterior şi chiar cu afirmaţiile făcute de suspectă în declaraţia din 06.05.2015, pe care a declarat că o menţine. Unele afirmaţii ale suspectei din această declaraţie sunt vădit neverosimile, cum ar fi, de pildă, afirmaţia că ea şi inculpatul Al României Paul Philippe ar fi fost nemulţumiţi când au aflat că terenul din Băneasa a fost obţinut pe cale administrativă, pentru că ar fi vrut să-l obţină prin proces, în instanţă (fila 185, din volumul 5 al dosarului de urmărire penală). Schimbarea declaraţiei suspectei A României Lia nu a fost motivată, instanţa reţinând că a fost cauzată de faptul că între timp, faţă de soţul acesteia s-a pus în mişcare acţiunea penală şi s-a făcut propunere de luare a măsurii arestării preventive pentru infracţiunea de cumpărare de influenţă, iar dacă ar fi susţinut cele relatate anterior suspecta ar fi contribuit în mod implicit la acuzarea acestuia.

Declaraţiile inculpatului Al României Paul Philippe şi ale soţiei acestuia A României Lia referitoare la săvârşirea infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă se coroborează cu mai multe probe.

Faptul că inculpata Păvăloiu Nela i-a „cedat afacerea" inculpatului Truică Remus pentru că ea nu reuşise punerea efectivă în posesie pe niciunul dintre bunuri, deşi se obţinuse hotărârea comisiei judeţene de retrocedare a Pădurii Snagov, rezultă şi din declaraţia dată de martora Cuniţă Mihaela, dată în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 7, filele 476-482 din dosarul de urmărire penală), în care aceasta arată că *„Ulterior, în septembrie sau octombrie 2006 Nela Păvăloiu mi-a spus că pentru că prinţul Paul e nemulţumit că nu obţine nimic ea o*

să îi cedeze contractul lui Remus Truică. Pe Truică l-am văzut o singură dată la birou la Nela Păvăloiu în această perioadă, era însoțit de soția lui de un avocat şi de încă o persoană pe care nu o cunosc. Cred că tot în 2006 Nela Păvăloiu şi-a cedat efectiv contractul lui Remus Truică şi de la acel moment nu ştiu să se mai fi ocupat de vreun demers pentru bunurile revendicate de Paul Al României. La un moment dat am aflat de la televizor că prințul Paul a obținut nişte bunuri, înainte de a i se naşte copilul, am sunat-o pe Păvăloiu să o întreb dacă primim nişte bani pentru demersurile făcute, dar Nela mi-a spus că nici ea şi nici Leți nu au primit nimic." Fiind audiată de instanță la data de 05.05.2017, martora Cuniță Mihaela a arătat că îşi menține în totalitate declarația dată în cursul urmăririi penale.

Un alt martor care a confirmat faptul că inculpatul Truică Remus i-a promis inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni la funcționarii competenți să soluționeze cererile acestuia de restituire a proprietăților este martora Alexandroiu Mihaela Irina. Aceasta a arătat, atât în declarația de la urmărirea penală, cât şi în declarația din fața instanței, că inculpatul Al României Paul Philippe i-a spus acest lucru. Astfel, în declarația dată în fața instanței la data de 6.10.2017, martora a afirmat: *„Întrebare procuror: V-a spus inculpatul Al Romaniei că inculpatul Truică i-a comunicat că pentru soluționarea in mod favorabil a a cestui contract s-a pus in mişcare un mecanism cu reglaje foarte fine şi la ce s-a referit? Răspuns: Da, in sensul că foarte multe dintre titluri puteau fi rezolvate administrativ. Întrebare procuror: In ce sens? Răspuns: In sensul in care nu trebuia să se stea cu dosarele in instanță ani de zile. Întrebare procuror: Era preferabil să se rezolve pe cale administrativă? Răspuns: Da, reieşea foarte clar că era mai uşor să se rezolve administrativ decât in instanță."* Având în vedere că martora era o persoană apropiată inculpatului Al României Paul Philippe în perioada săvârşirii infracțiunilor, este veridic faptul că acesta din urmă i-a spus martorei despre „mecanismul cu reglaje foarte fine" pus la punct de inculpatul Truică Remus pentru restituirea proprietăților revendicate.

Modul în care au procedat inculpații Al României Paul Philippe, Păvăloiu Nela şi Truică Remus cu privire la transmiterea drepturilor succesorale a fost descris de martorul Aparaschivei Cristian Relu, un apropiat al inculpatului Truică Remus în perioada respectivă, care arată în declarația dată în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 7 al dosarului de urmărire penală, filele 260-314) că: *„La vremea respectivă am constatat că era un circuit între Truică, Robert Roşu şi Nela Păvăloiu, cei trei întâlnindu-se foarte des, fie la firma de avocați, fie la sediul firmei lui Truică, fie la Nela Păvăloiu la firmă, din câte îmi amintesc în Piața Domenii, deasupra unei săli de sport. Nu am participat la discuții, deşi uneori l-am dus chiar eu cu maşina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menționate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prințului Paul. Din câte am înțeles Nela Păvăloiu a fost cea care a inițiat proiectul şi l-a prezentat pe prințul Paul lui Remus Truică şi asociaților lui. Între Păvăloiu şi Truică existau tensiuni şi acesta mi-a spus că Păvăloiu are de primit bani şi era nemulțumit de pretențiile emise de aceasta. Cred că Păvăloiu era implicată în demersurile pentru retrocedarea terenurilor, cel puțin aşa mi-a spus Truică."* Aceasta afirmație contrazice susținerile inculpatei Păvăloiu Nela, în

sensul că inculpatul Truică Remus ar fi fost cel care a contactat-o pe ea. În realitate, inculpata Păvăloiu Nela a fost nevoită să-i cedeze inculpatului Truică Remus această „afacere", pentru că ea s-a blocat la punerea în posesie asupra Pădurii Snagov. Fiind audiat în fața instanței de judecată în data de 23.06.2017, martorul Aparaschivei Cristian Relu a declarat că își menține declarațiile date în cursul urmăririi penale.

Declarația martorului Aparaschivei Cristian Relu este confirmată sub acest aspect de convorbirea purtată în data de 28.09.2007, ora 15:36:13, de Remus Truică cu Păvăloiu Nela, redată în volumul 8, filele 5-7 din dosarul de urmărire penală:

REMUS TRUICĂ: Ce anume ce şi cum? N-ai contractul în faţă? Nu mă abat cu nimic de la contractul ăla! Ce anume să-ţi spun în plus faţă de contract? Acolo scrie clar: Din momentul în care se face intabularea, din momentul în care se trece în Cartea Funciară, din nu ştiu ce, de atunci se întâmplă nu ştiu ce. E trecut în termene foarte clari! Nu numai că respectăm acele termene, dar chiar le plătim cu mult înainte de ceea ce scrie acolo!

NELA: Nu este vorba despre avansurile către Paul, este vorba de faptul că tu ai vrut ceva, eu am acceptat, iar diferența între ce am făcut noi şi ce trebuie să fie acceptată de terțele persoane, trebuie să le spunem exact ce şi cum.

În legătură cu influența pe lângă funcționarii din cadrul Direcției Silvice Ilfov pe care şi-o declama inculpatul Truică Remus, martorul Aparaschivei Cristian Relu afirmă în declarația dată în fața instanței că: *„Întrebare procuror – Dar pe Chiriac Theodor il cunostea, de la Romsilva? Răspuns: După nume nu-mi dau seama, dar cunostea diverse persoane de la Romsilva. Întrebare procuror – Mentineti afirmatia conform căreia Dan Iovănescu omul de incredere al lui Truică a spus ca orice problema ce tine de Romsilva se rezolvă cu Chiriac? Răspuns: Da, mentin afirmatia că domnul Iovănescu mi-a comunicat că orice problemă legată de Romsilva se rezolvă, nu-mi amintesc exact dacă mi-a spus si numele persoanei respective, dar el se ocupa de Romsilva."* Aşa cum rezultă din probele administrate, inculpatul Truică Remus a şi folosit ulterior, în mod efectiv, influența pe care o avea pe lângă inculpatul Chiriac Theodor, pentru a reuşi punerea în posesie asupra suprafeței de teren din Pădurea Snagov, retrocedată anterior în urma demersurilor făcute de inculpata Păvăloiu Nela.

Relația de prietenie dintre inculpații Truică Remus şi Chriac Theodor este susținută în mod categoric de martorul Aparaschivei Cristian Relu în declarația sa: *„Întrebare avocat inc Chiriac Theodor – Dacă îşi menține declarația de la urmărire penală potrivit careia Remus Truică era bun prieten cu Chiriac Theodor acesta il vizita frecvent acasă la Snagov? Răspuns da Întrebare avocat inc Chiriac Theodor – Cum isi jusitifica această declaratie? Răspuns l-am văzut deseori acolo. Întrebare avocat inc Chiriac Theodor –Ce insemnă deseori sau „frecvent" cum a declarat la urmărire penală? Răspuns Cu ocazia unor mese festive sau pur si simplu mese ocazionale. Întrebare avocat inc Chiriac Theodor – Este sigur vorba de inc. Chiriac Theodor şi nu de altă persoană care lucrează în Romsilva? Răspuns Da, sunt sigur."* Nu există niciun motiv pentru care martorul să mintă sub acest aspect, iar această susținere este confirmată şi de alte probe.

Astfel, afirmațiile martorului Aparaschivei Cristian Relu referitoare la relațiile de prietenie dintre cei doi inculpați sunt confirmate şi de martorul Cucu Ionuț, în declarația dată în cursul urmăririi penale în data de 26.02.2016 (aflată în volumul 7 din dosarul de urmărire penală, filele 86-92), în care acesta arată că „*Ştiu că domnul Chiriac Teodor era amic cu primarul din Snagov şi îl cunoştea pe domnul Truică. Fac această precizare întrucât în primăvara – vara anului 2007, anterior punerii în posesie a lui Paul, domnul Chiriac venise cu probleme de serviciu la Ocolul Silvic Snagov şi am hotărât să mergem să mâncăm la o terasa la lacul Snagov. De pe celălalt mal a venit Truică Remus cu o şalupă şi s-a aşezat la masa noastră, discutând cu domnul Chiriac ca şi cum se cunoşteau. Truică Remus a spus în discuție că se schimbă directorul Romsilva şi el ştie cine vine*." Din ultima afirmație a martorului Cucu Ionuț rezultă că inculpatul Truică Remus ştia dinainte că va fi schimbat directorul Direcției Silvice Ilfov şi că va fi înlocuit cu inculpatul Chiriac Theodor. În declarația dată în instanță la data de 20.10.2017 martorul Cucu Ionuț confirmă acest episod, arătând că *„la un moment dat cand eram impreună cu Chiriac Theodor pe o terasă pe malul lacului Snagov, la un moment dat pe acea terasă a intrat domnul Remus Truică care s-a apropiat şi l-a salutat pe domnul Chiriac şi s-au schimbat câteva amabilități după care a plecat in altă parte. De aceea am tras concluzia că cei doi se cunoşteau."*

Schimbarea directorului i-a profitat foarte mult inculpatului Truică Remus, deoarece directorul anterior al Direcției Silvice Ilfov, martorul Capanu George, arată în declarația dată în fața instanței la data de 20.10.2017 cu privire la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe de punere în posesie asupra Pădurii Snagov că *„A fost şi dorința mea şi a celorlalți colaboratori cu care lucram, de a nu retroceda această suprafață, de acord cu şeful de ocol cu ce a specificat dumnealui in această anexă".* Apoi martorul mai arată că inculpatul Truică Remus a încercat să ia legătura cu el prin intermediul inculpatului Muşat Apostol, precizând că: *«Întrebare procuror – V-a solicitat inculpatul Apostol sau a intermediat inculpatul Apostol o intalnire intre dvs. si inculpatul Truică Remus? Răspuns Fostul primar de la Snagov mi-a spus odată că ar vrea domnul Truică să mă cunoască. Întrebare procuror – V-a spus pentru ce? Răspuns: Nu. Întrebare procuror – De unde ati tras concluzia că această intalnire se dorea a fi tot pentru retrocedarea pădurii de la Snagov? Răspuns: Fără sa imi spună domnul primar am făcut legatura că tot cu asta ar fi si nu am avut nici curiozitatea să il cunosc pe domnul Truică eu fiind legat de acest „nu retrocedare".»* Această poziție a martorului a determinat și demersul inculpatului Al României Paul Philippe de a formula o plângere penală împotriva lui Capanu George – Director la Direcția Regia Națională a Pădurilor Romsilva pentru refuzul de a-l pune în posesie pe terenul forestier, înregistrată cu nr. 100054/18.05.2007 – Inspectoratul de Poliție a Județului Ilfov (filele 184-190, vol. 46 din dosarul instanței).

Toate aceste aspecte, care relevă influența inculpatului Truică Remus asupra funcționarilor publici din comuna Snagov, sunt confirmate chiar de inculpatul Truică Remus, care în convorbirea telefonică purtată în ziua de 03.01.2008, ora 19:55:24, cu Shimon, redată în volumul 8 filele 24-26, afirmă explicit că „*REMUS*

TRUICĂ: Mai mult sau mai puţin sunt şef acolo, deci să ajut mult să obţii tot ceea ce ai nevoie în Snagov."

De asemenea, din probele administrate rezultă şi faptul că inculpatul Truică Remus şi-a folosit influența reală pentru retrocedarea celui de-al doilea imobil ce face obiectul cauzei, Ferma Regală Băneasa.

Fiind întrebat despre modul în care a procedat inculpatul Truică Remus în cazul restituirii pe cale administrativă a Fermei Regale Băneasa, martorul Aparaschivei Cristian Relu arată în declarația din cursul judecății următoarele: *„Întrebare procuror – Stiti sa fi avut discutii şi cu numitul Iliescu directorul de la institutul acela? Răspuns: Da, stiu ca au fost discutii intre domnul Truică si domnul Iliescu, desfăşurate atat la sediul institutului cât şi in afara lui. Întrebare procuror – Unde in afara lui? Răspuns: Din ce imi amintesc, atat la biroului inc. Truică din str. Grigore Alexandrescu cat şi la casa din Snagov. Întrebare procuror – Cunoaşteti dacă inc. Truică l-a invitat sau i-a plătit o excursie lui Iliescu si sotiei acestuia, si dacă da unde? Răspuns: Imi amintesc că la un moment dat, in perioada de vară, dar nu-mi mai aduc aminte exact anul, domnul Iliescu si cu sotia dansului au fost prezenti la Monaco la invitația domnului Truică, au stat intr-un hotel insă nu ştiu cine a plătit pentru acel hotel. Întrebare procuror – In acea perioadă au avut loc intalniri intre domnul Truică si domnul Iliescu? Si cât au stat Iliescu si sotia la Monaco? Răspuns: Au stat 2-3 zile au fost diverse intalniri formale la masă, şi o plimbare cu barca domnului Truică. Întrebare procuror –V-a spus inculpatul Truică că invitația pentru Iliescu şi sotie viza găsirea unei solutii pentru rezolvarea favorabilă a retrocedarii fermei regale Baneasa? Răspuns: Ulterior acelei deplasări la un moment dat mi-a menţionat ca incearcă să găsească o soluție ca să rezolve blocajul in care se află proiectul Băneasa? Întrebare procuror – V-a spus si ca –i va da lui Iliescu o sumă de bani pentru a-l convinge? Răspuns: Da, a mentionat şi acest aspect."*

Martorul a lămurit aspectele privind modul în care a luat cunoştință de aceste fapte concrete, dând amănunte care relevă că cele susținute sunt adevărate: *„Întrebare avocat inc Truică Remus –In ce calitate a fost in Monte Carlo cu ocazia vizitei domnului Horia Iliescu? Răspuns: In calitate de prieten şi in calitate de ajutor. Întrebare avocat inc Truică Remus – Il cunoaste pe domnul Horia Iliescu şi il poate descrie instanței? Cum era domnul Horia Iliescu in momentul in care l-a cunoscut la Monaco? Răspuns: Da, pot să-l descriu: era un domn in vârstă, masiv care se deplasa foarte greu, avea nevoie de obicei de ajutor pentru a urca şi a coborî. Era un om gras. Întrebare avocat inc Truică Remus – Consideră ca Horia Iliescu putea coborî sub punte pe calea de acces a ambarcațiunii pentru a discuta cu domnul Truică, referindu-mă la discuția la care face referire in depozițiile sale? Răspuns: Din ce imi amintesc se deplasa foarte greu, dar nu era imposibil accesul."* De altfel, aceste aspecte nici nu sunt contestate de inculpatul Truică Remus, care recunoaşte în declarația dată în fața instanței la data de 24.02.2017 faptul deplasării lui Horia Iliescu împreună cu soția sa la Monaco, întâlnirea lui cu aceştia, susține că el s-ar fi ocupat să-i recomande nişte hoteluri şi că l-a trimis pe şoferul său să-l ia cu maşina, însă nu recunoaşte că a plătit hotelul.

Faptul că nu s-a dovedit modalitatea în care a fost plătit hotelul şi nici pe numele cui a fost făcută rezervarea şi de către cine nu este de natură să aducă vreun dubiu cu privire la aspectul că excursia lui Iliescu Horia a fost plătită de inculpatul Truică Remus, având în vedere că acest lucru este confirmat de mai multe probe directe.

Astfel, în primul rând el este confirmat de A României Lia, în declarația de suspect dată în prezenta cauză în cursul urmăririi penale. În declarația de suspectă dată de A României Lia în data de 06.05.2015, aceasta arată că inculpatul Truică Remus i-a spus că a vorbit cu directorul Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, care *„ar fi mulțumit cu nişte excursii”* la Monaco.

În al doilea rând, aspectul rezultă în mod indirect şi din declarația dată de inculpatul Roşu Robert Mihăiță în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 3, filele 138-142 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată *„După câteva săptămâni într-o discuție cu Remus Truică acesta a spus că s-a ocupat de această revendicare cu domnul Iliescu, dar la acel moment nu am înțeles sensul acelor cuvinte.„* Instanța reține că această afirmație a inculpatului Roşu Robert este credibilă, pentru că se coroborează cu celelalte probe, urmând a fi reținută chiar dacă inculpatul a retractat-o în declarația dată în cursul judecății.

De asemenea, martorul Aparaschivei Cristian Relu a explicat în declarația dată în fața instanței modalitatea în care s-a făcut această rezervare: *„Întrebare avocat inc Truică Remus –In cursul depozitiei de azi, martorul spune că nu cunoaşte cine s-a ocupat de cazarea domnului Iliescu la Monte Carlo, desi in denunț ne prezintă agenția de voiaj, compania aeriană care a asigurat călătoria celor doi, de ce există această discrepanță? Răspuns: Agentia de voiaj se ocupă de transport, cunosc aceste aspecte deoarece eu păstram legătura cu persoana care reprezenta firma de voiaj. Firma de voiaj nu s-a ocupat şi de cazare, iar in ceea ce priveşte cazarea nu l-am văzut personal pe domnul Truică că a plătit el cazarea sau că s-a ocupat el. Întrebare avocat inc Truică Remus – Da a văzut să fi cumpărat biletele de avion? A vazut vreun ordin de plată? Răspuns: Nu. Întrebare avocat inc Truică Remus – Pe ce s-a bazat martorul cand a făcut afirmația că fiica domnului Horia Iliescu a fost plătită din conturile societătii companiei străine, Saxonia Ltd.? Răspuns: Pe informațiile primite de la domnul Truică.”*

Aceste declarații din cursul judecății sunt consecvente cu cele date de martorul Aparaschivei Cristian Relu în cursul urmăririi penale (aflate în volumul 7 din dosarul de urmărire penală, filele 260-314), în care arată că inculpatul Truică Remus *„Discuta destul de des cu directorul institutului, o persoană mai în vârstă şi mai solidă, care în primă fază s-a opus, spunând că dacă se retrocedează terenul institutul se va desființa şi oamenii îşi vor pierde locurile de muncă. Ulterior s-au înțeles şi Institutul există şi azi. La un moment dat totul era blocat pentru că directorul d se opunea şi Truică spunea că trebuie să găsească o soluție pentru că partenerii evrei nu vor să renunțe la nicio parte din teren în favoarea institutului şi ştiu că Truică a fost la Institut împreună cu Steinmetz pentru a discuta.*

Ştiu că directorul institutului şi soția acestuia au fost invitați de Truică la Monaco. I-a cazat la un hotel, i-a plimbat cu barca, au ieşit la masă. Şi eu eram

atunci la Monaco împreună cu Truică aşa că i-am văzut chiar eu pe cei doi acolo în vizită. Cred că au stat trei zile, de joi până duminică. Aşa era zborurile de la Bucureşti la Nisa."

În ce priveşte eventualele neconcordanţe dintre declaraţiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, invocate de inculpatul Truică Remus, instanţa reţine că acestea nu sunt de natură să conducă la înlăturarea ca nesinceră a declaraţiei martorului, deoarece sunt rezultatul trecerii timpului şi nu privesc aspect esenţiale legate de faptele imputate. Martorul a răspuns convingător la aceste aspecte, arătând în declaraţia dată în faţa instanţei de judecată că: *„Întrebare avocat inc Truică Remus - Cum a fost posibil ca fiind certat cu domnul Truică anterior acestui moment să participe la întâlnirea de la Monte Carlo si să cunoaşte întâlniri si date din cadrul institutului sau din cadrul altor instituţii unde se desfăşurau proceduri, el nefiind in relaţii de prietenie cu Truică la momentul respectiv? Dacă s-a impăcat cu Remus Truică după retrocedare el nu era prieten cu acesta la momentul la care au avut discuţiile cu Horia Iliescu la Monte Carlo? Răspuns: Există posibilitatea ca din cauza trecerii timpului să fi menţionat greşit anul in care ne-am împăcat, insă ca şi suită de evenimente, sunt cele relatate. Întrebare avocat inc Truică Remus - Dacă s-au împăcat când imobilele erau in proprietatea Hercules, si au fost certaţi 2 ani cel putin, cum ştie atâtea lucruri despre procedura de retrocedare, despre întâlnirile care au avut loc, in aceste condiţii in care era certat cu Remus Truică? Răspuns: Eu am relatat faptele la care am luat parte si pe care le-am constatat sau mi-au fost spuse de domnul Truică; cât despre terenurile din proprietatea Hercules am menţionat deja că doar o parte din ferma Băneasa era pusă in posesie."*

Deşi toate aceste probe sunt suficiente pentru a se reţine săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a acestei fapte penale, ele sunt confirmate şi de convorbira telefonică din 12.09.2008, ora 09:16:49, aflată în volumul 8 din dosarul de urmărire penală, filele 57-60, purtată de inculpatul Truică Remus cu directorul Iliescu Horia:

DOMN (Iliescu Horia): Da, bună dimineaţa!

REMUS TRUICĂ: Bună dimineaţa, îmi cer scuze eram la tenis şi nu…

DOMN: Dar nu e nicio problemă, asta e bună. Eu am sunat de câteva ori că aşa e politicos, suni, dacă vezi că nu-ţi poate răspunde, închizi. Sau dacă vezi că omul nu poate el şi închide el şi-ţi vine, asta e educaţie de telefon mobil, ştii! Dacă-ţi vine ton de ocupat, asta înseamnă că este într-o discuţie, într-o chestie şi nu poate vorbi şi cu asta-basta. Sau, doamne fereşte, în cele mai fericite clipe ale vieţii lui. Domnu ... TRUICĂ, am primit minunea, adică a venit aseară şoferul, s-a întâlnit cu şoferul meu, i-a dat aia, acolo scrie că aşa… dar eu cred că ei în hotelul ăsta, la nivelul ăsta, nu e vorba de single sau double, ei oricum au un pat în care poată să doarmă două persoane, fără probleme. Adică…

REMUS TRUICĂ: Nu, nu, păi două...

DOMN: Nu, eu am rugat, adică dacă vă mai amintiţi două single şi un double, dar double nu în sensul de cu două paturi, pat matrimonial.

REMUS TRUICĂ: Nu, nu, pat matrimonial, exact. Da, da. Păi aşa şi este. E una cu pat matrimonial.
DOMN: Da, da, păi toate au. Da. Şi două simple, na, cum să zic, fără pat matrimonial. Dar de multe ori, eu am mai fost în toată lumea asta, adică ei au un pat mare, se plăteşte însă separat, dacă e double, e un preţ. Mai e ceva, iubitule! Acel preţ de cinci sute, nu ştiu ce, e pe noapte?
REMUS TRUICĂ: Da, da, dar nu vă faceţi... adică asta vorbim noi când ne ..., asta e gata.
DOMN: Nu, nu-mi fac, că şi scrie că este prepaid. ....
HORIA ILIESCU: Am citit tot.
REMUS TRUICĂ: Da, da scrie.
HORIA ILIESCU: Cu breakfast, cu nu ştiu ce, cu…
REMUS TRUICĂ: Da, da…
(…)
HORIA ILIESCU: ...şi i-am spus: domne, eu, voi mă transferaţi de la aeroport, mă aduceţi la hotel unde ştiţi voi şi de acolo, la sfârşit, nu mai aveţi treabă cu mine. Trebuie să mă lămuresc care este exact hotelul, eu după câte am înţeles se cheamă ceva Palace. Sofia Palace. Dar o să vă dau informaţia.
REMUS TRUICĂ: Asta e simplu, asta nu contează că băiatul vine oriunde îi spuneţi.
HORIA ILIESCU: Păi da, nu e. Că eu am zis Nisa, adică Nisa vine avionul.
REMUS TRUICĂ: Avionul. Nu, o să fiţi în Cannes…la Cannes…
HORIA ILIESCU: Probabil că o să fim în Cannes.
REMUS TRUICĂ: Da.
HORIA ILIESCU: Da… E, ce mi-e unul, ce mi-e altul, nu e nicio problemă.
REMUS TRUICĂ: Da, tot aia e.
HORIA ILIESCU: Numai că suntem, repet, patru persoane cu patru valize, ştiţi.
REMUS TRUICĂ: Nu contează e… suntem…
HORIA ILIESCU: Ori e un microbuz, ori e ceva mai mare, ori e…
REMUS TRUICĂ: Da, da, e un Mercedes Vito, e un microbuz din acela de lux, dacă-l ştiţi.
HORIA ILIESCU: Bun. E în regulă, nu trebuie, vorba aia să fie ca să încapă şi valizele şi...
REMUS TRUICĂ: Da, da, da….
HORIA ILIESCU: ...persoanele…
REMUS TRUICĂ: Da, da, da...
HORIA ILIESCU: A, ultima treabă! Mai pistonaţi întâlnirea de…care o avem noi luni…

Aşa cum s-a arătat anterior, inculpatul Truică Remus nu a negat existența acestei convorbiri şi nu i-a contestat conținutul, susținând că din ea nu ar rezulta că el s-a ocupat de plata cazării de care este vorba în convorbire.

Din conținutul convorbirii telefonice rezultă că Iliescu Horia cerea detalii despre cazarea sa la hotel, despre care nu ştia nimic, şi că această cazare era deja

plătită de inculpatul Truică Remus, care încerca să-i spună să nu-şi facă griji cu costul camerei. Rezultă, de asemenea, din convorbire că hotelul despre care vorbesc cei doi nu este cel la care trebuia să meargă Iliescu Horia la evenimentul organizat de firma Dow Agrosience, ci un alt hotel, la care Iliescu Horia urma să meargă după aceea. Acest aspect rezultă din faptul că Horia Iliescu îi spune inculpatului Truică Remus că maşina trimisă de el trebuie să îl ia de la un hotel care *„se cheamă ceva Palace. Sofia Palace”*. Legătura dintre această excursie achitată de inculpatul Truică Remus şi îndeplinirea de către Horia Iliescu a atribuțiilor de serviciu rezultă chiar din convorbirea mai sus menţionată, în care acesta din urmă îi spune inculpatului *„Mai pistonaţi întâlnirea de…care o avem noi luni…”*.

Probele de mai sus sunt probe directe, care dovedesc săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de dare de mită, prin oferirea unei cazări la un hotel din străinătate, pentru patru persoane, fostului director al ICDPP, Iliescu Horia (decedat în prezent), în legătură cu îndeplinirea de către acesta din urmă a atribuțiilor de serviciu. Nu are nicio relevanță faptul că retrocedarea Fermei Regale Băneasa a fost legală, deoarece infracțiunile de luare şi dare de mită se pot comite şi în legătură cu îndeplinirea unui act legal de către funcționarul public mituit. Nu are relevanță nici valoarea disproporționată dintre terenul retrocedat inculpatului Al României Paul Phlippe şi valoarea mitei date unuia dintre funcționarii competenți să dispună asupra acesteia, deoarece textul de la infracțiunea de luare de mită nu face o astfel de distincție. În plus, valoarea mitei, aşa cum rezultă din probele de mai sus, nu este una derizorie sau simbolică, pentru a se putea susține că reprezintă un gest de curtoazie.

De asemenea, în ce priveşte săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, instanța reține că din probele directe menționate anterior rezultă că inculpatul Truică Remus nu doar a afirmat față de inculpatul Al României Paul Philippe că are influența necesară să-i determine pe funcționarii competenți să-i restituie proprietățile revendicate, ci şi că şi-a folosit efectiv această influeunță, în cazul inculpatului Chiriac Theodor, pentru punerea în posesie asupra Pădurii Snagov, şi în cazul fostului director al ICDPP, Iliescu Horia, pentru a obține retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

Folosirea influenței în scopul obținerii retrocedării către Al României Paul Philippe a bunurilor care au aparținut fostului Rege Carol al II-lea rezultă şi din siguranța cu care inculpatul Truică Remus vorbea despre acest lucru anterior producerii evenimentului. Aceste aspecte rezultate din convorbirile interceptate în baza mandatelor de siguranță națională nu sunt determinante pentru reținerea infracțiunii, ci sunt aspecte indirecte, care confirmă, însă, situația de fapt reținută de instanță pe baza celorlalte probe.

Astfel, din convorbirea telefonică din data de 15.10.2008, ora 17:49:52, purtată de Truică Remus cu David Barnett, aflată în volumul 8, filele 66-68 din dosarul de urmărire penală, rezultă că inculpatul Truică Remus a avut de la început siguranța că va obține retrocedarea Fermei Regale Băneasa, afirmând că *„Dacă îți amintești discuția noastră, datoria mea era să fac lucrurile să se întâmple. Acum,*

pentru a vinde, bineînțeles că am ceva oportunități aici, dar nu-ți pot garanta că pot vinde terenul."

Aceeaşi certitudine rezultă şi din convorbirea din data de 09.10.2007, ora 18:07:23, purtată de Remus Truică cu Shimon Shevez (aflată în volumul 8, filele 11-13 din dosarul de urmărire penală, în care inculpatul Truică Remus afirmă „*O, Shimon, vei fi uimit ce putem realiza până la sfârşitul anului!"*

La fel rezultă şi din convorbirea din data de 22.10.2007, orele 19:17:59, purtată între Truică Remus şi Benjamin Steinmetz, aflată în volumul 8 filele 14-17 din dosarul de urmărire penală:

BENY: Ok, ok. Spune-mi, cum s-a mai avansat ...? Snagovul e al nostru. Cum este situația cu Băneasa, am mai progresat?

REMUS TRUICĂ: Da, este foarte avansată. De asemenea, o să-ți explic când ne vedem, oricum vreau până de Crăciun vreau să definitivez cel puțin 6 puncte. O să ți le arăt care dintre ele. Dar astea 6 sunt probabil… nu cele mai mari, dar ... Băneasa este cel mai mare, dar celelalte sunt de asemenea foarte mari.

BENY: Nu Băneasa, fără să includă Băneasa.

REMUS TRUICĂ: Include, bineînțeles că şi Băneasa.

BENY: La sfârşitul acestui an tu vrei să termini Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Da, da, bineînțeles.

BENY: Fantastic! Te-ai descurcat foarte bine, ah?

La fel şi din convorbirea din data de 15.04.2008, ora 11:39:25 purtată între Truică Remus şi Benjamin Steinmetz, aflată în volumul 8 filele 29-33

REMUS TRUICĂ: Ok. Al doilea subiect se referă la Băneasa. Suntem la stadiul la care schimbăm documentele între noi și instituție. Sunt total nefolositoare actele pe care ni le-au trimis, dar cel puțin nu au intenție rea. Documentele sunt neutre. Neutre sau pozitive. Sper că vom încheia direct cu ei foarte curând… se referă la institut

BENNY: Ok. Ce înseamnă dacă se finalizează?

REMUS TRUICĂ: Înseamnă că semnăm cu ei. De fapt, avem nevoie doar de o semnătură de la ei. Nu avem nevoie de altceva. Am pus totul acolo, 99,9% este totul gata. Nu știu de ce încă… probabil vor să fie acoperiți înainte de a semna.

BENNY: Asta e ultima semnătură de care ai nevoie de la minister? Ultima?

REMUS TRUICĂ: Poftim?

BENNY: Am crezut că ai nevoie de mai multe lucruri, dar nu ai nevoie de altceva.

REMUS TRUICĂ: Cu ei? Cu instituția?

BENNY: Nu ști cu cine, cu oricine…

REMUS TRUICĂ: Da. E nevoie de un singur lucru. Să semneze șeful instituției, în rest totul e realizat.

BENNY: Bun….REMUS TRUICĂ: Cu Aviația am realizat toate întâlnirile în ultimele două, trei săptămâni. MOSHE mi-a spus că ți-a trimis, nu știu ce, așteaptă aprobarea ta.

BENNY: Mi-a trimis nişte acte mici prin care mi-a explicat situaţia financiară. Exact ce mi-ai spus şi tu, nu sunt bani acolo, sunt puţini bani. Trebuie să stăm de vorbă să discutăm despre paşii pe care îi avem de făcut… Trebuie să avansăm, aşa cum am discutat.

REMUS TRUICĂ: Da.

(…)…BENNY: Aştept veşti bune în legătură cu Băneasa (?), e important.

REMUS TRUICĂ: Crede-mă că aştept mai mult decât tine. Sunt ca… aceste semnături.

BENNY: Trebuie să găsim o soluţie pe partea financiară. E foarte dificil să păstrăm…

REMUS TRUICĂ: Ştiu am discutat cu… Am discutat cu TAL acum o să-ţi spună câteva lucruri când se va întoarce. Acum e Kiev.

BENNY: Ok….REMUS TRUICĂ: Te va suna, probabil….BENNY: Mulţumesc….REMUS TRUICĂ: Pa!

La fel rezultă şi din convorbirea telefonică din data 08.05.2008, ora 12:30:16, purtată între Truică Remus şi Benyamin Steinmetz, aflată în volumul 8, filele 37-39 din dosarul de urmărire penală:

REMUS TRUICĂ:Îmi pare rău şi mie, dar azi am semnat un contract mare cu 10% şi a fost o lungă negociere şi luptă şi nu am putut rata o astfel de oportunitate.

BENY: Dar este păcat că îmi aminteşti că am de plătit prea mulţi bani.

REMUS TRUICĂ: Sper că nu se compară cu ce va veni.

BENY: Şi eu sper. Cum a decurs? Când va fi finalul finalului la Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Deci, după cum deja ştii, prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic şi am găsit cine este şeful tipului care ar fi trebuit să facă asta şi am descoperit că este de la alt…, să spunem în competiţie cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine şi am găsit acum instrumentele şi mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut şi voi merge eu împreună cu prinţul, cu avocaţii şi, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă. Dar nu vreau să…

BENY: … (neinteligibil) ce se va întâmpla atunci?

REMUS TRUICĂ: Nimic. Doar vor semna şi va fi a noastră. Asta e tot. Nu sunt mai mulţi paşi, e doar un pas.

BENY: Deci nu trebuie să mai vorbeşti cu cineva, să mai întrebi pe cineva, se termină, e rezolvată?

REMUS TRUICĂ: Da. Doar de semnat. Asta-i tot. Probabil nu va fi chiar mâine, dar important este să avem o decizie favorabilă mâine.

BENY: Deci lipseşte doar o semnătură?

REMUS TRUICĂ: Exact, doar una.

BENY: Şi apoi este chiar al nostru? Adică putem începe munca pe teren?

REMUS TRUICĂ: Da, este 100% al nostru, este ca şi maşina ta, e a ta (RÂDE).

BENY: Foarte bine. Şi apoi nu trebuie să dăm nimic….să dăm un hectar aici, un hectar acolo…

REMUS TRUICĂ: Ăhh, ...Adică, va fi probabil o sumă mică pentru aceşti oameni, dar nu mare lucru….(...)

În afară de acestea, mai sunt şi alte probe probe indirecte, care vin să întărească această concluzie a săvârşirii infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influență.

Astfel, faptul că inculpatul Al României Paul Philippe căuta să-şi soluționeze prin cumpărare de influență cererile de retrocedare a imobilelor revendicate rezultă şi din declarația de martor dată de Poenaru Liviu în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 7 al dosarului de urmărire penală, la filele 547-554): *„Paul AL României mi-a spus că a găsit pe cineva care e în stare să îl conecteze cu oameni importanți politici şi care are astfel influență pentru soluționarea cererilor lui de revendicare. Mi-a spus că e vorba de Nela Păvăloiu şi că aceasta va veni la mine la birou pentru a-i da dosarele. După ce am predat dosarele, la două sau trei săptămâni după aceea, Paul Al României m-a trimis la întâlnirea cu Truică de care am făcut vorbire mai sus. Nu am mai discutat apoi cu Paul Al României, cu Păvăloiu sau cu Truică."*

Faptul că inculpatul Truică Remus avea obiceiul de a se lăuda cu influența sa asupra diferiților funcționari publici rezultă din declarația martorului Dimofte Radu, dată în cursul urmăririi penale la data de 22.02.2016 (aflată în volumul 7, filele 60-70), în care acesta arată despre inculpatul Truică Remus că *„L-am întrebat dacă prințul Paul are dreptul să obțină aceste bunuri şi mi-a spus că da, că firma de avocați de la Țucă Zbârcea şi Asociații au verificat asta. Mi-a spus tot timpul că el are relații şi că are intrări peste tot, eu înțelegând implicit că se referă şi la aceste bunuri."* În declarația dată în fața instanței în data de 05.05.2017 martorul arată că îşi menține declarațiile date în cursul urmăririi penale şi mai arată, în legătură cu inculpatul Truică Remus următoarele: *„Întrebare procuror-Pe plan local era inculpatul Truică un om influent? Răspuns: Eu după ce l-am cunoscut pe Remus am aflat că a avut o funcție importanta in Guvern, cunoştea foarte multă lume importantă in domeniul politic dar şi in business. Când ai cunoştințe mai multe poți să rezolvi mai repede lucrurile in birocrația din România. Nu m-am referit la sensul penal, de trafic de influență, eu nu ştiu ceva concret de trafic de influentă in schimb pot să va spun din experiența mea, că Tal şi Remus erau foarte lăudăroşi că ştie pe toată lumea, au relații în toată lumea. Mie nu mi-au spus că fac ceva anume ilicit. Nu am cunostinta de ceva anume ilicit."* Legat de această afirmație a martorului, instanța o analizează în contextul în care din celelalte probe rezultă că inculpatul Truică Remus i-a pretins inculpatului Al României Paul Philippe o cotă importantă din bunuri, în schimbul folosirii acestei influențe reale pe care o avea.

Acelaşi lucru îl declară şi martorul Bejenaru Andrei, în declarația dată în cursul urmăririi penale, aflată în volumul 6 din dosarul de urmărire penală, la filele 137-162, care susține că *„atât Tal Silberstein cât şi Remus Truică se lăudau cu cunoştințele lor din lumea politică, respectiv fostul premierul Tăriceanu, Victor Ponta şi Viorel Hrebenciuc."* În declarația din instanță din 7.04.2017 martorul îşi menține explicit această afirmație, arătând şi că inculpatul Truică Remus *„a afirmat în mai multe rânduri in perioada 2007-2008 că este in relații bune cu*

domnul Muşat, dar nu pot preciza dacă de la prima întâlnire a spus lucrul acesta”.

În declarația de suspect dată de Oancea Florin în cursul urmăririi penale, aflată în volumul 3 din dosarul de urmărire penală, la filele 353-359, acesta arată că „*între cele două şedinţe Truică a venit la instituit cu un cetăţean străin pe care l-a prezentat ca fiind consilierul de imagine al premierului Tăriceanu. Nu am reţinut numele acestuia, dar mi-a dat cartea de vizită. Cei doi au venit la Horia Iliescu şi acesta m-a chemat pentru a fi prezentaţi. Mi-am dat semna ulterior după câteva luni că au venit pentru a ne impresiona, în sensul de a ne arăta nivelul de influenţă*.”

Faptul că inculpatul Truică Remus nu doar declara, ci şi avea o influență reală asupra funcționarilor din cadrul Primăriei Snagov, rezultă din declarația de martor dată de Aparaschivei Cristian Relu, în cursul urmăririi penale, în care acesta arată că *„Cu primarul Muşat relaţiile lui Truică erau foarte bune, primarul îl vizita acasă. Remus Truică ştiu că era prieten şi cu Rădulescu Cristache, pe care l-a cunoscut prin intermediul lui Dimofte. Îmi amintesc că Truică discuta la primărie cu Muşat, dar şi cu un consilier sau angajat al primăriei pe nume Gabi. Nu ştiu ce relaţii avea cu cei de la prefectură. Fostul primar Biriş era de asemenea prieten cu Truică.”* Martorul şi-a menținut în cursul judecății declarațiile date în cursul urmăririi penale.

Chiar inculpatul Muşat Apostol recunoaşte acest lucru în declarația dată în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 4 din dosarul de urmărire, la filele 53-59), arătând că *„Acesta era un om influent, cu relaţii şi mi-am dat seama când am fost invitat la petrecerea organizată pentru ziua sa (când a fost Patricia Kass) şi eram„cel mai mic” în rang. L-am mai vizitat pe acesta la locuinţa din Snagov cu diferite ocazii, de două trei ori (la tenis, la o cafea).”*

De asemenea, în declarația martorului Capanu George dată în cursul urmăririi penale, în data de 26.02.2016 (aflată în volumul 7 din dosarul de urmărire, la filele 186-197), acesta arată că *„De la domnul Berceanu am aflat că primarul din Snagov pune presiune pe el să accepte retrocedarea atât cu ocazia şedinţelor comisie cât şi informal, făcându-i vizite. Îmi amintesc că în anul 2006 cu ocazia unei vizite la Snagov în interes de serviciu primarul Muşat Apostol mi-a spus că domnul Truică, despre care ştiam că fusese şef de cabinet în guvernul Năstase , vrea să trec pe la el. Am refuzat invitaţia şi la acest moment nu ştiam ce vrea dar problema cu retrocedarea lui Paul era singura problemă pe care o aveam la Snagov. Ulterior mi-am dat seama că despre asta era vorba*”. Acest aspect este recunoscut şi de inculpatul Muşat Apostol, în dată în cursul urmăririi penale, în data de 02.03.2016, în care arată că „*Cred că în anul 2006 când erau divergenţe în legătură cu punerea în posesie Truică a venit la mine la birou şi mi-a cerut să-i transmit lui Capanu George că vrea să vorbească cu acesta. Nu mi-a spus în legătură cu ce problemă dar mi-am dat seama că este în legătură cu problema cu retrocedarea.*”

Rezultă din probele menționate anterior, dincolo de orice dubiu rezonabil, faptul că inculpatul Truică Remus a săvârşit infracțiunea de trafic de influență, solicitându-i inculpatului Al României Paul Philippe să predea către SC

RECIPLIA SRL bunurile revendicate, în schimbul influenței pe care acesta o avea asupra funcționarilor competenți să-i soluționeze aceste cereri. De asemenea, având în vedere caracterul corelativ al celor două infracțiuni, din acelaşi probe rezultă dincolo de orice dubiu rezonabil şi săvârşirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a infracțiunii de cumpărare de influență, prin acceptarea acestei solicitări şi transmiterea proprietății bunurilor promise.

Nu are nicio relevanță pentru reținerea infracțiunii de trafic de influență faptul că inculpatul Truică Remus nu a nominalizat funcționarii pe lângă care a pretins că are influență, din moment ce inculpatul Al României Paul Philippe a înțeles că este vorba de funcționarii competenți să dispună cu privire la retrocedarea bunurilor revendicate de el. De altfel, s-a dovedit că inculpatul Truică Remus a şi exercitat influența sa asupra funcționarilor Chiriac Theodor şi Horia Iliescu, care aveau atribuții cu privire la punerea în posesie asupra terenului Pădurea Snagov şi, respectiv, cu privire la retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

De asemenea, nu se poate susține că în speță nu ar rezulta circumstanțele exacte ale comiterii infracțiunii. Atât inculpatul Al României Paul Philippe în declarațiile şi plângerile formulate, cât şi celelalte probe administrate în cauză, dovedesc cu certitudine că traficul şi cumpărarea de influență s-au comis cu prilejul negocierii şi încheierii contractului de transmitere a drepturilor succesorale din 21.09.2006 (în perioada august-septembrie 2006), când inculpații s-au întâlnit pentru a discuta despre acest lucru.

Faptul că nu rezultă din probe data şi ora exactă când s-au întâlnit inculpații pentru a discuta aceste aspecte nu este relevant, din moment ce toate părțile recunosc că au avut loc discuții şi negocieri între cei doi inculpați, anterior semnării contractului din 21.09.2006. Altfel, în lipsa unor discuții prealabile, nu s-ar fi putut ajunge la încheierea contractului din 21.09.2006.

Afirmația inculpatului Truică Remus, din declarația dată în fața instanței la data de 24.02.2017, că el nu s-ar fi întâlnit cu inculpatul Al României Paul Philippe înainte de încheierea contractului şi că ar fi negociat doar cu inculpata Păvăloiu Nela, ca reprezentantă a S.C. Ilko Star S.R.L., este contrazisă chiar de inculpata Păvăloiu Nela, care în declarația dată în fața instanței la 25.01.2019 arată că *„La primele intalniri a participat Paul Al României, Lia care era nelipsită, Leti, Cuniță, eu şi domnul Truică care reprezenta Reciplia, cu avocații săi.”* De altfel, este şi total neverosimilă susținerea că inculpatul Al României Paul Philippe ar fi acceptat să încheie contractul cu inculpatul Truică Remus fără să se vadă şi să discute anterior clauzele contractului, bazându-se doar pe ce ar fi negociat inculpata Păvăloiu Nela în lipsa lui. Sub acest aspect instanța va reține ca veridică afirmația martorei A României Lia, care arată în declarația de suspect din 06.05.2015 că *„Prima dată Remus Truică ne-a invitat la el acasă în Snagov, pentru a discuta despre proprietățile noastre şi despre exequatur.”*

Aşadar, cu certitudine, în afară de întâlnirile de la Hotelul Howard Johnson şi de la sediul societății de avocatură Țucă, Zbârcea şi Asociații, între cei doi inculpați au mai avut loc şi alte discuții, în care s-au făcut afirmațiile prin care s-au comis traficul şi cumpărarea de influență. Din acest motiv persoanele participante la întâlnirile ulterioare nu au confirmat săvârşirea infracțiunilor de trafic şi

cumpărare de influență. Ar fi şi greu de conceput ca aceste infracțiuni să se comită de față cu terțe persoane, având în vedere riscul pe care şi l-ar fi asumat inculpații să fie depistate aceste infracțiuni.

Important pentru reținerea infracțiunilor de trafic şi cumpărare de influență este că la aceste întâlniri inculpatul Truică Remus a pretins, iar inculpatul Al României Paul Philippe a promis transmiterea către SC Reciplia SRL a bunurilor care vor fi retrocedate ca urmare a exercitării influenței de către inculpatul Truică Remus. Acest lucru s-a şi realizat, prin transmietrea ulterioară a bunurilor promise, Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, care au avut loc la 15.10.2007 şi 15.01.2009, fiind astfel stabilite cu claritate şi ultimele acte care intră în compunerea infracțiunilor de trafic şi cumpărare de influență.

Nu poate fi vorba de o transmitere legală a drepturilor succesorale, deoarece atât încheierea contractului, cât şi executarea lui prin transmieterea celor două bunuri revendicate au fost rezultatul traficului de influență exercitat de inculpatul Truică Remus şi al cumpărării de influență de către inculpatul Al României Paul Philippe. Probele menționate anterior, precum şi cotele extrem de mari pentru o simplă cesiune de drepturi succesorale care au revenit SC Reciplia SRL, dovedesc acest aspect. De asemenea, dacă ar fi vrut să continue pe calea legală dobândirea bunurilor, fără cumpărarea de influență de la inculpatul Truică Remus, inculpatul Al României Paul Philippe ar fi continuat demersurile începute cu inculpata Păvăloiu Nela, cu care avea deja încheiată o convenție în acest sens.

Transmiterea de drepturi succesorale a fost percepută ca o afacere legală doar de către celelalte persoane din cadrul societății Reciplia SRL ori care au colaborat cu această societate fără să cunoască aspectul esențial al traficării influenței de către inculpatul Truică Remus. Din acest motiv instanța va dispune achitarea celorlalți inculpați, persoane fizice, acuzați de participarea la săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, aşa cum se va arăta mai jos în analiza acuzațiilor aduse acestora. În cazul inculpaților Truică Remus şi Al României Paul Philippe, care au cunoscut cu certitudine că transmiterea bunurilor şi stabilirea cotelor revenite SC Reciplia SRL din valoarea acestora sunt rezultatul traficului şi cumpărării de influență, nu se poate reține caracterul legal al contractului.

Inculpații au mai invocat în apărare faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a primit un avans de 4000000 de euro, în schimbul transmiterii drepturilor succesorale. Acest argument nu este de natură să înlăture existența infracțiunii de trafic de influență, deoarece el nu poate înlătura componenta ilicită a înțelegerii, care cuprinde infracțiunile de trafic şi cumpărare de influență. În plus, din moment ce doar Ferma Regală Băneasa era evaluată la peste 100 de milioane de euro, iar toate bunurile revendicate erau evaluate, chiar potrivit declarației inculpatului Al României Paul Philippe din data de 11.01.2016, la peste 300 de milioane de euro (filele 108-109, din volumul L al dosarului instanței), suma de 4 milioane de euro plătită ca avans era infimă, față de câştigul realizat de SC RECIPLIA SRL.

Instanța mai reține că, după retrocedarea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe a transmis proprietatea acestora, conform înțelegerii anterioare, către SC RECIPLIA SRL reprezentată de inculpatul Truică Remus.

Astfel, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 3512/15.10.2007, autentificat de notarul public, întreaga suprafață de 46,78 ha (dezmembrată în 6 loturi, în suprafețe de 76.400 mp, 14.000 mp, 9.300 mp, 106.500 mp, 193.000 mp şi 68.300 mp) este „vândută" de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul TRUICĂ REMUS, prețul vânzării fiind mult subevaluat, respectiv 500.000 euro, ceea ce reprezintă 1,0695 euro/mp.

De asemenea, la data de 15.01.2009 se încheie şi contractul de vânzare-cumpărare între AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPE şi SC RECIPLIA SRL, reprezentată de Sandra Horemans, obiectul fiind întregul teren, toate cele trei loturi dezmembrate cu o zi înainte, prețul trecut în contract fiind de 3.216.000 lei.

Deşi SC RECIPLIA SRL a fost reprezentată de d-na Sandra Merloni, din toate probele administrate rezultă că, în realitate, inculpatul Truică Remus s-a ocupat de efectuarea acestei tranzacții, inclusiv sub aspectul demersurilor care au dus la reducerea taxelor notariale.

Astfel, din convorbirea telefonică din data de 13.10.2008, ora 21:43, purtată de Truică Remus cu Roşu Robert, aflată în volumul 8 din dosarul de urmărire penală, la filele 61-62, rezultă că inculpatul Truică Remus era cel care s-a ocupat această tranzacție.

REMUS TRUICĂ: Ai apucat să vorbeşti cu Minola cumva?

ROŞU: Nu, n-am mai vorbit cu ea.

REMUS TRUICĂ: Foarte bine ai făcut că uite sunt la masă cu premierul şi o să facem actele alea cu soția dânsului.

ROŞU: OK. Bine, Nicio problemă.

Din convorbirea telefonică purtată din data de 15.10.2008, ora 17:49:52, purtată de Truică Remus cu David Barnett, aflată în volumul 8, filele 66-68 din dosarul de urmărire penală, rezultă că inculpatul Truică Remus era cel care se preocupa să găsească soluția de a trece terenul din punct de vedere administrativ pe o altă stradă, unde taxele notariale ce trebuiau achitate erau mai mici:

REMUS TRUICĂ: Da, ştiu. Am discutat azi cu Robert. Ştiu despre ce este vorba. Dacă vă amintiți, în discuția noastră sunt două străzi pe care le-am luat în considerare. Deci, dacă folosim una dintre străzi e 2.5 milioane, dacă o folosim pe cealaltă este mult, mult mai mult. Deci, notarul public ne-a spus să nu folosim strada ieftină, deoarece hârtiile pe care le avem sunt înregistrate pe strada scumpă. Aşa că acum încercăm să găsim o soluție. Nu ştiu ce Robert a scris în mail-ul său, dar încercăm să găsim o soluție să luăm alt număr, număr poştal pentru a pune tot pământul pe strada ieftină.

DAVID: Da.

REMUS TRUICĂ: Pentru că este…imens.

DAVID:…E imens. Nu are sens. Uite cum facem! Nu mă voi duce la Benny până nu am veşti de la tine… pentru că dacă mă duc cu numărul acesta… Nu ştiu care va fi reacția sa."

Acelaşi lucru rezultă şi din convorbirea telefonică purtată în data de 16.10.2008, ora 15:29:41, de Truică Remus cu David Barnett, aflată în volumul 8, filele 76-77, din dosarul de urmărire penală:

„DAVID: Încerc să pregătesc transferul pentru două milioane de dolari.
REMUS TRUICĂ: Da.
DAVID: Şi este un moment mai dificil, BENY mi-a spus să găsim o modalitate să evităm asta.
REMUS TRUICĂ: Ce să evităm?
DAVID: Transferul celor două milioane şi jumătate de dolari... şi i-am spus lui BENY...
REMUS TRUICĂ: Tu eşti avocat, ştii... ştii exact despre ce este vorba! Nu putem evita asta.
DAVID: I-am spus asta lui BENY. I-am spus ! BENY, a spus asta e... pentru că tu şi REMUS sunteţi oameni foarte creativi şi trebuie să existe o cale să evitaţi asta...”

Deşi convorbirile nu relevă aspecte esenţiale privind infracţiunile de trafic şi cumpărare de influenţă, ele confirmă cele rezultate din declaraţiile persoanelor audiate, că inculpatul Truică Remus se comporta ca un administrator de fapt al societăţii Reciplia SRL şi s-a ocupat de transmiterea efectivă a proprietăţii celor două bunuri retrocedate către această societate.

Din toate probele rezultă că inculpatul Al României Paul Philippe a transmis către SC RECIPLIA SRL, la care inculpatul Truică Remus era asociat prin internediul firmei Reciplia LTD., bunurile promise anterior, în schimbul folosirii influenţei sale asupra funcţionarilor competenţi să soluţioneze cererile sale de retrocedare.

Atât pretinderea din lunile august-septembrie 2006, cât şi primirea bunurilor Pădurea Snagov, la 15.10.2007, şi Ferma Regală Băneasa, la 15.01.2009, fac parte din aceeaşi infracţiune de trafic de influenţă, comisă de inculpatul Truică Remus faţă de inculpatul Al României Paul Philippe. Aşa cum s-a arătat anterior în capitolul referitor la schimbarea încadrării juridice a faptelor reţinute în sarcina inculpaţilor, fiind vorba de modalităţi alternative de săvârşire a aceleiaşi infracţiuni de trafic de influenţă (pretinderea şi respectiv primirea ulterioară a bunurilor pretinse) se va reţine unitatea naturală de infracţiune. Practica judiciară şi doctrina au arătat că în cazul în care infracţiunea de trafic de influenţă se comite prin acte de pretindere a unor bunuri, urmate de predarea efectivă a acestor bunuri la date ulterioare, atât actele de pretindere, cât şi actele de primire, sunt incluse în conţinutul infracţiunii unice de trafic de influenţă.

Pentru aceste motive, în drept, instanţa reţine că fapta inculpatului Truică Remus care, în perioada august-septembrie 2006 a pretins de la inculpatul Al României Paul Philippe transmiterea către SC RECIPLIA SRL (la care el era asociat prin intermediul firmei Reciplia LTD) a bunurilor revendicate de acesta din urmă de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, în schimbul folosiri influenţei pe care o avea asupra funcţionarilor competenţi să soluţioneze cererile de revendicare, iar la 15.10.2007 şi 15.01.2009 societatea mai sus menţionată a primit în proprietate bunurile Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, constituie infracţiunea de trafic de influenţă, prevăzută atât în art. 291 alin. 1 din actualul Cod penal, cât şi în art. 257 din vechiul Cod penal, urmând a fi stabilită legea penală mai favorabilă la individualizarea pedepsei.

De asemenea, aceleaşi aspecte sunt valabile şi pentru infracţiuna corelativă de cumpărare de influenţă, săvârşită de inculpatul Al României Paul Philippe. Această infracţiune s-a consumat în perioada august-septembrie 2006, iar actele de predare efectivă a bunurilor promise – Pădurea Snagov la data de 15.10.2007 şi Ferma Regală Băneasa la data de 15.01.2009 – fac parte din aceeaşi infracţiune unică de cumpărare de influenţă, fiind vorba de o unitate naturală de infracţiune.

În drept, instanţa reţine că fapta inculpatului Al României Paul Philippe de a promite şi a preda ulterior, la 15.10.2007 şi 15.01.2009, către SC RECIPLIA SRL, cele două bunuri retrocedate, în schimbul influenţei pe care inculpatul Truică Remus a exercitat-o asupra funcţionarilor competenţi să dispună asupra retrocedării, constituie infracţiunea de cumpărare de influenţă, prevăzută de art. 292 din actualul Cod penal şi de art. 6^1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptelor), urmând a fi stabilită legea penală mai favorabilă la individualizarea pedepsei.

În ce priveşte infracţiunea de dare de mită, comisă de inculpatul Truică Remus în toamna anului 2008, prin oferirea şi achitarea unei cazări pentru patru persoane la un hotel din străinătate, în legătură cu îndeplinirea atribuţiilor de serviciu de către fostul director al ICDPP, Horia Iliescu, instanţa de fond a constatat că sunt întrunite toate elementele constitutive ale infracţiunii prevăzute de art. 290 alin. 1 din actualul Cod penal şi de art. 255 alin. 1 din vechiul Cod penal.

Având în vedere perioada scursă de la data săvârşirii faptei până în prezent, precum şi dispoziţiile art. 122 alin. 1 lit. d) din vechiul Cod penal, care este lege penală mai favorabilă pentru inculpatul Truică Remus, prima instanţă a constatat intervenită prescripţia răspunderii penale pentru această infracţiune.

b. Referitor la infracţiunea de trafic de influenţă reţinută în sarcina inculpatei SC RECIPLIA SRL

În sarcina inculpatei SC RECIPLIA SRL s-a reţinut în actul de sesizare că, în realizarea obiectului de activitate, prin intermediul reprezentanţilor săi, inculpaţii TRUICĂ REMUS (asociat, mandatar şi administrator de fapt), TAL SIBERSTEIN (asociat), MARCOVICI MARIUS ANDREI (administrator), MATEESCU LUCIAN CLAUDIU (mandatar, administrator de fapt), BENYAMIN STEINMETZ (asociat), care în mod continuat în perioada 01 noiembrie 2006 – sfârşitul anului 2013, acţionând în modalitatea descrisă la punctul I din expunerea stării de fapt, i-au promis inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că prin influenţa pe care o au, în mod direct (fost şi actual consilier al primului ministru) şi indirect, prin intermediul relaţiilor pe care le au în lumea politică, în justiţie, la cel mai înalt nivel şi presă (relaţii prietenie /afaceri cu membrii ai guvernului, parlamentari, funcţionari autorităţi publice, cu persoane cu influenţă în presă, relaţii la ÎCCJ, contractarea serviciilor unei firme de avocatură de top), asupra funcţionarilor publici implicaţi în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate, îi pot determina pe aceştia să-i retrocedeze averea pretinsă (la care nu era îndreptăţit), solicitând în schimb o parte considerabilă din aceasta, între 50 – 80% din fiecare bun care va fi obţinut şi care va fi transferat în patrimonial societăţii, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele

constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea continuată de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, în forma unității naturale.

Instanța de fond a constatat că în cauză sunt probe suficiente cu privire la săvârşirea de către inculpata SC RECIPLIA SRL a infracțiunii de trafic de influență.

Instanța a motivat anterior săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență, constând în pretinderea în august-septembrie 2006, în numele inculpatei SC Reciplia SRL, şi primirea de către această societate la 15.10.2007 şi 15.01.2009, de la inculpatul Al României Paul Philippe, a bunurilor Pădurea Snagov şi ferma Regală Băneasa, în schimbul folosirii de către inculpatul Truică Remus a influenței asupra funcționarilor publici competenți să dispună cu privire la retrocedarea acestor imobile.

Toate argumentele arătate mai sus pentru a justifica reținerea în sarcina inculpatului Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență sunt valabile şi pentru atragerea răspunderii penale a inculpatei SC RECIPLIA SRL pentru aceeaşi infracțiune, urmând a arăta în continuare doar argumentele suplimentare care justifică această soluție pentru persoana juridică inculpată.

În ce priveşte răspunderea penală a persoanei juridice, în legislația noastră a fost consacrat sistemul răspunderii directe a persoanei juridice, în care aceasta din urmă răspunde pentru fapta proprie, iar nu pentru fapta altei persoane. În art. 135 alin. 1 Cod penal se prevede că persoana juridică răspunde pentru infracțiunile săvârşite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice.

Aşadar, orice faptă care ar fi săvârşită de o persoană în realizarea obiectului de activitate sau în interesul sau în numele persoanei juridice atrage răspunderea penală a persoanei juridice, chiar dacă nu este vorba de o faptă comisă de reprezentanții legali ai persoanei juridice. În doctrină s-a arătat că *„pot fi imputate persoanei juridice actele comise de organe, reprezentanți, mandatari, prepuşi sau chiar persoane care, formal, nu lucrează pentru persoana juridică, dar care, în fapt, acționează sub autoritatea acesteia ori de a căror acțiune persoana juridică a beneficiat”* (F. Streteanu, R. Chiriță, Răspunderea penală a persoanei juridice, Ediția 2, Editura C.H. Beck, 2007, pagina 397).

În speță inculpata SC RECIPLIA SRL a beneficiat cel mai mult de pe urma faptei inculpatului Truică Remus de trafic de influență, deoarece a dobândit în proprietate bunurile retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe. Inculpatul Truică Remus a acționat în săvârşirea infracțiunii de trafic de influență descrisă anterior în interesul şi în numele persoanei juridice SC RECIPLIA SRL, fiind întrunite în acest fel condițiile legale pentru răspunderea penală a acestei persoane juridice. El a fost desemnat, ca mandatar al acestei persoane juridice, să se ocupe

de negocierea şi încheierea în numele societății a celor două contracte de transmitere a drepturilor succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe. Astfel, a fost încheiat la data de 01.11.2006, la societatea de avocatură Țuca, Zbârcea şi Asociații, contractul de cesiune drepturi, aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între inculpatul Al României Paul Philippe şi SC RECIPLIA SRL**,** reprezentată de inculpatul Truică Remus (aflat în vol. 19, filele 26-36 din dosarul de urmărire penală), care a înlocuit contractul similar din 21 septembrie 2006.

Aşa cum s-a arătat anterior, încheierea acestui contract s-a făcut ca urmare a traficării de către inculpatul Truică Remus a influenței pe care o avea pe lângă funcționarii competenți să soluționeze cererile inculpatului Al României Paul Philippe de retrocedare a bunurilor moştenite de pe urma fostului Carol al II-lea.

Inculpatul Truică Remus avea la momentul săvârşirii infracțiunii de trafic de influență şi calitatea de asociat în cadrul Reciplia Ltd., care este singurul asociat al SC Reciplia SRL. Societatea Reciplia LTD a fost înființată în 19 septembrie 2005, dar părțile sociale au fost dobândite de societatea controlată de inculpatul Steinmetz Beniamin (Riverside Real Estate Corp.) la data de 16.11.2006 (fila 37 din concluziile scrise depuse de inculpata SC Reciplia SRL). După această cesiune cele 5.000 de părți sociale au fost deținute de: RIVERSIDE REAL ESTATE CORP. (înregistrată în Insulele Virgine Britanice), controlată de BENYAMIN STEINMETZ – 4390 părți sociale, reprezentând 87,8%, TRUICĂ REMUS – 390 părți sociale, reprezentând 7,8 % şi STG VENTURES LTD (înregistrată în Insulele Virgine Britanice) – 220 părți sociale, reprezentând 4,4%.

Inculpații Tal SILBERSTEIN şi SHIMON SHEVEZ sunt asociați în STG VENTURES LTD, iar BENYAMIN STEINMETZ şi REMUS TRUICĂ au fost asociați în RIVERSIDE REAL ESTATE CORP.

La 15.12.2008 inculpatul Truică Remus a cesionat către Doorbell Trading Ltd. (societate deținută de martorul Dimofte Radu) un număr de 390 părți sociale.

La data de 9.05.2010, după ce s-a certat cu ceilalți asociați, inculpatul Truică Remus a cesionat către Riverside Real Estate Corp. restul de 390 de părți sociale, ieşind din societate.

Deşi a deținut, în perioada săvârşiri infracțiunii de trafic de influență, un număr mic de părți sociale la societatea Reciplia Ltd, inculpatul Truică Remus s-a comportat față de terțele persoane ca fiind unicul asociat al inculpatei SC Reciplia SRL, fiind mandatat de ceilalți asociați cu puteri depline în ce priveşte demersurile făcute pentru retrocedarea şi gestionarea bunurilor primite de la inculpatul Al României Paul Philippe. Acesta din urmă a arătat în declarațiile sale date în cursul urmăririi penale că nu a ştiut că inculpatul Truică Remus are mai mulți asociați în proiectul Reciplia S.R.L., ci a aflat de acest lucru mult mai târziu, după retrocedarea celor două bunuri şi transmiterea lor către SC Reciplia SRL. Chiar în plângerea depusă la parchet în data de 23.01.2015 inculpatul Al României Paul Philippe arată că a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesorale din 01.11.2006 cu Reciplia SRL, firmă despre care a ştiut *„că are un unic asociat în persoana dlui. Remus Truică, care era în acelaşi timp şi administrator al acestei societăți”*.

Din toate acțiunile desfăşurate de inculpatul Truică Remus atât anterior, cât şi ulterior dobândirii celor două bunuri imobile de către SC Reciplia SRL, rezultă că inculpatul Truică Remus a coordonat activitatea acestei societăți până în anul 2010, când a ieşit din societate. Chiar şi ceilalți inculpați care au fost asociați cu inculpatul Truică Remus în cadrul Reciplia Ltd., respectiv Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein, recunosc acest lucru arătând în mod explicit la fila 126 din concluziile scrise că *„începând cu 1 noiembrie 2006 şi până la data de 9 mai 2010, activitatea RECIPLIA SRL a fost coordonată de inc. TRUICĂ REMUS”*.

De asemenea, acelaşi aspect rezultă şi din declarația de martor dată de Aparaschivei Cristian în cursul urmăririi penale (aflată în vol. VII, la filele 260-314 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că *„De Reciplia din România s-a ocupat Remus Truică.”* În declarația dată în instanță în data de 23.06.2017 martorul arată că îşi menține declarațiile date în cursul urmăririi penale.

La fel rezultă şi din declarația de martor dată de Dimofte Radu în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 7 din dosarul de urmărire penală), în care arată că *„Nu am văzut vreodată structura acționarilor Reciplia Ltd, dar din câte cunosc inițial Truică a făcut propunerea pentru un procent mai mare de acțiuni şi după tranzacție am constatat că am luat 9% cu opțiunea de a dobândi ulterior alte acțiuni., în funcție de rezultatul firmei. Am aflat ulterior că acționar majoritar la Reciplia Ltd este Benny Steinmetz, dar că acțiuni dețin şi Tal Silberstei şi Shimon – cumnatul lui Steinmetz şi de asemenea Remus Truică.”* În declarația dată în instanță în data de 5.05.2017 martorul Dimofte Radu confirmă în mod explicit calitatea de *„administrator în România”* al societății Reciplia S.R.L. a inculpatului Truică Remus: *„Când mi l-a prezentat pe domnul Steinmetz mi-a confirmat că firma Reciplia este a dânsului, că îl are acționar şi partener pe domnul Truică, şi că de Reciplia se ocupă domnul Tal Silberstein şi Truică. Truică era împuternicit ca un fel de administrator în România, şi domnul Tal Silberstein îl coordona, tinea legătura cu domnul Steinmetz şi îl coordona.”* Martorul mai arată în această declarație că *”Tot în acea perioadă Tal e primul care mi-a spus că el a luat conducerea firmei de la Remus Truica şi mi-a prezentat doi colaboratori, pe domnul Marcovici si pe domnul Moshe Agavi.”* Este importantă declarația martorului Dimofte Radu sub acest aspect, deoarece el a fost chiar unul din asociații Reciplia Ltd., alături de inculpații Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Truică Remus.

Acelaşi lucru reiese în mod implicit şi din unele convorbiri telefonice purtate de inculpatul Truică Remus cu ceilalți inculpați asociați cu el în cadrul Reciplia Ltd., care confirmă aspectele reținute de instanță din celelalte probe.

Astfel, puterea deplină a inculpatului Truică Remus de a acționa în România în numele SC Reciplia SRL şi în interesul acesteia, în legătură cu retrocedarea imobilelor către inculpatul Al României Paul Philippe, rezultă şi din convorbirea telefonică din data de 22.10.2007, orele 19:17:59, purtată între Truică Remus şi Benjamin Steinmetz (aflată în dosarul de urmărire penală, vol. 8, filele 14-17):

BENY: Ok, ok. Spune-mi, cum s-a mai avansat ...? Snagovul e al nostru. Cum este situația cu Băneasa, am mai progresat?

REMUS TRUICĂ: Da, este foarte avansată. De asemenea, o să-ți explic când ne vedem, oricum vreau până de Crăciun vreau să definitivez cel puțin 6 puncte. O să ți le arăt care dintre ele. Dar astea 6 sunt probabil… nu cele mai mari, dar ... Băneasa este cel mai mare, dar celelalte sunt de asemenea foarte mari.

BENY: Nu Băneasa, fără să includă Băneasa.

REMUS TRUICĂ: Include, bineînțeles că şi Băneasa.

BENY: La sfârşitul acestui an tu vrei să termini Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Da, da, bineînțeles.

BENY: Fantastic! Te-ai descurcat foarte bine, ah?

Din convorbirea din data de 15.04.2008, ora 11:39:25, purtată între Truică Remus şi Benny Steinmetz (aflată în vol. 8, filele 29-33 din dosarul de urmărire penală) rezultă că inculpatul Truică Remus, cu acceptul inculpatului Benjamin Steinmetz, care deținea prin intermediul altor firme majoritatea părților sociale din Reciplia Ltd., a acționat cu puteri depline de reprezentare a societății inculpate RECIPLIA SRL:

REMUS TRUICĂ: Ok. Al doilea subiect se referă la Băneasa. Suntem la stadiul la care schimbăm documentele între noi şi instituție. Sunt total nefolositoare actele pe care ni le-au trimis, dar cel puțin nu au intenție rea. Documentele sunt neutre. Neutre sau pozitive. Sper că vom încheia direct cu ei foarte curând… se referă la institut

BENNY: Ok. Ce înseamnă dacă se finalizează?

REMUS TRUICĂ: Înseamnă că semnăm cu ei. De fapt, avem nevoie doar de o semnătură de la ei. Nu avem nevoie de altceva. Am pus totul acolo, 99,9% este totul gata. Nu știu de ce încă… probabil vor să fie acoperiți înainte de a semna.

BENNY: Asta e ultima semnătură de care ai nevoie de la minister? Ultima?

REMUS TRUICĂ: Poftim?

BENNY: Am crezut că ai nevoie de mai multe lucruri, dar nu ai nevoie de altceva.

REMUS TRUICĂ: Cu ei? Cu instituția?

BENNY: Nu şti cu cine, cu oricine…

REMUS TRUICĂ: Da. E nevoie de un singur lucru. Să semneze şeful instituției, în rest totul e realizat.

BENNY: Bun….REMUS TRUICĂ: Cu Aviația am realizat toate întâlnirile în ultimele două, trei săptămâni. MOSHE mi-a spus că ți-a trimis, nu ştiu ce, aşteaptă aprobarea ta.

BENNY: Mi-a trimis nişte acte mici prin care mi-a explicat situația financiară. Exact ce mi-ai spus şi tu, nu sunt bani acolo, sunt puțini bani. Trebuie să stăm de vorbă să discutăm despre paşii pe care îi avem de făcut… Trebuie să avansăm, aşa cum am discutat.

REMUS TRUICĂ: Da.

(…)…BENNY: Aştept veşti bune în legătură cu Băneasa (?), e important.

REMUS TRUICĂ: Crede-mă că aştept mai mult decât tine. Sunt ca… aceste semnături.

BENNY: Trebuie să găsim o soluție pe partea financiară. E foarte dificil să păstrăm…

REMUS TRUICĂ: Ştiu am discutat cu… Am discutat cu TAL acum o să-ți spună câteva lucruri când se va întoarce. Acum e Kiev.

BENNY: Ok….REMUS TRUICĂ: Te va suna, probabil….BENNY: Mulțumesc….REMUS TRUICĂ: Pa!

Ca şi convorbirea anterioară, din convorbirea telefonică din data de 08.05.2008, purtată între Truică Remus şi Benny Steinmetz (aflată în vol. 8, filele 36-38 din dosarul de urmărire penală) rezultă că inculpatul Truică Remus se ocupa de toate aspectele legate de retrocedarea imobilului Ferma Regală Băneasa, acționând ca un împuternicit cu drepturi depline de reprezentare:

BENY: Şi eu sper. Cum a decurs? Când va fi finalul finalului la Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Deci, după cum deja ştii, prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic şi am găsit cine este şeful tipului care ar fi trebuit să facă asta şi am descoperit că este de la alt..., să spunem în competiție cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine şi am găsit acum instrumentele şi mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut şi voi merge eu împreună cu prințul, cu avocații şi, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă. Dar nu vreau să…

BENY: După decizia favorabilă ce se va întâmpla atunci?

REMUS TRUICĂ: Nimic. Doar vor semna şi va fi a noastră. Asta e tot. Nu sunt mai mulți paşi, e doar un pas.

BENY: Deci nu trebuie să mai vorbeşti cu cineva, să mai întrebi pe cineva, se termină, e rezolvată?

REMUS TRUICĂ: Da. Doar de semnat. Asta-i tot. Probabil nu va fi chiar mâine, dar important este să avem o decizie favorabilă mâine.

BENY: Deci lipseşte doar o semnătură?

REMUS TRUICĂ: Exact, doar una.

BENY: Şi apoi este chiar al nostru? Adică putem începe munca pe teren?

REMUS TRUICĂ: Da, este 100% al nostru, este ca şi maşina ta, e a ta (RÂDE).

BENY: Foarte bine. Şi apoi nu trebuie să dăm nimic, ca la Snagov, să dăm un hectar aici, un hectar acolo...

REMUS TRUICĂ: Ăhh, avem de la început, cei 20%, cu care Radu este însărcinat să ..., dar în rest nu. Adică, va fi probabil o sumă mică pentru aceşti oameni, dar nu mare lucru.

Din convorbirea din data de 16.10.2008, ora 16:25:08, purtată între inculpatul Remus Truică şi inculpatul Tal Silberstein (aflată în vol. 8, filele 78-80 din dosarul de urmărire penală), rezultă că inculpatul Truică Remus era cel care „a rezolvat totul" cu privire la taxa notarială pentru transmieterea proprietății imobilului Ferma regală Băneasa către S.C. Reciplia S.R.L.:

REMUS TRUICĂ: Deci, când David şi Hanz au fost la Bucureşti la biroul avocatului, am făcut, să zicem, ...pentru taxa(?) de la Notariat şi totul. Şi minimul pe care l-au putut face pentru noi a fost trei milioane, aproape trei milioane .

TAL: Da.
REMUS TRUICĂ: După asta, ei ne-au trimis(?) nouă o scrisoare care…
TAL: …o secundă! (Se adresează altcuiva, care îl întreabă: Mă întorc cu spatele?) Da. Ei ne-au trimis o scrisoare.
REMUS TRUICĂ: OK. Despre taxa notarială pe care ei nu-o pot face pr… trebuie să fie şase milioane şi ceva. Nu ştiu cât de mult. Şi, desigur, am devenit foarte, foarte…
TAL: Asta mi-ai spus. Şi doamna mi-a spus de şase milioane, din cauza adresei scumpe.
REMUS TRUICĂ: OK. Şi la sfârşit, noi am rezolvat totul, aşa că acum este aşa cum am discutat la început. Dar acum David m-a sunat şi de asemenea l-a sunat pe Robert că Benny ne solicită să găsim o soluție să nu plătim nici aceste trei milioane de asemenea. El a spus: Hai să găsim o soluție foarte creativă!

Faptul că aceste convorbiri sunt purtate cu cei care deținеau restul părților sociale din Reciplia Ltd. (prin intermediul altor firme) are relevanță sub aspectul răspunderii penale a inculpatei SC Reciplia SRL, deoarece această din urmă societate are ca asociat unic Reciplia Ltd. Actele lor angajau ambele societății şi sunt de natură să releve existența vinovăției inculpatei SC Reciplia SRL cu privire la infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus. Permițându-i acestuia din urmă să acționeze ca un administrator de fapt în România, în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe şi cu terțele persoane, reprezentanții SC Reciplia SRL au angajat această societate în răspunderea penală pentru infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe.

Vinovăția societății rezultă din organizarea internă a acesteia, care i-a acordat inculpatului Truică Remus puteri depline de reprezentare în legătură cu aspectele legate de singurul ei obiect de activitate. Faptul că reprezentanții firmelor asociate cu inculpatul Remus Truică în Reciplia Ltd. au fost de acord ca acesta să acționeze cu puteri depline pentru realizarea acestui obiect de activitate constituie un alt element care justifică reținerea vinovăției societății comerciale Reciplia SRL pentru infracțiunea de trafic de influență.

Chiar dacă nu se poate reține că societatea RECIPLIA SRL a fost înființată cu scopul săvârşirii acestei infraciuni, se reține cu certitudine că infracțiunea de trafic de influență săvârşită de inculpatul Truică Remus a fost comisă în interesul acestei societăți, deoarece societatea avea ca obiect de activitate principal redobândirea şi valorificarea acestor bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe. Primind bunurile pretinse de inculpatul Truică Remus de la Al României Paul Philippe în schimbul traficării influenței, societatea Reciplia SRL şi-a sporit patrimoniul şi a obținut avantaje patrimoniale semnificative. Din acest motiv, nu are nicio relevanță faptul că societatea Reciplia SRL a fost înființată ca o entitate comercială cu scop special (SPV – special-purpose vehicle) şi că astfel de entități sunt legale şi au o justificare economică licită. Din moment ce infracțiunea de trafic de influență a fost comisă de inculpatul Truică Remus în interesul şi în

numele acestei societăți, aceasta răspunde penal pentru aceeaşi infracțiune de trafic de influență.

Aceste aspecte atrag răspunderea penală a inculpatei Reciplia SRL indiferent dacă societatea a avut intenția de a dezvolta imobiliar terenurile astfel dobândite, aşa cum susține, ori a intenționat doar să le revândă, obținând un profit.

De asemenea, nu are nicio relevanță sub aspectul răspunderii penale a societății faptul că Reciplia SRL a avut ca administrator statutar pe d-na Sandra Merloni Horemans din anul 2005 până la data de 15.10.2010, iar începând cu această dată l-a avut ca administrator statutar pe inculpatul Marcovici Marius Andrei. Pentru a se reține răspunderea penală a persoanei juridice nu trebuie ca infracțiunea să fie comisă de reprezentantul legal al societății, ci este suficient ca aceasta să fie comisă în interesul ori în numele acesteia de către orice persoană. Or, aşa cum s-a arătat anterior, inculpatul Truică Remus a acționat în săvârşirea infracțiunii de trafic de influență în interesul SC Reciplia SRL, iar pentru unele acte a avut chiar mandat de reprezentare din partea administratorului statutar al societății.

Astfel, prin procura speciala emisa în 14.09.2006 (valabila pană în 14.10.2006), administratorul Sandra Merloni-Horemans l-a împuternicit pe Truica Remus *„sa negocieze termenii si condițiile oricăror acte cu privire la cesiunea de drepturi* (se refera la cesiunea de drepturi cu Al României Paul Philippe), *[...] să semneze şi să efectueze orice cereri, formulare şi orice documente de orice tip, să depună şi/sau să ridice orice tip de documente, în fața terților, notarului public sau autoritarilor competente”* (înscrisul menționat la pct. 14 al notei de probe depusa de inculpatul Roşu Robert la dosarul cauzei la termenul de judecata din 8.03.2019). Prin procura speciala emisa in 7.11.2006 (valabilă până în 7.12.2006), administratorul Sandra Merloni-Horemans l-a împuternicit pe Truica Remus în vederea deschiderii unui cont bancar în RON şi valută în numele companiei; mandatarul a fost împuternicit să semneze în numele societății toate documentele necesare efectuării acestor demersuri (acte aflate în volumul 39 din dosarul de urmărire penală).

Faptul că societatea Reciplia SRL a avut angajați colaboratori externi care i-au oferit în mod legal consultanță şi servicii în domeniul juridic, fiscal contabil şi imobiliar nu înlătură existența infracțiunii de trafic de influență, deoarece nu este necesar pentru răspunderea penală a persoanei juridice ca aceasta să comită ilegalități sub aceste aspecte. Este suficient ca persoana care a săvârşit o infracțiune să fi acționat în interesul ori în numele persoanei juridice, iar în speță s-a arătat anterior că inculpatul Truică Remus a acționat în acest mod.

Nu are relevanță sub acest aspect nici faptul că Reciplia SRL a făcut raportările fiscale şi a achitat obligațiile bugetare datorate ori că sursele de finanțare provin din împrumuturi acordate de Reciplia Ltd sau de alte persoane fizice.

Aşa cum s-a arătat anterior, în motivarea soluției de condamnare a inculpatului Truică Remus pentru infracțiunea de trafic de influență, chiar dacă inculpatul Al României Paul Philippe obținuse prin hotărârea Comisie județene de fond funciar Ilfov restituirea Pădurii Snagov, acesta nu fusese pus efectiv în

posesie până la momentul încheierii contractului de transmitere a drepturilor succesorale din 1.11.2006, încheiat în numele SC Reciplia SRL de către inculpatul Truică Remus. Din acest motiv, acționând în interesul societății inculpate şi în numele acesteia la săvârşirea infracțiunii de trafic de influență comisă cu ocazia încheierii şi executării acestui contract, este atrasă răspunderea penală a persoanei juridice.

Faptul că anterior încheierii contractului din 21.09.2006 şi, implicit, a celui din 01.11.2006 societatea Reciplia SRL a apelat la o casă de avocatură pentru întocmirea unui raport de audit juridic şi că în acest raport s-a concluzionat că inculpatul Al României Paul Philippe ar avea dreptul să solicite restituirea mai multor proprietăți nu constituie un argument împotriva reținerii infracțiunii de trafic de influență în sarcina societății. Aşa cum s-a arătat anterior, în motivarea reținerii infracțiunii comise de inculpatul Truică Remus, infracțiunea de trafic de influență se poate reține chiar dacă se promite influențarea unui funcționar să facă un act legal, nu doar în cazul în care ar fi vorba de efectuarea de către acesta a unui act ilegal. Inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul să solicite restituirea acestor proprietăți, însă, până la momentul săvârşirii infracțiunii de trafic de influență nu reuşise să dobândească în mod efectiv nici un bun, deoarece se lovise de diferite impedimente birocratice. Or, față de acest aspect, inculpatul a înțeles să apeleze la cumpărarea influenței inculpatului Truică Remus pentru depăşirea acestor impedimente administrative.

Pentru a se reține săvârşirea unei infracțiuni de către persoana juridică nu este necesar ca toți acționarii ori reprezentanții legali să cunoască despre faptul că o persoană comite o infracțiune în interesul sau în numele persoanei juridice respective. De aceea nu poate fi luat în considerare ca argument împotriva reținerii infracțiunii de trafic de influență de către SC Reciplia SRL faptul că avocații care au întocmit raportul de due diligence nu au identificat ilegalități în procedurile de revendicare desfăşurate până la momentul încheierii contractului de transmitere a drepturilor succesorale din 21.09.2006. Chiar dacă proiectul acestui contract ar fi fost redactat de avocatul Leți Octavian, care lucra pentru inculpata Păvăloiu Nela, cele consemnate în contract au fost rezultatul înțelegerii făcute de inculpatul Truică Remus cu inculpatul Al României Paul Philippe, deoarece avocatul nu putea consemna în contract altceva decât i-au solicitat cei care au purtat discuțiile. Contractul din 1.11.2006 este doar o variantă puțin modificată a contractului din 21.09.2006, rămas neschimbat sub aspectul procentelor revenite fiecărei părți din valoarea bunurilor revendicate.

Acest contract ar fi fost legal dacă cele menționate cu privire la drepturile şi obligațiile fiecărei părți nu ar fi fost rezultatul săvârşirii infracțiunilor de trafic şi cumpărare de influență. Dacă încheierea contractului şi cotele revenite fiecărei părți din valoarea bunurilor retrocedate au fost rezultatul săvârşirii infracțiunilor de trafic şi cumpărare de influență, aşa cum s-a arătat anterior, contractul nu mai poate fi considerat ca reprezentând o afacere legală.

Avansul plătit inculpatului Al României Paul Philippe, de 4 milioane de euro, nu anulează înțelegerea ilicită rezultată din săvârşirea infracțiunilor de trafic şi cumpărare de influență. De altfel, acest avans este unul foarte mic în raport cu

valoarea estimată de părți a bunurilor dobândite de Reciplia SRL, de peste 300 de milioane de euro, aşa cum rezultă chiar din declarația inculpatului Al României Paul Philippe. În plus, la momentul încheierii contractului de cesiune terenul din Pădurea Snagov se afla în stadiul final de retrocedare, iar evaluarea acesteia la momentul respectiv (care ținea cont de posibilitatea ca terenul să devină construibil) era mult peste valoarea de 4 milioane de euro.

Aşadar, riscul asumat de societatea Reciplia SRL la momentul încheierii contractului era unul minor, iar beneficiile dobândite erau ridicate, având în vedere procentele extrem de mari din valoarea bunurilor, care îi reveneau societății. Doar în cazul Fermei Regale Băneasa societatea ar fi câştigat peste 100 de milioane de euro, iar inculpatul Truică Remus era sigur că va reuşi obținerea acestui bun, aşa cum rezultă din probele menționate anterior.

Neprimirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a procentului care i s-ar fi cuvenit din valoarea celor două bunuri retrocedate, care au fost transmise inculpatei Reciplia SRL a fost motivul care a declanşat conflictul dintre acesta şi reprezentanții societății inculpate. Inculpatul Al României Paul Philippe a aflat că a fost înstrăinată o parte din terenurile transmise societății Reciplia SRL şi că el nu a primit nimic din procentele de 50% şi respectiv 20%, cât i-ar fi revenit din valoarea acestor bunuri. Acest conflict s-a declanşat la scurt timp după transmiterea bunurilor în proprietatea SC Reciplia SRL şi a continuat până la momentul declanşării urmăririi penale în prezenta cauză. Activitatea din această perioadă, desfăşurată de inculpați, s-a axat pe încercarea de a rezolva acest litigiu. Inculpatul Al României Paul Philippe şi-a angajat alți avocați, începând cu anul 2009, şi s-a asociat în demersul său pentru a-şi dobândi partea cuvenită din aceste bunuri cu firma Lot Invest SRL, pe care o deținea împreună cu martorul Caval Ninel. Astfel s-a ajuns la încheierea unei noi înțelegeri, la data de 13.04.2011, între inculpatul Al României Paul Philippe, inculpata S.C. Reciplia S.R.L. şi societatea Lot Invest S.R.L.

Ulterior predării către inculpata Reciplia SRL a celor două bunuri retrocedate nu se mai poate reține în sarcina inculpatei Reciplia SRL alte acte ale infracțiunii de trafic de influență, deoarece s-a declanşat conflictul dintre inculpatul Al României Paul Philippe şi reprezentanții societății inculpate şi s-a retras inculpatul Truică Remus din această societate. Din aceste motive, instanța va reține că inculpata Reciplia S.R.L. a săvârşit infracțiunea de trafic de influență, ca şi inculpatul Truică Remus, prin pretinderea în perioada august-septembrie 2006 şi primirea, la 15.10.2007 şi 15.01.2009, de la inculpatul Al României Paul Philippe, a bunurilor Pădurea Snagov şi Rerma Regală Băneasa.

La data la care au fost predate cele două bunuri către SC Reciplia SRL era incriminată răspunderea penală a persoanei juridice, iar aceste acte de primire intră în conținutul infracțiunii de trafic de influență, reținută în sarcina inculpatei SC Reciplia SRL. Aşa cum s-a arătat anterior, în analizarea schimbărilor de încadrare juridică, în cazul infracțiunii de trafic de influență suntem în prezența unei unități naturale care cuprinde în conținutul său atât actele de pretindere, cât şi actele de primire. Aşadar, nu poate fi primită susținerea inculpatei SC RECIPLIA SRL, potrivit căreia în august-septembrie 2006 nu era reglementată răspunderea penală a

persoanei juridice. Din moment ce unele acte ale infracțiunii de trafic de influență (actele de primire) au fost comise după reglementarea răspunderii penale a persoanei juridice, aceasta răspunde penal pentru infracțiunea de trafic de influență, fiind respectat principiul legalității incriminării.

Toate demersurile făcute de reprezentanții societății Reciplia SRL după data de 15.01.2009 nu sunt acte de trafic de influență, ci încercări de a aplana conflictul cu inculpatul Al României Paul Philippe.

Probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu relevă acte de promitere a influenței pe lângă funcționarii publici, pe care să le fi comis reprezentanții SC Reciplia SRL după ieşirea din societate a inculpatului Truică Remus şi nici acte de pretindere sau de primire a unor bunuri de către aceştia, în contul unor astfel de promisiuni. Instanța va detalia acest aspect la analizarea acuzațiilor aduse sub acest aspect inculpaților Tal Silberstein, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian şi Andronic Dan Cătălin.

Pentru aceste motive, instanța reține că, în drept, fapta inculpatei SC Reciplia SRL care, prin intermediul inculpatului Truică Remus, a pretins în perioada august-septembrie 2006 şi apoi a primit la 15.10.2007 şi la 15.01.2009, de la inculpatul Al României Paul Philippe, bunurile Pădurea Snagov şi Rerma Regală Băneasa, în schimbul promisiunii exercitării influenței inculpatului Truică Remus asupra funcționarilor publici competenți să dispună asupra retrocedării acestor imobile, constituie infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 291 din actualul Cod penal şi de art. 257 din vechiul Cod penal, cu aplicarea legii penale mai favorabile.

c. Referitor la infracțiunea de trafic de influență reținută de parchet în sarcina inculpatului Roşu Robert Mihăiță.

În sarcina inculpatului ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ parchetul a reținut în actul de sesizare că, acționând în mod continuat, începând cu luna septembrie 2006, în baza aceleaşi rezoluții infracționale, alături de inculpatul TRUICĂ REMUS, i-a promis inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că prin influența acestuia, fost consilier al primului ministru, exercitată direct şi indirect prin intermediul relațiilor pe care le are la cel mai înalt nivel în lumea politică, în justiție şi presă, precum şi prin intermediul firmei de avocați din care face parte (cea mai mai mare şi puternică firmă de avocați din țară în care este angajată soția primului ministru, iar soțiile unor asociați sunt judecători, inclusiv la ICCJ), îi poate determina pe funcționarii publici implicați în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate să-i retrocedeze averea pretinsă (la care nu era îndreptățit), solicitând în schimb o parte considerabilă din aceasta pentru membrii grupului infracțional asociați în RECIPLIA SRL, între 50 – 80% din fiecare bun care va fi obținut, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea continuată de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracțiunea de

trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, în forma unității naturale

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Roşu Robert Mihăiță a acestei infracțiuni.

Toate probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti relevă faptul că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a desfăşurat o activitate normală de avocat al societății Reciplia SRL, fără să fi comis vreo faptă de pretindere ori de primire a unor bunuri în schimbul promisiunii că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să dispună restituirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Toate activitățile de avocat au fost desfăşurate de inculpatul Roşu Robert Mihăiță alături de alți colegi avocați din cadrul societății de avocatură din care face parte, respectiv Societatea Țuca, Zbârcea şi Asociații, fără să existe vreo probă că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a cunoscut despre înțelegerea ilicită dintre inculpații Truică Remus şi Al României Paul Philippe, privind traficul şi cumpărarea de influență. Dacă ar fi cunoscut ceva în legătură cu această vânzare şi cumpărare a influenței şi ar fi făcut demersuri pentru a-i ajuta pe inculpații Truică Remus şi Al României Paul Philippe să realizeze tranzacția ilicită, s-ar fi pus în discuție săvârşirea de către acesta a unei complicități la infracțiunea de trafic de influență (iar nu a unor acte de autorat, aşa cum a reținut parchetul în actul de sesizare), însă nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Roşu Robert Mihăiță ar fi avut cunoştință de acest lucru.

Faptul că inculpatul Roşu Robert a exercitat o activitate normală de avocat în acest caz a fost reținut şi de Judecătorul de drepturi şi libertăți de la Înalta Curte de Casație şi Justiție, prin Încheierea nr. 338 din 11 martie 2016, pronunțată în dosarul nr.153/64/2016. Astfel, în această încheiere Judecătorul de drepturi şi libertăți arată că *„(...) nimic nu încriminează firma de avocatură şi, cu atât mai puțin pe inculpatul Roşu Robert, acțiunile sale înscriindu-se în limita activităților pe care le desfăşoară în mod normal un avocat. Rolul avocatului, indiferent dacă reprezintă o persoană particulară sau un organ al statului, este acela de profesionist, de consilier şi reprezentant de încredere al clientului său"* (fila 39 din Încheiere) şi că *"în lipsa unor probe certe din care să rezulte convenția infracțională dintre inculpatul Truică Remus şi inculpatul Roşu Robert simpla exprimare de către acesta a opiniei în sensul că "Prințul Paul" este îndreptățit la restituirea unor imobile ce au aparținut regelui Carol al II- lea sau întocmirea unor notificări adresate conducerii instituțiilor ce aveau în administrație bunurile imobile revendicate, nu-i poate atrage o răspundere penală, mai ales în condițiile unei practici neunitare a instanțelor în materia Legii 10/2001. Mai mult, este de observat faptul că astfel de notificări mai fuseseră formulate şi cu mult anterior - pornind de la primele notificări din februarie 2002, avocat fiind numita Năstase Dana - dar emiterea unei notificări are doar valențe procedurale, nefiind constitutivă de drepturi şi obligații*" (filele 39-40 din Încheiere).

Deşi nu se poate vorbi de o autoritate de lucru judecat a încheierilor adoptate în materia măsurilor preventive, trebuie ținut cont de faptul că, în prezenta cauză,

după pronunțarea acestei încheieri nu au fost administrate probe semnificative, care să conducă la o concluzie contrară. Dimpotrivă, probele administrate ulterior în cursul cercetării judecătoreşti întăresc concluzia că nu există o faptă de traficare de influență care să fi fost comisă de inculpatul Roşu Robert Mihăiță față de inculpatul Al României Paul Philippe.

Nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Robert Roşu Mihăiță s-ar fi întâlnit cu inculpatul Al României Paul Philippe în altă parte decât la sediul societății de avocatură din care face parte inculpatul şi nici că cei doi s-ar fi întâlnit vreodată unul cu celălalt fără să fie de față şi alte persoane.

Dimpotrivă, din probele administrate în cauză rezultă că Roşu Robert Mihăiță a intrat în contact cu inculpatul Al României Paul Philippe abia la data de 21.09.2006, în calitate de avocat desemnat de SCA Țuca, Zbârcea si Asociații să se ocupe de clientul Reciplia SRL, şi că activitatea acestui inculpat s-a rezumat la verificarea condițiilor de legalitate asociate tranzacției pe care inculpatul Al României Paul Philippe o negociase deja, prin intermediul inculpatului Truică Remus, cu această societate comercială.

Astfel, inculpata Păvăloiu Nela arată în declarația dată în cursul judecății la 25.01.2019 că: *„Întrebare: Cine a participat din partea Țuca şi Zbârcea la întâlniri (este vorba despre întâlnirile anterioare datei de 21.09.2016)? Răspuns: După ce s-a făcut prima formă de contract, de la Țuca şi Zbârcea a venit domnul Roşu. Întrebare: Cum adică după ce s-a făcut prima formă de contract? Răspuns: La sediul de la Ilko Star, primele discuții s-au purtat între Paul, Leți, Cuniță, eu, Paul al României, Lia, Remus Truică şi un avocat nu îmi amintesc numele”*.

Declarația inculpatei Păvăloiu Nela este confirmată, sub acest aspect, de copia print după proprietățile predefinite ale documentului tip Word ale înscrisului Contract de cesiune, trimis prin corespondență e-mail de avocatul David Barnett. Din acest înscris reiese că redactarea contractului de cesiune de drepturi a fost realizată de avocatul Leți Octavian, la data de 18.09.2016, aşadar cu 3 zile înainte de contactarea avocaților SCA Țuca, Zbârcea şi Asociații (dosarul instanței, vol. 45, fila 197).

Fiind audiat în cursul judecății la data de 24.02.2017, inculpatul Truică Remus arată: *„Întrebare: A participat Robert Roşu la discuțiile inițiale de negociere a contractului de cesiune, cele cu Ilko Star? Răspuns: Nu-mi amintesc la ce moment a intrat Robert Roşu, dar sigur la momentul inițial nu. În momentul în care a început să se facă schimb de documente atunci firma de avocatură a stabilit un mod de lucru. Dar nu-mi aduc aminte dacă Robert Roşu a fost cel însărcinat. Întrebare: Asupra procentelor din contract sau datelor economice Robert Roşu a avut vreun punct de vedere? Răspuns: Nu, aceasta a fost negocierea părților”*.

Aşa cum s-a arătat anterior în cadrul analizei infracțiunii comise de inculpatul Truică Remus, există probe că acesta din urmă s-a întâlnit cu inculpatul Al României Paul Philippe şi cu soția acestuia, înainte de încheierea contractului din data de 21.09.2016, acasă la inculpatul Truică Remus, fără să mai fie de față şi alte persoane. Doar în cadrul acestor întâlniri avute anterior de cei doi inculpați s-au putut discuta aspectele de trafic şi cumpărare a influenței, iar nu şi ulterior, când

inculpații s-au prezentat la SCA Țuca, Zbârcea si Asociații. Este logică o astfel de succesiune a faptelor, deoarece inculpații nu se puteau prezenta la societatea de avocatură înainte să fi discutat mai întâi între ei termenii esențiali ai înțelegerii (obiectul şi prețul), care în acest caz cuprindea şi o componentă de trafic şi cumpărare de influență, şi a se înțelege cu privire la aceste aspecte. Altfel nu aveau cum să ştie că amândoi sunt de acord cu actele de vânzare şi de cumpărare a influenței şi că s-ar putea ajunge la încheierea unei convenții între ei, care să necesite prezența unui avocat pentru redactarea înțelegerii. În consecință, instanța va reține că mai întâi s-au pus de acord inculpații Truică Remus şi Al României Paul Philippe asupra termenilor acestei înțelegeri, inclusiv asupra prețului traficului de influență, şi apoi s-au prezentat la casa de avocatură pentru perfectarea contractului.

Faptul că la 21.09.2016 la firma de avocatură SCA Țuca, Zbârcea si Asociații s-a primit un proiect al contractului negociat deja anterior de inculpații Truică Remus şi Al României Paul Philippe, inclusiv în ceea ce priveşte procentul din valoarea bunurilor ce i-ar fi revenit acestuia din urmă, rezultă din mai multe probe:

Martorul Zbârcea Gabriel arată în declarația dată în fața instanței la data de 02.03.2018 că: *„În luna septembrie a anului 2006 am fost contactat telefonic de domnul Truică Remus care mi-a solicitat o întâlnire în legătură cu un potențial proiect imobiliar care avea legătură cu un contract de cesiune de drepturi litigioase încheiat cu domnul Paul Al României (...) am organizat această întâlnire la sediul societății noastre de avocați, împreună cu avocatul Robert Roşu, care coordona departamentul de litigii, şi, de asemenea, cu un avocat de drept imobiliar, cred că este vorba de Dragoş Apostol. La această întâlnire au fost prezenți cu siguranță domnul Remus Truică şi David Barnett, care era consilierul juridic al companiei BSG, Beny Steinemetz, iar obiectul întâlnirii viza două aspecte: ni se solicita efectuarea unui audit juridic în legătură cu bunurile prințului Paul şi, de asemenea, am fost informat că avuseseră loc discuții, negocieri în legătură cu semnarea unui contract de drepturi litigioase. Ulterior am primit acest contract de la domnul David Barnett şi l-am trimis mai departe colegilor mei".*

Martorul Dragoş Apostol (participant la prima întâlnire de la sediul Societății Țuca, Zbârcea şi Asociații) arată în declarația din 25.05.2018 că *"În 20 septembrie, îmi amintesc că mi s-a solicitat de către partenerul meu coordonator Dan Borbely să fac o revizuire a proiectului de contract ce fusese transmis firmei cu o zi înainte. Din câte cunosc fusese transmis de către David Barnett, avocatul Reciplia, către Gabriel Zbârcea via email. Mi s-a cerut să fac analiza acestui contract şi să propun o serie de amendamente care să protejeze mai bine clientul nostru, cu mențiunea că solicitarea expresă a clientului fusese de a nu interveni asupra contractului într-o manieră profundă care să repună în discuție anumite aspecte, dat fiind că părțile negociaseră şi ajunseseră la un acord comercial, şi nu se dorea ca amendamentele noastre să tergiverseze eventual încheierea contractului. Întrebare: A contribuit Robert Roşu la redactarea acestor amendamente sau a contractului în general? Răspuns: Nu. Întrebare: În urma*

întâlnirilor la care aţi participat aţi avut convingerea că inculpatul Paul Al României doreşte să semneze într-adevăr acest contract? Răspuns: Da, fără îndoială. Întrebare: Vă amintiţi să fi existat la momentul semnării discuţii referitoare la aceste procente? Răspuns: În 21 septembrie din câte îmi amintesc, întâlnirea organizată pentru semnarea contractului a avut loc în cursul dimineţii, dacă nu mă înşel, şi în afară de chestiunile pe care leam expus deja, s-a trecut la semnarea contractului. Nu îmi amintesc să se fi pus în discuţie aspecte comerciale, cum ar fi procentele. Subliniez încă o dată că în momentul în care acest client ne-a abordat, în data de 19 sau 20 septembrie, înţelegerea comercială a părţilor avusese loc. Întrebare: Aţi citit vreodată contractul încheiat la data de 01 noiembrie 2006? Răspuns: Da, l-am citit. Întrebare: Când şi dacă acesta cuprindea şi alte amendamente decât cele pe care dvs. le-aţi fi cunoscut? Răspuns: Nu cunosc contractul pe de rost, dar nu cred. Nu avea cine să le facă pentru că de acest contract m-am ocupat împreună cu David Barnet şi cu domnul avocat Leţi. Dacă la momentul semnării s-a mai introdus vreo clauză, asta nu ştiu. Se poate vedea comparând varianta intermediară cu cea finală".

Aceste aspecte sunt confirmate şi de martorele Hrisafi Josan Ioana Amalia, audiată de instanţă la data de 11.05.2018, Pereş Alexandra Iulia, audiată la data de 25.05.2018, Gelepu Ioana Monica, audiată la data de 11.05.2018.

De asemenea, aceleaşi aspecte privind neimplicarea în nici un fel a inculpatului Roşu Robert Mihăiţă în negocierea clauzelor contractului de cesiune de drepturi semnat de inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe prima dată la data de 21.09.2006 rezultă şi din următoarele probe:

- procura acordată de Reciplia SRL mandatarului Truică Remus, încă din data de 14.09.2006, pentru a semna Contractul de cesiune de drepturi cu Al României Paul Philippe (aflată în dosarul instanţei, volumul 45, filele 194-196). Fiind dată cu câteva zile înainte de a merge la casa de avocatură, rezultă că inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe se înţeleseseră deja pentru încheierea contractului în forma finală;

- copie a corespondenţei e-mail transmisă de avocatul David Barnett către Truică Remus şi avocaţii Roşu Robert Mihăiţă, Zbârcea Gabriel, Hrisafi-Josan Ioana şi Borbely Dan, la data de 20.09.2006, ora 23:46, din care reiese că prima întâlnire între reprezentanţii SCA Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii şi reprezentanţii Reciplia SRL a avut loc la data de 20.09.2006 (aflată în dosarul instanţei, vol. 45, la filele 198-199);

- copie a corespondenţei e-mail a avocatului Roşu Robert Mihăiţă (şi a avocaţilor Hrisafi-Josan Ioana şi Borbely Dan), din data de 20.09.2006, ora 10:57 p.m., către avocatul David Barnett şi Remus Truică, prin care se semnalau deficienţe ale proiectului de Contract de cesiune de drepturi primit de la Reciplia SRL. Acest înscris demonstrează că documentul Contract de cesiune de drepturi nu a fost redactat de avocaţii SCA Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii (aflată la dosarul instanţei, vol. 45, la filele 204-205).

Or, dacă inculpatul Roşu Robert nu s-a întâlnit niciodată cu inculpatul Al României Paul Philippe înainte de data 21.09.2006, când acesta din urmă a venit la sediul societăţii de avocatură ca urmare a înţelegerii pe care a făcut-o anterior cu

inculpatul Truică Remus, rezultă că nu poate exista vreo faptă de pretindere de bunuri sau vreo promisiune de folosire a influenței din partea inculpatului Roşu Robert Mihăiță, care să fi fost făcută în legătură cu încheierea contractului de cesiune de drepturi succesorale din data de 21.09.2006.

Inculpatul Roşu Robert nu a luat contact cu ceilalți inculpați decât după ce a fost desemnat în cadrul firmei de avocatură să se ocupe de contractul de cesiune de drepturi succesorale, iar contactarea SCA Țuca, Zbârcea şi Asociații de către inculpatul Truică Remus nu s-a făcut prin avocatul Roşu Robert Mihăiță, ci prin intermediul avocatului Zbârcea Gabriel, aşa cum rezultă din declarația acestuia redată mai sus.

Faptul că inculpatul Roşu Robert Mihăiță nu a desfăşurat decât o activitate normală de avocat în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe rezultă şi din aceea că după data de 21.09.2009 el a coordonat o echipă de mai mulți avocați din cadrul SCA Țuca, Zbârcea şi Asociații (formată din Gelepu Ioana, Apostol Dragoş, Pereş Alexandra Iulia, Ionuț Cătălin Şerba, Oana Gavrilă, Gabriela Dinu, Armeanu Alina, Ioana Amalia Hrisafi-Josan), pentru întocmirea Raportului de audit juridic solicitat de reprezentanții societății Reciplia S.R.L. Toți martorii audiați în legătură cu acest Raport au arătat că au lucrat independent la întocmirea acestuia, nefiindu-le impusă vreo opinie de către inculpatul Roşu Robert Mihăiță. Raportul a fost depus la dosarul cauzei la data de 13.08.2018 şi conține o analiză detaliată şi concluziile cu privire la drepturile succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe asupra mai multor bunuri.

Spre deosebire de inculpatul Truică Remus, în cazul căruia declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe referitoare la săvârşirea de către acesta a infracțiunii de trafic de influență au fost consecvente, constante şi s-au coroborat şi cu alte probe, în cazul inculpatului Roşu Robert aceste declarații au fost inconsecvente şi nu se coroborează cu nicio altă probă.

După ce în plângerea din data de 12.10.2011 inculpatul Al României Paul Philippe afirmă că *„Robert Roşu l-a adus la discuții pe Remus Truică, ce mi-a fost prezentat în anul 2006 ca fiind consilier al premierului Călin Popescu Tăriceanu şi fost şef de cancelarie al lui Adrian Năstase”*, în plângerea formulată la 23.01.2015 acesta arată că: *„După aproximativ 1 an, dna Nela Păvăloiu ne-a făcut cunoştință cu dl. Remus Truică”*. Această din urmă succesiune a evenimentelor este menționată şi în denunțul formulat de inculpatul Al României Paul Philippe la data de 15.04.2015, precum şi în declarația dată ca suspect la data de 23.04.2015. De altfel, era imposibil ca inculpatul Robert Roşu Mihăiță să-l aducă la discuțiile cu Al României Paul Philippe pe inculpatul Truică Remus, deoarece acesta din urmă a fost cel care a contactat firma de avocatură după ce a avut primele întâlniri cu inculpatul Al României Paul Philippe şi a ajuns la o înțelegere cu acesta. Nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Truică Remus ar fi fost în relații atât de apropiate cu inculpatul Roşu Robert Mihăiță, anterior datei de 21.09.2006, astfel încât cei doi să-şi fi permis deja la această dată să discute împreună despre săvârşirea unor infracțiuni.

Inculpatul Al României Paul Philippe confirmă faptul că inculpata Păvăloiu Nela i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus şi în declarația dată la 11.12.2015,

în care arată că *„Nela Păvăloiu mi-a spus că ea nu mai poate să rezolve pentru că este o cauză complexă, dar poate să îmi prezinte pe altcineva care să mă ajute, respectiv pe Remus Truică [...] Am acceptat să mă întâlnesc cu Remus Truciă, întâlnire care a fost la un hotel din Bucureşti care cred că era al lui Puiu Popoviciu [...] Precizez că înțelegerea care mi s-a propus era aceea ca eu să cedez drepturile litigioase unei firme Reciplia SRL, condiție pusă de Remus Truică, fără care înțelegerea ar fi căzut”*.

O altă contradicție există şi în declarația dată de Al României Paul Philippe în calitate de suspect la 11.12.2015, în care arată că: *"M-a convins Robert Roşu, care mi-a spus că am nevoie de un avocat ca ei pentru a câştiga şi că fără ei nu o să obțin nimic. Că am nevoie de un avocat de care oamenii să se teamă, inclusiv la instanță şi că avocații „mici" se tem să lupte cu astfel de oameni puternici. Mi-a spus că au oameni în presă care pot să ajute la imaginea mare care va influența decizia la curte. Mi-a spus că Andronic Dan lucrează cu ei şi că are un trust de presă cu 50 de oameni care poate să ne ajute în acest fel. Mi-a spus de asemenea că soția primului ministru Tăriceanu lucrează la firma lor de avocatură, pe care am şi văzut-o apoi de două ori la sediul firmei de avocatură. A vrut să îmi arate astfel că firma lor este puternică, că la ei lucrează oameni importanți. Truică a confirmat cele spuse de Robert Roşu*.”

Deşi nici nu s-ar putea deduce din această afirmație existența vreunei acțiuni de pretindere de bunuri sau de promisiune a folosirii influenței din partea inculpatului Roşu Robert Mihăiță, care să poate fi apreciată ca fiind un act de trafic de influență, ea vine în contradicție cu o altă declarație dată de inculpatul Al României Paul Philippe în aceeaşi cauză.

Astfel, în declarația de suspect dată de Al României Paul în data de 23.04.2015 (aflată în vol. 3, filele 234-245 din dosarul de urmărire penală), acesta arată următoarele:

„Țin minte că, în acest context, Remus Truică a spus să nu-mi fac griji cu Tăriceanu deoarece rezolvă el. În acele împrejurări, Remus Truică mi-a spus că Ioana Tăriceanu lucrează la SCA Țuca.

Contractul cu Remus Truică, mai exact cu Reciplia, s-a încheiat ulterior, tot la sediul SCA Țuca.

Țin minte că am stat peste 5 ore în ziua respectivă şi am discutat multe detalii.

Rețin că m-a deranjat foarte mult când am văzut că au pretins 80 % din Băneasa , noi nu am vrut să semnăm, dar ei au spus că vor rezolva foarte repede obținerea acestui teren pe cale administrativă, ceea ce s-a şi întâmplat. Au rezolvat Băneasa în 2-3 luni.

Când am ezitat să semnăm, fiind nemulțumit de procentele luate de Remus Truică, acesta ne-a spus că este ultima şansă pe care o avem, că altfel nu vom obține nimic .

Cu această ocazie ni s-a precizat că ei au acces inclusiv la Curtea Supremă, că dacă va fi nevoie ne poate ajuta la Curtea Supremă, spunând că doamna Țuca este judecător acolo.

Printre cei apropiați, Remus Truică l-a menționat și pe primarul din Snagov, Mușat Apostol, cu care este bun prieten, care l-a ajutat să cumpere pământ acolo, se vizitează cu acesta etc.

Ulterior am avut mai multe întâlniri cu Remus Truică, la una dintre întâlniri mi l-a prezentat pe Roșca Stănescu, prietenul său. Mi-a spus să nu-mi fac griji că de acum încolo ziarul lui Roșca Stănescu că nu mă va mai ataca."

Cum se poate constata, în această ultimă declarație inculpatul susține că afirmația că soția prim-ministrului lucrează la societatea de avocatură Țuca, Zbârcea şi asociaații ar fi fost făcută de inculpatul Truică Remus, iar nu de inculpatul Roşu Robert. De asemenea, toate referirile inculpatului Al României Paul Philippe legate de traficul de influență sunt făcute doar cu privire la inculpatul Truică Remus, ceea ce confirmă concluzia că inculpatul Roşu Robert Mihăiță nu a făcut nici un fel de astfel de afirmații.

De asemenea, faptul că referirea la calitatea de judecător la Înalta Curte de Casație şi Justiție a doamnei Țuca a fost făcută doar de către inculpatul Truică Remus rezultă şi din aceea că în denunțul din data de 15.04.2015 inculpatul Al României Paul Philippe arată că: *„Remus Truică a spus că dna. Țuca este judecător la Înalta Curte de Casație şi Justiție şi că vor utiliza serviciile ei în dosarul de exequatur"*. Rezultă de aici în mod clar că o astfel de afirmație nu a fost făcută de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, ci de inculpatul Truică Remus. Nu se poate reține din probe că inculpatul Roşu Robert Mihăiță ar fi fost de față la momentul când s-au făcut aceste afirmații ori că le-ar fi încuviințat, în mod explicit sau implicit.

În declarația de suspect dată de Al României Paul Philippe în data de 11.12.2015 (aflată în vol. 2, filele 250-259 din dosarul de urmărire penală) acesta afirmă că: *„L-am cunoscut pe Tal la sediul firmei de avocați, acesta spunându-mi că este consilier al lui Tăriceanu, că deține clădirea în care funcționează firma de avocatură Țuca şi că el plăteşte avocații, care sunt ai lui. Mi-a spus că el poate să facă şi să obține orice, că prin Dan Andronic controlează presă, mi-a arătat şi o listă de 80 de oameni din presă pe care îi poate controla. Mi-a spus că dacă sunt cu ei pot să câştig. La discuție a fost Truică Remus şi avocatul Robert Roşu. Mai erau şi alte persoane, nu ştiu cine, dar Tal tot timpul este însoțit de două trei persoane***.**

Aşa cum se va arăta ulterior, în cazul analizei faptelor imputate inculpatului Tal Silberstein, nu se poate deduce din această afirmeție săvârşira vreunei infracțiuni de trafic de influență de către inculpatul Tal Silberstein, ci este vorba de afirmații generice ori care privesc aspecte licite, cum ar fi plata avocaților sau publicitatea în presă. Din acest motiv ea nu apare ca relevantă nici pentru acuzațiile aduse inculpatului Roşu Robert Mihăiță. Dimpotrivă, afirmațiile inculpatului Al României Paul Philippe privind presupusele promisiuni „de rezolvare" făcute de inculpatul Roşu Robert Mihăiță pot fi considerate ca referindu-se la faptul că acesta din urmă i-a spus că poate să-l ajute să rezolve în mod legal problema revendicării bunurilor, ceea ce este normal, având în vedere calitatea a de avocat şi rezultatul Raportului de due diligence întocmit de echipa de avocați coordonată de inculpat.

Afirmațiile inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la pretinsa faptă de trafic de influență a inculpatului Roşu Robert Mihăriță nu sunt confirmate şi de declarațiile date de A României Lia, deşi potrivit probelor aceasta din urmă l-a însoțit în permanență pe soțul său la întâlnirile legate de încheierea contractului de cesiune şi cunoştea orice aspect legat de retrocedare. La dosar sunt mai multe interceptări a unor convorbiri telefonice în care diferite persoane discută direct cu susnumita chestiunea retrocedării bunurilor imobile ale inculpatului Al României Paul Philippe.

Astfel, în declarația de suspect dată de A României Lia la data de 06.05.2015 (aflată în vol. 5, filele 179-195 din dosarul de urmărire penală) numita A României Lia arată următoarele:

„Astfel, Nela Păvăloiu ne-a spus că îl cunoaşte pe Remus TRUICĂ, un fost consilier al lui Adrian Năstase, care are puterea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților şi cu obținerea documentelor necesare (PUZ etc).

Prima dată ne-am întâlnit cu Remus Truică la sala de fitness a Nelei Păvăloiu, pe care acesta o frecventa. Prima dată Remus Truică ne-a invitat la el acasă în Snagov, pentru a discuta despre proprietățile noastre și despre exequatur.

Remus Truică ne-a spus că am pierdut timpul cu avocați individuali şi că avem nevoie de o firmă mare de avocatură, pe care s-a angajat să o plătească el."

Din această ultimă afirmație rezultă că la momentul când inculpatul Truică Remus le-a promis că poate să-i ajute nu era implicată firma de avocatură din care face parte inculpatul Roşu Robert Mihăiță, ci inculpatul Truică Remus urma să o angajeze ulterior, dacă Al României Paul Philippe va fi de acord să-i cumpere influența.

Faptul că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a desfăşurat tot timpul o activitate normală de avocat rezultă şi din declarația de martor dată în cursul urmăririi penale de Aparaschivei Cristian Relu (aflată în vol. 7, filele 260-314 din dosarul de urmărire penală), în care arată că: *„La vremea respectivă am constatat că era un circuit între Truică, Robert Roşu şi Nela Păvăloiuu, cei trei întâlnindu-se foarte des, fie la firma de avocați, fie la sediul firmei lui Truică, fie la Nela Păvăloiu la firmă, din câte îmi amintesc în Piața Domenii, deasupra unei săli de sport. Nu am participat la discuții, deşi uneori l-am dus chiar eu cu maşina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menționate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prințului Paul. Din câte am înțeles Nela Păvăloiu a fost cea care a inițiat proiectul şi l-a prezentat pe prințul Paul lui Remus Truică şi asociaților lui."*

Nu rezultă de aici vreo acțiune de trafic de influență comisă de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, iar din întâlnirile acestuia cu ceilalți inculpați nu se poate presupune că ei ar fi discutat despre traficarea influenței. Chiar dacă s-a dovedit că inculpatul Truică Remus a comis această faptă, aceste întâlniri la care face referire martorul pot fi puse pe seama discuțiilor normale despre multiplele litigii aflate pe rolul instanțelor sau discuțiilor despre problemele de drept pe care le ridicau retrocedările. Martorii indicați anterior au arătat că la aceste întâlniri inculpatul

Roşu Robert Mihăiță nu a fost niciodată singur cu inculpații Truică Remus şi Al României paul Philippe, ci au fost tot timpul şi alte persoane de față.

În declarația de martor dată de Rădulescu Veronel în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 6, filele 288- 316 din dosarul de urmărire penală) acesta afirmă că atunci când a participat la sediul societății de avocatură Țuca, Zbârcea şi asociații ca să-l asiste pe inculpatul Al României Paul Philippe la discuțiile cu reprezentanții Reciplia *„La un moment dat m-am ridicat pentru a mă duce la baie şi avocatul Roşu a primit dispoziție de la avocatul Țucă să mă însoțească. Senzația mea nu a fost că vrea să îmi arate uşa, ci să mă supravegheze. Când m-am ridicat am luat cu mine şi dosarul pe care îl aveam şi în care era şi plângerea penală pe care o redactasem anterior. I-am dat dosarul domnului Roşu la uşa de la toaletă pentru a mi-l ține. Când am ieşit l-am, surprins răsfoind dosarul. Nu mi-a spus nimic, dar eu i-am spus că nu e frumos să se uite în actele mele. Când ne-am întors avocatul Roşu le-a spus celorlalți cu uimire, supărare şi chiar afectare personală că prințul Paul vrea să facă plângere penală. Cred că le-a şi spus, cumva ferit, că a văzut la mine plângerea respectivă. Reacția a fost una de ceartă, s-au arătat supărați şi enervați, mai ales cei doi israelieni, care au spus că se consideră amenințați de un asemenea demersuri discuția s-a terminat apoi foarte repede.”*

Acest episod, deşi nu relevă nimic în legătură cu săvârşirea de către inculpatul Roşu Robert Mihăiță a vreunei acțiuni de traficare a influenței, a fost nuanțat de martorul Rădulescu Veronel în declarația dată în cursul judecății, în care afirmă că el i-a arătat inculpatului Roşu Robert plângerea penală respectivă şi i-a spus să se uite pe ea. Faptul că după ce a văzut plângerea penală inculpatul Roşu Robert Mihăiță le-a spus clienților săi despre aceasta este un aspect normal al apărării clientului de către avocat.

Legat de vreo presupusă faptă de trafic de influență comisă cu această ocazie, martorul Rădulescu Veronel arată în declarația dată în cursul judecății la data de 17.11.2017 că: *"Întrebare: Vreunul dintre cei prezenți la discuții – Țuca sau Robert Roşu – a afirmat în cadrul acestei discuții, că sunt singurii care pot obține bunurile revendicate? Răspuns: Nici vorbă. Domnul Țuca, în afară de faptul că ne-a primit şi ne-a adresat câteva cuvinte de politețe la intrarea în acea sală de consiliu, nu l-am auzit spunând nimic. Nici Robert Roşu n-a făcut o astfel de afirmație vreodată în cursul acelei discuții".*

Aceeaşi poziție o are şi un alt avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, martorul Octavian Leți, în declarația dată în fața instanței la data de 24.03.2017: *„Întrebare: Cu prilejul întâlnirilor cu Robert Roşu acesta din urmă a făcut vreo afirmație legată de rezolvarea cererilor de retrocedare prin căi ilicite, coruperea unor funcționari? Răspuns: Nu s-a discutat aşa ceva. Întrebare: Dar că el sau altcineva avea relații la instanța supremă s-a discutat? Răspuns: Niciodată*”.

Nici martorul Bejenaru Andrei Mihai, audiat la parchet la data de 21.12.2015, nu îl indică pe avocatul Roşu Robert Mihăiță drept persoana care ar fi lăsat impresia sau ar fi promis vreo influență în beneficiul lui Al României Paul Philippe: *„Tal Silberstein spunea atunci când era o problemă "la cine trebuie să*

apeleze" pentru rezolvarea ei. Pe de altă parte, atât Tal Silberstein, cât şi Remus Truică se lăudau cu cunoştinţele lor din lumea politică, respectiv fostul premier Tăriceanu, Victor Ponta şi Viorel Hrebenciuc."

De asemenea, niciuna dintre convorbirile telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranță națională sau în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi şi libertăți în prezenta cauză nu relevă aspecte legate de infracțiunea de trafic de influență, care să fi fost comisă de inculpatul Roşu Robert Mihăiță în prezenta cauză. Indiferent că este vorba de discuții purtate de inculpatul Roşu Robert sau de discuții purtate de terțe persoane care fac referire la acesta, ele nu relevă decât activitățile normale de avocat desfăşurate de inculpatul Roşu Robert.

De pildă, în convorbirea din data de 18.10.2008, ora 16:08:31, purtată de Remus Truică cu inculpatul Roşu Robert (din vol. 8, filele 87-88 din dosarul de urmărire penală), se vorbeşte despre căile de urmat în legătură cu diferența de teren neretrocedată de ICDPP:

ROBERT: Da, REMUS.

REMUS TRUICĂ: Robert, ai aflat toate noutățile cu ce e acolo?

ROBERT: Păi, dar nu am fost la întâlnire cu expertul tău la 12:00 acolo!

REMUS TRUICĂ: Păi şi ce se întâmplă, ce facem?

ROBERT: Cu aia nu avem cum să o cotim pentru că e intabulată. Soluția este din 100, deci decizia e cum e, o să-ți zic eu ce facem după aia, că trebuie să ne întoarcem puțin la Institut şi să…şi să discutăm, aşa, dar vânzarea o facem pe 152 în loc de 170.

REMUS TRUICĂ: Păi ştiu măi, dar ce facem cu terenul ăla?

ROBERT: Ca să închidem. Păi, avem două alegeri, mergem şi ne judecăm cu ei, sau mergem la Institut, spunem: voi aveți problema asta, trebuie să ne dați în completare în altă parte. Altă soluție nu avem.

REMUS TRUICĂ: Păi cum să ne dea în altă parte? Eu vreau pe aia, nu mă interesează în altă parte.

În convorbirea din data 16.10.2008, ora 12:57:30, purtată între inculpații Remus Truică şi Roşu Robert Mihăiță (aflată în vol. 8, filele 74-75 din dosarul de urmărire penală) se discută despre posibilitatea reducerii taxelor notariale prin mutarea administrativă a terenului pe o altă stradă, soluție legală în cazul terenurilor care au front la două străzi:

REMUS TRUICĂ: Da, Robert.

ROBERT: Dacă o rezolv de la şase la trei, mă vei iubi veşnic?

REMUS TRUICĂ: Da.

ROBERT: O să-mi rămâi foarte dator. Cred că am găsit cum s-o rezolv.

REMUS TRUICĂ: De ce? Cum?

ROBERT: Am schimbat cu nenea ălă, cu expertul, adică e greşeala lui, zicem noi şi el trebuie să mai adauge acolo un alt nume pe lângă acela, în paranteză şi notarul a fost de acord cu soluția şi încearcă, zice, urcăm de la şase pe la un trei, aşa. Ar fi ok?

REMUS TRUICĂ: Da, e foarte bine. Dar să nu depăşim.

ROBERT: Da, da. Eu te țin la curent.

REMUS TRUICĂ: Bine, hai, pa!

ROBERT: Alo! Alo! Alo! Sună-l pe Andrei şi spune-i să nu se mai ducă că dacă intră…
REMUS TRUICĂ: Am vorbit tot. O lăsăm băgată acolo şi se modifică, schimbăm documentele depuse greşit că trebuie îndreptat eroarea lui.
ROBERT: Bine.
REMUS TRUICĂ: Noroc! Pa!

Celelalte convorbiri interceptate în prezenta cauză în baza mandatelor emise de judecătorul de drepturi şi libertăți ori a mandatelor de siguranță națională, în care se face referire la inculpatul Roşu Robert Mihăiță, nu relevă nici un aspect care să exceadă activității sale de avocat şi să conducă la ideea că acesta ar fi comis vreun act de trafic de influență în legătură cu retrocedarea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Pentru aceste motive, având în vedere că din probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu se poate deduce existența vreunei fapte de pretindere sau de primirea de către inculpatul Roşu Robert Mihăiță a vreunui bun, în schimbul unei promisiuni de intervenție pe lângă funcționarii publici, instanța va reține că fapta de trafic de influență imputată acestuia nu există. Pentru acest motiv, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a) prima instanță a dispus achitarea inculpatului, deoarece nu există o faptă de pretindere sau de primire a bunurilor care să fi fost comisă de inculpatul Roşu Robert Mihăiță în schimbul promisiunii intervenției pe lângă vreun funcționar public. Activitățile normale de avocat desfăşurate de inculpatul Roşu Robert Mihăiță au fost calificate de parchet ca reprezentând complicitate la infracțiunile de abuz în serviciu şi urmează ca acestea să fie analizate în capitolul dedicat acestor infracțiuni. Aici este analizată doar infracțiunea de trafic de influență, reținută în sarcina inculpatului în forma autoratului, infracțiune care nu există, având în vedere că nu a existat nicio faptă a inculpatului Roşu Robert Mihăiță de pretindere sau primire a unui bun, în schimbul promisiunii folosirii influenței. Din acest motiv temeiul achitării este în acest caz cel de la art. 16 lit. a) din Codul de procedură penală.

d. Referitor la infracțiunea de trafic de influență reținută de parchet în sarcina inculpatului Tal Silberstein

Inculpatul TAL SILBERSTEIN este acuzat în rechizitoriu că, în mod continuat, începând cu anul 2007, în baza aceleaşi rezoluții infracționale, i-a promis inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE că prin influența pe care o are în mod direct (consilier al primului ministru) şi indirect, prin intermediul relațiilor pe care le are în lumea politică, în justiție şi presă (relații prietenie /afaceri cu membrii ai guvernului, parlamentari, cu persoane cu influență în presă, relații la ÎCCJ, contractarea serviciilor unei firme de avocatură de top), asupra funcționarilor publici implicați în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate de acesta, îi poate determina pe aceştia să-i retrocedeze averea pretinsă (la care nu era îndreptățit), solicitând în schimb o parte considerabilă din aceasta, atât pentru el cât şi pentru membrii grupului infracțional, între 50 – 80% din fiecare bun care va fi obținut, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea continuată de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, în forma unității naturale.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Tal Silberstein a acestei infracțiuni.

Esențială pentru reținerea infracțiunii de trafic de influență este acțiunea de pretindere sau primire a unor bunuri de către traficantul de influență, care promite cumpărătorului de influență ca va interveni pe lângă funcționarii publici pentru a-i determina să îndeplinească un act în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Parchetul a susținut că inculpatul Tal Silberstein ar fi comis față de inculpatul Al României Paul Philippe astfel de acte de pretindere sau de primire şi că ar fi promis că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să dispună cu privire la procedurile de revendicare.

Instanța reține că simpla deținere de către inculpatul Tal Silberstein a unor părți sociale la Reciplia Ltd., care este asociatul unic al S.C. Reciplia S.R.L., nu poate constitui un temei al acestei acuzații, deoarece, aşa cum s-a arătat anterior, încheierea contractului de cesiune de drepturi succesorale a constituit o afacere licită pentru persoanele care nu au comis şi nu au avut cunoştință de comiterea unor acte de traficare a influenței cu prilejul încheierii şi executării acestui contract. Aceasta este şi situația martorului Dimofte Radu, cu privire la care parchetul a considerat că nu a participat la săvârşirea vreunei infracțiuni în prezenta cauză, deşi a deținut părți sociale din această societate.

În consecință, pentru a se putea reține în sarcina inculpatului Tal Silberstein săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, în calitate de autor, ar trebui să se dovedească săvârşirea de către acesta a unor acte de pretindere ori de primire a unor bunuri şi a unor promisiuni care să fi fost făcute inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la determinarea funcționarilor publici să acționeze într-un anumit mod.

Un prim argument important pentru care instanța reține că nu au existat astfel de afirmații din partea inculpatului Tal Silberstein este acela că acest inculpat nu a luat contact de la început cu inculpatul Al României Paul Philippe, ci aceştia s-au întâlnit mai târziu, după încheierea contractului de cesiune din 1.11.2006.

În al doilea rând, după ce inculpatul Tal Silberstein a intrat în contact cu inculpatul Al României Paul Philippe, nu sunt probe că s-ar fi comis vreun act de pretindere sau de primire a unor bunuri în schimbul promisiunii intervenirii pe lângă funcționarii publici competenți să dispună retrocedarea. De asemenea, nu sunt probe nici că cei doi s-ar fi întâlnit într-un alt cadru decât în prezența avocaților, iar toți avocații prezenți la întâlnirile acestora au relatat că la aceste întâlniri nu s-au făcut afirmații legate de vreun trafic de influență.

Astfel, in declaratia data in fata instantei la termenul de judecata din 16.02.2018, martorul BORBELY DAN arata: *Intrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi si Benny Steinmetz – La vreuna dintre aceste intalniri, daca au fost evocate anumite probleme legate de evolutia proiectului, l-a auzit vreodata pe domnul Tal Silberstein sa spuna ca poate dezamorsa aceste probleme cu influenta sa politica sau la nivel administrativ superior? Raspuns – Nu imi amintesc sa fi auzit asa ceva”* .

În declaratia data in fata instantei la termenul de judecata din 02.03.2018, martorul ZBARCEA GABRIEL arata: *„Intrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi si Benny Steinmetz – Cu ocazia intalnirii de la Radison, Tal Silberstein sau vreo alta persoana care ar fi fost implicata in proiect, a facut afirmatii sau a sugerat ca ar avea influenta la factori decizionali, fie politici fie administrativi pentru a urgenta sau a sprijini proiectul Reciplia? Raspuns – In mod categoric, nu.”*

In declarația data in fata instanței la termenul de judecata din 16.03.2018, martorul Andrei Mircea arată: *„întrebare procuror - In cadrul acestor discuții, din partea reprezentanților Reciplia, s-au făcut afirmații in sensul ca aceştia sunt puternici, in sensul ca pot trafica influenta intr-un eventual proces in instanța? Răspuns - Asa ceva cineva face înainte sa semnezi contractul acela. Dupa ce ai semnat nu mai ai nevoie de trafic de influenta, pentru ca in primul rând e taxa de timbru. Prințul Paul a făcut afirmații ca i s-a spus asa ceva, dar anterior datei la care s-a negociat si s-a incheiat contractul. Reprezentanții Reciplia nu au făcut asemenea afirmații fata de mine.”*

Instanța reține că, spre deosebire de inculpatul Truică Remus, în cazul inculpatului Tal Silberstein nu există probe din care să rezulte că acesta ar fi comis acte de traficare a influenței cu prilejul încheierii contractului de cesiune de drepturi. Chiar inculpatul Al României Paul Philippe menționează de mai multe ori că nici nu a ştiut, la momentul încheierii contractului din 21.09.2006 şi a celui din 1.11.2006, că inculpatul Truică Remus mai era asociat şi cu alte persoane în cadrul societății Reciplia SRL, ci a crezut că acesta este unicul asociat. Inclusiv în plângerea depusă la parchet în data de 23.01.2015 inculpatul Al României Paul Philippe arată că a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesorale din 01.11.2006 cu Reciplia SRL, firmă despre care a ştiut *„că are un unic asociat în persoana dlui. Remus Truică, care era în acelaşi timp şi administrator al acestei societăți”*. Or, această plânere întocmită de către inculpatul Al României Paul Philippe împreună cu avocații săi, în condițiile descrise anterior, reflectă în mod fidel realitatea, deoarece inculpatul a redactat-o liber şi neinfluențat de alte persoane.

De asemenea, din transcriptul declaratiei date in cursul urmaririi penale la data de 11.01.2016 rezultă că inculpatul Al României Paul a declarat că: *„Dupa incheierea contractului, la un moment dat au aparut grupul de israelieni, despre care nu am stiut ca sunt asociatii lui Truica. Au aparut atunci cand am dorit sa reziliem contractul cu Truica pentru ca nu primeam informatii, nu ni s-a spus cand Baneasa si Snagov au fost vandute.”* Din această declarație rezultă că inculpatul Tal Silberstein s-ar fi întâlnit pentru prima oară cu inculpatul Al

României Paul Philippe chiar după ce acesta din urmă a transmis către societatea Reciplia SRL proprietatea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa.

Momentul exact al întâlniri pentru prima dată a celor doi inculpați nu poate fi stabilit, din cauza lipsei unor probe concludente sub acest aspect. Cert este, însă, că aceştia s-au cunoscut la un anumit timp de la momentul semnării contractului de cesiune a drepturilor din data de 01.11.2006.

Faptul că inculpatul Tal Silberstein a intrat în contact cu inculpatul Al României Paul Philippe la un anumit timp după încheierea contractului, fără a se putea stabili cu precizie care ar fi acest moment, dovedeşte că inculpatul Tal Silberstein nu putea să-i promită inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni pe lângă funcționarii competenți pentru a-i determina să dispună retrocedarea imobilelor revendicate. Dacă inculpatul Tal Silberstein i-ar fi făcut vreun fel de promisiuni inculpatului Al României Paul Philippe de traficare a influenței sale, el nu ar fi putut să facă aceste promisiuni decât anterior încheierii contractului de cesiune a drepturilor, deoarece ulterior nu mai avea nici un sens să le facă, din moment ce societatea Reciplia SRL obținuse deja de la inculpat obligația contractuală de transmitere a proprietății bunurilor revendicate. După încheierea contractului din 01.11.2006 nu mai era nevoie de astfel de promisiuni, deoarece inculpatul Al României Paul Philippe fusese deja convins de inculpatul Truică Remus să cedeze bunurile revendicate către SC Reciplia SRL.

Presupusele fapte descrise în afirmațiile făcute de inculpatul Al României Paul Philippe în declarațiile date la parchet cu privire la inculpatul Tal Silberstein nu ar putea fi apreciate ca fiind acte concrete de trafic de influență.

Astfel, în declarația de inculpat dată de Al României Paul în cursul urmăririi penale în 11.12.2015 (aflată în volumul 3 al dosarului de urmărire penală, la filele 250-259) acesta arată următoarele:

„După câteva luni sau un an l-am cunoscut şi pe Tal Silberstein. Am aflat că în spatele lui Truică sunt Tal şi Beny Steinmetz. L-am cunoscut pe Tal la sediul firmei de avocați, acesta spunându-mi că este consilier al lui Tăriceanu, că deține clădirea în care funcționează firma de avocatură Țuca şi că el plăteşte avocații, care sunt ai lui. Mi-a spus că el poate să facă şi să obțină orice, că prin Dan Andronic controlează presă, mi-a arătat şi o listă de 80 de oameni din presă pe care îi poate controla. Mi-a spus că dacă sunt cu ei pot să câştig. La discuție a fost Truică Remus şi avocatul Robert Roşu. Mai erau şi alte persoane, nu ştiu cine, dar Tal tot timpul este însoțit de două trei persoane."

Această declarație a inculpatului Al României Paul Philippe nu se coroborează cu alte probe şi din ea nu rezultă că inculpatul Tal Silberstein ar fi comis vreun act de pretindere de bunuri ori o promisiune concretă că va interveni pe lângă funcționarii competenți să dispună asupra restituirii proprietăților inculpatului. Promisiunea de plată a avocaților şi de promovare a inculpatului Al României Paul Philippe în presă nu pot fi considerate acte de trafic de influență. Atitudinea inculpatului Tal Silberstein poate fi văzută ca o etalare a cunoştințelor sale din România, aşa cum rezultă că a procedat inculpatul şi față de alți martori. În acest sens, în declaratia dată în fața instanței la termenul de judecată din 07.04.2017, martorul BEJENARU ANDREI arata: *„Atât Tal cât şi Truica se*

lăudau cu cunoştinţe din mediul politic, dar eu personal nu i-am auzit niciodata ca ar fi intervenit concret in aceste proceduri administrative sau judecatoresti”. Or, simpla etalare a cunoştinţelor dintr-un anumit mediu nu poate fi considerată trafic de influenţă, dacă nu este însoţită de o solicitare a unor bunuri şi de o promisiune a folosirii influenţei asupra acestora.

Spre deosebire de inculpatul Truică Remus, care a făcut afirmaţii clare de folosire a influenţei pentru a obţine retrocedarea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe şi care a şi intervenit efectiv la funcţionarii competenţi să dispună asupra retrocedării, în cazul inculpatului Tal Silberstein nu există astfel de acte.

De asemenea, spre deosebire de inculpatul Truică Remus, în cazul căruia traficul de influenţă este confirmat şi de A României Lia, în cazul inculpatului Tal Silberstein aceasta nu face nicio afirmaţie legată de o astfel de faptă, deşi martorii confirmă că ea îl însoţea în permanenenţă pe inculpatul Al României Paul Philippe la întâlnirile legate de contractul cu Reciplia S.R.L.

În plus, în cazul inculpatului Tal Silberstein inculpatul Al României nu face referire la astfel de fapte concrete de trafic de influenţă nici în plângerea penală sau în denunţul depuse la D.N.A. Braşov, în timp ce în cazul inculpatului Truică Remus descrie astfel de fapte.

De asemenea, în cazul inculpatului Tal Silberstein nu pot fi reţinute nici convorbiri telefonice din care să rezulte că acesta ar fi făcut promisiuni ori intervenţii care să constituie elemente ale traficului de influenţă. Cele mai multe convorbiri ale inculpatului Tal Silberstein se referă la acte normale desfăşurate în cadrul proiectului Reciplia S.R.L., indiferent că se referă la relaţia cu inculpatul Al României Paul Philippe sau la relaţia cu alte persoane.

Convorbirile purtate de inculpaţi, care ar putea ridica suspiciuni că privesc fapte de trafic de influenţă au fost interceptate în baza unor mandate de siguranţă naţională, nu sunt convingătoare şi pot fi interpretate ca referindu-se la fapte licite ori ca fiind simple laude ale inculpatului.

Astfel, în convorbirea din data de 08.05.2008, purtată între Truică Remus şi Benny Steinmetz (aflată în volumul 8, filele 36-38 din dosarul de urmărire penală) inculpatul Truică Remus afirmă următoarele:

REMUS TRUICĂ: Deci, după cum deja ştii, <u>prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic şi am găsit cine este şeful tipului</u> care ar fi trebuit să facă asta şi am descoperit că este de la alt..., să spunem în competiţie cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine şi am găsit acum instrumentele şi mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut şi voi merge eu împreună cu prinţul, cu avocaţii şi, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă. Dar nu vreau să…

Această convorbire este purtată între terţe persoane, nefiind una purtată de inculpatul Tal Silberstein, ceea ce îi conferă un grad mai redus de fiabilitate. În plus, nu rezultă în mod clar din afirmaţiile făcute de inculpatul Truică Remus dacă inculpatul Tal Silberstein a făcut vreun act concret de influenţare a vreunui funcţionar şi care ar fi fost acel act, dacă el există. Nu rezultă din convorbire că inculpatul Al României Paul Philippe ar fi ştiut de această pretinsă intervenţie,

nereuşită, făcută de inculpatul Tal Silberstein. De asemenea, convorbirea poate fi interpretată ca referindu-se la un posibil act licit pe care l-ar fi făcut inculpatul Tal Silberstein, de identificare a unei persoane competente să soluționeze o cerere.

În convorbirea din 23-12-2011, la ora 13:39:32, purtată între ANDRONIC CĂTĂLIN DAN şi TAL SILBERSTEIN (din vol. 8, filele 179-181 din dosarul de urmărire penală) inculpatul Tal Silberstein afirmă următoarele:

TAL SILBERSTEIN: Dar, dacă nu, le spunem să înceteze cu prostiile. E prima dată când l-au întâlnit pe Beny. A vorbit foarte bine cu ei. Le-am spus că… Oricum, e o poveste lungă. Cred că a fost important să-l cunoască. Le-am spus că, doar ca prieten, i-am avertizat să iasă din grup ăla tâmpit de avocați, că nu este în interesul lor, că n-o să-i ajute nicicum. Cred că, în câteva zile sau săptămâni, el însuşi le va spune că nu o să-l mai reprezinte. Deci, dacă nu vor veni la mine…Şi asta e. Gabi a avut o întâlnire.

Rezultă din discuție că este vorba în mod clar de divergențele dintre reprezentanții Reciplia S.R.L. şi inculpatul Al României Paul Philippe, iar afirmația inculpatului Tal Silberstein că avocații nu au cum „să-i ajute nicicum" se referă mai degrabă la imposibilitatea rezilierii contractului dintre părți, decât la posibile traficări ale influenței. Această imposibilitate de reziliere a contractului încheiat între Reciplia SRL şi inculpatul Al României Paul Philippe a fost confirmată în declarația dată chiar de martorul Mircea Andrei, care a fost avocatul acestuia din urmă în perioada respectivă.

Din convorbirea telefonică din data de 19.03.2012, orele 19:40:39, purtată între Tal Silberstein şi Petrovici Liana (aflată în vol. 8, filele 237-248) rezultă că inculpatul Tal Silberstein nu are vreo temere legată de posibilitatea inculpatului Al României Paul Philippe de a formula o plângere penală şi că acesta este revoltat de această amenințare.

TAL SILBERSTEIN: Care a venit la mine şi s-a comportat de parcă l-ar fi trimis însuşi preşedintele. Apoi a venit la biroul nostru cu dosarul, amenințându-ne că dacă nu vindem compania, el se duce la poliție. Îți dai seama? Asta e nivelul cu care am de-a face după cinci ani jumate. După ce am muncit cinci ani jumate pentru oamenii ăştia, ajutându-i pe oriunde, plătind pentru ei cinci milioane de euro cash. Când i-am întâlnit, erau complet faliți. Complet. Nu aveau maşină, nu aveau unde să locuiască, tot ce vezi, e din banii noştri. Norocul lor că au avut un preşedinte foarte, foarte pozitiv în toate procesele pentru restituirea bunurilor. La fiecare trei luni veneau cu o poveste nouă, cu un alt tip, cu un nou avocat care încerca să ne intimideze, să ne amenințe că ne dă în judecată.

Mai trebuie precizat că în cursul cercetării judecătoreşti s-a stabilit că inculpatul Tal Silberstein nu a afirmat în această convorbire că *„au avut un preşedinte foarte, foarte pozitiv în toate procesele pentru restituirea bunurilor*", ci că *„au avut precedente foarte pozitive în toate procesele pentru restituirea bunurilor"*. Nu rezultă fapte cu conotații penale din aceste afirmații ale inculpatului.

Din convorbirea din data de 16.10.2008, ora 16:25:08, purtată între inculpatul Remus Truică şi inculpatul Tal Silberstein (din vol. 8, filele 78-80 din dosarul de urmărire penală) rezultă că este vorba de posibilitatea reducerii taxelor

notariale prin schimbarea adresei administrative a imobilului Ferma Regală Băneasa, manoperă legală în cazul în care imobilul are deschidere la două străzi.

TAL: Tu mi-ai trimis un mail, ai spus că ai nevoie de trei sute, nu…, două sute şi ceva de mii, ei nu au plătit(?) şi…poftim?

REMUS TRUICĂ: Nu are legătură cu asta.

TAL: OK.

REMUS TRUICĂ: Deci, când David şi Hanz au fost la Bucureşti la biroul avocatului, am făcut, să zicem, ...pentru taxa(?) de la Notariat şi totul. Şi minimul pe care l-au putut face pentru noi a fost trei milioane, aproape trei milioane.

Acest lucru rezultă din convorbirea telefonică purtată în data de 15.10.2008, ora 17:49:52, de Truică Remus cu David Barnett (din vol. 8, filele 66-68 din dosarul de urmărire penală), în care inculpatul Truică Remus afirmă următoarele:

REMUS TRUICĂ: Da, ştiu. Am discutat azi cu Robert. Ştiu despre ce este vorba. Dacă vă amintiți, în discuția noastră sunt două străzi pe care le-am luat în considerare. Deci, dacă folosim una dintre străzi e 2.5 milioane, dacă o folosim pe cealaltă este mult, mult mai mult. Deci, notarul public ne-a spus să nu folosim strada ieftină, deoarece hârtiile pe care le avem sunt înregistrate pe strada scumpă. Aşa că acum încercăm să găsim o soluție. Nu știu ce Robert a scris în mail-ul său, dar încercăm să găsim o soluție să luăm alt număr, număr poştal pentru a pune tot pământul pe strada ieftină.

În discuția în mediu ambiental purtată în data de 22.12.2011 în locuința inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL (aflată în vol. 9, filele 226-237 din dosarul de urmărire penală), inculpatul Tal Silberstein face următoarea afirmație:

TAL SILBERSTEIN: Persoana care a fost trimisă ieri, dar vreau numai să înțelegeți, pentru binele vostru, sincer, deoarece au fost aduși prea mulți. (…) Nu am vrut să fac nimic care să pună în pericol contractul: am fost conformi cu voi, prin scrisori, politică, media, afaceri şi personal, pentru ca să obținem acces efectiv. Acum, eu înțeleg şi că vă doriți o anumită poziție, înțeleg asta, vreți 15% sau nimic. Ştiți?! Asta este consultativ. Calculez acum… Totuşi, considerând pentru noi toți…şi unde suntem acum, nu s-a întâmplat, iar noi suntem deja într-o poziție foarte puternică față de ceilalți. Avem partea publică, politică, etc., etc., etc., mediul… toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic. Au fost cu mulți bani pe care i-am investit(…)

În primul rând, aşa cum s-a arătat anterior, această probă nu prezintă suficiente garanții de fiabilitate, având în vedere că în cazul ei expertul-parte Grigoraş Cătălin a identificat cel puțin o urmă de ştergere de tip Butt-Splice, cu efecte asupra fiabilității probei.

În al doilea rând, în şedința publică din data de 05.04.2019, în prezența traducătorului autorizat de limba engleză s-a stabilit că acest pasaj, împreună cu alte pasaje din discuție, au prezentat unele erori de traducere.

Astfel, în cadrul înregistrării ambientale, la minutele 23:00 – 23:20, avocatul inculpatului a susținut că traducătorul oficial a tradus eronat *„Tal Silberstein: Avem partea publică, politica etc., etc., etc., mediul ... toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic. Au fost cu mulți bani pe care i-am investit”* când în realitate s-a afirmat *„We have quite supportive public part, political, etc., etc., etc.*

environment all of this did not happen for nothing. This was accomplished with hard work, a lot of money that was invested" care s-ar traduce *„Avem un mediu public, politic, etc., etc., etc., destul de susținător, toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic, s-au întâmplat cu muncă grea și cu mulți bani pe care i-am investit"*.

Traducătorul autorizat Andreea Câmpeanu, chemată în instanță pentru a lămuri aceste aspecte de traducere, a arătat că se aude *„avem partea publică, politică, mediul"*. Precizează că transcrierea în engleză este corectă, însă nu aude cuvântul *„parte"*, ci direct *„avem publicul, politicul, mediul"*. Precizează că nu se aude partea cu *"destul de susținător"*, ci se spune *„avem destul suport politic, public"*, fără cuvântul *„parte"* - *„part"*. Astfel, traducerea ar fi *„avem un public destul de susținător și mediul politic ..."* și deși cuvântul „parte" nu există el s-ar putea subînțelege din context. În final, arată că traducerea ar fi *„Avem o parte care ne susține destul din partea publicului, politicului sau mediu. Si toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic. Au fost obținute cu muncă grea și mulți bani care au fost investiți"*.

Instanța reține, însă, că nici din acest pasaj, așa cum a fost el tradus în ședința de judecată, nu se poate reține că inculpatul Tal Silberstein a făcut o afirmație concretă de promisiune de intervenție pe lângă funcționarii competenți să dispună cu privire la retrocedarea bunurilor. Este vorba de o prezentare a poziției avansate în care se află societatea Reciplia SRL față de alte posibile firme cu care inculpatul Al României Paul Philippe ar fi putut să se asocieze, poziție obținută prin muncă și investiții, potrivit afirmațiilor făcute de inculpatul Tal Silberstein. Susținerea mediului public sau politic nu este declarată ca fiind categorică (se folosește sintagma „destul de") și nu este declarată ca fiind obținută prin influența sa. Chiar dacă s-ar referi la obținerea acestei poziții prin promovarea proiectului în presă, afirmația tot nu poate fi considerată ca fiind o manifestare a unui trafic de influență, deoarece publicitatea în presă a unui proiect de afaceri este o activitate legală.

În cadrul aceleași înregistrări ambientale, la minutele 22:38 – 23:00 inculpatul Tal Silberstein afirmă *„However, I think considering where all of us were 6 years ago, and where are now, it did not happen by fortune and it did not happen on the phone ... already big assets and the fact that we are in a very strong position on some of other assets"*, afirmație pe care doamna traducător autorizat Andreea Câmpeanu o traduce ca *„Totuși, cred că luând în considerare unde eram toți în urmă cu 6 ani și unde suntem acum, nu s-a întâmplat prin noroc, nu s-a întâmplat la telefon (neinteligibl) deja bunuri mari și faptul că suntem într-o poziție foarte puternică pentru alte bunuri"*.

Nici din această afirmație nu s-ar putea trage concluzia existenței unui tafic de influență, având în vedere că în contextul discuției generale ea poate fi interpretată mai degrabă ca referindu-se la obținerea rezultatelor respective prin muncă și investiții legale.

În plus, aceste afirmații au fost făcute în data de 22.12.2011, când părțile erau în litigiu și când nu se poate reține că ar fi existat un trafic de influență pentru a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul.

Aşa cum s-a arătat anterior, după data de 15.01.2009, când a fost transmisă către SC Reciplia SRL proprietatea Fermei Regale Băneasa, retrocedată inculpatului Al României Paul Philippe, nu s-au mai comis acte de traficare a influenței sau de cumpărare a influenței, deoarece părțile din contract erau în conflict. În declarația dată in cursul urmăririi penale la data de 11.12.2015 inculpatul Al României Paul afirmă că *„Am fost nemulţumit si am vrut sa rup înţelegerea cu aceşti oameni."* Conflictul este confirmat şi de martorii Andrei Florin Mircea, audiat de instanță la 16.03.2018, de martora Alexandroiu Mihaela, audiată de instanță la 06.10.2017, de martorul Matei Şovărel, audiat de instanță la data de 30.03.2018 şi de alți martori.

Existența conflictului dintre părți rezultă şi din invitația la conciliere nr. 490/22.07.2009 efectuata prin BEJ Cristian Milos trimisa de Al României Paul Philippe către Recipia SRL, prin care se solicita o intalnire în data de 14,08.2009, în vederea constatării nulității absolute a Contractului de cesiune din 01.11.2006. Având în vedere data emiterii acestei invitații, rezultă că conflictul dintre inculpatul Al României Paul Philippe şi reprezentanții SC Reciplia SRL a izbucnit foarte curând după transmiterea către această din urmă societate a dreptului de proprietate asupra Fermei Regale Băneasa. De altfel, după ce a avut loc această transmietre a proprietății, inculpatul Al României Paul Philippe a şi avut motivul de nemulțumire, deoarece nu şi-a primit contravaloarea cotei părți de 20% din acest bun, aşa cum se prevedea în contract.

Or, atâta timp cât inculpatul Al României Paul Philippe era în conflict cu reprezentanții SC Reciplia SRL, făcând încercări repetate de reziliere a contractului, rămase, însă, fără rezultat, deoarece fiecare parte îşi susținea propria poziție, nu se poate reține că mai era posibilă o „înțelegere" între acestea de tipul vânzării-cumpărării pretinsei influențe pe lângă fucnționarii publici. Din acest motiv instanța reține că după ieşirea inculpatului Truică Remus din societatea Reciplia nu s-a mai pus între părți problema traficului de influență, ci doar s-a încercat gestionarea crizei generate de pretențiile inculpatului Al României Paul Philippe de a i se da alți bani, despre care considera că i se cuvin conform contractului.

Nu se poate reține din probele administrate nici faptul că inculpații Tal Silberstein, Marcovici Marius ori Mateescu Lucian ar fi făcut astfel de promisiuni de trafic de influență către inculpatul Al României Paul Philippe după ieşirea din cadrul firmei a inculpatului Truică Remus, pentru a-l determina să nu rezilieze contractul.

În primul rând rezilierea contractului nu putea fi făcută decât pentru motive legale, în urma unui proces şi după achitarea unor taxe de timbru pentru plata cărora inculpatul Al României Paul Philippe nu avea sumele necesare. În al doilea rând, în cauză sunt probe din care rezultă că inculpatul Tal Silberstein chiar i-a permis inculpatului Al României Paul Philippe să găsească un investitor care să despăgubească firma Reciplia S.R.L. şi să preia, în schimb, toate drepturile cedate acesteia. Acest lucru rezultă şi din declarația martorului George Alberts, audiat de instanță la 22.06.2018.

Nu se poate reține nici că, în mod concret, inculpatul Tal Silberstein ar fi întreprins acțiuni de influențare a funcționarilor publici competenți să dispună asupra retrocedării imobilelor, pentru a-i determina să dispună restituirea acestora.

Singurul episod în care acesta a luat contact cu funcţionarii competenşi să dispună asupra restituirii a fost pretinsa vizită a inculpatului Tal Silberstein la sediul Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în perioada discutării retrocedării Fermei Regale Băneasa.

Astfel, în declarația de suspect dată de Oancea Florin (aflată în vol. 3, filele 353-359 din dosarul de urmărire penală) acesta susține că:

„Mai arăt că între cele două şedinţe (n.n. septembrie 2008) Truică a venit la instituit cu un cetățean străin (n.n. recunoscut ca fiind inculpatul Tal Silberstein) pe care l-a prezentat ca fiind consilierul de imagine al premierului Tăriceanu. Nu am reținut numele acestuia, dar mi-a dat cartea de vizită. Cei doi au venit la Horia Iliescu şi acesta m-a chemat pentru a fi prezentați. Mi-am dat semna ulterior după câteva luni că au venit pentru a ne impresiona, în sensul de a ne arăta nivelul de influență."

Dacă martorul afirmă că şi-a dat seama doar după aceea că această vizită a fost făcută pentru a-i impresiona pe cei care trebuiau să dispună asupra restituirii, înseamnă că la momentul prezenței inculpatului Tal Silberstein la sediu el nu a perceput aşa ceva. Fiind audiat la termenul de judecată din data de 13.04.2018 martorul a afirmat în fața instanței că: *„Intrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi si Benny Steinmetz – L-ati auzit pe acest cetatean facand vreo afirmatie in biroul domnului Horia Iliescu referitor la influenta politica a dansului la modul in care ar putea sa influenteze procesul de retrocedare? Raspuns – Nu imi aduc aminte sa fi auzit asa ceva."*

Pentru a se putea reține că inculpatul Tal Silberstein ar fi comis prin această prezență vreun act de trafic de influență ar trebui să rezulte din probe că el a făcut vreo afirmație de acest gen sau că ar fi acceptat ca alte persoane, aflate de față, să facă astfel de afirmații despre el. Or, din moment ce nici martorul nu şi-a dat seama decât ulterior că scopul prezenței inculpatului la sediu ar fi fost impresionarea lor, instanța nu poate reține în acest caz vreo activitate de trafic de influență. Afirmația martorului este una pur subiectivă, iar percepția sa asupra scopului prezenței inculpatului acolo nu poate fi luată drept probă certă a traficului de influență. Este foarte posibil ca scopul prezenței inculpatului Tal Silberstein acolo să fi fost acela de a vedea terenul, aşa cum arată inculpatul, ceea ce ar exclude conotațiile penale care au fost date acestui fapt. În plus, nu a fost de față la această vizită şi inculpatul Al României Paul Philippe, ca să se poată susține că în felul acesta inculpatul Tal Silberstein i-ar fi dat de înțeles acestuia că va influența funcționarii.

În consecință, având în vedere că nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Tal Silberstein ar fi pretins de la inculpatul Al României Paul Philippe bunuri, în schimbul promisiunii că va interveni pe lângă funcționarii competenți să admită cererile de retrocedare, instanța de fond a reținut că nu există fapta de trafic de influență imputată de parchet inculpatului. Nu s-a reținut de către parchet în sarcina inculpatului Tal Silberstein vreun act de complicitate la trafic de influență,

ci s-a reținut că acesta ar fi comis acte de autorat, ceea ce ar fi presupus existența unor acțiuni concrete de pretindere, de primire ori de promisiune a intervenției inculpatului pe lângă funcționari publici. Or, în lipsa unor astfel de acțiuni, instanța a reținut că fapta de trafic de influență nu există, urmând a dispune achitarea inculpatului, în temeiul art. 16 alin. 1 lit a) Cod procedură penală.

e. Referitor la infracțiunea de complicitate la trafic de influență reținută de parchet în sarcina inculpatului Marcovici Marius Andrei

Inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI este acuzat de parchet că, începând cu anul 2007, în vederea atingerii scopului grupului infracțional, a susținut în mod continuat activitatea de traficare a influenței realizată de TRUICĂ REMUS şi SILBERSTEIN TAL față de cumpărătorul de influență AL ROMÂNIEI PAUL, întărind încrederea acestuia din urmă în reuşita revendicărilor urmare a relațiilor şi influenței membrilor grupului în lumea politică, media şi de afaceri, inclusiv urmare a relațiilor sale în lumea politică prin funcția deținută (consilier al primului ministru), cu ocazia discuțiilor, întâlnirilor, negocierilor purtate în legătură cu obținerea, dar şi împărțirea bunurilor deja retrocedate şi posibilitatea obținerii unor bunuri noi, prin demersurile întreprinse reuşindu-se inclusiv perfectarea unei noi înțelegeri cu cumpărătorul de influență (actul adițional intitulat „Înțelegerea" din 13.04.2011), în baza căreia bunurile revendicate, care au fost/urmează să fie obținute prin influența exercitată asupra autorităților, să fie transferate SC RECIPLIA SRL, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea continuată de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracțiunea de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, în forma unității naturale.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecății nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Marcovici Marius Andrei a acestei infracțiuni.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei a fost numit administrator al Reciplia SRL pentru un mandat de 4 ani, începând cu data de 15.10.2010, mandat care a fost prelungit inițial cu 3 ani, 3 luni, 30 de zile, iar apoi cu încă 1 an, 6 luni, 30 de zile, acesta fiind si in prezent administratorul societății.

Aşa cum rezultă din probe, inculpatul Marcovici Marius Andrei nu a avut nici un contact cu inculpații Truică Remus ori Al României Paul Philippe în cursul anului 2006, când aceştia au încheiat înțelegerea frauduloasă de vânzare şi respectiv cumpărare a influenței pe lângă funcționarii publici competenți să dispună asupra retrocedării imobilelor care au aparținut fostului Rege Carol al II-lea. De asemenea, din nicio probă nu rezultă că inculpatul Marcoviri Marius Andrei ar fi desfăşurat vreo activitate cu privire la societatea Reciplia SRL ori cu

privire la bunurile retrocedate inculpatului Al României Paul Philippe, în perioada 2006-2009, când s-a consumat infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus. Nici inculpatul Al României Paul Philippe nu menționează în plângerea sau denunțul depuse la parchet în anul 2015 că inculpatul Marcovici Marius Andrei ar fi comis vreo faptă de trafic de influență sau de ajutor ori înlesnire a acesteia.

Ulterior dobândirii celor două bunuri (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa) de către inculpata Reciplia SRL nu mai exista niciun motiv pentru comiterea altor acte de trafic de influență, de către noii reprezentanți ai societății, deoarece se încheiase deja contractul de cesiune de creanță cu inculpatul Al României Paul Philippe. Aşa cum arată inculpatul Al României Paul Philippe în declarația dată în cursul urmăririi penale la data de 11.01.2016 *„La întrebarea care mi-a fost adresată în mod direct arăt că în cadrul acestor discuții Marcovici nu mi-a spus să rămân în contractul cu Reciplia pentru că ei sunt puternici şi pot obține bunurile revendicate, discuția nefiind purtată în acest sens pentru că obținuseră deja bunurile dorite. Ceea ce mi-a spus Marcovici a fost în sensul ca eu să renunț la partea mea din Băneasa şi Snagov şi în schimb să mi se lase alte bunuri de care ei nu erau interesați."*

Marcovici Marius Andrei a făcut doar acte de administrator curent al SC RECIPLIA SRL, după ieşirea inculpatului Truică Remus din această societate, acte care nu au fost însoțite de trafic de influență, aşa cum susține parchetul. Nu există nicio probă din care să rezulte că inculpatul Marcovici Marius Andrei i-ar fi spus inculpatului Al României Paul Philippe să respecte contractul încheiat cu Reciplia SRL la data de 1.11.2006 pentru că el sau alte persoane ar avea influență pe lângă funcționarii publici şi ar putea obține retrocedarea altor bunuri imobile revendicate. Afirmațiile inculpatului Al României Paul Philippe din declarația dată în ianuarie 2016, potrivit cărora inculpatul Marcovici Marius i-ar fi promis tot timpul că va lua bani de la Băneasa şi Snagov, se referă la sumele care îi reveneau inculpatului Al României Paul Philippe potrivit contractului încheiat de părți, după valorificarea acestor imobile. Nu este vorba de o promisiune ilegală, ci de una referitoare la respectarea prevederilor contractului încheiat de părți, care nu poate fi considerată un act de participare la infracțiunea de trafic de influență.

Referitor la săvârşirea de către inculpat a complicității la infracțiunea de trafic de influență, din moment ce inculpatul Truică Remus nu mai făcea parte din societatea RECIPLIA SRL atunci când inculpatul Marcovici Marius Andrei a devenit administrator ala cestei societăți, acesta din urmă nu mai putea să îl ajute ori să înlesnească săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență. De asemenea, aşa cum s-a arătat anterior, infracțiunile de trafic de influență de care au fost acuzați inculpații Tal Silberstein şi Roşu Robert nu există, astfel încât inculpatul Marcovici Marius Andrei nu avea cum să comită o ajutorare sau de înlesnire a traficului de influență pretins a fi fost comis de aceşti inculpați în calitate de autori.

In timpul mandatului inculpatului Marcovici Marius Andrei, societatea Reciplia SRL a angajat o firma de contabilitate recunoscută, respectiv GSR Accounting Expertise SRL, fondata de martorul Radu Gabriel. Fiind audiat la

termenul de judecată din 6.10.2017 martorul Radu Gabriel a declarat că *„în calitate de administrator si reprezentant al societății de contabilitate pana in octombrie 2014, împreuna cu o alta colega, am preluat contabilitatea in anul 2010 la Reciplia SRL. începând din acel moment ne-am ocupat de partea contabila eu si o serie de colegi ce vizau operațiunile contabile si respectarea termenlor fiscale, aferente termenelor din legislație. în acest sens sunt la dosar declarații si situațiile financiare începând cu 2010, iar in relația cu banca am fost in perioada respectiva desemnat sa iau documentele de la banca. (...). Pe toata perioada aceasta, începând cu 2010-2014 am îndeplinit obligațiile de reflectare in contabilitate cat mai corecta a documentelor si tranzacțiilor aferente societății Reciplia.”*

In calitatea sa de administrator, inculpatul Marcovici Marius Andrei şi-a îndeplinit obligațiile normale de raportare si de plată a sumelor datorate cu titlu de taxe si impozite către bugetul statului, a depus situațiile financiare aferente fiecărui an fiscal, a achitat taxele si impozitele datorate bugetului statului, acte normale de administrare a unei societăți.

Faptul că inculpatul Marcovici Marius Andrei a fost, începand cu anul 2008, consilier in cancelaria Primului Ministru, nu are nicio relevanță în cauză, deoarece în această perioadă inculpatul nu a interacționat cu inculpatul Al României Paul Philippe, astfel încât să se poată susține că ar fi contribuit în vreun fel la convingerea acestuia cu privire la influențarea funcționarilor publici.

Nici faptul că inculpatul Marcovici Marius Andrei ar fi lucrat în această perioadă împreună cu inculpatul Tal Silberstein nu constituie vreun act de complicitate la trafic de influență, deoarece, aşa cum s-a arătat anterior, în sarcina acestuia din urmă nu s-a reținut această infracțiune.

Faptul că inculpatul Marcovici Marius Andrei apare alături de inculpatul Truică Remus în societatea TRG AGENT DE ASIGURARE SRL, unde inculpatul Truică Remus deține 30% din părțile sociale, iar inculpatul Marcovici Marius a fost administrator, nu constituie un argument că primul ar fi cunoscut despre săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență în legătură cu retrocedarea bunurilor inculpatului Al României Paul Philippe.

De asemenea, în actul de sesizare s-a mai reținut că în octombrie 2007 s-a înființat firma BRG RESIDENCIAL CONSULTING SERVICES, companie cu profil imobiliar, având ca administrator pe inculpatul Marcovici Marius, inculpatul Truică Remus deținând 50% din acțiuni, restul revenind offshore-ului RIVERSIDE REAL ESTATE CORP LTD, controlată de BSG, implicit de Benyamin Steinmetz. Nici acest aspect nu poate constitui o probă că inculpatul Marcovici Marius Andrei a cunoscut activitatea infracțională a inculpatului Truică Remus în cadrul societății Reciplia S.R.L., în legătură cu retrocedarea bunurilor inculpatului Al României Paul Philippe.

Pentru a se putea reține în sarcina inculpatului Marcovici Marius Andrei săvârşirea complicității la infracțiunea de trafic de influență, ar trebuie să se dovedească actele concrete de ajutor sau de înlesnire pe care le-ar fi comis acesta în legătură cu societatea Reciplia SRL şi retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe.

Singurul act al inculpatului, care ar putea fi legat de aceste aspecte, îl constituie încheierea la data de 13.04.2011 a unui act adițional la contractul inițial de cesiune, intitulat „Înțelegerea”, prin care se confirmă şi se recunoaşte transmiterea/cesionarea fermă şi irevocabilă a tuturor drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe asupra tuturor bunurilor revendicate de acesta şi prevăzute în actele anterioare încheiate. Prin acelaşi act se stabileşte o nouă înțelegere financiară între părți. Înțelegerea este semnată pentru RECIPLIA SRL de către inculpatul Marcovici Marius Andrei, actul fiind autentificată de notarul public la data de 13.04.2011.

Participarea de către inculpatul Marcovici Marius Andrei la încheierea actului adițional la contractul de cesiune a drepturilor succesorale, intitulat „Înțelegere”, din 13.04.2011, nu constituie o infracțiune de trafic de influență, ci reprezintă modul în care a fost soluționat diferendul dintre inculpatul Al României Paul Philippe şi asociații societății Reciplia S.R.L., cu privire la remiterea contravalorii cotei inculpatului din bunurile retrocedate. Nu s-a pus problema în acest caz de existența vreunei alte promisiuni de traficare a influenței, deoarece relațiile dintre părțile din contract erau grav afectate, acestea fiind într-un conflict de natură juridică care s-a născut după transmiterea bunurilor către societatea Reciplia S.R.L., adică după săvârşirea infracțiunii de trafic de influență.

Singurul lucru pe care îl putea promite inculpatul Marcovici Marius Andrei în acest caz era acela că societatea Reciplia SRL îşi va respecta obligația de a-i da cota cuvenită din valoarea bunurilor Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, iar această promisiune era una normală în contextul diferendului dintre părți. Nu există însă nicio probă din care să rezulte că inculpatul ar fi făcut această promisiune ştiind că anterior inculpatul Truică Remus a săvârşit infracțiunea de trafic de influență, la momentul încheierii contractului inițial din 1.11.2006. Nici partenerii inculpatului Al României Paul Philippe din cadrul societății LOT INVEST SRL nu au comis vreo infracțiune semnând „Înțelegerea” din 13.04.2011.

Demersurile făcute pentru semnarea acestui act denumit „Înțelegere” constituie un act normal de administrare a bunurilor patrimoniale ale societății Reciplia SRL, efectuat de inculpatul Marcovici Marius Andrei în calitatea sa de administrator statutar al societății.

Procura pe care inculpatul Marcovici Marius Andrei a dat-o numitului Perju Serghei pentru ca acesta din urmă să reprezinte SC RECIPLIA SRL la semnarea contractului de vanzare-cumparare, având ca obiect cota indiviza de 20% din bunul Baneasa la prețul de 1.000.000 Euro fara TVA, reprezintă tot un act normal de administrare a societății. S-ar fi putut reține în sarcina inculpatului Marcovici Marius Andrei infracțiunea de complicitate la trafic de influență, în legătură cu acest act, doar dacă ar fi rezultat din probe că inculpatul Marcovici Marius Andrei a cunoscut că acest act reprezintă un act de executare al infracțiunii de trafic de influență, comisă de altă persoane. Or, aşa cum s-a arătat anterior, la acest moment inculpatul Truică Remus, singurul în sarcina căruia s-a reținut comiterea acestei infracțiuni, nu mai avea nicio legătură cu societatea Reciplia SRL.

În momentul în care inculpatul Marcovici Marius Andrei a devenit administrator al societății Reciplia SRL. această societate avea deja în patrimoniul

său cele două bunuri imobile dobândite ca urmare a săvârşirii de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență. Imobilul Ferma Regală Băneasa a fost transmis în proprietatea societății Reciplia SRL. încă din data de 15.01.2009, dată la care inculpatul Marcovici Marius Andrei nu activa încă în cadrul acestei societăți. La această dată s-a consumat infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus, iar efectuarea de către inculpatul Marcovici Marius Andrei a unor acte ulterioare acestui moment nu poate avea semnificația unor acte de complicitate la infracțiunea de trafic de influență, comisă anterior. În lipsa unor probe din care să rezulte că inculpatul Marcovici Marius ar fi cunoscut despre săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, actele de administrare a societății Reciplia SRL reprezintă acte licite, fără conotații penale.

În aceste condiții, instanța constată că nu poate fi considerată o probă a vinovăției inculpatului Marcovici Marius Andrei declarația de suspect dată de A României Lia în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 4, filele 179-195 din dosarul de urmărire penală), în care aceasta arată că *„Deşi noi nu eram de acord cu acest procentaj, Remus Truică ne-a spus că doar în aceste condiții putem încheia contractul. Acesta a mai adăugat că fără el şi prietenii lui (Tăriceanu, Marcovici, Tal Silberstein) nu vom câştiga vreun bun. De asemenea, a mai amintit că vom pierde şi procesul de exequatur, având în vedere că soția lui Țuca este judecător la Înalta Curte de Casație şi Justiție."* Aceasta este singura referire la inculpatul Marcovici Marius Andrei în legătură cu infracțiunea de trafic de influență şi nu priveşte un act personal al inculpatului, ci o afirmație făcută de inculpatul Truică Remus față de suspectă, fără ca inculpatul Marcovici Marius Andrei să fie de față.

Nu rezultă săvârşirea de către inculpatul Marcovici Marius Andrei a vreunui act de complicitate la trafic de influență nici din declarația de suspect dată de Al României Paul Philippe în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 3, filele 250-259 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că *„...e un personaj dubios, (n.n. Marcovici Marius Andrei) care era reprezentantul lui Tal Silberstein. Îmi spunea tot timpul să rămân cu Tal şi mi-a dat asigurări că acesta va rezolva dobândirea bunurilor."* În contextul în care nu rezultă din nicio probă că inculpatul Marcovici Marius Andrei a cunoscut despre săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, această afirmație poate fi considerată ca referindu-se la modul legal de dobândire a bunurilor, iar nu la dobândirea lor prin traficarea influenței.

Convorbirile telefonice efectuate de inculpatul Marcovici Marius Andrei, interceptate în baza mandatelor de siguranță națională, nu relevă decât acte normale de administrare a societății, nerezultând din ele aspecte care să denote că inculpatul Marcovici Marius Andrei a cunoscut despre săvârşirea infracțiunii de trafic de influență în legătură cu retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe.

Astfel, din convorbirea telefonică purtată în ziua de 09-05-2012, ora 12:24:51, de Marcovici Marius Andrei cu Lucian Mateescu (aflată în vol. 8, filele 289-290 din dosarul de urmărire penală), rezultă că este vorba de un act de administrare a societății:

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Vroiam să te rog... am vorbit cu TAL azi dimineață, deci ca să zic aşa, s-o iau de la lucrurile simple la alea mai

complicate, vrea să... ca să deci spre informația tuturor, ca să zic așa, vrea să trec... să-i trec șoferul și mașina pe Reciplia. Mă rog, asta e o chestie administrativă, dar te-am anunțat și pe tine.

LUCIAN MATEESCU: Nu văd niciun fel de problemă, mi se pare decent.

MARCOVICI MARIUS ANDREI:Da, ți-am zis. Adică decât s-o țin la DAN... să țin la DAN, să plătească DAN... e un c... așa...

LUCIAN MATEESCU: Nu, domnule, mi se pare absolut normal. Despre ce vorbim!

Convorbirea din data de 19.10.2011, la ora 10.53.33, purtată între inculpații Marcovici Marius şi Roşu Robert (aflată în vol. 8, filele 128-129 din dosarul de urmărire penală), se referă tot la acte normare de administrare a societății:

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Salut, Robert. Ce faci?

ROBERT: Bine. Zi.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Putem să ne vedem cumva un pic mai devreme de 16.00, la un 15.00 ceva, n-ai nicio posibilitate?

ROBERT: La 15.00 e ok.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Ca să-i zic lui acesta. Vin cu, îl ştii pe Lucian Mateescu?

ROBERT: Da, bineînțeles.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Aşa. S-ar putea să preia el conducerea asta şi trebuie să-i facem un soi de go through în ceea ce se întâmplă în firmă, adică legal vorbind. Şi să fii pregătit cu astea. La 15.00.

ROBERT: E ok, e în regulă.

Convorbirea telefonică din data de 25-06-2013, ora 11:25:05, purtată de numitul Marcovici Marius Andrei cu Lucian Mateescu, (aflată în vol. 8, filele 405-407 din dosarul de urmărire penală) nu face vreo referire la vreo faptă de trafic de influență:

LUCIAN MATEESCU: O să-i scriu un mail numai cu ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni. (lui Tal Silberstein n.n.)

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da.

LUCIAN MATEESCU: Că a semnat, nu ştiu dacă erai, a semnat opt sute de pagini care vreodată...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Ştiu.

LUCIAN MATEESCU: Deci, acum un an, acum un an nici nu se punea problema să semneze ceva, nu că ia şi banii.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da mă, ...(n.n. neinteligibil)

LUCIAN MATEESCU: Nu i-a mai dat banii, le-a semnat pe toate, ne mănâncă din palmă, ne dă Ersig-ul, ne dă şi cota de la...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da...

În consecință, față de toate aceste probe, având în vedere că actele efectuate de inculpatul Marcovici Marius Andrei în legătură cu retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe şi cu activitatea societății Reciplia SRL reprezintă acte normale de administrare a acestei societăți, efectuate după dobândirea de către aceasta a bunurilor ce au făcut obiectul traficului de influență şi, implicit, după săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, instanța constată că

faptele imputate inculpatului Marcovici Marius Andrei nu sunt prevăzute de legea penală şi, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, prima instanţă a dispus achitarea acestuia pentru complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal. Temeiul achitării este dat de faptul că inculpatul Marcovici Marius Andrei a efectuat nişte acte concrete în administrarea societăţii Reciplia SRL, însă aceste acte sunt licite, nefiind prevăzute de legea penală.

f. Referitor la infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă reţinută de parchet în sarcina inculpatului Mateescu Lucian Claudiu

Inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU este acuzat în actul de sesizare că, începând cu anul 2011, în vederea atingerii scopului grupului infracţional, a susţinut activitatea de traficare a influenţei realizată de inculpatul TAL SILBERSTEIN faţă de cumpărătorul de influenţă AL ROMÂNIEI PAUL întărind, în mod continuat, încrederea acestuia din urmă în reuşita revendicărilor urmare a relaţiilor şi influenţei membrilor grupului în lumea politică, media şi de afaceri, acţiuni întreprinse pe fondul neînţelegerilor apărute între PAUL AL ROMÂNIEI şi grup în legătură cu obţinerea şi împărţirea bunurilor deja retrocedate şi posibilitatea obţinerii unor bunuri noi, prin demersurile întreprinse reuşindu-se realizarea unei înţelegeri cu PAUL AL ROMÂNIEI, în baza căreia bunurile revendicate, care au fost/urmează să fie obţinute prin influenţa exercitată asupra autorităţilor, să fie transferate traficanţilor de influenţă din cadrul grupului conform contractului de cesiune şi actelor adiţionale subsecvente, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală instanţa a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei din infracţiunea continuată de complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracţiunea de complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, în forma unităţii naturale.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecăţii nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a acestei infracţiuni.

Asemenea inculpatului Marcovici Marius Andrei, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a intervenit în activitatea societăţii Reciplia SRL după săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă, fără să existe vreo probă că acesta ar fi ştiut despre săvârşirea vreunei infracţiuni de trafic de influenţă. În ce priveşte săvârşirea de către inculpatul Tal Silberstein a infracţiunii de trafic de influenţă, s-a arătat anterior că acest inculpat nu a comis astfel de acte de trafic de influenţă, motiv pentru care actele efectuate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu în legătură cu el nu pot să constituie complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă.

Spre deosebire de inculpatul Marcovici Marius Andrei, care a îndeplinit atribuțiile de administrator statutar al societății Reciplia SRL, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nu a avut astfel de atribuții în cadrul societății. El a desfăşurat diferite activități legate de relația societății Reciplia SRL cu inculpatul Al României Paul Philippe, fără a se putea reține, însă, că prin aceasta a ajutat în vreun fel la săvârşirea infracțiunii de trafic de influență.

Aşa cum s-a arătat anterior, singura persoană în sarcina căreia s-a reținut săvârşirea infracțiunii de trafic de influență în speță a fost inculpatul Truică Remus. Or, acesta a părăsit societatea Reciplia SRL în cursul anului 2010, fără a mai avea vreo legătură cu aceasta, iar inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a avut primul contact cu societatea Reciplia SRL în luna octombrie 2011. Acest aspect rezultă chiar din actul de sesizare, care menționează la pagina 90 că *„În acest fel la grupului infracțional a aderat inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU, fiind prezentat inculpatului TAL SILBERSTEIN de inculpații MARCOVICI şi ANDRONIC, la data de 18.10.2011, iar apoi, fiind acceptat de TAL SILBERSTEIN, acesta a acționat în cadrul grupului alătură de inculpatul MARCOVICI, preluând rolul inculpatului TRUICĂ în activitatea infracțională."* La această dată se săvârşise deja infracțiunea de trafic de influență reținută în cauză în sarcina inculpatului Truică Remus, nemaifiind posibilă săvârşirea unor acte de complicitate la această infracțiune.

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nu activa în cadrul societății nici la data de 13.04.2011, când s-a încheiat actul adițional la contractul inițial de cesiune, intitulat „Înțelegere", prin care parchetul susține că se confirmă şi se recunoaşte transmiterea/cesionarea fermă şi irevocabilă a tuturor drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe asupra tuturor bunurilor revendicate de acesta şi prevăzute în actele anterioare încheiate, act semnat de inculpatul Marcovici Marius Andrei în calitate de administrator al societății.

Momentul implicării inculpatului Mateescu Lucian Claudiu în activitatea societății Reciplia SRL şi rolul său rezultă din declarația dată de inculpatul Tal Silberstein în data de 08.11.2017, în care acesta precizează că: *„Cu domnul Mateescu m-am cunoscut după ce m-am implicat în proiectul „Prințul", după 2010, căutam un expert în imobiliare care îmi poate oferi consultanță în proiect şi să monitorizeze în lipsa mea, când nu sunt în România — ceea ce se întâmpla foarte des. Acesta mi-a fost prezentat de domnul Dan Andronic şi a lucrat în această poziție 1-2 ani şi apoi a plecat pentru că a primit o altă propunere."*

De asemenea, din declarația inculpatului Andronic Dan Cătălin, dată în fața instanței de judecată la data de 14 decembrie 2018, rezultă acelaşi lucru: *„În cursul anului 2011 Tal Silberstein m-a rugat să mă gandesc dacă ştiu pe cineva specializat in imobiliare. Primul om la care m-am gândit şi singurul a fost Lucian Mateescu pentru că îl ştiam ca un om muncitor, bun profesionist. Dacă îmi aduc bine aminte, chiar în acel moment Lucian Mateescu înceta colaborarea cu o mare firmă imobiliară, deci era un moment bun şi pentru el. Nu imi aduc aminte ca Tal Silberstein să imi fi spus exact despre ce e vorba, dar i-am pus în legătură, urmând să stabilească detaliile unei eventuale colaborări ei doi sau împreună cu cei care mai erau implicati. De altfel, in afară de discuția de introducere nu am*

fost implicat în niciun fel şi nu am participat la discuţiile în care Lucian Mateescu şi-a negociat contractul de consultanţă"

Faţă de momentul la care inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a activat în cadrul societăţii Reciplia SRL, nu poate fi reţinută în sarcina acestuia săvârşirea complicităţii la infracţiunea de trafic de influenţă, deoarece nu rezultă din nicio probă că actele desfăşurate de inculpat ar fi avut scopul de a-l menţine pe inculpatul Al României Paul Philippe în înţelegerea cu Reciplia SRL prin promisiunea folosirii influenţei pe lângă funcţionari publici.

La momentul la care inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a început colaborarea cu Reciplia inculpatul Al României Paul Philippe încheiase deja şi Înţelegerea din 13.04.2011 cu Reciplia SRL, fiind convins să facă acest lucru fără vreo contribuţie din partea inculpatului Mateescu Claudiu. În plus, nu era necesară vreo acţiune de trafic de influenţă pentru menţinerea contractului, deoarece inculpatul Al României Paul nu-l putea rezilia decât cu acordul Reciplia SRL ori prin intervenţia unei instanţe judecătoreşti, procedură pentru care valoarea taxei de timbru era foarte mare, iar Al României Paul nu dispunea de resursele financiare pentru a o achita. Acest aspect rezultă din mai multe probe, printre care pot fi menţionate declaraţiile martorilor Mircea Andrei din 16.03.2018 şi Matei Şovărel, din 30.03.2018.

Martorul Mircea Andrei, audiat de instanţă la data de 16 martie 2018, arată că *„...rezilierea contractului nu se putea realiza decât dacă accepta Reciplia, pe de o parte, dacă acţionai in instanţă, taxa de timbru era uriaşă, pe de altă parte, că juriști foarte buni făcuse foarte bun acest contract. Aşa că poziţia noastră a fost de încetare a efectelor contractului, adică de a nu-l respecta pur şi simplu. Dar nici o încetare din punct de vedere juridic nu puteai face, situându-te propriu-zis pe excepţia de neexecutare a contractului."*

Martorul Matei Şovărel, fiind audiat ca martor la data de 30 martie 2018, arată că: *„am formulat o notificare in iunie 2012 prin care am invocat aceste excepţii de neexecutare, constând in principal necomunicarea stadiului exact al acţiunilor diverse întreprinse de Reciplia cu avocaţi de care era reprezentată sau asistată, şi din cate imi amintesc, din neclarificarea unor desocotiri financiare legate de unele dintre imobile pentru care măsurile de restituire fuseseră deja finalizate. Am primit un răspuns de la Reciplia in care se infirmau susţinerile noastre, motiv pentru care in luna iulie 2012, am formulat un răspuns in care am indicat expres care ar fi inscrisurile despre care am apreciat că sunt absolut necesare pentru informarea clientului meu in baza convenţiei autentificate la care m-am referit: inscrisuri care vizau stadiul demersurilor judiciare. [...] Nu s-au finalizat nici cum aceste demersuri, in sensul că s-a ajuns la o recalculaţie a taxelor de timbru, care in raport de evaluarea convenţiei aveau o valoare exorbitantă motiv pentru care demersul in justiţie nu a putut fi continuat la acel moment."*

Faptul că la acel moment existau neînţelegeri între părţile semnatare ale contractului de cesiune rezultă şi din declaraţia martorei Ciocoiu Alina Carmen, care arată în declaraţia din 28.04.2018 că *„In prima intalnire la care am participat alături de domnul avocat Sovarel si printul Paul, era o situaţia conflictuală intre*

părți, ce se dorea la acel moment, exista o listă a tuturor bunurilor la care printul Paul ar fi fost indreptățit și negocierea ce ar fi trebuie să se desfășoare era legată de separarea bunurilor intre părti in așa fel incât să se desființeze contractul respectiv amiabil."

În contextul acestor neînțelegeri dintre părțile semnatare ale contractului de cesiune a drepturilor succesorale, nu s-ar putea reține săvârşirea unei infracțiuni de trafic de influență în cazul în care inculpatului Al României Paul Philippe doar i se dădeau asigurări că îşi va primi partea sa din bunurile retrocedate.

Pentru a se putea reține infracțiunea de trafic de influență ar fi trebuit ca inculpatului Al României Paul Philippe să i se fi cerut bunuri aflate în proprietatea sa, în schimbul influențării funcționarilor publici. Or, în speță, inculpatul Al României Paul Philippe transmisese deja către SC Reciplia SRL proprietatea asupra bunurilor retrocedate şi solicita de la această societate remiterea contravalorii cotei care îi revenea din aceste bunuri potrivit contractului încheiat anterior de părți. Inculpatul Al României Paul Philippe invoca un drept de creanță pe care îl avea asupra societății Reciplia SRL, iar nu un drept real asupra acestor bunuri, care fuseseră deja transmise în proprietatea societății.

În discuțiile dintre părți, de la acest moment, s-a invocat şi posibilitatea separării acestora, caz în care ar fi trebuit făcută o evaluare a bunurilor transmise de inculpatul Al României Paul PHilippe către SC Reciplia SRL, fiind astfel utilă specializarea în domeniul imobiliar a inculpatului Mateescu Lucian Claudiu. Acest aspect poate fi dedus şi din declarația din cursul urmăririi penale dată la data de 11.01.2016 de inculpatul Al României Paul Philippe, care arată că *„La întrebarea care mi-a fost adresată în mod direct arăt că în cadrul acestor discuții Marcovici nu mi-a spus să rămân în contractul cu Reciplia pentru că ei sunt puternici şi pot obține bunurile revendicate, discuția nefiind purtată în acest sens pentru că obținuseră deja bunurile dorite. Ceea ce mi-a spus Marcovici a fost în sensul ca eu să renunț la partea mea din Băneasa şi Snagov şi în schimb să mi se lase alte bunuri de care ei nu erau interesați. Precizez că Ia aceste discuții Marcovici a fost însoțit de Lucian. Precizez că Lucian a venit la mine acasă de cele mai multe ori împreună cu Marcovici şi uneori împreună cu Tal Silberstein, dar au fost şi cazuri în care a venit singur, dar în aceste cazuri nu a discutat chestiuni importante. Sincer nu îmi amintesc decât că a spus că voi primi în final bani."* Din această afirmație nu se poate deduce existența vreunui trafic de influență, la care să fi participat şi inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, ci doar existența unor discuții purtate de părți în cadrul neînțelegerilor legate de executarea contractului de cesiune a drepturilor succesorale.

La fel, din declarația de suspect dată de A României Lia în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 5, filele 179-195 din dosarul de urmărire penală) rezultă că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a desfăşurat activități în sensul evaluării posibilității separării părților din contract: *„Despre Mateescu pot să spun că a fost intermediarul lui Tal Silberstein şi a făcut doar ce i-a spus acesta. Mateescu a spus că Moshe a fost dat afară pentru că dorea să facă un nou contract. Am făcut cu Mateescu o analiză a situației demersurilor şi a bunurilor pe care le-am*

revendicat. Mateescu ne-a spus în numele lui Tal că pentru a strica contractul cu Reciplia trebuie să dăm 100 milioane euro şi bunurile ne revin nouă."

Acelaşi lucru, respectiv implicarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu în discuţiile legate de separarea şi compensarea drepturilor reciproce ale părţilor, rezultă şi din înregistrarea convorbirii telefonice dintre MARCOVICI MARIUS ANDREI şi LUCIAN MATEESCU, din data de 05 martie 2012, ora 11.51 (aflată în vol. 8, filele 220-222 din dosarul de urmărire penală):

> *„LUCIAN MATEESCU: Da? Şi propunerea, ca să scăpăm, să nu mai ne trecem dintr-o mână într-alta, şi să nu ştiu ce, să facem o compensaţie cu un act adiţional pe ce aveam să le dăm, adică nu mai dăm cei 20% din Băneasa, să dăm mai puţin din Băneasa, să dăm monta cu totul, ştii? Acum asta a fost propunerea mea. Noi economisim o pălărie de bani, cel puţin 100... de kile, acum...*
>
> *MARCOVICI MARIUS ANDREI: Şi ei la fel că şi ei au de plătit, dacă e...*
>
> *LUCIAN MATEESCU: Şi ei la fel, şi au TVA şi nu ştiu ce şi aia. Şi acum, Serghei a zis: Domnule, eu sunt de acord, Bogdan a zis că sunt de acord, Tal a zis ca e de acord. Să mă întâlnesc şi eu cu ei şi să intru la baionetă, să vedem exact în ce procente. Eu vreau să îi aduc într-un procent de 2 la 1...*
>
> *MARCOVICI MARIUS ANDREI: Aha...*
>
> *LUCIAN MATEESCU: Adică, chiar dacă terenul e verde la montă, o să zic, Mă, ok, cât face? 5 lei, 500, da? Acolo cât e? 200. Hai, mă, să o închidem pe 2 la 1..."*

Or, faptul că părţile discutau despre desfiinţarea contractului şi împărţirea bunurilor ce ar fi revenit fiecăreia, denotă că la acest moment nu s-a mai pus problema traficului de influenţă şi a cumpărării influenţei de către inculpatul Al României Paul Philippe, având în vedere escaladarea neînţelegerilor dintre acesta şi reprezentanţii societăţii Reciplia SRL.

Din email-ul de la fila 278, din vol. XLVI al dosarului de urmărire penală nu rezultă că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu ar fi avut cunoştinţă despre săvârşirea vreunei nelegalităţi în legătură cu retrocedarea bunurilor inculpatului Al României Paul Philippe. Astfel, în urma unui reportaj de la ProTv, inculpatul Mateescu Lucian afirmă că: *„Dpmdv nu e chiar o „catastrofa" cum zice ea, dar nici ceva de neluat in seama. Cred ca pot fi si ceva urmari.... fie eventual si prin deposedare. Habar nu am. Le dau si avocatilor pentru o opinie."* Conţinutul emailului relevă faptul că inculpatul nu avea cunoştinţă de astfel de fapte ilegale, din moment ce acesta face afirmaţia „Habar nu am." cu referire la aceste aspecte.

Faptul că pentru activitatea desfăşurată inculpatul Mateescu Lucian a primit o sumă lunară de 10.000 de euro, bani pe care parchetul îi consideră nejustificaţi de activităţi de consultanţă imobiliară, nu poate constitui un argument în favoarea săvârşirii de către inculpat a complicităţii la infracţiunea de trafic de influenţă. Plata acestui onorariu este justificată de specializarea inculpatului Mateescu

Lucian Claudiu în domeniul imobiliar şi de atribuţiile pe care acesta le avea în cadrul societăţii Reciplia SRL.

De asemenea, din declaraţia de suspect dată de Truică Remus în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 3, la filele 94-99), nu rezultă că inculpatul Mateescu Lucian ar fi avut cunoştinţă despre săvârşirea anterioară a infracţiunii de trafic de influenţă: *„Pe domnul Mateescu l-am cunoscut la aproximativ un an de la momentul la care am cesionat părţile mele din Reciplia. M-am întâlnit cu acesta la cererea lui Tal pentru a-i da anumite sfaturi, detalii despre afacerea cu retrocedarea şi am înţeles că el este cel care se ocupa de această afacere. I-am explicat puţin acestuia din personalitatea Alteţei Sale."* Această declaraţie confirmă faptul că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nu putea comite acte de complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă, deoarece faptele sale au fost comise ulterior săvârşirii acestei infracţiuni de către inculpatul Truică Remus.

Nici convorbirile telefonice purtate de inculpaţi şi interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională nu relevă aspecte referitoare la contribuţia inculpatului Mateescu Lucian la săvârşirea vreunei infracţiuni de trafic de influenţă.

Astfel, convorbirea telefonică purtată în ziua de 09-05-2012, ora 12:24:51, de Marcovici Marius Andrei, cu Lucian Mateescu, (din vol. 8, filele 289-290 din dosarul de urmărire penală) relevă discuţii legate de administrarea de zi cu zi a societăţii Reciplia S.R.L.

MARCOVICI MARIUS ANDREI:Vroiam să te rog... am vorbit cu TAL azi dimineaţă, deci ca să zic aşa, s-o iau de la lucrurile simple la alea mai complicate, vrea să... ca să deci spre informaţia tuturor, ca să zic aşa, vrea să trec... să-i trec şoferul şi maşina pe Reciplia. Mă rog, asta e o chestie administrativă, dar te-am anunţat şi pe tine.

LUCIAN MATEESCU: Nu văd niciun fel de problemă, mi se pare decent.

MARCOVICI MARIUS ANDREI:Da, ţi-am zis. Adică decât s-o ţin la DAN... să ţin la DAN, să plătească DAN... e un c... aşa...

LUCIAN MATEESCU: Nu, domnule, mi se pare absolut normal. Despre ce vorbim!

Convorbirea din data de 25-06-2013 ora 10:41, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Mateescu Lucian, (aflată în vol. 8, filele 397-401 din dosarul de urmărire penală), relevă nemulţumirile inculpatului Tal Silberstain cu privire la o lipsă de comunicare din partea inculpatului Mateescu Lucian.

ANDRONIC CATALIN DAN: Uite, m-am despărţit acuma de Tal.

MATEESCU LUCIAN: Da?

ANDRONIC CATALIN DAN: Şi e foarte supărat pe povestea asta, că nu l-ai anunţat şi că nu i-ai lăsat timp să caute pe cineva să-l înlocuiască.

MATEESCU LUCIAN: Hai mă, vorbeşti serios... o să mă văd eu acuma la ora 13.00 cu el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Şi are dreptate. Nu, dar Lucian…

MATEESCU LUCIAN: Păi, are dreptate, dar am vorbit...

ANDRONIC CATALIN DAN: Mai ales că mi-a zis că i-am promis că-l anunţi înainte de a lua orice decizie, că vorbeşti cu el.

MATEESCU LUCIAN: Îhâm! O să vorbesc cu el la ora 13:00.
ANDRONIC CATALIN DAN: Zice: deci, acum am aflat de la Marius, care aflase din ziare. A zis că nu vrea să mai vorbească cu tine.
MATEESCU LUCIAN: Ăăă, mă… nu, nu aşa. Trebuie să-l sun eu să vorbesc cu el.
ANDRONIC CATALIN DAN: Da, Lucian, dar are dreptate. Şi m-am certat şi eu cu el pe tema asta, că mi-a zis bă, tu mi l-ai recomandat. (…)
ANDRONIC CATALIN DAN: Nu ştiu acum… şi ai vreo idee pe cine, pe cine putem pune să înlocuiască toată... să te înlocuiască?
MATEESCU LUCIAN: Nu ştiu, dar ar fi bine... dar aş putea să vorbesc cu el. Eu la ora 13:00 am întâlnire. Cred că aşa ar fi...
ANDRONIC CATALIN DAN: Du-te la 13:00 şi vorbeşte, du-te la 13:00 şi vorbeşte cu el, eu i-am zis că...
MATEESCU LUCIAN: Păi, am întâlnire la ora 13:00.
ANDRONIC CATALIN DAN: În condiţiile astea, eu sunt dispus să preiau tot ce făceai tu, la un moment dat.

Acelaşi lucrui rezultă şi din convorbirea telefonică din data de 25-06-2013, ora 13:23:18, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Mateescu Lucian (aflată în vol. 8, filele 408-410 din dosarul de urmărire penală). În această convorbire inculpatul Mateescu Lucian arată că a contribuit la o împăcare cu inculpatul Al României Paul Philippe, fără să rezulte de undeva că acest lucru s-ar fi făcut prin trafic de influență.

MATEESCU LUCIAN: Dacă te vezi cu omul acesta (Tal Silberstein n.n.), te rog spune-i că eu chiar cred că pentru tot ceea ce am făcut eu în ultimul an şi jumătate merită 10 minute şi pe urmă trage el concluziile. Să m-asculte şi pe mine, zece minute!
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, şi-o să mă-ntrebe ce să stea să te asculte la ce? O să-i zic.
MATEESCU LUCIAN: Păi, să mă asculte...
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Era foarte supărat! Tu nu înțelegi că eu m-am certat cu el de dimineață?
MATEESCU LUCIAN: Ce am făcut eu săptămâna trecută, săptămâna trecută, când e un mail de la Cristina care spune cu cuvinte: erou. Ea nu credea că e posibil ce s-a întâmplat săptămâna trecută şi ce s-a semnat şi ce s-a făcut şi ce acorduri s-au întâmplat.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Mda.
MATEESCU LUCIAN: Şi ce hârtii s-au scos de la prinț. Da?
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Vorbesc cu el.
MATEESCU LUCIAN: Toate, toate săptămâna trecută!
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.
MATEESCU LUCIAN: Meeting-uri după meeting-uri. Deci, el să nu creadă... eu am un nivel de responsabilitate Dane, suficient... poate nu e obişnuit, dar asta nu înseamnă nimic, că aşa… i-am spus cu cuvânt, Marius era de față, jur, întreabă-l!
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: I-am spus: Tal, chiar dacă formalizez, minim două-trei luni de zile, n-ai să simți nimic în toată treaba asta până hotărâm împreună ceva. Nu te las! Ai cuvântul meu! Asta a fost discuția, Marius era de față.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Bine, lasă-mă să vorbesc, lasă-mă să vorbesc cu el! Că era foarte... m-am certat cu el de dimineață.

MATEESCU LUCIAN: Da, dar n-are sens. Deci încă o dată, eu oricum îi fac un mail, dar...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: N-are sens! N-are...

MATEESCU LUCIAN: ... zece minute ar merita pentru bunul mers al lucrurilor. Eu nu… nu am nici un fel de problemă, el să hotărască ce doreşte.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Îhâm!

MATEESCU LUCIAN: Dar e păcat! E păcat!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.

MATEESCU LUCIAN: Eu am pus suflet în treaba asta şi s-au obținut rezultate.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Îhâm! Ok.

MATEESCU LUCIAN: Acum un an de zile, prințul nu dădea... ne fugărea să-i dăm banii. Nu i-am mai dat nici banii.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: A!

MATEESCU LUCIAN: Nu i-am dat nici banii, nici n-a mai cerut niciodată şi a semnat toate, pentru Ersig, pentru alea, că ni le dă... ne-a...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

MATEESCU LUCIAN: Toate astea s-au obținut de mine!

Acelaşi lucru rezultă şi din convorbire telefonică din data de 25-06-2013, ora 11:25:05, purtată de numitul Marcovici Marius Andrei cu Lucian Mateescu (din vol. 8, filele 405-407 din dosarul de urmărire penală):

LUCIAN MATEESCU: O să-i scriu un mail numai cu ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni. (lui Tal Silberstein n.n.)

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da.

LUCIAN MATEESCU: Că a semnat, nu ştiu dacă erai, a semnat opt sute de pagini care vreodată...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Ştiu.

LUCIAN MATEESCU: Deci, acum un an, acum un an nici nu se punea problema să semneze ceva, nu că ia şi banii.

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da mă, ...(n.n. neinteligibil)

LUCIAN MATEESCU: Nu i-a mai dat banii, le-a semnat pe toate, ne mănâncă din palmă, ne dă Ersig-ul, ne dă şi cota de la...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da...

În concluzie, fiind vorba de acte licite desfăşurate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu în cadrul SC Reciplia SRL, fără să rezulte de undeva că acest inculpat ar fi avut cunoştință de săvârşirea unei infracțiuni de trafic de influență şi că ar fi intenționat înlesnirea săvârşirii acesteia, instanța de fond a constatat că faptele acestuia nu sunt prevăzute de legea penală, urmând a dispune achitarea

inculpatului pentru complicitatea la infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal. Temeiul achitării îl reprezintă dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, având în vedere că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a desfăşurat unele activități în cadrul Reciplia SRL, ocazie cu care a interacționat cu inculpatul Al României Paul Philippe, însă faptele comise de inculpat au fost conforme cu legea.

g. Referitor la infracțiunea de complicitate la trafic de influență reținută de parchet în sarcina inculpatului Andronic Dan Cătălin

Inculpatul ANDRONIC DAN CĂTĂLIN este acuzat de parchet că, începând cu anul 2007, în vederea atingerii scopului grupului infracțional, respectiv dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea 10/2001, Legea 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, a susținut în mod continuat activitatea de traficare a influenței realizată de ceilalți membrii față de cumpărătorul de influență AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, întărind cu ocazia întâlnirilor, negocierilor la care a participat încrederea acestuia din urmă asupra demersului infracțional, confirmând susținerile membrilor grupului la adresa sa, respectiv că are influență în media şi mediul politic (ca jurnalist şi consultant responsabil de campania electorală a primului ministru) şi convingându-l că reuşita demersului se va datora şi presiunii media exercitată prin intermediul publicațiilor coordonate, dar şi prin influența reală a grupului la nivel politic la cel mai înalt nivel în stat, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea continuată de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în infracțiunea de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, în forma unității naturale.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecății nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Andronic Dan Cătălin a acestei infracțiuni.

Pentru a se putea reține în sarcina inculpatului Andronic Dan Cătălin complicitate la infracțiunea de trafic de influență ar trebui să se dovedească, dincolo de orice dubiu rezonabil, că inculpatul ar fi ajutat sau ar fi înlesnit în orice mod comiterea acestei infracțiuni şi că a avut şi intenția să facă acest lucru.

Aşa cum s-a arătat anterior, singurul inculpat în sarcina căruia se reține în cauză săvârşirea infracțiunii de trafic de influență este inculpatul Truică Remus. Nu există nicio probă că inculpatul Andronic Dan Cătălin s-ar fi întâlnit separat cu inculpatul Truică Remus ori cu inculpatul Al României Paul Philippe, pentru a se putea susține că el ar fi putut comite cu aceste ocazii vreun act de înlesnire a infracțiunii de trafic de influență. Dimpotrivă, probele de la dosar confirmă faptul

că inculpatul Andronic Dan Cătălin a participat la două sau trei întâlniri cu mai multe persoane, la sediul societății de avocatură Țucă, Zbârcea şi asociații, în care s-au discutat aspecte legate de derularea contractului de cesiune încheiat în anul 2006 între Reciplia SRL şi Al României Paul Philippe. Toate persoanele care au participat la aceste întâlniri au declarat că nu s-a discutat în cadrul lor vreun aspect legat de traficul de influență.

Din probe rezultă că întâlnirile la care au fost prezenți inculpații Andronic Dan Cătălin şi Al României Paul Philippe au avut loc după ce inculpatul Truică Remus s-a retras din societatea Reciplia, în anul 2010, iar conducerea efectivă a societății a fost preluată de inculpatul Tal Silberstein. Această succesiune a evenimentelor este explicată şi prin faptul că martorii audiați arată că inculpatul Andronic Dan Cătălin l-a însoțit pe Tal Silberstein la aceste întâlniri, având în vedere relația de prietenie dintre aceştia. Or, întrucât după ieşirea inculpatului Truică Remus din societatea Reciplia şi preluarea conducerii acestei societăți de către Tal Silberstein se săvârşise deja infracțiunea de trafic de influență reținută în cauză, nu mai era posibilă săvârşirea vreunui act de complicitate la această infracțiune din partea inculpatului Andronic Dan Cătălin.

Inculpatul Andronic Dan Cătălin îşi justifică prezența la aceste întâlniri exclusiv prin relația de prietenie a sa cu inculpatul Tal Silberstein, fără să obțină vreun avantaj patrimonial din acest proiect, arătând în declarația dată în fața instanței la 14.12.2018 că: "*Cred că este important de precizat faptul că Tal venea cam o dată pe lună în România atunci când avea de lucru, el călătorind foarte mult şi încearcă să îşi concentreze întâlnirile din zonă în cât mai puține zile în aşa fel încât atunci când venea în România să vină cu avionul de dimineață şi să plece cu cel de seară. Rareori venea direct de la Tel Aviv, de obicei venea de la Viena, iar în majoritatea cazurilor tocmai pentru că voiam să petrecem cât mai mult timp împreună şi să stăm de vorbă mergeam şi îl luam de la aeroport sau îl duceam de la hotel la aeroport.*"

Martorul Țucă Florentin, fiind audiat de instanță la data de 08.09.2017, arată că l-a perceput pe inculpatul Andronic Dan Cătălin ca pe un „consultant" al proiectului „Reciplia", arătând că „*Întrebare avocat Dan Andronic - Această afirmație „Dan Andronic era consultant al Reciplia" o faceti pornind de la constatări personale, de la reprezentanții Reciplia sau este o speculație. - Răspuns: Este o informație pe care o plasez între zona „mi s-a zis" şi „speculație". -Întrebare procuror - Raspunsurile dvs sunt speculații? -Răspuns: Imi place să cred că răspunsurile mele sunt intemeiate pe faptele pe care le cunosc şi că nu sunt deloc speculative. Am amplasat informatia pe care o am despre statutul lui Dan Andronic aproape de zona speculației pentru că, aşa cum am răspuns la intrebarea directă inițială despre respectivul statut nu ştiu exact. Nu am văzut nici un contract, nu am avut nicio discuție cu Dan Andronic în care Dan Andronic să se fi legitimat reprezentant sau consultant al Reciplia, dar am prezumat că prezența lui ar putea fi justificată de statutul de consultant.*"

Acelaşi aspect este susținut şi de martorul Bejenaru Andrei în declarația dată în cursul urmăririi penale în data de 26.02.2016 (aflată în vol. 6, filele 137-162 din dosarul de urmărire penală), în care că *„Din câte îmi amintesc, Tal*

Silberstein mi l-a prezentat pe Dan Andronic, cred că în 2011, ca fiind consultant al proiectului Reciplia. Acesta a fost la întâlniri cu avocații, în care se prezenta situația dosarelor cu retrocedările, dar nu îmi amintesc ce poziție avea”. În declarația dată în fața instanței la data de 09.12.2015 martorul Bejenaru Andrei arată că „*Domnul Andronic a participat în anul 2007, cred, sau 2008, nu-mi amintesc exact, la o întâlnire legată de un articol de presă negativ la adresa prințului Paul. S-a discutat de un eventual drept la replică.”*

Având în vedere că inculpatul Andronic Dan Cătălin îşi desfăşoară activitatea în domeniul presei, consultarea pe care acesta ar fi putut să o ofere proiectului „Reciplia” nu putea fi decât în zona de relații cu publicul. Acest aspect este menționat şi de inculpatul Tal Silberstein, care arată în declarația dată în fața instanței la data de 06.11.2017 că *„Este posibil să îi fi cerut sfaturi, probabil că l-am întrebat cum consideră el situația și ce ar trebui să fac și este posibil să îl fi întrebat de două sau de trei ori în legătură cu probleme de relații cu publicul pe care le-am avut.”*

Nu este nimic nelegal în desfăşurarea unei activități de promovare în presă a unui proiect de afaceri sau a unei persoane ori în activitatea de combatere a unor articole negative, iar activitatea desfăşurată în acest sens de inculpatul Andronic Dan Cătălin în legătură cu proiectul „Reciplia” nu poate fi considerată una ilicită. Doar dacă inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut cunoştință despre săvârşirea infracțiunii de trafic de influență de inculpatul Truică Remus şi ar fi desfăşurat acte de promovare a proiectului în presă, ca să-l ajute astfel pe acesta din urmă să comită mai uşor infracțiunea, s-ar fi putut reține complicitatea la trafic de influență. Nu există, însă, în cauză nicio probă din care să rezulte că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut cunoştință despre săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a unei infracțiuni de trafic de influență în legătură cu încheierea şi desfăşurarea contractului de cesiune de derpturi succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe.

Niciunul din martorii care au fost de față la întâlnirile la care a participat şi inculpatul Andronic Dan Cătălin nu a susținut că s-ar fi comis la aceste întâlniri fapte de trafic de influență.

Martorul Borbely Dan, avocat din cadrul societății Țucă, Zbârcea şi asociații, în declarația dată în fața instanței la data de 16.02.2018, fiind întrebat: *„A lăsat vreodată Andronic impresia că ar avea influență in mediul politic in cadrul întâlnirilor pe care ați spus că le-ați avut cu el?”*, răspunde *„NU îmi amintesc să fi lăsat această impresie.”* În continuare, fiind întrebat *„Ați auzit alte persoane să afirme despre el acest lucru?”*, răspunde *„Nu îmi amintesc să fi auzit alte persoane care să afirme despre el acest lucru.”*

Martorul Aparaschivei Relu Cristian, apropiat pentru o perioadă de timp al inculpatul Truică Remus, arată în declarația din data de 23.06.2017 că a interacționat foarte puțin cu inculpatul Andronic Dan Cătălin. Fiind întrebat *„A participat Andronic Dan la întâlnirile dintre inc. Truică și Benny Steinmetz sau Tal Silberstein?”*, martorul a răspuns: *„Au existat întâlniri între cei menționați în întrebare, însă nu as putea să vă spun subiectul discuției, eu neluând parte la aceste întâlniri.”* Fiind întrebat *„La ce afacere ați făcut referire când ați spus*

„Truică mi-a spus că Dan Andronic este spionul evreilor adus în afacere pentru a supraveghea interesele acestora?”, martorul a răspuns *„Era un proiect legat de industria farmaceutică.”*

Singura afirmație care ar putea fi legată de acuzația de complicitate a inculpatului Andronic Dan Cătălin la traficul de influență comis de Truică Remus este făcută în declarația de suspect dată de A României Lia în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 4, filele 179-195 din doarul de urmărire penală), în care aceasta arată următoarele:

„Prima dată Remus Truică ne-a invitat la el acasă în Snagov, pentru a discuta despre proprietățile noastre și despre exequatur.

Remus Truică ne-a spus că am pierdut timpul cu avocați individuali și că avem nevoie de o firmă mare de avocatură, pe care s-a angajat să o plătească el.

De asemenea, Remus Truică ne-a spus că are relații în toată țara, că are afaceri cu primarul din Snagov, Mușat, că are o relație foarte bună cu primarul Sectorului I, Gherman, că poate debloca aceste autorități care ne-au împiedicat până acum să obținem restituirea bunurilor.

La acel moment, Remus Truică nu a pomenit despre Tal Silberstein sau Beny Steinmetz.

Din câte știu, Remus Truică i-a dat Nelei Păvăloiu o sumă de bani pentru ieșirea ei din contractul cu noi.

Remus Truică ne-a promis că ne va da o parte în avans din bunurile revendicate, ceea ce s-a și întâmplat. Cred că ne-a dat în jur de 5 milioane de euro. Primul milion de euro din acești bani i-am primit după aproximativ 2 săptămâni din momentul încheierii contractului cu Reciplia.

Contractul s-a încheiat la cabinetul de avocatură Țuca. Din câte reținut, potrivit înțelegerii inițiale, tot ce se recupera trebuia împărțit în jumătate (50% noi și 50 % Reciplia) însă la momentul încheierii contractului am aflat că Remus Truică vrea 80 % din domeniul Băneasa.

Deși noi nu eram de acord cu acest procentaj, Remus Truică ne-a spus că doar în aceste condiții putem încheia contractul. Acesta a mai adăugat că fără el și prietenii lui (Tăriceanu, Marcovici, Tal Silberstein) nu vom câștiga vreun bun. De asemenea, a mai amintit că vom pierde și procesul de exequatur, având în vedere că soția lui Țuca este judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

În plus, Truică a menționat că are o relație foarte bună cu oameni din presă, menționând numele lui Dan Andronic și Roșca Stănescu.”

Or, aşa cum se poate constata, în acest caz este vorba de o afirmație făcută de inculpatul Truică Remus în lipsa inculpatului Andronic Dan Cătălin, care nu-i poate fi imputată în vreun fel acestuia din urmă. Din declarațiile date de suspecta A României Lia nu rezultă că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut cunoştință de această afirmație şi ar fi comis activități prin care să înlesnească în vreun fel acest trafic de influență comis de inculpatul Truică Remus.

Faptul că inculpatul Andronic Dan Cătălin este asociat cu inculpatul Tal Silberstein în alte firme de consultanță și că a primit bani în urma acestei activități nu poate fi un argument în favoarea reținerii în sarcina sa a complicității la trafic de influență.

Astfel, parchetul arată în actul de sesizare că Andonic Dan este asociat împreună cu inculpatul Tal Silberstein într-o societate offshore înregistrată în Insulele Virgine Britanice, STRATEGICOM INC (potrivit înscrisurilor din vol. XL, filele 235-236 şi fila 271 din dosarul de urmărire penală), firmă care apare că ar fi prestat servicii de consultanță către RECIPLIA LTD, de 220.000 de euro, şi că mențiunea este făcută într-o informare întocmită de firma de avocați Țuca Zbîrcea şi Asociații în iulie 2014, fiind găsită la percheziția informatică a sistemelor informatice ridicate de la inculpata RECIPLIA SRL (vol. LI, fila 21 din dosarul de urmărire penală). Acest aspect nu poate fi considerat ca fiind unul ilicit, nerezultând din nicio probă că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi cunoscut despre săvârşirea unei infracțiuni de trafic de influență şi ar fi urmărit, prin activitățile de consultanță oferite, să ajute la săvârşirea acestei infracțiuni. Publicitatea şi promovarea în mass-media este o activitate normală în afaceri, fără ca acest lucru să constituie o faptă ilicită.

Se mai precizează în rechizitoriu că din actele găsite la percheziția domiciliară efectuată la inculpatul Andonic Dan rezultă că aceeaşi societate i-a acordat repetat împrumuturi acestuia, de ordinul sutelor de mii de euro, pe parcursul mai multor ani, fără a fi identificată şi o dovadă a restituirii acestor bani „împrumutați" (înscrisuri aflate în vol. XL, filele 295-308 din dosarul de urmărire penală). Nici această activitate de împrumut nu poate fi considerată una ilicită şi nici nu poate fi legată în vreun fel de o acțiune de trafic de influență, astfel încât să se poată reține în sarcina inculpatului Androic Dan Cătălin o complicitate la această infracțiune. Nu s-a făcut dovada că banii respectivi ar fi provenit din săvârşirea unei infracțiuni şi nici că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut cunoştință de acest lucru.

Parchetul mai susține în actul de sesizare că au fost identificate mai multe contracte încheiate de firma D.A. COMMUNICATION, deținută de inculpatul Andronic Dan Cătălin, cu STG VENTURES LTD, societate deținută de inculpații TAL SILBERSTEIN şi SHIMON SHEVEZ, asociată în RECIPLIA LTD, contracte prin care aceasta prestează servicii de consultanță pentru firma inculpatului Andronic, pentru 25.000 de euro/lună, deşi acesta se ocupă cu activitate de consultanță (înscrisurile din vol. XL, filele 318-335 din dosarul de urmărire penală). Această menționare a unor contracte comerciale încheiate între firmele respective nu poate constitui un argument în sensul săvârşirii unei infracțiuni, deoarece ele nu pot fi legate neapărat de proiectul „Reciplia". Motivul plăților poate fi legat de alte activități ale inculpaților, care nu au legătură cu proiectul Reciplia. Faptul că inculpații Tal Silberstein şi Andronic Dan Cătălin desfăşoară activități de consultanță şi dețin firme cu acest obiect ori faptul că între aceste firme se derulează transferuri de bani nu constituie acte ilicite, având în vedere că acestea sunt acte normale în activitatea unor societăți cu acest obiect.

Nu rezultă din probele de la dosar nici faptul că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi desfăşurat în ziarele pe care le deține o campanie susținută de promovare a inculpatei SC Reciplia SRL ori a inculpatului Al României Paul Philippe. Dimpotrivă, inculpatul Al României Paul Philippe s-a plâns că nu a avut o colaborare cu acesta.

Din probe rezultă că inculpatul Andronic Dan Cătălin era consultat de regulă în cazul în care în presă apăreau articole negative la adresa societății Reciplia SRL ori la adresa inculpatului Al României Paul Philippe, cerându-i-se părerea cu privire la eventualul drept la replică. Această activitate se încadrează în limitele libertății de exprimare într-o societate democratică, fără să aibă vreo conotație ilicită.

În declarația de inculpat dată de Andronic Dan Cătălin în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 3, filele 184-190 din dosarul de urmărire penală), acesta arată că *„Tal mi-a cerut să mă întâlnesc cu aceştia pentru a discuta despre modalitatea în care pot să-şi promoveze imaginea. La acel moment era cunoscut că derulează afaceri împreună, însă i-am spus că nu vreau să mă bag în acest proiect. Nu ştiu dacă îl ajuta pe Tal în afacerea cu prinţul dar îl ajuta pe acesta din urmă. Întâlnirea a avut loc acasă la prinți, dar nu mi-au cerut ceva, a fost doar o discuție. N-am scris vreun articol despre Al României Paul , însă în Capital a apărut în anul 2013 un articol despre vizita acestuia în China. Acel interviu a fost publicat la cererea lui Tal, dar nu pot spune sigur*." Aceste fapte nu pot fi considerate acte de complicitate la infracțiunea de trafic de influență, deoarece în sarcina inculpatului Tal Silberstein nu s-a reținut această infracțiune şi nu există probe din care să rezulte că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi ştiut despre infracțiunea de trafic de influență comisă anterior de inculpatul Truică Remus.

Nici inculpatul Al României Paul Philippe ori soția acestuia, suspecta A României Lia, nu susțin că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi comis vreun act de trafic de influență ori de complicitate la această infracțiune.

Astfel, în cuprinsul declarației de suspect din 08.01.2016, Lia A României a arătat cu privire la inculpatul Andronic Dan Cătălin că *"Nu îmi amintesc când l-am cunoscut, dar nu de la început. A fost angajat de Tal Silberstein ca expert în presă, relații publice. A fost angajat pentru a ne ține fericiți, ocupați, cu interviuri la ziarul lui. Precizez că soțul meu a dat mai multe interviuri, dar apoi nu au fost publicate. Am discutat despre aceasta cu Roşu Robert şi acesta a spus că Andronic consideră că nu suntem populari. Am discutat cu acesta, i-am arătat că imaginea noastră este bună, reflectată în mai multe reviste, i-am arătat articole în acest sens, dar Andronic a spus că nu poate face nimic pentru noi. Am avut apoi cu Andronic discuții contradictorii, dar nu ne-a amenințat vreodată că va reflecta negativ în presă imaginea noastră. Nu am discutat vreodată cu Andronic despre bunurile revendicate sau despre banii pe care trebuie să îi primim.*"

În același context, suspecta arată că *„Nu am discutat vreodată cu Andronic despre bunurile revendicate sau despre banii pe care trebuie să îi primim. Nu îmi amintesc ca Andronic să fi fost prezent la discuții. Nu îmi amintesc să fi fost vreodată la noi acasă. Nu l-am respectat pentru că nu l-am considerat un profesionist, ne-a numit «dezastre»."*

De asemenea, în declarația dată în cursul urmăririi penale, în data de 11.01.2016, inculpatul Paul Philippe Al României arată că: "*În ceea ce îl privește pe Andronic, l-am văzut de câteva ori, este omul lui Tal Silberstein și promovează în presă imaginea grupului acestuia. Precizez că încercau să mă convingă că fac multe pentru mine în presă, cu imaginea mea, dar nu s-a întâmplat asta. Nu îmi*

amintesc momentul la care a apărut în discuțiile mele cu Tal Silberstein numele lui Andronic, dar s-a întâmplat atunci când am fost atacat la Antena 3. Nu îmi amintesc dacă Tal sau Andronic e cel care mi-a spus că mă poate ajuta, dar era cunoscut că Andronic era un om de presă. Cu Andronic m-am întâlnit o singură dată, la el la birou, fiind trimis de Tal Silberstein pentru a discuta cu acesta dacă poate fi de ajutor. Am discutat cu aceea ocazie cu Andronic, mi-a spus că trebuie să avem replică la atacurile împotriva mea de la Antena 3, dar nu s-a concretizat nimic. Nu am avut colaborare până la urmă cu Andronic. Nu îmi amintesc să fi vorbit vreodată cu Andronic la telefon." Nu rezultă din această declarație vreun element al infracțiunii de trafic de influență, care presupune pretinderea sau primirea de bunuri în schimbul influenței. Încercarea de promovarea în presă a unei persoane nu constituie o faptă ilicită, în lipsa altor acțiuni care să îi confere vreo conotație penală. În plus, chiar inculpatul Al României Paul Philippe arată în această declarație că nu s-a concretizat în vreun fel această încercare de promovare a sa în presă.

Aşa cum s-a arătat la analizarea faptelor imputate inculpatului Tal Silberstein, nu poate constitui un act de trafic de influență afirmația din declarația de inculpat dată în cursul urmăririi penale de Al României Paul în data de 11.12.2015 (aflată în vol. 3, filele 250-259 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că *„După câteva luni sau un an l-am cunoscut şi pe Tal Silberstein. Am aflat că în spatele lui Truică sunt Tal şi Beny Steinmetz. L-am cunoscut pe Tal la sediul firmei de avocați, acesta spunându-mi că este consilier al lui Tăriceanu, că deține clădirea în care funcționează firma de avocatură Țuca şi că el plăteşte avocații, care sunt ai lui. <u>Mi-a spus că el poate să facă şi să obține orice, că prin Dan Andronic controlează presă</u>, mi-a arătat şi o listă de 80 de oameni din presă pe care îi poate controla. Mi-a spus că dacă sunt cu ei pot să câştig. La discuție a fost Truică Remus şi avocatul Robert Roşu. Mai erau şi alte persoane, nu ştiu cine, dar Tal tot timpul este însoțit de două trei persoane."* În plus, este vorba de o afirmație făcută de altcineva, fără ca inculpatul Andronic Dan Cătălin să fie de față, ceea ce nu-i poate atrage acestuia vreo vină.

Nici interceptarea convorbirilor telefonice purtate de inculpatul Andronic Dan Cătălin nu relevă altceva decât o activitate a inculpatului Andronic Dan Cătălin care se circumscrie unei consultanțe licite în domeniul relațiilor publice.

În convorbirea din data de 10-10-2011, la ora 13:43:22, purtată de Andronic Cătălin Dan cu A României Lia (din vol. 8, filele 113-115 din dosarul de urmărire penală), aceasta din urmă îşi exprimă nemulțumirea acesteia din urmă că nu a primit partea cuvenită inculpatului Al României Paul Philippe din bunurile cedate către Reciplia S.R.L.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu. Trebuie să mă văd cu TAL. Este miercuri.

Lia : Uite! Merge atât de încet! Atât de încet!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: <u>Da, dar ştii nu poți doar să-mi dai un telefon şi să primeşti ceva bani.</u>

Lia : Nu, dar tu trebuie să ştii că atunci când îmi ceri tu să fac ceva, noi o rezolvăm. O rezolvăm pe bune.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu e ca şi cum…Ți-am spus nu pot să pun…

Lia : Ascultă! Tu eşti doar intermediarul. E un nonsens.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu am autoritatea de a…Şi, apropo, nu am banii.

Convorbirea din data de 04.10.2011, ora 14:31:42, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Lia A României (din vol. 8, filele 111-112 din dosarul de urmărire penală) relevă o activitate de consultanță în domeniul relațiilor publice oferită de inculpatul Andronic Dan Cătălin numitei A României Lia:

Lia : Ok. Doar o chestiune rapidă. Trebuia să te întreb. Am văzut programul pe Realitatea ieri.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, am auzit despre asta.

Lia : Aha! Ce voiam să te întreb este legat de una sau două din zonele de interes ....Documentele pe care le avem…Sugestia mea era ca, prin intermediul tău….Cred că ar fi foarte util să li-l dăm lor, ziarului tău. Ei, aş putea să încerc să i-l dau, ştii, Larei sau aş putea s-o rog pe Oana să-l dea…

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu cred că acum trebuie să continuăm cu conținutul. Trebuie să lăsăm totul…Să retragem un pic….

(…)

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Atunci, las-o…Lasă-i să o difuzeze pe Realitatea fără să folosească din nou „Evenimentul zilei”!

Lia : Ok.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Pentru că nu vreau să-l pun la colț.

Lia : Ok, ok. Foarte bine. Voiam doar să-ți cer permisiunea legat de asta. Ok?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Dacă poți s-o faci, fă-o! E şi mai bine, dar gândeşte-te doar că nu poți face mişcarea fără să ai întreaga siguranță, adică să nu ne iroseşti muniția.

Acelaşi subiect este abordat şi în convorbirea purtată în 10.01.2012, la ora 19:14:04, de Tal Silberstein cu Andronic Catalin Dan (din vol. 8, filele 186-187 din dosarul de urmărire penală)

ANDRONIC CATALIN DAN: Tocmai m-a sunat prințul.

TAL SILBERSTEIN: Înțeleg.

ANDRONIC CATALIN DAN: M-a întrebat dacă e posibil să public interviul. I-am spus că nu m-am hotărât, pentru că sunt foarte dezamăgit şi nu ştiu dacă mai vreau să fiu parte din proiect în continuare.

TAL SILBERSTEIN: Ok.

ANDRONIC CATALIN DAN: Dar TAL a spus… Va trebui să discuți cu TAL, nu cu mine. Acum discuți cu mine. De ce m-ai sunat?

În convorbirea telefonică din 16-12-2011, ora 19:14:38, purtată de ANDRONIC CĂTĂLIN DAN cu TAL SILBERSTEIN (din vol. 8, filele 171-184 din dosarul de urmărire penală) este vorba despre o consultanță în ceea ce priveşte desfăşurarea în continuare a relațiilor cu inculpatul Al României, pe fondul discuțiilor dintre acesta şi reprezentanții Reciplia S.R.l.:

TAL SILBERSTEIN: Alo!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Am discutat cu tine…Nu mai trebuie…Despre ... Stoica. Ce voiam să-ți spun. Shimon va fi cel mai probabil în țară luni.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da. O să discut cu el.
TAL SILBERSTEIN: Te vei vedea cu el pentru că trebuie să decidem strategia. Robert va încerca să afle la primărie ce se întâmplă. Robert va face o strategie…
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Voi afla.
TAL SILBERSTEIN: Da. Ok.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Imediat.
TAL SILBERSTEIN: Al doilea lucru, Prințul este deja foarte bine. Este foarte important…Pentru că Robert a zis că, din câte ştie el, nu înțelege ce înseamnă 75%, 25% când vine vorba de activele statului. Nu există aşa ceva. Autorități precum primăria nu ştiu cum să acorde procente în cadrul activelor, aşa că le-o acordă unei singure autorități, iar autoritățile trebuie să le împartă între ele. Acum, dacă le dau celui care are 75%, ceea ce e foarte bine pentru noi…Dacă le dau celui cu 25%...
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ce? Ce? Mai zii o dată! Dacă….
TAL SILBERSTEIN: Primăria…Toate chestiile de la primărie…..
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.
TAL SILBERSTEIN: Ei nu pot da un procent de 75% şi unul de 25%. Nu există aşa ceva.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Sigur.
(…)
TAL SILBERSTEIN: Este o situație absurdă, dar o vom rezolva într-un fel sau altul. Nu există opțiune. O vom rezolva. Dar…Deci, Shimon va veni, vei afla, te vei întâlni cu Shimon. Eu voi veni miercuri sau joi.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Le-ai spus despre ce am discutat?
TAL SILBERSTEIN: Da. Crede-mă! Mă ocup de asta toată ziua, cu toată lumea. Am avut discuții cu Gabi, cu Robert, cu Gabi, cu Robert, cu Bogdan Ştefănescu, cu toată lumea şi toți spun că termenul limită….Că, doar după ce vede documentul şi tot ce vom semna azi, el va pune totul pe masă, va revizui totul şi, apoi, vom discuta care este strategia. În caz că tipul va continua să ne refuze. Robert spune asta. Asta este măcar strategia legală, ceea ce putem face. El spune că problema cu poliția este că Prințul va fi în centrul bucluculuideoarece, la sfârşitul zilei, indiferent care va fi povestea sa, a semnat şi va fi plus 50 pentru toți tipii. Ştii?
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da. E adult.
TAL SILBERSTEIN: E adult şi acum va trebui să explice de ce a semnat documentul fals. Oricum, vom discuta despre tot…Dar de ce sunt îngrijorat… Nu, îngrijorat, preocupat şi voiam să-ți spun este că Prințul i-a spus din nou lui Robert astăzi că, deşi sunt supărat şi etc., el a primit instrucțiuni clare de la ştim noi cine şi că trebuie să mă văd cu acest avocat chiar şi pentru 5 minute. Deci, avocatul îmi va explica totul şi este legat de chestiunea aceasta şi alte chestiuni şi este…Ştii? Mi se pare…Ştii? Ca o poveste fantastică, dar, aşa cum ai spus, noi nu putem şti.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN:Cu siguranță. Aşteptăm. Dacă cineva vrea să facă ceva, trebuie să ne sune pentru că, la momentul respectiv, vom avea toate actele semnate şi nimeni nu ne poate forța să facem ceva.

TAL SILBERSTEIN: Corect.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Şi dacă au banii, nicio problemă.

În convorbirea din data de 14-10-2011, la ora 19:23:22, purtată între inculpații Andronic Dan şi Tal Silberstein (din vol. 3, filele 116-118 din dosarul de urmărire penală) este vorba tot de activități de consultanță în domeniul relațiilor publice:

„TAL SILBERSTEIN: Ascultă! Trebuie să-l ajuți mai mult, DAN, cu prinții….Faptul că ea te f…la cap nu prea ajută proiectul. Ştii? Nu prea e de ajutor să fii cu capul în nori. …..

TAL SILBERSTEIN: Ok. Dar ziarul?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, ziarul o poate face, dar nu este suficient. Am făcut ceva. Reacția nu a fost minunată, deci nu vreau să mai folosesc acelaşi canal.

TAL SILBERSTEIN: Ziarul?

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da. O să fac ceva înainte de moment."

Consultarea inculpatului Andronic Dan Cătălin de către inculpatul Tal Silberstein, pe o problemă de relații publice, rezultă şi din convorbirea din data de 07.03.2012, ora 15:15:29, purtată de ANDRONIC CATALIN DAN cu TAL SILBERSTEIN (din vol. 8, filele 223-224 din dosarul de urmărire penală):

ANDRONIC CATALIN DAN: Da, TAL.

TAL SILBERSTEIN: Bună!

ANDRONIC CATALIN DAN: Bună!

TAL SILBERSTEIN: Ascultă! Prințul...

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: a început un război cu noi.

ANDRONIC CATALIN DAN: Ce?

TAL SILBERSTEIN: Prințul a început un război cu noi.

ANDRONIC CATALIN DAN: Ah!

TAL SILBERSTEIN: Ne-a trimis un document legalizat cu vreo, nu ştiu, 20 de articole, vrând să ştie tot ce are legătură cu contractul, totul privind cheltuielile, totul... Este scris de un avocat.

ANDRONIC CATALIN DAN: Ok!

TAL SILBERSTEIN: Şi este foarte... încearcă să iasă din contractul cu noi, să demonstreze că am încălcat... să, să demonstreze că am încălcat contractul. Cred că simte acest lucru din cauza prețului.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Am de gând să-l atac foarte puternic pe cele 5 hectare, pe documentul falsificat acum.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî!

TAL SILBERSTEIN: Acum lucrăm la o scrisoare în care punem toate întrebările.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî!

TAL SILBERSTEIN: Dar întrebarea mea este: nu cred că este o idea rea să primim şi un telefon de la...
ANDRONIC CATALIN DAN: Nu vreau să o fac, nu vreau să-l implic.
TAL SILBERSTEIN: Nu tu! Nu tu!
ANDRONIC CATALIN DAN: Nici pe el.
TAL SILBERSTEIN: Găseşte un ziar!
ANDRONIC CATALIN DAN: Da.
TAL SILBERSTEIN: OTV.
ANDRONIC CATALIN DAN: Da.
TAL SILBERSTEIN: Care va avea o ştire scurtă de la Robert şi sunăm să punem întrebările.

În convorbirea din data de 15.11.2011, ora 20:50:26, între Tal Silberstein şi Andronic Cătălin Dan (din vol. 8, filele 180-182 din dosarul de urmărire penală) cei doi interlocutori îşi exprimă surprinderea cu privire la nişte afirmaţii ale inculpatului Al României Paul Philippe. Nu rezultă nici un aspect de natură penală din aceasta:

TAL SILBERSTEIN: Nu, la 11:00 am cu prinţul şi prinţesa. Dacă vrei, poţi veni, apoi am cu ROBERT şi GABI.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.
TAL SILBERSTEIN: Dar la 10:30 am cu MOSHE şi MARCOVICI MARIUS ANDREI. Vrei să vii înainte sau nu poţi?
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu, nu pot, am întâlniri.
TAL SILBERSTEIN: Ok. Luăm prânzul împreună după asta şi sper să…
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ai o întâlnire cu prinţul, după care cu ROBERT şi cu?
TAL SILBERSTEIN: ROBERT şi GABI, pentru a discuta chestia asta.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Despre ce?
TAL SILBERSTEIN: Cum vom continua.
(…)
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok,dar ştii că la un moment dat… Am uitat să-ţi spun, LUCIAN mi-a spus că ROBERT i-a spus o poveste despre cum, în faţa lui, REMUS TRUICĂ ţi-a cerut 500 de mii de euro. Ştii povestea?
TAL SILBERSTEIN: Nu. Spune-mi mâine!

În convorbirea din data de 23-12-2011, la ora 13:39:32, ANDRONIC CĂTĂLIN DAN şi TAL SILBERSTEIN (din vol. 8, filele 179-181 din dosarul de urmrăire penală) este abordat subiectul întâlnirii din luna decembrie 2011 dintre inculpatul Al României Paul Philippe şi inculpaţii Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz, din locuinţa primului inculpat, întânire în cadrul căreia, aşa cum s-a arătat în analizarea faptelor imputate inculpatului Tal Silberstein, s-au discutat doar chestiuni de afaceri, fără a se reţine săvârşirea unei infracţiuni.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ai vorbit cu Prinţesa?
TAL SILBERSTEIN: A! Ţi-am scris. Nu ai primit BBM-ul meu.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Nu am BBM-ul cu mine.
TAL SILBERSTEIN: A! Ieri seară am mers împreună cu Beny să ne vedem cu ei în drum spre aeroport.

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.
TAL SILBERSTEIN: În casa lor. Cred că a fost o întâlnire foarte bună. Au spus că nu a fost Tender în spatele acestei chestiuni, în spatele lor, ci un tip britanic şi ei încă sunt de părere că pot veni cu banii. Şi ei ştiu că trebuie să-i arate până la sfârşitul anului.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.
TAL SILBERSTEIN: Dar, dacă nu, le spunem să înceteze cu prostiile. E prima dată când l-au întâlnit pe Beny. A vorbit foarte bine cu ei. Le-am spus că…Oricum, e o poveste lungă. Cred că a fost important să-l cunoască. Le-am spus că, doar ca prieten, i-am avertizat să iasă din grup ăla tâmpit de avocaţi, că nu este în interesul lor, că n-o să-i ajute nicicum. Cred că, în câteva zile sau săptămâni, el însuşi le va spune că nu o să-l mai reprezinte. Deci, dacă nu vor veni la mine…Şi asta e. Gabi a avut o întâlnire.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.
TAL SILBERSTEIN: Acum o oră cu tipul ce deţine 25%.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.
TAL SILBERSTEIN: Şi cred că ar fi mai bine ca el să te pună la curent deoarece este irelevant pentru tine în ceea ce priveşte celălalt prieten.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Aha.
TAL SILBERSTEIN: Pentru că, practic, au spus că nu vor să iasă din 25%, bla, bla, dar Gabi a spus că sunt dispuşi să negocieze. Dar ei au spus că, dacă n-o rezolvă complet pe 10 ianuarie, nu mai vor nimic. Nu ştiu de ce a fost mutată pe 10 ianuarie, dar asta au spus.

Convorbirea din data de 07.03.2012, orele 15:15:29, dintre inculpatul Andronic Dan şi Tal Silbertstein (din vol. 8, filele 223-225 din dosarul de urmărire penală) relevă discuţii purtate de cei doi în legătură cu încercarea inculpatului Al României Paul Philippe de a ieşi din contractul cu Reciplia S.R.L.:

„.....TAL SILBERSTEIN: Şi este foarte... încearcă să iasă din contractul cu noi, să demonstreze că am încălcat... să, să demonstreze că am încălcat contractul. Cred că simte acest lucru din cauza preţului.
ANDRONIC CATALIN DAN: Da.
TAL SILBERSTEIN: Am de gând să-l atac foarte puternic pe cele 5 hectare, pe documentul falsificat acum.
ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî!
TAL SILBERSTEIN: Acum lucrăm la o scrisoare în care punem toate întrebările.
ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî!
TAL SILBERSTEIN: Dar întrebarea mea este: nu cred că este o idea rea să primim şi un telefon de la...
ANDRONIC CATALIN DAN: Nu vreau să o fac, nu vreau să-l implic.
TAL SILBERSTEIN: Nu tu! Nu tu!
ANDRONIC CATALIN DAN: Nici pe el.
TAL SILBERSTEIN: <u>Găseşte un ziar!</u>
ANDRONIC CATALIN DAN: Da.
TAL SILBERSTEIN: OTV.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da.

TAL SILBERSTEIN: Care va avea o ştire scurtă de Robert şi sunăm să punem întrebările.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da, pot încerca.

Aşa cum s-a arătat anterior, campaniile de presă pe diferite subiecte sunt legale, neputându-se prezuma că în spatele lor stă săvârşirea de infracțiuni. Pentru a se reține că printr-un articol în presă s-a comis ori s-a înlesnit comiterea unei infracțiuni ar trebui dovedite elementele constitutive ale infracțiunii respective, aspect nedovedit în cauză. În plus, răspunsul unei societăți la atacurile din presă sunt acte normale de apărare a prestigiului şi imaginii.

În convorbirea din data de 26.03.2012, ora 10:30:52, purtată de TAL SILBERSTEIN cu ANDRONIC CATALIN DAN (din vol. 8, filele 250-252 din dosarul de urmărire penală) se discută despre o întâlnire cu inculpatul Al României Paul Philippe, pe fondul neînțelegerilor dintre acesta şi reprezentanții Reciplia S.R.L.:

TAL SILBERSTEIN: (...) Spune-mi ceva, ce ..., urmează să am întâlnire acum... internă cu Robert, Lucian şi Moshe, Marius despre Prinț.

ANDRONIC CATALIN DAN: Îhî.

TAL SILBERSTEIN: Ei au vrut să ne întâlnim azi, dar nu am timp.

ANDRONIC CATALIN DAN: Am înțeles că întâlnirea cu avocata nu a fost prea plăcută.

TAL SILBERSTEIN: Prea plăcută nu, dar cred că a mers bine, pentru că ideea principală este că ei au sunat şi au spus că vor acum să se vadă cu mine ca să clarificăm lucrurile. Deci, cred că ei au înțeles că nu sunt alte variante.

ANDRONIC CATALIN DAN: Poate.

TAL SILBERSTEIN: E..., deci asta este....

Convorbirea din data de 26.03.2012, ora 10:30:52, purtată de TAL SILBERSTEIN cu ANDRONIC CATALIN DAN (din vol. 8, filele 250-252 din dosarul de urmărire penală) se referă la recomandarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu de către inculpatul Andronic Dan Cătălin.:

ANDRONIC CATALIN DAN: Este mai bine să îl foloseşti pe Lucian cât mai mult posibil, pentru că el ştie cum să negocieze şi să descurce şi este foarte convingător, ştii.

TAL SILBERSTEIN: Da.

ANDRONIC CATALIN DAN: Este inteligent.

TAL SILBERSTEIN: Nu, nu, este bun, sunt foarte mulțumit de el, foarte încântat de el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Şi eu sunt încântat, pentru că eu l-am recomandat.

Faptul că inculpatul Mateescu Lucian a fost prezentat ca un "bun negociator" este de înțeles, având în vedere că la acest moment reprezentanții Reciplia SRL erau în conflict cu inculpatul Al României Paul Philippe şi încercau să găsească o soluție de ieşire din acest impas.

Convorbirea din data de 25-06-2013 ora 10:41, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Mateescu Lucian, (din vol. 8, filele 397-401 din dosarul de urmărire penală) relevă nemulțumirea inculpatului Tal Silberstein legată de lipsa de comunicare din partea inculpatului Mateescu Lucian. Convorbirea a fost analizată şi în cazul analizei faptelor imputate inculpatului Mateescu Lucian şi nu relevă niciun aspect de natură penală.

ANDRONIC CATALIN DAN: Uite, m-am despărțit acuma de Tal.

MATEESCU LUCIAN: Da?

ANDRONIC CATALIN DAN: Şi e foarte supărat pe povestea asta, că nu l-ai anunțat şi că nu i-ai lăsat timp să caute pe cineva să-l înlocuiască.

MATEESCU LUCIAN: Hai mă, vorbeşti serios... o să mă văd eu acuma la ora 13.00 cu el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Şi are dreptate. Nu, dar Lucian…

MATEESCU LUCIAN: Păi, are dreptate, dar am vorbit...

ANDRONIC CATALIN DAN: Mai ales că mi-a zis că i-am promis că-l anunți înainte de a lua orice decizie, că vorbeşti cu el.

MATEESCU LUCIAN: Îhâm! O să vorbesc cu el la ora 13:00.

ANDRONIC CATALIN DAN: Zice: deci, acum am aflat de la Marius, care aflase din ziare. A zis că nu vrea să mai vorbească cu tine.

MATEESCU LUCIAN: Ăăă, mă… nu, nu aşa. Trebuie să-l sun eu să vorbesc cu el.

ANDRONIC CATALIN DAN: Da, Lucian, dar are dreptate. Şi m-am certat şi eu cu el pe tema asta, că mi-a zis bă, tu mi l-ai recomandat. (…)

ANDRONIC CATALIN DAN: Nu ştiu acum… şi ai vreo idee pe cine, pe cine putem pune să înlocuiască toată... să te înlocuiască?

MATEESCU LUCIAN: Nu ştiu, dar ar fi bine... dar aş putea să vorbesc cu el. Eu la ora 13:00 am întâlnire. Cred că aşa ar fi...

ANDRONIC CATALIN DAN: Du-te la 13:00 şi vorbeşte, du-te la 13:00 şi vorbeşte cu el, eu i-am zis că...

MATEESCU LUCIAN: Păi, am întâlnire la ora 13:00.

ANDRONIC CATALIN DAN: În condițiile astea, eu sunt dispus să preiau tot ce făceai tu, la un moment dat.

Acelaşi subiect este abordat şi în convorbirea telefonică din data de 25-06-2013, ora 13:23:18, purtată de Andronic Cătălin Dan cu Mateescu Lucian (din vol. 8, filele 408-410 din dosarul de urmărire penală):

MATEESCU LUCIAN: Dacă te vezi cu omul acesta (Tal Silberstein n.n.), te rog spune-i că eu chiar cred că pentru tot ceea ce am făcut eu în ultimul an şi jumătate merită 10 minute şi pe urmă trage el concluziile. Să m-asculte şi pe mine, zece minute!

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da, şi-o să mă-ntrebe ce să stea să te asculte la ce? O să-i zic.

MATEESCU LUCIAN: Păi, să mă asculte...

ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Era foarte supărat! Tu nu înțelegi că eu m-am certat cu el de dimineață?

MATEESCU LUCIAN: Ce am făcut eu săptămâna trecută, săptămâna trecută, când e un mail de la Cristina care spune cu cuvinte: erou. Ea nu credea că e posibil ce s-a întâmplat săptămâna trecută şi ce s-a semnat şi ce s-a făcut şi ce acorduri s-au întâmplat.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Mda.
MATEESCU LUCIAN: Şi ce hârtii s-au scos de la prinț. Da?
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Vorbesc cu el.
MATEESCU LUCIAN: Toate, toate săptămâna trecută!
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.
MATEESCU LUCIAN: Meeting-uri după meeting-uri. Deci, el să nu creadă... eu am un nivel de responsabilitate Dane, suficient... poate nu e obişnuit, dar asta nu înseamnă nimic, că aşa… i-am spus cu cuvânt, Marius era de față, jur, întreabă-l!
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.
MATEESCU LUCIAN: I-am spus: Tal, chiar dacă formalizez, minim două-trei luni de zile, n-ai să simți nimic în toată treaba asta până hotărâm împreună ceva. Nu te las! Ai cuvântul meu! Asta a fost discuția, Marius era de față.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Bine, lasă-mă să vorbesc, lasă-mă să vorbesc cu el! Că era foarte... m-am certat cu el de dimineață.
MATEESCU LUCIAN: Da, dar n-are sens. Deci încă o dată, eu oricum îi fac un mail, dar...
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: N-are sens! N-are...
MATEESCU LUCIAN: ... zece minute ar merita pentru bunul mers al lucrurilor. Eu nu… nu am nici un fel de problemă, el să hotărască ce doreşte.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Îhâm!
MATEESCU LUCIAN: Dar e păcat! E păcat!
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Ok.
MATEESCU LUCIAN: Eu am pus suflet în treaba asta şi s-au obținut rezultate.
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Îhâm! Ok.
MATEESCU LUCIAN: <u>Acum un an de zile, prințul nu dădea... ne fugărea să-i dăm banii. Nu i-am mai dat nici banii.</u>
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: A!
MATEESCU LUCIAN: Nu i-am dat nici banii, nici n-a mai cerut niciodată şi a semnat toate, pentru Ersig, pentru alea, că ni le dă... ne-a...
ANDRONIC CĂTĂLIN DAN: Da.
MATEESCU LUCIAN: Toate astea s-au obținut de mine!

Față de toate aceste aspecte, întrucât nu rezultă din nicio probă că prin publicarea unor articole în ziar ori prin oferirea de consultanță în domeniul relațiilor cu publicul inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi urmărit să ajute sau să înlesnească săvârşirea unei infracțiuni de trafic de influență, instanța va reține că fapta comisă de acesta nu este prevăzută de legea penală. Pentru a se putea reține infracțiunea de trafic de influență ar trebui ca făptuitorul să pretindă că are o

influență *directă* şi că poate influența în mod direct funcționarii publici competenți să dispună cu privire la cererea cumpărătorului de influență. Dacă făptuitorul ar pretinde că poate influența în mod *indirect* funcționarii publici, prin intermediul presei, nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, deoarece textul de lege nu cuprinde şi această ipoteză. În speță nu s-a făcut, însă, nici dovada faptului că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi urmărit să influențeze în mod indirect, prin articole de presă, funcționarii publici competenți să dispună asupra cererilor de retrocedare ale inculpatului Al României Paul Philippe. Dimpotrivă, din probe rezultă că inculpatul nici nu i-a acordat vreo importanță deosebită promovării în presă a inculpatului Al României Paul Philippe, chiar acesta din urmă susținând acest lucru. Contribuția la protejarea imaginii societății Reciplia SRL, prin contracararea unor atacuri din presă, reprezintă acte normale pentru asigurarea succesului unui proiect de afaceri.

În consecință, prima instanță a reținut că inculpatul Andronic Dan Cătălin a desfăşurat o activitate legală, de consultanță sporadică în domeniul relațiilor cu publicul, într-un proiect despre care nu avea cunoştință că ar fi conținut şi o infracțiune de trafic de influență. Pentru aceste motive, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală a dispus achitarea inculpatului Andronic Dan Cătălin pentru complicitate la infracțiunea de trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal. Temeiul achitării este justificat de faptul că inculpatul a desfăşurat unele activități în cadrul Reciplia SRL, care constituie, însă, fapte licite.

h. Referitor la infracțiunea de complicitate la trafic de influență reținută de parchet în sarcina inculpatului Steinmetz Benyamin

Inculpatul STEINMETZ BENYAMIN este acuzat de parchet că, în mod continuat, începând toamna anului 2006, în baza aceleaşi rezoluții infracționale, i-a ajutat pe inculpații TRUICĂ REMUS, ROŞU ROBERT şi SILBERSTEIN TAL în activitatea realizată de aceştia de traficare a influenței față de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, prin punerea la dispoziție a unor importante sume de bani, coordonarea şi aprobarea demersurile acestora şi ale celorlalți membrii ai grupului (care au aderat ulterior), purtarea de discuții directe cu cumpărătorul de influență, promițându-i acestuia că membrii grupului pot să îi recupereze averea revendicată prin influența avută asupra funcționarilor publici implicați în procedurile de retrocedare a bunurilor, prin intermediul relațiilor avute la cel mai înalt nivel în lumea politică, în justiție, în presă, direct şi indirect, solicitând şi obținând în schimb o parte considerabilă din bunuri, atât pentru el cât şi pentru membrii grupului infracțional, între 50 – 80% din fiecare bun care va fi obținut, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la trafic de influență, prevăzut de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei din infracțiunea continuată de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal, în

infracțiunea de complicitate la trafic de influență, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, în forma unității naturale.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Steinmetz Benyamin a acestei infracțiuni.

Instanța reține că inculpatul Steinmetz Benyamin a pus la dispoziția societății Reciplia S.R.L., prin intermediul Reciplia Ltd. şi a altor firme controlate de el, cea mai mare parte din sumele de bani necesare plății avansului de 4 milioane de euro către inculpatul Al României Paul Philippe, precum şi pentru achitarea altor servicii prestate societății. Inculpatul Steinmetz Benyamin nu a fost, însă, singurul finanțator al proiectului, ci au mai fost şi alți parteneri în această afacere, care prin intermediul unor firme au furnizat diverse sume de bani societății Reciplia SRL.

Reciplia Ltd. este singurul asociat al S.C. RECIPLIA S.R.L., iar societatea RECIPLIA LIMITED a fost înființată în 19 septembrie 2005, iar după înființare cele 5.000 de părți sociale au fost dobândite de: RIVERSIDE REAL ESTATE CORP. (înregistrată în Insulele Virgine Britanice), controlată de inculpatul Benyamin Steinmetz – 4390 părți sociale, reprezentând 87,8%, inculpatul Truică Remus – 390 părți sociale, reprezentând 7,8 % şi STG VENTURES LTD (înregistrată în Insulele Virgine Britanice) – 220 părți sociale, reprezentând 4,4%. Inculpatul Tal Silberstein şi cu Shimon Shevez sunt asociați în STG VENTURES LTD.

La 15.12.2008 inculpatul Truică Remus a cesionat către Doorbell Trading Ltd. (societate deținută de martorul Dimofte Radu) un număr de 390 părți sociale.

La data de 9.05.2010, după ce s-a certat cu ceilalți asociați, inculpatul Truică Remus a cesionat către Riverside Real Estate Corp. restul de 390 de părți sociale, ieşind din societatea Reciplia. Motivul acestei ieşiri a inculpatului Truică Remus din afacere este relatat de martorul Bejenaru Andrei, care declară în fața instanței, la data de 07.04.2017, cu privire la inculpatul Benyamin Steinmetz că „*dânsul era surprins, aşa l-am perceput, de desfăşurarea financiară a proiectului, de faptul că s-au făcut tranzacții de care dânsul spunea că nu ştia, şi că din această cauză îl scosese din proiect pe domnul Truică.*" Această afirmație a martorului este o dovadă că inculpatul Benyamin Steinmetz nu era la curent cu toate activitățile desfăşurate de inculpatul Truică Remus în cadrul societății Reciplia SRL şi că nu poate fi asociat în mod automat cu faptele acestuia de trafic de influență, descrise mai sus. Martorul Bejenaru Andrei este credibil sub acest aspect, deoarece a desfăşurat în cadrul Reciplia SRL activități similare cu cele desfăşurate de unii inculpați din prezenta cauză, fiind o persoană care cunoaşte bine activitatea acestei societăți.

Pentru a se putea reține în sarcina inculpatului Steinmetz Benyamin săvârşirea complicității la infracțiuna de trafic de influență ar trebui să se dovedească, dincolo de orice dubiu rezonabil, că acesta a ştiut despre săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență față de inculpatul Al României Paul Philippe. Finanțarea unei cesiuni de drepturi succesorale nu este

o operațiune ilegală, iar cei care folosesc acest mijloc legal nu comit fapte ilicite. Chiar parchetul a reținut același lucru în cazul martorului Dimofte Radu, care a finanțat, alături de ceilalți inculpați, activitatea societății Reciplia S.R.L. şi nu a fost cercetat în prezenta cauză pentru vreo infracțiune.

Din probele administrate în cauză nu rezultă că inculpatul Steinmetz Benyamin a avut cunoştință despre infracțiunea de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus şi nici că a pus la dispoziție sumele de bani necesare finanțării societății Reciplia S.R.L. cu scopul de a ajuta sau a înlesni săvârşirea acestei infracțiuni. Pentru a se putea reține în sarcina unei persoane complicitatea la săvârşirea unei infracțiuni trebuie ca aceasta să știe cu certitudine că cel pe care îl ajută comite o infracțiune. Complicitatea este o activitate care se comite cu intenție directă, ceea ce presupune în mod obligatoriu prevederea și urmărirea rezultatului ilicit de către complice.

Or, în speță rezultă din probe că inculpatul Al României Paul Philipe nu a cunoscut despre faptul că inculpatul Steinmetz Benyamin este asociat cu inculpatul Truică Remus în cadrul Reciplia S.R.L. până la momentul la care au apărut divergențele cu inculpatul Truică Remus, adică după ce au fost transferate către Reciplia S.R.L. cele două bunuri imobile ce fac obiectul prezentei cauze (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa). Chiar în plângerea penală depusă la parchet în data de 23.01.2015 inculpatul Al României Paul Philippe arată că a încheiat contractul de cesiune a drepturilor succesorale din 01.11.2006 cu Reciplia SRL, firmă despre care a ştiut *„că are un unic asociat în persoana dlui. Remus Truică, care era în acelaşi timp şi administrator al acestei societăți”*.

De asemenea, din transcriptul declaratiei date in cursul urmaririi penale la data de 11.01.2016, rezultă că inculpatul Al României Paul a declarat că: *„Dupa incheierea contractului, la un moment dat au aparut grupul de israelieni, despre care nu am stiut ca sunt asociatii lui Truica. Au aparut atunci cand am dorit sa reziliem contractul cu Truica pentru ca nu primeam informatii, nu ni s-a spus cand Baneasa si Snagov au fost vandute.”*

Același aspect rezultă şi din declarația de suspect dată în cursul urmăririi penale la data de 08.01.2016 de către soția inculpatului, martora A României Lia (fila 185 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală), care afirmă că *„De la o persoana care a dorit sa cumpere terenul de la Baneasa am aflat ca Remus Truica nu este singurul finantator si ca este un grup de oameni cu care el nu ar dori sa faca afaceri. Ne-a spus numele lui Tal Silberstein, Beny Steinmetz, Moshe, Arthur Finkelstein, Shlomo.”*

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a aflat mai târziu că inculpatul Steinmetz Benyamin este implicat în societatea Reciplia S.R.L. rezultă şi din convorbirea din data de 22.12.2011, la ora 20:32:10, purtată între TAL SILBERSTEIN şi Lia A României (din vol. 8, filele 17-178 din dosarul de urmărire penală):

> *TAL SILBERSTEIN: Bine. Vreau să fac ceva… O să plec de la hotel, dar ceea ce vreau să fac, dacă vreți şi dumneavoastră, pentru că profit de această oportunitate şi vin la biroul dumneavoastră, <u>vreau să aduc cu mine o persoană pe care nu ați mai întâlnit-o înainte, care a investit totul</u>*

în companie, este domnul STEINMITZ. Este o ocazie specială pentru care se află în România şi aş vrea să înţelegeţi cine este în spatele proiectului.
DOAMNA: Nu, ştim, BENNY STEINMITZ.
TAL SILBERSTEIN: Da. Nu v-aţi întâlnit, ştiu că nu v-aţi întâlnit niciodată.
DOAMNA: Nu, niciodată. Am sunat, dar nu m-am întâlnit niciodată cu el.
TAL SILBERSTEIN: Aş vrea să-i cer să mă însoţească şi să venim să vă vedem.
DOAMNA: Da.
TAL SILBERSTEIN: Ok?
DOAMNA: Da.
TAL SILBERSTEIN: Pentru a încerca să stabilim tot. Veţi cunoaşte persoana într-o manieră civilizată.

La acest moment, când se poartă această convorbire, infracţiunea de trafic de influenţă comisă de inculpatul Truică Remus era deja săvârşită, nemaifiind posibilă o complicitate la această infracţiune din partea inculpatului Steinmetz Benyamin.

Anterior ori concomitent săvârşirii de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă nu există alte probe cu privire la contribuţia inculpatului Steinmetz Benyamin, în afară de convorbirile telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranţă naţională care, aşa cum s-a arătat anterior, nu pot avea caracter determinat sau esenţial pentru pronunţarea unei hotărâri de condamnare.

Chiar şi din analiza acestor convorbiri telefonice purtate de inculpatul Steinmetz Benyamin cu inculpatul Truică Remus anterior săvârşirii de către acesta din urmă a infracţiunii de trafic de influenţă se constată că nu rezultă din ele, dincolo de orice dubiu rezonabil, faptul că inculpatul Steinmetz Benyamin ar fi avut cunoştinţă de această infracţiune şi că ar fi urmărit înlesnirea săvârşirii acesteia.

Astfel, din convorbirea telefonică din data de 22.10.2007, orele 19:17:59, purtată între Truică Remus şi Benjamin Steinmetz (din vol. 8, filele 14-17 din dosarul de urmărire penală) nu rezultă vreun element referitor la infracţiunea de trafic de influenţă comisă de inculpatul Truică Remus. Este o convorbire normală, în care o persoană care are interese în societatea Reciplia S.R.L. întreabă în ce stadiu se află cererile de retrocedare a bunurilor imobile pe care această societate le achiziţionase de la inculpatul Al României Paul Philippe:

BENY: Eu sunt la Belgrad…prietenul tău, TAL m-a dus într-un loc frumos, crede-mă! Plouă toată ziua şi nu se opreşte un minut, am parcurs kilometri în maşină şi în ploaie.
REMUS TRUICĂ: Fii atent, e o persoană periculoasă acest TAL (râde)!
BENY: Acest TAL este foarte periculos, e foarte periculos, sunt de acord. Ce mai faci, totul e ok?
REMUS TRUICĂ: Da, totul e ok. Cred că suntem într-un moment special şi trebuie să luăm nişte decizii despre cum să mergem înainte … adică într-o manieră pozitivă, nimic perturbator.
(…)

BENY: Ok, ok. Spune-mi, cum s-a mai avansat...? Snagovul e al nostru. Cum este situația cu Băneasa, am mai progresat?

REMUS TRUICĂ: Da, este foarte avansată. De asemenea, o să-ți explic când ne vedem, oricum vreau până de Crăciun vreau să definitivez cel puțin 6 puncte. O să ți le arăt care dintre ele. Dar astea 6 sunt probabil… nu cele mai mari, dar ... Băneasa este cel mai mare, dar celelalte sunt de asemenea foarte mari.

BENY: Nu Băneasa, fără să includă Băneasa.

REMUS TRUICĂ: Include, bineînțeles că şi Băneasa.

BENY: La sfârşitul acestui an tu vrei să termini Băneasa?

REMUS TRUICĂ: Da, da, bineînțeles.

BENY: Fantastic! Te-ai descurcat foarte bine, ah?

De asemenea, în convorbirea din data de 15.04.2008, ora 11:39:25, purtată între aceiaşi inculpați (din vol. 8, filele 29-33 din dosarul de urmărire penală) inculpatul Truică Remus îl informează pe inculpatul Steinmetz Benyamin despre stadiul retrocedării Fermei Regale Băneasa, fără să rezulte vreun element din care s-ar putea deduce că acesta din urmă ar fi cunoscut despre săvârşirea infracțiunii de trafic de influență. Dimpotrivă, din faptul că inculpatul Steinmetz Benyamin nu ştia exact care este procedura de retrocedare, ce semnături mai sunt necesare („*BENNY: Asta e ultima semnătură de care ai nevoie de la minister? Ultima?"*) se poate deduce contrariul, respectiv că inculpatul Steinmetz Benyamin era convins că este vorba de o procedură legală de retrocedare. Faptul că inculpatul Benyamin Steinmetz susține că trebuie găsită o soluție pentru reducerea taxelor ce trebuie plătite pentru această tranzacție nu înseamnă că se referă obligatoriu la mijloace de natură penală; drept dovadă este faptul că mutarea adresei administrative a terenului cu ieşire la două străzi pe strada cu taxele mai mici este un mijloc legal de reducere a acestor taxe:

REMUS TRUICĂ: .... Ce faci BENNY?..

.BENNY: Nu rău. Cum e vremea în România?

REMUS TRUICĂ: Extrem de rea. Nu știu ce se întâmplă. Vremea se schimbă. N-am văzut niciodată o primăvară ca asta. Așa frig și așa de multă ploaie….BENNY: Serios? În Israel este foarte frumos…..

REMUS TRUICĂ: Pot să vin acolo?

(…)

REMUS TRUICĂ: Ok. Al doilea subiect se referă la Băneasa. Suntem la stadiul la care schimbăm documentele între noi şi instituție. Sunt total nefolositoare actele pe care ni le-au trimis, dar cel puțin nu au intenție rea. Documentele sunt neutre. Neutre sau pozitive. Sper că vom încheia direct cu ei foarte curând… se referă la institut

BENNY: Ok. Ce înseamnă dacă se finalizează?

REMUS TRUICĂ: Înseamnă că semnăm cu ei. De fapt, avem nevoie doar de o semnătură de la ei. Nu avem nevoie de altceva. Am pus totul acolo, 99,9% este totul gata. Nu știu de ce încă… probabil vor să fie acoperiți înainte de a semna.

BENNY: Asta e ultima semnătură de care ai nevoie de la minister? Ultima?

REMUS TRUICĂ: Poftim?
BENNY: Am crezut că ai nevoie de mai multe lucruri, dar nu ai nevoie de altceva.
REMUS TRUICĂ: Cu ei? Cu instituția?
BENNY: Nu şti cu cine, cu oricine…
REMUS TRUICĂ: Da. E nevoie de un singur lucru. Să semneze şeful instituției, în rest totul e realizat.
BENNY: Bun….
REMUS TRUICĂ: Cu Aviația am realizat toate întâlnirile în ultimele două, trei săptămâni. MOSHE mi-a spus că ți-a trimis, nu știu ce, așteaptă aprobarea ta.
BENNY: Mi-a trimis nişte acte mici prin care mi-a explicat situația financiară. Exact ce mi-ai spus şi tu, nu sunt bani acolo, sunt puțini bani. Trebuie să stăm de vorbă să discutăm despre pașii pe care îi avem de făcut… Trebuie să avansăm, așa cum am discutat.
REMUS TRUICĂ: Da.
(…)…BENNY: Aştept veşti bune în legătură cu Băneasa (?), e important.
REMUS TRUICĂ: Crede-mă că aştept mai mult decât tine. Sunt ca… aceste semnături.
BENNY: <u>Trebuie să găsim o soluție pe partea financiară. E foarte dificil să păstrăm…</u>
REMUS TRUICĂ: Ştiu am discutat cu… Am discutat cu TAL acum o să-ți spună câteva lucruri când se va întoarce. Acum e Kiev.
BENNY: Ok….
REMUS TRUICĂ: Te va suna, probabil….
BENNY: Mulțumesc….
REMUS TRUICĂ: Pa!

Aceeaşi situație există şi în cazul convorbirii telefonice din data 08.05.2008, ora 12:30:16, purtată între inculpații Truică Remus şi Benyamin Steinmetz (din vol. 8, filele 37-39 din dosarul de urmărire penală), din care nu rezultă vreun aspect referitor la infracțiunea de trafic de influență comisă de către inculpatul Truică Remus. Din nou inculpatul Benyamin Steinmetz se interesează de stadiul retrocedării Fermei Regale Băneasa, fără să rezulte că acesta ar fi fost la curent cu faptul că inculpatul Truică Remus i-a promis inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să dispună asupra retrocedării, cerându-i în schimb nişte bunuri:

REMUS TRUICĂ:Îmi pare rău şi mie, dar azi am semnat un contract mare cu 10% şi a fost o lungă negociere şi luptă şi nu am putut rata o astfel de oportunitate.
BENY: Dar este păcat că îmi aminteşti că am de plătit prea mulți bani.
REMUS TRUICĂ: Sper că nu se compară cu ce va veni.
BENY: Şi eu sper. Cum a decurs? Când va fi finalul finalului la Băneasa?
REMUS TRUICĂ: Deci, după cum deja ştii, <u>prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic şi am găsit cine este şeful tipului care ar fi trebuit să facă asta şi am descoperit că este de la alt…, să spunem în competiție cu prietenul lui TAL,</u>

care este un bun prieten cu mine şi am găsit acum instrumentele şi mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut şi voi merge eu împreună cu prinţul, cu avocaţii şi, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă. Dar nu vreau să…

BENY: … (neinteligibil) ce se va întâmpla atunci?

REMUS TRUICĂ: Nimic. Doar vor semna şi va fi a noastră. Asta e tot. Nu sunt mai mulţi paşi, e doar un pas.

BENY: Deci nu trebuie să mai vorbeşti cu cineva, să mai întrebi pe cineva, se termină, e rezolvată?

REMUS TRUICĂ: Da. Doar de semnat. Asta-i tot. Probabil nu va fi chiar mâine, dar important este să avem o decizie favorabilă mâine.

BENY: Deci lipseşte doar o semnătură?

REMUS TRUICĂ: Exact, doar una.

BENY: Şi apoi este chiar al nostru? Adică putem începe munca pe teren?

REMUS TRUICĂ: Da, este 100% al nostru, este ca şi maşina ta, e a ta (RÂDE).

BENY: Foarte bine. Şi apoi nu trebuie să dăm nimic….să dăm un hectar aici, un hectar acolo…

REMUS TRUICĂ: Ăhh, …Adică, va fi probabil o sumă mică pentru aceşti oameni, dar nu mare lucru….(…)

În această convorbire ar putea fi considerată o afirmaţie referitoare la eventuale fapte de corupţie afirmaţia inculpatului Truică Remus în sensul că *„prietenul lui TAL nu a făcut mai nimic şi am găsit cine este şeful tipului care ar fi trebuit să facă asta şi am descoperit că este de la alt…, să spunem în competiţie cu prietenul lui TAL, care este un bun prieten cu mine şi am găsit acum instrumentele şi mâine, la ora 10:00, este o comisie la Institut şi voi merge eu împreună cu prinţul, cu avocaţii şi, probabil, după cum au promis, mâine va fi luată decizia favorabilă."* Nu se poate înţelege, însă, din acest fragment la cine se referă inculpatul Truică Remus în convorbire, neidentificându-se în cursul urmăririi penale nici persoana respectivă şi nici ce acte a îndeplinit aceasta. Din acest motiv nu se poate reţine că din convorbire rezultă că ar fi fost vorba de un act de trafic de influenţă şi că inculpatul Steinmetz Benyamin ar fi cunoscut cine este această persoană şi ce act de trafic de influenţă a comis inculpatul Truică Remus în legătură cu ea.

Dimpotrivă, rezultă din convorbire că nu este vorba de directorul ICDPP, Horia Iliescu, pentru că inculpatul Truică Remus l-ar fi menţionat în convorbire sau ar fi făcut referire la el în alt mod. În plus, referirea inculpatului Truică Remus este la "şeful tipului", ceea ce îl exclude pe directorul ICDPP, care era chiar „şeful instituţiei".

În plus, pentru a se reţine complicitate la trafic de influenţă ar trebui ca inculpatul Steinmetz Benyamin să ia cunoştinţă de faptul că Truică Remus a cerut bunuri de la inculpatul Al României Paul în schimbul influenţei, iar nu să afle despre eventuale fapte de abuz în serviciu pe care le-ar fi comis funcţionarii publici competenţi să dispună cu privire la retrocedare. De altfel, aşa cum se va arăta în cadrul analizei infracţiunii de abuz în serviciu legată de retrocedarea acestui

imobil, nu se poate reține în speță că restituirea Fermei Regale Băneasa a fost nelegală, motiv pentru care nu sunt întrunite nici elementele constitutive ale unei infracțiuni de abuz în serviciu. Dacă restituirea imobilului ar fi fost nelegală afirmația inculpatului Truică Remus ar fi putut să constituie un indiciu pentru reținerea unei infracțiuni de abuz în serviciu în sarcina unui funcționar public („şeful tipului"). În lipsa constatării unor aspecte de nelegalitate ale retrocedării, această afirmație făcută de inculpatul Truică Remus poate fi văzută ca o simplă laudă a sa față de inculpatul Benyamin Steinmetz, fără nicio consecință penală.

De asemenea, afirmația inculpatului Truică Remus *„Adică, va fi probabil o sumă mică pentru aceşti oameni, dar nu mare lucru"* poate fi interpretată mai degrabă ca o referire la sumele de bani pe care acesta le-a dat chiriaşilor din clădirile Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor (martorii Osiac Marian, Fătu Viorel, Dragomir Liliana, Larionesi Mînă și Dinu Sorina), pentru a-i determina să plece din locuințele închiriate. Martorii audiați au arătat că după retrocedarea imobilului teren pe care erau amplasate nişte construcții degradate în care locuiau, doar în scripte sau în mod real, unii angajați ai ICDPP, inculpatul Truică Remus le-a înmânat acestora, pe semnătură, câte o sumă de bani pentru a se muta din aceste locuințe. Acesta nu poate fi considerat un act ilicit sau de corupție, deoarece persoanele respective nu aveau nicio competență în soluționarea cererii de retrocedare, iar sumele de bani au fost date pentru a le înlesni evacuarea din clădirile retrocedate.

Afirmația inculpatului Steinmetz Benyamin *„Şi apoi nu trebuie să dăm nimic….să dăm un hectar aici, un hectar acolo…"* nu poate fi legată neapărat de fapta inculpatului Truică Remus de a-i da inculpatului Chiriac Theodor o suprafață din terenul din Pădurea Snagov, retrocedat, ci poate fi legată şi de transmietrea către societatea comercială aparținând inculpatei Păvăloiu Nela a unei părți din acest teren. Având în vedere referirea inculpatului Steinmetz Benyamin la suprafețe mari *(„un hectar"*) cel mai porbabil referirea a fost la suprafețele de teren transmise către inculpata Păvăloiu Nela (care erau justificate de contractul încheiat anterior de aceasta cu inculpatul Al României Paul), iar nu la suprafața de 1000 mp. transmisă către inculpatul Theodor Chiriac, cu titlu de mită.

Restul convorbirilor telefonice invocate de parchet în acuzarea inculpatului Steinmetz Benyamin sunt purtate de terțe persoane, nu de către acesta în mod direct, şi se referă la aspecte privind administrarea societății Reciplia S.R.L. şi a bunurilor dobândite de aceasta.

Din convorbirea telefonică purtată în ziua de 03.01.2008, ora 19:55:24, de Remus Truică cu Shimon (din vol. 8, filele 24-26 din dosarul de urmărire penală) rezultă că cei doi interlocutori vorbesc despre un proiect pe care să-l dezvolte în localitatea Snagov. Afirmația inculpatului Truică Remus în sensul că „*Mai mult sau mai puțin sunt şef acolo, deci să ajut mult să obții tot ceea ce ai nevoie în Snagov"* nu a fost făcută către inculpatul Steinmetz Benyamin, pentru a putea fi considerată o aducere la cunoştință a folosirii influenței în legătură cu retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe:

SHIMON: (râde) Te iubesc, prietene! (...) Am primit mail-ul tău şi am vorbit ieri noapte cu TAL despre proiectul tipului din Snagov, i-am uitat numele.

REMUS TRUICĂ: ROŞCA.

SHIMON: MOSHE AGAVI s-ar putea să vină în România ori astăzi, ori mâine.

REMUS TRUICĂ: Nu, eu am înţeles că pe data de 7.

SHIMON: Eşti sigur? Pentru că am vorbit ieri cu el şi mi-a spus că s-ar putea să fie…poate mă înşel, poate mă înşel. Nu ştiu.

REMUS TRUICĂ: Oricum, i-am dat şi lui detaliile avocatului şi dacă poate fi în contact cu el este foarte bine.

SHIMON: Îţi spun ce voi face. Am vorbit cu BENNY despre acest proiect. Mă voi întâlni mâine cu BENNY pentru a-i explica puţin despre acest proiect. Noi avem multe proiecte acolo. Poate fi o locaţie bună, nu ştiu, poate tu ai dreptate, poate trebuie să gândim mai atent. Nu putem cumpăra cu trei milioane de dolari? Ce crezi?

REMUS TRUICĂ: Cred că MOSHE poate pune presiune, deoarece ei se grăbesc să vândă, pentru că ei vor să cumpere altă insulă în Snagov, nu ştiu unde şi cred că nu sunt aşa de bogaţi să aibă aceşti bani. Acesta este un alt subiect pe care o să-l discutăm după. Cred că dacă MOSHE va şti cum să conducă această negociere va putea să scadă un pic preţul.

SHIMON: Ok.

REMUS TRUICĂ: Asta cred. Chiar dacă vor spune: Nu, nu, niciodată. Dar ştii, când le arăţi banii, vor accepta.

SHIMON: Ok. Ce sugerezi? Voi vorbi cu BENNY mâine, îţi voi telefona după întâlnire. Mă voi întâlni şi cu MOSHE AGAVI. Îi voi telefona acum, nu ştiu dacă MOSHE AGAVI este în Africa de Sud sau nu, vreau să văd exact unde este. Vom lua o decizie, vreau să ştiu care este riscul nostru, dacă există vreun risc.

REMUS TRUICĂ: Nu, nu este nici un risc. Este vorba doar de suma de bani.

SHIMON: Dar depinde şi de cât putem negocia? MOSHE AGAVI mi-a spus că avem o intrare de unu. Unu e ca 15-16mp.

REMUS TRUICĂ: Da, e mai mult decât ai avea nevoie.

SHIMON: ... (neinteligibil)

REMUS TRUICĂ: <u>Mai mult sau mai puţin sunt şef acolo, deci să ajut mult să obţii tot ceea ce ai nevoie în Snagov.</u>

Convorbirea din data de 06.05.2008, ora 15:40:12, purtată de Remus Truică cu Shimon Sheves (din vol. 8, filele 34-36 din dosarul de urmărire penală) reprezintă o discuţie despre procentele pe care urma să le primească martorul Radu Dimofte şi inculpaţii din prezenta cauză.

SHIMON: Foarte bine. Am avut o convorbire cu TAL ieri cu privire la ce ştii şi tu că am vorbit.

REMUS TRUICĂ: Da. Deci mâine, Shimon, presupunem că se va semna asta. Vreau să te întreb dacă vrei ca David să se uite pe contract.

SHIMON: Da. Te rog. E foarte important pentru mine. Tu ai vorbit despre 10%, da?

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Ok. Şi nu ţi-am trimis de la TAL, el mi-a spus că preţul a crescut la 6 punct şi ceva zero. (...)

REMUS TRUICĂ: În 10 zile de la semnarea contractului.

SHIMON: Am înţeles. Tu şi Radu luaţi 50% din asta?

REMUS TRUICĂ: ...

SHIMON: REMUS ?

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Mă auzi, prietene?

REMUS TRUICĂ: Da. Te rog.

SHIMON: Deci, tu şi Radu luaţi 50%, iar eu şi Benny luăm 50%.

REMUS TRUICĂ: Desigur, din contract, iar la plată este 80-20 ca de obicei.

SHIMON: Este la fel 80-20?

REMUS TRUICĂ: Da. Asta este ce am decis. Am decis ceva diferit?

SHIMON: Nu, nu, nu, pentru că Benny mi-a spus altceva, el a vorbit cu TAL, deci lasă-mă să… este bine că mi-ai spus asta, ok, mă duc să-l văd pe Benny şi te rog trimite-i lui David contractul şi eu îţi voi da un telefon poate împreună cu Benny sau singur. Ok? Dar e foarte important să închizi cu ei. Ok. Acum spune-mi ceva, numărul doi, tu ai vorbit cu Benny ieri?

Acelaşi lucru rezultă şi din convorbirea din data de 11.09.2008, ora 13:49:49, purtată de Remus Truică cu Shimon (probabil Shimon Manahen, cumnatul lui Benyamin Steinmetz) şi Davi Barnett, avocatul din Israel al lui Benyamin Steinmetz (din vol. 8, filele 54-56 din dosarul de urmărire penală), în care se discută de diferite procente din afacere.

SHIMON: Mă aflu cu David Barnett... vorbim despre cei 20% ai prietenilor noştri... ştii ce vorbesc.

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Ok. În contractul pe care l-am scris noi… şi am discutat(?) cu David înaintea semnării… noi am stabilit ferm acolo că noi oferim 20% net din ce Reciplia va primi. Ok?

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Deci înseamnă că fără domnul P. şi bla, bla, bla…

REMUS TRUICĂ: Da.

SHIMON: Dar vreau să te întreb ceva pentru că eu i-am spus lui David… nu e doar domnul P. pe care trebuie să-l deducem, mai este şi femeia. Îţi aminteşti de femeia despre care am vorbit. (...)

DAVE: Şi întrebarea e, dacă vrem să fim isteţi şi să punem ca oamenii mari să ia 20% nu din 80, ci din 75.

REMUS TRUICĂ: Da, dar… nu! Nu! Nu putem face… o putem face pentru... partea prinţului dar n-o putem face pentru cele 5% pe care trebuie să le dăm altcuiva, pentru că erau în interiorul Reciplia. Nu putem face asemenea

modificări.
DAVE: Ok, asta era întrebarea mea, am vrut doar să îi explic lui Shimon…
REMUS TRUICĂ: Nu, nu… în mintea lor treaba e împărţită în două: prinţul şi noi, 80-20. Dar ei nu ştiu de cele 6% care sunt incluse şi nu e musai să trecem chestia asta acolo. Şi ei nu vor afla.
DAVE: Întrebarea mea e acum REMUS: noi vrem să le dăm acum 20% din 80%...
REMUS TRUICĂ: Da.
DAVE: Când deţinem terenul, le vom da cele 20% din 80 şi le spunem că totul merge la prinţ. Ei vor putea să afle că suntem deja 86?
REMUS TRUICĂ: Nu ştiu. Nu vor afla… Oricum, şi dacă vor afla, e dreptul nostru să cumpărăm alte drepturi, aşa că nu e ceva… Nu sunt îngrijorat de asta.

Aşadar, neputându-se face o legătură certă, concretă, între fapta inculpatului Steinmetz Benyamin de finanţare a activităţii societăţii Reciplia S.R.L. şi fapta de trafic de influenţă comisă de inculpatul Truică Remus, nu se poate reţine în sarcina inculpatului Steinmetz Beniamin complicitatea la această infracţiune. În ce priveşte ajutorul care ar fi fost acordat de inculpatul Steinmetz Benyamin la traficul de influenţă care ar fi fost comis de inculpaţii Tal Silberstein şi Roşu Robert Mihăiţă, aşa cum s-a arătat anterior, presupusele fapte ale acestora de pretindere sau de primire a unor bunuri în schimbul promiterii folosirii influenţei pe lângă funcţionari publici nu există, motiv pentru care nu se poate reţine nici complicitatea inculpatului Steinmetz Benyamin la acestea. Pentru aceste motive, fiind vorba de o finanţare legală a unei afaceri, instanţa de fond a reţinut că fapta inculpatului Steinmetz Benyamin nu este prevăzută de legea penală şi în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală a dispus achitarea inculpatului pentru complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 291 alin. 1 Cod penal.

i. Referitor la infracţiunea de abuz în serviciu reţinută în forma autoratului în sarcina inculpaţilor Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Chiriac Theodor şi în forma complicităţii în sarcina inculpaţilor Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiţă şi Păvăloiu Nela, în legătură cu retrocedarea suprafeţei de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov

Inculpatul MUŞAT APOSTOL este acuzat în rechizitoriu că în perioada 2006-2007, în calitate de primar al localităţii Snagov şi preşedinte al comisiei locale de fond funciar, învestit cu soluţionarea cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeţei de 46,78 ha teren forestier, cu intenţie, urmarea a intervenţiei inculpaţilor PĂVĂLOIU NELA şi AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, în lipsa oricărei analize a cererii şi înscrisurilor doveditoare, cu încălcarea dispoziţiilor legale (Legea 1/2000, Legea 247/2005, Regulamentul de aplicare a legii), a aprobat şi semnat anexa 37 din 09.03.2006 prin care s-a recunoscut dreptul inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL asupra suprafeţei solicitate, deşi acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptăţită şi că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, iar ulterior pe parcursul

anului 2007, la cererea inculpatului TRUICĂ REMUS a susținut punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cunoscând că acesta nu este îndreptățit, mediind întâlnirii între funcționari şi TRUICĂ REMUS, păstrând legătura cu reprezentanții inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL), consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracțional „ Reciplia", faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin1 Cod penal, art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul DIMA NICULAE este acuzat că, în calitate de secretar al Localității Snagov şi membru în comisia locală de fond funciar, acționând la cererea primarului Muşat Apostol, cu intenție, în lipsa oricărei analize a cererii formulate de AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, cu încălcarea dispozițiilor legale (Legea 1/2000, Legea 247/2005), a aprobat şi semnat anexa 37 din 09.03.2006 prin care s-a recunoscut dreptul acestuia asupra suprafeței solicitate, deşi nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptățită şi că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracțional „ Reciplia", faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzut de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul JECU NICOLAE este acuzat că, în calitate de prefect al județului Ilfov şi preşedinte al comisiei județene de fond funciar, învestită cu soluționarea cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeței de 46,78 ha teren forestier la Snagov, acționând cu intenție, urmarea a intervenției inculpatei PĂVĂLOIU NELA, cu încălcarea dispozițiilor legale (Legea 1/2000, Legea 247/2005, Regulamentului de aplicare), a aprobat în comisie validarea anexei 37 din 09.03.2006, prin care s-a recunoscut dreptul lui AL ROMÂNIEI PAUL asupra suprafeței de teren solicitate, deşi acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptățită şi că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, fiind emisă astfel hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, semnată pentru inculpat, în baza ordinului dat de acesta, de unul dintre subprefecți, inculpatul DELCEA VALENTIN, iar ulterior a semnat hotărârea nr. 661 din 02.03.2007 prin care prima hotărâre a fost revocată şi s-a validat anexa 37 pentru suprafața de 36,78 ha, iar după punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL cu suprafața de teren revendicată, de 46,78 ha, deşi instituția pe care o conducea a fost notificată expres despre existența deciziei nr. 1/1941 a ÎCCJ, a emis titlurile de proprietate nr. 243/07.08.2007 – pentru 10 ha şi nr. 246/31.08.2007 – pentru 36,78 ha pe numele inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE ca moştenitor al lui Carol al II –lea, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma 9.523.769

euro, sumă ce reprezintă folos necuvenit pentru AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, PĂVĂLOIU NELA, TRUICĂ REMUS şi asociaţii acestuia în grupul infracţional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul DELCEA VALENTIN este acuzat că, în calitate de subprefect al judeţului Ilfov şi membru al comisiei judeţene de fond funciar, învestită cu soluţionarea cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE de retrocedare a suprafeţei de 46,78 ha teren forestier, acţionând cu intenţie, urmarea a intervenţiei inculpatei PĂVĂLOIU NELA, cu încălcarea dispoziţiilor legale (Legea 1/2000, Legea 247/2005), a aprobat în comisie şi a semnat apoi hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 prin care a fost validată anexa 37 din 09.06.2006, prin care s-a recunoscut dreptul lui AL ROMÂNIEI PAUL asupra suprafeţei de teren solicitate, deşi acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptăţită şi că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, consecinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracţional „RECIPLIA”, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpata POPA CATERINA este acuzată că, în calitate de membru al comisiei judeţene de fond funciar, învestită cu soluţionarea cererii inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL de retrocedare a suprafeţei de 46,78 ha teren forestier, acţionând cu intenţie, urmarea a intervenţiei inculpatei PĂVĂLOIU NELA, cu încălcarea dispoziţiilor legale (Legea 1/2000, Legea 247/2005), a aprobat validarea anexei 37din 09.06.2006, prin care s-a recunoscut dreptul lui AL ROMÂNIEI PAUL asupra suprafeţei solicitate, deşi acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptăţită şi că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, fiind emisă în acest sens hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, pe care a semnat-o în calitate de secretar al comisiei, iar ulterior a semnat hotărârea nr. 661 din 02.03.2007 prin care prima hotărâre a fost revocată şi s-a validat anexa 37 pentru suprafaţa de 36,78 ha, consecinţa fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracţional „ RECIPLIA”, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit cu consecinţe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul OLTEANU GHEORGHE este acuzat că, în calitate de membru al comisiei judeţene de fond funciar, urmare a cererii inculpatului AL ROMÂNIEI

PAUL de retrocedare a suprafeței de 46,78 ha teren forestier, depusă la Primăria Snagov la 01.11.2005, acționând cu intenție, urmarea a intervenției inculpatei PĂVĂLOIU NELA şi la cererea inculpatului JECU NICOLAE,cu încălcarea dispozițiilor legale (Legea 1/2000, Legea 247/2005), împreună cu ceilalți membrii ai comisiei, a aprobat validarea anexei 37 din 09.06.2006, întocmită de comisia locală de fond funciar Snagov, prin care s-a recunoscut dreptul lui AL ROMÂNIEI PAUL asupra suprafeței solicitate, deşi acesta nu a depus înscrisuri din care să rezulte că este persoană îndreptățită şi că terenul a fost preluat de la Carol al II-lea, fiind emisă în acest sens hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracțional „RECIPLIA", faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul CHIRIAC THEODOR este acuzat că, urmare a validării în mod nelegal a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu suprafața de 46,78 ha teren forestier în localitatea Snagov, cunoscând opoziția Direcției Silvice Bucureşti precum şi existența deciziei 1/1941 a ICCJ (din care rezulta că inculpatul nu are vreun drept asupra pădurii), urmărind să obțină foloase necuvenite pentru sine (bani sau terenuri în Snagov) şi pentru alții (TRUICĂ REMUS şi ceilalți membrii ai grupului infracțional), acționând în calitate de director tehnic al Direcției Silvice Bucureşti (DS Ilfov), la cererea lui TRUICĂ REMUS şi având drept justificare notificările depuse de inculpatul ROŞU ROBERT pentru punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu 46, 78 ha în Snagov, a semnat în numele directorului instituției din care făcea parte, la datele de 26.06.2007 şi 15.08.2007, adresele (ordinele) prin care a solicitat Ocolului Silvic Snagov punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL cu terenul solicitat, deşi cunoştea că acesta nu este îndreptățit şi că anterior poziția instituției a fost constant de respingere a punerii în posesie, primind în schimb ulterior un teren forestier de 1000 mp în zona Fundul Sacului, cu consecința prejudicierii a statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru PĂVĂLOIU NELA, AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracțional „ RECIPLIA", faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 35 alin.1 C.p., art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul TRUICĂ REMUS este acuzat că în cursul anului 2007, cu intenție, urmărind realizarea scopului grupului infracțional, a acționat pentru a-i ajuta pe funcționarii publici cu rol în punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu Pădurea Snagov, respectiv pe inculpații MUŞAT APOSTOL (primarul localității Snagov) şi CHIRIAC THEODOR (director tehnic Direcția Silvică Bucureşti), prin prezentarea sa la sediul primăriei,

convingerea acestora că demersul realizat nu va avea consecințe negative datorită influenței sale politice, prin oferirea de foloase necuvenite, determinându-i să realizeze punerea în posesie a inculpatului susmenționat la data de 26.06.2007 cu suprafața de 10 ha zona Fundul Sacului Snagov şi la data de 15.08.2007 cu 36,78 ha, deşi cunoştea faptul că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE nu are vreun drept asupra suprafeței solicitate, urmărind şi obținând foloase necuvenite atât pentru sine, cât şi pentru inculpata PĂVĂLOIU NELA şi membrii grupului infracțional, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzut de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE este acuzat că, urmărind să obțină foloase necuvenite pentru sine, pentru inculpata PĂVĂLOIU NELA şi pentru membrii grupului infracțional cu care încheiase contractul de cesiune drepturi în 1 noiembrie 2006, cu intenție, ştiind că nu este persoană îndreptățită la restituire (nu exista titlu, nu a făcut dovada deposedării lui Carol al II-lea, şi, mai mult, a avut cunoştință de decizia 1/1941 a ICCJ), direct (prin prezența sa la sediul primăriei Snagov făcând presiuni pentru punerea în posesie) sau indirect, prin mandatari (Roşu Robert, Truică Remus şi Păvăloiu Nela), a făcut demersuri (cereri, memorii, notificări) şi a determinat funcționari publici cu atribuții în retrocedarea şi punerea în posesie din cadrul autorităților publice să-şi încalce atribuțiile de serviciu şi dispozițiile legilor de retrocedare şi să aprobe, iar apoi să procedeze la punerea sa în posesie cu suprafața de 46,78 ha teren forestier zona Fundul Sacului Snagov, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ este acuzat că, pentru atingerea scopului grupului infracțional privind dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE), în calitatea sa de avocat al SC RECIPLIA SRL, urmare a înțelegerii inculpatului TRUICĂ REMUS cu inculpatul CHIRIAC THEODOR şi pentru a-l ajuta pe acesta din urmă să aibă justificarea pentru a ordona punerea în posesie în locul directorului Direcției Silvice, cunoscând opoziția constantă a acestuia din urmă la retrocedarea pădurii, a făcut demersuri pentru punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu suprafața de 46,78 ha, semnând şi depunând în cursul anului 2007 cereri şi notificări la Direcția Silvică Bucureşti, amenințând cu acțiuni pentru angajarea răspunderii persoanelor vinovate şi plata de către acestea de despăgubiri băneşti ca urmare a comportamentului „abuziv" al RNP Romsilva, solicitând directorului „să intervină şi să remedieze" situația, toate acestea ştiind că inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL nu este persoană îndreptățită şi pădurea nu a

fost proprietatea lui Carol al II-lea, acțiuni urmate de emiterea de către CHIRIAC THEODOR a ordinelor de punere în posesie şi predarea efectivă a terenurilor, pentru care a asigurat prezența la primărie a avocatului Ene Mihail a cărui activitate o coordona, care a semnat procesul-verbal în numele inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL, conscința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru acesta, REMUS TRUICĂ, PĂVĂLOIU NELA şi membrii grupului infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpata PĂVĂLOIU NELA este acuzată că, urmare a înțelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, căruia i-a promis că prin influența avută la nivelul funcționarilor publici cu atribuții în retrocedarea pădurii Snagov îi poate determina să acționeze conform intereselor acestuia, a făcut demersuri la Primăria Snagov şi Instituția Prefectului Ilfov, a redactat cererii, memorii, a pus la dispoziția funcționarilor publici înscrisuri şi, prin intermediul primarului MUŞAT APOSTOL, cu care are o relație apropiată, beneficiind de sprijinul unor persoane din conducerea unor partide politice, şi-a exercitat influența asupra funcționarilor publici din cadrul comisiei locale Snagov şi comisiei județene de fond funciar Ilfov, determinându-i să valideze retrocedarea către inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL a suprafeței de 46,78 ha teren forestier, deşi acesta nu a depus cerere în mod valabil, nu a făcut dovada titlului lui Carol al II-lea sau drepturilor sale succesorale după acesta, consecința fiind prejudicierea statului român cu suma de 9.523.769 euro, sumă care reprezintă totodată şi folos necuvenit pentru aceasta, inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi membrii grupului infracțional „RECIPLIA", faptă care, în opinia parchetului, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecății nu confirmă săvârşirea de către inculpații Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Chiriac Theodor, Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiță şi Păvăloiu Nela a acestei infracțiuni.

Instanța a arătat mai sus motivele pentru care se impune înlăturarea din încadrarea juridică a acestei infracțiuni a dispozițiilor art. 309 Cod penal, privind consecințele deosebit de grave, şi a formei continuate a infracțiunii reținute în sarcina inculpaților Muşat Apostol şi Chiriac Theodor.

Potrivit art. 297 alin. (1) Cod penal, infracțiunea de abuz în serviciu constă în fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplineşte un act sau îl îndeplineşte în mod defectuos şi prin aceasta cauzează o

pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. Conținutul constitutiv al faptei a fost circumstanțiat prin Decizia Curții Constituționale nr. 405/2016.

Varianta de agravare de la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 presupune cerința ca, în urma abuzului în serviciu, funcționarul public să fi obținut, pentru sine ori pentru altul, un folos necuvenit.

Instanța constată că în afara inculpaților Jecu Nicolae, Popa Caterina și Delcea Valentin au mai fost și alte persoane membre în Comisia județeană de fond funciar Ilfov, care au votat la fel ca aceştia şi nu au fost trimise în judecată pentru săvârșirea vreunei infracțiuni. Este vorba de martorii Ghiba Ruxandra – director OCPI, Zoltan Nagy Bege – reprezentant ADS, Petrişor Teodor pentru Ioanoveci Elie Nicolae – director ANIF, Cismaru Nicolae – vicepreşedinte CJ Ilfov, Cucu Ionuț – delegat Direcția Silvică, Băncilă Florian – delegat ITRSV, Burlacu Victor – SNTR Propact. Deşi în cadrul şedinței în care s-a votat retrocedarea imobilului către inculpatul Al României Paul Philippe doar martorul Cucu Ionuț, reprezentantul Direcției Silvice, s-a opus validării anexei 37 a Comisiei locale Snagov de fond funciar, toți ceilalți membri votând pentru, parchetul a considerat că au săvârşit infracțiunea de abuz în serviciu prin validarea acestei anexe doar inculpații Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin şi Olteanu Gheorghe. Dacă acțiunea esențială care a determinat punerea în mișcare a acțiunii penale față de acești inculpați, respectiv votul exprimat pentru retrocedare, a fost similară cu cea a martorilor menționați anterior, tratamentul diferențiat al acestora față de inculpați trebuie să aibă o justificare obiectivă rezonabilă. Or, în cauză nu se poate reține o astfel de justificare rezonabilă în cazul inculpaților Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin şi Olteanu Gheorghe, nefiind probe că aceștia au acționat cu o formă de vinovăție diferită de cea a martorilor ori că au acționat în urma vreunei influențe ilicite a unei terțe persoane.

S-a invocat de către parchet faptul că inculpații trimişi în judecată ar fi decis restituirea în urma presiunii sau intervenției venite din partea senatorului Rădulescu Cristache. Nu există, însă, nicio probă directă care să dovedească, dincolo de orice dubiu rezonabil, că inculpații trimişi în judecată ar fi luat hotărârea de retrocedare cu încălcarea legii ca urmare a intervenției acestui martor. De altfel, dacă ar fi reținut această ipoteză, parchetul ar fi trebuit să-i rețină şi martorului Rădilescu Cristache participația la infracțiunea de abuz în serviciu, sub forma instigării.

În realitate, din probele administrate rezultă că hotărârea de retrocedare a terenului din Pădurea Snagov a fost dată cu respectarea legii.

Primul argument al parchetului în susținerea acestei acuzații de abuz în serviciu îl reprezintă lipsa dovezii calității de moștenitor al inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol L II-lea, întrucât certificatele de calitate de moștenitor eliberate acestuia ar fi fost nelegale.

Aşa cum s-a arătat anterior, dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea acestui imobil a fost statuat prin mai multe hotărâri judecătoreşti civile, care au autoritate de lucru judecat sub acest aspect. S-a motivat mai sus că hotărârea nr. 132/06.02.1955 pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a

Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație şi Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, are autoritate de lucru judecat cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moştenitor al fostului Rege Carol al II-lea, iar sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 pronunțată de Judecătoria Buftea (definitivă şi irevocabilă prin neapelare) şi Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 pronunțată de Judecătoria Buftea (rămasă irevocabilă prin respingerea apelului prin decizia civilă nr. 1075/A/12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti şi respingerea recursului prin decizia civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel Bucureşti), au autoritate de lucru judecat cu privire la dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita restituirea suprafeței de teren de 46,78 ha. din Pădurea Snagov. Aceste instanțe civile au analizat atât calitatea de moștenitor de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, cât și dreptul de a solicita restituirea acestui imobil, ajungând la concluzia că inculpatul a făcut dovada ambelor aspecte.

Parchetul mai susține că inculpatul Al României Paul Philippe ar fi folosit acte frauduloase ori obținute cu încălcarea normelor notariale pentru a-și dovedi calitatea de succesor al fostului Rege Carol al II-lea. Aceste susțineri ale parchetului nu sunt confirmate de probe, ele fiind rezultatul interpretării eronate a normelor legale din domeniu.

Nu poate fi primită această susținere a parchetului, în primul rând pentru că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada dreptului său prin folosirea unor certificate de calitate de moștenitor eliberate de notarii publici, iar actele autentice beneficiază de prezumția de legalitate și fac probă până la înscrierea în fals sau până la declararea nulității acestora de către o instanță învestită în acest sens. Nu a existat niciodată un litigiu civil în fața vreunei instanțe de judecată competente și nu există nicio hotărâre judecătorească care să constate nulitatea sau ineficiența juridică a vreunuia dintre actele notariale pe care parchetul le consideră nelegale sau false și nici parchetul nu a investigat vreo infracțiune de fals legată de aceste acte. Din acest motiv, funcționarii care au analizat cererea de retrocedare formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, printre care și inculpații din prezenta cauză, nu puteau pune la îndoială actele notariale prezentate de acesta în susținerea cererii sale de retrocedare.

Punctul 23. 1 lit b) din Normele metodologice de aplicare unitară a Legii 10/2001, arată că actele juridice care atestă calitatea de moştenitor sunt: „*certificatul de moştenitor sau de calitate de moştenitor, actele de stare civilă care atestă rudenia sau filiația cu titularul inițial al dreptului de proprietate, testamentul însoțit de certificat de moştenitor sau de calitate de moştenitor*”.

Rezultă așadar că actele de stare civilă și actele autentice notariale, precum certificatele de moștenitor sau de calitate de moștenitor, testamentele și certificatele de calitate fac dovada calității de moștenitor, iar *unitatea deținătoare* a imobilului a cărui retrocedare se solicită avea competența să decidă asupra cererii de retrocedare formulată de către petent, în baza actelor prezentate de către acesta. Inculpatul Al României Paul Philippe a depus, așadar, în cursul procedurilor administrative, acte doveditoare ale calității sale de moștenitor, în deplină conformitate cu cerințele normelor legale.

Înscrisurile autentice care poartă sigiliul („*timbrul sec*”) şi semnătura notarului public au un caracter de autoritate publică până la anularea sau desfiinţarea de către o instanţă de judecată şi au forţă probantă cu privire la realitatea conţinutului şi a consecinţelor legale ale acestor acte autentice. Astfel, art. 4 din Legea nr. 36/1995, precizează că *„actul îndeplinit de notarul public, purtând sigiliul şi semnătura acestuia, este de autoritate publică şi are forţă probantă prevăzută de lege.”*

În materia certificatului de moştenitor art. 88 din Legea nr. 36/1995 statua că: *„Cei care se consideră vătămaţi în drepturile lor prin emiterea certificatului de moştenitor pot cere instanţei judecătoreşti anularea acestuia şi stabilirea drepturilor lor, conform legii. Până la anularea sa prin hotărâre judecătorească, certificatul de moştenitor face dovada deplină în privinţa calităţii de moştenitor şi a cotei sau bunurilor care se cuvin fiecărui moştenitor în parte”*.

Certificatul de calitate de moştenitor era reglementat la momentul emiterii certificatelor din prezenta cauză prin art. 84 din Legea nr. 36/1995, potrivit căruia *„În cazul în care nu s-a făcut dovada existenţei unor bunuri în patrimoniul defunctului ori determinarea acestora necesită operaţiuni de durată şi moştenitorii solicită să li se stabilească numai calitatea, se poate emite certificat de calitate de moştenitor”*. Acesta putea face dovada calităţii de moştenitor a posesorului, fiind folosit în procedura de retrocedare a bunurilor imobile preluate în mod abuziv de către stat.

Aşadar, certificatul de calitate de moştenitor nr. 55/26.05.2005 prin care se constată calitatea de moştenitor al lui Carol Mircea Grigore al României după tatăl său, Regele Carol al II lea al României, se bucură de prezumţia de legalitate prevăzută de legea în vigoare la data emiterii acestora (art. 88 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici şi a activităţii notariale, art. 111 din Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 36/1995), şi are forţă probantă cu privire la realitatea conţinutului şi a consecinţelor sale legale (art. 4 din Legea nr. 36/1995). Susţinerea parchetului potrivit căreia acesta ar fi nelegal deoarece nu a fost emis cu citarea fostului Rege Mihai I nu poate fi primită, deoarece la momentul emiterii lui legea nu prevedea obligativitatea citării tuturor moştenitorilor pentru eliberarea certificatului de calitate de moştenitor. Această obligativitate a fost introdusă în lege de-abia prin Legea nr. 77/2012, nefiind în vigoare la data emiterii certificatului de calitate de moştenitor nr. 55/26.05.2005 şi nici la momentul examinării cererii de retrocedare a Pădurii Snagov. Nefiind prevăzută la vremea respectivă obligativitatea citării tuturor moştenitorilor la eliberarea certificatului de calitate de moştenitor, nu se poate considera că certificatul nr. 55/26.05.2005 ar fi nelegal.

Aceleaşi argumente sunt valabile şi în ceea ce priveşte legalitatea certificatului de calitate de moştenitor nr. 129/24.05.2006 BN Elena Boroi, al lui Al României Paul Philippe şi Alexander Ioan Nicholas George de Hohenzollern, după tatăl acestora, Mircea Grigore al României.

Carol Mircea Grigore a formulat în data de 10.02.2002 o Oferta de donaţie către fiul său, Al României Paul Philippe, referitoare la drepturile asupra tuturor bunurilor aflate în România, respectiv 37,5% din averea regală moştenită de la

Regele Carol al II-lea (recunoscută inclusiv prin Hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 1955). Oferta de donație a fost încheiată în Marea Britanie și consfințită printr-un act certificat în data de 10.02.2002, de avocatul David Northrop din Londra (*filele 125-126 din vol. 10 al dosarului de urmărire penală)*, legalizare de traducere la BNP Elena Rotarescu sub nr. 302/15.01.2003. Nu există vreo dovadă că această ofertă de donație ar fi fost revocată, nici explicit și nici implicit, aşa cum susține parchetul, iar declarația de acceptare a donației cu încheiere de legalizare de semnătură nr. 4999/21.05.2002 la BNP Melania Popa și Silvana-Brândușa Trofin produce efecte.

În ce priveşte folosirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489/02.08.2001 de către BNP Irina Moisescu, încheiat între Monique Urdărianu și Al României Paul Philippe, instanța constată că şi aceasta a fost legală. Acest Contract de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale se bucură de prezumția de legalitate prevazută de legea în vigoare la data emiterii și are forță probantă cu privire la realitatea conținutului și a consecințelor legale. Din punct de vedere juridic, eventuala neachitare a prețului aferent unui Contract de vânzare-cumpărare autentic nu poate conduce automat la concluzia că actul ar fi simulat sau că nu poate valora vânzare-cumpărare. Simulația în sine nu este sancționată cu nulitatea și nici nu este ilegală. Sancțiunea specifică a simulației este, ca regulă, inopozabilitatea față de terțele persoane a situației juridice create prin contractul secret și, după caz, înlăturarea simulației pe calea acțiunii în simulație. La dosarul cauzei există Procura acordată în Cascais, Portugalia, de Monique Adina Urdărianu martorei av. Năstase (Burlacu) Daniela Laura, în vederea încheierii unui Contract de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale de pe urma defunctei Elena Lupescu, în legatură cu "*bunurile lăsate și existente pe teritoriul României",* contract autentificat la notar public Carlos Filipe Soares Mendes Mota Guerra din Cascais, atestat apoi la Lisabona de Procurorul general al Portugaliei în data de 17.07.2001 (filele 53-57 din vol. 63 din dosarul de urmărire penală). Procura a fost tradusă și legalizată sub nr. 10205/02.08.2001 (așa cum rezultă din Contractul nr. 1489/02.08.2001).

Ulterior este emis Certificatul de calitate de moştenitor nr. 8/21.10.2002, eliberat de BNP Vișu Corneliu pe numele moştenitoarei testamentare Monique Urdărianu, de pe urma defunctei Elena (Lupescu) a României (fila 164 din vol. 2 și fila 307 din vol. 59 din dosarul de urmărire penală). Aceasta avea calitatea de legatar universal potrivit testamentului întocmit de defunctă la data de 24.10.1966 în fața notarului Jean Rene Campert din Geneva, Elveția și putea transmite drepturile sale inculpatului Al României Paul Philippe.

Nu poate fi primită afirmația parchetului că acest certificat ar fi nelegal deoarece la dosarul notarial nu ar exista dovezi cu privire la inexistența unor moştenitori ai Elenei Lupescu. O astfel de chestiune poate fi invocată doar de către eventualii moştenitori, dacă ei ar exista, iar parchetul nu a făcut dovada că Elena Lupescu ar fi avut moştenitori.

Chiar dacă nu ar fi existat dovezile de mai sus, instanța este obligată să țină cont în prezent de faptul că filiația inculpatului Al României Paul Philippe față de

fostul Rege Carol al II-lea a fost stabilită prin decizia ICCJ nr. 954/14.02.2012, care produce efecte retroactiv, da la momentul naşterii persoanei, fiind vorba de stabilirea filiației față de tată. Prin hotărârea de admitere a acțiunii de recunoaștere de către ICCJ pe teritoriul României a Hotărârii de la Lisabona în 14.02.2012, sentința portugheză a căpătat aceleași efecte ca și în statul de origine, respectiv acelea de stabilire a filiației. Hotărârile în materie de stare civilă sunt în marea lor majoritate hotărâri declarative, pentru că ele recunosc raporturi juridice a căror sursă se află într-un fapt juridic anterior. Din acest motiv, hotărârea de stabilire a filiației față de tată produce efecte de la data nașterii copilului, iar nu de la data pronunțării sau a rămânerii definitive.

Inculpatul Al României Paul Philippe a invocat în cursul procedurilor de retrocedare faptul că prin Hotărârea nr. 132/06.02.1955 pronunțată de Tribunalele Judiciare de la Lisabona în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalului din Lisabona, Portugalia, s-a constatat în mod irevocabil că tatăl său Carol Mircea Grigore are calitatea de fiu legitim al Regelui Carol al II-lea și moștenitor al acestuia din urmă, cu toate consecințele legale ce derivă din acest statut.

Odată cu recunoașterea acestei hotărâri pe teritoriul României, nu se mai poate susține o alt situație juridică decât cea rezultată din hotărâre, respectiv a calității de moștenitor al inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu.

Nu s-ar putea susține că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar avea calitatea de succesor al fostului Rege Carol al II-lea şi nu s-ar putea considera că este nelegal un act care a ținut cont de acest lucru anterior datei de 14.02.2012. Din acest motiv nu poate fi primită susținerea parchetului că instanța penală ar trebui să țină cont exclusiv de situația de la data retrocedării Pădurii Snagov.

Instanța mai reține că până la data retrocedării imobilului Pădurea Snagov, în persoana inculpatului Al României Paul Philippe s-a consolidat și calitatea de moștenitor al lui Carol al II lea, ca urmare a decesului tatălui său, Carol Mircea Grigore, la data de 27.01.2006 (Certificat de deces din 30.01.2006 – limba engleză și română și Copie încheiere de legalizare 6446/09.05.2007 BNP Rotărescu Ștefănescu (*filele 253-254 vol. 2 și fillele 290-292 vol. 3 din dosarul de urmărire penală)*. În consecință, după decesul tatălui său Paul Philippe al României a putut susține calitatea sa de moștenior al bunicului său, Regele Carol al II lea, și în baza Certificatelor de calitate de moștenitor, dar și a actelor de stare civilă.

Deoarece Regele Mihai I nu a depus nicio notificare de retrocedare a bunului Fundul Sacului - Pădurea Snagov (și nici pentru alte bunuri din patrimoniul lui Carol al II-lea), Paul Philippe al României era îndreptățit să beneficieze de dreptul de acrescământ statuat în această materie de dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea nr. 10/2001, potrivit cărora *"de cotele moştenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire"*.

Un alt argument al parchetului, în susținerea acuzațiilor de abuz în serviciu împotriva inculpaților din prezenta cauză, îl reprezintă lipsa dovezii că suprafața de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov ar fi aparținut fostului rege Carol al II-lea.

Instanța nu poate admite această susținere a parchetului, în primul rând pentru că există hotărârile judecătorești irevocabile menționate anterior, care au statuat că bunul respectiv a aparținut antecesorului inculpatului, că a fost preluat de stat fără titlu și că inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul să îl revendice.

Cererea inculpatului de retrocedare a acestui imobil a fost făcută în mod legal. Prin Notificarea nr. 555/13.02.2002, înregistrată la Regia Națională a Pădurilor în data de 18.02.2002, Al României Paul Philippe a solicitat, prin executor judecătoresc, restituirea terenului forestier în suprafață de 46.7 ha în Pădurea Snagov, Județul Ilfov. O nouă adresă a fost depusă la Comisia Locală Snagov, de Al României Paul Philippe, prin mandatar Gostin Marin, sub nr. 3476/12.03.2003, referitoare la o suprafață de 10,76 ha teren forestier cunoscut sub denumirea Fundul Sacului, invocându-se ramura succesorală Regele Carol al II lea - soția Prințesa Elena (Lupescu) a României - moștenitoare testamentară Monique Urdărianu.

Nu poate fi primită susținerea parchetului că aceste notificări nu ar fi fost însoțite de dovezi, deoarece din dosarele administrative rezultă că aceste dovezi au fost depuse, iar potrivit prevederilor art. 23 din Legea nr. 10/2001 (menționată ca temei al notificării), înscrisurile doveditoare în susținerea cererii de restituire pot fi depuse până la momentul soluționării cererii de restituire.

În data de 06.09.2005, după ce modificările legislative au permis restituirea și a imobilelor mai mari de 10 ha, inculpatul Al României Paul Philippe a formulat o cerere la Primăria Snagov sub nr. 11923/06.09.2005, prin mandatar Mircea Dumitrescu, în baza procurii nr 2399/01.09.2005, prin care a solicitat retrocedarea întregii suprafețe de 46,78 ha teren forestier, susținând că prin cererea anterioară petentul solicitase doar 10 ha, pentru că atât îngăduise inițial legea. Prin Legea nr. 247/2005, s-a instituit și o repunere în termen pentru cererile de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, stabilindu-se ca dată limită data de 30.11.2005. Din acest motiv nu poate fi admis nici argumentul parchetului potrivit căruia inculpatul Al României Pul Philippe nu ar mai fi fost în termen pentru formularea acestei cereri de retrocedare.

La data de 07.07.2006, Comisia Județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a emis Hotărârea nr. 1156/07.07.2006, de validare a propunerii Comisiei Locale de Fond Funciar privitoare la suprafața de 46,78 ha teren forestier, în favoarea Al României Paul Philippe, în Anexa 37, pozitia 1.

Ulterior, în data de 02.03.2007, este emisă Hotărârea nr. 661/02.03.2007 a Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor, prin care se revoca Hotărârea Comisiei nr. 1156/07.07.2006, stabilindu-se înscrierea lui Al României Paul Phillipe, în Anexa 37, ca titular al unei suprafețe de doar 36.78 ha teren cu vegetație forestieră în Comuna Snagov. Această rectificare a intervenit ca urmare a faptului că inculpatului Al României Paul Philippe i se restituise anterior suprafața de 10 ha din acest teren, prin Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor, acesta fiind maximul prevăzut de lege la data respectivă.

Inculpații din prezenta cauză, trimiși în judecată pentru infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu restituirea acestui teren, nu au participat și la adoptarea Hotărârii nr. 7/14.01.2004, deoarece la vremea respectivă nu au făcut parte din aceste comisii de fond funciar.

Așa cum s-a arătat anterior, Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a fost atacată în instanță de către Regia Autonomă a Pădurilor – Romsilva – Direcția Silvică București, care a solicitat anularea acesteia invocând mai multe dispoziții din Legea nr. 18/1991 și Legea nr. 1/2000. Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 pronunțată de Judecătoria Buftea, în dosar nr. 378/2005, a respins cererea formulata de catre reclamantă, această sentință rămânând irevocabilă prin respingerea apelului de către Tribunalul București (prin Decizia civilă nr. 1075A/12.05.2006) și prin respingerea recursului de către Curtea de Apel București (prin Decizia Civilă nr. 73/22.01.2007). În cauză a fost formulată și o cerere de revizuire (motivată de depunerea la Direcția Silvică a unei adrese de către reprezentanții Regelui Mihai I, în data de 12.03.2007), cale de atac extraordinară respinsă prin Decizia Civilă nr. 883/16.05.2007 a Curții de Apel București - Secția a III-a civilă, în dosar nr. 2269/2/2007.

Raționamentul parchetului referitor la infracțiunea de abuz în serviciu pleacă de la ideea că Sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea este greșită deoarece nu ar fi fost admisibilă în cauza respectivă acțiunea în constatare, întemeiată pe art. 111 din vechiul Cod de procedură civilă, întrucât era posibilă acțiunea în realizare. Pe lângă faptul că sentința menționată nu poate fi lipsită de efect decât prin admitere unei căi extraordinare de atac, instanța reține și aspectul că această chestiune de drept a fost una controversată în practica judiciară, având în vedere că legea nu stabilea în mod clar dacă în această situație exista sau nu o acțiune civilă în realizarea dreptului și care ar fi fost acțiunea în realizare utilizabilă. Acesta este și motivul pentru care la data de 04.10.2007 a fost promovat un recurs în interesul legii prin care Parchetul de pe lângă ICCJ solicită pronunțarea unei decizii în sensul că, după intrarea în vigoare a Legii nr.10/2001, nu mai pot fi admise acțiunile de revendicare întemeiate pe dispozițiile dreptului comun (art. 480 și 481 din Codul Civil). Fiind vorba de o chestiune controversată și de existența unei hotărâri judecătorești irevocabile, nu se poate imputa funcționarilor publici competenți că au luat o decizie de retrocedare ținând cont de această sentință.

Existența terenului de 46,78 ha din Pădurea Snagov în proprietatea fostului Rege Carol al II lea rezultă din mai multe documente obținute de la Arhivele Naționale ale României, care dovedesc cu certitudine acest aspect:

- Lista de imobile urbane și rurale, proprietatea fostului suveran, Arhivele Naționale, (filele 77-78 din vol. 27 din dosarul de urmărire penală), care face referire la mai multe bunuri, între care și Parcul Snagov (Pădure), în suprafață de 46.78 ha;

- Procesul-verbal privind bunurile fostului Rege Carol al II-lea, realizat de o comisie constituită la Palatul Regal în datele de 27.09 și 16.10 și 23.10.1940, care enumeră „Bunurile trecute asupra Regelui Carol al II-lea”, printre care și Parc Snagov (filele 79-81 din vol. 27 al dosarului de urmărire penală);

- Procesul-verbal din data de 23.11.1940 încheiat de Prim-președintele Tribunalului Ilfov cu ocazia punerii în posesie a administratorului sechestru, în care se face vorbire, între altele, de terenul de 46,7 ha Fundul Sacului și se arată că „donațiunea s-a făcut Regelui Carol al II lea de către Primăria Municipiului București în baza procesului verbal al consiliului comunal nr. 21486/4932A/1932 și a legei întocmită în baza acestui proces-verbal" (fila 134 din vol. 2 al dosarului de urmărire penală și filele 90-91 din vol. 27 al dosarului de urmărire penală);

- Inventar din 15.04.1941 cuprinzând averea imobiliară aparținând fostului suveran Carol al II-lea, care a fost pusă sub sechestru potrivit Decretului Lege 3767/12.11.1940, în baza Deciziunei nr. 158384/13.11.1940 a D-lui Ministru al Justiției publicat în M.O. nr. 238/1940 - Primul Președinte al Tribunalului Ilfov, care face referire la 46,7 ha din Pădurea Snagov și se arată că „a fost donată Fostului Rege Carol al II lea de Primăria Municipiului București în baza procesului verbal al consiliului comunal nr. 21486/4932A/1932 și a legei întocmită în baza acestui proces-verbal", precizând totodată cu exactitate vecinătățile acestui imobil (filele 85-89 din vol. 27 din dosarul de urmărire penală);

- Proces Verbal din data de 25.08.1941 de punere sub sechestru a bunurilor lui Carol al II-lea (filele 135-136 din vol. 2 și filele 293-294 din vol. 3 al dosarului de urmărire penală);

- Nota informativă din 01.07.1946 referitoare la luarea în primire a bunurilor lui Carol al II lea semnată de Colonel Gheorghe Stavar, care enumera bunurile din averea lui Carol al II lea care se află sub sechestru începând cu „7 septembrie 1940" și arăta că aceste bunuri „urmează a face obiectul formalităților de luare în primire"; la Punctul F, Nota Informativa face referire la „bunuri trecute în patrimoniul statului pe baza de ordonanța președințială", fiind menționată și Pădurea Snagov cu mențiunea că „urmează a se face total sau parțial demersurile necesare pentru anularea ordonanțelor președințiale atunci când situația va fi oportună" (filele 291-295 din vol. 2 d.u.p. și filele 295-299 din vol. 3 al dosarului de urmărire penală)

Terenul a rămas în proprietatea Regelui Carol al II-lea până la preluarea abuzivă de către statul comunist prin Decretul nr. 38/1948 privind intrarea în proprietatea statului a bunurilor fostului Rege Mihai I de România și a membrilor fostei familii regale, care prevede în art. 2 că "*toate bunurile mobile şi imobile care, la data de 6 martie 1945, se aflau în proprietatea fostului Rege Mihai ori al altor membri ai fostei familii regale trec, pe aceeaşi dată, în proprietatea Statului Român"*.

Un alt argument al parchetului în susținerea nelegalității retrocedării imobilului teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov este acela că nu s-ar fi ținut cont de Deciziunea Colegiului Preidențial al ICCJ nr. 1/1941 (aflată la filele 23-55 din vol. 6 din dosarul de urmărire penală și în volumele vol. 17, 26 și 34 din același dosar), prin care acest bun ar fi fost trecut în patrimoniul statului.

Instanța constată că sunt multe argumente care pun sub semnul întrebării atât existența acestei hotărâri, cât și legalitatea și legitimitatea ei.

Înscrisul cu acest titlu este redactat la mașina de scris și nu poartă nicio semnătură, ștampilă sau alte elemente prin care să se poată constata existența sau emiterea sa în mod real și legal de către ÎCCJ. În plus, nu poartă niciun element concret de identificare. Nici Arhivele Naționale și nici ÎCCJ nu au putut confirma existența reală a acestei Deciziuni, fiind indicii serioase că ar fi un document neautentic sau că, deși procesul împotriva lui Carol al II lea ar fi putut avea loc, hotărârea judecătorească nu a mai fost emisă de către judecători prin semnătură, probabil prin raportare la evenimentele istorice de la acel moment, având în vedere că Deciziunea are data de 26.11.1941, când România era în război. În lipsa semnăturilor membrilor completului de judecată și având în vedere imposibilitatea identificării originalului hotărârii la Arhivele Naționale ori în registrul hotărârilor Înaltei Curți de Casație și Justiție din acea perioadă, există un dubiu serios cu privire la existența acestei hotărâri și la posibilitatea ei de a produce vreun efect juridic.

Mai mult, la termenul de judecată din data de 14.12.2018 s-a depus la dosar adresa Arhivelor Naționale – Serviciul Arhive Naționale Istorice centrale nr. BRP-5181-C-2018/12.12.2018 (aflată la fila 178, vol. 41 din dosarul instanței), prin care se arată că *„în urma cercetării evidențelor pe care le avem în păstrare de la Înalta Curte de Casație și Justiție, din anul 1941, nu a fost identificată Decizia nr. 1/1941”* și că *”în Colecția Consiliului de Miniștri, colecție constituită de Arhiva Comitetului Central al Partidului Comunist Român, ...se regăsește Decizia nr. 1/1941 ....document ce nu conține semnăturile olografe ale membrilor colegiului*”. Așadar, Deciziunea nr. 1/1941 invocată de parchet în acuzare nu se regăsește deloc în evidențele arhivei de la Înalta Curte de Casație și Justiție, iar exemplarul depus la dosar (fără semnături și ștampile) a fost găsit în colecția constituită de Arhiva Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Nu există nicio rațiune pentru care această deciziune, dacă ar fi fost emisă în mod valabil, să nu fie găsită la fondul arhivar destinat Înaltei Curți de Casație și Justiție, dar să existe într-un fond de arhivă al Partidului Comunist Român. Și acest aspect este de natură să ridice o îndoială serioasă cu privire la autenticitatea deciziei și cu privire la producerea vreunei consecințe juridice de către aceasta.

Potrivit art. 119 din Codul de Procedură Civilă în vigoare la data respectivă *„dată ce hotărârea s'a iscălit și s'a pronunțat în public, ea își are toată puterea legiuită, și nici un judecător nu își mai poate retrage iscălitura. Reformarea, revizuirea sau casarea ei nu se va putea face decât în cazurile și modurile prescrise de lege*”. Nefiind făcută vreo dovadă că Deciziunea ICCJ nr. 1/1941 ar fi fost semnată de judecătorii care au pronunțat-o, aceasta nu putea produce niciun efect, în conformitate cu legislația în vigoare.

În plus, dacă Pădurea Snagov ar fi intrat în proprietatea Statului Român prin Deciziunea ICCJ nr. 1/1941, atunci nu ar fi avut nici un sens menționarea acestui bun în Referatul din 10.11.1943 al Direcțiunii Judiciare, privind Administrația Sechestră a Bunurilor fostului Rege Carol al II-lea (deoarece dacă ar fi fost în proprietatea Statului, bunul nu ar mai fi fost sub sechestru în anul 1943) și nici în Nota informativă din 01.07.1946 referitoare la luarea în primire a bunurilor lui Carol al II lea, în cuprinsul căreia nu se amintește nimic de Deciziunea ICCJ nr.

1/1941. Cum aceste înscrisuri oficiale provin de la Arhivele Naționale şi conțin elementele oficiale de identificare, ele se bucură de o încredere mai mare decât înscrisul intitulat Deciziunea nr. 1/1941, care nu poartă nicio semnătură sau ştampilă.

În ce priveşte aspectul că terenul revendicat nu se afla enumerat în anexa la Decretul nr. 38/1948, acesta nu are nicio relevanță, deoarece art II din acest Decret stipulează și cu titlu general că „*toate bunurile mobile și imobile, care la data de 6 martie 1945, se aflau în proprietatea fostului rege Mihai I, ori a altor membri al fostei familii regale, trec, pe aceeiasi dată în proprietatea Statului Român*"**.** Decretul nu a reprezentat un inventar exhaustiv al bunurilor care au aparținut fostului Rege sau membrilor fostei Familii Regale, toate fiind trecute în proprietatea statului prin acest decret abuziv.

Faptul că această deciziune purta ștampila „*Executat la Arhivele Nationale*" nu înseamnă că în Arhivele Naționale se găsește originalul, ci doar că aici se găsește copia respectivă. Acest aspect este confirmat și de martorii lucrători în cadrul Arhivelor Naționale, audiați de instanță. Astfel, martorul Grigorescu Liviu, audiat de instanță la data de 16.02.2018 (filele 144-146, vol. 29 din dosarul instanței), arată că: „*Întrebare avocat inc. Truică Remus — Documentul eliberat este o copie a copiei? Răspuns Da. Pentru a fi mai înțeleşi, noi la arhivele naționale nu stabilim originalitatea unui document, noi eliberăm exact copie de pe ceea ce deținem. Pentru noi care suntem de profesie istorici, importantă este informația din document.* […] *Întrebare avocat inc. Tal Silberstein, Moshe Agavi, Benyamin Steinmetz: În aceste condiții dvs. având la arhivele naționale acest document puteți doar să confirmați că în arhivele naționale a intrat o copie a unui document nesemnat. Este adevărat? Răspuns: Da, este exact ceea ce se găsește în dosarul respectiv.*" Aceleași aspecte rezultă și din declarația martorei Musetoiu Rodica, audiată de instanță la data de 02.02.2018.

Față de aceste aspecte, instanța reține că era perfect justificat demersul inculpaților Jecu Nicolae și Olteanu Gheorghe de a solicita depunerea originalului Deciziunii nr. 1/1941, pentru a putea ține cont de aceasta. Nefiind depus originalul, care cel mai probabil nu a existat niciodată, luarea deciziei de retrocedare către inculpatul Al României Paul Philippe a imobilului de 46,78 ha de teren din Pădurea Snagov nu contravine legii și nu poate constitui infracțiunea de abuz în serviciu.

Niciunul din ceilalți inculpați, membri ai comisiei locale sau au comisiei județene de fond funciar, care au votat pentru retrocedarea acestui imobil către inculpatul Al României Paul Philippe (inculpații Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe) nu au comis vreun act contrar legii și nu au săvârșit prin aceasta infracțiunea de abuz în serviciu. De altfel, pentru inculpații Muşat Apostol, Dima Niculae, Popa Caterina şi Delcea Valentin nici nu s-a făcut dovada că ar fi cunoscut de existența acestei Deciziuni, deoarece ea a fost trimisă prin poştă către Instituția Prefectului județului Ilfov – Comisia Județeană şi nu există decât dovada că inculpații Jecu Nicolae şi Olteanu Gheorghe au solicitat depunerea originalului.

De asemenea, având în vedere caracterul incert al acestei deciziuni, nu are nicio relevanță faptul că de la casa de avocatură din care face parte inculpatul Roşu Robert s-a ridicat, printre altele, un exemplar al acestei deciziuni pe care se afla un bilețel cu mențiunea *„a nu se folosi în niciun dosar”*. În plus, chiar dacă inculpatul Roşu Robert ar fi făcut această mențiune, demersul avocatului de a nu folosi în proces o probă pe care o consideră defavorabilă clientului său nu poate avea caracter penal, fiind obligația părții adverse să-și facă apărarea prin invocarea şi folosirea probelor considerate pertinente. Nu există, însă, nicio probă din care să rezulte că mențiunea respectivă îi aparține inculpatului Roşu Robert Mihăiță.

Activitatea inculpatului Chiriac Theodor, prin care a procedat în calitate de director al Direcției Silvice Ilfov la punerea în posesie asupra acestui teren, a intervenit după adoptarea deciziei comisiei județene de fond funciar și după ce instanțele de judecată au respins acțiunile civile formulate împotriva hotărârii anterioare de validare a dreptului de proprietate asupra a 10 ha. din acest teren. În anul 2004 fusese emisă Hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei Județene pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor, prin care s-au restituit 10 ha din acest imobil, iar instanțele de judecată au respins acțiunea în justiție având ca obiect anularea Hotărârii nr. 7/14.01.2004 prin Sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 pronunțată de Judecătoria Buftea, rămasă definitivă și irevocabilă prin respingerea recursului prin Decizia Civilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București.

Potrivit art. 71 alin. 2 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 „*deținătorul actual al terenului forestier care face obiectul retrocedării pune la dispoziție comisiilor locale sau județene, după caz, terenurile validate, în vederea punerii în posesie a persoanelor îndreptățite, în termen de cel mult 30 de zile de la validarea cererilor de către comisia județeană*.” Art. 72 din același Regulament prevede că: „*punerea în posesie a proprietarilor - persoane fizice şi juridice - în cadrul zonelor teritoriale delimitate se va face de comisia locală sau de comisia județeană, după caz, conform planului parcelar elaborat pe baza planurilor amenajistice şi a măsurătorilor topografice. Comisia va comunica reprezentanților deținătorilor actuali ai terenurilor care se restituie data punerii în posesie care nu poate fi mai târziu de 30 de zile de la data validării*”. Inculpatul Chiriac Theodor era reprezentantul deținătorului terenului respectiv și a făcut demersuri, conform acestor prevederi legale, pentru punerea la dispoziție a terenului retrocedat.

Drept urmare, s-a întocmit Procesul-Verbal de punere în posesie din 26.06.2007, înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 12912/29.06.2007, referitor la suprafața de 9.97 ha teren forestier în zona Fundul Sacului – Snagov și Procesul-Verbal de punere în posesie înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 16085/15.08.2007 pentru diferența de 36.78 ha teren forestier. Fiind vorba de demersuri legale de punere în executare a unor hotărâri de retrocedare, nu se poate reține nici în sarcina inculpatului Chiriac Theodor săvârșirea prin aceste demersuri a infracțiunii de abuz în serviciu.

Nu există nicio probă care să demonstreze că localizarea terenului forestier pus în posesie s-ar fi făcut „prin hașurarea aleatorie” a unei hărți, așa cum susține parchetul, deoarece la stabilirea amplasamentului au contribuit și reprezentanții ai

Ocolului Silvic Snagov care au făcut parte din comisia locală de fond funciar. Modul de stabilire a amplasamentului s-a făcut potrivit legii, așa cum rezultă și din decarația martorei Voicu Georgiana-Mihaela, jurist la Direcția Silvică Ilfov la momentul respectiv, audiată de instanță la data de 06.04.2016, care arată că „*Cred că a fost o discuție în anul 2006-2007 la cabinetul avocatului Roșu Robert la care au participat și alte persoane. Îmi amintesc că o parte s-au recomandat ca fiind din comisia locală. Am mers la acea discuție la solicitarea directorului Chiriac și obiectul acesteia a fost amplasamentul Snagov, în sensul că trebuie găsit cum se facă amplasamentul. Nu-mi amintesc dacă a participat cineva de la Ocolul Silvic Snagov. Nu s-a luat vreo decizie la acel moment*."

Potrivit art. 24 alin. 2-3 din Legea nr. 1/2000 „*se exceptează de la reconstituirea dreptului de proprietate pe vechile amplasamente terenurile atribuite foștilor proprietari, cu respectarea prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991..., pentru care s-au eliberat titluri de proprietate sau procese-verbale de punere în posesie. (3) Pentru cazurile prevăzute la alin. (2) punerea în posesie se va face pe alte terenuri, situate în apropierea vechilor amplasamente, acceptate de proprietar*." Așadar, era legal procedeul de punere în posesie pe alte amplasamente, dacă nu mai era posibilă pe vechile amplasamente.

Nu are nicio relevanță sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu faptul că inculpatul Chiriac Theodor a primit cu titlu de mită, prin intermediari, o suprafață de 1000 mp. din acest teren, deoarece aceasta putea fi dată și pentru îndeplinirea unui act legal în exercitarea atribuțiilor de serviciu. S-a arătat anterior că fostul director al direcției silvice, Capanu George, avea o poziție fermă de refuz de punere în posesie deoarece considera că retrocedarea ar fi fost nelegală, existând astfel și motivul oferirii ca mită inculpatului Chiriac Theodor a suprafeței respective de teren.

Nefiind comise acte nelegale de către funcționarii publici care au dispus cu privire la retrocedarea către Al României Paul Philippe a suprafeței de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov, nu se poate reține nici infracțiunea de complicitate la abuz în serviciu, pentru actele de ajutor sau înlesnire a acestora, comise de inculpații Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiță şi Păvăloiu Nela.

În consecință, având în vedere că toate actele comise de inculpați în legătură cu retrocedarea suprafeței de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov au fost acte făcute în conformitate cu legea, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală instanța de fond a dispus achitarea pentru infracțiunea de abuz în serviciu reținută în forma autoratului în sarcina inculpaților Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Chiriac Theodor şi în forma complicității în sarcina inculpaților Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiță şi Păvăloiu Nela. Temeiul achitării este justificat prin faptul că inculpații au săvârșit niște acte materiale în exercitarea atribuțiilor de serviciu, care au fost făcute, însă, în conformitate cu legea. Pentru a se putea reține ca temei al achitării dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală ar fi trebuit ca inculpații să nu fi comis niciun act material, nicio acțiune fizică cu efecte în realitate.

Cum soluția de achitare are prioritate față de soluția de încetare a procesului penal, instanța nu a mai analizat aspectul privind intervenirea prescripției răspunderii penale, invocat de inculpați în subsidiar.

j. Referitor la infracțiunea de abuz în serviciu reținută de parchet în forma autoratului în sarcina inculpatei Gheorghița Dragomira şi în forma complicității în sarcina inculpaților Dicu Corina, Sin Gheorghe, Stoian Ioan, Truică Remus, Al României Paul Philippe și Roşu Robert Mihăiță, în legătură cu retrocedarea bunului Ferma Regală Băneasa

Inculpata GHEORGHIȚĂ DRAGOMIRA este acuzată în rechizitoriu că, în cursul anului 2008, în calitate de director economic şi membru în Consiliul de administrație al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, instituție învestită cu soluționarea notificării nr. 554 din 13.02.2002 formulată de AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE având ca obiect Ferma regală Băneasa, urmare a discuțiilor purtate cu directorul institutului, Iliescu Horia, a aprobat cu încălcarea dispozițiilor HG nr.1881/2005 şi ale art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr.10/2001 retrocedarea terenului, ulterior prin decizia nr. 30 din 26.09.2008 dispunându-se restituirea în natură a Fermei regale Băneasa, în lipsa documentelor privind calitatea de moştenitor, incidența Legii 10/2001, identificarea terenului potrivit legii şi având cunoştință de adresa nr.1772 din data de 12.09.2008 a ASAS (prin care s-a solicitat să nu se întreprindă măsuri de înstrăinare a imobilului Ferma Băneasa întrucât instituția a formulat o cerere de retrocedare), cauzându-se prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru inculpații AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi ceilalți membrii ai grupului infracțional, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpata DICU CORINA TEODORA este acuzată că, folosindu-şi calitatea de jurist al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor Bucureşti (cu care avea contract de asistență juridică ca avocat), prin acțiunile întreprinse în cursul anului 2008, l-a ajutat pe numitul Iliescu Horia, director al ICDPP la acea dată, să determine membrii Consiliului de administrație să aprobe solicitarea inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în legătură cu Ferma regală Băneasa, cu încălcarea dispozițiilor Legii nr.10/2001 (art. 8, art. 10 şi art. 21) participând la şedințele consiliului, susținând cu ştiință date nereale referitoare la natura şi situația terenului sau calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL, redactând acte pentru retrocedarea terenului, astfel că prin decizia nr. 30 din 26.09.2008 s-a dispus restituirea în natură a suprafeței de 170.924,97 mp, teren aflat în administrarea institutului, situat în Bucureşti, b-dul Ion Ionescu de la Brad, nr. 8, fiind cauzat astfel un prejudiciu statului român în valoare de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă ce reprezintă totodată folos necuvenit pentru AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi asociații acestuia în grupul infracțional, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a

obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul SIN GHEORGHE este acuzat că, folosindu-se de calitatea de secretar general al Academiei de Ştiințe Agricole, prin acțiunile întreprinse în perioada iulie – septembrie 2008 (adrese, participări la sedințele de CA fără a avea mandate din partea prezedintelui ASAS), l-a ajutat pe numitul Iliescu Horia, director al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor Bucureşti la acea dată, ca prin nerespectarea dispozițiilor art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr.10/2001 şi ale art. HG nr.1881/2005, să emită dispoziția administrativă nr. 30 din 26.09.2008 de retrocedare a suprafeței de 170.924,97 mp, teren aflat în administrarea institutului, situat în Bucureşti, b-dul Ion Ionescu de la Brad, nr. 8, cauzându-se prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru inculpații AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi ceilalți membrii ai grupului infracțional întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul STOIAN IOAN este acuzat că, în cursul anului 2008, după ce Consiliul de Administrație al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor Bucureşti a solicitat efectuarea unei expertize topografice pentru identificarea şi localizarea terenului pretins de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, utilizând ştampila de expert autorizat a numitului Stângu Ioan şi semnând în locul acestuia, a întocmit un înscris intitulat "expertiză tehnică imobiliară" cu încălcarea normativelor aplicabile pentru efectuarea expertizelor în domeniu (nu a menționat metodele şi aparatura folosită, metodele şi planurile cartografice în vederea stabilirii vechiului amplasament, nu sunt ataşate hărți sau planuri vechi), la cererea şi potrivit dispozițiilor numiților Iliescu Horia, directorul Institutului, GHEORGHIȚĂ DRAGOMIRA şi DICU CORINA TEODORA, ajutându-l astfel pe primul ca prin nerespectarea dispozițiilor art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr.10/2001 şi ale art. HG nr.1881/2005, să emită dispoziție administrativă de retrocedare a suprafeței de 170.924,97 mp, teren aflat în administrarea institutului, situat în Bucureşti, b-dul Ion Ionescu de la Brad, nr. 8, fiind cauzat astfel un prejudiciu statului român în valoare de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă ce reprezintă totodată folos necuvenit pentru AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi asociații acestuia în grupul infracțional, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul TRUICĂ REMUS mai este acuzat că, urmărind realizarea scopului grupului infracțional, în cursul anului 2008, urmare a notificării nr. 554

din 13.02.2002 formulată de PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI, având ca obiect Ferma regală Băneasa, transmisă spre soluționare Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, prin intermediul numitului ILIESCU HORIA (directorul acestui Institut) şi al inculpatului SIN GHEORGHE, (secretarul Academiei de Ştiințe Agricole şi Silvice), a determinat membrii Consiliului de administrație al Institutului (prin prezența sa la institut, prezentarea inculpatului TAL SILBERSTEIN, asigurarea prezenței inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE la şedință, convingerea directorului că demersul realizat nu va avea consecințe negative datorită influenței sale politice, prin oferirea de foloase necuvenite) să aprobe cererea INCULPATULUI PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI, cu încălcarea dispozițiilor HG nr.1881/2005 şi ale art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr.10/2001 iar ulterior, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008, să dispună, cu încălcarea aceloraşi dispoziții legale, restituirea în natură a Fermei regale Băneasa, în lipsa documentelor privind calitatea de moştenitor, incidența Legii 10/2001 şi identificarea terenului potrivit legii, cauzându-se prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru inculpații AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi ceilalți membrii ai grupului infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzut de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE este acuzat că, în cursul anului 2008, urmare a notificării nr. 554 din 13.02.2002 având ca obiect Ferma regală Băneasa, transmisă spre soluționare Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București şi a înțelegerii cu inculpatul REMUS TRUICĂ, împreună cu inculpatul ROŞU ROBERT, prin participarea la discuțiile din şedința Consiliului de administrație de la institut şi exercitarea presiuni asupra membrilor acestuia (prin invocarea descendenței sale, dar şi a unor pretenții de daune în cazul respingerii cererii), l-a ajutat pe numitului Iliescu Horia, directorul institutului, să îi determine pe membrii Consiliului de administrație să-i să aprobe cererea sa, cu încălcarea dispozițiilor HG nr.1881/2005 şi ale art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr.10/2001, iar ulterior, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008 să dispună, cu încălcarea aceloraşi dispoziții, restituirea în natură a Fermei regale Băneasa, în lipsa documentelor privind calitatea de moştenitor, incidența Legii 10/2001şi identificarea terenului potrivit legii, cauzându-se prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru sine, TRUICĂ REMUS şi ceilalți membrii ai grupului infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzut de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ este acuzat că, urmărind realizarea scopului grupului infracțional, în cursul anului 2008, urmare a notificării nr. 554 din 13.02.2002 formulată de PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI având ca obiect Ferma regală Băneasa, transmisă spre soluționare Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor București, urmare a înțelegerii cu inculpatul REMUS TRUICĂ, prin notificările, cererile, memoriile întocmite, prin prezența şi susținerile făcute în cadrul şedințelor de CA de la ICDPP, l-a ajutat pe Iliescu Horia, directorul acestui Institut, să-i determine pe membrii CA să aprobe cererea inculpatului PAUL PHILIPPE AL ROMÂNIEI, cu încălcarea dispozițiilor HG nr.1881/2005 şi ale art. 8, art. 10 şi art. 21 din Legea nr.10/2001, iar ulterior, prin decizia nr. 30 din 26.09.2008 să dispună, cu încălcarea aceloraşi dispoziții legale, restituirea în natură a Fermei regale Băneasa, în lipsa documentelor privind calitatea de moştenitor, incidența Legii 10/2001 şi identificarea terenului potrivit legii, cauzându-se astfel prejudicierea statului român cu suma de 135.874.800 euro (echivalent a 500.399.713 lei), sumă care reprezintă totodată folos necuvenit pentru inculpații AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, TRUICĂ REMUS şi ceilalți membrii ai grupului infracțional, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 309 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpații Gheorghița Dragomira, Dicu Corina, Sin Gheorghe, Stoian Ioan, Truică Remus, Al României Paul Philippe şi Roşu Robert Mihăiță a acestei infracțiuni.

În primul rând, instanța constată că din comisia alcătuită în cadrul Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor care a decis retrocedarea către inculpatul Al României Paaul Philippe a suprafeței de teren cunoscută ca Ferma Regală Băneasa nu a făcut parte doar inculpata Gheorghița Dragomira, trimisă în judecată pentru abuz în serviciu în forma autoratului, ci şi martorii Florin Oancea şi Ana Maria Andrei (alături de fostul director Horia Iliescu, decedat, şi de martora Leaotă Elena, care s-a abținut), care au votat la fel ca inculpata Gheorghiță Dragomira şi nu au fost trimişi în judecată, primind soluții de clasare în cauză.

Dacă acțiunea esențială care a determinat punerea în mişcare a acțiunii penale față de inculpata Gheorghiță Dragomira, respectiv votul exprimat pentru retrocedare, a fost similară cu cea a martorilor menționați, tratamentul diferențiat al acestora față de inculpată ar trebui să aibă o justificare obiectivă rezonabilă. Or, în prezeenta cauză, nu se poate reține o astfel de justificare obiectivă în cazul inculpatei Gheorghiță Dragomira, nefiind probe că aceasta ar fi acționat cu o formă de vinovăție diferită de cea a martorilor ori în urma vreunei influențe ilicite din partea unei terțe persoane.

Instanța subliniază că toate aspectele menționate la punctul anterior cu privire la dovedirea calității inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea sunt valabile și în ceea ce privește dovedirea calității de moștenitor a acestuia pentru retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

Așa cum s-a arătat, inculpatul Al României Paul Philippe a depus în fața autorităților competente, în cursul procedurilor de retrocedare, acte de stare civilă (certificate de naștere, certificate de deces, carte de identitate, pașaport, etc.) și mai multe acte notariale (certificate de calitate moștenitor, testamente, contract de cumpărare/cesiune drepturi succesorale, ofertă și acceptare de donație, etc.) care probează calitatea sa de moștenitor al fostului Rege Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu. Certificatele de calitate de moștenitor emise de notarii publici sunt acte autentice, care nu puteau fi puse în discuție de funcționarii competenți să dispună asupra retrocedării, iar cumpărarea drepturilor succesorale rămase de pe urma Elenei Lupescu, ultima soție a fostului Rege Carol al II-lea, a fost valabilă și a produs efecte în sensul dovedirii calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului Rege Carol al II-lea.

În plus, prin hotărârea nr. 132/06.02.1955 pronunțată în dosarul nr. 234/1954 al Secției I-a a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia irevocabilă nr. 954/14.02.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 – exequatur, s-a consolidat cu efect retroactiv acest drept al inculpatului Al României Paul Philippe. Instanța nu poate reține în prezent o altă situație juridică, care să contrazică această hotărâre, nefiind posibilă analizarea faptei de abuz în serviciu imputată inculpaților prin luarea în considerare doar a actelor existente la momentul faptei.

În ce privește dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea acestui imobil, așa cum s-a arătat anterior, el a fost statuat cu autoritate de lucru judecat prin Decizia civilă nr. 2146/06.12.2013, pronunțată în dosarul nr. 22069/3/2013 al Tribunalului București, Secția a III - a Civilă, prin care instanța a admis cererea de chemare în judecată a lui Al României Paul Philippe împotriva ICDPP și a acordat măsuri reparatorii pentru suprafața de 25.642,96 mp. din Ferma Regală Băneasa, care nu a putut fi retrocedată în natură de către ICDPP prin Decizia de retrocedare nr. 30/26.09.2008.

Trecând peste existența acestei hotărâri civile definitive, instanța constată că nu sunt întemeiate nici argumentele parchetului potrivit cărora inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi avut dreptul la retrocedarea bunului pentru că nu ar fi fost îndeplinite condițiile Legii nr. 10/2001 în acest caz.

Inculpatul Al României Paul Philippe a formulat în mod legal cererea de retrocedare a imobilului.

Astfel, prin Notificarea nr. 554/13.02.2002, înregistrată la Primăria Municipiului București sub nr. 25576/14.02.2002, inculpatul Al României Paul Philippe a solicitat prin executor judecătoresc Primăriei Municipiului București, restituirea imobilului situat în București, Str. Ion Ionescu de la Brad nr. 4, nr. 8 și nr. 10, Sect. 1, în suprafață de 26,87 ha, cunoscut sub denumirea de fosta Fermă Regală Băneasa (filele 15-18, vol. 10 din dosarul de urmărire penală), martorii Dumitru Stăiculescu, audiat la termenul din data de 24.03.2017, și Ana-Cristina

Zainea, audiată la termenul din data de 07.07.2017, au confirmat faptul că notificarea nr. 554/13.02.2002 a fost transmisă și că era însoțită de actele enumerate. Acest aspect a fost confirmat și de martora Burlacu Daniela, audiată la termenul din data de 24.03.2017, care a arătat că notificarea s-a depus în termen.

Prin adresa nr. 9134/26.11.2007, Primăria Municipiului București a înaintat ICDPP Dispoziția nr. 9134/ 23.11.2007 a Primarului General al Municipiului București și actele care au stat la baza emiterii dispoziției conform cu actul din dosarul administrativ.

Inculpatul Al României Paul Philippe este singurul succesor al Regelui Carol al II-lea care a formulat, în baza Legii nr. 10/2001, notificare pentru restituirea terenului aparținând fostei Ferme Regale Băneasa, fiind astfel îndreptățit să beneficieze de dreptul de acrescământ statuat în această materie de art. 4 alin. (4), potrivit căruia „*de cotele moştenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la cap. III profită ceilalți moştenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire*".

Nu poate fi primit argumentul parchetului potrivit căruia Decizia ICDPP de retrocedare ar fi avut în vedere numai calitatea de succesor în linie directă a lui Carol al II-lea, deoarece din conținutul deciziei rezultă că s-a avut în vedere atât calitatea acestuia de cesionar de drepturi succesorale ale numitei Monique Urdărianu, cât şi cea de moştenitor direct al lui Carol al II-lea, în calitate de nepot de fiu (pag. 2-3 a Deciziei nr. 30/26.09.2008). Ambele calități justificau retrocedarea către inculpatul Al României Paul Philippe a imobilului, deoarece până la data retrocedării se consolidase și calitatea acestuia de moștenitor direct al fostului Rege Carol al II lea, ca urmare a decesului tatălui său, Carol Mircea Grigore, la data de 27.01.2006.

Aceste precizări au fost făcute de inculpatul Al României Paul Philippe după ce a depus notificarea şi au fost însoțite de depunerea unor acte, neputând conduce la concluzia nelegalității deciziei de retrocedare deoarece, potrivit art. 23 din Legea nr. 10/2001*, „Actele doveditoare ale dreptului de proprietate ori, după caz, ale calității de asociat sau acționar al persoanei juridice, precum şi, în cazul moştenitorilor, cele care atestă această calitate şi, după caz, înscrisurile care descriu construcția demolată şi orice alte înscrisuri necesare evaluării pretențiilor de restituire decurgând din prezenta lege, pot fi depuse până la data soluționării notificării."* Aşadar, chiar dacă notificarea inițială nu făcea referire decât la calitatea de moștenitor în virtutea Contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale nr. 1489/02.08.2001 de la Monique Urdărianu, faptul că Decizia ICDPP nr. 30/26.09.2008 recunoaște petentului și calitatea de succesor ca nepot de fiu, în linie directă, după Carol al II-lea, datorită completării dosarului de notificare până la data Deciziei de retrocedare, este în concordanță cu legislația aplicabilă și cu practica judiciară în această materie.

Având în vedere că notificarea a fost depusă de inculpatul Al României Paul Philippe în calitate de moștenitor, în virtutea Contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale nr. 1489/02.08.2001 de la Monique Urdărianu, este corectă semnarea notificării de către inculpat. Din acest motiv nu poate fi primită

susținerea parchetului că retrocedarea ar fi nelegală pentru că notificarea nu a fost semnată de tatăl inculpatului, Carol Mircea Grigore, care trăia la data depunerii ei.

În plus, Carol Mircea Grigore formulase în data de 10.02.2002 o ofertă de donație către inculpatul Al României Paul Philippe, referitoare la drepturile asupra tuturor bunurilor aflate în România, respectiv 37,5% din averea regală moştenită de la Regele Carol al II-lea, încheiată în Marea Britanie şi consfinţită printr-un act certificat la data de 10.02.2002 de avocat David Northrop din Londra, iar notificarea de retrocedare nr. 554/13.02.2002 depusă de către inculpat în temeiul dispozițiilor Legii nr. 10/2001 reprezintă în sine o acceptare tacită a acestei oferte de donație. Pe lângă această acceptare tacită, inculpatul Al României Paul Philippe a formulat și o declarație expresă de acceptare a donatiei, cu încheiere de legalizare de semnătură nr. 4999/21.05.2002 BNP Melania Popa și Silvana-Brândușa Trofin.

Faptul că imobilul Ferma Regală Băneasa a fost în proprietatea privată a fostului Rege Carol al II-lea până la momentul preluării abuzive de către statul comunist rezultă din mai multe înscrisuri, multe dintre acestea provenind de la Arhivele Naționale şi beneficiind de un grad mare de credibilitate.

- Procesul-verbal din data de 23.11.1940 încheiat de către Prim-președintele Tribunalului Ilfov cu ocazia punerii în posesie a administratorului sechestru *"asupra proprietăților imobiliare care au aparținut sau aparțin fostului Rege Carol al II-lea sau casei regale" (filele 38-39, vol. 10 din dosarul de urmărire penală*), în care Ferma Regală Băneasa este descrisă ca fiind compusă din cele trei suprafețe de teren:

1) 23 ha, sub denumirea *lotul Mihail Viteazul - Regele Carol al II-lea*, pe care fostul Rege Carol al II-lea îl stăpânește în baza titlului de proprietate nr. 2/02.10.1931 emis de Ministerul Agriculturii și Domeniilor în virtutea Legii pentru împroprietărirea ofițerilor decorați cu Ordinul Mihai Viteazu din 1927;
2) 3 ha și 5224 mp., lot cumpărat cu Actul de vânzare-cumpărare încheiat între Statul Român prin Ministerul Agriculturii și Regele Carol al II-lea, autentificat de Tribunalul Ilfov Secția Notariat sub nr. 35534/31.10.1936 (Regele împuternicește pe Florian Marinescu, Administratorul Casei Regale să semneze contractul de vânzare-cumpărare pentru suprafața de 3 ha si 5244 mp din fosta Moșie Montesquieu…"*terenul este situat în Comuna Băneasa, Județul Ilfov* …" terenul se învecina la NE și N cu proprietatea fostei Școli de horticultură gr. II, la E și SE cu Ferma Regală Băneasa – cele 23 de ha – *lotul Mihail Viteazul*, la S și SV cu apa Colentina iar la V și NV cu Fabrica de Cărămidă și cu Institutul de Sero-Vaccinuri Dr. Cantacuzino. Vânzarea acestei suprafețe către Regele Carol al II-lea este confirmată și prin Adresa 110070/17.05.1935 a Ministerului Agriculturii și Domeniului, prin care se aduce la cunoștință că "*suprafața aprobată să se vândă pentru extinderea Fermei Regale Băneasa din fosta Moșie Montesquieu este de 3 ha 5244 m.p.*";
3) 3540 m.p., fostă proprietate a Ministerului Agriculturii și Domeniilor, dat în plată fostului Rege Carol al Il-lea, în baza Jurnalului Consiliului de Miniştri

nr. 1722/11.06.1940 cu titlu de despăgubire pentru o serie de imobile proprietate personală care i-au fost expropriate de Stat; se menționează la punctul 5: „*un teren situat în comuna Băneasa jud. Ilfov, învecinat cu .....Ferma Regală Băneasa în suprafață de 3540 mp*" Acest bun este numit și de Referatul Administrației Bunurilor Private – Casă Regală nr. 276/14.03.1940, încheiat în urma schimbului de bunuri între Rege și Stat, prin care în patrimoniul lui Carol al II-lea au intrat 8 imobile, între care "*terenul de lângă Ferma Regală Băneasa teren 3540 m.p"* ;

- Lista imobilelor urbane şi rurale, proprietate a fostului Rege Carol al II-lea (nedatată), provenită de la Arhivele Naționale, din care reiese că în proprietatea Regelui Carol al II lea s-a aflat bunul „*Fermă Băneasa – lot Mihai Viteazu – Regele Carol al II-lea, suprafață 25 ha*" (*filele 77-78, vol. 27 din dosarul de urmărire penală*);

- Proces-verbal privind bunurile fostului rege Carol al II-lea, realizat de o comisie constituită la Palatul Regal în datele de 27.09 și 23.10.1940, provenit din Arhivele Naționale, care cuprinde și „*Bunurile trecute asupra Regelui Carol al II lea*" între case este enumerată și Ferma Băneasa (lot Mihai Viteazu MS Regele Carol al II-lea) (*filele 79-81, vol. 27 din doarul de urmărire penală*);

- Notă de serviciu a Primăriei Municipiului Bucureşti, Direcția Financiară, din 18.01.1941, provenind din Arhivele Naționale, privind proprietățile din comuna Băneasa, aparținând Regelui Carol al II-lea, în care se menționează: "*Carol al II-lea, are în Comuna Băneasa următoarele proprietăți: una fermă cu 25 ha, ...*" (f*ila 74, vol. 27 din dosarul de urmărire penală);*

- Adresa nr. 417/12.03.1941 a administratorului sechestru înaintată Prim-președintelui Tribunalului Ilfov privind bugetul de administrare pentru o serie de active aflate sub Administrația Sechestră între care și Ferma Băneasa, proprietatea lui Carol al II lea (*filele 300-301, vol. 3 din dosarul de urmărire penală)* ;

- Inventar realizat de Primul Președinte al Tribunalului Ilfov din 15.04.1941 asupra averii imobiliare aparținând Regelui Carol al II-lea pusă sub sechestru, provenind din Arhivele Naționale, care face referire la Ferma Băneasa "*compusă de 3 terenuri alăturate*" (*filele 85-89, vol. 27 din dosarul de urmărire penală);*

- Proces Verbal din 25.08.1941 de punere sub sechestru a bunurilor lui Carol al II-lea, între care și Ferma Regală Băneasa (*filele 135-136, vol. 2 din dosarul de urmărire penală);*

- Referat din 10.11.1943 al Direcțiunii Judiciare, privind Administrația Sechestră a Bunurilor fostului Rege Carol al II-lea, provenit din Arhivele Naționale, care face un istoric al întregii Administrații sechestre instituite inițial prin Decretul Lege nr. 3767/11.11.1940 (aflat la *filele 150-151, vol. 26 din dosarul de urmărire penală*) și o descriere a tuturor bunurilor lui Carol al II-lea intrate sub măsura sechestrului, printre care și Ferma Regală Băneasa (pag. 12) și alte 8 imobile despre care se arată că sunt rămase „î*n prezent sub sechestru*" (*filele 116-133, vol. 27 din dosarul de urmărire penală);*

- Nota informativă din 01.07.1946 referitoare la luarea în primire a bunurilor lui Carol al II lea semnată de Colonel Gheorghe Stavar, care arată că aceste bunuri se află sub sechestru „*de la 7 septembrie 1940 și până astăzi*" și între acestea este

enumerată și Ferma Băneasa (*fila 291-295, vol. 2 din dosarul de urmărire penală);*

- Referat al Comisiei de Inventariere și Supraveghere a Administrării Bunurilor Foste Regale (nedatat dar care face referire la Administrația Stavar, fiind ulterior Notei informative din 01.07.1946), unde apare, la poziția 26, Ferma Băneasa – 28.43 ha (*fila 122-143, vol. 26 din dosarul de urmărire penală);*

- Referat al Administrației Sechestre asupra bunurilor Regelui Carol al II-lea din 29.07.1946 întocmit cu privire la situația asigurărilor încheiate pentru bunurile aparținând Regelui Carol al II-lea, în care se face mențiune repetată la Ferma Regală Băneasa (*filele 48-50, vol. 10 din dosarul de urmărire penală*);

- Procesul-verbal din 27.01.1948 de inventariere a suprafețelor de teren ce compuneau Ferma Băneasa, fond Arhivele Naționale - Comisia Centrală de Recuperare a Valorilor care au aparținut Casei Regale, dosar nr. 366/1948, fil. 66-67 (*filele 134-135, vol. 27 din dosarul de urmărire penală*);

- Decretul nr. 38/27.05.1948 pentru intrarea în proprietatea Statului a bunurilor fostului Rege Mihai și ale membrilor fostei familii regale și Deciziunea nr. 905/19.06.1948 a Consiliului de Miniştri publicată în Monitorul Oficial nr. 140/19.06.1948, emisă în baza dispozițiilor Decretului 38/1948, art. 1: „*bunurile enumerate [...] se trec în administrația și folosința autorităților și instituțiilor arătate în dreptul fiecăruia [...] terenul agricol în suprafață de 28,43 ha cu întreg inventarul necesar exploatării [....] (Ferma Băneasa) situate în comuna Băneasa, județul Ilfov, fosta proprietate Carol II, la Ministerului Agriculturii"* (filele 208-209, vol. 2 și filele 281-288, vol. 3 din dosarul de urmărire penală).

Toate aceste acte dovedesc, fără dubiu, că imobilul a aparținut fostului Rege Carol al II-lea la momentul preluării lui de către stat, fiind neîntemeiată susținerea parchetului în sensul că nu s-ar fi făcut această dovadă. Preluarea abuzivă de către statul comunist a bunului mai sus menționat rezultă din faptul că Decretul nr. 38/1948 a fost declarat nul prin sentința civilă nr.110/04.04.2000 a Tribunalului Arad, irevocabilă, într-un litigiu în care petent a fost Regele Mihai I, reprezentat de martorul av. Adrian Vasiliu. Faptul că în acest decret este menționat în mod expres imobilul Ferma Regală Băneasa, ca fiind fostă proprietate Carol al II-lea, constituie o dovadă certă că imobilul a aparținut acestuia la momentul preluării.

Nu poate fi admisă susținerea parchetului potrivit căreia ar fi "abuzivă" atribuirea către fostul Rege Carol al II-lea a lotului de 23 ha, sub denumirea *lotul Mihail Viteazul - Regele Carol al II-lea*, în baza titlului de proprietate nr. 2/02.10.1931 emis de Ministerul Agriculturii și Domeniilor în virtutea Legii pentru împroprietărirea ofițerilor decorați cu Ordinul Mihai Viteazu din 1927. Acest aspect este nereal și nici nu putea face obiectul analizei comisiilor de fond funciar, nefiind invocat niciodată până în acum. Lotul la care face referire parchetul pentru susținerea acestui caracter „abuziv" al atribuirii este denumit „*Ferma Scroviștea, - lot Mihai Viteazu – Regele Ferdinand suprafață 25 ha"*, fiind atribuit Regelui Ferdinand de către Statul Român, iar nu Regelui Carol al II-lea.

Un alt argument al parchetului în susținerea acuzațiilor a fost acela că inculpata Dicu Corina ar fi întocmit în prima fază Nota juridică înregistrată de

ICDPP sub nr. 845/ 31.03.2008 (filele 96-101, vol. 56 din dosarul de urmărire penală), semnată de directorul Horia Iliescu, prin care i se comunica inculpatului Al României Paul Philippe că nu ar fi întrunite condițiile pentru retrocedarea terenului. Aceeași notă juridică - purtând nr. de înregistrare 996/ 14.04.2008 (filele 32-36, vol. 65 dosar de urmărire penală) a fost transmisă de ICDPP către Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale - Cabinet Secretar de Stat, Gheorghe Albu (primind un număr de înregistrare în vederea expedierii către această instituție), care, la rândul său, a retransmis-o solicitantului, prin reprezentanții săi convenționali, cărora le cerea *"pentru o soluționare rapidă a cazului și emiterea unei decizii motivate față de notificarea formulată de clientul dumneavoastră, completarea dosarului administrativ, conform notei juridice anexate*".

După primirea acestor răspunsuri, pe lângă înscrisurile care făceau dovada calității sale de moștenitor al lui Carol al II-lea și a faptului că bunul Ferma Regală Băneasa a aparținut fostului Rege Carol al II-lea și a fost preluat abuziv din proprietatea acestuia prin Decretul nr. 38/1948, inculpatul Al României Paul Philippe, personal și prin reprezentanți, a depus și o serie de analize juridice a acestor înscrisuri și argumente juridice în susținerea temeiniciei cererii sale de retrocedare, după cum urmează:

- Adresa semnată de Al României Paul Philippe înregistrată la ICDPP sub nr. 1274/09.05.2008, prin care se aduc lămuriri referitoare la a) calitatea de persoană îndreptățită pe ambele ramuri, b) dovada proprietății lui Carol al II-lea asupra imobilului, c) preluarea abuzivă a bunului precum și d) identificarea bunului (filele 204-212, vol. 10 din dosarul de urmărire penală) și se răspunde la întrebările menționate în Nota juridică nr. 845/31.03.2008 a ICDPP;

- Adresa depusă de Al României Paul Philippe în data de 05.06.2008 la ICDPP cu privire la notificarea de restituire a Fermei Băneasa, efectele Ofertei de donație din 10.02.2002 și situația juridică a imobilului la data preluării de către Statul Român (filele 213-216, vol. 10 din dosarul de urmărire penală);

- Adresa înregistrată la ICDPP sub nr. 2499/27.08.2008, semnată de Al României Paul Philippe și Societatea de avocați TZA prin av. Robert Roșu, care conține argumente privind calitatea succesorală pe ambele ramuri succesorale, istoricul juridic al terenului, analiza preluării nelegale de către Stat, se enumeră demersurile realizate în vederea restituirii și se enumeră consecințele juridice ale tergiversării soluționării notificării de retrocedare (filele 223-228, vol. 10 din dosarul de urmărire penală).

Faptul că inculpatul Al României Paul Philippe, prin avocat, a răspuns acestor obiecțiuni venite din partea ICDPP, pe care le considera nefondate, rezultă și din reacția inculpatului Roșu Robert Mihăiță după primirea Notei juridice nr. 845/31.03.2008, când afirmă *„Rar mi-a fost dat să văd atâtea prostii într-un document, o să răspund punct cu punct*" (corespondența E-mail de răspuns, trimis în 11.04.2008, aflat la fila 288, vol. 57 din dosarul de urmărire penală).

Față de toate acestea, este plauzibilă susținerea inculpatei Dicu Corina, potrivit căreia argumentele expuse în aceste adrese și discuțiile cu avocații inculpatului Al României Paul Philippe au făcut-o să-și reconsidere poziția inițială și să aprecieze ca fiind temeinică cererea acestuia de retrocedare a bunului imobil

ce face obiectul cauzei. În lipsa oricăror probe din care să rezulte că această schimbare a opiniei inculpatei a fost rezultatul vreunei influențe nelegale, instanța nu poate reține punctul de vedere al parchetului potrivit căruia ea constituie o dovadă a infracțiunii de abuz în serviciu. Procesul de deliberare asupra unei cereri este unul care durează în timp și care, prin natura lui, poate conduce la schimbări ale unor opinii exprimate anterior, în funcție de argumentele aduse în sprijinul cererii. Nu se poate prezuma că orice schimbare a unei opinii exprimate anterior este rezultatul unei infracțiuni, deoarece s-ar anula din start orice posibilitate de examinare serioasă a unei cereri.

Acest aspect este confirmat de susținerea inculpatei Dicu Corina din declarația dată în fața instanței la data de 08.02.2019 (filele 203-205, vol. 43 din dosarul instanței), în care arată că *„...Am arătat și la urmărirea penală că între cele două părți Institut și Prințul Paul, prin reprezentanți, a existat o corespondență amplă, și la cele solicitate a fi lămurite, clarificate prin nota juridică s-a răspuns punctual printr-o adresă nr. 1274/2008. În afară de această adresă sau mai transmis și alte punct de vedere privind legalitatea notificării și corespondența se găsește în volumul X al urmăririi penale la dosarul administrativ al notificării."*

De asemenea, nu este ceva neobișnuit ca avocații unor părți adverse să se întâlnească și să discute aspectele divergente. Nicio prevedere a Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și nicio dispoziție din Statului profesiei de avocat nu interzic întrevederile între avocați, în vederea dezbaterii aspectelor juridice care îi privesc pe clienții acestora.

Nu este întemeiată nici susținerea parchetului potrivit căreia decizia de retrocedare a imobilului Ferma Regală Băneasa ar fi abuzivă pentru că solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe ar fi fost formulată în baza Legii nr. 10/2001, iar această lege ar fi fost aplicabilă doar imobilelor care au fost preluate abuziv în perioada comunistă și care sunt situate intravilan. În primul rând, imobilele administrate de institute de cercetare-dezvoltare din agricultură, indiferent dacă la origine au fost sau nu o exploatație agricolă, nu cad sub incidența Legii fondului funciar nr. 18/1991 și nici a Legii 1/2000, ci sub incidența Legii nr. 10/2001, deoarece art. 35 alin. (2) din Legea nr. 18/1991 arată că terenurile proprietate de stat, administrate de institutele și stațiunile de cercetări științifice din agricultură, aparțin domeniului public și rămân în administrarea acestora. În consecință, legea prevedea în mod expres că imobilul Feerm Regală Băneasa nu putea fi restituit în condițiile Legii nr. 18/1991.

Conform art. 8 alin. 1 din Legea nr. 10/2001, *„nu intră sub incidența prezenței legi terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum și cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și prin Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare* ". Practica judiciară și doctrina au statuat că Legea nr. 10/2001 are caracterul unei norme de complinire și că aceasta acoperă și

acele terenuri din intravilanul localităților (inclusiv cele agricole) care nu au putut fi retrocedate în baza legilor fondului funciar anterioare.

Nu este corectă nici susținerea parchetului potrivit căreia nu ar fi fost aplicabilă Legea nr. 10/2001 deoarece terenul retrocedat nu ar fi fost intravilan.

Faptul că la data preluării de către statul comunist imobilul retrocedat era unul intravilan rezultă din actul de vânzare-cumpărare între Statul Român prin Ministerul Agriculturii și Regele Carol al II-lea, autentificat de Tribunalul Ilfov Secția Notariat sub nr. 35534/31.10.1936, pentru suprafața de 3 ha 5244 m.p. din teren, care se referă la terenul „*pendinte de Comuna Băneasa Județul Ilfov*...". Chiar actul prin care imobilul a fost preluat abuziv de către statul comunist menționează faptul că acesta era intravilan, întrucât în Deciziunea nr. 905/19.06.1948 a Consiliului de Miniştri publicată în M.Of. nr. 140/19.06.1948, emisă în baza dispozițiilor Decretului 38/1948, se face vorbire de „*terenul agricol în suprafață de 28,43 ha cu întreg inventarul necesar exploatării (Ferma Băneasa) situată în comuna Băneasa, județul Ilfov, fosta proprietate a Carol al II-lea".*

Faptul că la data solicitării retrocedării imobilul era intravilan rezultă şi din Certificatului de urbanism nr. 4029/115/I/44666 din data de 18.12.2008, în care s-a consemnat că terenul situat pe strada Ion Ionescu de la Brad nr. 8 este intravilan (filele 84-85, vol. 11 din dosarul de urmărire penală). De asemenea, şi în Certificatul de urbanism nr. 1031/27/1 din 27.03.2008 se certifică faptul că imobilul teren din Bd. Ion lonescu de la Brad nr. 8, Sect. 1, este compus din teren intravilan în suprafață de 31.409 ha, proprietate publică a statului şi aflat în administrarea ICDPP (filele 237-239, vol. 28 din dosarul de urmărire penală). Or, potrivit art. 29 alin. 1 din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul *„Certificatul de urbanism este actul de informare cu caracter obligatoriu prin care autoritatea Administrației publice județene sau locale face cunoscute regimul juridic, economic şi tehnic al imobilelor şi condițiile necesare în vederea realizării unor investiții, tranzacții imobiliare ori a altor operațiuni imobiliare, potrivit legii."*

Nu poate fi admis nici argumentul parchetului referitor la caracterul abuziv al restituirii pe motiv că terenul ar fi făcut parte din domeniul public al statului, deoarece, potrivit doctrinei și practicii judiciare, Legea nr. 10/2001 este aplicabilă imobilelor preluate abuziv, indiferent dacă se află în domeniul public ori în domeniul privat al statului ori în patrimoniul entităților obligate la restituire. De altfel, acest aspect este consacrat şi legislativ, în art. 6.1 al Normelor Metodologice de aplicare a Legii nr.10/2001, potrivit cărora „*….În cursul procedurii administrative de soluționare a notificărilor nu prezintă relevanță afectațiunea juridică actuală a imobilelor solicitate, fiind fără relevanță juridică calificările Legii nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare, sau alte acte normative subsidiare acesteia. Pentru aceste considerente, deținătorul imobilului care, la data soluționării notificării, este calificat ca fiind bun proprietate publică are competența de a dispune restituirea bunului în natură, fără a mai fi necesară parcurgerea procedurii prevăzute de Legea nr. 213/1998, cu modificările și completările ulterioare."*

Aplicabilitatea în acest caz a Legii nr. 10/2001 a fost statuată definitiv și prin decizia civilă nr. 2146/06.12.2013 a Tribunalului București, prin care s-a admis cererea inculpatului de acordare a despăgubirilor pentru suprafața de teren neretrocedată.

Terenul retrocedat a fost corect identificat, identificarea acestuia fiind atribuția exclusivă a ICDPP, în calitate de unitate deținătoare, iar nu a petentului care solicita retrocedarea. Astfel, potrivit Procesului-verbal al ședintei Consiliului de Administrație ICDPP din 02.09.2008 (filele 245-252, vol. 10 din dosarul de urmărire penală), în considerarea art. 10 pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 10/2001, Consiliul a hotărât efectuarea expertizei tehnice topografice cu obiective: identificarea terenului - amplasament şi vecinătăţi, determinarea coordonatelor punctelor de hotar, stabilirea amplasamentului construcţiilor, stabilirea suprafeţei afectate de servituţi legale, stabilirea suprafeţei de teren neocupate de construcţii şi determinarea amplasamentului fostei Ferme Băneasa în sensul dacă este în intravilanul sau extravilanul localităţii. Terenul a fost identificat prin Expertiza tehnică imobiliară întocmită de Stocad Proiect SRL (filele 320-324, vol. 13 din dosarul de urmărire penală), care face parte integrantă din Decizia de retrocedare.

Diferența de aprox 20.000 mp între suprafața retrocedată și cea intabulată rezultă dintr-o suprapunere de Carte Funciară și din existența unui conflict aparent de titluri de proprietate, iar nu ca urmare a unei eronate analize din expertiza realizată de Stocad Proiect SRL sau a unei manevre dolosive la identificarea terenului și retrocedarea terenului. De altfel, terenul se regăsește în întregime în natură în suprafața retrocedată, fiind doar vorba despre o suprapunere de Cărți Funciare.

Nu este întemeiat nici argumentul parchetului potrivit căruia imobilul retrocedat ar fi fost ocupat de construcții și nu putea fi retrocedat, deoarece din probe rezultă că singurele construcții ale ICDPP care împiedicau retrocedarea în natură sunt cele situate pe suprafața 25.642,96 mp., care nu au fost restituită în natură, fiind respinse la retrocedare, așa cum rezultă din art. 4 din Decizia ICDPP nr. 30/26.09.2008. În rest, nu era vorba de construcții noi, durabile și autorizate, necesare desfăşurării activității de cercetare-dezvoltare a ICDPP, ci era vorba de construcții vechi, dezafectate, care fuseseră amortizate total din punct de vedere contabil. Fiind vorba de construcții neautorizate și neînscrise în Cartea funciară, unele ocupate de unii angajați ai ICDPP (martorii Osiac Marian, Fătu Viorel, Dragomir Liliana, Larionesi Mînă și Dinu Sorina), fără însă a avea un titlu valabil, sau de construcții în stare de ruină care au facut parte din Ferma Regală Băneasa când aceasta s-a aflat în proprietatea lui Carol al II-lea, acestea nu împiedicau restituirea în natură a terenului.

Martorii Fătu Viorel și Liliana Dragomir, audiați în cursul urmăririi penale, au arătat că era vorba de construcții degradate, care nu erau necesare desfășurării activității institutului, fiind vorba de locuințe degradate. Astfel, primul martor arată că nici nu locuia acolo, având doar mutația pe buletin, iar martora Liliana Dragomir arată că locuia într-o singură cameră într-o „*clădire foarte veche cu un singur nivel*…”, aflată „*…într-o stare destul de avansată de degradare*…”.

La fel rezultă şi din Raportul de expertiză construcţii şi evaluare nr. 815928/05.07.2017, depus în cursul judecăţii de expert Lucian Climovici, care evaluează toate acste construcţii la 17850 de euro. În răspunsul la obiecţiunea nr. 4 expertul arată că *„Starea tehnică „satisfăcătoare" este ultima categorie de stări tehnice conform D. 93/1977 (cele superioare sunt „bună" şi „foarte bună") şi presupune stări tehnice pentru care costurile de refacere depăşesc 10% din valoarea de înlocuire, deci ea poate presupune la rigoare chiar 100%, deci stare de ruină."*

Referitor la susţinerea parchetului că o suprafaţă de 3540 mp. ar fi intrat în proprietatea Statului Român prin Deciziunea ÎCCJ nr. 1/26.11.1941 şi că, din acest motiv acesta nu putea face obiectul retrocedării, instanţa reiterează argumentele de la punctul anterior cu privire la lipsa de efecte a acestei decizii. În plus, inculpatului Al României Paul Philippe nu i-a fost retrocedat întregul imobil Ferma Regală Băneasa, iar faţă de suprafaţa de teren neretrocedată, de 25.642,96 mp, suprafaţa de 3540 mp este infimă. Aşadar, nu se poate susţine că s-ar fi retrocedat abuziv acest teren de 3540 mp., pentru că nu rezultă din nicio probă că acesta ar fi fost retrocedat inculpatului şi că nu se află în cadrul terenului de 25.642,96 mp., nerestituit în natură. În plus, în Deciziunea ÎCCJ nr. 1/26.11.1941 se menţionează că terenul în suprafaţă de 3.540 m.p. este „*situat lângă Ferma Băneasa….luat din terenul Şcoalei de Horticultură Băneasa*..", de unde s-ar putea deduce şi că este vorba de un alt teren, învecinat cu Ferma Regală Băneasa.

Faţă de toate aceste aspcte, instanţa constată că Decizia nr. 30 din 26.09.2008 a ICDPP, prin care s-a dispus restituirea în natură către inculpatul Al României Paul Philippe a suprafeţei de 170.924,97 m.p. din ferma Regală Băneasa, nu a fost dată cu încălcarea vreunei dispoziţii legale, neputând constitui temei al tragerii la răspundere pentru infracţiunea de abuz în serviciu a celor care au votat pentru adoptarea ei.

În consecinţă, nefiind comisă nicio faptă penală prin adoptarea acestei decizii, nu se poate reţine nici complicitatea la infracţiunea de abuz în serviciu în sarcina celor care au ajutat sau au înlesnit adoptarea acestei decizii.

Astfel, inculpata Dicu Corina a exercitat cu ocazia adoptării acestei decizii doar o activitate normală de avocat al ICDPP, care nu se circumscrie niciunei fapte penale. Nu se poate reţine obţinerea de către aceasta a vreunui folos material sau satisfacerea vreunui interes propriu şi nici nu se poate identifica o conivenţă de natură infracţională între această inculpată şi vreuna din celelalte persoane trimise în judecată în această cauză. Oferirea de consultanţă juridică, în limitele legii, nu poate constitui elementul material al vreunei infracţiuni, iar în prezenta cauză s-a arătat mai sus că decizia adoptată nu a fost nelegală.

Aceleaşi aspecte sunt valabile şi pentru inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, care a exercitat acte de avocat al inculpatului Al României Paul Philippe cu ocazia adoptării deciziei de retrocedare a Fermei Regale Băneasa. Prezenţa inculpatului Roşu Robert Mihăiţă la sediul ICDPP a fost justificată exclusiv de necesitatea apărării intereselor juridice ale clientului său, iar toate actele desfăşurate de acesta au fost acte legale. Probele menţionate mai sus denotă convingerea inculpatului Roşu Robert că demersul inculpatului Al României Paul Philippe este unul

legitim, întrucât acesta era persoană îndreptățită și avea dreptul la retrocedarea acestui imobil care a aparținut bunicului său, fostul Rege Carol al II-lea. Această convingere a inculpatului Roşu Robert Mihăiță cu privire la justețea demersului de retrocedare rezultă și din Raportul de audit juridic predat clientului Reciplia SRL în data de 19.10.2006 (vol. 36 indice 1 din dosarul instanței), care arată expres că șansele de retrocedare a bunului denumit Ferma Băneasa, raportat la actele de la dosar, sunt ridicate.

Faptul că inculpatul Sin Gheorghe a participat la ședința consiliului de administrație în care s-a decis retrocedarea nu poate constitui un ajutor la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în primul rând pentru că restituirea nu a fost contrară legii. În plus, pentru a se putea reține complicitatea la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu ar fi trebuit să se facă dovada că inculpatul Sin Gheorghe a avut cunoştință despre săvârșirea vreunei infracțiuni și a intenționat să ajute la comiterea acesteia. Or, din nicio probă nu rezultă că inculpatul Sin Gheorghe ar fi cunoscut de existența vreunei nelegalități și ar fi avut intenția să ajute în vreun fel la comiterea acesteia. Prezența sa în calitate de secretar al ASAS la momentul discutării unei solicitări cu implicații importante asupra patrimoniului ICDPP era una normală, iar din probele administrate rezultă că inculpatul Sin Gheorghe a avut anterior o poziție constantă de a nu se retroceda terenul. Nu există nicio probă din care să reiasă că inculpatul Sin Gheorghe ar fi fost influențat în vreun fel de vreunul dintre inculpați, ca să-l determine să sprijine retrocedarea în natură a imobilului. Martorii prezenți la ședința consiliului de administrație al ICDPP au arătat că acesta nu i-a influențat în vreun mod în luarea hotărârii de retrocedare, ci el a avut un rol neutru la această şedință.

Inculpatului Sin Gheorghe i s-a mai imputat că prin adresa nr. 1420 din data de 29.07.2008 a solicitat Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor convocarea consiliului de administrație pentru soluționarea cererii de retrocedare formulată de inculpatul Al României Paul Philippe. Nici acest act al inculpatului nu conține nimic nelegal, fiind vorba chiar de o obligație legală a inculpatului de a da curs în termenul legal unor cereri ale terților adresate instituției pe care o reprezintă. Prin această adresă inculpatul nu a solicitat să se dea o anumită soluție cererii inculpatului Al României Paul Philippe, ci doar să se convoace consiliul de administrație pentru soluționarea cererii inculpatului.

De asemenea, efectuarea de către inculpatul Stoian Ioan a unei documentații tehnice de identificare a terenului retrocedat nu poate constitui un act de complicitate la abuz în serviciu, în primul rând pentru că decizia de retrocedare nu a fost una contrară legii. În plus, pentru a se putea reține un act de complicitate ar trebui să se dovedească faptul că inculpatul Stoian Ioan ar fi fost convins că decizia de retrocedare a imobilului către inculpatul Al României Paul Philippe era una contrară legii și că, prin activitatea sa, acesta ar fi urmărit înlesnirea săvârșirii acestei nelegalități. Or, din probe nu rezultă nici faptul că inculpatul Stoian Ioan ar fi avut cunoştință despre aspectele juridice ale retrocedării și nici că acesta ar fi intenționat să acorde un ajutor pentru comiterea vreunei activități contrare legii.

Nu are nicio relevanță, sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu ce face obiectul cauzei, faptul că inculpatul Stoian Ioan a folosit numele şi ştampila

expertului Stângu Ioan, deoarece în lipsa unei infracțiuni de abuz în serviciu reținută în sarcina autorilor, nu se poate reține nici complicitatea la această infracțiune în sarcina inculpatului Stângu Ioan. S-ar fi putut pune în discuție săvârșirea de către acesta a unei infracțiuni de fals, însă parchetul nu a dispus trimiterea în judecată a inculpatului și pentru o astfel de infracțiune, pentru care la acest moment ar fi prescrisă răspunderea penală, având în vedere perioada mare de timp scursă de la data faptei.

În ce privește faptele imputate inculpaților Al României Paul Philippe și Truică Remus, prin prezența lor la ICDPP şi depunerea unor adrese aceștia nu au făcut decât să susțină cererea primului de retrocedare a unui imobil la care era îndreptățit potrivit actelor de la dosar, activitatea neputând să fie încadrată ca un ajutor la săvârșirea vreunei infracțiuni. Așa cum s-a arătat anterior, toate demersurile făcute de inculpatul Al României Paul Philippe pentru retrocedarea acestui imobil au fost unele legitime, conforme cu legea, iar funcționarii publici care au admis această cerere nu au săvârşit infracțiunea de abuz în serviciu.

Reținerea în sarcina inculpatului Truică Remus a faptei de mituire a fostului director al ICDPP nu are nicio relevanță pentru infracțiunea de abuz în serviciu, deoarece infracțiunea de dare de mită poate fi comisă şi în legătură cu efectuarea unui act legal de către funcționarul public, în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 16 alin. 1 lit b) teza I Cod procedură penală instanța de fond a dispus achitarea tuturor inculpaților trimiși în judecată pentru această infracțiune de abuz în serviciu, în calitate de autori sau de complici, deoarece faptele comise de aceștia nu sunt prevăzute de legea penală, ci sunt fapte legale. Nu se poate reține ca temei al achitării dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a) Cod procedură penală deoarece inculpații au săvârșit acte materiale ale unor fapte, care nu sunt, însă, prevăzute de legea penală. Pentru reținerea dispozițiilor art. 16 lit. a) Cod procedură penală ar fi trebuit să rezulte că inculpații nu au comis nici un act al vreunei fapte, nici măcar al unei fapte legale, şi că nu s-a petrecut nimic în realitate.

k. Referitor la infracțiunea de spălare a banilor reținută de parchet în forma autoratului în sarcina inculpaților Truică Remus, Al României Paul Philippe, Marcovici Marius Andrei şi S.C. RECIPLIA S.R.L. şi în forma complicității în sarcina inculpaților Roşu Robert Mihăiță, Tal Silberstein şi Steinmetz Benyamin

Inculpatul TRUICĂ REMUS este acuzat de parchet în rechizitoriu că, începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influență), dar şi a bunurilor obținute urmare a acesteia, a încheiat acte juridice pe care le-a semnat în calitate de mandatar al inculpatei SC RECIPLIA SRL sau a contribuit la încheierea unor astfel de acte, respectiv contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între care „Ferma Băneasa" şi Pădurea Snagov), actele adiționale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând respectiv 12 bunuri imobile, între care şi Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun

domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere precum şi clădiri în Sinaia şi Bucureşti), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa, semnat în numele RECIPLIA de Sandra Horemans) pentru care a făcut toate demersurile anterioare, creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI este acuzat că, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influență), dar şi a bunurilor obținute urmare a acesteia, urmare a dispozițiilor inculpatului SILBERSTEIN TAL, a încheiat acte juridice, respectiv actul adițional la contractul de cesiune din 01.11.2006, intitulat „Înțelegerea", încheiat la data de 13.04.2011 şi actul adițional nr. 1 la aceasta, încheiat la data de 23.06.2011, pe care le-a semnat în calitate de administrator al inculpatei RECIPLIA SRL, creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

În sarcina inculpatei SC RECIPLIA SRL s-a reținut în rechizitoriu că, în realizarea obiectului de activitate, prin intermediul reprezentanților săi, inculpații TRUICĂ REMUS (asociat, mandatar şi administrator de fapt) şi MARCOVICI MARIUS ANDREI (administrator), care începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, acționând în modalitatea descrisă la punctul I din expunerea stării de fapt, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influență), dar şi a bunurilor obținute urmare a acesteia, au încheiat acte juridice creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, respectiv: contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între care „Ferma Băneasa" şi Pădurea Snagov), actele adiționale la acesta din datele de 20.03.2007, (vizând respectiv 12 bunuri imobile, între care şi Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere precum şi clădiri în Sinaia şi Bucureşti), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa, semnat în numele RECIPLIA de Sandra Horemans), actul adițional la contractul de cesiune din 01.11.2006, intitulat „Înțelegerea", încheiat la data de 13.04.2011 şi actul adițional nr. 1 la aceasta, încheiat la data de 23.06.2011, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE este acuzat că, începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute cu membrii grupului infracțional (cumpărare/trafic de influență), dar şi a bunurilor obținute urmare a acesteia, a încheiat acte juridice creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, respectiv: contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între care „Ferma Băneasa" şi Pădurea Snagov), actele adiționale la acesta din datele de 20.03.2007, (vizând respectiv 12 bunuri imobile, între care şi Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere precum şi clădiri în Sinaia şi Bucureşti), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa, semnat în numele RECIPLIA de Sandra Horemans), actul adițional la contractul de cesiune din 01.11.2006, intitulat „Înțelegerea", încheiat la data de 13.04.2011 şi actul adițional nr. 1 la aceasta, încheiat la data de 23.06.2011, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ este acuzat că, acționând în modalitatea descrisă la punctul I din expunerea stării de fapt, începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute de ceilalți membrii ai grupului infracțional (asociați RECIPLIA SRL) cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influență), dar şi a bunurilor obținute urmare a acesteia, cu intenție, a ajutat la încheierea unor acte juridice, respectiv contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între care „Ferma Băneasa" şi Pădurea Snagov), actele adiționale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând respectiv 12 bunuri imobile, între care şi Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere precum şi clădiri în Sinaia şi Bucureşti), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa), prin participarea la negocierea clauzelor şi redactarea acestora, direct sau de către avocații pe care-i coordona în cadrul firmei, la dispoziția sa, creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la spălarea banilor, prevăzută de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul TAL SILBERSTEIN este acuzat de parchet că, începând cu 1 noiembrie 2006, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute de membrii grupului infracțional (asociați RECIPLIA SRL) cu inculpatul

AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influență), dar şi a bunurilor obținute urmare a acesteia, cu intenție, a ajutat la încheierea unor acte juridice, respectiv contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între care „Ferma Băneasa" şi Pădurea Snagov), actele adiționale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând respectiv 12 bunuri imobile, între care şi Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere precum şi clădiri în Sinaia şi Bucureşti), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa), actul adițional la contractul de cesiune intitulat „Înțelegerea" din data de 13.04.2011 şi actul adițional nr. 1 la „Înțelegere" din data de 23.06.2011, prin aprobarea acțiunilor inculpatului TRUICĂ REMUS, furnizarea de sume de bani necesare tranzacțiilor, participarea directă şi negocierea clauzelor contractuale, coordonarea activității RECIPLIA SRL, creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la spălarea banilor, prevăzut de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Inculpatul STEINMETZ BENYAMIN este acuzat de parchet că, în mod continuat, pentru a ascunde natura ilicită a înțelegerii avute de membrii grupului infracțional (asociați RECIPLIA SRL) cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE (cumpărare/trafic de influență), dar şi a bunurilor obținute urmare a acesteia, cu intenție, a ajutat la încheierea unor acte juridice, respectiv contractul de cesiune din data de 01.11.2006 (privind bunurile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între care „Ferma Băneasa" şi Pădurea Snagov), actele adiționale la acesta din datele de 20.03.2007 (vizând respectiv 12 bunuri imobile, între care şi Palatul Peleş), 04.04.2007 (vizând bunurile imobile care compun domeniul regal Balcic), 04.10.2007 (vizând 11 bunuri imobile, terenuri agricole, forestiere precum şi clădiri în Sinaia şi Bucureşti), contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notarul public prin încheierea nr. 3512/15.10.2007 (vizând Pădurea Snagov), contractul de vânzare cumpărare autentificat de notarul public Georgescu Gabriela la 15.01.2009 (vizând Ferma Băneasa), actul adițional la contractul de cesiune intitulat „Înțelegerea" din data de 13.04.2011 şi actul adițional nr. 1 la „Înțelegere" din data de 23.06.2011, prin aprobarea acțiunilor inculpatului TRUICĂ REMUS, furnizarea de sume de bani necesare tranzacțiilor, discutarea cu ceilalți membrii a clauzelor contractuale, coordonarea activității RECIPLIA SRL, creând astfel aparența unor tranzacții comerciale licite, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la spălarea banilor, prevăzut de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal.

Prin încheierea din data de 17.05.2019, în temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a acestor fapte,

pentru fiecare dintre inculpații de mai sus, din forma continuată a infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal – pentru autori – şi de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 35 alin. 1 Cod penal şi art. 5 Cod penal – pentru complici –, în infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal – pentru autori – şi de art. 48 alin. 1 Cod penal raportat la art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002, cu aplicarea art. 5 Cod penal – pentru complici –, reținându-se forma unității naturale. A fost motivată anterior această dispoziție de schimbare a încadrării juridice a faptelor.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpații Truică Remus, Marcovici Marius Andrei, S.C. RECIPLIA S.R.L., Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiță, Tal Silberstein şi Steinmetz Benyamin a acestor infracțiuni.

Potrivit art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, spălarea banilor constă în schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârşirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri ori în scopul de a ajuta persoana care a săvârşit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei.

Pentru a se reține săvârşirea infracțiunii de spălare a banilor în forma prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (identică cu forma din art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, în vigoare la data săvârşirii faptelor) ar trebui să existe situația premisă constând în existența unui bun provenit din săvârşirea de infracțiuni. Din acest motiv, infracțiunea de spălare de bani se poate comite doar după săvârşirea infracțiunii predicat din care provine bunul „spălat" şi niciodată nu poate fi săvârşită anterior acestei infracțiuni şi nici concomitent cu ea, în concurs ideal. Această interpretare a fost statuată de practica judiciară şi de Curtea Constituțională a României prin Decizia nr. 418/2018, în care se arată că *„analiza aceloraşi modalități normative conduce la concluzia că faptele de schimbare sau transfer de bunuri şi cele de ascundere sau disimulare sunt fapte care, prin natura lor, sunt comise ulterior infracțiunilor din care provin bunurile ce constituie obiectul material al infracțiunii de spălare a banilor, fiind, prin urmare, întotdeauna acțiuni distincte de cele care formează elementul material al infracțiunii predicat"*

Parchetul susține în rechizitoriu că prin contractul de cesiune a drepturilor succesorale din data de 1.11.2006 şi prin actele ulterioare de transmitere către SC Reciplia SRL a dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa, din 15.10.2007 şi respectiv 15.01.2009, inculpații ar fi comis atât infracțiunea de trafic de influență, cât şi infracțiunea de spălare a banilor.

Astfel, infracțiunea de spălare a banilor supusă analizei este descrisă la paginile 118-130 din rechizitoriu, unde parchetul arată următoarele:

«Interpunerea acestei societăți în realizarea înțelegerii între inculpații REMUS TRUICĂ şi AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPE este modalitatea la care s-a recurs pentru spălarea banilor pretinşi, promişi şi dați în schimbul influenței

traficate, dar şi pentru ascunderea identităţii reale a celorlaţi traficanţi de influenţă, parteneri ai lui Truică în activitatea infracţională desfăşurată.

Faptul că acest contract de cesiune a fost o modalitate convenită de membrii grupului infracţional de ascundere a adevăratei naturi a înţelegerii avute cu inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, respectiv cumpărare /traficare de influenţă rezultă din următoarele aspecte:...» (pag.119-120 din rechizitoriu)

«Aceste contracte de vânzare cumpărare, au fost perfectate în considerarea şi ca o finalitate a contractului de cesiune din 01.11.2006, contract prin care aşa cum am arătat a fost disimulat traficul de influenţă săvârşit pentru dobândirea bunurilor, contractele reprezentând astfel, acte materiale al aceleaşi infracţiuni continuate de spălare a banilor.

Transferul acestor bunuri în proprietatea SC RECIPLIA SRL, prin cele două contracte menţionate, reprezintă modalitatea în care s-a plătit preţul traficului de influenţă săvârşit pentru retrocedarea acestora şi totodată s-a realizat şi operaţiunea de „spălare" a lui.»

«Având în vedere activitatea de traficare a influenţei pentru obţinerea bunurilor s-a realizat de membrii grupului infracţional în mod continuat (activitate expusă pe larg la secţiunea anterioară) toate actele încheiate între grup şi cumpărătorul de influenţă, având la bază înţelegerea iniţială şi prin care s-a urmărit obţinerea în final a bunurilor, preţ al traficului de influenţă, reprezintă acte materiale ale aceleaşi infracţiuni de spălare a banilor. »

Or, aşa cum s-a arătat anterior, nu poate fi concepută săvârşirea în concurs ideal a infracţiunii de spălare a banilor cu infracţiunea predicat, din care provin bunurile „spălate", respectiv cu infracţiunea de trafic de influenţă în speţa de faţă.

Instanţa a arătat anterior, în analizarea infracţiunilor de trafic de influenţă şi de cumpărare de influenţă reţinute în sarcina inculpaţilor Truică Remus, SC Reciplia SRL şi respectiv Al României Paul Philippe, că aceste infracţiuni cuprind atât actele iniţiale de pretindere şi respectiv de promisiune, cât şi actele ulterioare de primire şi respectiv de dare, comise de traficantul şi de cumpărătorul de influenţă, fiind în prezenţa unei unităţi naturale de infracţiune.

Aşadar, actele de transmietre de către inculpatul Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL a dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa, prin contractele încheiate la 15.10.2007 şi respectiv la 15.01.2009, reprezintă acte componente ale infracţiunilor de trafic şi cumpărare de influenţă, deoarece ele sunt o urmare a actelor anterioare de pretindere şi respectiv promisiune a acestor bunuri, comise în anul 2006. Doar după datele de 15.10.2007 şi 15.01.2009, după ce s-a consumat infracţiunea de trafic de influenţă, este posibilă săvârşirea infracţiunii de spălare a banilor în legătură cu aceste bunuri, prin schimbarea sau transferul lor, deoarece de-abia după aceste date ar fi întrunită condiţia existenţei situaţiei premise ca bunul să fie provenit dintr-o infracţiune.

În concluzie, traficul de influenţă şi spălarea banilor comise prin intermediul aceleiaşi cesiuni de drepturi sau de bunuri reprezintă o imposibilitate, cele două infracţiuni neputând fi comise prin aceeaşi acţiune. Cesiunea bunurilor a reprezentat un act material al traficului de influenţă şi nu putea, în acelaşi timp, să constituie şi un act de ascundere a originii ilicite a acestora.

La momentul încheierii contractului de cesiune din 1.11.2006 bunurile nu intraseră în patrimoniul inculpatului Al României Paul Philippe şi acesta a reprezentat tocmai scopul traficului de influenţă. La momentul transmiterii către SC Reciplia SRL a bunurilor imobile Pădurea Snagov şi a Ferma Regală Băneasa, din 15.10.2007 şi respectiv 15.01.2009, s-a realizat actul material al primirii şi respectiv al dării bunurilor promise de cumpărătorul de influenţă traficantului de influenţă, în schimbul folosirii influenţei acestuia asupra funcţionarilor publici.

Actele din 20.03.2007, 04.04.2007 şi 04.10.2007, menţionate de parchet ca fiind acte materiale ale infracţiunii de spălare a banilor, reprezintă acte adiţionale la contractul de cesiune din data de 1.11.2006, care vizează bunuri ce nu au făcut obiectul prezentei cauze şi cu privire la care nu s-a făcut vreo dovadă că ar fi fost obţinute în mod efectiv şi nici că ar fi provenit din săvârşirea unei infracţiuni. În plus, fiind acte adiţionale ale contractului de cesiune a drepturilor succesorale din 1.11.2006, nu s-a transmis nimic prin încheierea acestora, ci s-au semnat doar nişte promisiuni de transmitere a unor bunuri viitoare. Nefiind transmis niciun bun prin intermediul lor, nu se poate susţine că prin aceste acte s-a „spălat" vreun produs al unei infracţiuni.

Actul adiţional la contractul de cesiune din 01.11.2006, intitulat „Înţelegerea", încheiat la data de 13.04.2011 şi actul adiţional nr. 1 la aceasta, încheiat la data de 23.06.2011, menţionate de parchet ca fiind acte materiale ale infracţiunii de spălare a banilor, au fost încheiate în urma divergenţelor ivite între inculpatul Al României Paul Philippe şi reprezentanţii SC Reciplia SRL şi nu au avut scopul de a ascunde proveniența ilicită a vreunor bunuri, ci de a pune capăt acestor divergenţe.

Inculpatul Al României Paul Philippe era nemulţumit că nu şi-a primit cota corespunzătoare din valoarea bunurilor cedate societăţii Reciplia SRL şi a solicitat modificarea contractului iniţial prin includerea în înţelegere a societăţii Lot Invest SRL (care ar fi preluat o parte din cota sa din valoarea bunurilor). Fiind vorba de o modificare a contractului iniţial din 1.11.2006, care nu aduce nicio schimbare cu privire la procentele din valoarea bunurilor stabilite în favoarea inculpaţilor ori cu privire la bunurile cuprinse în înţelegere, şi care nu a avut nicio finalitate, deoarece nu s-a transmis nici un bun în urma încheierii acestui act adiţional, nu se poate reţine că prin el s-ar fi comis vreo acţiune de spălare a banilor.

Pentru aceste motive, având în vedere lipsa situaţiei premise a infracţiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (respectiv de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data săvârşirii faptelor), deoarece actele descrise constituie doar acte materiale ale infracţiunii premise, instanţa de fond a reţinut că faptele de mai sus reţinute de parchet în sarcina inculpaţilor Truică Remus, Marcovici Marius Andrei, S.C. RECIPLIA S.R.L., Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiţă, Tal Silberstein şi Steinmetz Benyamin nu întrunesc elementele de tipicitate ale infracţiunii de spălare a banilor. În consecinţă, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală, a dispus achitarea acestora pentru comiterea infracţiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (respectiv de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data

săvârşirii faptelor), în forma autoratului sau a complicității. Temeiul achitării îl constituie art. 16 lit. b) teza I Cod procedură penală deoarece s-au petrecut nişte fapte materiale, s-au încheiat nişte contracte, care însă nu întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de spălare a banilor, pentru motivele arătate anterior. Pentru a se reține ca temei al achitării dispozițiile art. 16 alin. 1 lit a) Cod procedură penală ar trebui ca în lumea materială să nu se fi petrecut nici un act fizic, nicio acțiune sau inacțiune care ar putea să constituie elementul material al infracțiunii.

l. Referitor la săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de spălare a banilor, în legătură cu transferarea dreptului de proprietate asupra terenului de 75.400 mp. din Pădurea Snagov.

Inculpatul TRUICĂ REMUS este acuzat prin actul de sesizare că a încheiat la data de 11.06.2009, în calitate de cumpărător, cu RECIPLIA SRL contractul de vânzare-cumpărare autentificat de notar, având ca obiect un teren în suprafață de 75.400 mp, prețul vânzării fiind de 310.786 lei, respectiv 0,98 Euro/mp (la cursul BNR de 4,1977 lei/Euro din 11.06.2009), pe care acesta nu l-a achitat, primind astfel pentru activitatea infracțională desfăşurată în cadrul grupului infracțional o parte din terenul retrocedat abuziv, cunoscând că bunul a fost obținut prin fapte de corupție la care a contribuit în mod direct şi urmărind astfel să-i ascundă proveniența ilicită, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002 cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecății confirmă săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a acestei infracțiuni.

Art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (în precedenta reglementare, în vigoare la data comiterii infracțiunii de spălare a banilor ce face obiectul cauzei, aceasta era reglementată în formă identică în art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002) incriminează ca infracțiune de spălare a banilor *„schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârşirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri sau în scopul de a ajuta persoana care a săvârşit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei”*.

Pentru existența acestei infracțiuni trebuie să existe o situație premisă, constând în existența unui bun provenit din săvârşirea unei infracțiuni, un element material constând în schimbarea sau transferul acestui bun și intenția făptuitorului de a ascunde sau disimula originea ilicită a acestui bun.

În speță s-a arătat anterior că terenul de 46,78 ha din Pădurea Snagov a fost dobândit de SC Reciplia SRL ca urmare a săvârşirii de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență. Instanța a motivat că societatea Reciplia SRL a primit acest bun ca preț al influenței promise de inculpatul Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe în sensul că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să soluționeze cererea acestuia din urmă de retrocedare a bunurilor moştenite de la fostul Rege Carol al II-lea.

În consecință, se poate reține cu certitudine că bunul ce face obiectul acestei infracțiuni de spălare a banilor (suprafața de 75.400 mp. din Pădurea Snagov) este un bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, în sensul art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002. Legea nu definește care ar trebui să fie infracțiunile din care provin bunurile „spălate", astfel încât acestea pot proveni din orice infracțiune. De asemenea, sensul sintagmei *"provin din săvârşirea de infracţiuni"* este unul foarte larg, incluzând orice activități infracționale care au ca rezultat dobândirea de bunuri de către o persoană, inclusiv fapte de corupție.

Inculpatul Truică Remus cunoștea proveniența acestui bun, deoarece chiar el a săvârșit infracțiunea de trafic de influență în urma căreia societatea Reciplia SRL a dobândit bunul și a fost reprezentantul societății la încheierea contractului de vânzare cumpărare autentificat sub. nr. 3512/15.10.2007, prin care a fost transmisă proprietatea terenului de 46,78 ha din Pădurea Snagov de către inculpatul Al României Paul Philippe (cumpărătorul de influență).

Ulterior dobândirii acestui bun de către societatea Reciplia SRL, aceasta a transmis o parte din teren către inculpatul Truica Remus, respectiv 9000 mp. şi 14000 mp. prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007 şi 75400 mp. prin contractul de vânzare cumpărare nr. 103/11.06.2009. Alte părți din acest teren au fost transmise în mod fictiv către mai multe persoane, posibil interpuşi ai inculpatului Truică Remus şi ai martorului Aparaschivei Cristian. Aceste transmisiuni fictive de proprietate s-au făcut prin următoarele contracte: contractul de vânzare-cumpărare nr. 2980/20.11.2007, contractul de vânzare-cumpărare nr. 4143/05.12.2007, contractul de vânzare-cumpărare nr. 4145/05.12.2007, contractul de vânzare-cumpărare nr. 515/20.02.2008, contractul de vânzare-cumpărare nr. 2440/13.08.2008, contractul de vânzare-cumpărare nr. 2441/13.08.2008, contractul de vânzare-cumpărare nr. 2439/13.08.2008.

După ce au dobândit aceste părți din terenul provenit din infracțiunea de trafic de influență, atât inculpatul Truică Remus, cât și celelalte persoane care au susținut că au dobândit în mod fictiv terenurile la rugămintea martorului Aparaschivei Cristian, au garantat cu ele unele credite foarte mari, contractate de la o filială a BRD. Creditele nu au fost restituie către bancă, iar modul de obținere a acestora face obiectul unui alt dosar penal, aflat în cursul urmăririi penale. Fiind un dosar în lucru la parchet în legătură cu aceste transmiteri de terenuri şi folosirea lor ca gaj la bancă, urmează ca organele judiciare să lămurească aceste aspecte în cauza respectivă.

Fapta cu care a fost sesizată instanța de judecată în acest caz este doar aceea de spălare a banilor comisă prin transmiterea către inculpatul Truica Remus a suprafeței de 75400 mp. din același teren (prin contractul de vânzare cumpărare nr. 103/11.06.2009), având în vedere că parchetul arată la pagina 183 din rechizitoriu că în ceea ce priveşte transmiterea terenurilor de 9000 mp. şi 14000 mp. (prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007) a intervenit prescripția răspunderii penale pentru infracțiunea de spălare a banilor, având în vedere data contractului.

Actele depuse la dosar dovedesc fără dubiu că a avut loc această transmitere a proprietății celor trei terenuri către inculpatul Truică Remus, asupra lor fiind

instituită măsura sechestrului asigurător, întrucât inculpatul figurează în continuare ca proprietar al acestora, alături de fosta sa soție.

În ce privește forma de vinovăție, practica judiciară și doctrina majoritară consideră că infracțiunea de spălare de bani prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, în forma în vigoare la data faptei) se comite cu intenție directă.

Instanța reține că intenția inculpatului Truică Remus de a ascunde sau disimula proveniența ilicită a acestui bun ce face obiectul infracțiunii de spălare a banilor rezultă din faptul că, după ce l-a dobândit, inculpatul a garantat cu el împrumutarea de la bancă a unei sume mari de bani, pe care nu a mai restituit-o.

Inculpatul Truică Remus era la momentul transmiterii proprietății terenului de 75400 mp. administratorul de fapt al societății Reciplia SRL și avea putere largă de decizie în cadrul acestei societăți. Acest aspect rezultă din declarația martorului Aparaschivei Cristian dată în cursul urmăririi penale (aflată în vol. VII, la filele 260-314 din dosarul de urmărire penală), în care arată că *„De Reciplia din România s-a ocupat Remus Truică.”* și din declarația de martor dată de Dimofte Radu în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 7 din dosarul de urmărire penală) și în instanță, la data de 5.05.2017, în care arată *„Când mi l-a prezentat pe domnul Steinmetz mi-a confirmat că firma Reciplia este a dânsului, că îl are acționar şi partener pe domnul Truică, şi că de Reciplia se ocupă domnul Tal Silberstein şi Truică. Truică era împuternicit ca un fel de administrator în România, şi domnul Tal Silberstein îl coordona, tinea legătura cu domnul Steinmetz şi îl coordona.”*

În această calitate de administrator de fapt al Reciplia SRL în România, inculpatul Truică Remus avea puteri largi în cadrul societății, făcând chiar unele acte pe care nu le-a adus la cunoștința celorlalți asociați și care au dus în final la conflictul cu aceștia, finalizat cu ieșirea lui din societate. În acest sens martorul Bejenaru Andrei a declarat în fața instanței la data de 07.04.2017, referindu-se la inculpatul Benyamin Steinmetz, că „*dânsul era surprins, aşa l-am perceput, de desfăşurarea financiară a proiectului, de faptul că s-au făcut tranzacţii de care dânsul spunea că nu ştia, şi că din această cauză îl scosese din proiect pe domnul Truică.*”

În consecință, având în vedere că inculpatul Truică Remus era administratorul de fapt al societății Reciplia SRL la acel moment, că acesta știa că terenul Pădurea Snagov provine din săvârșirea infracțiunii de trafic de influență, că o parte din teren și-a transmis-o în proprietate sieși, iar o altă parte a fost transmisă fictiv în proprietatea altor persoane, după care toate aceste terenuri au fost folosite pentru garantarea unor credite rămase nerestituite, se poate reține că inculpatul a avut ca scop ascunderea sau disimularea originii ilicite a bunului primit în proprietate.

Nu este vorba de o simplă activitate de transmitere a proprietății unui bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, ci suntem în prezența unor operațiuni mai complexe, care au însoțit această transmitere și care au avut ca rezultat obținerea de către inculpatul Truică Remus a unor sume mari de bani de pe urma transmiterii acestor terenuri.

Chiar dacă inculpatul nu și-ar fi propus ca scop principal, direct, ascunderea sau disimularea proveniență terenului, faptul că din acțiunile desfășurate de el a rezultat în mod inerent ieșirea bunului din patrimoniul societății Reciplia SRL (unde intrase ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni de trafic de influență) și dobândirea de către inculpat a unei sume mari de bani pe o cale aparent legală, prin folosirea acestui teren pentru garantarea unui credit bancar, dovedeşte forma de vinovăție a intenției directe. Așa cum s-a arătat în doctrină *"Intenția directă de gradul doi se realizează atunci când autorul nu îşi propune producerea rezultatului ca scop în sine sau ca un mijloc pentru realizarea altui scop, ci rezultatul apare ca o consecință necesară a modului sau mijloacelor de comitere a infracțiunii."* (F. Streteanu, D. Nițu, Drept penal. Partea generală, Vol. I, Editura Universul Juridic, 2014, pagina 322).

Pentru aceste motive, fiind întrunite toate condițiile pentru reținerea în sarcina inculpatului Truică Remus a infracțiunii de spălare a banilor prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea şi sancționarea spălării banilor (art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, în forma în vigoare la data faptei), în legătură cu transmiterea suprafeței de teren de 75400 mp. din Pădurea Snagov, instanța de fond a dispus condamnarea inculpatului pentru această infracțiune.

m. Referitor la săvârșirea de către inculpata Păvăloiu Nela a infracțiunii de spălare a banilor în legătură cu dobândirea terenului de la SC Reciplia SRL

Inculpata PĂVĂLOIU NELA este acuzată în actul de sesizare că, urmărind să ascundă proveniența ilicită a terenului primit la Snagov (dobândit prin infracțiuni de corupție menționate mai sus), pentru care în anul 2008 a încheiat contracte fictive de vânzare-cumpărare cu RECIPLIA SRL în numele societății sale, ILKO STAR SRL (contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 şi contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008), a transferat întreaga suprafață de teren, de 78.792 mp, pe numele unei societăți comerciale MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, înființată în 28.09.2015, ca aport la capital, societate pe care în fapt o controlează, fiind deținută ca asociat unic şi administrată de fiica sa, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzut de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea 656/2002.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecății confirmă săvârşirea de către inculpata Păvăloiu Nela a acestei infracțiuni.

Art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (în precedenta reglementare, în vigoare la data comiterii infracțiunii de spălare a banilor din prezentul dosar infracțiunea era reglementată identic în art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002) incriminează ca infracțiune de spălare a banilor *„schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârşirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri sau în scopul de a ajuta persoana care a săvârşit*

infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei”.

Pentru existența acestei infracțiuni trebuie să existe o situație premisă, constând în existența unui bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, un element material constând în schimbarea sau transferul acestui bun și intenția făptuitorului de a ascunde sau disimula originea ilicită a acestui bun.

Instanța a motivat anterior că terenul de 46,78 ha din Pădurea Snagov a fost dobândit de SC Reciplia SRL ca urmare a săvârșirii de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență, reținând că societatea Reciplia SRL a primit acest bun ca preț al influenței promise de inculpatul Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe că va interveni pe lângă funcționarii publici competenți să soluționeze cererea acestuia din urmă de retrocedare a bunurilor moștenite de la fostul Rege Carol al II-lea.

Toate argumentele expuse anterior la analizarea infracțiunilor de trafic de influență, reținute în sarcina inculpaților Truică Remus și SC Reciplia SRL sunt valabile și în ceea ce privește motivarea provenienței din săvârșirea unei infracțiuni a imobilului teren ce a făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor reținută în sarcina inculpatei Păvăloiu Nela.

Așadar, se poate reține că este îndeplinită cu certitudine condiția ca bunul să fie provenit din săvârșirea unei infracțiuni, în sensul art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002. Legea nu definește care ar trebui să fie infracțiunile din care provin bunurile ”spălate”, astfel încât acestea pot proveni din orice infracțiune. De asemenea, sensul sintagmei *”provin din săvârşirea de infracţiuni”* este unul mai larg, incluzând orice activități infracționale care au ca rezultat dobândirea de bunuri de către o persoană, inclusiv fapte de trafic de influență.

Ulterior dobândirii terenului de 46,78 ha de la inculpatul Al României Paul Philippe ca urmare a săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, inculpata SC Reciplia SRL a transmis o parte din teren către SC ILKO STAR SRL – firmă ce aparține inculpatei Păvăloiu Nela – respectiv suprafețele de 6534 m.p. şi 43459 mp. (transmise prin contractul de vânzare cumpărare nr. 7/08.01.2008) și suprafața de 28799 mp. (transmisă prin contractul de vânzare cumpărare nr. 266/21.02.2008).

Terenurile obținute de către inculpata Păvăloiu Nela, prin intermediul societății acesteia SC ILKO STAR SRL, au fost ulterior transmise către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, fiind aduse ca aport la capitalul social al acestei societăți, prin actul constitutiv nr. 1459/28.09.2015.

Instanța reține că SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL a fost înființată la data de 24.07.2015 şi are ca asociat unic şi administrator pe numita Şerban Ana Maria Iulia, fiica inculpatei Păvăloiu Nela. De menționat că înființarea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL şi transmiterea proprietății terenurilor către aceasta de către inculpata Păvăloiu Nela au avut loc *după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii şi denunțului din data de 23.01.2015 şi respectiv din data de 15.04.2015,* când se făceau cercetări în prezenta cauză cu privire la redobândirea de către acesta a dreptului de proprietate asupra terenului în discuție.

Instanța a fost sesizată doar cu fapta de transfer a terenurilor de la SC ILKO STAR SRL către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, ca urmare a aducerii lor ca aport la capitalul social al acestei societăți, prin actul constitutiv nr. 1459/28.09.2015. Parchetul a dispus prin rechizitoriu clasarea cu privire la infracțiunea de spălare a banilor săvârşită prin încheierea contractelor dintre Reciplia SRL şi SC ILKO STAR SRL, în anul 2008, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Inculpata Păvăloiu Nela a participat fără dubiu la această acțiune de transfer a terenurilor de la SC ILKO STAR SRL către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, având în vedere că la societatea care a transmis terenul inculpata era asociat şi administrator, iar cea căreia i-a fost transferat are ca asociat unic şi administrator pe fiica inculpatei, numita Şerban Ana Maria Iulia. Acest aspect rezultă din actele de la dosar legate de aceste operațiuni, semnate de inculpată.

Faptul că inculpata Păvăloiu Nela cunoştea că terenul la transmiterea căruia a participat provenea din săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență rezultă din mai multe probe. Nu are nicio relevanță faptul că terenul provenit din săvârşirea infracțiunii de trafic de influență a fost transmis mai întâi de la SC Reciplia SRL către SC ILKO STAR SRL şi apoi de aceasta din urmă către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, deoarece inculpata Păvăloiu Nela a participat la ambele trasmiteri şi de fiecare dată a cunoscut proveniența infracțională a bunului transmis.

Doctrina şi practica judiciară au arătat că această condiție, a cunoaşterii provenienței bunului din săvârşirea unei infracțiuni, trebuie interpretată în sens larg, nefiind necesar ca făptuitorul să cunoască exact care este infracțiunea din care provine bunul ori care sunt circumstanțele concrete ale comiterii acesteia.

În cauză sunt probe concludente din care rezultă că inculpata Păvăloiu Nela a cunoscut că Reciplia SRL a dobândit terenul respectiv de la inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență.

Astfel, faptul că inculpata Păvăloiu Nela cunoştea că inculpatul Al României Paul Philippe căuta să-şi soluționeze prin cumpărare de influență cererile de retrocedare a imobilelor revendicate rezultă din declarația de martor dată de Poenaru Liviu în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 7 al dosarului de urmărire penală, la filele 547-554), în care acesta arată că: *„Paul AL României mi-a spus că a găsit pe cineva care e în stare să îl conecteze cu oameni importanți politici şi care are astfel influență pentru soluționarea cererilor lui de revendicare. Mi-a spus că e vorba de Nela Păvăloiu şi că aceasta va veni la mine la birou pentru a-i da dosarele. După ce am predat dosarele, la două sau trei săptămâni după aceea, Paul Al României m-a trimis la întâlnirea cu Truică de care am făcut vorbire mai sus. Nu am mai discutat apoi cu Paul Al României, cu Păvăloiu sau cu Truică."*

În plângerea depusă la parchet la data de 23.01.2015 inculpatul Al României Paul Philippe descrie fapta de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus şi motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela i l-a prezentat pe acesta,

arătând că în anul 2005 a cunoscut-o pe inculpata Nela Păvăloiu şi că *„După aproximativ 1 an, dna Nela Păvăloiu ne-a făcut cunoştinţă cu dl. Remus Truică spunându-ne că dl. Remus Truică este un om important în România cu cunoştinţe juridice solide şi cu foarte mulţi bani, că are de partea sa o echipă de avocaţi foarte bună care se poate ocupa de toate cererile şi procesele în curs sau care urmau şi care poate să asigure toate sumele necesare plăţii onorariului avocaţilor, eventualele taxe de timbru, costul deplasărilor, identificarea bunurilor etc. Această prezentare a fost confirmată de către dl. Remus Truică.”*

La fila 3 din această plângere penală inculpatul Al României Paul Philippe arată în mod explicit că *„Pentru a mă determina să renunţ la un procent uriaş din bunurile moştenite, dl. Remus Truică a afirmat că subsemnatul nu voi putea rezolva niciodată problemele generate de situaţia juridică a bunurilor imobile/mobile ce au aparţinut autorilor mei şi Casei Regale a României, dânsul fiind singurul în măsură soluţioneze toate aspectele legate de retrocedarea respectivelor bunuri, motivat prin aceea că este fostul şef de cabinet a prim-ministrului Adrian Năstase şi că datorită relaţiilor publice pe care le are poate rezolva problema retrocedărilor.*

În plus mi-a precizat faptul că societatea de avocatură care urma să reprezinte interesele în problemele retrocedărilor o are ca partener pe dna. Ioana Tariceanu, soţia dlui. Calin Constantin Anton Popescu-Tariceanu, prim-ministru al României la acel moment.”

În declaraţia dată în cursul urmăririi penale în calitate de suspect de Al României Paul Philippe, în data de 23.04.2015 (filele 234-245, vol. 3 din dosarul de urmărire penală), acesta arată că *„Nela Păvăloiu mi-a fost prezentată ca fiind o persoană care cunoaşte foarte mulţi oameni şi mă poate ajuta să recuperez proprietăţile. M-am întâlnit cu Nela Păvăloiu la restaurantul Casa di DAVID de pe Şos. Nordului, ocazie cu care aceasta mi-a spus că mă poate ajuta cu recuperarea proprietăţilor. Eu eram nemulţumit deoarece vedeam că nu primeam nici un bun înapoi.*

Nela Păvăloiu mi-a spus că are o relaţie bună cu primarul din Snagov, pe care l-a vizitat de mai multe ori. Cred că era vorba despre primarul Snagovului din mandatul 2000-2004. Am discutat cu Nela Păvăloiu că în schimbul ajutorului dat aceasta să primească aproximativ 35 % din valoarea imobilelor recuperate de ea.”

În declaraţia dată în cursul urmăririi penale, în calitate de suspectă, de A României Lia (filele 179-195, vol. 5 din dosarul de urmărire penală), aceasta arată că *„Nela Păvăloiu ne-a spus, îmi amintesc că eram la noi acasă, că din informaţiile ei, documentele care fac dovada că bunurile îi aparţin soţului meu ar fi ascunse din ordinul directorului Arhivelor Naţionale, domnul Lungu.*

Astfel, în acele împrejurări, Nela Păvăloiu ne-a spus că are relaţiile necesare pentru a face rost de documente în ciuda acestor piedici.

Am fost de acord să încheiem un contract cu Nela Păvăloiu, solicitându-i ca demersurile pe care le va face să fie legale.”

Aceste declaraţii date de inculpatul Al României Paul Philippe şi de soţia acestuia cu privire la încercarea de folosire de către inculpata Păvăloiu Nela a

influenței avute pe lângă funcționarii competenți să soluționeze cererile de retrocedare formulate de primul inculpat se coroborează cu următoarele probe:

- declarația de suspect dată de Păvăloiu Nela în cursul urmăririi penale (filele 3-14, vol. 4 din dosarul de urmărire penală), în care aceasta arată că „ *cu preşedintele CJ Ilfov, Cristi Rădulescu, cu care sunt prietenă de mai mult timp, am fost cu acesta la petreceri, nunți sau botezuri. M-am plâns lui că am făcut demersuri la prefectură pentru retrocedarea pădurii şi nu am primit răspuns."*

- declarația de inculpat dată de Muşat Apostol în cursul urmăririi penale (filele 53-59, vol. 4 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că *"Aşa cum am spus data trecută pe Nela Păvăloiu am cunoscut-o atunci când a venit în legătură cu cererea formulată de prințul Paul. Cred că a fost trimisă de Cristache Rădulescu, care cred că era la acel moment preşedinte CJ Ilfov. La acel moment făceam parte din acelaşi partid cu Cristache Rădulescu, acesta fiind preşedintele PDL Ilfov.*

- declarația de martor dată în cursul urmăririi penale de Capanu George (filele 186-197, vol. 7 din dosarul de urmărire penală) în care acesta arată că:

„De la domnul Berceanu am aflat că primarul din Snagov pune presiune pe el să accepte retrocedarea atât cu ocazia şedințelor comisiei cât şi informal, făcându-i vizite.

Arăt că la câteva luni de la instalarea în funcție (n.n. după luna iulie 2005) am fost chemat de senatorul Rădulescu care mi-a prezentat o listă "cu 4 probleme" care erau patru cereri nelegale de retrocedare, printre care şi Pădurea Snagov. I-am replicat că toate sunt nelegale şi i-am cerut să nu mă mai cheme.

De asemenea, a venit la mine după luna august 2006 Păvăloiu Nela care mi-a cerut explicații în legătură cu refuzul de punere în posesie. I-am spus că acționăm legal şi ne facem datoria şi a plecat."

- în declarația din cursul judecății, dată în data de 20.10.2017 martorul Capanu George confirmă aceste lucruri, arătând următoarele: *„Întrebare - avocat inc. Păvăloiu Nela- Ce explicații i-a dat doamna Păvăloiu? Răspuns Doamna Păvăloiu a venit la mine în cabinet ca o doamnă si am discutat despre această retrocedare şi am refuzat-o categoric."* De asemenea acesta mai arată că *«Întrebare procuror – Il cunoasteti pe senatorul Rădulescu Cristache? Răspuns: Da. Întrebare procuror –V-a solicitat sau v-a dat vreo adresă care să conțină si solicitarea de retrocedare a imobilul de la Snagov? Răspuns Mi-a dat o hârtie in biroul dumnealui, nici nu am citit-o bine şi am spus că sunt ilegale. Erau vreo 4 retrocedări, nu îmi aduc aminte toate 4. Întrebare procuror – La urmărire v-ați adus aminte că era si padurea Snagov. Vă mentineti această declaratie? Răspuns DA. Întrebare procuror –De ce ati considerat că sunt ilegale? Răspuns Din discutiile cu colegii mei, in caz concret cu pădurea de la Snagov si cu celelalte 3, i am intrebat ce păduri mai trebuie să retrocedăm sau unde sunt presiuni pentru retrocedări. Am hotarât fără să vad actele că nu pot să ii răspund afirmativ domnului senator. Am fost chemat in biroul domnului Senator si mi a spus că „eu sunt senator şi rog să retrocedați aceste 4 păduri". Nu am preluat biletul de la dumnealui, l-am lăsat pe birou şi am plecat.»*

- declarația dată în cursul judecății la data de 20.10.2017 de martorul Cucu Petru Ionuț, în care acesta arată că *„Întrebare procuror – Ati făcut o afirmatie la urmărire penală în sensul că „am auzit de Păvăloiu Nela şi stiu că a fost mandatarul lui Paul şi avea o relatie bună cu primarul din Snagov, acesta susţinând-o în solicitările de retrocedare”. La ce v-ati referit? Răspuns: Relatia dintre domnul primar si Nela Păvăloiu am dedus-o din sursele domnului primar Muşat Apostol. Mi-a spus că o cunoaşte pe Nela Păvăloiu şi s-a referit la ea intr-un mod familiar.”*

- declarația din 20.10.2017 dată în fața instanței de martorul Berceanu Daniel Marian, în care acesta arată că *„Întrebare procuror – Stiti dacă intre Păvăloiu Nela şi inculpatul Musat Apostol erau relatii anterioare, se cunoşteau? Răspuns Din moment ce la o intalnire anterioară dintre mine şi domnul Musat, la domnul Muşat in birou, cand le-am spus punctul de vedere, dumnealui a înştiinţat-o imediat pe doamna Păvăloiu, presupun că se cunoşteau.”*

- Convorbirea telefonică din data 28.09.2007, ora 15:36:13, purtată între Remus Truică şi Nela Păvăloiu, cu următorul conținut: (filele 5-7, vol. 8 din dosarul de urmărire penală), cu următorul conținut:

REMUS TRUICĂ: Nela, ne-am întâlnit şi noi, am stabilit nişte chestii. Eu îmi văd de treaba mea!

NELA: Nu am stabilit...

REMUS TRUICĂ: Cum n-am stabilit?

NELA: Nu.

REMUS TRUICĂ: Păi, n-am stat la Sangria şi am stabilit şi a rămas ca tu cu Ion să le puneți pe hârtie şi gata! Ce mai... Stai un pic, nu asta e important, important este... eu acum sunt în două procese diferite care... Ieri, de exemplu, am fost într-o întâlnire de dimineața până seara. Am avut 4000 de apeluri lipsă! N-am dat niciun telefon înapoi. Azi dimineață îmi fac un schimb al meu de... în sfârşit! Cu ce ți-am greşit, că nu vreau să greşesc cu nimic! Vreau să înțelegi că nimic din ceea ce am vorbit noi doi nu s-a schimbat! Nu înțeleg de ce trebuie să se ducă nu ştiu ce senator Rădulescu...

NELA: Asta vreau să-ți spun eu...

REMUS TRUICĂ:... la nu ştiu ce cadastrist şi să urle pe la ăia şi să-i cheme la ordin şi primarul din Snagov să fie supărat şi toate astea! Nu înțeleg de ce ne trebuie toate astea!

NELA: Păi, asta, asta e...

REMUS TRUICĂ: Ăla-i prietenul tău, nu e prietenul meu!

NELA: Este prietenul meu, dar ăla nu înțelege şi, dacă cineva nu înțelege, nu pot să răspund pentru faptele altora!

Întrucât din aceste probe au rezultat indicii că inculpata Păvăloiu Nela ar fi comis la rândul său o infracțiune de trafic de influență, parchetul a dispus prin rechizitoriu parchetul clasarea sub aspectul săvârşirii de către inculpată a acestei infracțiuni, deoarece a intervenit prescripția răspunderii penale. Declarațiile sunt, însă, relevante sub aspectul cunoaşterii de către inculpata Păvăloiu Nela a modului în care a fost obținut terenul Pădurea Snagov ca urmare a săvârşirii infracțiunii de trafic de influență.

Chiar dacă în declarațiile următoare inculpatul Al României Paul Philippe a retractat în mare parte cele arătate declarația de suspect din data de 23.04.2015, inculpatul Al României Paul Philippe arată şi în declarația de suspect din 11.12.2015 că motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus a fost acela că ea nu a reuşit să rezolve retrocedarea Pădurii Snagov (fila 167, verso, din vol. L al dosarului instanței).

În declarația de suspect dată de A României Lia la data de 06.05.2015 (aflată la filele 167-176 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală) aceasta arată că inculpatul Al României Paul Philippe a contactat mai multe persoane care să îl reprezinte în cererile de revendicare, dar a fost sabotat tot timpul de către autorități. În acest context, inculpata Păvăloiu Nela le-a făcut cunoştință cu inculpatul Truică Remus *(„Nela Păvăloiu ne-a spus că îl cunoaşte pe Remus Truică, un fost consilier al lui Adrian Năstase, care are puterea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților şi cu obținerea documentelor necesare (PUZ etc).”* – fila 169 din volumul 5 al dosarului de urmărire penală).

Faptul că inculpata Păvăloiu Nela i-a „cedat afacerea” inculpatului Truică Remus pentru că ea nu reuşise punerea efectivă în posesie, deşi se reuşise obținerea unei hotărâri a comisiei județene de retrocedare a Pădurii Snagov, rezultă şi din declarația dată de martora Cuniță Mihaela, dată în cursul urmăririi penale (aflată în volumul 7, filele 476-482 din dosarul de urmărire penală), în care aceasta arată că *„Ulterior, în septembrie sau octombrie 2006 Nela Păvăloiu mi-a spus că pentru că prințul Paul e nemulțumit că nu obține nimic ea o să îi cedeze contractul lui Remus Truică. Pe Truică l-am văzut o singură dată la birou la Nela Păvăloiu în această perioadă, era însoțit de soția lui de un avocat şi de încă o persoană pe care nu o cunosc. Cred că tot în 2006 Nela Păvăloiu şi-a cedat efectiv contractul lui Remus Truică şi de la acel moment nu ştiu să se mai fi ocupat de vreun demers pentru bunurile revendicate de Paul Al României. La un moment dat am aflat de la televizor că prințul Paul a obținut nişte bunuri, înainte de a i se naşte copilul, am sunat-o pe Păvăloiu să o întreb dacă primim nişte bani pentru demersurile făcute, dar Nela mi-a spus că nici ea şi nici Leți nu au primit nimic.”* Fiind audiată de instanță la data de 05.05.2017, martora Cuniță Mihaela a arătat că îşi menține în totalitate declarația dată în cursul urmăririi penale.

Modul în care au procedat inculpații Al României Paul Philippe, Păvăloiu Nela şi Truică Remus cu privire la transmiterea drepturilor succesorale a fost descris de martorul Aparaschivei Cristian Relu care arată în declarația dată în cursul urmăririi penale (aflată în vol. 7 al dosarului de urmărire penală, filele 260-314) că aceştia au colaborat tot timpul după preluarea de către inculpatul Truică Remus a demersurilor de retrocedare a Pădurii Snagov: *„La vremea respectivă am constatat că era un circuit între Truică, Robert Roşu şi Nela Păvăloiu, cei trei întâlnindu-se foarte des, fie la firma de avocați, fie la sediul firmei lui Truică, fie la Nela Păvăloiu la firmă, din câte îmi amintesc în Piața Domenii, deasupra unei săli de sport. Nu am participat la discuții, deşi uneori l-am dus chiar eu cu maşina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menționate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prințului Paul. Din câte am înțeles Nela Păvăloiu a fost cea care a inițiat proiectul şi l-a prezentat pe prințul Paul lui*

Remus Truică şi asociaților lui. Între Păvăloiu şi Truică existau tensiuni şi acesta mi-a spus că Păvăloiu are de primit bani şi era nemulțumit de pretențiile emise de aceasta. Cred că Păvăloiu era implicată în demersurile pentru retrocedarea terenurilor, cel puțin aşa mi-a spus Truică." Aceasta afirmație contrazice susținerile inculpatei Păvăloiu Nela, potrivit cărora inculpatul Truică Remus ar fi fost cel care a contactat-o. În realitate, inculpata Păvăloiu Nela a fost nevoită să-i cedeze inculpatului Truică Remus această „afacere" pentru că ea s-a blocat la punerea în posesie a Pădurii Snagov retrocedate. Fiind audiat în fața instanței de judecată în data de 23.06.2017, martorul Aparaschivei Cristian Relu a declarat că îşi menține declarațiile date în cursul urmăririi penale.

Declarația martorului Aparaschivei Cristian Relu este confirmată sub acst aspect de convorbirea purtată în data de 28.09.2007, ora 15:36:13, de Remus Truică cu Păvăloiu Nela, redată în volumul 8, filele 5-7 din dosarul de urmărire penală:

> *REMUS TRUICĂ: Ce anume ce şi cum? N-ai contractul în față? Nu mă abat cu nimic de la contractul ăla! Ce anume să-ți spun în plus față de contract? Acolo scrie clar: Din momentul în care se face intabularea, din momentul în care se trece în Cartea Funciară, din nu ştiu ce, de atunci se întâmplă nu ştiu ce. E trecut în termene foarte clari! Nu numai că respectăm acele termene, dar chiar le plătim cu mult înainte de ceea ce scrie acolo!*
>
> *NELA: Nu este vorba despre avansurile către Paul, este vorba de faptul că tu ai vrut ceva, eu am acceptat, iar diferența între ce am făcut noi şi ce trebuie să fie acceptată de terțele persoane, trebuie să le spunem exact ce şi cum.*

Toate aceste probe dovedesc fără dubiu că inculpata Păvăloiu Nela cunoştea că terenul pe care l-a primit pe numele societății la care era administrator, SC ILKO STAR SRL, de la SC Reciplia SRL, provenea din săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență, față de inculpatul Al României Paul Philippe.

Intenția inculpatei Păvăloiu Nela de a ascunde sau disimula originea ilicită a bunului rezultă în primul rând din faptul că aceasta a adus ca aport social bunul respectiv la o societate care o are ca asociat unic şi administrator pe fiica sa, numita Şerban Ana Maria Iulia. Nu există o justificare economică a acestei operațiuni, având în vedere că SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL nu a desfăşurat nicio activitate nici înainte şi nici după dobândirea acestor bunuri.

Inculpata Păvăloiu Nela nu a obținut o contraprestație în urma acestui transfer al bunurilor, fiind vorba în realitate de un act cu titlu gratuit. Or, aceasta denotă că intenția inculpatei la efectuarea acestei operațiuni nu a fost una comercială, deoarece aceasta putea desfăşura o activitate economică reală şi în cadrul societății ILKO STR S.R.L., dacă intenționa acest lucru. În realitate, intenția inculpatei a fost aceea de a ascunde sau disimula proveniența bunului respectiv.

Această intenție rezultă şi din faptul că înființarea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL (la 24.07.2015) şi transferul bunurilor către această societate s-au realizat la scurt timp după formularea de către

inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii şi denunțului din data de 23.01.2015 şi respectiv din data de 15.04.2015, când se făceau cercetări în prezenta cauză cu privire la redobândirea de către acesta a dreptului de proprietate asupra terenului în discuție. Întrucât anterior fuseseră şi articole în presă pe tema acestor retrocedări, se poate justifica temerea inculpatei Păvăloiu Nela că cercetările începute vor conduce la acest teren, ceea ce a determinat-o să încerce prin această tranzacție să-i disimuleze proveniența ilicită, creând aparența unei dobândiri licite a lui de către SC MERSURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL.

Față de toate acestea, instanța de fond a constatat că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, urmând a dispune condamnarea inculpatei Păvăloiu Nela pentru această infracțiune.

n. Referitor la săvârşirea de către inculpatul Chiriac Theodor a infracțiunii de participație improprie la spălarea banilor, în legătură cu transmiterea suprafeței de teren de 1000 mp., primită ca mită în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor sale de serviciu.

Inculpatul CHIRIAC THEODOR este acuzat în rechizitoriu că, pentru a ascunde/disimula adevărata proveninţă a terenului primit cu titlu de mită de la TRUICĂ REMUS şi RECIPLIA SRL pentru punerea în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu încălcarea legii, i-a determinat pe numiții Matei Marian şi Matei Maria să semneze în calitate de cumpărători contractul de vânzare cumpărare nr. 27909 din 22.02.2008 pentru un teren forestier de 1000 mp în Snagov, iar la data de 01.04.2008 să semneze în calitate de vânzători contractul de vânzare cumpărare autentificat prin încheierea 1484 prin care acelaşi teren a fost vândut cumpărătorului de bună credință, Cacenco Aurelian, obținând un folos necuvenit de aproximativ 50.000 euro, primiți de la cumpărător, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de participație improprie la spălare a banilor prevăzută de art. 52 alin. 3 Cod penal raportat la art. 29 alin.1 lit. a din Legea 656/2002 aplicarea art. 5 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul judecății confirmă săvârşirea de către inculpatul Chiriac Theodor a acestei infracțiuni.

Așa cum s-a arătat anterior, pentru existența infracțiunii de spălare a banilor prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor (art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data faptelor) trebuie să existe un bun provenit din săvârșirea unei infracțiuni, o schimbare sau un transfer al acestui bun și intenția făptuitorului de a ascunde sau disimula originea ilicită a acestui bun.

Pentru a se reține infracțiunea de spălare a banilor nu este nevoie să se dispună o soluție de condamnare şi pentru infracțiunea predicat, din care a provenit bunul „spălat” de făptuitor, ci trebuie să se dovedească doar că acesta cunoştea că bunul provine dintr-o infracțiune.

De asemenea, pentru a se reține infracțiunea de spălare a banilor prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea

spălării banilor (art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data faptelor) nu are nicio relevanță dacă făptuitorul este şi autor al infracțiunii predicat, din care provine bunul ce a făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor.

În speță parchetul arată în actul de sesizare că infracțiunea predicat din care provine bunul supus spălării de către inculpatul Chiriac Theodor este infracțiunea de luare de mită, constând în primirea de către acesta a unei suprafețe de teren de 1000 mp. de la inculpatul Truică Remus, în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu de director al Direcției Silvice Ilfov, în care a facilitat punerea în posesie efectivă a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului retrocedat.

Nu are nicio relevanță faptul că retrocedarea terenului către inculpatul Al României Paul Philippe a fost una legală, deoarece infracțiunea de dare şi luare de mită se poate comite şi în legătură cu îndeplinirea în mod legal a atribuțiilor de seerviciu de către funcționarul public. Având în vedere că pentru această infracțiune de luare de mită comisă de către inculpatul Chiriac Theodor a intervenit prescripția răspunderii penale, parchetul a dispus prin rechizitoriu clasarea. Acest lucru nu are nicio relevanță pentru reținerea în sarcina inculpatului Chriac Theodor a infracțiunii de spălare a banilor, sub forma participației improprii, deoarece cele două infracțiuni sunt autonome una față de cealaltă.

Instanța reține că activitatea inculpatului Chiriac Theodor s-a circumscris momentului în care demersurile inculpatei Păvăloiu Nela de punere în posesie asupra terenului din Pădurea Snagov retrocedat inculpatului Al României Paul Philippe s-au blocat deoarece directorul Direcției Silvice Ilfov, martorul Capanu George, ca şi ceilalți reprezentanți ai acestei instituții din comisiile de fond funciar, se opuneau acestei retrocedări. Aşa cum s-a arătat anterior, acesta a fost şi motivul pentru care inculpata Păvăloiu Nela a „cedat" către SC RECIPLIA SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, drepturile succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe pe care le obținuse anterior prin contractul de mandat şi asistență de specialitate.

După această cedare a drepturilor succesorale, inculpatul Truică Remus a reuşit în scurt timp „deblecarea" situației, având în vedere că a fost înlocuit directorul Direcției Silvice Ilfov, Capanu George, cu inculpatul Chiriac Theodor, cu care inculpatul Truică Remus era prieten. Prin efectuarea de către inculpatul Chiriac Theodor a demersurilor pentru punerea efectivă în posesie asupra terenului retrocedat s-a deblocat situația, motiv pentru care se poate reține că primirea de către inculpatul Chiriac Theodor a terenului de 1000 mp. din Pădurea Snagov s-a făcut în legătură cu îndeplinirea de către acesta a atribuțiilor de serviciu.

În legătură cu relațiile inculpatului Truică Remus cu inculpatul Chiriac Theodor, martorul Aparaschivei Cristian Relu afirmă în declarația dată în fața instanței că: *„Întrebare procuror – Dar pe Chiriac Theodor il cunostea, de la Romsilva? Răspuns: După nume nu-mi dau seama, dar cunostea diverse persoane de la Romsilva. Întrebare procuror – Mentineti afirmatia conform căreia Dan Iovănescu omul de incredere al lui Truică a spus ca orice problema ce tine de Romsilva se rezolvă cu Chiriac? Răspuns: Da, mentin afirmati că domnul Iovănescu mi-a comunicat că orice problemă legată de Romsilva se rezolvă, nu-mi*

amintesc exact dacă mi-a spus si numele persoanei respective, dar el se ocupa de Romsilva." Aşa cum rezultă din probele administrate, inculpatul Truică Remus a şi folosit ulterior, în mod efectiv, influența pe care o avea pe lângă inculpatul Chiriac Theodor, pentru a reuşi punerea în posesie asupra suprafeței de teren din Pădurea Snagov retrocedate în urma demersurilor făcute de inculpata Păvăloiu Nela.

Relația de prietenie dintre inculpații Truică Remus şi Chriac Theodor este susținută în mod categoric de martor în declarația dată în fața instanței: *„Întrebare avocat inc Chiriac Theodor – Dacă îşi menține declarația de la urmărire penală potrivit careia Remus Truică era bun prieten cu Chiriac Theodor acesta il vizita frecvent acasă la Snagov? Răspuns da Întrebare avocat inc Chiriac Theodor – Cum isi jusitifica această declaratie? Răspuns l-am văzut deseori acolo. Întrebare avocat inc Chiriac Theodor –Ce insemnă deseori sau „frecvent" cum a declarat la urmărire penală? Răspuns Cu ocazia unor mese festive sau pur si simplu mese ocazionale. Întrebare avocat inc Chiriac Theodor – Este sigur vorba de inc. Chiriac Theodor şi nu de altă persoană care lucrează în Romsilva? Răspuns Da, sunt sigur."* Nu există nici un motiv pentru care martorul să mintă sub acest aspect, iar această susținere este confirmată şi de alte probe.

Afirmațiile martorului Aparaschivei Cristian Relu referitoare la relațiile de prietenie dintre cei doi inculpați sunt confirmate şi de martorul Cucu Ionuț, în declarația dată în cursul urmăririi penale în data de 26.02.2016 (aflată în volumul 7 din dosarul de urmărire penală, filele 86-92), în care acesta arată că „*Ştiu că domnul Chiriac Teodor era amic cu primarul din Snagov şi îl cunoştea pe domnul Truică. Fac această precizare întrucât în primăvara – vara anului 2007, anterior punerii în posesie a lui Paul, domnul Chiriac venise cu probleme de serviciu la Ocolul Silvic Snagov şi am hotărât să mergem să mâncăm la o terasa la lacul Snagov. De pe celălalt mal a venit Truică Remus cu o şalupă şi s-a aşezat la masa noastră, discutând cu domnul Chiriac ca şi cum se cunoşteau. Truică Remus a spus în discuție că se schimbă directorul Romsilva şi el ştie cine vine*." Din ultima afirmație a martorului rezultă că inculpatul Truică Remus ştia chiar că va fi schimbat directorul Direcției Silvice Ilfov şi că va fi înlocuit cu inculpatul Chiriac Theodor. În declarația dată în instanță la data de 20.10.2017 martorul Cucu Ionuț confirmă acest episod, arătând că *„la un moment dat cand eram impreună cu Chiriac Theodor pe o terasă pe malul lacului Snagov, la un moment dat pe acea terasă a intrat domnul Remus Truică care s-a apropiat şi l-a salutat pe domnul Chiriac şi s-au schimbat câteva amabilități după care a plecat in altă parte. De aceea am tras concluzia că cei doi se cunoşteau."*

Schimbarea directorului direcției silvice a fost un factor important, care a contribuit la punerea efectivă în posesie asupra terenului, deoarece directorul anterior al Direcției Silvice Ilfov, martorul Capanu George, arată în declarația dată în fața instanței la data de 20.10.2017 cu privire la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe privind Pădurea Snagov că *„A fost şi dorința mea şi a celorlalți colaboratori cu care lucram, de a nu retroceda această suprafață, de acord cu şeful de ocol cu ce a specificat dumnealui in această anexă"*. Apoi martorul mai arată că inculpatul Truică Remus a încercat să ia legătura cu el prin intermediul inculpatului Muşat Apostol, precizând că: *«Întrebare procuror – V-a*

solicitat inculpatul Apostol sau a intermediat inculpatul Apostol o intalnire intre dvs. si inculpatul Truică Remus? Răspuns Fostul primar de la Snagov mi-a spus odată că ar vrea domnul Truică să mă cunoască. Întrebare procuror – V-a spus pentru ce? Răspuns: Nu. Întrebare procuror – De unde ati tras concluzia că această intalnire se dorea a fi tot pentru retrocedarea pădurii de la Snagov? Răspuns: Fără sa imi spună domnul primar am făcut legatura că tot cu asta ar fi si nu am avut nici curiozitatea să il cunosc pe domnul Truică eu fiind legat de acest „nu retrocedare".» Această poziție a martorului a determinat și demersul inculpatului Al României Paul Philippe de a formula o plângere penală împotriva lui Capanu George – Director la Direcția Regia Națională a Pădurilor Romsilva în legătură cu refuzul de a pune în posesie terenul forestier, înregistrată cu nr. 100054/18.05.2007 – Inspectoratul de Poliție a Județului Ilfov (*filele 184-190, vol. 46 din dosarul instanței*).

De altfel, inculpatul Truică Remus arată în convorbirea telefonică purtată în ziua de 03.01.2008, ora 19:55:24, cu Shimon, redată în volumul 8 filele 24-26, că „*REMUS TRUICĂ: Mai mult sau mai puțin sunt șef acolo, deci să ajut mult să obții tot ceea ce ai nevoie în Snagov."*

Contribuția efectivă a inculpatului Chiriac Theodor la punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului retrocedat rezultă în primul rând din faptul că la data de 26.06.2007 inculpatul CHIRIAC THEODOR, delegat între timp în funcția de director, a semnat în numele Direcției Silvice Bucureşti adresa nr. 2850 prin care a cerut Ocolului Silvic Snagov să-l pună în posesie pe inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE cu o suprafață de 10 ha pădure în zona Fundul Sacului Snagov. În aceeaşi zi, 26.06.2007, s-a întocmit procesul verbal de punere în posesie a inculpatului AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, reprezentat de avocatul Ene Mihail, cu 10 ha de pădure în zona Fundul Sacului, potrivit hotărârii de validare nr. 7 din 14.01.2004 a comisiei județene pentru reconstituirea dreptului de proprietate.

De asemenea, acest lucru rezultă şi din declarația de martor dată de Berceanu Daniel în data de 21.02.2016 (filele 23-28, vol. 7 din dosarul de urmărire penală): *„Arăt că amplasamentul a fost indicat pe anexa 37 de domnul Chiriac şi nu s-a retrocedat exact pe trupul de pădure Fundul Sacului. În acea zonă care este izolată s-au retrocedat aproximativ 10 ha, iar restul s-a retrocedat în zona Snagov – Parc, potrivit indicațiilor domnului Chiriac care a colorat pe o hartă, de mână, amplasamentul care se retrocedează. Nu cunosc să se fi purtat corespondență oficială între comisie şi direcție cu privire la amplasament, respectiv cu privire la indicarea altui amplasament, având în vedere că suprafețe din Fundul Sacului au fost retrocedate altor persoane. Anexa 37 astfel aprobată de comisia locală a fost trimisă spre validare comisiei județene constituite la nivelul Instituției Prefectului Ilfov.*"

Primirea de către inculpatul Chiriac Theodor a unei suprafețe de teren de 1000 mp., în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, rezultă din faptul că la pagina 9 din plângerea depusă la parchet în data de 23.01.2015 inculpatul Al României Paul Philippe arată că *«De asemenea, o serie de alte prevederi cuprinse în Înțelegere sunt menite să asigure Reciplia SRL că subsemnatul accept că toate*

înstrăinările de teren din cele două imobile retrocedate şi pe care Reciplia SRL le-a „donat" unor diferite persoane reprezintă în fapt „cheltuieli" cu recuperarea acestor bunuri». Această susținere a inculpatului Al României Paul Philippe s-a dovedit a fi adevărată în ce privește suprafața de teren de 1000 mp din Pădurea Snagov, pe care SC RECIPLIA SRL i-a transmis-o după retrocedare inculpatului Chiriac Theodor (prin intermediul martorilor Matei Marian şi Matei Maria), după ce acesta a contribuit în calitate de director al Direcției Silvice Ilfov la punerea în posesie asupra Pădurii Snagov.

Din declarația de martor dată de Matei Marian în cursul urmăririi penale, la data de 01.03.2016 (filele 198-203, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), rezultă că terenul cumpărat de el de la Reciplia SRL era de fapt al inculpatului Chriiac Theodor: *"Acesta mi-a spus vrea să cumpere un teren forestier în Snagov lângă lac şi cantonul silvic şi m-a rugat să-l iau pe numele meu. Mi-a spus că nu-l ia pe numele său întrucât nu vrea să fie implicat în retrocedările de pădure. Cred că mi-a spus despre acel teren chiar înainte să semnez contractul de vânzare cumpărare.*

Am mers împreună cu Chiriac Theodor şi soția la notar la data stabilită de acesta. Mi-a spus că voi cumpăra de la o firmă dar nu ştiam a cui este. Soția nu a fost inițial de acord să facem acest lucru dar ulterior a acceptat.

La notar doar am semnat contractul dar nu ştiu ce bani s-au plătit. Am primit un exemplar al contractului de vânzare cumpărare pe care l-am remis ulterior lui Chiriac Theodor când a vrut să vândă terenul."

Fiind audiat nemijlocit de instanță la data de 20.10.2017 instanța a putut constata veridicitatea celor declarate de martor, care a arătat că:

„Fiind mecanic de meserie l-am cunoscut pe domnul Chiriac Theodor cu care ne-am împrietenit şi mergând pe la diverse saloane auto, dânsul având maşină si venind să o repare la mine, mi-a propus domnul Chiriac să iau diverse bunuri pe numele meu cu motivația că este o persoană publică si că între timp sa le treacă pe numele dansului cand se va rezolva problema.

Întrebare procuror – Ce bunuri v-a propus să luati pe numele dvs?

Răspuns: Masină, casă. Două BMW-uri si un Ferrari. Casa era in Snagov.

Întrebare procuror –Teren in Snagov v-a propus să luati?

Răspuns : Da, cel cu pădurea.

Întrebare procuror – Relatati-ne despre achizitionarea acelei suprfete de teren, cand v-a propus, ce demersuri ați efectuat?

Răspuns: Mi-a spus că o să aibă niste terenuri pe care nu poate să le ia pe numele dumnealui si să merg să le iau pe numele meu. Asta s-a intamplat in 2009. E posibil să fie alt an dar cred că in 2009."

Fiind întrebat dacă inculpatul Chiriac Theodor a plătit vreo sumă de bani pentru aceste teren martorul a răspuns *„Nu am văzut. Nu ştiu dacă a plătit vreo sumă de bani."* Având în vedere, însă, faptul că era vorba de un teren la punerea în posesia căruia a participat efectiv, modul în care inculpatul a procedat pentru cumpărarea acestuia şi faptul că la scurt timp l-a vândut, instanța reține că sunt probe concludente că inculpatul Chiriac Theodor nu a plătit nici un ban pentru terenul acesta. De altfel, inculpatul nici nu s-a apărat în modul acesta, ci a afirmat că nu ar fi fost terenul său, ci al numitului Matei Marian. Apărarea inculpatului va

fi înlăturată, având în vedere că martorul Matei Marian nu are nici resursele necesare şi nici vreun interes pentru cumpărarea şi revânzarea terenului respectiv, ci din probele administrate rezultă clar că a fost doar un interpus al inculpatului Chiriac Theodor, pentru a nu se depista fapta de corupție săvârşită.

Declarația martorului Matei Marian este confirmată şi de declarația dată de soția acestuia, martora Matei Maria (filele 483-489, vol. 7 din dosarul de urmărire penală) în care aceasta arată că *„Nu pot preciza exact perioada, dar în cursul aceluiaşi an soțul meu mi-a spus că Theodor Chiriac a achiziționat un teren, dar că contractul de vânzare cumpărare a fost încheiat pe numele soțului meu întrucât Chiriac Theodor era o persoană publică şi acest lucru ar fi atras atenția. În plus, automat, Chiriac Theodor ar fi trebuit să menționeze acest lucru în declarația de avere, iar el nu-şi dorea acest lucru. Nu ştiu unde anume era situat terenul în cauză, despre ce suprafață era vorba, cine era vânzătorul şi cu ce sumă fusese achiziționat de către Chiriac."*

În declarația dată în fața instanței la data de 2.03.2018 martora Matei Maria şi-a menținut declarațiile, arătând că

„Eu sunt soția lui Matei Marian care a avut in posesie un pământ care i-a aparținut de fapt lui Theodor Chiriac care ulterior a fost vândut.

Mai sunt pe numele soțului meu inca două terenuri şi o casă în Snagov, care sunt de fapt tot ale lui Chiriac Theodor.

Întrebare procuror – Dvs. ştiti unde se află terenul acela care ați spus că era a lui Chiriac Theodor?

Răspuns Nu, nu ştiu."

Fiind o persoană căsătorită, martorul Matei Marian nu a putut vinde terenul respectiv fără soția sa, astfel încât a fost nevoie şi de prezența acesteia la notar. Declarația martorei din fața instanței este concludentă sub acest aspect *„Atunci cand mi-a spus că trebuie să mergem să se poată vinde, mi-a spus că a fost achizitionat pe numele lui un teren care este de fapt a lui Chiriac Theodor dar dansul este persoană publică şi a fost doar o formalitate, a fost luat pe numele lui şi se va vinde curând. Eu nu am a fost de acord. Am zis că nu e normal, de ce să fie pe numele lui şia azis că se va vinde curând."*

Având în vedere că martorii Matei Marian şi Matei Maria sunt simpli muncitori, cu venituri foarte modeste şi cu patru copii în întreținere, instanța reține că sunt veridice declarațiile acestora potrivit cătrora bunurile respective, achiziționate pe numele lor, inclusiv terenul în discuție, sunt în realitate ale inculpatului Chiriac Theodor.

Faptul că terenul a fost vândut ulterior pentru suma de 45000-50000 de euro, iar banii au fost încasați de inculpatul Chiriac Theodor rezultă din declarația aceluiaşi martor, Matei Marian (filele 490-509, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), în care acesta arată că „*Nu-mi amintesc la cât timp de la achiziția terenului de 1000 mp acesta a fost vândut. Rolul meu a fost acela de a mă deplasa la notar, la cererea lui Chiriac pentru a semna actele. Nu m-am ocupat de găsirea unui cumpărător şi nu-mi amintesc dacă soția m-a însoțit. Prețul vânzării a fost de 45.000 euro sau 50.000 euro. Eu am primit 10.000 euro, din care i-am folosit pentru achiziția unei maşini. Banii i-am primit în mână de la Chiriac Theodor şi*

de față nu a fost vreo persoană. Soția mea a aflat despre primirea cestor bani imediat."

Martorul confirmă acest lucru în declarația dată în fața instanței, în care arată că inculpatul Chriac Theodor s-a ocupat de revânzarea terenului, a găsit cumpărătorul şi s-a ocupat de acte: *„Întrebare procuror – Cine s-a ocupat de vanzarea lui? Răspuns Chiriac, de toate aspectele: a găsit cumpărătorul si s-a ocupat de acte."* Declarația martorului este confirmată şi de declarația soției acestuia, martora Matei Maria.

Toate aceste probe dovedesc intenția inculpatului Chiriac Theodor de a disimula sau a ascunde proveniența ilicită a terenului de 1000 mp., provenit din infracțiunea de luare de mită comisă de el în legătură cu retrocedarea şi punerea în posesie asupra Pădurii Snagov. Martori audiați arată care a fost motivul pentru care inculpatul Chiriac Theodor a achiziționat terenul în mod fictiv pe numele lor, iar declarațiile lor nu pot fi puse sub semnul întrebării deoarece nu există nici un motiv pentru care aceştia să dea declarații nereale. Dimpotrivă, relațiile apropiate dintre inculpatul Chiriac Theodor şi martori şi veniturile modeste ale acestora din urmă sunt argumente solide pentru a reține veridicitatea declarațiilor acestora în sensul că terenul de 1000 mp achiziționat a fost achiziționat pe numele lor pentru că inculpatul Chiriac Theodor nu a dorit să-l achiziționeze direct pe numele lui. Or, singurul motiv plauzibil pentru care inculpatul Chiriac Theodor a procedat în acest mod a fost intenția sa de a ascunde proveniența ilicită a acestui imobil.

Este vorba în speță de un mecanism complex de a-şi asigura produsul infracțiunii, care constă în intepunerea fictivă a unor persoane, pentru ca inculpatul Chriac Theodor că obțină produsul infracțiunii de luare de mită.

Fiind întrunite toate condițiile pentru a se reține în sarcina inculpatului Chiriac Theodor infracțiunea de spălare a banilor, sub forma participației improprii, instanța de fond a dispus condamnarea inculpatului pentru această infracțiune. Forma participației improprii se reține în speță deoarece martorii Matei Marian şi Matei Maria au acționat din culpă, necunoscând că terenul provine din săvârşirea de către inculpatul Chiriac Theodor a infracțiunii de luare de mită şi nici intenția acestuia de a ascunde sau disimula originea ilicită a bunului.

o. Referitor la infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat reținută în sarcina inculpaților Truică Remus, Roşu Robert Mihăiță, Tal Silberstein şi Steinmetz Benyamin, în forma constituirii, şi Marcovici Marius Andrei, Moshe Agavi, Andronic Dan Cătălin şi Mateesu Lucian în forma aderării

În sarcina inculpaților TRUICĂ REMUS, ROŞU ROBERT MIHĂIȚĂ, TAL SILBERSTEIN şi BENYAMIN STEINMETZ s-a reținut în actul de sesizare că, începând cu 1 noiembrie 2006, împreună cu SHIMON SHEVEZ, *netrimis în judecată*, au constituit un grup infracțional (la care au aderat ulterior alte persoane, respectiv inculpații MARCOVICI MARIUS, MOSHE AGAVI, ANDRONIC DAN CĂTĂLIN, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU), având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea 10/2001, Legea 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv

oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea şi complicitatea la săvârşirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenței, reale, asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până la începutul anului 2010, săvârşind pentru realizarea scopului grupului în mod direct infracțiuni de corupție/asimilate acestora (dare de mită, complicitate la abuz în serviciu, trafic de influență – expuse în continuare), faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Având în vedere că în ceea ce-l priveşte pe inculpatul Truică Remus instanța va reține ca lege penală mai favorabilă vechiul Cod penal, infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat reținută în sarcina acestuia se încadra în prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, care reglementa în mod identic această infracțiune înainte de 1.02.2014.

Inculpatul ANDRONIC DAN CĂTĂLIN este acuzat în rechizitoriu că a aderat, începând cu anul 2007, la grupul infracțional organizat constituit la data de 01.11.2006 de inculpații TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ ŞI BENYAMIN STEINMETZ (grup la care ulterior au aderat şi alte persoane, respectiv inculpații MARCOVICI MARIUS ANDREI, MOSHE AGAVI, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU) având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea 10/2001, Legea 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea şi complicitatea la săvârşirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenței, reale, asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până la sfârşitul anului 2013, susținând acțiunile acestuia (prin participarea la discuții/negocieri cu cumpărătorul de influență, întocmirea/coordonarea apariției/realizării în mass-media de articole/emisiuni favorabile/defavorabile cumpărătorului de influență, convingându-l astfel să rămână în înțelegere cu RECIPLIA SRL, efectuarea de analize de presă şi acțiuni în favoarea grupului, menținerea legăturii cu ceilalți membrii, dar şi cu cumpărătorul de influență şi soția acestuia, atragerea altei persoane care să adere la grup) şi ajutând la săvârşirea unor astfel de infracțiuni de corupție (expuse în continuare), faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de constituirea unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Inculpatul MARCOVICI MARIUS ANDREI este acuzat în rechizitoriu că a aderat, începând cu anul 2007, la grupul infracțional organizat constituit la data de

01.11. 2006 de inculpații TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ ŞI BENYAMIN STEINMETZ (grup la care ulterior au aderat şi alte persoane, respectiv inculpații ANRDRONIC DAN CĂTĂLIN, MOSHE AGAVI, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU) având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea 10/2001, Legea 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea şi complicitatea la săvârşirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenței, reale, asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până la sfârşitul anului 2013, susținând acțiunile acestuia prin menținerea legăturii între membrii grupului şi între aceştia şi cumpărătorul de influență AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE, susținerea acțiunile de traficare a influenței săvârşite de TRUICĂ REMUS şi TAL SILBERSTEIN, întărind convingerea cumpărătorului de influență asupra reuşitei acțiunilor de revendicare urmare a relațiilor şi influenței membrilor grupului în lumea politică, media şi de afaceri, inclusiv prin calitatea sa de consilier al primului ministru, iar după anul 2010 a păstrat legătura constant cu cumpărătorul de influență, dându-i de înțeles că doar prin influența grupului va putea obține bunurile revendicate, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de constituirea unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Inculpatul MATEESCU LUCIAN CLAUDIU este acuzat în rechizitoriu că a aderat, începând cu anul 2011 (luna octombrie), la grupul infracțional organizat constituit la data de 01.11.2006 de inculpații TRUICĂ REMUS, ROȘU ROBERT, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ şi BENYAMIN STEINMETZ (grup la care ulterior au aderat şi alte persoane, respectiv inculpații ANRDRONIC DAN CĂTĂLIN, MOSHE AGAVI, MARCOVICI MARIUS ANDREI) având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea 10/2001, Legea 247/2005) prin infracțiuni de corupție/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/bunuri persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare a acestor proprietăți sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze potrivit scopului grupului, instigarea şi complicitatea la săvârşirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziție/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenței, reale, asupra funcționarilor publici, grup în cadrul căruia a acționat apoi până la sfârşitul anului 2013 potrivit dispozițiilor date de inculpatul TAL SILBERSTEIN, preluând rolul inculpatului TRUICĂ REMUS în activitatea infracțională a grupului pentru obținerea unor bunuri revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL, menținând legătura între acesta şi membrii grupului şi susținând activitatea de traficare a influenței realizată de inculpatul TAL

SILBERSTEIN, întărindu-i convingerea asupra reuşitei acţiunilor de revendicare urmare a relaţiilor şi influenţei membrilor grupului în lumea politică, media şi de afaceri, dându-i de înţeles că doar prin influenţa grupului va putea obţine bunurile revendicate, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de constituirea unui grup infracţional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 Cod penal – în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Inculpatul MOSHE AGAVI este acuzat în rechizitoriu că a aderat, începând cu anul 2007, la grupul infracţional organizat constituit la data de 01.11. 2006 de inculpaţii TRUICĂ REMUS, ROŞU ROBERT, TAL SILBERSTEIN, SHIMON SHEVEZ şI BENYAMIN STEINMETZ (grup la care ulterior au aderat şi alte persoane, respectiv inculpaţii MARCOVICI MARIUS, ADRONIC DAN CĂTĂLIN, MATEESCU LUCIAN CLAUDIU) având drept scop dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăţilor (Legea 10/2001, Legea 247/2005) prin infracţiuni de corupţie/asimilate acestora, respectiv oferire de bani/ bunuri persoanelor din cadrul autorităţilor/instituţiilor deţinătoare a acestor proprietăţi sau altor persoane cu influenţă asupra funcţionarilor publici în scopul determinării acestora să acţioneze potrivit scopului grupului, instigarea şi complicitatea la săvârşirea de către aceste persoane a infracţiunii de abuz în serviciu (prin punerea la dispoziţie/semnarea înscrisurilor necesare), traficarea influenţei, reale, asupra funcţionarilor publici, grup în cadrul căruia a acţionat apoi până la sfârşitul anului 2013, în directa coordonare a inculpatului TAL SILBERSTEIN pentru realizarea scopului grupului, păstrând legătura între acesta şi inculpaţii BENYAMIN STEINMETZ şi TRUICĂ REMUS, punându-i la curent cu rezultatul demersurilor efectuate, participând la întâlniri cu cumpărătorul de influenţă, îndeplinind dispoziţiile date de ceilalţi membrii, faptă care, în opinia parchetului, întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de constituirea unui grup infracţional organizat, prevăzut de art. 367 alin. 1 Cod penal - în forma aderării, cu aplicarea art. 5 Cod penal.

Instanţa de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpaţii Truică Remus, Roşu Robert Mihăiţă, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin, Marcovici Marius Andrei, Moshe Agavi, Andronic Dan Cătălin şi Mateesu Lucian a acestei infracţiuni.

Potrivit dispoziţiilor art. 367 alin. 6 Cod penal, prin *„grup infractional organizat se intelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumita perioada de timp si pentru a actiona in mod coordonat in scopul comiterii uneia sau mai multor infractiuni.”*

În primul rând nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale acestei infracţiuni pentru că, aşa cum s-a arătat anterior, singurul inculpat din cadrul presupusului grup infracţional organizat care a comis infracţiunea de trafic de influenţă este inculpatul Truică Remus, în sarcina celorlalţi inculpaţi nereţinându-se comiterea vreunei infracţiuni. Aşadar, nu este întrunită condiţia obiectivă a existenţei cel puţin a trei persoane care să constituie un grup infracţional organizat cu scopul săvârşirii de infracţiuni.

În al doilea rând, nu se poate reține că scopul înființării SC Reciplia SRL ar fi fost acela de săvârșire a unor infracțiuni de corupție, ci acesta a fost unul licit, de achiziționare a drepturilor succesorale ale inculpatului Al României Paul Philippe. Chiar dacă inculpatul Truică Remus a săvârșit infracțiunea de trafic de influență descrisă mai sus, nu rezultă din nicio probă că acesta s-ar fi înțeles cu ceilalți inculpați care dețin părți sociale la această societate ca scopul societății să îl constitie săvârșirea de fapte de corupție. În susținerea caracterului licit al înființării societății Reciplia SRL stă și faptul că unul din deținătorii unor părți sociale la această societate, martorul Dimofte Radu, nu a fost trimis în judecată pentru vreo infracțiune.

Inculpații Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz sunt cetățeni israelieni care se cunosc și desfășurau afaceri împreună dinainte de întemeiarea societății Reciplia SRL, iar inculpatul Truică Remus l-a cunoscut pe Tal Silberstein înainte de înființarea acestei societăți, ca urmare a desfășurării unor activități licite de consultanță.

Legătura reprezentanților acestei societăți cu unul din inculpații despre care parchetul susține că ar fi fondat grupul infracțional organizat, respectiv cu Robert Roșu, s-a făcut ulterior înființării societății Reciplia SRL și ulterior încheierii proiectului de contract de cesiune a drepturilor litigioase, din septembrie 2006. Din probe rezultă că proiectul acestui contract a fost redactat de avocatul Leți Octavian, în acest sens fiind declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela din 18.12.2015 şi din 25.01.2019, ale inculpatului Truică Remus din 10.12.2015 şi din 24.02.2017, ale martorei Cuniță Mihaela din 20.04.2016, dar şi ale mai multor avocați din cadrul SCA Țuca, Zbârcea şi Asociații (Dragoş Apostol - declarația din 25.05.2018; Hrisafi Josan Ioana Amalia - declarația din 11.05.2018; Pereş Alexandra Iulia – declarația din 25.05.2018: Gelepu Ioana Monica – declarația din 11.05.2018).

Din declarația dată de martorul Zbârcea Gabriel în fața instanței, la data de 02.03.2018, rezultă că inculpatul Truică Remus, ca reprezentant al SC Reciplia SRL, a luat legătura mai întâi cu el, ca reprezentant al societății de avocatură, și de-abia după aceea cu inculpatul Robert Roșu Mihăiță: *„În luna septembrie a anului 2006 am fost contactat telefonic de domnul Truică Remus care mi-a solicitat o întâlnire în legătură cu un potențial proiect imobiliar care avea legătură cu un contract de cesiune de drepturi litigioase încheiat cu domnul Paul Al României (...) am organizat această întâlnire la sediul societății noastre de avocați, împreună cu avocatul Robert Roşu, care coordona departamentul de litigii, şi, de asemenea, cu un avocat de drept imobiliar, cred că este vorba de Dragoş Apostol”*.

Nu se poate reține din nicio probă că societatea Reciplia SRL ar fi fost constituită de inculpați cu scopul de a-și ascunde identitatea, ci aceasta este o societate comerciala românească, înființată în data de 7.12.2005, cu un capital social de 200 lei, având ca obiect de activitate promovarea şi dezvoltarea de proiecte imobiliare in Romania. De asemenea, societatea Reciplia LTD a fost înființata în data de 19 septembrie 2005 şi are sediul social in Nicosia, Cipru, iar

capitalul social al ei a fost împărțit între asociați potrivit normelor legale din țara de înființare.

Societatea Reciplia SRL nu a desfasurat nicio altă activitate în afara celei de dezvoltare imobiliară și ea a reprezentat ceea ce în termeni de specialitate se denumește ca fiind un *special-purpose vehicle* ("SPV"), adică o entitate comercială cu scop special, care are unele avantaje economice certe, dezvoltate în literatura de specialitate. Martorul Bejenaru Andrei, audiat de instanță, arată că *„(...) Intrebare avocat inc. Reciplia – Cunoasteti modalitatea in care s-a derulat aceasta afacere prin intermediul societatii Reciplia SRL detinuta de Reciplia Ltd din Cipru? Apreciati ca prin aceasta modalitate s-a urmarit ascunderea unui demers ilicit sau era o modalitate uzuala de derulare a unei investiti imobiliare? Raspuns – Reciplia SRL era organizata potrivit legii si asigura o forma de transparenta a rezultatelor financiare, pe care o consider un avantaj in derularea unor astfel de investitii."*

Desfășurarea efectivă de către societatea Reciplia SRL a activității pentru care a fost creată, respectiv de afaceri în domeniul imobiliar, rezultă și din unele convorbiri telefonice purtate de către inculpați. Astfel, din convorbirea telefonică din data de 07.01.2013, ora 20.36, dintre TAL SILBERSTEIN și MATEESCU LUCIAN, rezultă că aceștia discutau despre caracteristicile urbanistice și economice ale unui teren (filele 341-342, vol. 8 din dosarul de urmărire penală):

TAL SILBERSTEIN: Foarte bine. Spune-mi ceva: Cât de mare este terenul de la Ministerul de Externe?

LUCIAN: Ce este liber sau ce a fost...? A, nu, la Ministerul de Externe este 4800.4812, ceva de genul ăsta.

TAL SILBERSTEIN: Și ce este permis să se construiască?

LUCIAN: Ce este...?

TAL SILBERSTEIN: Permis să se construiască.

LUCIAN: Poți să construiești suprafața terenului înmulțit cu 1.8, asta e deasupra pământului. Deci, asta înseamnă exact 59 de mii de metri pătrați deasupra pământului.

TAL SILBERSTEIN: Ok. Bine. Rezidențial sau...?

LUCIAN: Rezidențial,da.

TAL SILBERSTEIN: Ok. Și cu cât se vinde rezidențialul acolo?

Faptul că inculpații își doreau desfășurarea aceleiași activități imobiliare și după ce au apărut neînțelegerile dintre inculpatul Al României Paul Philippe și reprezentanții societății Reciplia SRL, rezultă din declarația dată de martorul Borbely Dan Gabriel în fața instanței de judecată, la 16 februarie 2018: *„in contextul neînțelegerilor care existau la momentul respectiv intre Reciplia si Al Romaniei ceea ce discuta domnul Mateescu cu Paul Al Romaniei, respectiv chestiuni de evaluare de terenuri, erau cam singurele discuții care se mai purtau in acel moment, după perceptia mea".*

De asemenea, acest lucru rezultă și din înregistrarea convorbirii telefonice dintre MARCOVICI MARIUS ANDREI și LUCIAN MATEESCU, din data de 05 martie 2012, ora 11.51 (filele 220-222, vol. 8 din dosarul de urmărire penală), care denotă că inculpații Marcovici Marius Andrei și Lucian Mateescu au perceput

afacerea ca fiind una legală, care se poate încheia pe cale amiabilă, iar nu ca pe o activitate specifică a unui grup infracțional organizat:

LUCIAN MATEESCU: Da? Şi propunerea, ca să scăpăm, să nu mai ne trecem dintr-o mână într-alta, şi să nu ştiu ce, să facem o compensaţie cu un act adiţional pe ce aveam să le dăm, adică nu mai dăm cei 20% din Băneasa, să dăm mai puţin din Băneasa, să dăm monta cu totul, ştii? Acum asta a fost propunerea mea. Noi economisim o pălărie de bani, cel puţin 100... de kile, acum...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Şi ei la fel că şi ei au de plătit, dacă e...

LUCIAN MATEESCU: Şi ei la fel, şi au TVA şi nu ştiu ce şi aia. Şi acum, Serghei a zis: Domnule, eu sunt de acord, Bogdan a zis că sunt de acord, Tal a zis ca e de acord. Să mă întâlnesc şi eu cu ei şi să intru la baionetă, să vedem exact în ce procente. Eu vreau să îi aduc într-un procent de 2 la 1...

MARCOVICI MARIUS ANDREI: Aha...

LUCIAN MATEESCU: Adică, chiar dacă terenul e verde la montă, o să zic, Mă, ok, cât face? 5 lei, 500, da? Acolo cât e? 200. Hai, mă, să o închidem pe 2 la 1...

Niciunul dintre inculpaţi nu şi-a ascuns identitatea, ci aceştia s-au afişat în diferite momente, faţă de diferite persoane, ca reprezentanţi ai societăţii Reciplia SRL. Nu rezultă din probe că inculpaţii ar fi acţionat prin persoane interpuse, care să fie trecute în societate ca asociaţi fictivi.

Societatea Reciplia SRL a angajat firme reputate pentru a-i acorda consultanţă juridică ori pentru ţinerea evidenţei contabile şi achitarea taxelor şi impozitelor către stat, nedesfăşurând activităţi obscure sau netransparente.

Astfel, martorul Radu Gabriel, care deţine firma de contabilitate care s-a ocupat de evidenţele contabile ale societăţii Reciplia S.R.L., arată în declaraţia dată în cursul urmăririi penale la data de 18.02.2016 (fila 334, vol. 6 din dosarul de urmărire penală) că*"Înainte ca Marius Marcovici sa fie administrator discutam cu Sandra despre plata serviciilor, taxelor care trebuiau platite. Noi completam documentele si le trimiteam la adresa de corespondenta cu posta sau se faceau plati prin internet banking. Dupa preluarea mandatului de catre Marius Marcovici am discutat acesta despre plăţi, taxe, etc. direct sau prin email. Plăţile vizau în principal activele achizitionate de firmă, litigiile pe care le avea Reciplia sau cele care îl vizau pe prinţul Paul."* Mai mult, în aceeaşi declaraţie martorul arată că: *" Precizez ca nu am discutat cu Tal Silberstein, Shimon Shevez, Beny Steinmetz, Moshe Agavi despre operaţiunile pe care să le înregistrez în contabilitatea societăţii."* O astfel de modalitate de lucru, care reiese din declaraţia martorului care s-a ocupat de contabilitatea firmei, nu caracterizează o asociaţie infracţională, ci una licită.

De asemenea, înainte de semnarea contractului de cesiune de drepturi succesorale din 1.11.2006, societatea Reciplia SRL, prin reprezentanţi, a solicitat firmei de avocatură întocmirea unui raport de *due diligence,* la care au contribuit mai mulţi avocaţi din cadrul societăţii de avocatură Ţucă, Zbârcea şi asociaţii, concluziile acestui raport fiind pozitive atât în ceea ce priveşte calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul Philippe, cât şi în legatură cu posibilităţile de recuperare a unora dintre bunurile analizate. De aici rezultă buna

credință a inculpaților Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz în asocierea cu inculpatul Truică Remus, având în vedere că ei au avut inițiativa întocmirii acestui raport, care a fost tradus și le-a fost prezentat și în limba engleză. Din acest motiv, săvârșirea de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență, în calitatea sa de reprezentant de fapt a societății Reciplia SRL în România, nu înseamnă că toți ceilalți asociați, care locuiau în străinătate, ar fi avut cunoștință de acest lucru și ar fi urmărit prin înființarea societății săvârșirea de infracțiuni de corupție.

Așa cum s-a arătat anterior, inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul la retrocedarea bunurilor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, ce au făcut obiectul prezentei cauze, ceea ce constituie un alt argument pentru reținerea scopului licit al societății.

Convorbirile telefonice interceptate în cauză și depuse la dosar nu relevă existența unor relații de tipul celor care caracterizează un grup infracțional organizat, respectiv existența unui lider autoritar, împărțirea atribuțiilor infracționale între membri grupului, folosirea frecventă a unor mijloace ilicite pentru atingerea scopului grupului, ci denotă existența unor relații normale între partenerei de afaceri.

Caracterul licit al afacerii, în viziunea inculpatului Benyamin Steinmetz, deținătorul majorității părților sociale ale societății Reciplia SRL, rezultă chiar din afirmațiile făcute de acesta în locuința inculpatului Al României Paul Philippe, când a fost înregistrat pe ascuns de unul din participanții la întâlnire (redate la fila 86 din rechizitoriu): *"Dupa cum stiti, noi ne ocupam de afaceri in marile tari, daca inseamna ceva, suntem persoane foarte seriose, considerati-ne oameni foarte seriosi, onesti. Vrem doar ... suntem doar oameni de afaceri, nu ne intereseaza altceva mai mult. Sunt recunoscator pentru aceasta oportunitate de a va intalni fata in fata si singura motivatie a noastra aici este ca dorim sa investim foarte multi bani in afacerea asta, avand un low profile. Consider ca e timpul sa aducem asta la devarata valoare. Cu intelegere buna de ambele parti si intr-o atmosfera palcuta, pentru ca probabil impreuna putem clarifica si rezolva asta si sa va sustinem, sa lucram din greu si sa va fim aproape. Sunt sigur ca daca vreti, puteti sa verificati ceea ce spunem. Daca v-as fi sunat, v-as fi spus. Nu as fi ascuns!"*

Același aspect al caracterului licit al afacerii pentru inculpatul Tal Silberstein rezultă și din probele administrate în legătură cu faptele imputate acestuia, el fiind prezent și la această întâlnire la care Benyamin Stenmetz a făcut afirmația de mai sus.

Întrucât este vorba de o afacere licită, de întemeiere a unei societăți comerciale cu un obiect de activitate licit, nu se poate reține în sarcina celor care au colaborat cu această societate săvârșirea infracțiunii de aderare la un grup infracțional organizat. Așa cum s-a arătat anterior, toate actele comise de inculpații Roșu Robert Mihăiță, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu și Andronic Dan Cătălin în legătură cu activitatea SC Reciplia SRL au fost acte licite.

Inculpatul Roşu Robert Mihăiță a desfăşurat doar activități de asistență juridică, în calitatea sa de avocat în cadrul unei firme de avocatură cu care societatea Reciplia SRL încheiase un contract. Activitatea sa este similară cu cea a martorului Radu Gabriel, care deține firma de contabilitate care s-a ocupat de evidențele contabile ale societății Reciplia S.R.L., respectiv asigurarea unor servicii pentru această societate, fără nicio implicație penală.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei a fost administratorul societății Reciplia SRL după săvârşirea infracțiunii de trafic de influență de către inculpatul Truică Remus și după ieșirea acestuia din societate. Toate actele sale au fost acte licite, de administrare curentă a societății, de semnare a unor contracte, de plată a unor sume de bani datorate, semnarea actelor contabile etc. Nu se poate reține vreo participare a sa la vreun act de natură penală şi nici vreo intenție de a adera la un grup infracțional.

Inculpatul Mateescu Lucian a desfăşurat tot acte licite, legate în principal de valorificarea terenurilor dobândite de societatea Reciplia SRL, prin dezvoltarea unor proiecte imobiliare, dar ținea legătura şi cu inculpatul Al României Paul Philippe, în vederea eventualității dobândirii unor noi imobile. Aşa cum s-a arătat anterior, activitatea acestuia s-a desfăşurat tot după săvârşirea infracțiunii de trafic de influență de către inculpatul Truică Remus şi nu se circumscrie vreunei fapte penale.

Colaborarea sa cu societatea Reciplia SRL a început ca urmare a recomandării făcute de Andronic Dan Cătălin, care i l-a prezentat inculpatului Tal Silberstein, aşa cum rezultă şi din declarația inculpatului Mateescu Lucian dată în fața instanței de judecată la data de 10.02.2017, în care arată că *„În acest context arăt că dintr-o discuție purtată cu dl. Dan Andronic în luna octombrie 2011 am înțeles de la acesta că are un prieten interesat în evaluarea unor proprietăți imobiliare în studiul şi crearea unor planuri de afaceri şi de dezvoltare pentru aceste bunuri imobiliare şi de consultanță pe partea de vânzări a acestora. Astfel, în concret, în data de 18.10.2011 are loc prima întâlnire între dl. Dan Andronic, dl. Tal Silberstein şi mine”*. Prin urmare nu este vorba de relații infracționale, ci de relații de prietenie dintre inculpați.

Afirmațiile inculpatului Mateescu Lucian referitoare la natura relațiilor dintre inculpați sunt confirmate şi de declarațiile inculpatului Andronic Dan Cătălin, date în fața instanței de judecată la data de 14 decembrie 2018, în care arată că: *„În cursul anului 2011 Tal Silberstein m-a rugat să mă gandesc dacă ştiu pe cineva specializat in imobiliare. Primul om la care m-am gândit şi singurul a fost Lucian Mateescu pentru că îl ştiam ca un om muncitor, bun profesionist. Dacă îmi aduc bine aminte, chiar în acel moment Lucian Mateescu înceta colaborarea cu o mare firmă imobiliară, deci era un moment bun şi pentru el. Nu imi aduc aminte ca Tal Silberstein să imi fi spus exact despre ce e vorba, dar i-am pus în legătură, urmând să stabilească detaliile unei eventuale colaborări ei doi sau împreună cu cei care mai erau implicati. De altfel, , in afară de discuția de introducere nu am fost implicat în niciun fel şi nu am participat la discuțiile în care Lucian Mateescu şi-a negociat contractul de consultanță”*. Aşa cum s-a arătat anterior, activitatea inculpatului Andronic Dan Cătălin în cadrul societății

Reciplia SRL a fost una minimă, rezumată doar la câteva consultații date în domeniul relațiilor publice. Nefiind nicio dovadă că inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi cunoscut de existența vreunei grupări infracționale și ar fi intenționat să ajute în vreun fel ori să adere la această grupare, nu se poate reține în sarcina lui săvârșirea infracțiunii de aderare la un grup infracțional organizat.

Faptul că inculpații care erau colaboratori externi ai societății Reciplia SRL nu cunoșteau amănunte despre activitatea administrativă a acesteia rezultă şi din convorbirea telefonică dintre administratorul Reciplia SRL, inculpatul Marcovici Marius Andrei, și domnul Hans Mejir din 14 mai 2012, ora 10.48 (filele 294-301, vol. 8 din dosarul de urmărire penală):

„MARCOVICI MARIUS ANDREI: Da, te rog să faci asta. Și te rog să nu menționezi specificații, să spunem, despre cashflow, adică să spunem, pe lună vindem 50.000, dar nu spune detalii zilnice, întrucât așa cum ți-am zis, nu vreau să știu cât face LUCIAN, și sunt aproape sigur că el nu trebuie... noi să știm... adică e afacerea lui cu SHIMON, deci, înțelegi."

Or, dacă ar fi vorba de o "aderare" a colaboratorilor la un grup infracțional organizat, membri acestuia ar fi trebuit să urmărească același scop, care să se circumscrie unei activități infracționale a grupului.

Inculpatul Moshe Agavi a fost tot un consultant imobiliar al societății, lucrând și pentru alte proiecte imobiliare ale inculpatului Benyamin Steinmetz sau ale altor persoane. Acesta nu a avut nicio implicare în săvârșirea vreunei infracțiuni, el fiind implicat doar prin câteva acte comise după dobândirea de către societatea Reciplia SRL a bunurilor imobile ce puteau fi exploatate prin proiecte imobiliare. Rolul său în cadrul societății este precizat de martorul Bejenaru Andrei în declarația dată în cursul urmăririi penale la data de 21.12.2015 (fila 139, vol. 6 din dosarul de urmărire penală) în care arată că: *"De asemenea, spre sfarsitul anului 2008 am inceput sa discut si cu Moshe Agavi din partea Reciplia SRL. Acesta era un fel de consultant care se ocupa cu identificarea potentialului imobiliar si urbanistic al terenurilor care faceau parte din contractul Reciplia SRL sau pe care aceasta societate le detinea deja in proprietate."*

Același aspect rezultă și din declarația martorului Dimofte Radu, dată în cursul urmăririi penale la data de 22 februarie 2016 (filele 60-70, vol. 7 din dosarul de urmărire penală) în care acesta sustine ca: *"De asemenea l-am cunoscut si pe Moshe, cel care se ocupa cu afacerile imobiliare a lui Steinmetz in Romania."* În faza de judecată, martorul Dimofte Radu arată în declarația dată la 5 mai 2017 că: *"Tot in acea perioada Tal e primul care mi-a spus ca el a luat conducerea firmei de la Remus Truica si mi-a prezentat doi colaboratori pe domnul Marcovici si pe domnul Moshe Agavi. Moshe Agavi mi-a fost prezentat ca un bancher, de o bucata buna de timp lucra pe Beny Steinmetz si administra niste firme de ale lui Steinmetz care activau in Romania si detineau niste terenuri undeva in jurul Bucurestiului. El era expert imobiliar, fusese bancher pentru imobiliare."*

Cei doi martori sunt foarte credibili, deoarece ei au fost implicați în mod direct în afacerile societății reciplia SRL, alături de inculpații din prezenta cauză și niciunul dintre ei nu au susținut că incupatul Moshe Agavi ar fi săvârșit vreo faptă

ilegală. În consecință, nu se poate reține în sarcina inculpatului Moshe Agavi vreo contribuție la săvârșirea unei fapte penale în legătură cu societatea Reciplia SRL, ci doar desfășurarea unei activități licite de consultant în domeniul imobiliar.

Față de cele de mai sus, având în vedere că activitatea inculpaților în cadrul SC Reciplia SRL a fost una normală pentru o societate având ca obiect de activitate afaceri în domeniul imobiliar, fără să rezulte din vreo probă că scopul reunirii și colaborării lor ar fi fost unul infracțional, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod procedură penală instanța de fond a dispus achitarea inculpaților Truică Remus, Roşu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin, Marcovici Marius Andrei, Moshe Agavi, Andronic Dan Cătălin și Mateesu Lucian pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în forma constituirii sau a aderării.

Temeiul achitrii este justificat de faptul că a existat o activitate asociativă a inculpaților, în cadrul SC Reciplia SRL, în care fiecare inculpat a avut o contribuție distinctă, organizată, dar aceasta nu a avut un scop infracțional, ci unul licit. Nu se poate reține ca temei al achitării dispozițiile art. 16 lit. a) Cod procedură penală deoarece aceasta ar fi însemnat să nu fi existat nicio formă de asociere între inculpați, nicio activitate organizată, licită sau ilicită. Or, în speță s-a dovedit că a existat o formă de asociere a inculpaților, însă ea s-a desfășurat în cadrul unei societăți care a avut un scop licit.

p. Referitor la infracțiunea de mărturie mincinoasă reținută în sarcina inculpatului Gostin Marin.

Inculpatul GOSTIN MARIN este acuzat în actul de sesizare că, fiind audiat în calitate de martor în prezenta cauză la datele de 01.03.2016 şi 15.03.2016 în legătură cu mandatul avut de la AL ROMÂNIEI PAUL PHILIPPE şi demersurile întreprinse pentru retrocedarea bunurilor revendicate de acesta, a făcut declarații necorespunzătoare adevărului asupra unor aspecte esențiale ale cauzei cu privire la care a fost întrebat, respectiv cu privire la împrejurările în care s-a formulat cererea de retrocedare la Primăria Snagov, legătura de prietenie cu primarul localității Snagov Biriş Teodor şi implicarea acestuia în obținerea hotărârii, respectiv contactarea şi coordonarea avocaților pentru formularea unei acțiuni în instanță potrivit înțelegerii avute cu acesta, faptă care, în opinia parchetului întruneşte elementele constitutive infracțiunii de mărturie mincinoasă prevăzută de art. 273 alin.1 Cod penal.

Instanța de fond a constatat că probele administrate în cursul urmăririi penale şi în cursul cercetării judecătoreşti nu confirmă săvârşirea de către inculpatul Gostin Marin a acestei infracțiuni.

De menționat că parchetul a mai trimis în judecată, pentru săvârşirea infracțiunii de mărturie mincinoasă în legătură cu această cauză, pe martorii Popescu Tăriceanu Călin şi Marian Dorin, ambii fiind achitați prin hotărâri judecătoreşti definitive.

Deşi situația fiecărui martor audiat în cauză este diferită, putându-se reține săvârşirea infracțiunii de mărturie mincinoasă în sarcina unui martor, chiar dacă alte persoane au fost achitate pentru aceeaşi infracțiune, instanța reține că în speță unele argumente reținute în hotărârile de achitare a martorilor Popescu Tăriceanu

Călin şi Marian Dorin sunt aplicabile şi în cazul inculpatului Gostin Marin.

Astfel, în sentința penală nr. 318 din 22 mai 2018 a ICCJ, privind pe martorul Popescu Tăriceanu Călin, rămasă definitivă prin respingerea apelului, instanța supremă arată că *«...nu poate fi pus la îndoială faptul că dreptul de a nu se autoincrimina nu poate fi condiționat de decizia organelor de urmărire penală de a formula sau nu acuzații împotriva unei persoane despre care, anterior, făcuse afirmația că era o „persoană implicată în activitatea infracțională" (supra pct.21) ori de a atribui, în mod formal, calitatea procesuală de martor celui pe care organele de urmărire penală îl suspectau de comiterea unor fapte ce pot fi circumscrise ilicitului penal, iar în situația în care acesta nu declară adevărul – la care îl obligă calitatea de martor atribuită formal – să se formuleze împotriva acestuia o acuzație. Înalta Curte are în vedere faptul că, pe tărâmul art. 6 din Convenție, orice persoană împotriva căreia există suspiciuni de vinovăție este protejată, beneficiind de dreptul la tăcere şi de dreptul a nu se autoincrimina. »*

Inculpatul Gostin Marin este acuzat că ar fi fost reprezentantul inculpatului Al României Paul Philippe în cadrul procedurilor privind cererea de retrocedare a Pădurii Snagov şi că nu a spus adevărul despre modul în care s-ar fi obținut această retrocedare, nelegală în opinia parchetului. Or, este evident că dacă martorul Gostin Marin a fost reprezentantul inculpatului Al României Paul Philippe şi a făcut cereri în numele acestuia, el se afla în aceeaşi situație juridică cu inculpatul Al României Paul Philipe. Eventuala declarație a inculpatului Gostin Marin în sensul celor susținute de parchet i-ar fi atras acestuia incriminarea pentru participația la infracțiunea de abuz în serviciu, reținută în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov. Aşa cum a arătat şi instanța supremă în sentința nr. 318 din 22 mai 2018, nu are nicio relevanță faptul că în speță inculpatul Gostin Marin nu era acuzat, în mod formal, de săvârşirea vreunei infracțiuni, din moment ce parchetul avea suficiente date din care să deducă posibila contribuție a martorului la săvârşirea faptei pentru care se făceau cercetări.

În al doilea rând, situația martorului Gostin Marin este identică cu cea a altor persoane care au fost audiate ca martori în cauză şi care, dacă ar fi susținut punctul de vedere al parchetului, s-ar fi autoincriminat cu privire la săvârşirea unor infracțiuni. Este vorba de martorii Biriş Teodor şi Cojocaru Adrian, care au fost audiați în legătură cu acelaşi aspecte ca şi martorul Gostin Marin şi au susținut acelaşi lucru ca şi acesta din urmă. Or, tratarea diferită a persoanelor aflate în aceeaşi situație, fără să existe o justificare obiectivă pentru aceasta, ar putea fi percepută ca fiind una pur subiectivă.

În al treilea rând, așa cum s-a arătat anterior, retrocedarea Pădurii Snagov către inculpatul Al României Paul Philippe s-a făcut conform legii, neputându-se reține vreo încălcare a unui act normativ în acest caz. Din acest motiv, toate actele făcute de inculpați ori de mandatarii acestora în susținerea cererii de retrocedare nu pot fi considerate ca fiind abuzive ori nelegale, ci acte făcute în limitele legii. Inculpatul Al României Paul Philippe a fost îndreptățit la această retrocedare și aceasta era la momentul respectiv și convingerea sa și a mandatarilor pe care i-a desemnat să se ocupe de această revendicare. În consecință, nu se poate reține în sarcina inculpatului Gostin Marin săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă

pentru că în declarația dată la parchet și-a manifestat convingerea că retrocedarea imobilului Pădurea Snagov către inculpatul Al României Paul Philippe a fost legală.

Parchetul mai invocă, în susținerea acuzației de mărturie mincinoasă, faptul că martorul Cojocaru Adrian, judecătorul din cadrul Judecătoriei Buftea care a pronunțat sent. civ. nr. 1872/26.06.2003, nu s-ar fi pronunțat asupra excepției inadmisibilității care ar fi fost invocată din oficiu. Sunt relatate, în susținerea acestei acuzații, pasaje din declarația de martor a lui Bădulescu Petre audiat în cursul urmăririi penale la data de 23.03.2016 (filele 376-380, vol. 7 din dosarul de urmărire penală):

„Până la primul termen de judecată am avut o discuție cu primarul Biriş care m-a întrebat ce şanse avem pentru că îl presează Gostin. I-am spus primarului şi ulterior lui Gostin că sunt şanse în modalitatea propusă de mine, respectiv acțiunea în constare urmată apoi de o acțiune pentru obligația de a face, respectiv de a se preda pădurea.

La primul termen de jucată de la Judecătoria Buftea ne-am dus la proces eu şi colega mea. Nu îmi amintesc dacă din partea primăriei s-a prezentat consilierul juridic, o doamnă care era în relații bune cu primarul Biriş. Precizez că până la primul termen am discutat în birou la Biriş despre procesul care urma, de față fiind şi consilierul juridic respectiv, o domnişoară din Buzău. Precizez că primăria nu a depus întâmpinare la dosar.

(...) Din câte îmi amintesc judecătorul a invocat din oficiu excepția inadmisibilității acțiunii în constare pentru că se poate promova acțiune în realizarea dreptului. Instanța a rămas în pronunțare şi apoi a respins acțiunea ca inadmisibilă. Biriş m-a sunat şi mia spus că s-a respins acțiunea şi că Gostin e supărat. M-am şi întâlnit apoi cu Biriş şi acesta era supărat, reproşându-mi că nu trebuia să aleg această cale acțiunii în constatare care să fie respinsă."

Acest martor și-a schimbat însă cu totul declarația în cursul cercetării judecătorești, când, fiind audiat la termenul din data de 16.02.2018, martorul avocat a arătat că nu a fost ridicată sau discutată o astfel de excepție cât timp a stat el în sala de judecată (filele 130-132, vol. 29 din dosarul instanței):

"*Întrebare procuror — Atunci ce s-a întâmplat la termenul de judecată? Răspuns: M-am dus de dimineață și i-am explicat președintelui de complet că nu pot să rămân …… şi mai mult mi-a făcut şi observația că „Ce e aia acțiune în constatare, de ce nu ați făcut acțiune în realizare" şi asta a fost toată discuția şi eu am plecat. ……. Întrebare procuror — Este adevarată afirmația din declarația de la urmărire penală, fila 4 alin. 2 „Din câte îmi amintesc judecătorul a invocat din oficiu excepția inadmisibilității acțiunii în constatare pentru că se poate formula acțiunea în realizarea dreptului"? Răspuns: Nu a invocat, s-a întâmplat ce v-am relatat anterior. Eu am plecat, în lipsa mea a venit alt avocat…..Întrebare av. Inc.. Al României Paul – Atunci când a formulat acțiunea în constatare avea reprezentarea că este o acțiune care poate fi admisă? Răspuns: Sigur că da, altfel ar fi însemnat că sunt un escroc, îi luam banii omului degeaba*."

Astfel de declarații contradictorii nu pot sta la baza unei hotărâri de condamnare a martorului Gostin Marin pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă,

pe motiv că prin declarațiile date nu a confirmat varianta susținută în fața procurorului de martorul Bădulescu Petre.

În plus, nici încheierea de ședință, nici Sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea şi nici actele procesuale nu consemnează ridicarea unei astfel de excepții, ceea ce ridică un dubiu serios asupra acestui aspect.

S-a mai invocat în susținerea acuzațiilor declarația martorului Pădureanu Ioan (filele 323-326, vol. 7 din dosarul de urmărire penală), care arată că :

„A doua zi am fost luat cu maşina de Gostin Marian şi m-am prezentat la Judecătoria Buftea la proces şi tot atunci a semnat împuternicirea. Nu ştiu dacă acesta a stat cu mine în sală dar m-a aşteptat şi m-a dus înapoi la Bucureşti. Nu am văzut dosarul, nu ştiu care a fost temeiul acțiunii sau ce înscrisuri erau în dovedirea acesteia. Atunci când mi-a dat cuvântul judecătorul cauzei, am cerut dosar admiterea acțiunii."

Declarația martorului nu este suficient de precisă cu privire la modul în care s-a procedat în acest caz, la momentul soluționării cauzei în care s-a pronunțat această sentință judecătorească, astfel încât să se poată reține în baza ei săvârşirea infracțiunii de mărturie mincinoasă ori să fie înlăturate cele consemnate într-o hotărâre judecătorească.

Parchetul mai susține că sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea ar fi fost dată în lipsa probelor pe care să se întemeieze, aspect nereal, deoarece din conținutul ei şi din dosarul cauzei rezultă că în dovedirea acțiunii reclamantul a depus la dosarul cauzei următoarele înscrisuri: Contractul de mandat pentru revendicarea terenului încheiat cu Dl. Gostin Marin, autentificat la BNP Miu Molcuț sub nr. 369/29.01.2003; Contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489/02.08.2001 de către BNP Irina Moisescu, încheiat între Monique Adina Urdărianu și Al României Paul Philippe; Certificat de calitate de moştenitor nr. 8/21.10.2002 eliberat de BNP Visu Corneliu, pe numele moştenitoarei testamentare Monique Urdărianu, după defuncta Prințesa Elena (Lupescu) a României; Testamentul Prințesa Elena (Lupescu) a României din 24.10.1966 executat de notar public Jean-Rene Campert, prin care Monique Adina Urdărianu este numită unica moştenitoare; Proces Verbal din data de 25.08.1941 de punere sub sechestru a bunurilor lui Carol al II lea (între care Pădurea Snagov); Declarație a funcționarului fiscal Jose Adriano Machado Souto de Moura din Cascais, Portugalia care atestă că în urma decesului din 1953 a Regelui Carol al II lea a fost deschis procesul de stabilire a taxei pe succesiune și donații cu nr. 4764 anexând lista bunurilor de partaj; Înștiințare cu privire la lichidarea taxei pe succesiune – Tribunalul Civil nr. 8, Districtul Lisabona, Carte de Identitate a reclamantului; Certificat de naștere seria NX, nr. 236706/31.07.1998 emis de Primăria Sectorului 1 pe numele Paul Philippe de Hohenzollern etc.

După ce a analizat aceste acte, judecătorul de la instanța de fond a constatat că acțiunea este întemeiată, motiv pentru care a admis-o, soluția fiind motivată în sensul că reclamantul a făcut dovada calității de succesor în drepturi al Elenei Lupescu, ultima soție a Regelui Carol al II-lea, care la rândul său a fost proprietarul suprafeței de pădure la care se face referire în acțiune. Posibilitatea

pronunțării unei hotărâri în urma formulării unei acțiuni în constatare a fost analizată anterior în legătură cu săvârşirea infracțiunii de abuz în serviciu în acest caz. Instanța a reținut că practica judiciară era controversată sub acest aspect, neputându-se considera ca fiind absolut corectă, dincolo de orice discuție, susținerea parchetului că nu ar fi fost admisibilă în acest caz o astfel de acțiune. În plus, hotărârile judecătoreşti sunt supuse căilor de atac, iar în cazul în care interpretarea legii făcută printr-o hotărâre ar fi contrară practicii judiciare majoritare, aceasta nu poate atrage răspunderea juridică a persoanelor care au susținut această interpretare.

Pentru aceste motive, având în vedere că nu sunt întrunite elementele de tipicitate al infracțiunii de mărturie mincinoasă, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b) teza I Cod penal instanța de fond a dispus achitarea inculpatului Gostin Marin sub aspectul săvârşirii acestei infracțiuni.

IV. Individualizarea pedepselor. Aplicarea legii penale mai favorabile. Prescripția răspunderii penale.

Problema individualizării pedepselor şi a aplicării legii penale mai favorabile se pune doar în cazul inculpaților care au fost condamnați în această cauză, respectiv în cazul inculpaților Truică Remus, Al României Paul Philippe, SC RECIPLIA SRL, Chiriac Theodor şi Păvăloiu Nela. Având în vedere că infracțiunile pentru care au fost trimişi în judecată inculpații sunt reglementate atât în legea nouă, cât şi în legea veche, instanța de fond a stabilit legea penală mai favorabilă aplicabilă pentru infracțiunile pentru care s-a dispus condamnare, după care, în baza principiului aplicării globale a legii penale mai favorabile, a menținut aceeaşi lege şi pentru infracțiunile pentru care s-a dispus achitarea sau încetarea procesului penal.

Pentru restul inculpaților, achitați pentru toate infracțiunile reținute de parchet în sarcina lor, încadrarea juridică reținută de instanță pentru infracțiunile pentru care s-a dispus achitarea va fi cea din noul Cod penal, aşa cum s-a dispus trimiterea în judecată a acestora.

În sarcina inculpatului **Truică Remus** s-a reținut în prezenta cauză săvârşirea infracțiunilor de trafic de influență, de spălare a banilor şi dare de mită.

Pentru infracțiunea de dare de mită a intervenit prescripția răspunderii penale sub incidența vechiului Cod penal, având în vedere că potrivit art. 122 alin. 1 lit. d) din Codul penal din 1968 termenul de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârşită pedeapsa închisorii mai mare de 1 an, dar care nu depăşeşte 5 ani. Potrivit art. 255 alin. 1 din Codul penal din 1968 pedeapsa maximă prevăzută de lege pentru această infracțiune este de 5 ani, motiv pentru care termenul general de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani. Cum infracțiunea de dare de mită reținută în sarcina inculpatului Truică Remus a fost comisă în toamna anului 2008, când dispozițiile de la art. 124 din Codul penal din 1968 prevedeau că termenul de prescripție specială a răspunderii penale se calculează prin majorarea cu jumătate a termenului general de prescripție a răspunderii, rezultă că termenul de prescripție specială pentru infracțiunea de dare de mită este de 7 ani şi 6 luni. În consecință, în cazul infracțiunii de dare de mită comisă de inculpatul Truică Remus prescripția răspunderii penale s-a împlinit,

indiferent câte întreruperi au intervenit, după trecerea a 7 ani şi 6 luni de la data săvârşirii acestei infracţiuni, adică în cursul anului 2016.

Sub acest aspect legea veche este mai favorabilă inculpatului Truică Remus, deoarece sub imperiul noului Cod penal termenul de prescripţie a răspunderii penale pentru infracţiunea de dare de mită s-ar împlini în anul 2024.

De asemenea, Codul penal din 1968 este mai favorabil inculpatului Truică Remus şi în ce priveşte regimul sancţionator al concursului de infracţiuni, având în vedere că art. 34 din Codul penal din 1968 nu prevede obligativitatea adăugării unui spor de pedeapsă, în cazul reţinerii unui concurs de infracţiuni, ci acest spor este facultativ. Cum instanţa a reţinut că nu se impune aplicarea unui spor de pedeapsă în cazul inculpatului Truică Temus, rezultă că legea penală veche este mai favorabilă şi sub acest aspect.

În ce priveşte infracţiunile de trafic de influenţă şi spălare a banilor, instanţa de fond a constatat că ambele legi, atât cea veche, cât şi cea nouă, prevăd un minim special identic pentru aceste infracţiuni, de 2 ani şi respectiv 3 ani închisoare. Cum la individualizarea pedepselor aplicate inculpatului Truică Temus instanţa se va orienta spre minimul special prevăzut de lege pentru aceste infracţiuni, rezultă că, aplicată în mod global, tot legea veche este mai favorabilă acestui inculpat.

Pentru infracţiunile de trafic de influenţă şi spălare a banilor nu s-a împlinit termenul de prescripţie a răspunderii penale.

Pentru infracţiunea de trafic de influenţă termenul general de prescripţie a răspunderii penale este de 8 ani, potrivit art. 122 lit. c) din Codul penal din 1968, şi curge de la data săvârşirii infracţiunii de trafic de influenţă prin actul de primire a ultimului bun obţinut de Reciplia SRL în urma promisiunii inculpatului Truică Remus că va interveni pe lângă funcţionarii competenţi să soluţioneze cererile de retrocedare ale inculpatului Al României Paul Philippe, respectiv din data de 15.01.2009.

Cum în cauză a fost întreruptă prescripţia răspunderii penale prin efectuarea de acte de urmărire faţă de inculpatul Truică Remus, termenul special de prescripţie a răspunderii penale pentru infracţiunea de trafic de influenţă se împlineşte în data de 14.01.2021.

Pentru infracţiunea de spălare a banilor, aplicând legea veche, în vigoare la data săvârşirii faptelor, termenul special de prescripţie a răspunderii penale este de 15 ani şi se împlineşte la data de 10.06.2024.

Nu poate fi acceptată opinia că, în urma pronunţării deciziei Curţii Constituţionale a României nr. 297/2018, referitoare la dispoziţiile art. 155 alin. 1 Cod penal, nu ar mai fi posibilă aplicarea dispoziţiilor legale privind întreruperea prescripţiei răspunderii penale. Această decizie a Curţii Constituţionale a constatat neconstituţionalitatea *soluţiei legislative* din acest text de lege, iar nu neconstituţionalitatea unui *text de lege*. În consecinţă, nu se poate susţine că după publicarea acestei decizii în Monitorul Oficial ar fi operat vreo abrogare a unui text de lege. Din acest motiv vor continua să-şi producă efecte şi dispoziţiile art. 155 din noul Cod penal, care reglementează întreruperea prescripţiei răspunderii penale, prevederi care urmează a fi aplicate în sensul dispus de Curtea Constituţională a României în decizia menţionată anterior.

În ce priveşte criteriile de individualizare a pedepsei luate în considerare în cazul inculpatului Truică Remus, instanța va ține cont de gravitatea faptelor comise şi de necesitatea conştientizării de către inculpat a consecințelor acestor fapte.

Infracțiunea de trafic de influență a avut ca rezultat obținerea unor bunuri foarte valoroase de către SC Reciplia SRL, fiind vorba, aşadar, de o faptă gravă sub aspectul consecințelor produse. Pe de altă parte, la individualizarea pedepsei instanța va ține cont şi de faptul că inculpatul Al României Paul Philippe avea dreptul la retrocedarea bunurilor respective, astfel încât demersul inculpatului Truică Remus nu a urmărit determinarea funcționarilor publici să comită nişte fapte nelegale, ci influențarea acestora în sensul adoptării unor decizii conforme cu legea în vigoare la momentul respectiv, dar pentru care s-au întâmpinat dificultăți prin opoziția unor persoane care erau convinse că inculpatul Al României Paul Philippe nu ar fi avut dreptul la retrocedarea acestor bunuri.

Ținând cont de persoana inculpatului Truică Remus, se impune aplicarea unor pedepse orientate spre minimul special prevăzut de lege, având în vedere că acesta este bine integrat în societate şi a desfăşurat afaceri pe teritoriul României fără să mai fie condamnat anterior pentru astfel de fapte.

La individualizarea pedepsei instanța de fond a ținut cont şi de durata mare de timp scurs de la data săvârşirii infracțiunii, faptul că pentru aceste fapte s-au mai făcut cercetări anterior, dispunându-se soluții de netrimitere în judecată, după care s-a redeschis urmărirea penală, aspecte care au avut ca rezultat diminuarea ecoului social al faptelor comise.

În temeiul art. 71 din Codul penal din 1968 a aplicat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a şi lit. b) din Codul penal din 1968, având în vedere că aceasta este obligatorie sub imperiul vechiului Cod penal în cazul condamnării inculpatului la pedeapsa închisorii.

În ce priveşte infracțiunea de spălare a banilor, aşa cum s-a arătat anterior, aceasta constă în participarea inculpatului Truică Remus la transmiterea de la SC Reciplia SRL către el a terenului de 75400 mp., ştiind că acesta provine din săvârşirea infracțiunii de trafic de influență. Fapta nu este una deosebit de gravă, nu este comisă printr-un mecanism care să implice resurse deosebite ori care să fi condus la ascunderea bunului, având în vedere că pentru terenul respectiv a fost instituită măsura sechestrului asigurător.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea 656/2002, care era în vigoare la data săvârşirii faptelor şi care constituie lege penală mai favorabilă, făcând aplicarea art. 5 Cod penal, instanța de fond l-a condamnat pe acelaşi inculpat la o pedeapsă de 3 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor (fapta descrisă în rechizitoriu la pct. 5 de la încadrarea în drept).

În temeiul art. 71 din Codul penal din 1968 instanța a aplicat pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a) teza a II-a şi lit. b) din Codul penal din 1968, întrucât aceasta este obligatorie sub imperiul Codului penal din 1968.

Întrucât în cazul inculpatului Truică Remus instanța a stabilit ca lege penală mai favorabilă legea veche, soluțiile de achitare vor avea în vedere încadrarea în legea veche a infracțiunilor pentru care se va dispune achitarea, respectiv art. 7 alin.

1 din Legea nr. 39/2003 pentru infracțiuna de constituire a unui grup infracțional organizat, art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) după republicare)] pentru infracțiunea de spălarea banilor, art. 13^2 din legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1968 pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, art. 13^2 din legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 248^1 din Codul penal din 1968, pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, cu consecințe deosebit de grave. De asemenea, soluția de încetare a procesului penal va avea în vedere încadrarea juridică în legea veche a infracțiunii de dare de mită, respectiv art. 255 alin. 1 din Codul penal din 1968 raportat la art. 6 din legea nr. 78/2000.

Inculpatul **Al Românie Paul Philippe** a fost condamnat pentru săvârşirea infracțiunii de cumpărare de influență prevăzută de art. 6^1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, în forma în vigoare la data faptelor. Aceasta este legea penală mai favorabilă inculpatului Al României Paul Philippe, deoarece minimul special prevăzut de lege pentru această infracțiune în legea veche este acelaşi cu cel din noul Cod penal (de 2 ani închisoare), iar noul Cod penal prevede în plus obligativitatea interzicerii exercitării unor drepturi. Cum legea veche nu prevede obligația aplicării pedepselor complementare, rezultă că legea veche este mai favorabilă inculpatului Al României Paul Philippe sub acest aspect.

De asemenea, având în vedere că dispozițiile din vechiul Cod penal sunt mai favorabile inculpatului şi în ceea ce priveşte obligațiile stabilite în cazul suspendării sub supravghere a executării pedepsei, deoarece nu se prevede obligația prestării unei munci neremunerate în folosul comunității, instanța de fond a reținut că şi sub acest aspect tot legea veche este mai favorabilă inculpatului Al României Paul Philippe.

Pentru infracțiunea de cumpărare de influență termenul de prescripție a răspunderii penale este de 8 ani, care curge, ca şi în cazul inculpatului Truică Remus, de la data săvârşirii infracțiunii de cumpărare de influență constând în darea ultimului bun remis societății Reciplia SRL în urma promisiunii inculpatului Truică Remus că va interveni pe lângă funcționarii competenți să soluționeze cererile de retrocedare ale inculpatului Al României Paul Philippe, respectiv din data de 15.01.2009. Cum în cauză a fost întreruptă prescripția răspunderii penale prin efectuarea de acte de urmărire față de inculpatul Al României Paul Philippe, termenul special de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de cumpărare de influență se împlineşte în data de 14.01.2021.

Deşi inculpatul Al României Paul Philippe a formulat în prezenta cauză o plângere penală la data de 23.01.2015 şi apoi un denunț la data de 15.04.2015, instanța reține că nu este aplicabilă față de acesta cauza de nepedepsire prevăzută în art. 6^1 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptelor), potrivit căreia *„Făptuitorul nu se pedepseşte dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea faptă."* La data la care inculpatul a formulat denunțul din data de 15.04.2015 organele de urmărire fuseseră deja sesizate cu faptele ce fac obiectul acestei cauze, în cauzele nr. 247/P/2008 şi 12/P/2010 ale PICCJ – DNA – Secția de Combatere a Corupției, cauze ce au fost redeschise şi reunite de procuror cu prezenta cauză. Faptul că în cauzele respective

procurorul dispusese o soluție de netrimitere în judecată nu are nicio relevanță, deoarece acestea puteau fi redeschise oricând, aşa cum s-a şi întâmplat. Relevant este faptul că organele de urmărire penală erau deja sesizate la momentul formulării denunțului de către inculpatul Al României Paul Philippe.

În plus, inculpatul Al României Paul Philippe nu a mai susținut în declarațiile ulterioare cele consemnate în denunțul depus la data de 15.04.2015, nici în cursul urmăririi penale şi nici în cursul judecății. Or, simpla formulare a unui denunț, care nu mai este apoi susținut în declarațiile date de denunțător în fața organelor judiciare, ci acesta dă o altă interpretare faptelor consemnate în denunț, denotă lipsa unei intenții reale de a denunța faptele respective şi nu poate avea ca efect reținerea cauzei de nepedepsire de la art. 6^1 alin. 2 din Legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptelor).

În ce privește criteriile de individualizare a pedepsei, instanța de fond a ținut cont în primul rând de gravitatea infracțiunii comise, constând în promisiunea şi darea unor bunuri cu o valoare foarte mare, în schimbul folosirii influenței pe care inculpatul Truică Remus o avea pe lângă funcționarii competenți să dispună cu privire la cererile de retrocedare a bunurilor moştenite de la fostul Rege Carol al II-lea. Prin valoarea bunurilor promise şi date de inculpat în schimbul influenței infracțiunea este una gravă, însă, prin prisma faptului că acestea au fost promise şi date pentru influențarea funcționarilor publici în sensul efectuării unor acte conforme cu legea, infracțiunea prezintă o gravitate redusă.

De asemenea, trebuie ținut cont la individualizarea pedepsei şi de faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat să comită această infracțiune pentru că nu avea resursele şi cunoştințele juridice necesare pentru a-şi susține singur cererile de retrocedare formulate, aspect care este de natură să conducă la concluzia unei responsabilități mai reduse a acestuia.

La individualizarea pedepsei instanța de fond a ținut cont şi de durata mare de timp care s-a scurs de la data săvârşirii infracțiunii, fapt ce a avut ca rezultat diminuarea ecoului social al faptelor comise de inculpat, dar şi de persoana inculpatului Al României Paul Philippe, care are o vârstă destul de înaintată, este bine integrat în societate şi a desfăşurat activități licite până în prezent, în țară şi în străinătate.

Întrucât scopul pedepsei poate fi atins şi prin lăsarea inculpatului în libertate, iar dispozițiile art. 86^1 şi art. 86^2 din Codul penal din 1968 prevăd posibilitatea stabilirii unei modalități neprivative de libertate a executării pedepsei, instanța de fond a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Al României Paul Philippe, pe un termen de încercare de 5 ani. Din probele de la dosar şi din atitudinea inculpatului de a se prezenta în fața instanței de judecată pe parcursul cercetării judecătoreşti, contribuind la aflarea adevărului, rezultă că inculpatul va conştientiza consecințele faptei comise şi fără privarea sa de libertate. Având în vedere motivele care l-au determinat să comită infracțiunea, inculpatul nu prezintă un pericol ridicat, care să necesite executarea pedepsei în regim privativ de libertate.

În temeiul art. 71 alin. 1 din Codul penal din 1968 a aplicat inculpatului Al României Paul Philippe pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de

art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b din Codul penal din 1968, întrucât aceasta este obligatorie în cazul aplicării pedepsei închisorii.

În temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1968 instanța a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare, având în vedere suspendarea executării pedepsei principale.

Întrucât în cazul inculpatului Al României Paul Philippe instanța a stabilit ca lege penală mai favorabilă legea veche, soluțiile de achitare vor avea în vedere încadrarea în legea veche a infracțiunilor pentru care se va dispune achitarea, respectiv art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) după republicare)] pentru infracțiunea de spălarea banilor, art. 13^2 din legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1968 pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, art. 13^2 din legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 din Codul penal din 1968, cu aplicarea art. 248^1 din Codul penal din 1968, pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, cu consecințe deosebit de grave.

Aceleaşi circumstanțe reale reținute în cazul inculpatului Truică Remus cu privire la săvârşirea infracțiunii de trafic de influență sunt aplicabile şi în cazul inculpatei **SC RECIPLIA SRL**. Infracțiunea comisă este una gravă prin prisma valorii deosebite a bunurilor pretinse şi primite în schimbul exercitării de către inculpatul Truică Remus a influenței pe care o avea asupra funcționarilor competenți să soluționeze cererile de retrocedare a bunurilor moştenite de inculpatul Al României Paul Philippe. Societatea Reciplia SRL a fost cea care a beneficiat, în principal, de pe urma infracțiunii de trafic de influență comisă de inculpatul Truică Remus, având în vedere că bunurile pretinse în schimbul traficului de influență au fost transmise către aceasta.

Prin infracțiunea reținută în sarcina SC Reciplia SRL s-a creat impresia inculpatului Al României Paul Philippe şi altor persoane că nu se pot soluționa cererile legale decât prin folosirea influenței asupra funcționarilor publici, ceea ce aduce atingere gravă prestigiului funcționarilor şi instituțiilor publice.

De asemenea, societatea Reciplia SRL i-a dat inculpatului Truică Remus un mandat larg de reprezentare în legătură cu obiectul ei principal de activitate, ceea ce a facilitat săvârşirea de către acesta a infracțiunii de trafic de influență în spatele activităților licite pe care le-a presupus revendicarea bunurilor moştenite de inculpatul Al României Paul Philippe.

La individualizarea pedepsei aplicate inculpatei instanța de fond a ținut cont şi de durata mare de timp scurs de la data săvârşirii infracțiunii, fapt ce a avut ca rezultat diminuarea ecoului social al faptei săvârşite.

În ce priveşte legea penală mai favorabilă, instanța de fond a constatat că legea nouă conține limite de pedeapsă mult mai mari pentru infracțiunea de trafic de influență reținută în sarcina unei persoane juridice, atât sub aspectul limitei minime, cât şi sub aspectul limitei maxime a pedepsei prevăzute de lege. Potrivit art. 137 alin. 4 lit. c) din noul Cod penal limitele de pedeapsă sunt între 180 şi 300 de zile amendă, ceea ce conduce la limite speciale ale pedepsei amenzii cuprinse între 18000 de lei şi 1500000 de lei. Or, potrivit art. 71^1 alin. 2 din Codul penal din

1968, limitele pedeapsa prevăzută de lege în acest caz este amenda cuprinsă între 5000 şi 600000 de lei.

Întrucât în cazul inculpatei SC RECIPLIA SRL instanţa a stabilit ca lege penală mai favorabilă legea veche, soluţia de achitare are în vedere încadrarea în legea veche a infracţiunii pentru care se va dispune achitarea, respectiv art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a) după republicare)] pentru infracţiunea de spălarea banilor

În sarcina inculpatei **Păvăloiu Nela** instanţa de fond a reţinut săvârşirea infracţiunii de spălare a banilor, comisă în anul 2015, prin transferarea întregului teren provenit din săvârşirea de către inculpatul Truică Remus a infracţiunii de trafic de influenţă către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL. Aşa cum s-a arătat anterior, inculpata cunoştea că acest teren primit de societatea sa ILKO STAR SRL de la SC Reciplia SRL provine din săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă şi a urmărit, prin transferarea lui către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, să-i ascundă ori să-i disimuleze proveniența.

Fiind săvârşită sub imperiul noului Cod penal, legea nouă este singura lege penală aplicabilă în cazul infracţiunii de spălare a banilor reţinute în sarcina inculpatei.

Fapta inculpatei Păvăloiu Nela nu are o gravitate deosebit de mare, deoarece nu denotă un mecanism complex de ascundere sau disimulare a provenienței ilicite a bunului. Dimpotrivă, aceasta nu a avut ca efect imposibilitatea recuperării terenului respectiv, având în vedere că asupra acestui teren s-a instituit măsura sechestrului asigurător, fapt ce a făcut posibilă confiscarea lui în natură.

Inculpata este o persoană bine integrată în societate, desfăşurând până în prezent activități care nu au venit în contradicție cu legea penală. Aceasta s-a prezentat în fața instanței la majoritatea termenelor de judecată acordate şi a avut o atitudine de cooperare cu organele judiciare, dând declarație în fața organelor de urmărire penală şi în fața instanței de judecată.

Având în vedere că pentru reeducarea inculpatei nu se impune executarea efectivă a pedepsei, prin privarea de libertate, iar prevederile art. 91 Cod penal permit stabilirea acestei forme neprivative de libertate de executare a pedepsei în acest caz, instanța de fond a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatei Păvăloiu Nela, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

Aşa cum s-a arătat anterior, infracţiunea comisă nu a avut consecințe deosebit grave, fiind recuperat bunul „spălat”, iar circumstanțele personale ale inculpatei Păvăloiu Nela nu relevă aspecte de periculozitate deosebită, care să împiedice reeducarea în stare de libertate.

Aşa cum s-a arătat anterior, în sarcina inculpatului **Chiriac Theodor** s-a reţinut săvârşirea unei participații improprii la infracţiunea de spălare a banilor, constând în aceea că în cursul anului 2008 a participat la transferarea unui teren obținut de inculpat pe prin săvârşirea unei infracţiuni de luare de mită şi înregistrat fictiv pe numele martorilor Matei Marian şi Matei Maria, pentru a ascunde proveniența ilicită a acestuia.

Fiind vorba de o infracțiune comisă în anul 2008, pentru care nu se impune executarea în regim de detenție, instanța va reține că legea penală mai favorabilă inculpatului este legea veche, deoarece în cazul suspendării sub supraveghere a executării pedepsei nu se poate dispune obligarea inculpatului la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității. Fiind vorba de o obligație mai oneroasă pentru inculpat, care nu este prevăzută şi în Codul penal din 1968, instanța de fond a reținut că acesta este un argument pentru reținerea legii vechi ca lege penală mai favorabilă. Celelalte condiții de tragere la răspundere a inculpatului sunt identice în ambele legi aplicabile.

Nu sunt îndeplinite condițiile pentru a se reține prescripția răspunderii penale pentru această infracțiune, deoarece potrivit art. 122 alin. 1 lit. b) din Codul penal din 1968 termenul general de prescripție a răspunderii penale este de 10 ani şi acesta curge de la data consumării infracțiunii de spălare a banilor, respectiv 01.04.2008. Aceasta este data la care inculpatul Chiriac Theodor, prin intermediul martorilor Matei Marian şi Matei Maria, a transferat cumpărătorului de bună credință proprietatea terenului de 1000 mp., primit ca mită, şi a încasat suma de 45000 de euro, cu titlul de preț al acestuia. Fiind efectuate acte de urmărire penală față de inculpat în acest termen, prescripția specială a răspunderii penale pentru această infracțiune se împlineşte în anul 2023, potrivit legii vechi.

Potrivit art. 154 alin. 1 lit. c) din noul Cod penal termenul general de prescripție a răspunderii penale este de 8 ani şi a fost întrerupt prin punerea în mişcare a acțiunii penale față de inculpat prin ordonanța procurorului din 03.03.2016. Termenul special de prescripție a răspunderii penale, prin aplicarea noului Cod penal, este de 16 ani, împlinindu-se în anul 2024.

Nu se poate reține că infracțiunea de spălare a banilor s-ar fi consumat la data de 22.02.2008, adică atunci când inculpatul Chiriac Theodor a primit terenul respectiv cu titlu de mită, deoarece la această dată s-a consumat doar infracțiunea predicat, de luare de mită, pentru care inculpatul nu a fost trimis în judecată. Infracțiunea de spălare a banilor s-a comis la data transferului de către inculpat a acestui bun şi încasării prețului, în mod disimulat.

Instanța va ține cont la individualizarea pedepsei exclusiv de circumstanțele comiterii infracțiunii de spălare a banilor, fără a lua în considerare şi infracțiunea predicat, care nu a făcut obiectul prezentei cauze, deoarece a intervenit prescripția răspunderii penale pentru aceasta.

În ce priveşte infracțiunea de spălare a banilor, spre deosebire de celelalte infracțiuni de spălare a banilor reținute în cauză, cea comisă de inculpatul Chiriac Theodor nu a avut ca obiect un bun de o valoare deosebită, fiind vorba de suma de 45000 de euro. Aceasta a fost încasată de inculpat pentru terenul de 1000 mp., a cărui proveniență ilicită o cunoştea, deoarece a participat la ea.

Instanța de fond a ținut cont, la individualizarea pedepsei aplicate inculpatului Chiriac Theodor, de durata mare de timp scursă de la data săvârşirii infracțiunii, respectiv 01.04.2008, până în prezent. Această durată mare de timp a făcut ca periculozitatea faptei inculpatului să se diminueze, ca urmare a diminuării ecoului social, astfel încât pedeapsa aplicată se impune a fi una mai redusă, iar modalitatea de executare una mai uşoară.

În plus, inculpatul este o persoană integrată în societate, cu studii superioare, care nu a mai suferit condamnări până în prezent.

Întrucât inculpatul se poate reeduca şi prin lăsarea lui în libertate, având în vedere natura infracțiunii reținute în sarcina sa şi posibilitatea ridicată de a conştientiza consecințele faptei comise, în temeiul art. 86^1 şi art. 86^2 din Codul penal din 1968 prima instanță a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului Chiriac Theodor, pe un termen de încercare de 5 ani.

În temeiul art. 71 alin. 1 din Codul penal din 1968 a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b din Codul penal din 1968, deoarece Codul penal din 1968 prevede obligativitatea aplicării pedepsei accesorii în cazul condamnării la pedeapsa închisorii.

Întrucât pedeapsa principală va fi suspendată sub supraveghere, în temeiul art. 71 alin. 5 din Codul penal din 1968 instanța a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

Întrucât în cazul inculpatului Chiriac Theodor instanța a stabilit ca lege penală mai favorabilă legea veche, soluția de achitare a avut în vedere încadrarea în legea veche a infracțiunii pentru care se va dispune achitarea, respectiv art. 13^2 din legea nr. 78/2000 rap. la art. 248 din Codul penal din 1968 pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice.

V. Legalitatea măsurilor preventive dispuse în cauză.

Față de inculpații Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiță şi Chiriac Theodor au fost dispuse în cauză măsura reținerii şi măsura arestului la domiciliu.

Dintre aceştia, doar inculpatul Roşu Robert Mihăiță a fost achitat pentru toate infracțiunile pentru care a fost trimis în judecată, ceilalți inculpați fiind condamnați pentru unele din infracțiunile reținute prin actul de sesizare în sarcina lor.

În ce priveşte luarea măsurilor preventive privative de libertate față de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, aşa cum a arătat şi judecătorul de drepturi şi libertăți de la Înalta Curte de Casație şi Justiție în încheierea nr. 338 din 11.03.2016, prin care s-a respins definitiv propunerea parchetului de prelungire a măsurii arestului la domiciliu dispusă față de inculpat în cauză, măsurile preventive au fost legale şi necesare la momentul luării lor. Procurorul a motivat ordonanța de reținere din data de 10.12.2015, iar judecătorul de drepturi şi libertăți a arătat în mod detaliat în încheierea nr. 20/F/UP din data de 11.12.2015 care sunt argumentele pentru care a considerat la momentul respectiv că se impune luarea măsurii arestului la domiciliu față de inculpat. De asemenea, judecătorul de drepturi şi libertăți de la instanța de fond a arătat în mod detaliat argumentele pentru care a dispus prin încheierea nr. 25/F/UP din 30.12.2015 prelungirea arestului la domiciliu față de acest inculpat. Prima încheiere a rămas definitivă prin respingerea contestaților formulate, iar cea din urmă a fost desființată prin încheierea nr. 338 din 11.03.2016 a judecătorului de drepturi şi libertăți din cadrul instanței supreme.

Necesitatea luării, la acel moment, a măsurii preventive trebuie analizată prin prisma probelor administrate până la momentul dispunerii acestei măsuri, din care a rezultat suspiciunea rezonabilă reținută de judecătorul de drepturi şi libertăți care a dispus luarea măsurii. Or, la momentul soluționării propunerii de luare a măsurii arestării probele constând în înscrisuri, declarațiile unor persoane, în special declarațiile suspectului Al României Paul Philippe şi ale soției acestuia, A României Lia, precum şi convorbirile telefonice interceptate în baza mandatelor de siguranță națională au conturat suspiciunea rezonabilă că inculpatul Roşu Robert Mihăiță ar fi putut participa la săvârşirea infracțiunilor pentru care se efectuau cercetări în cauză. Administrarea ulterioară a probelor din cursul urmăririi penale şi din cursul cercetării judecătoreşti, reaudierea în cursul cercetării judecătoreşti a unor persoane şi adminsitrarea unor probe noi au infirmat această ipoteză.

De asemenea, în urma cercetării judecătoreşti a reieşit că o probă considerată importantă, pe care judecătorul de drepturi şi libertăți şi-a întemeiat hotărârea de luare a măsurii arestului la domiciliu, respectiv Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație şi Justiție, nu se regăseşte în original în nicio evidență oficială a Arhivelor Naționale, existând o suspiciune serioasă cu privire la existența acestei hotărâri judecătoreşti şi a posibilității ei de a dovedi aspectele reținute în aceasta. Instanța a detaliat anterior aceste aspecte.

De altfel, şi în concluziile pe fond ale inculpatului Roşu Robert Mihăiță, de la termenul de judecată din data de 24.05.2019, s-a consemnat că acesta, prin avocatul ales, susține că prin încheierea nr. 338 din 11.03.2016 a judecătorului de drepturi şi libertăți din cadrul instanței supreme *„S-a reținut că suspiciunile pe care le-a avut în vedere judecătorul de drepturi şi libertăți care a luat inițial măsura arestului la domiciliu, în decembrie 2015, nu s-au confirmat prin probele administrate în cursul urmăririi penale, ci dimpotrivă - nu există nimic imputabil judecătorilor de drepturi şi libertăți care au soluționat la Braşov sau în contestație cererile de prelungire a măsurilor -, abia după ce standardul de probațiune a ajuns la un anumit nivel, astfel încât să permită o reapreciere cu privire la inculpatul Robert Roşu, a situației, abia atunci – 11.03.2016 – s-a dispus revocarea măsurii.”*

De asemenea, judecătorii de drepturi şi libertăți care au dispus luarea măsurii arestului la domiciliu au arătat în hotărârile respective care sunt argumentele pentru care o altă măsură preventivă, neprivativă de libertate, nu a putut fi dispusă în cauză. Complexitatea cauzei, numărul mare de părți şi de infracțini cercetate, dificultatea procesării într-un timp foarte scurt a unui volum mare de probe, posibilitatea influențării declarațiilor persoanelor ce urmau a fi audiate în cursul urmăririi penale şi aspectele importante ce urmau a fi stabilite în urma audierii acestora au determinat luarea măsurii arestului la domiciliu, ca măsură preventivă aptă să asigure buna desfăşurare a urmăririi penale.

Toate aceste aspecte sunt de natură să conducă la concluzia că luarea față de inculpatul Roşu Robert Mihăiță a măsurilor preventive privative de libertate în prezenta cauză a fost legală, necesară şi proporțională cu scopul urmărit, la momentul respectiv.

Aceleaşi aspecte sunt valabile şi în ceea ce priveşte luarea măsurii arestului la domiciliu şi, ulterior a controlului judiciar, dispuse față de inculpații Truică Remus, Al României Paul Philipe şi Chiriac Theodor, care au fost condamnați în prezenta cauză pentru unele din infracțiunile reținute în sarcina lor. La momentul luări măsurilor preventive probele au demonstrat existența suspiciunii rezonabile privind săvârşirea de către aceşti inculpați a unor infracțiuni grave de corupție, iar probele administrate ulterior au confirmat parțial această ipoteză. Judecătorii care au analizat această măsură preventivă au motivat corespunzător necesitatea şi legalitatea măsurii, astfel încât nu se poate reține vreo nelegalitate sub acest aspect.

În cauză, s-a mai dispus luarea măsurii reținerii şi a controlului judiciar față de inculpații Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu, Sin Gheorghe, Dima Niculae, Muşat Apostol, Jecu Nicolae, Păvăloiu Nela şi Delcea Valentin.

În sarcina inculpatei Păvăloiu Nela s-a reținut săvârşirea unei infracțiuni în această cauză, iar în sarcina celorlalți inculpați nu s-a reținut nicio infracțiune, fiind achitați pentru toate infracțiunile pentru care au fost trimişi în judecată.

Aşa cum s-a arătat anterior, la momentul luării şi prelungirii măsurii preventive dispuse față de aceşti inculpați probele administrate conturau suspiciunea rezonabilă cu privire la săvârşirea de către aceştia a infracțiunilor de care erau acuzați. Cauza este una deosebit de complexă, cu multe părți şi cu multe acte de procedură, a căror readministrare şi analiză a necesitat un termen destul de lung. De-abia în urma readministrării probatoriului în cursul cercetării judecătoreşti şi în urma adminsitrării probelor noi încuviințate de instanță s-a putut stabili cu certitudine contribuția fiecărei persoane la săvârşirea faptelor ce fac obiectul cauzei şi caracterul licit al contribuțiilor avute de inculpații Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu, Sin Gheorghe, Dima Niculae, Muşat Apostol, Jecu Nicolae şi Delcea Valentin la aceste fapte.

Argumentele aduse în cursul cercetării judecătoreşti au făcut să fie înlăturată această suspiciune rezonabilă, astfel încât reținerea ei la momentul de debut al procesului penal nu poate fi considerată nelegală.

De asemenea, judecătorul de drepturi şi libertăți a motivat în mod detaliat, în încheierile pronunțate cu privire la măsura preventivă a controlului judiciar, necesitatea şi proporționalitatea luării acestei măsuri pentru buna desfăşurare a procesului penal, având în vedere complexitatea deosebită a cauzei şi numărul mare de probe ce trebuiau administrate pentru lămurirea cauzei.

VI. Confiscarea specială

1. Atât dispozițiile art. 257 alin. 2 din Codul penal din 1968, cât şi dispozițiile art. 291 alin. 2 din noul Cod penal prevăd că în cazul săvârşirii infracțiunii de trafic de influență bunurile primite de făptuitor în schimbul promisiunii folosirii influenței pe lângă funcționarii publici se confiscă, iar dacă acestea „nu se găsesc”, se dispune confiscarea prin echivalent. Această dispoziție legală reprezintă o aplicare specială a cazului general de luare a măsurii de siguranță a confiscării, prevăzut în art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968 şi respectiv art. 112 alin. 1 lit. e) din actualul Cod penal. Diferența dintre acestea constă în aceea că prin „primire” bunul este dobândit în mod direct de la

cumpărătorul de influență, în timp ce „dobândirea” poate fi şi rezultatul unei operațiuni mai complexe, care are ca rezultat transmiterea bunului în patrimoniul celui de la care se confiscă.

Rațiunea instituirii acestei obligații instituite în sarcina instanței, de a confisca bunurile primite de o persoană ca urmare a săvârşirii infracțiunii de trafic de influență, este aceea de a preveni posibilitatea ca săvârşirea unor infracțiuni să constituie un prilej de dobândire a unor bunuri de către orice persoană, indiferent dacă este vorba de un participant la săvârşirea infracțiunii sau de o terță persoană. Dacă terța persoană care a dobândit bunul este de rea credință, instanța dispune confiscarea bunului în natură de la aceasta, iar dacă acesta este un dobânditor de bună credință, se va dispune confiscarea prin echivalent, de la inculpat, a contravalorii bunului înstrăinat.

Din probele administrate în cauză rezultă că inculpata SC Reciplia SRL a dobândit bunurile Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa ca urmare a săvârşirii de către inculpatul Truică Remus a infracțiunii de trafic de influență. Totodată, având în vedere condițiile şi modul în care a fost comisă fapta, precum şi interesul societății în comiterea infracțiunii, instanța a reținut săvârşirea infracțiunii de trafic de influență şi în sarcina inculpatei SC Reciplia SRL, fapt care împiedică reținerea bunei credințe a acesteia în dobândirea bunurilor ce au făcut obiectul traficului de influență.

Inculpatul Al României Paul Philippe a promis inițial, în anul 2006, şi apoi a dat societății inculpate SC Reciplia SRL aceste bunuri, la 15.10.2007 şi respectiv la 15.01.2009, în schimbul folosirii influenței pe care inculpatul Truică Remus o avea pe lângă funcționarii publici competenți să dispună cu privire la retrocedarea lor. Deşi în contractul de cesiune din 01.11.2006 s-a consemnat că inculpatul Al României Paul Philippe ar avea dreptul la o cotă de 50% din Pădurea Snagov şi o cotă de 20% din Ferma Regală Băneasa, în realitate acesta şi-a păstrat doar un drept de creanță asupra societății Reciplia SRL, deoarece bunurile respective au fost date în întregime societății Reciplia SRL. Aceasta a fost înțelegerea dintre părți şi, totodată, obiectul infracțiunii de trafic de influență. De altfel, inculpatul Al României Paul Philippe nu a primit până în prezent vreo sumă de bani în contul acestor cote din valoarea celor două bunuri transmise societății Reciplia SRL, acesta fiind şi motivul disputei dintre el şi reprezentanții societății. Aşadar, bunurile Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa au fost dobândite în întregime de societatea Reciplia SRL, ca urmare a săvârşirii infracțiunii de trafic de influență descrise anterior, iar nu doar în parte.

Pentru aceste motive, instanța constată că se impune confiscarea în întregime a acestor bunuri de la societatea Reciplia SRL, fie în mod direct, a părților din bunuri care mai sunt în prezent în proprietatea societății, fie prin echivalent, pentru părțile din bunuri care au fost înstrăinate unor persoane de bună credință ori pentru care s-au făcut acte de dispoziție.

În consecință, în temeiul art. 257 alin. 2 raportat la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 şi art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968 instanța de fond a dispus confiscarea specială a următoarelor bunuri aflate sub sechestru: terenul de 67393 m.p. înscris în Cartea funciară nr. 104238 (provenită din conversia de pe

hârtie a C.F. nr. 7970) Snagov, nr. cadastral 5827/4/2, aflat în proprietatea inculpatei SC RECIPLIA SRL; terenul de 110682 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104373 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7449) Snagov, nr. cadastral 5830/4, aflat în proprietatea inculpatei SC RECIPLIA SRL; terenul de 68300 m.p. (68344 măsurat), înscris în Cartea funciară nr. 104678 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7138 Snagov), nr. cadastral 5825, aflat în proprietatea inculpatei SC RECIPLIA SRL; terenul de 127138 m.p. (127718 măsurat) înscris în Cartea funciară nr. 237376 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 91087), nr. cadastral 26041/2/2, aflat în proprietatea inculpatei SC RECIPLIA SRL.

2. În ce priveşte terenul de 23783 mp din Ferma Regală Băneasa, care a fost înstrăinat la 15.01.2009 de către societatea Reciplia SRL către societatea HERCULES PROPERTIES SRL sub forma a două loturi, de 5583 mp şi 18200 mp., întrucât nu se poate reține reaua credință a terțului dobânditor, instanța va dispune confiscarea prin echivelent a acestora, aşa cum prevede acelaşi text de lege. Practica judiciară a interpretat sintagma *„dacă acestea nu se găsesc”* ca referindu-se atât la o imposibilitate fizică de confiscare a bunurilor, atunci când acestea nu se mai găsesc fizic în patrimoniul făptuitorului, cât şi la o imposibilitate juridică, atunci când bunul a intrat în mod legal în patrimoniul unui dobânditor de bună credință. Intepretarea contrară, potrivit căreia bunul ar putea fi confiscat şi de la dobânditorul de bună credință, ar aduce atingere dreptului de proprietate al acestuia, garantat de Constituție şi de Convenția europeană a drepturilor omului, şi principiului securității raporturilor juridice.

Din declarația martorului Bejenaru Andrei Mihai rezultă că a primit aceste terenuri în schimbul serviciilor prestate societății Reciplia SRL, astfel încât această societate a beneficiat de pe urma înstrăinării lor şi de la ea trebuie confiscat echivalentul.

În ce priveşte stabilirea valorii echivalente a bunului înstrăinat dobânditorului de bună credință, având în vedere că măsura confiscării speciale se dispune prin sentință şi produce efecte de la momentul dispunerii, iar nu retroactiv, instanța reține că trebuie luată în considerare valoarea actuală a bunului, iar nu valoarea pe care acesta o avea la momentul înstrăinării. Din acest motiv instanța va lua în considerare valoarea actuală a terenului, stabilită de expertul topografic Perlik Romeo Alexandru desemnat de instanță.

Astfel, la pagina 48 din Raportul de expertiză nr. 811738/11.06.2018 depus la dosar la 12.06.2018 expertul Perlik Romeo, desemnat de instanță, arată că valoarea terenului ferma Regală Băneasa în prezent (la momentul efectării expertizei) este de 351 auro/mp.

Această valoare a fost contestată de inculpații Roşu Robert Mihăiță şi SC Reciplia SRL, prin experții consilieri, care consideră că expertul nu a ținut cont de faptul că valoarea terenului ar putea fi influențată în situația eliberării avizului Autorității Aeronautice. Expertul desemnat de instanță a arătat în Răspunsul la obiecțiuni, depus la dosar la 1.11.2018, aflat la filele 58-98 din vol. XL al dosarului instanței, că aceste obiecțiuni sunt nefondate, deoarece terenul se află în afara culoarului de zbor aeroport Băneasa. De asemenea, expertul mai arată că sunt

nefondate şi obiecţiunile acestora privind tehnica calitativă şi corectarea cu diferenţele cantitative identificate (mărimea parcelei, costul utilităţilor, regimul de construibilitate), detaliind argumentele pentru care a înlăturat aceste obiecţiuni. Astfel, expertul arată la fila 19 din răspunsul la obiecţiuni că valoarea estimată a întregii proprietăţi se situează între 45774846 euro – 65294450 euro, rezultând un interval de valoare de cca. 303-432 euro/mp., iar el a optat pentru o valoare de 351 euro/mp., având în vedere argumentele din raport.

Întrucât aceste argumente ale expertului desemnat de instanţă sunt convingătoare, în temeiul art. 257 alin. 2 raportat la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 şi art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968 instanţa de fond a dispus confiscarea specială de la inculpata SC RECIPLIA S.R.L. a echivalentului în bani al terenului de 23783 m.p., înstrăinat de S.C. RECIPLIA S.R.L. către S.C. HERCULES PROPERTIES S.R.L., în valoare de 8.347.833 de euro.

3. În ce priveşte terenurile înstrăinate din Pădurea Snagov, în afară de cele transmise societăţii inculpatei Păvăloiu Nela, care vor fi confiscate de la SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, din probe rezultă că inculpatul Truică Remus şi-a transmis proprietatea mai multor terenuri, pe care le-a folosit apoi ca gaj pentru obţinerea unor credite care nu au fost restituite. Astfel, din actele de la dosar (Raportul de constatare tehnico-ştiinţifică şi actele anexe din vol. 18 al dosarului de urmărire penală) rezultă că SC Reciplia SRL (al cărei administrator de fapt era tot inculpatul Truică Remus în perioada respectivă) a transmis către inculpatul Truică Remus proprietatea terenului de 75400 mp., asupra căruia este notată somaţia de plată din partea BRD pentru suma de 3132063,02 euro, terenul de 14000 mp., asupra căruia este notată somaţia de plată din partea BRD, în sumă de 3132063,02 euro şi terenul de 9300 mp. asupra căruia este notată somaţia de plată din partea BRD, în sumă de 3132063,02 euro.

Din declaraţia martorului Grigore Gheorghe, dată în faţa instanţei la data de 8.12.2017, rezultă că tot inculpatul Truică Remus i-a transmis şi lui proprietatea unei suprafeţe de teren din Pădurea Snagov, martorul arătând că: *„Stiu că au fost mai mulţi avocaţi acolo apoi a venit şi a semnat domnul Truică si eu am dat banii. Nu mai ştiu, avocaţilor /domnului Truică. Eu am dat banii cand am semnat.”*

De asemenea, din probele administrate rezultă că alte terenuri au fost înstrăinate fictiv unor persoane, posibil interpuşi ai inculpatului Truică Remus şi ai martorului Aparaschivei Cristian, care le-au folosit apoi tot ca gaj, pentru obţinerea unor credite nerestituite. Aşa cum rezultă din declaraţiile date în cursul urmăririi penale şi în cursul judecăţii, martorul Aparaschivei Cristian era un apropiat al inculpatului Truică Remus, care făcea afaceri împreună cu el, ceea ce conduce la concluzia că inculpatul Truică Remus a beneficiat de pe urma actelor de dispoziţie făcute asupra terenului în discuţie.

Martora Nicolici Georgiana Vesna, una dintre persoanele care a achiziţionat în mod fictiv o parte din terenul Pădurea Snagov, audiată de instanţă la data de 8.12.2017 arată că *„Am primit un telefon de la un prieten foarte bun in care imi propunea să cumpăr fictiv două terenuri la Snagov dar nu am plătit nimic pentru ele. Am fost la un notar in Bucureşti, am incheiat două acte de vanzare cumpărare şi aşa am devenit proprietar. Nu am dat banii pentru terenurile respective. Apoi*

aceste terenuri au fost puse ipotecă pentru un credit. Ulterior am fost înştiinţată că nu s-a achitat datoria către bancă si apoi au fost executate terenurile, unul dintre ele chiar nu se mai află în posesia mea. Prietenul care m-a rugat se numeşte Cristian Aparaschivei." Fiind întrebată, martora arată că a fost prezent la notar cu acea ocazie şi inculpatul Truică Remus şi că *„Stiam că este prieten cu Cristian Aparaschivei, nu ştiam ce fel de afaceri fac sau dacă fac afaceri împreună."* Din acest motiv, față de declarația martorei, având în vedere şi aspectul că inculpatul Truică Remus conducea, în fapt, societatea Reciplia SRL la vremea respectivă, instanța va reține concluzia că inculpatul Truică Remus a beneficiat de pe urma actelor de dispoziție făcute asupra terenului în discuție.

O altă persoană care a achiziționat în mod fictiv o parte din terenul retrocedat din Pădurea Snagov este martorul Vasilescu Vladimir Mihai care, fiind audiat de instanță la data de 8.12.2017 arată că *„Am fost abordat de către un prieten care mi-a solicitat ajutorul in vederea incheierii unui contract de credit urmand ca banii sa ii folosească pentru o investiție. Mi s-a spus că nu vrea să apară el scriptic si pentru aceasta să apar eu ca şi garant imobiliar al acestui credit. Nu aveam cu ce să garantez si atunci mi s-a spus să cumpăr un teren fictiv de la el care va fi folosit drept garanție. Am fost cu el după aceea la bancă, s-a încheiat contractul de credit. La un timp după aia am aflat că nu au fost plătite ratele si mi s-a solicitat să fac un act adiţional prin care să fac o reeşalonare, lucru care s-a şi petrecut iar ulterior am aflat că in continuare nu a fost plătit şi am fost executat silit de către banca respectivă. Acest prieten era Aparaschivei Cristian, cred ca aşa il chema Aparaschivei."* Martorul mai arată că Aparaschivei Cristian *„Mi-a spus că el impreună cu partenerul său, domnul Truică."* Şi acest teren are notată o somație de plată din partea BRD în valoare de 1500000 de euro, iar, față de declarația martorului şi de faptul că inculpatul Truică Remus era administratorul de fapt al societății, instanța va reține concluzia că inculpatul Truică Remus a beneficiat de pe urma actelor de dispoziție făcute asupra terenului în discuție.

O altă parte din teren a fost achiziționată de martorul Rădulescu Corneliu, care arată că a cumpărat terenul de la Aparaschivei Cristian cu suma de 8000 de euro. Având în vedere calitatea de administrator al societății Reciplia SRL, pe care o deținea inculpatul Truică Remus, precum şi modul similar în care s-a procedat prin instituirea unui act de dispoziție asupra terenului, instanța va reține că acesta a beneficiat de pe urma actului de dispoziție, urmând a dispune confiscarea de la el a echivalentului terenului.

O altă parte din acest teren a fost achiziționată de martorul Stănescu Roşca Sorin Ştefan, care arată în declarația dată în cursul urmăririi penale la data de 8.03.2016 (file 211, volumul 7 din dosarul de urmărire penală) că a cumpărat de la *„firma inculpatului Truică Remus, SC RECIPLIA SRL"* o suprafață de aproximativ 30000 mp. din acest teren. Față de declarația martorului, care îl indică pe inculpatul Truică Remsus ca singur beneficiar de pe urma transmiterii proprietății terenului, şi față de modul similar de a acționa şi în acest caz instanța va reține că inculpatul Truică Remus este cel care a beneficiat de pe urma actului de dispoziție asupra terenului.

Din toate aceste declarații rezultă că inculpatul Truică Remus este cel care a profitat de pe urma înstrăinării terenurilor din suprafața de 46,78 ha din Pădurea Snagov, dobândită de inculpata SC Reciplia SRL ca urmare a săvârşirii infracţiunii de trafic de influență. Din acest motiv instanța va dispune confiscare de la acest inculpat a echivalentului terenurilor ce nu mai pot fi confiscate în natură, deoarece au fost înstrăinate ori au fost ipotecate la bancă pentru obținerea unor credite ce nu au fost restituite. Impotecarea terenurilor reprezintă tot un act de dispoziție, care împiedică confiscarea în natură a acestora.

Cu privire la aceste terenuri, care nu se mai găsesc în proprietatea SC Reciplia SRL, nu există probe că această societate ar fi obținut vreun avantaj patrimonial de pe urma înstrăinării sau folosiri lor ca gaj, ci, dimpotrivă, probele menționate anterior arată că inculpatul Truică Remus a obținut foloase patrimoniale de pe urma actelor de dispoziție efectuate asupra terenurilor. Pentru aceste motive instanța va dispune confiscarea echivalentului acestor terenuri de la inculpatul Truică Remus, iar nu de la inculpata Reciplia SRL.

Fiind vorba de terenuri asupra cărora s-au instituit ipoteci pentru obținerea unor credite ce depăşesc cu mult valoarea actuală a terenurilor şi care nu au fost restituite, instanța de fond a reținut că aceste acte de dispoziție făcute în favoarea unei terțe persoane, de bună credință, fac imposibilă confiscarea în natură a terenurilor şi impun luarea măsurii confiscării prin echivalent.

În ce priveşte stabilirea valorii echivalente a bunurilor care nu mai pot fi confiscate în natură, la fel ca în cazul Fermei Regale Băneasa, instanța de fond a reținut că se impune stabilirea valorii actuale a terenului, iar nu valoarea de la momentul săvârşirii infracțiunii, deoarece măsura confiscării speciale se dispune şi produce efecte în prezent, iar nu pentru trecut.

La pagina 49 din Raportul de expertiză nr. 811738/11.06.2018 depus la dosar la 12.06.2018 expertul Perlik Romeo, desemnat de instanță, arată că valoarea actuală (la momentul întocmirii raportului de expertiză) a terenului de 9,97 ha de teren din zona Fundul Sacului este de 5475 euro/ha, iar valoarea actuală a terenului de 36,78 ha din Pădurea Snagov este de 4835 euro/ha. Astfel, valoarea terenurilor de 75400 mp., de 14000 mp. şi de 9300 mp. transmise inculpatului Truică Remus de către SC Reciplia SRL este de 5475 euro/ha, iar valoarea celorlalte terenuri înstrăinate de societate este de 4835 euro/ha.

Această evaluare a fost contestată de parchet, prin expertul consilier, de inculpatul Chiriac Theodor şi de partea civilă Ministerul Finanțelor Publice, exprimate prin expertul parte.

Instanța reține că nu pot fi primite aceste obiecțiuni la valoarea stabilită de expert, deoarece ele au în vedere o situație eventuală, anume aceea a posibilității ca terenul respectiv să devină construibil. Cum această posibilitate depinde de multe aspecte incerte, instanța reține că ea nu poate fi luată în considerare. Faptul că în unele evaluări extrajudiciare s-au stabilit valori mult mai ridicate nu poate constitui un argument pentru ridicarea valorii de circulație a terenului, deoarece ele au avut în vedere aceeaşi posibilitate incertă ca terenul să devină construibil.

De asemenea, expertul Perlik Romeo desemnat de instanță, a detaliat în suplimentul raportului de expertiză depus la data de 1.11.2018, aflat la filele 59-98

din volumul XL din dosarul instanței, argumentele pentru care aceste obiecțiuni nu sunt întemeiate. Expertul arată că însăşi grila notarilor pentru anul 2018 nu recomandă utilizarea valorilor cuprinse în ghid ca referință în rapoartele de evaluare deoarece abaterile pot fi semnificative şi trebuie observat şi punctul de vedere, din acest ghid, explicat pe scurt, al Asociației Naționale a Evaluatorilor Autorizați din România – ANEVAR, care arată, între altele, că studiile de piață utilizate de către camerele notarilor publici nu estimează valoarea individuală a proprietății şi nu pot fi reper pentru comparații în vederea stabilirii valorii de piață. Expertul detaliază şi în Raportul de expertiză nr. 811738/11.06.2018 argumentele pentru care a ajuns la stabilirea acestori valori actuale ale terenurilor, astfel încât instanța de fond le reține în stabilirea echivalentului în bani ce va fi confiscat de la inculpatul Truică Remus.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 257 alin. 2 raportat la art. 256 alin. 2 din Codul penal din 1968 şi art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968 prima instanță a dispus confiscarea specială de la inculpatul Truică Remus a echivalentului în bani al următoarelor bunuri: terenul de 75400 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, în valoare de 41281,5 euro; terenul de 14000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817, în valoare de 7665 euro; terenul de 9300 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808, în valoare de 5091,75 euro; terenul de 10000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104371 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7446) Snagov, nr. cadastral 5830/1, în valoare de 4835 euro; terenurile în suprafață totală de 32573 m.p., înscrise cu numerele cadastrale 5827/1, 5827/3, 5827/5, 5827/6, 5827/7, în valoare de 15749,04 euro.

Alte bunuri, în afară de Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, care au fost revendicate de către inculpatul Al României Paul Philippe, nu au făcut obiectul urmăririi penale şi nici nu s-au administrat probe referitoare la rezultatul cererilor de retrocedare, legalitatea acestora, transmiterea ulterioară a proprietății lor, situația actuală a lor ori alte împrejurări din care să rezulte că ar fi incident vreun motiv de confiscare din cele prevăzute de lege. Având în vedere că, potrivit art. 99 din Codul de procedură penală, sarcina probei în acțiunea penală aparține procurorului, iar parchetul nu a făcut nicio probă cu privire la aceste bunuri, instanța va reține că nu se impune luarea vreunei măsuri.

4. În contractul de cesiune din 1.11.2006 încheiat de inculpatul Al României Paul Philippe cu reprezentanții SC Reciplia SRL s-a consemnat că primul va încasa o sumă de 4000000 de euro de la această societate, cu titlu de avans pentru transmiterea bunurilor retrocedate. Probele administrate dovedesc faptul că unul din motivele principale pentru care inculpatul Al României Paul Philippe a acceptat această înțelegere a fost primirea acestui avans de 4.000.000 de euro. Chiar inculpatul Al României Paul Philippe arată în declarația dată în cursul urmăririi penale la data de 11.01.2016 (fila 268-276, vol. 3 din dosarul de urmărire penală) că acesta *„Este motivul pentru care am mers cu grupul lui Remus Truică, pentru că avea o firmă de avocați de top. Şi de asemenea banii pe care Truică îi*

avea”, iar în declarația de suspect din data de 11.12.2015 (fila 246-255, vol. 3 din dosarul de urmărire penală) arată că*: „Nu am fost încântat de ceea ce mi s-a propus, dar după ce m-am sfătuit şi cu soția mea am fost de acord să închei o astfel de înțelegere. Pentru că nu aveam bani am fost obligat să accept. Aveam multe cheltuieli, în România şi la Londra şi nu aveam bani. Am spus că 50% e mai bine decât nimic…”.*

În declarația martorei Cuniță Mihaela, dată în cursul urmăririi penale la data de 20.04.2016 (fila 476-482, vol. 7 din dosarul de urmărire penală) aceasta arată că: „*...Păvăloiu mi-a spus că vrea să cedeze drepturile litigioase ale Prințului Paul lui Radu Dimofte, persoană despre care a auzit că cumpără astfel de drepturi. Cred că astfel dorea să îl liniştească pe prințul Paul care ne presa continuu că durează prea mult şi nu are bani. ...Păvăloiu a spus că cedăm drepturile litigioase în schimbul unei sume de bani pe care nu îmi amintesc să o precizeze atunci…”.*

Probele administrate dovedesc primirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a acestei sume stabilite cu titlu de avans, aşa cum rezultă şi din declarația martorei avocat Hrisafi-Josan Ioana din data de 11.05.2018 (fila 118-121, vol. 32 din dosarul instanței), care arată că: „*Întrebare avocat inc. Robert Roşu - A existat un conflict între Reciplia şi Prințul Paul? Răspuns: După câțiva ani după ce am preluat proiectul, prințul Paul era mereu nemulțumit din punct de vedere financiar. Ştiu că primise o sumă de bani la momentul încheierii contractului de cesiune şi îmi amintesc că spuneam în cadrul firmei că a terminat banii şi mai vrea.”* Chiar inculpatul Al României Paul Philippe recunoaşte în declaratia de suspect (filele 234-245, vol. Din dosarul de urmărire penală) că *„Am primit de la Reciplia suma de aproximativ 4.000.000 euro care trebuia platita imediat dupa semnarea contractului dar am primit-o dupa aproximativ 1 an jumatate.”*

Potrivit art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968, lege reținută ca fiind mai favorabilă inculpatului Al României Paul Philippe, sunt supuse confiscării speciale bunurile dobândite prin săvârşirea faptei prevăzute de legea penală. Aşa cum s-a arătat anterior, încheierea contractului de cesiune de drepturi succesorale din 1.11.2006 este urmarea traficului şi cumpărării de influență, deoarece în lipsa acestora contractul nu ar fi fost încheiat. Chiar inculpatul Al României Pual Philippe arată în declarația redată mai sus că nu i-au convenit termenii contractului, dar a acceptat pentru că „*50% e mai bine decât nimic…”*. Inculpatul era convins că fără cumpărarea traficului de influență de la inculpatul Truică Remus nu ar fi obținut niciodată bunurile revendicate şi atunci a preferat să dea societății Reciplia SRL bunurile retrocedate şi să primească un avans de 4000000 de euro şi un drept de creanță în valoare de 50% sau 20% din bunurile retrocedate.

Or, în aceste condiții, având în vedere legătura directă între cumpărarea de influență şi încheierea contractului de cesiune de drepturi succesorale prin care inculpatul Al României Paul Philippe a primit suma de 4000000 de euro, instanța va reține că această sumă a fost *„dobândită”* de inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârşirea acestei infracțiuni. Cauza dobândirii acestei sume de către inculpatul Al României Paul Philippe a fost încheierea de către acesta a

contractului care presupunea, printre altele, cumpărarea influenței de la inculpatul Truică Remus.

Practica judiciară a reținut că prin „bunurile dobândite" menționate în art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968 (identic cu art. 112 lit. e) din actualul Cod penal) se înțelege atât bunurile obținute în urma săvârşirii unor infracțiuni contra patrimoniului, cât şi bunuri dobândite în urma săvârşirii altor infracțiuni, cum sunt infracțiunile de corupție, trafic de droguri, trafic de persoane etc.. Chiar dacă acestea din urmă nu sunt infracțiuni contra patrimoniului, prin natura lor sunt apte să procure bunuri sau valori patrimoniale pentru făptuitor sau terțe persoane, astfel încât poate fi dispusă măsura confiscării şi în acest caz, fiind vorba de bunuri dobândite prin săvârşirea faptei prevăzute de legea penală. Aceasta este şi situația sumei de 4000000 de euro primită de inculpatul Al României Paul Philippe de la Reciplia SRL, ca urmare a săvârşirii infracținilor de trafic şi cumpărare de influență.

Temeiul confiscării acestei sume de bani nu îl reprezintă dispozițiile art. 6^1 alin. 3 din legea nr. 78/2000 (forma în vigoare la data faptei) ori cele ale art. 292 alin. 4 din noul Cod penal, deoarece suma de 4000000 de euro nu a fost dată de cumpărătorul de influență traficantului de influență şi nu reprezintă bani dați în schimbul influenței traficantului de influență. S-a arătat anterior că bunurile date în schimbul influenței sunt Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, care au fost date de cumpărătorul de influență, inculpatul Al României Paul Philippe, în schimbul influenței promise de inculpatul Truică Remus. Suma de 4000000 de euro este o sumă dobândită de inculpatul Al României Paul Philippe în urma încheierii contractului din 1.11.2006, care a avut drept cauză pentru inculpatul Al României Paul Philippe, aşa cum s-a arătat, cumpărarea influenței inculpatului Truică Remus. Din acest motiv dobândirea acestei sume de bani de către inculpatul Al României Paul Philippe este consecința directă a săvârşirii infracțiunilor de trafic şi cumpărare de influență, motiv pentru care instanța va reține că suma de 4000000 de euro a fost dobândită prin săvârşirea acestor fapte prevăzute de legea penală.

În consecință, în temeiul art. 118 alin. 1 lit. e) din Codul penal din 1968 instanța de fond a dispus confiscarea specială de la inculpatul Al României Paul Philippe a sumei de 4000000 de euro.

5. În sarcina inculpatei Păvăloiu Nela s-a reținut săvârşirea infracțiunii de spălare a banilor, constând în aceea că a transmis în anul 2015 către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL mai multe părți din terenul Pădurea Snagov, dobândite de la inculpata SC Reciplia SRL, despre care ştia că provin din săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, transmiterea fiind făcută cu scopul de a ascunde sau disimula proveniența ilicită a acestora.

În acest caz există un text de lege special care prevede că bunurile care au făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor se confiscă. Astfel, potrivit art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 *„În cazul infracțiunilor de spălare a banilor şi de finanțare a terorismului se aplică dispozițiile art. 118 din Codul penal privind confiscarea bunurilor."* Chiar dacă trimiterea la vechiul Cod penal este o necorelare legislativă, deoarece legiuitorul a omis să modifice această dispoziție

legală după intrarea în vigoare a noului Cod penal, practica judiciară şi doctrina au statuat în mod unanim că sunt aplicabile dispoziţiile legale privind confiscarea specială. Cum prevederile art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968 sunt identice cu cele din art. 112 lit. e) din noul Cod penal, această necorelare legislativă nu are nicio relevanţă cu privire la consecinţele măsurii.

Aşa cum s-a arătat anterior, inculpata Păvăloiu Nela este reprezentanta societăţii ILKO STAR SRL, care a primit bunurile respective de la societatea Reciplia SRL, iar transmiterea terenurilor în proprietatea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL a fost făcută cu scopul ascunderii provenienţei ilicite a bunurilor, deoarece această din urmă societate are ca asociat unic şi administrator pe fiica inculpatei, nu a efectuat nicio contraprestaţie în schimbul terenurilor şi nu a desfăşurat nicio activitate după primirea acestora.

În consecinţă, instanţa a reţine că societatea SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL a „dobândit" aceste terenuri de la societatea ILKO STAR SRL, ce aparţine inculpatei Păvăloiu Nela, prin săvârşirea de către aceasta din urmă a infracţiunii de spălare a banilor, urmând a se dispune confiscarea lor în temeiul art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii.

În speţă, instanţa i-a asigurat toate drepturile procesuale societăţii MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, care a fost citată de la începutul procesului în calitate de alţi subiecţi procesuali şi a avut avocat ales pe toată durata judecăţii în primă instanţă.

Fiind vorba de dobândirea terenurilor de către SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL cu scopul de a ascunde proveniența ilicită a acestora, luând în considerare lipsa unei contraprestaţii, lipsa unei activităţi economice şi relaţia de rudă apropiată a reprezentantului statutar al acestei societăţi cu inculpata Păvăloiu Nela, instanţa constată că nu suntem în situaţia unui dobânditor de bună credinţă, ci a unei persoane de rea credinţă.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 (art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii) raportat la art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968, instanţa de fond a dispus confiscarea specială de la această societate a următoarelor bunuri: terenul de 6534 m.p., înscris în Cartea Funciară nr. 102687 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7440) Snagov, nr. cadastral 5827/2, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL; terenul de 43459 m.p., înscris în Cartea funciară iniţială 7447 Snagov şi dezmembrat ulterior în 43 de parcele cu numerele cadastrale 5830/2/1-5830/2/43, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL; terenul de 28799 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 102714 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7448) Snagov, nr. cadastral 5830/3, aflat în proprietatea scriptică a SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL.

6. Tot în temeiul dispoziţiilor legale care impun confiscarea bunurilor ce au făcut obiectul infracţiunii de spălare a banilor se impune şi confiscarea de la inculpatul Chiriac Theodor a sumei de 45000 de euro primită de acesta în schimbul terenului de 1000 mp., transmis fictiv pe numele martorilor Matei Marian şi Matei Maria. Întrucât martorul Matei Marian arată în declaraţia dată în cursul urmăririi

penale (filele 490-509, vol. 7 din dosarul de urmărire penală) că „*Nu-mi amintesc la cât timp de la achiziția terenului de 1000 mp acesta a fost vândut. Rolul meu a fost acela de a mă deplasa la notar, la cererea lui Chiriac pentru a semna actele. Nu m-am ocupat de găsirea unui cumpărător şi nu-mi amintesc dacă soția m-a însoțit. Prețul vânzării a fost de 45.000 euro sau 50.000 euro.”,* instanța va lua în considerare varianta mai favorabilă inculpatului Chiriac Theodor, reținând ca preț al vânzării terenului suma de 45000 de euro.

Dobândirea şi transmiterea acestui teren prin persoane interpuse a fost modalitatea pe care a conceput-o şi a realizat-o inculpatul Chiriac Theodor pentru a ascunde proveniența ilicită a acestuia bun. În consecință, instanța de fond a reținut că suma de 45000 de euro a fost dobândită de inculpatul Chiriac Theodor prin săvârşirea infracțiunii de spălare a banilor în această modalitate, fiind îndeplinite condițiile legale pentru confiscarea acesteia.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 656/2002 (art. 33 alin. 1 din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii) raportat la art. 118 lit. e) din Codul penal din 1968, instanța de fond a dispus confiscarea specială de la inculpatul Chiriac Theodor a sumei de 45000 de euro.

VII. Latura civilă

Întrucât în cauză s-a dispus achitarea tuturor inculpaților trimişi în judecată pentru săvârşirea infracținilor de abuz în serviciu, reținute de parchet în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa, iar temeiul achitării pentru aceste infracțiuni a fost art. 16 alin. 1 lit. b) teza I din Codul de procedură penală, prima instanță a constatat că sunt îndeplinite condițiile legale prevăzute de art. 25 alin. 5 din Codul de procedură penală pentru lăsarea nesoluționată a acțiunii civile.

De asemenea, instanța a arătat anterior că reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra imobilelor Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa a fost făcută conform legii.

Celelalte infracțiuni ce au făcut obiectul prezentei cauze şi pentru care s-a dispus condamnarea inculpaților nu sunt susceptibile de latură civilă şi de producerea vreunui prejudiciu.

Soluția lăsării nesoluționate a acțiunilor civile promovate în cauză de părțile civile Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, Ministerul Finanțelor Publice şi R.N.P. ROMSILVA este obligatorie în cazul pronunțării unei soluții de achitare întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b) teza I din Codul de procedură penală, instanța neavând nici un drept de apreciere asupra acestui aspect.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 25 alin. (5) Cod procedură penală, instanța de fond a lăsat nesoluționate acțiunile civile formulate în procesul penal de părțile civile Institutul de Cercetare și Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, Ministerul Finanțelor Publice şi R.N.P. ROMSILVA.

Întrucât dobândirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa a fost legală, nu există nici un motiv pentru a se dispune desființarea actelor prin care s-a dispus retrocedarea şi a actelor subsecvente de înstrăinare a unor părți din teren, aşa cum a solicitat parchetul în concluziile pe fond (fila 163, vol. LXV din dosarul instanței). Desființarea unor

înscrisuri în temeiul art. 25 alin. 3 din Codul de procedură penală se poate dispune doar în cazul în care ar fi vorba de acte false, iar în speță actele de retrocedare au fost întocmite cu respectarea formelor legale, aşa cum s-a arătat anterior în analizarea acestor infracțiuni.

VIII. Măsuri asigurătorii.

1. Întrucât instanța de fond a lăsat nesoluționate acțiunile civile promovate de părțile civile în procesul penal şi a dispus confiscarea specială a unor bunuri şi sume de bani de la inculpații Truică Remus, Al României Paul Philippe, SC RECIPLIA SRL, Chiriac Theodor şi de la subiectul procesual SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, se impune menținerea măsurilor asigurătorii instituite în cauză asupra bunurilor acestora. Menținerea acestor măsuri asigurătorii este necesară pentru punerea în executare, după rămânerea definitivă a hotărârii, a dispozițiilor de confiscare dispuse în cauză şi pentru cazul în care părțile civile vor înțelege să formuleze acțiune civilă separată în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a soluției, potrivit dispozițiilor art. 397 alin. 5 din Codul de procedură penală.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 397 Cod procedură penală, prima instanță a menținut măsurile asigurătorii dispuse în prezenta cauză asupra bunurilor aparținând următoarelor persoane: Truică Remus, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 1.03.2016, 07.04.2016, 11.03.2016, 27.01.2016, 25.03.2016 (cu excepția măsurilor asigurătorii instituite asupra terenurilor de 75400 m.p., de 9300 m.p. şi de 14000 m.p., menționate mai sus), până la concurența sumei de 74622,29 euro; Al României Paul Philippe, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 01.03.2016, 11.03.206, până la concurența sumei de 4000000 de euro; SC RECIPLIA SRL, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015 şi 02.03.2016 asupra bunurilor imobile, iar în ce priveşte măsura asigurătorie instituită prin ordonanța din 08.12.2015 asupra conturilor societății, aceasta se menține până la concurența sumei de 8.347.833 de euro; Chiriac Theodor, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 25.03.2016, 02.03.2016 şi 10.05.2016, până la concurența sumei de 45000 de euro; SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanța procurorului din data de 04.03.2016.

2. Întrucât instanța a dispus achitarea inculpaților Roşu Robert Mihăiță, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius, Mateescu Lucian, Muşat Apostol, Dima Niculae şi Jecu Nicolae, asupra bunurilor cărora s-au instituit măsuri asiguratorii în prezenta cauză, iar în motivare a reținut că aceştia nu au comis nicio ilegalitate în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa, instanța de fond a dispus ridicarea măsurilor asigurătorii instituite în cursul urmăririi penale asupra bunurilor acestora.

Menținerea măsurii asigurătorii instituite asupra bunurilor inculpaților achitați nu se face automat, chiar dacă acțiunile civile au fost lăsate nesoluționate, ci se raportează în continuare la întrunirea condițiilor prevăzute de art. 249 din Codul de procedură penală pentru luarea acestora. Aşadar, menținerea acestor măsuri se impune doar în cazul în care instanța apreciază necesar, față de faptele

comise de inculpați şi de culpa reținută în sarcina acestora. Altfel, ar însemna să nu existe nici un control judecătoresc asupra unor măsuri care restricționează dreptul de proprietate al persoanelor asupra bunurilor acestora, ceea ce ar putea aduce atingere dreptului garantat de art. 44 din Constituție şi de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția europeană a drepturilor omului. În lipsa unor motive temeinice care să impună menținerea în continuare a măsurilor asigurătorii pentru vreunul din scopurile arătate în art. 249 alin. 1 Cod procedură penală, instanța de fond a ridicat măsurile asigurătorii instituite asupra bunurilor inculpaților Roşu Robert Mihăiță, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius, Mateescu Lucian, Muşat Apostol, Dima Niculae şi Jecu Nicolae.

De asemenea, instanța a dispus achitarea inculpatei Păvăloiu Nela pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, iar bunurile confiscate în urma săvârşiri de către aceasta a infracțiunii de spălare a banilor sunt sechestrate pe numele SC MERCURE COMMERCE INTERNATIONAL SRL. Pentru aceste motive, fiind incidente şi în cazul inculpatei Păvăloiu Nela motivele de mai sus, instanța a dispus ridicarea măsurilor asiguratorii dispuse asupra celorlalte bunuri ale inculpatei.

În consecință, în temeiul art. 397 Cod procedură penală, prima instanță a ridicat în totalitate măsurile asigurătorii dispuse în prezenta cauză asupra bunurilor următorilor inculpați: Roşu Robert Mihăiță, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016; Andronic Dan Cătălin, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 27.01.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016; Marcovici Marius Andrei, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din data de 08.12.2015 şi 11.03.2016; Mateescu Lucian Claudiu, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din data de 08.12.2015 şi 27.01.2016; Păvăloiu Nela, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din data de 01.03.2016, 11.03.2016, 25.03.2016; Muşat Apostol, măsura asigurătorie instituită prin ordonanța procurorului din data de 01.03.2016; Dima Niculae, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din data de 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016; Jecu Nicolae, măsurile asigurătorii instituite prin ordonanțele procurorului din data de 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016.

3. Întrucât față de inculpatul Truică Remus s-a dispus confiscarea prin echivalent a bunurilor constând în terenul de 75400 m.p., terenul de 9300 m.p. şi terenul de 14000 m.p., care au fost folosite pentru garantarea obținerii unor credite în valoare de aproximativ 3 milioane de euro pentru fiecare, instanța va dispune ridicarea măsurilor asigurătorii instituite asupra acestora. Din Raportul de expertiză nr. 811738/11.06.2018 depus la dosar la 12.06.2018 de expertul Perlik Romeo, desemnat de instanță, rezultă că valoarea acestor terenuri este 41281,5 euro, 5091,75 euro şi respectiv 7665 euro. Actele de ipotecare a bunurilor mai sus menționate constituie acte de dispoziție, care fac imposibilă confiscarea în natură a acestor bunuri. Întrucât la executarea silită a acestor bunuri are prioritate creditorul ipotecar, iar valoarea creanței depăşeşte cu mult valoarea bunurilor sechestrate, instanța de fond a ridicat măsura sechestrului instituită asupra acestora.

În consecință, în temeiul art. 397 Cod procedură penală, instanța de fond a ridicat măsurile asigurătorii dispuse prin ordonanțele procurorului din 12.02.2016 şi 01.03.2016 asupra următoarelor bunuri, deținute în devălmăşie de inculpatul Truică Remus şi Truică Irina: terenul de 75400 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2; terenul de 9300 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808 şi terenul de 14000 m.p., înscris în Cartea funciară nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817.

B. JUDECATA ÎN APEL

Împotriva acestei sentințe **au declarat apel,** în termen legal, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov, părțile civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov și Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, precum şi inculpații Truică Remus, SC Reciplia SRL, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul Philippe, Chiriac Theodor, Roșu Robert Mihăiță, Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi**,** pe care au criticat-o pentru **motivele** arătate în cele ce urmează.

Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție, Direcția Națională Anticorupție, a criticat sentința instanței de fond sub următoarele aspecte:

1. în privința chestiunilor prealabile şi a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională

Referitor la hotărârile judecătoreşti cu privire la care prima instanță a reținut că ar avea autoritate de lucru judecat, în condițiile art.52 alin.3 C.pr.pen., criticile Parchetului au avut în vedere, în esență, că:

- hotărârea Tribunalului de la Lisabona nu era recunoscută pe teritoriul României la data comiterii faptelor, aspect esențial, cunoscut de toți inculpații, care a stat şi la baza vânzării/cumpărării de influență;

- cercetările în prezenta cauză au vizat şi modul de obținere a sentinței civile nr.1872/2003 a Judecătoriei Buftea, apreciindu-se că sunt suficiente probe din care să rezulte comiterea unor infracțiuni de corupție în legătură cu aceasta, dar pentru care nu s-a mai putut începe urmărirea penală, întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale;

- sentința civilă nr.2146/2013 a Tribunalului Bucureşti, Secția a-III-a civilă, a avut la bază exclusiv Decizia nr.30/2008 emisă de Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, precum şi concluziile reprezentantului institutului (inculpata Dicu), care nu s-a opus admiterii acțiunii, neexistând aşadar o analiză proprie a instanței cu privire aspecte esențiale, care fac obiectul cercetărilor în prezenta cauză, cum ar fi calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul şi proveniența bunului revendicat.

Referitor la reținerea unei valori probatorii reduse a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională, s-a arătat că apărătorii inculpaților, cu excepția lui Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Moshe Agavi, nu au înțeles să uzeze de posibilitatea legală de obținere a certificatului ORNISS, care le-ar fi permis accesul la documentele clasificate, respectiv încheierile care au stat la baza mandatelor de siguranță națională.

Inculpații au avut la dispoziție înregistrările convorbirilor telefonice şi le-au putut contesta, atât sub aspectul conținutului, cât şi al fiabilității lor, prin faptul că a fost efectuată în cauză şi o expertiză tehnică a înregistrărilor, cu încuviințarea unui expert parte al inculpaților care au solicitat acest lucru.

2. greşita achitare a inculpaților (cu excepția soluțiilor pronunțate în privința infracțiunilor de spălare a banilor prev.de art.23 lit.a din Legea nr.656/2002)

a.) În ce priveşte infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat pentru care fost trimişi în judecată inculpații Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein, Moshe Agavi, Truică Remus, Roşu Robert Mihăiță, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Mateescu Lucian Claudiu

S-a susținut că instanța de fond a analizat trunchiat, separat, activitatea derulată de inculpați, ceea ce a condus la o altă situație de fapt decât cea reținută în rechizitoriu.

Astfel, în analiza acestei acuzații, trebuia să se aibă în vedere situația premergătoare constituirii grupului şi, îndeosebi, raportul de due diligence efectuat inițial pentru BSG, firmă deținută de inculpatul Benyamin Steinmetz, care constata multe impedimente de ordin juridic pentru obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul (nu exista o hotărâre în procedura de exequatur, erau mari semne de întrebare cu privire la dreptul de proprietate).

În aceste condiții, deşi inculpații Truică Remus, Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz cunoşteau că posibilitatea de obținere efectivă a bunurilor era foarte redusă, au considerat, totuşi, că activitatea de cumpărare a drepturilor este una profitabilă, întrucât problemele semnalate vor fi surmontate ulterior, prin relațiile/legăturile pe care le aveau cu importanți oameni politici sau din aparatul administrativ al statului şi, implicit, prin săvârşirea unor infracțiuni de corupție sau asimilate acestora, fapt care l-a şi convins pe inculpatul Al României Paul să accepte să încheie contractul de cesiune din 1.11.2006 în condițiile date.

Contrar susținerilor instanței de fond, trimiterea în judecată a inculpaților nu a avut la bază simpla deținere a unor părți sociale din societatea Reciplia Ltd., ci probele care au demonstrat că aceştia au avut cunoştință de modul de încheiere a contractului de cesiune, prin traficarea influenței, precum şi de modul de obținere a bunurilor revendicate, prin săvârşirea unor infracțiuni de corupție.

În acest context, înțelegerea inculpaților a fost aceea ca identitatea lor să rămână una ascunsă, iar legătura cu inculpatul Al României Paul să fie ținută de către Truică Remus. Ulterior, atunci când Al României Paul a început să aibă nemulțumiri legate de derularea contractului şi neplata sumelor de bani, au intervenit şi ceilalți inculpați, având în vedere intenția acestuia de a formula o plângere penală, relevantă în acest sens fiind întâlnirea din luna decembrie 2011

care a avut loc la locuința inculpatului sus-menționat, a cărei desfăşurare rezultă din înregistrarea discuțiilor purtate în mediu ambiental, aflată la dosar.

Ca urmare a acestei întâlniri, ocazie cu care inculpații prezenți, Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz, s-au prezentat ca fiind persoanele importante din spatele proiectului, care pot duce la bun sfârşit promisiunile inițiale, inculpatul Al României Paul a acceptat că continue colaborarea cu membrii grupului infracțional.

Cu privire la ordinea şi rolurile deținute în cadrul grupului, s-a susținut că inculpatul Benyamin Steinmetz era cel care a pus la dispoziție fondurile necesare derulării activităților infracționale, organizând în acelaşi timp întâlniri cu politicieni influenți, iar inculpatul Tal Silberstein a asigurat legătura dintre inculpații Benyamin Steinmetz şi Truică, a fost ulterior anului 2011 un administrator de fapt al afacerii şi l-a asigurat pe inculpatul Al României Paul că are influența necesară obținerii bunurilor revendicate de acesta.

Inculpatul Truică Remus a ținut legătura atât cu inculpații Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein, cât şi cu cumpărătorul de influență, precum şi cu firma de avocați care acorda asistența în procedurile derulate, dând totodată asigurări inculpatului Al României Paul în legătură cu rezolvarea favorabilă a acțiunilor.

Inculpatul Roşu Robert a dat aparență de legalitate demersurilor juridice şi administrative, ținându-i la curent pe ceilalți membri în legătură cu activitățile desfăşurate şi dând asigurări cumpărătorului de influență că prin demersurile întreprinse vor avea câştig de cauză în procedurile derulate.

Inculpatul Andronic Dan a aderat la grup în anul 2007, activitatea sa constând în susținerea acțiunilor de traficare a influenței, participarea la discuții şi negocieri, asigurarea inculpatului Al României Paul că poziția sa publică va fi bine reprezentată, asigurarea unor analize în presă, dar şi atragerea altor persoane (inculpatul Mateescu) în cadrul grupului.

Inculpatul Marcovici Marius a aderat la grup în anul 2007, fiind omul inculpatului Tal Silberstein, iar după anul 2010 a devenit adminstratorul S.C. Reciplia S.RL., la solicitarea aceluiaşi inculpat, participând totodată la negocieri şi întâlniri cu inculpatul Al României Paul pentru a-l convinge să nu renunțe la contractul de cesiune.

Inculpatul Mateescu Lucian a aderat la grup în anul 2011, rolul său fiind acela de a ține legătura cu inculpatul Al României Paul, pentru a-i întări convingerea că doar prin intermediul grupului poate obține bunurile revendicate.

Inculpatul Moshe Agavi a aderat la grup în anul 2007, fiind un administrator de fapt al Reciplia, sub coordonarea inculpatului Tal Silberstein, şi participând la discuții şi negocieri cu inculpatul Al României Paul pentru a-l convinge să nu renunțe la contractul de cesiune.

b.) În ce priveşte infracțiunea de trafic de influență pentru care au fost trimişi în judecată Truică Remus, Roşu Robert, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan, Marcovici Marius şi Mateescu Lucian, în forma autoratului sau, după caz, a complicității

În cazul inculpaților Truică, Roşu şi Tal Silberstein, în sarcina cărora s-a reținut infracțiunea de trafic de influență în forma autoratului, aceasta rezultă din declarațiile inculpaților şi ale martorilor prezenți la discuții, dar şi din modalitatea în care aceşti inculpați au acționat atât anterior, cât şi ulterior consumării infracțiunii.

Declarațiile inculpatului Al României Paul, considerate relevante de instanța de fond în dovedirea infracțiunii săvârşite de inculpatul Truică, probează comiterea aceleiaşi infracțiuni şi de către inculpatul Roşu, în acelaşi sens fiind şi declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela, care a indicat prezența inculpatului Roşu la discuțiile anterioare încheierii contractului, rezultând astfel că negocierea cadrului contractual şi încercările de a-l determina pe inculpatul Al României Paul să accepte clauzele nefavorabile, prin asigurarea sa că rezultatele pozitive nu vor fi obținute fără ajutorul inculpaților, au avut loc şi în prezența şi cu sprijinul inculpatului Roşu.

Implicarea inculpatului Roşu în activitatea de traficare a influenței este probată nu doar de participarea sa la negocierile legate de încheierea contractului de cesiune, ci şi de conduita sa ulterioară acestui moment, adoptată în derularea acestuia.

În privința inculpatului Tal Silberstein, infracțiunea de trafic de influență este probată de declarațiile cumpărătorului de influență, pe care l-a convins că, prin influența pe care o are asupra unor persoane nominalizate, bine poziționate politic şi cu posibilități reale de influențare a funcționarilor din cadrul administrației publice, va obține bunurile revendicate.

Aceste declarații se coroborează cu depozițiile martorilor Dimofte Radu şi Bejenaru Andrei, dar şi cu o serie de convorbiri telefonice.

Inculpatul Tal Silberstein a fost ținut permanent la curent cu promisiunile şi demersurile făcute în legătură cu executarea contractului, pe care le-a aprobat, fapt ce confirmă implicarea sa în activitatea infracțională reținută prin actul de sesizare.

În privința inculpatului Marcovici Marius, acesta era un apropiat al inculpatului Tal Silberstein, cu care derulase afaceri anterior, şi, în plus, era angajat la cabinetul prim-ministrului României.

Din probatoriul administrat în cauză rezultă că inculpatul Marcovici a participat la discuții la sediul societății de avocați încă din anul 2008, aşadar, mai înainte de a deveni administratorul de drept al Reciplia.

Implicarea sa în activitatea societății este probată şi de faptul că acesta a fost nominalizat în plângerea penală întocmită în anul 2011 de inculpatul Al României Paul, care a arătat că acesta i-a promis tot timpul că va lua bani de la Băneasa şi Snagov şi a încercat să-l convingă să nu strice contractul.

Astfel, contrar celor reținute de instanța de fond, activitatea inculpatului Marcovici s-a completat cu activitatea derulată de ceilalți membri ai grupului, acesta întărind de-a lungul timpului percepția inculpatului Al României Paul că păstrarea cesiunii este singura modalitate de obținere a bunurilor revendicate, datorită poziției, importanței şi relațiilor avute de inculpați.

În privința inculpatului Mateescu Lucian, acesta a intervenit în cadrul grupului în anul 2011, fiind cooptat de inculpatul Andronic, în contextul în care se

căuta o persoană cu bune capacități de negociere, pentru a ține legătura cu inculpatul Al României Paul şi a-l asigura că prin demersurile pe care le efectuează grupul din spatele Reciplia, şansele lui de a obține bunurile sunt favorabile.

Referitor la activitatea prestată în cadrul Reciplia, printre actele ridicate cu ocazia percheziţiilor nu a fost găsit niciun înscris din care să rezulte că inculpatul Mateescu a efectuat vreo activitate de evaluare imobiliară.

În plus, probatoriul administrat în cauză demonstrează că inculpatul Mateescu a fost ținut la curent în permanență cu demersurile ce vizau aspecte de ordin juridic (cum ar fi litigiile aflate pe rolul instanțelor), ceea ce exceda contractului de consultanță invocat de inculpat în apărarea sa.

Poziția inculpatului Mateescu în cadrul grupului rezultă şi din declarațiile inculpaților Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz, precum şi ale martorilor Dimofte şi Bejenaru, acesta fiind perceput ca un director al Reciplia, care participa la discuțiile legate de stadiul dosarelor de revendicare.

Inculpatul Mateescu a participat la întâlniri şi negocieri, iar conținutul email-urilor ridicate cu ocazia percheziţiilor demonstrează că acest inculpat era implicat într-o activitate care nu intra în sfera sa de expertiză.

În privința inculpatului Andonic, acesta a aderat la grupul infracțional în anul 2007, fiind prezentat inculpatului Al României Paul ca o persoană influentă în media, dar şi în lumea politică.

Prin acțiunile sale, inculpatul Andronic a susținut activitatea de traficare a influenței exercitată de inculpații Truică şi Tal Silberstein, întărind convingerea cumpărătorului de influență că reuşita demersurilor se va datora şi presiunii media exercitată prin intermediul publicațiilor coordonate de acesta. În plus, prin influența şi puterea pe care o avea în presă, inculpatul Andronic putea să contracareze lovituri de imagine sau, dimpotrivă, să promoveze o imagine favorabilă inculpatului Al României Paul.

Ca şi în cazul celorlalți inculpați, şi inculpatul Andronic a participat la întâlniri cu cumpărătorul de influență, dar şi la sediul firmei de avocatură, la care nu ar fi avut ce căuta, dacă nu ar fi fost implicat în proiect, după cum acesta era ținut la curent prin email cu privire la demersurile efectuate, inclusiv la dosarele aflate pe rolul instanțelor de judecată.

În plus, Andronic Dan era implicat şi din punct de vedere material în proiectul Reciplia, având în vedere declarațiile inculpatului Mateescu Lucian care fac trimitere la un procent de 5% al inculpatului Andronic Dan în acest proiect, dar şi contractele de consultanță încheiate cu Reciplia de către societăți în care acest inculpat era implicat.

În cazul inculpatului Benyamin Steinmetz, acesta a finanțat activitatea infracțională, deşi cunoştea că posibilitatea legală de soluționare a cererilor de retrocedare este inexistentă sau foarte mică, având în vedere raportul de due diligence întocmit de firma de avocatură şi adus la cunoştința inculpatului.

În acest sens, este greu de crezut că inculpații ar fi ales să investească sume importante de bani, dacă nu ar fi fost convinşi că demersurile lor vor fi încununate de succes prin influențarea deciziilor autorităților, pe baza cunoştințelor pe care le aveau în domeniul politic, public şi administrativ.

Din probatoriul testimonial administrat în cauză, rezultă că inculpatul Benyamin Steinmetz era cel care deținea, în realitate, societatea Reciplia, iar inculpatul Tal Silberstein era mâna sa dreaptă, care coordona proiectul prin intermediul inculpatului Truică.

Inculpatul Benyamin Steinmetz era ținut la curent permanent cu fiecare acțiune/activitate derulată de ceilalți inculpați, fiind totodată prezent la întâlnirea care a avut loc în locuința inculpatului Al României Paul, în luna decembrie 2011, când s-au discutat aspecte referitoare la sumele de bani folosite pentru obținerea bunurilor imobile şi s-au făcut din nou promisiuni, în sensul soluționării favorabile a cererilor inculpatului, întrucât sunt persoane importante, cu influență în mediul politic la cel mai înalt nivel, în mediul public şi media.

c.) În ce priveşte infracțiunea de abuz în serviciu, în forma autoratului şi, respectiv, a complicității în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov, pentru care au fost trimişi în judecată inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Chiriac Theodor, Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță şi Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela

- argumentele prezentate de judecătorul fondului în motivarea soluției de achitare a inculpaților sunt contrazise de materialul probator administrat în cauză, pe care acesta l-a analizat în mod necorespunzător, dând eficiență exclusiv unor înscrisuri reprezentând acte de stare civilă, certificate de calitate de moștenitor, ofertă de donație, precum și unor hotărâri judecătorești (sentința civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea, sentința nr. 132 din 6.02.1955 pronunțată de Tribunalul din Lisabona, recunoscută prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție), dar ignorând în mod nejustificat acele documente, declarații și transcrieri ale convorbirilor telefonice din care rezultă că membrii comisiilor locale/județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 10/2001 și, respectiv, nr. 18/1991 și nr. 1/2000 pentru admiterea cererilor de retrocedare (și anume calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituire, din perspectiva dreptului de proprietate al regelui Carol al II-lea asupra imobilului revendicat și a calității sale de moștenitor al celui din urmă), hotărârile adoptate de respectivele comisii fiind rezultatul înțelegerii frauduloase dintre funcționarii publici şi ceilalți inculpați;

- situația juridică a inculpaților Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe este diferită de cea a celorlalți membri ai Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, căci, prin ordonanța nr. 82/P/2016 din 31.07.2018 a D.N.A., Serviciul Teritorial Brașov, față de numiții Ghiba Ruxandra, Zoltan Bege Nagy, Băncilă Florian, Burlacu Victor și Cismaru Nicolae s-a dat o soluție de clasare sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a C.pr.pen., apreciindu-se că nu s-a dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că aceştia au acționat în baza înțelegerii cu beneficiarul cererii, cu reprezentanții săi sau cu ceilalți membri ai comisiei, în timp ce, în cazul celor din urmă, probele administrate demonstrează că și-au îndeplinit defectuos atribuțiile de serviciu ca urmare a intervenției inculpatei Păvăloiu Nela, recomandată funcționarilor din Prefectura Ilfov de senatorul

Cristache Rădulescu, șeful organizației Ilfov a partidului politic aflat la guvernare. Ca atare, inculpata, profitând de relația apropiată cu acest martor și cunoscând faptul că cererea de retrocedare formulată de Al României Paul Philippe nu îndeplinea condițiile legale, s-a implicat în convingerea persoanelor din conducerea Prefecturii Ilfov să procedeze la validarea ei, prezentându-se în repetate rânduri la această instituție, sub pretextul depunerii unor înscrisuri, și discutând cu inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, dar și cu persoane din cadrul colectivului de lucru care funcționa pe lângă comisia județeană;

- decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, contrar susținerilor primei instanțe, nu a consolidat dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a obține retrocedarea vreunui bun în baza Legii nr. 10/2001, în condițiile în care actul normativ menționat a stabilit un termen precis în care notificările puteau fi trimise, iar, până la data de 14.02.2002, când acesta expira, Carol Mircea Grigore nu a solicitat restituirea vreunui imobil, în calitate de moștenitor al regelui Carol al II-lea, iar, ulterior decesului său, în ianuarie 2006, nu putea opera repunerea în termen a inculpatului; mai mult, conform art. 8 din Legea nr. 10/2001, cu privire la Pădurea Snagov nu era incident și, de altfel, nici nu s-a aplicat acest act normativ, ci Legile nr. 18/1991 și nr. 1/2000;

- sentința civilă nr. 1872/2003 a Judecătoriei Buftea nu are autoritate de lucru judecat în ceea ce privește dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a moșteni Pădurea Snagov, atâta timp cât, pe de o parte, date fiind circumstanțele în care a fost pronunțată (lipsa de la dosar a unor dovezi că reclamantul este persoană îndreptățită la restituire și că bunul ar fi aparținut lui Carol al II-lea), reprezintă „un abuz”, acțiunea în constatare fiind inadmisibilă la acel moment (fapt recunoscut și de judecătorul cauzei, Cojocaru Adrian, audiat în calitate de martor), iar, pe de altă parte, aceasta nu analizează dacă pretențiile reclamantului se încadrează în cerințele Legii nr. 10/2001, respectiv dacă acesta avea calitatea de moștenitor al regelui Carol al II-lea, dacă bunul a fost naționalizat de la cel din urmă și dacă s-a formulat o notificare în temeiul actului normativ menționat; mai mult, contrar susținerilor instanței de fond, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001, redobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor nu s-a realizat prin promovarea unor acțiuni în baza art. 111 C.pr.civ. anterior, ci prin acțiuni în revendicare întemeiate pe art. 408 și urm. C.civ. anterior, ce reprezenta dreptul comun în materie;

- sentința civilă nr. 1496/2005 a Judecătoriei Buftea și hotărârile instanțelor superioare prin care a rămas irevocabilă sunt „criticabile”, în condițiile în care s-a apreciat că inculpatul Al României Paul Philippe are dreptul la restituire doar prin prisma sentinței civile nr. 1872/2003, fără a fi analizate criticile formulate de reclamanta Regia Națională a Pădurilor, Direcția Silvică București, cu privire la nelegalitatea hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, analiză ce se impunea cu atât mai mult cu cât Romsilva nu fusese parte în acel proces și față de aceasta nu putea fi invocată autoritatea de lucru judecat, iar solicitantul nu depusese în termenul prevăzut de Legea nr. 1/2000 (invocată pentru emiterea hotărârii nr. 7/14.01.2004) o notificare valabilă;

- hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor este nelegală, în condițiile în care inculpatul Al României Paul Philippe a depus notificare, în temeiul Legii nr. 10/2001 (ce nu își găsea aplicarea în cauză), la data de 13.02.2002, când termenul de formulare a cererii potrivit Legii nr. 1/2000 (ce ar fi fost incidentă în privința revendicării terenului) expirase, aspect ce nu a fost, însă, verificat de membrii comisiei, care, pe lângă faptul că nu s-au întrunit în vreo ședință în care să analizeze contestația introdusă de inculpat, și-au încălcat și obligația de a analiza îndeplinirea condițiilor pentru retrocedare prevăzute de art. 6 alin. 1 din acest din urmă act normativ, prin raportare la art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991;

- susținerea primei instanțe în sensul că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada calității sale de moștenitor prin depunerea unor acte și certificate notariale, ce beneficiază de prezumția de legalitate, astfel că nu puteau fi puse la îndoială de membrii comisiilor de reconstituire a dreptului de proprietate, este neîntemeiată, din moment ce aceștia din urmă aveau obligația legală de a verifica în mod riguros existența, autenticitatea și concludența înscrisurilor doveditoare atașate cererii;

- dacă și-ar fi exercitat în mod corespunzător această îndatorire, membrii comisiilor ar fi observat că respectivele acte și certificate au fost obținute de inculpat în mod fraudulos, în scopul de a-și preconstitui înscrisuri necesare revendicării bunurilor ce se pretindea că ar fi aparținut în proprietate regelui Carol al II-lea; astfel, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489/02.08.2001, ce privea „bunurile lăsate și existente pe teritoriul statului român” de Elena Lupescu, a fost încheiat, în calitate de reprezentant al numitei Monique Urdărianu, de martora Burlacu Daniela (la solicitarea inculpatului), ce nu o cunoștea pe mandantă, și în condițiile în care, la data respectivă, nu era deschisă în România procedura succesorală după Carol al II-lea sau după Elena Lupescu, nefiind eliberat vreun certificat de moștenitor în acest sens, iar, în plus, nu fusese depusă încă nicio notificare/cerere în temeiul legilor speciale de retrocedare cu privire la vreunul din imobilele ce se pretindea că făceau obiectul acestui contract; totodată, deși nu avea procură specială în acest sens, la data de 23.09.2002, aceeași martoră, tot la inițiativa inculpatului, a solicitat deschiderea procedurii succesorale după Elena Lupescu și, cu toate că la dosarul notarial nu exista nicio dovadă cu privire la existența/inexistența unor succesori, martora A României Lia Georgia a dat o declarație sub numele de Lia Triff, în care a menționat în fals că a cunoscut-o pe aceasta și că nu a avut moștenitori, context în care a fost eliberat de notarul public certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002; ulterior, Al României Paul Philippe a deschis succesiunea după Carol al II-lea, iar, potrivit certificatului de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, eliberat de notarul public Popa Carmen Marilena, Carol Mircea Grigore a fost declarat moștenitor al acestuia, fără, însă, a fi citat în cadrul procedurii și fostul rege Mihai I, deși era de notorietate că este fiul lui Carol al II-lea, și fără a figura vreun alt moștenitor, de altfel pretins chiar de inculpat, respectiv Monique Urdărianu, legatarul soției supraviețuitoare Elena Lupescu, fiind nesocotite, astfel, prevederile art. 115 din Legea nr. 36/1995;

- decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, contrar susținerilor primei instanțe, nu a consolidat nici dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a obține retrocedarea Pădurii Snagov în baza Legilor nr. 18/1991 și nr. 1/2000, atâta timp cât tatăl său, Carol Mircea Grigore, deși era în viață la momentul intrării lor în vigoare și a modificărilor intervenite prin Legea nr. 247/2005, nu a solicitat restituirea lui în termenul stabilit de aceste acte normative; în plus, procurile invocate de inculpat, ce ar fi fost date de Carol Mircea Grigore la un notar din Anglia, nu privesc revendicarea unor bunuri din averea regelui Carol al II-lea, iar oferta de donație datată 10.02.2002, aparținând tot tatălui său și vizând „drepturile de proprietate, respectiv 37% din averea regală moștenită de la Carol al II-lea prin decizia Tribunalului de la Lisabona", nu a fost acceptată în condițiile legii, de vreme ce verificările efectuate la SPN Melania Popa și Asociații, ce ar fi certificat în 21.05.2002 acceptarea donației, au atestat că, la data respectivă, notarul nu a autentificat vreun înscris cu numărul 4999, ce a fost menționat în registru abia în anul 2003, solicitant fiind Hohenzollern Paul Philippe, iar serviciul prestat constând în „legalizare copii";

- în mod eronat judecătorul fondului a reținut că suprafața de 46,78 ha teren situat în Pădurea Snagov ar fi aparținut regelui Carol al II-lea și, ca urmare, inculpatul avea dreptul să o revendice, din moment ce respectivul imobil nu a fost inclus în anexa la Decretul nr. 38/1948, în cuprinsul căreia au fost individualizate bunurile preluate de la familia regală, în realitate, acest teren trecând în proprietatea statului prin decizia nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție; mai mult, la dosarul administrativ nu a fost depusă nicio dovadă că terenul a fost proprietatea lui Carol al II-lea și nici că inculpatul ar fi fost moștenitorul acestuia, fiind atașat doar contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale încheiat cu Urdărianu Monique, persoană care nu apare ca moștenitor al fostului rege în certificatul emis de notarul public;

- în mod greșit a reținut prima instanță că inculpatul Al României Paul Philippe a formulat cerere de retrocedare în mod legal și că aceasta a fost însoțită de dovezi, conform art. 23 din Legea nr. 10/2001, din moment ce nu era incident în cauză acest act normativ, ci legile fondului funciar, modificate prin Legea nr. 247/2005 în vigoare la 19.07.2005, astfel încât, potrivit art. 9 din Legea nr. 18/1991, inculpatul avea obligația de a depune înscrisuri din care să rezulte calitatea sa de moștenitor, faptul că bunul a aparținut lui Carol al II-lea și că se afla în momentul exproprierii în proprietatea acestuia;

- inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, împreună cu alți membri ai Comisiei locale Snagov, au întocmit, cu încălcarea dispozițiilor legale, ca urmare a intervenției inculpatei Păvăloiu Nela, cu care primul avea o relație apropiată, procesul verbal din 09.03.2006, prin care s-a constatat că Al României Paul Philippe îndeplinește condițiile pentru restabilirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și s-a dispus emiterea anexei 37 pentru respectiva suprafață, cu toate că aceștia nu au analizat în concret dacă, într-adevăr, cererea inculpatului întrunea respectivele cerințe, cu atât mai mult cu cât, deși fuseseră expres solicitate, nu au fost depuse la dosar înscrisuri din

care să rezulte că cel din urmă este persoană îndreptățită și că antecesorul său a avut în proprietate imobilul restituit;

- în pofida discuțiilor purtate în ședința din 07.07.2006 (referitoare la faptul că terenul forestier de 46,78 ha nu a fost expropriat de la Carol al II-lea, nefiind menționat în Decretul nr. 38/1948, că o suprafață de 10 ha din acesta a fost deja retrocedată, că inculpatul a formulat cererea în calitate de moștenitor al Elenei Lupescu, însă cel deposedat a fost Carol al II-lea, în privința căruia nu s-a făcut dovada deschiderii succesiunii, și că pe rolul instanțelor există o acțiune promovată de Direcția Silvică prin care se contestă tocmai dreptul inculpatului de a revendica Pădurea Snagov) și ignorând obiecțiunile reprezentantului Ocolului Silvic Snagov cu privire la lipsa titlului și a calității de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe, membrii Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, printre care și inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, fără a verifica, în mod real, temeinicia observațiilor făcute și, implicit, îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru retrocedare, printr-o analiză efectivă a înscrisurilor aflate la dosar, cu toate că le revenea o asemenea obligație legală, și ca urmare a demersurilor efectuate în acest sens de inculpata Păvăloiu Nela, au emis hotărârea nr. 1156/07.07.2006, prin care au validat anexa 37, recunoscându-i, astfel, inculpatului dreptul de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov;

- în mod nejustificat, fără a exista minime probe în acest sens, judecătorul fondului a apreciat că decizia nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu poate produce efecte juridice întrucât există presupunerea că a fost plăsmuită de regimul comunist, această opinie fiind una singulară, în contextul în care respectiva hotărâre a fost valorificată de instanțe în mai multe litigii și a fost recunoscută chiar de inculpații din prezenta cauză, fiind, totodată, menționată și în acte publice anterioare instaurării regimului comunist;

- ignorând depozițiile martorilor audiați în cauză, Curtea de Apel Brașov a dispus, în mod nefondat, achitarea inculpatei Păvăloiu Nela sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu, în forma complicității, cu toate că, din probele dosarului, rezultă că aprobarea și validarea, de către Comisia locală Snagov și, respectiv, Comisia județeană Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a anexei 37, prin care s-a recunoscut îndreptățirea lui Al României Paul Philippe la retrocedarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, s-au realizat de către inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe ca urmare a intervenției acestei acuzate, care, prin prisma conexiunilor sale cu lumea politică, stabilise o relație apropiată cu primarul localității Snagov, fiind, totodată, recomandată funcționarilor din prefectură de către senatorul Rădulescu Cristache, șeful filialei județene Ilfov al P.D.L., partid aflat la guvernare la acel moment; astfel, cu toate că știa că Al României Paul Philippe nu este îndreptățit la restituirea respectivului bun imobil, inculpata a acționat pentru convingerea persoanelor din conducerea Prefecturii Ilfov în sensul validării anexei 37, sens în care, sub pretextul atașării la dosarul administrativ a unor înscrisuri, s-a prezentat în repetate

rânduri la sediul acestei instituții, unde a discutat cu inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, dar și cu membri ai colectivului de lucru, depunând, totodată, documente și memorii care să creeze aparența de drept și să poată reprezenta, astfel, o justificare ulterioară pentru adoptarea hotărârii nr. 1156/2006 cu încălcarea legii;

- fără a valorifica în mod corespunzător materialul probator relevant sub acest aspect, prima instanță a pronunțat o soluție greșită de achitare a inculpatului Al României Paul Philippe pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, atâta timp cât, din interpretarea coroborată a acestuia, reieșea că acuzatul, deși cunoștea că nu este persoană îndreptățită la restituirea terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, a întreprins o serie de demersuri (cereri, memorii, notificări, prezența sa la sediul Primăriei Snagov făcând presiuni pentru punerea în posesie) prin care a determinat funcționarii publici cu atribuții în retrocedarea imobilului să încalce dispozițiile legale în materia reconstituirii dreptului de proprietate, prin aprobarea și, apoi, validarea anexei 37, urmate, ulterior, de punerea sa în posesie asupra respectivului teren;

- contrar celor reținute de judecătorul fondului, activitatea de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe s-a desfășurat de funcționarii publici cu atribuții în acest domeniu, respectiv de inculpații Mușat Apostol și Chiriac Theodor, cu încălcarea dispozițiilor legale și cu ignorarea Deciziunii nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca urmare a demersurilor făcute în acest sens de inculpații Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță, primul acționând prin oferirea de foloase necuvenite și convingerea acestora că, datorită influenței sale politice, nu vor avea de suferit consecințe negative, iar cel din urmă prin formularea și depunerea, în cursului anului 2007, a unor cereri și notificări la Direcția Silvică București prin care amenința cu tragerea la răspundere a persoanelor vinovate pentru nepunerea în aplicare a deciziilor de retrocedare a bunului imobil și cu obligarea la plata unor despăgubiri materiale, deși cunoștea că Al României Paul Philippe nu avea calitatea de persoană îndreptățită întrucât terenul forestier în suprafață de 46,78 ha nu fusese proprietatea fostului rege Carol al II-lea;

- greșita schimbare a încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 309 C.pen., în infracțiunea prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 C.pen., în ceea ce îi privește pe inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Chiriac Theodor (trimiși în judecată în calitate de autori), Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roșu Robert Mihăiță, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela (în sarcina cărora s-a reținut complicitatea), având în vedere că valoarea prejudiciului reținută de prima instanță nu este una reală, corectă, concluziile raportului de expertiză întocmit în cursul cercetării judecătorești, valorificate de judecătorul fondului pentru a dispune o asemenea măsură procesuală, fiind contrazise de restul materialului probator administrat în cauză.

d.) În ce privește infracțiunea de abuz în serviciu, sub forma autoratului și, respectiv, a complicității în legătură cu retrocedarea Fermei Regale Băneasa, pentru care au fost trimiși în judecată inculpații Gheorghiță Dragomira, Truică

Remus, Roşu Robert Mihăiță, Al României Paul Philippe, Dicu Corina Teodora, Stoian Ioan şi Sin Gheorghe

- instanța de fond nu a analizat dacă cererea de retrocedare formulată de inculpatul Al României Paul îndeplinea condițiile prevăzute de lege şi dacă actele ataşate erau suficiente pentru a-i fi admisă cererea

Astfel, inculpatul a revendicat Ferma Regală Băneasa în nume propriu, deşi tatăl său era în viață şi nu a revendicat vreunul dintre bunuri, iar aşa-zisul contract de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale invocat era nu doar unul simulat, pentru că prețul nu s-a plătit, ci şi fraudulos, în condițiile în care inculpatul Al României Paul avea şi un contract de donație pentru aceleaşi drepturi, încheiat anterior. În plus, în ce priveşte deschiderea procedurii succesorale după Elena Lupescu, nu a existat o procură în acest scop, iar în privința eventualilor moştenitori ai acesteia, soția inculpatului a declarat mincinos în fața notarului că a cunoscut-o pe Elena Lupescu şi că aceasta nu a avut moştenitori, deşi din declarațiile date în cauză de inculpat, rezultă că martora A României Lia nu a cunoscut-o pe Elena Lupescu.

În ce priveşte pretinsa ofertă de donație a lui Carol Mircea, tatăl inculpatului Al României Paul, în favoarea acestuia, dincolo de împrejurarea că a fost depusă în fotocopie, necertificată, aceasta a fost acceptată ulterior expirării termenului de depunere a notificărilor în baza Legii nr.10/2001, existând totodată dubii cu privire la autenticitatea actului notarial, prin raportare la rezultatul verificărilor efectuate la biroul care ar fi încheiat acest act.

De altfel, prin Nota juridică nr.996 din 14.04.2008 întocmită de inculpata Dicu, în calitate de jurist al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, inculpatului Al României Paul i s-a cerut să completeze dosarul administrativ cu mai multe acte, atât în dovedirea calității de moştenitor, cât şi a dreptului de proprietate, lucru care nu s-a întâmplat.

În ce priveşte dovada dreptului de proprietate, după abdicarea fostului rege Carol al II-lea, întreaga avere a acestuia a fost sechestrată până la clarificarea situației juridice a tuturor bunurilor, între acestea aflându-se şi Ferma Regală Băneasa, ceea ce înseamnă că, odată cu Decretul-Lege nr.3767/1940, fostul rege a pierdut prerogativele dreptului de proprietate.

În plus, prin Deciziunea nr.1/1941, o parte din terenul care intra în compunerea Fermei Regale Băneasa, în suprafață de 3.540 mp., trecuse în mod explicit în proprietatea Statului Român, fostul suveran fiind obligat să-l lase acestuia în deplină proprietate şi posesie.

În ce priveşte Nota juridică întocmită inițial de inculpata Dicu, aceasta şi-a schimbat punctul de vedere după ce inculpatul Truică şi ceilalți membri ai grupului infracțional au făcut numeroase demersuri pentru schimbarea soluției de respingere a retrocedării, inclusiv prin coruperea directorului Horia Iliescu. Astfel, fără existența unor acte noi față de cele deja existente la dosarul administrativ şi după ce directorul Iliescu a trimis-o la firma de avocați, inculpata Dicu şi-a însuşit argumentele nefondate ale inculpatului Roşu, care creau o aparență de drept a cererii inculpatului Al României Paul şi o ajutau pe aceasta, din poziția sa de jurist, să poată convinge membrii Consiliului de Administrație să aprobe retrocedarea,

folosindu-se în acest sens şi de ameninţarea cu posibilitatea antrenării răspunderii lor patrimoniale.

De altfel, împrejurarea că inculpata Dicu a acţionat în coordonarea inculpatului Roşu, este dovedită şi de procesul-verbal al şedinţei din 2.09.2008, descoperit la sediul S.C.A.TZA, într-o formă diferită de cea semnată, ceea ce înseamnă că motivarea temeinicie cererii regăsită în aceasta din urmă a fost în realitate făcută de inculpatul Roşu.

Ulterior, inculpata Dicu, împreună cu inculpata Gheorghiță Dragomira şi directorul Iliescu s-au implicat în întocmirea expertizei solicitate de Consiliul de Administrație, dând îndrumări inculpatului Stoian să facă doar o delimitare a loturilor, iar nu o identificare a terenului solicitat la retrocedare, ceea ce constituie un argument în plus în sensul că inculpata Dicu nu a exprimat doar o opinie juridică, ci a acționat cu rea-credință, ca şi inculpata Gheorgiță Dragomira, fiind într-o înțelegere frauduloasă cu ceilalți inculpați şi cu directorul institutului pentru retrocedarea nelegală a terenului în favoarea inculpatului Al României Paul.

- în mod greşit instanța de fond a constatat că Legea nr.10/2001 ar fi fost incidentă în cazul retrocedării terenului fostei Ferme Regale Băneasa

Astfel, în cazul terenurilor aflate în administrarea institutelor de cercetare, cum este şi cazul în speță, legislația în vigoare era clară, în sensul că acestea intrau sub incidența Legilor nr.18/1991 şi nr.1/2000, iar nu a Legii nr.10/2001.

Mai mult, în cazul terenului fostei Ferme Regale Băneasa, acesta a fost situat în extravilan la data preluării de către stat, iar la momentul soluționării notificării terenul era unul agricol, astfel încât cererea de restituire întemeiată pe dispozițiile Legii nr.10/2001 era inadmisibilă, prin raportare la art.8 alin.1 din această lege, fapt constatat şi în procesul-verbal întocmit de Curtea de Conturi la 12.10.2010.

O dovadă în plus în acest sens este şi faptul că A.S.A.S., în subordinea căreia funcționa Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, formulase o cerere întemeiată pe prevederile Legii nr.18/1991 pentru o parte din acest teren.

De asemenea, dintr-o cauză penală soluționată definitiv (a se vedea decizia penală nr.266/A/2017 a Înaltei Curți de Casație şi Justiție), rezultă că un teren aflat în vecinătatea celui care face obiectul judecății în prezenta cauză a fost retrocedat în baza Legii nr.1/2000.

- în mod greşit instanța de fond a reținut că terenul retrocedat a fost corect identificat prin expertiza tehnică topografică întocmită de inculpatul Stoian

S-a arătat că înscrisul întocmit de inculpatul Stoian nu este o expertiză, cuprinzând practic doar o delimitare a terenului în loturi, fără a se face o identificare reală a terenului, astfel încât nu a răspuns obiectivelor stabilite de Consiliul de Administrație, rezultând astfel fără dubiu că inculpatul Stoian a acționat cu intenția de a-i ajuta pe cei din conducerea institutului pentru a dispune restituirea terenului.

De altfel, şi în expertiza efectuată în faza de judecată, s-a arătat că documentul întocmit de inculpatul Stoian nu respectă reglementările legale în vigoare pe care le presupune întocmirea unei expertize, neputându-se stabili dacă a fost identificat în mod riguros vechiul amplasament al terenului notificat.

Ulterior, la şedinţa din 26.09.2008, concluziile expertizei nu au fost discutate (în condiţiile în care documentul a fost ataşat la dosarul de retrocedare după această dată) şi nici nu au fost analizate alte condiţii.

- în mod greşit s-a apreciat de către instanţa de fond că imobilele (construcţiile) aflate pe terenul retrocedat nu împiedicau restituirea în natură a acestuia

În realitate, construcţiile respective erau intabulate ca fiind proprietatea Statului Român, astfel încât ar fi fost aplicabile disp.art.10 alin.2 din Legea nr.10/2001.

De asemenea, în raportul de audit al Curţii de Conturi din 12.10.2010 s-a reţinut că imobilele aflate pe terenul predat au fost scoase din patrimoniul institutului fără întocmirea de documente şi fără a se fi impus vreo condiţie pentru plata acestor clădiri, fiind încălcate şi dispoziţiile din legea contabilităţii.

- în mod greşit s-a apreciat de instanţa de fond că Deciziunea nr.1/1941 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie ar fi fost plăsmuită de regimul comunist

S-a arătat că această decizie a fost luată în considerare de instanţe în alte cauze (inclusiv atunci când a fost anulată decizia de retrocedare a Staţiei de montă Băneasa), fiind cunoscută de inculpaţii din prezenta cauză, în condiţiile în care a fost descoperită la percheziţia efectuată la sediul firmei de avocaţi, purtând menţiunea "a nu se folosi în niciun proces".

Hotărârea este urmarea sechestrelor puse asupra tuturor bunurilor dobândite de fostul rege Carol al II-lea după abdicarea acestuia, fiind totodată menţionată în acte anterioare instaurării regimului comunist, cum este procesul-verbal de sechestru din 1943.

În plus, actul în cauză a fost descoperit la Arhivele Naţionale împreună cu alte hotărâri judecătoreşti şi acte datând din aceeaşi perioadă, care sunt identice din punct de vedere al scrisului şi al hârtiei folosite.

e.) În ce priveşte infracţiunea de mărturie mincinoasă, s-a arătat, în esenţă, că inculpatul Gostin, audiat ca martor, nu a spus adevărul cu privire la împrejurări esenţiale ale cauzei (împrejurările în care s-a formulat cererea retrocedare în legătură cu Pădurea Snagov, legătura de prietenie cu Biriş Teodor, primar al comunei Snagov, şi implicarea acestuia în obţinerea fraduloasă a sentinţei civile nr.1872/2003 a Judecătoriei Buftea, precum şi coordonarea avocaţilor în vederea atingerii aceluiaşi scop).

S-a mai arătat că la data audierii inculpatului Gostin, în calitate de martor, intervenise prescripţia răspunderii penale, fiind evident că nu se putea dispune începerea urmăririi penale cu privire la alte eventuale fapte penale comise de inculpat, iar audierea sa nu a vizat infracţiunea de abuz în serviciu în legătură cu soluţionarea cererii de retrocedare a Pădurii Snagov sau punerea în posesie a acesteia, ci cu obţinerea sentinţei Judecătoriei Buftea.

De altfel, chiar dacă s-ar admite ipotetic că inculpatul Gostin ar fi avut vreo implicare în activitatea cercetată în legătură cu infracţiunea de abuz în serviciu, declaraţia dată în calitate de martor nu ar fi putut fi folosită împotriva sa, în condiţiile art.118 C.pr.pen.

3. greşita individualizare a pedepselor în cazul inculpaților condamnați Truică Remus, Al României Paul, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Chiriac Theodor şi S.C.Reciplia S.R.L.

S-a arătat, în esență, că prima instanță a acordat o valoare prea mare circumstanțelor personale ale inculpaților (vârsta, integrarea în comunitate), în defavoarea celor legate de gravitatea faptelor comise (premeditarea acestora, implicarea unui număr mare de persoane, valoarea bunurilor).

În ce priveşte perioada de timp scursă de la momentul săvârşirii infracțiunilor, ar fi trebuit avute în vedere şi complexitatea cauzei, comportamentul părților şi al autorităților, iar în ce priveşte posibilitatea recuperării imobilelor, nu este vorba despre vreun merit al inculpaților, fiind doar rezultatul măsurilor asigurătorii instituite în faza de urmărire penală, după cum, referitor la confiscarea unor sume de bani, este incertă posibilitatea de acoperire a acestora.

Astfel, pedepsele aplicate de prima instanță nu sunt apte să asigure scopul pentru care au fost dispuse, care are în vedere, pe de o parte, formarea unei atitudini corecte a inculpaților față de ordinea de drept, dar şi descurajarea altor subiecți de drept de a comite fapte similare.

Apelanta parte civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală (A.N.A.F.), Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Braşov, a criticat soluția de achitare dispusă de instanța de fond, care în mod greşit a reținut că reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul cu privire la Ferma Regală Băneasa s-ar fi făcut în mod legal.

Pe latură civilă, s-au reiterat pretențiile civile astfel cum au fost formulate în cererea de constituire de parte civilă, solicitându-se totodată menținerea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile şi imobile ale inculpaților în vederea asigurării prejudiciului produs Statului Român.

De asemenea, s-a solicitat obligarea inculpaților la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 25.040,69 lei, reprezentând cheltuielile efectuate de partea civilă în cursul judecății, constând în onorariul achitat expertului parte la întocmirea raportului de expertiză.

Apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor - Romsilva a criticat hotărârea instanței de fond sub aspectul greșitei achitări a inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Chiriac Theodor, Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Al României Paul Philippe și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela pentru infracțiunea de abuz în serviciu, în forma autoratului și, respectiv, a complicității, reținută în cuprinsul rechizitoriului în legătură cu retrocedarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, precum și al nesoluționării acțiunii civile pe care a promovat-o în cauză, invocând, în esență, următoarele aspecte de nelegalitate și netemeinicie:

- în mod eronat prima instanță a reținut că sentințele civile nr. 1872/2003 și nr. 1496/2005 ale Judecătoriei Buftea au autoritate de lucru judecat, fără a ține seama de dispozițiile art. 52 alin. 3 teza finală C.pr.pen., prin prisma cărora ar fi trebuit să analizeze dacă reconstituirea, în favoarea inculpatului Al României Paul

Philippe, a dreptului de proprietate privată asupra terenului forestier situat în Pădurea Snagov s-a realizat conform legilor speciale în materia fondului funciar;

- potrivit actelor normative aplicabile în materia stabilirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor forestiere (Legile nr. 18/1991, nr. 160/1997, nr.1/2000, nr. 247/2005), inculpatul Al României Paul Philippe nu era persoană îndreptățită la retrocedare întrucât, la data formulării cererii de restituire a Pădurii Snagov, tatăl său, Carol Mircea Grigore, era în viață, însă nu s-a prevalat de drepturile conferite de legile speciale (demers care ar fi dovedit că a fost repus în dreptul de opțiune succesorală și că a acceptat moștenirea după regele Carol al II-lea), context în care nici descendentul său nu putea revendica acest bun imobil; în plus, terenul forestier situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului", nu s-a aflat niciodată în proprietatea regelui Carol al II-lea, motiv pentru care, prin Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, acesta a fost obligat să îl lase în deplină proprietate și posesie Statului Român;

- decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, contrar susținerilor primei instanțe, nu a consolidat dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a obține retrocedarea vreunui bun în baza legilor speciale ale fondului funciar, în condițiile în care procedura de reconstituire a dreptului de proprietate s-a realizat anterior pronunțării acestei hotărâri și trebuia să respecte condițiile prevăzute de actele normative în vigoare la acel moment, care, însă, în cauză, nu au fost îndeplinite;

- reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului forestier situat în Pădurea Snagov s-a realizat fără ca, la dosarul administrativ, să fi fost depuse, în original, documente care să ateste îndreptățirea sa la retrocedare, certificatele de moștenitor și de calitate de moștenitor eliberate anterior anului 2012, când a fost recunoscută în România hotărârea Tribunalului de la Lisabona, nefiind valabile;

- argumentele prezentate de judecătorul fondului în motivarea soluției de achitare a inculpaților sunt contrazise de materialul probator administrat în cauză, pe care acesta l-a analizat în mod necorespunzător, dând eficiență exclusiv unor înscrisuri și hotărâri judecătorești, dar ignorând în mod nejustificat o serie de mijloace de probă care atestă că membrii comisiilor locale/județene de fond funciar nu au verificat îndeplinirea condițiilor prevăzute de Legile nr. 18/1991 și nr. 1/2000 pentru admiterea cererilor de retrocedare, și anume îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe la restituire, din perspectiva dreptului de proprietate al regelui Carol al II-lea asupra imobilului revendicat și a calității sale de moștenitor al celui din urmă;

- situația juridică a inculpaților trimiși în judecată pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu este diferită de cea a celorlalți membri ai comisiilor locale și județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, căci, în cazul primilor, s-a dovedit că au acționat în baza înțelegerii frauduloase cu inculpatul Al României Paul Philippe;

- susținerea primei instanțe în sensul că inculpatul Al României Paul Philippe a făcut dovada calității sale de moștenitor prin depunerea unor acte și certificate notariale, ce beneficiază de prezumția de legalitate, astfel că nu puteau fi

puse la îndoială de membrii comisiilor de reconstituire a dreptului de proprietate, este neîntemeiată, din moment ce aceştia din urmă aveau obligaţia legală de a verifica în mod riguros toate înscrisurile doveditoare ataşate cererii;

- în mod greşit a reţinut prima instanţă că inculpatul Al României Paul Philippe a formulat cererea de retrocedare în mod legal şi că aceasta a fost însoţită de dovezi, conform art. 23 din Legea nr. 10/2001, din moment ce nu era incident în cauză acest act normativ, ci legile speciale ale fondului funciar, astfel încât, potrivit art. 9 din Legea nr. 18/1991, inculpatul avea obligaţia de a depune înscrisuri din care să rezulte calitatea sa de moştenitor, faptul că bunul a aparţinut lui Carol al II-lea şi că se afla în momentul naţionalizării în proprietatea acestuia;

- în mod nejustificat judecătorul fondului a apreciat că Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie a fost plăsmuită de regimul comunist, în contextul în care respectiva hotărâre a fost valorificată de instanţe în mai multe litigii şi a fost menţionată şi în acte publice anterioare instaurării respectivului regim; în plus, prin ordonanţa nr. 11/P/2019 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bucureşti, s-a dispus clasarea cu privire la presupusa faptă de falsificare a acestei hotărâri;

- membrii Comisiei locale Snagov şi ai celei judeţene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpaţi în cauză, şi-au îndeplinit defectuos atribuţiile de serviciu, respectiv cu încălcarea dispoziţiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, care instituiau în sarcina acestora obligaţia de a verifica în mod riguros existenţa actelor doveditoare prevăzute la art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, precum şi pertinenţa, verosimilitatea, autenticitatea şi concludenţa acestora ţinând seama şi de prevederile art. 11 alin. 1 şi 2 din aceeaşi lege;

- greşita schimbare a încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 309 C.pen., în infracţiunea prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 C.pen., în ceea ce îi priveşte pe inculpaţii Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Chiriac Theodor (trimişi în judecată în calitate de autori), Truică Remus, Al României Paul Philippe, Roşu Robert Mihăiţă, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela (în sarcina cărora s-a reţinut complicitatea).

În concluzie, apelanta parte civilă a solicitat admiterea căii de atac promovate, desfiinţarea sentinţei penale atacate şi, în rejudecare, condamnarea inculpaţilor menţionaţi pentru comiterea infracţiunii de abuz în serviciu, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave, în forma autoratului sau, după caz, a complicităţii, iar, pe latură civilă, admiterea cererii de constituire ca parte civilă pe care a formulat-o, desfiinţarea hotărârilor Comisiei judeţene Ilfov prin care s-a dispus reconstituirea dreptului de proprietate privată al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului în suprafaţă de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, a titlurilor de proprietate nr. 243/07.08.2007 şi nr. 246/31.08.2007, precum şi a tuturor actelor subsecvente acestora.

Apelanta parte civilă Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor nu a formulat motive scrise de apel.

Apelantul inculpat Andronic Dan Cătălin a criticat hotărârea instanţei de fond sub aspectul nelegalităţii şi netemeiniciei invocând, în esenţă, următoarele:

- nelegalitatea soluţiei constând în menţinerea şi folosirea ca mijloace de probă în cauză a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991;

Sub acest aspect, în dezvoltarea motivelor de apel:

- a invocat o serie de decizii ale Curţii Constituţionale, apreciate ca fiind incidente în cauză, în raport de care a solicitat să se constate nulitatea absolută a probelor constând în interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, respectiv: *Decizia nr. 91/2018* (paragraful 81); *Decizia nr. 802/2018*; *Decizia nr. 51/2016* (paragraful 37 - prin care s-a statuat că Serviciul Român de Informaţii „are atribuţii exclusiv în domeniul siguranţei naţionale, neavând atribuţii de cercetare penală, conform art. 13 din Legea nr. 14/1992”; *Decizia nr. 26/2019* - în legătură cu competenţa Serviciului Român de Informaţii; *Decizia nr. 302/2017* prin care s-a statuat neconstituţionalitatea soluţiei legislative cuprinsă în dispoziţiile art. 281 alin. 1 lit. b) C.pr.pen., care nu reglementează în categoria nulităţilor absolute încălcarea dispoziţiilor referitoare la competenţa materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală; *Decizia nr. 802/2017* (paragraful 29 – prin care s-a reţinut că „o verificare a loialităţii/legalităţii administrării probelor, din această perspectivă, este admisă şi în cursul judecăţii, aplicându-se astfel regula generală potrivit căreia nulitatea absolută poate fi invocată pe tot parcursul procesului penal”).

- a susţinut că printr-o interpretare eronată a considerentelor Deciziei nr. 91/2018 a Curţii Constituţionale, judecătorul fondului a concluzionat că dispoziţiile art. 139 alin. 3 C.pr.pen., fiind în vigoare şi nedeclarate neconstituţionale, constituie baza pentru reţinerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională.

- totodată, a susţinut că, faţă de motivarea judecătorului fondului, la acest moment a intervenit un element de noutate, întrucât prin *Decizia nr. 55/2020 a Curţii Constituţionale* s-a admis excepţia de neconstituţionalitate şi s-a constatat că „dispoziţiile art. 139 alin.3 teza finală din C.pr.pen., sunt constituţionale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităţilor specifice culegerii de informaţii care presupun restrângerea exerciţiului unor drepturi sau libertăţi fundamentale ale omului desfăşurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr.51/1991.”

- nelegalitatea soluţiei constând în menţinerea şi folosirea ca mijloace de probă a rezultatului percheziţiilor informatice efectuate în cauză asupra mediilor de stocare ce îi aparţin;

Sub acest aspect, avându-se în vedere considerentele Deciziei nr. 383 din 27 mai 2015 a Curţii Constituţionale, s-a susţinut că mijloacele de probă obţinute prin procedeul probatoriu al percheziţiei informatice, aşa cum a fost efectuat în cauză, sunt nelegale, în condiţiile în care ofiţerii de poliţie judiciară din cadrul Direcţiei

Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Braşov care au procedat la efectuarea percheziției informatice propriu-zise nu aveau competența materială de a realiza o asemenea activitate, întrucât nu erau atestați în funcția de specialist în sensul dispozițiilor art. 168 alin. 12 C.pr.pen. (astfel cum rezultă din adresa unității de parchet din data de 21 martie 2019).

Astfel, în raport cu Decizia nr. 302/2017 a Curții Constituționale, s-a invocat nulitatea absolută a probelor obținute prin percheziția informatică efectuată în cauză, pentru necompetența materială a organului de urmărire penală.

- nelegalitatea temeiului de drept reținut de instanța de fond pentru achitarea sa, respectiv art. 16 alin. 1 lit. b) C.pr.pen., deşi în cauză era incident art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen..

Sub acest aspect, *privitor la acuzația de complicitate la trafic de influență*, inculpatul Andronic Dan Cătălin a susținut că materialul probator administrat în cauză relevă inexistența oricărei forme de ajutor ori înlesnire la săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, astfel încât temeiul legal de achitare trebuie să fie cel prevăzut de art. 16 alin.1 lit. a) C.pr.pen., „fapta nu există".

În acest sens, inculpatul a arătat că instanța de fond, în mod corect, a constatat că nu a existat vreo interacțiune a sa cu inculpatul Truică Remus, în sarcina căruia s-a reținut săvârşirea infracțiunii de trafic de influență; ca atare, în mod obiectiv, nu putea săvârşi acte de ajutor sau înlesnire la săvârşirea de către autor a infracțiunii imputate.

Totodată, inculpatul Andronic Dan Cătălin a susținut că se impune ca actele de pretinsă complicitate imputate prin actul de sesizare să fie analizate în raport de atitudinea cumpărătorului de influență, pentru a se verifica în ce măsură ar fi ajutat autorul faptei la săvârşirea infracțiunii; or, din probe, cu referire la declarația dată, în calitate de suspect, de Lia A României, la data de 08.01.2016, respectiv declarația de inculpat dată în cursul urmăririi penale în data de 11.01.2016, de Al României Paul Philippe se constată că, prin poziția sa în raport de cumpărătorul de influență, nu ar fi putut ajuta la săvârşirea vreunei infracțiuni, indiferent de atitudinea autorului infracțiunii.

În legătură cu posibilul ajutor dat inculpatului Tal Silberstein pentru săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, în condițiile în care, față de acest inculpat, instanța de fond a dispus achitarea în temeiul art. 16 alin.1 lit. a) C.pr.pen., constatându-se că fapta nu există, s-a susținut că nu pot exista actele de ajutor ori de înlesnire de care inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost acuzat. Astfel, se impunea ca temeiul legal de achitare pentru fapta de complicitate să urmeze temeiul de achitare reținut față de pretinsul autor.

În ceea ce priveşte *acuzația de aderare la grupul infracțional organizat,* inculpatul Andronic Dan Cătălin a susținut că, în condițiile în care instanța de fond a constatat că nu a existat un grup infracțional organizat, se impunea să constate că elementul material al infracțiunii reținute în sarcina sa, respectiv *„aderarea"* nu există, situație în care devine incident temeiul de achitare prevăzut de art. 16 alin.1 lit. a) C.pr.pen.

Totodată, inculpatul a arătat că din materialul probator administrat în cauză rezultă că nu a participat în vreun fel la activitatea legată de procedurile de

retrocedare; interacțiunea sa cu proiectul derulat a fost una spontană, fără a fi angrenat în vreo relație de natura celor prevăzute de art. 367 C.pen., singura legătură fiind relația profesională şi de prietenie pe care o avea cu inculpatul Tal Silberstein, motiv pentru care nu sunt întrunite condițiile unei pluralități constituite de infractori în legătură cu activitatea sa.

Pentru motivele arătate, s-a solicitat admiterea apelului şi, în rejudecare înlăturarea din materialul probator a interceptărilor realizate în baza mandatelor de siguranță națională emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, a rezultatului percheziților informatice efectuate în cauză asupra mediilor de stocare ridicate de la inculpat, precum şi schimbarea temeiului de drept al achitării pentru ambele fapte imputate acestuia prin rechizitoriu, din art. 16 lit. b) C.pr.pen. în art. 16 lit. a) C.pr.pen.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei a criticat hotărârea instanței de fond sub aspectul nelegalității şi netemeiniciei solicitând, în esență, următoarele:

- să se constatate autoritatea de lucru judecat a hotărârilor judecătorești civile prin care s-a stabilit calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al unor bunuri ce au aparținut Casei regale, pe de o parte, pe linia filiație față de tatăl său Carol Mircea Grigore iar, pe de altă parte, urmare a preluării drepturilor succesorale după Elena Lupescu; calitatea acestuia de persoană îndreptățită să solicite retrocedarea în temeiul legilor speciale, în timpul vieții tatălui său Carol Mircea Grigore, precum și dreptul de proprietate privind anumite bunuri care au aparținut Casei Regale și au fost restituite inculpatului Al României Paul Philippe în mod definitiv și irevocabil;

În acest sens, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.52 C. pr.pen. pentru următoarele hotărâri judecătorești civile definitive, respectiv: decizia civilă nr. 954/14.02.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație şi Justiție, Secția I-a civilă în dosarul nr. 5696/12/2009; sentința civilă nr.2038/27.08.2008 pronunțată de Judecătoria Reşița şi decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009 pronunțată de Tribunalul Caraş-Severin, Secția civilă, ambele în dosarul nr. 3850/290/2007; sentința civilă nr. 932/2.04.2007 pronunțată de Judecătoria Bârlad şi decizia civilă nr. 839/R/4.07.2007 pronunțată de Tribunalul Vaslui, Secția civilă; decizia civilă nr. 182/A/23.03.2009 pronunțată de Curtea de Apel Bucureşti, Secția a III-a civilă şi pentru cauze cu minori şi de familie în dosarul nr. 35827/3/2005 (1444/2008); sentința civilă nr. 500/16.05.2006 pronunțată de Tribunalul Prahova, Secția civilă în dosarul nr. 3127/2006 şi decizia civilă nr. 435/13.12.2006 a Curții de Apel Ploieşti, Secția civilă pronunțată în dosarul nr. 5425/42/2006; decizia civilă nr. 109/A/5.07.2012 pronunțată de Curtea de Apel Bucureşti, Secția a IX-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012; sentința civilă nr. 679/20.06.2006 pronunțată de Tribunalul Prahova, Secția civilă în dosarul nr. 3128/2006 şi decizia civilă nr. 4792/9.07.2008 pronunțată de Înalta Curte de Casație si Justiție, Secția civilă şi de proprietate intelectuală în dosarul nr. 6322/42/2006; decizia civilă nr. 3378/14. 06.2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012; sentința civilă nr. 2146/06.12.2013 pronunțată de Tribunalul Bucureşti, Secția a III-a civilă în dosarul nr. 22069/3/2012; sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 3387/2003;

sentința civilă nr. 1496/16.05.2005 pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005 și sentința civilă nr. 3814/11.07.2007 pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 3392/94/2007.

- cu privire la fondul cauzei a solicitat să se constate că infracțiunea de grup infracțional organizat nu există, întrucât, pe de o parte, nu s-a dovedit existența unui grup în sensul cerut de norma de incriminare, iar pe de altă parte, că inculpatul Marcovici Marius Andrei nu a interacționat cu proiectul Reciplia decât în anul 2010 când a fost numit administratorul acestei societății, pentru un mandat de 4 ani, începând cu data de 15.10.2010, așa cum reiese din actele depuse la instanța de fond, iar activitățile sale s-au circumscris actelor de administrare a societății astfel cum sunt reglementate prin legea societăților comerciale;

- deși se reține de acuzare că inculpatul Marcovici Marius a aderat la grupul infracțional organizat în anul 2007, în cadrul căruia a acționat până în anul 2013, iar prin acțiunile sale a menținut legătura între membrii grupului, între aceștia și inculpatul Al României Paul Philippe, că a susținut acțiunile de traficare a influenței săvârșite de inculpații Truică Remus și Tal Silberstein, sens în care a întărit convingerea cumpărătorului de influență asupra reușitei acțiunilor de revendicare urmare influenței membrilor grupului în lumea politică, media și de afaceri, din probele administrate nu rezultă că a existat un astfel de grup (respectiv că a fost constituit de două sau mai multe persoane, că a existat o structură, ierarhie și o relaționare între membrii, scopul pentru care a fost constituit).

-în privința activităților desfășurate, inculpatul Marcovici Marius Andrei a arătat că de la momentul numirii sale ca administrator al Reciplia SRL (2010) a îndeplinit atribuțiile stabilite prin actul constitutiv al societății, însă în unele situații a reprezentat societatea în relațiile cu terții, în baza unei procuri speciale și a unui mandat limitat, sens în care a realizat acte ce țin de derularea proiectului Reciplia, cu referire la încheierea contractului de vânzare cumpărare ce are ca obiect cota indiviză de 20% din terenul de la Băneasa (situat în Șoseaua Gheorghe Ionescu Sinești nr.8A, în suprafață de 127.138 mp); contractul a fost semnat din partea SC Reciplia SRL de Perju Serghei, pe care inculpatul l-a împuternicit în acest sens;

- în realizarea activităților de administrator de drept al SC Reciplia SRL inculpatul Marcovici Andrei a beneficiat de suportul unor consultanți externi de top în domeniul juridic, fiscal contabil și financiar;

- în domeniul juridic a beneficiat de serviciile prestate de echipa de avocați din cadrul S.C.A. TZA care se ocupa de contractul de cesiune a drepturilor încheiat între Reciplia SRL și inculpatul Al României Paul Philippe, dar și de buna funcționare a societății, în conformitate cu legislația națională (relevante fiind în acest sens fiind declarațiile avocaților din cadrul S.C.A.TZA);

- în domeniul financiar contabil Reciplia SRL a beneficiat de consultanță din partea unei renumite firme de contabilitate GSR Accounting Expertise SRL, fondată de martorul Radu Gabriel; auditul financiar pentru perioada 1.1.2006-31.12.2012 a fost realizat de societatea Ernest&Young SRL; în domeniul imobiliar a beneficiat de consultanță din partea firmei West Forth SRL, recunoscută pentru serviciile în arhitectură și proiectare, care oferea consultanță pentru obținerea avizelor și autorizațiilor necesare dezvoltării imobiliare;

- inculpatul Marcovici Marius Andrei s-a preocupat ca Reciplia să-şi îndeplinească obligaţiile fiscale datorate bugetului consolidat al statului chiar şi în situaţia în care fondurile societăţii au fost indisponibilizate prin măsurile asigurătorii instituite în cauză;

Pentru toate aceste considerente a solicitat să se constate că inculpatul Marcovici Marius nu a aderat şi nu a desfăşurat vreo activitate în cadrul grupului infracţional organizat, întrucât nu a existat un astfel de grup, prin urmare, sunt incidente dispoziţiile art. 16 alin.1 lit. a C.pr.pen..

- referitor la actele de complicitate la infracţiunea de trafic de influenţă reţinute de parchet în sarcina inculpatului Marcovici Marius a solicitat să se constate că din probele administrate nu rezultă că, în perioada 2006-octombrie 2010, acesta a întocmit vreun act pentru Reciplia sau în numele acesteia ori în legătură cu restituirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Phlippe;

- declaraţiile inculpatului Al României Paul Philippe şi ale soţiei acestuia, A România Lia Georgia nu se coroborează cu niciun alt mijloc de probă, plângerile penale şi denunţul formulat de inculpat nu pot constitui elemente probatorii care să susţină o acuzare, astfel că trebuie înlăturate din ansamblul probator; din declaraţiile inculpaţilor Truică Remus şi Tal Silberstein rezultă că Marcovici Marius era administratorul Reciplia;

- în perioada octombrie 2010-2014, inculpatul Marcovici Marius a fost administratorul de drept al SC Reciplia SRL şi în această calitate a şi întocmit acte pentru aceasta, motiv pentru care nu poate fi tras la răspundere penală;

Prin urmare, nefiind dovedit de nici o probă că inculpatul Marcovici Marius ar fi înlesnit sau ajutat în orice mod la săvârşirea de către inculpaţii Truică Remus, şi Tal Silberstein a infracţiunii de trafic de influenţă, sunt incidente dispoziţiile art.16 alin. 1 lit. a C.pr.pen. ca temei juridic al achitării pentru fapta de complicitate la trafic de influenţă, prevăzută de art. 48 rap. la art. 291 alin. 1 C.pen.

- în legătură cu infracţiunea de spălarea banilor, a solicitat să se constate că SC Reciplia SRL, prin administratorul acesteia, inculpatul Marcovici Marius, nu a încheiat cele două contracte de vânzare cumpărare cu inculpatul Al României Paul Philippe cu scopul de a ascunde natura ilicită a înţelegerii avute cu cumpărătorul de influenţă sau de a disimula natura acestor bunuri obţinute în urma înţelegerii;

- în subsidiar, a solicitat pronunţarea unei soluţii încetare a procesului penal întemeiată pe dispoziţiile art.16 alin. 1 lit. f teza a II-a C.pr.pen., ca urmare a intervenirii prescripţiei răspunderii penale în ce priveşte săvârşirea infracţiunilor de constituire a unui grup infracţional organizat, complicitate la trafic de influenţă şi spălare a banilor;

- faţă de argumentele expuse anterior, care susţin pronunţarea unor soluţii de achitare pentru toate infracţiunile reţinute în sarcina inculpatului Marcovici Marius prin rechizitoriu, se impune ridicarea măsurilor asiguratorii dispuse prin Ordonanţa procurorului din 08.12.2015 (astfel cum a fost modificată prin încheierea din data de 26.02.2016, pronunţată de Curtea de Apel Braşov în dosarul penal nr. 698/64/2015) şi prin Ordonanţa procurorului din 11.03.2016.

Inculpatul Al României Paul Philippe a criticat sentința sub aspectul nelegalității şi netemeiniciei, solicitând, în esență:

- să se constate nelegalitatea interceptărilor şi înregistrărilor comunicațiilor realizate în baza mandatelor de supraveghere emise conform art. 140 C.pr.pen. și a mandatelor de siguranță națională şi să se dispună excluderea lor din ansamblul probator, întrucât au fost efectuate de un organ ce nu avea atribuții de cercetare penală, respectiv de Serviciul Român de Informații;

- contrar celor reținute de instanța de fond, să se constate incidența în cauză a Deciziilor Curții Constituționale nr. 51/2016, nr. 91//2018, nr. 802/2018, nr. 302/2017, nr. 26/2019 și 55/2020;

- argumentul instanței de fond în sensul că inculpații pot solicita şi obține copii ale înregistrărilor obținute în baza mandatelor de siguranță națională, precum şi faptul că au posibilitatea contestării lor astfel că nu li se aduce vreo vătămare, nu poate fi primit, întrucât aceste garanții conferite de normele procedurale nu limitează şi nici nu elimină obligativitatea aplicării deciziilor Curții Constituționale în cauzele pendinte, în același sens fiind și practica Înaltei Curți de Casație și Justiție care, într-o decizie de speță, a apreciat că se impune excluderea unor astfel de probe și în situația în care Serviciul Român de Informații a acordat doar sprijin tehnic pentru punerea în executare a măsurilor de supraveghere constând în interceptarea convorbirilor și comunicațiilor (decizia nr. 134/A din 15.04.2019);

- referitor la infracțiunea de cumpărare de influență reținută în sarcina sa a solicitat pronunțarea unei soluții de achitare întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. b teza I C.pr.pen., întrucât instanța de fond a dat o interpretare eronată declarațiilor inculpatului Al României Paul Philippe și soției acestuia, martora A României Lia Georgia, precum și declarațiilor martorilor audiați în cauză;

- raportat la elementele constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență a solicitat să se constate că inculpatul ar fi trebuit să promită, să ofere sau să dea bani ori alte foloase traficantului pentru a obține promisiunea că în viitor acesta va determina un funcționar public să îndeplinească sau nu un act ce intră în îndatoririle sale de serviciu ori să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, însă probele administrate nu fac dovada că acesta a realizat acțiunile cerute de norma de incriminare;

- din declarațiile inculpatului nu rezultă că a avut reprezentarea încheierii unei înțelegeri ilicite cu Truică Remus, dimpotrivă, a intenționat să apeleze la ajutorul oferit de acesta din urmă pentru angajarea unei societăți de avocatură care să-i asigure asistența juridică în demersurile întreprinse cu privire la retrocedarea bunurilor; referirile inculpatului Truică Remus la funcția deținută anterior şi persoanele pe care le cunoştea din mediul politic nu au fost percepute de Al României Paul Philippe ca promisiuni a traficării influenței pe lângă acestea sau alți funcționari ce aveau competență în retrocedarea imobilelor;

- în acest sens, a susținut că din declarațiile martorilor Poenaru Liviu, Dimofte Radu, Alexandroiu Mihaela Irina, Togan Liviu, Leți Octavian, Ciocoiu Alina Carmen, Cucu Ionuț, Cuniță Mihaela, Căpanu George, Bejenaru Andrei, Dimofte Radu şi A Românie Lia Georgia rezultă doar împrejurarea că inculpatul Truică Remus se „lăuda” cu relațiile pe care le are în mediu politic şi mass media,

dar nu şi faptul că Al României Paul Philippe a promis să ofere bunurile imobile traficantului de influenţă;

- pentru existenţa infracţiunii de cumpărare de influenţă este necesar ca instituţia din care face parte funcţionarul public asupra căruia traficantul pretinde că are influenţă să fie competentă a efectua actul în vederea căruia se trafică influenţa, or, în cauză, cumpărarea de influenţă s-a realizat anterior semnării contractului din 21.09.2006, iar din probele administrate nu rezultă că traficantul de influenţă a făcut referire la funcţionarii competenţi să dispună cu privire la retrocedarea bunurilor revendicate, la acel moment sau parcursul derulării contractului;

- în consecinţă, având în vedere că promisiunea remiterii bunurilor retrocedate nu a fost realizată ca urmare a influenţei pe care inculpatul Truică a pretins că o are asupra unor funcţionari publici, nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracţiunii de cumpărare de influenţă şi urmează a se dispune achitarea inculpatului Al României Paul Phlippe, întrucât fapta ce i s-a reţinut în sarcină nu este prevăzută de legea penală.

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a criticat hotărârea primei instanţe pentru nelegalitate şi netemeincie, invocând, în esenţă, următoarele aspecte:

- în mod eronat, prima instanţă a respins excepţia nulităţii absolute a interceptărilor realizate în baza mandatelor de siguranţă naţională emise în temeiul art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991, reţinând că o asemenea sancţiune nu este incidentă în privinţa actelor de procedură efectuate de organele judiciare cu respectarea normelor legale în vigoare la acel moment, de vreme ce Decizia nr. 302/2017 a Curţii Constituţionale nu poate fi aplicată retroactiv, cu toate că, aşa cum a statuat instanţa de contencios constituţional prin Decizia nr. 26/2019, şi s-a stabilit de reprezentanţii Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie cu ocazia întâlnirii preşedinţilor secţiilor penale ale instanţei supreme şi curţilor de apel din 16-17 mai 2019, efectele deciziilor Curţii Constituţionale nr. 51/2016, nr. 302/2017, nr. 26/2019 ş.a se aplică tuturor cauzelor pendinte;

- nulitatea absolută a interceptărilor realizate în baza mandatelor de siguranţă naţională emise în temeiul Legii nr. 51/1991 este generată de faptul că Serviciul Român de Informaţii nu avea calitatea de organ de cercetare penală special, astfel încât, potrivit Deciziei nr. 26/2019 a Curţii Constituţionale, paragr. 191, „*în condiţiile în care Serviciul Român de Informaţii nu a fost organ de cercetare penală special, eventualele înregistrări rezultate din activităţi specifice culegerii de informaţii nu pot fi valorizate sub forma mijloacelor de probă*”;

- realizând o interpretare eronată a Deciziei Curţii Constituţionale nr. 91/2018, judecătorul fondului a stabilit că „ (…) întrucât dispoziţiile art. 139 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt în vigoare şi nu au fost declarate neconstituţionale, ele constituie baza pentru reţinerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională”;

- folosirea ca probe în cauză a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranţă naţională este nelegală, având în vedere Decizia nr. 55/2020, pronunţată de Curtea Constituţională, prin care s-a constatat că „*dispoziţiile art. 139 alin. 3*

teza finală din Codul de procedură penală sunt constituționale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităților specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfăşurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991";

- neaplicarea sancțiunii nulității absolute cu privire la înregistrările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională înseamnă a ignora Decizia nr. 802/2018 a Curții Constituționale chiar în cauza în care a fost invocată şi admisă excepția de neconstituționalitate, fapt ce echivalează cu o încălcare a ierarhiei normelor juridice şi cu o răsturnare a ordinii constituționale de drept;

Față de toate aceste considerente, apelantul inculpat a considerat că sancțiunea procesuală aplicată de prima instanță înregistrărilor efectuate în temeiul mandatelor de siguranță națională este nelegală, sancțiunea aplicabilă fiind nulitatea absolută, cu consecința înlăturării acestor înregistrări din materialul probator.

- în mod eronat, instanța de fond a respins excepția nulității absolute a percheziților informatice realizate în cursul urmăririi penale, apreciind nejustificat că Decizia nr. 302/2017 a Curții Constituționale nu poate produce efecte în cauză, precum şi faptul că dispozițiile art. 281 alin. l lit. b) C.pr.pen., privind nulitatea absolută pentru necompetența materială/după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, nu vizează şi necompetența specialistului care efectuează percheziția informatică; astfel, s-a arătat că Decizia nr. 302/2017 pronunțată de instanța de contencios constituțional este obligatorie şi produce efecte în toate cauzele pendinte, indiferent dacă actul lovit de nulitate absolută a fost întocmit înainte de publicarea acesteia în Monitorul Oficial ori ulterior respectivului moment; în plus, s-a menționat că problematica din prezenta speță nu este reprezentată de necompetența specialiştilor I.T., ci de necompetența materială a organului de urmărire penală, care nu are și calitatea de specialist I.T. de a efectua percheziția informatică;

- în cauză, specialiştii I.T. delegați în vederea executării percheziției informatice au efectuat doar procedura prealabilă a copierii integrale a mediilor de stocare, conform art.168 alin. 9 C.pr.pen., iar percheziția efectivă a fost realizată de către ofițerii de poliție judiciară din cadrul D.N.A., Structura Teritorială Braşov, care nu dețineau calitatea de specialişti I.T. atestați (astfel cum rezultă și din cuprinsul adresei D.N.A. din 21.03.2019), neavând, astfel, competența materială de a efectua o astfel de percheziție, astfel cum aceasta este stabilită de art. 168 alin. 12 C.pr.pen.

- neinvocarea de către apelantul inculpat, în procedura de cameră preliminară, a aspectelor privind nelegalitatea percheziției efectuate nu poate avea ca efect acoperirea nelegalității sancționate cu nulitatea absolută, astfel cum a apreciat judecătorul fondului, câtă vreme, potrivit dispozițiilor art.281 alin. 3 C.pr.pen., nulitatea absolută prevăzută de art. 281 alin. l lit. b) C.pr.pen. poate fi invocată în orice stare a procesului;

- în mod neîntemeiat, instanța de fond a dispus achitarea sa sub aspectul infracțiunilor de constituire a unui grup infracțional organizat, în forma aderării, şi

de complicitate la trafic de influență, în baza art.16 alin. 1 lit. b) teza I C.pr.pen., din moment ce este incidentă cauza de stingere a acțiunii penale prevăzută de art.16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen.

Astfel, s-a arătat că, în condițiile în care autorul pretinsei infracțiuni de trafic de influență, inculpatul Tal Silberstein, a fost achitat pe motiv că fapta nu există, potrivit art.16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen., este evident că nu poate exista nici activitatea de ajutorare reținută în sarcina apelantului.

Independent de aceasta, apărarea a învederat că situația de fapt relevată de probele administrate în cursul urmăririi penale şi al cercetării judecătoreşti demonstrează fără dubiu că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu nu a săvârşit vreun act de ajutorare/înlesnire la săvârşirea vreunei infracțiuni, căci, în condițiile în care a luat contact pentru prima dată cu proiectul Reciplia în 18.10.2011, începând să acorde consiliere abia din 24.01.2012, nu putea fi complice la o fapta de trafic de influență care, potrivit acuzării, s-ar fi comis anterior.

În plus, activitatea apelantului s-a desfăşurat în baza contractului încheiat, în martie 2012, între societățile Devbon S.R.L. şi Tasso Capital Corp LTD şi a constat în acordarea de consultanță imobiliară specializată, inclusiv în legătură cu SC Reciplia SRL, dar fără a se limita la bunurile ce au făcut obiectul contractului de cesiune dintre aceasta şi Al României Paul Philippe, astfel cum reiese din declarațiile inculpaților Andronic Dan Cătălin, Tal Silberstein, Moshe Agavi, Roșu Robert Mihăiță, precum și din cele ale martorilor Dimofte Radu, Mișu Raluca Florentina, Borbely Gabriel Dan, Mircea Răzvan, Radu Gabriel, Ciocoiu Alina Carmen, Andrei Mircea Florin.

Mai mult, în perioada 2006-2011, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost directorul general al societății Raptis Kavouras S.R.L., firmă de dezvoltare imobiliară cu capital internațional, prezentă pe două continente, iar, începând cu 14.06.2013, a ocupat pentru trei ani poziția de director general al celei mai importante companii de dezvoltare imobiliară la nivel național, respectiv Impact Development&Contractor S.A., listată la Bursa de Valori Bucureşti, împrejurări care atestă că îndeletnicirea acestuia dată de expertiza profesională era aceea de business advisor/consultant în chestiuni de dezvoltare, urbanism şi marketing/management imobiliar, aspect recunoscut, de altfel, pe plan național şi internațional.

Totodată, s-a subliniat că, după momentul încheierii antecontractelor de vânzare-cumpărare din data de 17 aprilie 2007 între inculpații Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L., cumpărătorul de influentă nu mai avea alte foloase pe care să le ofere presupusului traficant de influentă, situație în care acțiunile/activitățile ulterioare semnării acestor convenții nu pot fi circumscrise vreunei activități de trafic de influență.

Astfel, actul juridic denumit „Înțelegere", din data de 13.04.2011, nu produce/adaugă/aduce vreun folos în beneficiul societății Reciplia S.R.L., ci prevede doar substituirea lui Al României Paul Philippe din contractul de cesiune încheiat în 01.11.2006 cu societatea Lot Invest S.R.L., în care acesta era asociat majoritar, substituire ce viza, practic, doar modalitatea de încasare a sumelor de

bani generate de dreptul de creanță deținut de cel din urmă în baza convenției inițiale.

În plus, apelantul inculpat nu avusese niciun contact cu proiectul Reciplia la momentul negocierii/semnării „Înțelegerii", ci acesta s-a produs mult ulterior, începând din 24.01.2012, moment de la care nu s-a mai realizat nicio altă înțelegere cu pretinsul cumpărător de influență, aspect reținut şi de prima instanță.

În consecință, în condițiile în care activitățile desfăşurate nu urmăreau susținerea vreunei infracțiuni de trafic de influență, fiind activități licite străine de orice posibilă faptă penală anterioară, apărarea a subliniat că acțiunile imputate inculpatului Mateescu Lucian Claudiu prin rechizitoriu nu există, astfel încât temeiul corect al achitării este cel prevăzut de art. 16 alin. 1 lit. a) Cpr.pen.

Nu în ultimul rând, apărarea a apreciat că, în raport cu acuzația descrisă în rechizitoriu, precum şi cu probele administrate în cauză, este corectă concluzia instanței de fond în sensul că inculpatul nu a aderat la vreun grup infracțional organizat, acesta neavând niciun moment prefigurarea existenței unui asemenea grup.

Ca atare, raportat şi la faptul că apelantul a fost perceput de toți participanții la proiect ca un element extrinsec al acestuia şi al societății Reciplia S.R.L., acționând în calitate de consultant imobiliar extern, activitate pentru care a fost remunerat în mod vizibil, transparent şi legal, cu achitarea tuturor obligațiilor fiscale către bugetul de stat, apărarea a considerat că fapta de „aderare" descrisă în actul de sesizare nu există, astfel că temeiul corect al soluției de achitare este cel reglementat de art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen.

În consecință, apelatul inculpat Mateescu Lucian Claudiu a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței penale atacate, iar, în rejudecare, înlăturarea înregistrărilor realizate în baza mandatelor de siguranță națională şi a rezultatului percheziților informatice efectuate în cauză, ca urmare a constatării nulității absolute a acestora, precum şi schimbarea temeiului juridic al soluției de achitare din art. 16 alin. 1 lit. b) teza I C.pr.pen. în art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen., în legătură cu ambele acuzații formulate împotriva sa prin rechizitoriu.

Inculpatul Truică Remus a criticat sentința atacată sub aspectul nelegalității şi netemeiniciei invocând, în esență, următoarele:

- nelegalitatea soluției constând în menținerea şi folosirea ca mijloace de probă în cauză a interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională emise în baza art. 3 lit. f) din Legea nr. 51/1991 ce îl privesc pe inculpat (nr. 003912 din 07.09.2007, nr. 004510 din l8.12.2007, nr. 00840 din 12.03.2008, nr. 002178 din 16.06.2008, nr. 002812 din 06.08.2008, nr. 007094 din 07.12.2012)

Sub acest aspect a invocat mai multe decizii ale Curții Constituționale, apreciate ca fiind incidente în cauză, în raport de care a solicitat să se constate nulitatea absolută a probelor constând în interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională emise în baza art.3 lit.f) din Legea nr. 51/1991, respectiv: *Decizia nr. 91/2018* (paragraful 81); *Decizia nr. 802/2018*; *Decizia nr. 51/2016* (paragraful 37 - prin care s-a statuat că Serviciul Român de Informații „are atribuții exclusiv în domeniul siguranței naționale, neavând atribuții de cercetare penală, conform art. 13 din Legea nr. 14/1992"; *Decizia nr. 26/2019* - în legătură cu

competența Serviciului Român de Informații; *Decizia nr. 302/2017* prin care s-a statuat neconstituționalitatea soluției legislative cuprinsă în dispozițiile art. 281 alin. 1 lit. b) C.pr.pen., care nu reglementează în categoria nulităților absolute încălcarea dispozițiilor referitoare la competența materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală; *Decizia nr. 802/2017* (paragraful 29 – prin care s-a reținut că „o verificare a loialității/legalității administrării probelor, din această perspectivă, este admisă şi în cursul judecății, aplicându-se astfel regula generală potrivit căreia nulitatea absolută poate fi invocată pe tot parcursul procesului penal").

A susținut că printr-o interpretare eronată a considerentelor Deciziei nr. 91/2018 a Curții Constituționale, judecătorului instanței de fond a concluzionat că dispozițiile art.139 alin.3 C.pr.pen., fiind în vigoare şi nedeclarate neconstituționale, constituie baza pentru reținerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională.

La acest moment a intervenit însă un element de noutate, *Decizia nr. 55/2020 a Curții Constituționale* prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate şi s-a constatat că „dispozițiile art. 139 alin. (3) teza finală din Codul de procedură penală, sunt constituționale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităților specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfăşurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr.51/1991.", astfel că înregistrările convorbirilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională nu pot constitui mijloace de probă în procesul penal şi urmează a fi excluse.

- în ceea ce priveşte *acuzația de trafic de influență,* a arătat că probele administrate în cauză nu confirmă împrejurarea că, în perioada august-septembrie 2006, inculpații Truică Remus şi Al României Paul Philippe s-au întâlnit şi au negociat condițiile contractului de cesiune de drepturi încheiat la 21.09.2006, că pentru perfectarea înțelegerii esențiale au fost promisiunile făcute de cel dintâi că va interveni oriunde va fi nevoie pentru a obține retrocedarea bunurilor şi nici faptul că cumpărătorul de influență a solicitat un procent din valoarea bunurilor retrocedate;

- în acest sens a arătat că din declarațiile inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela şi a martorului Leți Octavian nu rezultă că Truică Remus s-a întâlnit cu Al României Paul Philippe pentru a purta negocieri în perioada august septembrie 2006 referitoare la încheierea convenției din 21.09.2006, toate aceste discuții s-au realizat între reprezentanții SC Ilko Star SRL şi inculpat, în același sens fiind şi corespondența pe email dintre Truică Remus şi inculpată din data de 4.03.2007;

- doar Aparaschivei Cristian Relu a arătat că Truică Remus i-a spus despre întâlnirile cu Al României Paul Philippe şi soția acestuia, însă această declarație trebuie înlăturată din ansamblul probator, întrucât chiar martorul a arătat că în perioada de referință 2006-2007 era certat cu inculpatul, formulând şi un denunț împotriva acestuia;

- instanța de fond a analizat trunchiat declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe şi ale martorei A România Lia Georgia, care sunt contradictorii şi nu se coroborează cu alte mijloace de probă;

- de asemenea, martorul Togan Liviu a arătat că nu era vorba de săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, dimpotrivă inculpatul Al României Paul Philippe şi soția sa se simțeau mai mult înşelați, urmărind renegocierea sau rezilierea contractului de cesiune de drepturi;

- din probele administrate nu rezultă cu certitudine momentul la care s-a realizat promisiunea de traficare a influenței pe lângă funcționarii publici, persoanele la care acesta urma să intervină, iar stabilirea în contract a cotelor de 80% pentru Ferma Regală Băneasa şi 20 % pentru Pădurea Snagov, nu a fost rezultatul promisiunii influenței, ci a reprezentat o contraprestație pentru suma de 4 milioane de euro plătită cedentului şi cheltuielile efectuate sau viitoare necesare derulării contractului;

În consecință, a solicitat să se constate că din ansamblul probator administrat nu rezultă că inculpatul Truică Remus a săvârşit infracțiunea de trafic de influență, astfel că se impune pronunțarea unei soluții de achitare întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. a C.pr.pen.

- în subsidiar, a solicitat pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal față de inculpatul Truică Remus întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. f teza a II-a C pr.pen., întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale în ceea ce priveşte săvârşirea infracțiunii de trafic de influență.

În acest sens, în dezvoltarea motivelor de apel a făcut referire la Decizia nr.1/1987 a Tribunalului Suprem şi Decizia nr. 16/2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație şi Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a statuat că, în cazul infracțiunilor progresive ori a căror consecințe nu se produc imediat după executarea acțiunii sau inacțiunii de către autor, data săvârşirii infrcațiunii este aceea a producerii rezultatului, când elementele constitutive ale faptei penale sunt în întregime întrunite.

Infracțiunea de trafic de influență se consumă la momentul pretinderii, primirii ori acceptării promisiunii de bani sau de alte foloase, astfel că, în mod eronat, instanța de fond a apreciat că momentul consumării faptei de trafic de influență reținută în sarcina inculpatului Truică Remus este cel al transferului ultimului bun de către Al Românei Paul Philippe în patrimoniul SC Reciplia SRL (15 ianuarie 2009) şi nu perioada august-septembrie 2006, când au avut loc negocierile dintre părți sau cel mai târziu data de 1.11.2006, când s-a realizat încheierea convenției.

Or, raportat la cele două momente la care infracțiunea de trafic de influență s-a consumat (perioada august-septembrie 2006 sau 1.11.2006) a solicitat să se constate că s-a împlinit termenul de prescripție al răspunderii penale, de 8 ani.

- în ceea ce priveşte infracțiunea *de spălare a banilor* criticile au vizat modalitatea eronată în care instanța de fond a reținut situația de fapt pentru a contura intenția directă a inculpatului în comiterea infracțiunii de spălare a banilor, situație faptică ce nu a fost cercetată, întrucât împrumutul contractat la BRD a fost

restituit, iar obiectul garanției contractului de împrumut nu l-a constituit terenul cumpărat de inculpat de la SC Reciplia SRL.

- totodată, s-a susținut că nu se poate reține disimularea proveniență bunului, deoarece tranzacțiile au fost făcute la vedere, astfel că din perspectiva existenței infracțiunii de spălare a banilor, orice act sau atitudini ulterioare ale inculpatului sunt irelevante;

- în mod eronat instanța de fond a reținut că la momentul transmiterii dreptului de proprietate asupra terenului de 75.400 mp. inculpatul Truică Remus era administratorul de fapt al societății Reciplia SRL și avea putere de decizie în cadrul societății, întrucât din depoziția martorului Bejenaru Andrei din cursul cercetării judecătorești rezultă că, în perioada 2006-2008, administratorul societății Reciplia SRL era Sandra Merloni Horemans, căreia Truică Remus îi prezenta acte de dispoziție sau propuneri de plăți, iar aceasta din urmă le prezenta cetățenilor israelieni pentru aprobare. Totodată, a mai precizat că la momentul încheierii contractului cu societatea Hercules (11.06.2009), reprezentantul Reciplia SRL era Sandra Merloni Horemans care a venit cu toate documentele, iar ulterior, administrator a fost Marcovici Marius. Astfel, la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare a suprafeței de 75400 mp. (15.01.2009), Truică Remus nu mai reprezenta SC Reciplia SRL.

- în mod eronat s-a reținut de instanța de fond că inculpatul Truică Remus a acționat cu forma de vinovăție a intenției directe de gradul 2 în realizarea infracțiunii de spălare a banilor, întrucât această faptă poate fi comisă doar cu intenție directă calificată prin scop;

- de asemenea, s-a mai invocat împrejurarea că transferul dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 75.400 mp. s-a realizat într-o perioadă anterioară cesiunii drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL.

Pentru toate aceste considerente, s-a apreciat că fapta de spălare a banilor nu există și se impune pronunțarea unei soluții de achitare a inculpatului Truică Remus întemeiată pe dispozițiile art.16 alin.1 lit. a Cod procedură penală.

- în susținerea motivului *subsidiar,* s-a invocat faptul că termenul de prescripție a răspunderii penale pentru săvârşirea infracțiunii de spălarea banilor, de 10 ani, a început să curgă de la momentul transferării în patrimoniul Reciplia SRL a primului bun retrocedat (Pădurea Snagov), în baza contractului autentificat la notar prin încheierea nr. 3512 din 15 octombrie 2007, data la care fapta s-a consumat. Astfel, bunul provenit din infracțiunea predicat a fost spălat, ca atare, toate operațiunile subsecvente care includ bunul albit nu pot fi acte materiale ale infracțiunii de spălare a banilor câtă vreme scopul urmărit, "albirea banilor" nu mai există.

Față de aceste argumente, a solicitat să se constate că pentru infracțiunea de spălare a banilor a intervenit prescripția răspunderii penale și, pe cale de consecință, se impune pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. f teza a II-a C.pr.pen..

- cu privire la infracțiunea *de dare de mită* a solicitat să se constate că în mod eronat instanța de fond a dispus încetarea procesului penal, întrucât a

intervenit prescripția răspunderii penale, deoarece din probele administrate nu rezultă comiterea faptei, prin urmare, trebuia să se dispună o soluție de achitare întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. a C.pr.pen..

- în acest sens, a arătat că instanța de fond a reținut că legea penală mai favorabilă pentru inculpat este vechea reglementare, însă a analizat elementele de tipicitate ale faptei de dare de mită prin raportare la norma de incriminare din noul cod penal.

În noua reglementare infracțiunile de luare/dare de mită sunt săvârşite în legătură cu atribuțiile de serviciu ale funcționarului spre deosebire de norma penală anterioară în care tipicitatea obiectivă era condiționată de scopul urmărit de mituitor. De acest aspect este legată şi existența infracțiunii de dare de mită în varianta promisiunii, oferirii sau remiterii folosului, având în vedere că acesta trebuia remis anterior îndeplinirii atribuțiilor de către funcționar, întrucât în ipoteza în care bunul/folosul era dat ulterior se putea vorbi, eventual, de existența faptei de primire de foloase necuvenite.

- din probatoriul administrat în cauză rezultă că la data de 9.09.2008 Institutul a transmis o adresă, semnată de directorul Horia Iliescu, către S.C.A. TZA în care îşi exprimă punctul de vedere referitor la cererea formulată de Al României Paul Philippe în sensul că este persoană îndreptățită la retrocedare, prin urmare, orice promisiune, oferire ori remitere ulterioară de bunuri/foloase de către inculpatul Truică Remus nu se mai putea face în scopul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu de către acesta;

- totodată, nu sunt menționate de instanța de fond nici probele concrete în raport de care a apreciat că Horia Iliescu a primit mita oferită de Truică Remus, valoarea folosului a fost estimată la suma de 1.500 euro (contravaloarea cazării), fără a se indica locația, hotelul şi perioada în care a fost cazat; susținerile martorului Aparaschivei Cristian Relu nu sunt credibile, întrucât în acea perioadă era certat cu inculpatul Truică Remus şi, în plus, declarațiile acestuia conțin elemente contradictorii şi nu se coroborează cu niciun alt mijloc de probă;

- din înscrisurile aflate la dosar rezultă că Iliescu Horia a fost plecat din țară împreună cu soția, astfel, la data de 1.10.2008 se afla la Cannes, iar la 5.10.2008 la Monaco, astfel cum rezultă din extrasul de cont al cardului personal pe care l-a folosit pentru cumpărături, prin urmare, plecarea acestuia în excursia oferită de Truică Remus a fost ulterioară şedinței Consiliului de Administrație din 26.09.2008 când s-a emis decizia de retrocedare a Femei Regale Băneasa;

În consecință, a solicitat să se constate că fapta de dare de mită nu există şi să se dispună achitarea inculpatului întemeiat pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit.a C.pr.pen..

- raportat la apărările inculpatului privind inexistența faptelor să se constate că în mod greşit s-a dispus măsura confiscării speciale.

Apelanta inculpată Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a criticat sentința atacată sub aspectul netemeiniciei, invocând, în esență, faptul că instanța de fond, în mod eronat, a interpretat probatoriul administrat în cauză şi a pronunțat o soluție de condamnare pentru infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002.

În susținerea netemeiniciei hotărârii atacate s-au invocat de apărare următoarele aspecte:

- acțiunile pretins a fi comise de inculpată nu se circumscriu elementelor de tipicitate ale infracțiunii de spălare a banilor, având în vedere interpretarea dată de normele convenționale europene și instanța de contencios constituțional național (Decizia Curții Constituționale nr. 379 din 7 iunie 2016, publicată în M. Of. nr. 558 din 25 iulie 2016) noțiunilor de „produs la infracțiunii", prin care se înțelege orice avantaj economic, derivat sau obținut direct ori indirect din infracțiuni și care poate consta într-un bun de orice natură, corporal sau incorporal, mobil sau imobil și de "infracțiune predicat" care include orice infracțiune în urma căreia produsele sunt rezultate și susceptibile de a deveni obiectul unei infracțiuni de spălare a banilor, dintre cele reglementate de art. 9 din Convenția de la Varșovia;

- din probele administrate nu rezultă comiterea infracțiunii predicat, cu atât mai mult cu cât, prin Decizia nr. 418 din 19 iunie 2018 a Curții Constituționale s-a statuat că subiect al infracțiunii de spălare a banilor nu poate fi autorul/coautorul infracțiunii principale, reglementări în raport de care urmează a se aprecia asupra acțiunilor inculpatei, care în interpretarea dată de apărare conduc la concluzia că nu poate fi reținută în sarcina sa comiterea infracțiunii de spălarea banilor;

- analiza situației de fapt ar trebui realizată pe cinci paliere: perioada anterioară stabilirii unor raporturi de mandat între inculpații Al României Paul Philippe și SC Ilko Star SRL, reprezentată de inculpată (2003 - octombrie 2005); perioada 30 octombrie 2005 - 13 ianuarie 2006, când s-au încheiat cele două contracte de mandat între inculpatul Al României Paul Philippe și SC Ilko Star SRL, ultimul autentificat la notar stabilind ca preț al serviciilor plata unui procent de 30% din prețul de vânzare a bunului recuperat; perioada cuprinsă între 13 ianuarie 2006 - 1 noiembrie 2006, data încheierii contractului de cesiune de drepturi dintre inculpatul Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia SRL, reprezentată de Truică Remus; perioada 1 noiembrie 2006 - 31 august 2007 (data emiterii ultimului titlul de proprietate) și perioada 2007 (data înstrăinării întregii suprafețe de 46,75 ha teren Pădurea Snagov de inculpatul Al României Paul Philippe către Reciplia SRL) – anul 2008, data cumpărării de către SC Ilko Star SRL a suprafeței de 78.792 mp și depunerea acesteia ca aport la capitalul social al societății Mercure Commerce International SRL, înființată în anul 2015, iar în raport de fiecare etapă să se constate că din probele administrate nu rezultă că acțiunile întreprinse de inculpată se circumscriu sferei ilicitului penal;

-referitor la modalitatea dobândirii suprafeței de 78.792 mp de la SC Reciplia SRL, din probele administrate nu rezultă intenția inculpatei de a disimula proveniența terenurilor, întrucât între părți a existat un raport comercial, iar modalitatea transparentă de transfer a terenurilor nu poate conduce la concluzia că în anul 2007 sau 2015 (odată cu înființarea SC Mercure Commerce International SRL) s-ar fi urmărit ascunderea provenienței unui bun, aspecte confirmate de martorii Apostol Dragoș Ștefănel și Iovănescu Daniel;

- SC Ilko Star a avut în posesie netulburată bunul din anul 2008 până în 2015 când a fost folosit ca aport la capitalul social al societății Mercure Commerce International SRL, inculpata devenind astfel acționar majoritar la o societate ce

aparținea fiicei sale, fără să ascundă în vreun fel proveniența bunului pe care l-a deținut legal până la acel moment. SC Mercure Commerce International SRL, contrar susținerilor acuzării, a desfășurat anumite activități, în sensul că a încercat dezvoltarea unor relații comerciale cu un partener din China, aspect ce rezultă din conținutul convorbirilor telefonice;

- instanța de fond a dispus condamnarea inculpatei pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor, reținând o altă situație de fapt decât cea din actul de sesizare.

Prin urmare, s-a solicitat de către apelanta intimată inculpată pronunțarea unei soluții de achitare întemeiată, în principal, pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. a C.pr.pen., iar în subsidiar, pe cele ale art.16 alin. 1 lit.b teza I C.pr.pen.

Apelantul inculpat Chiriac Theodor a criticat hotărârea primei instanțe sub aspectul greșitei soluții de condamnare dispusă în privința sa pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor, în forma participației improprii, prevăzută de art. 31 alin. 2 C.pen. (1969) raportat la art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, solicitând, în principal, ca urmare a admiterii căii de atac promovate și a desființării sentinței atacate, achitarea sa, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen., iar, în subsidiar, încetarea procesului penal, conform art. 16 alin. 1 lit. f) C.pr.pen., ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Argumentul invocat de apelant în susținerea solicitării de achitare a vizat lipsa situației premisă a infracțiunii ce i s-a reținut în sarcină, constând în preexistența săvârșirii unei alte infracțiuni din care să provină bunul supus spălării, situație în care nu există nici infracțiunea de spălare a banilor, inclusiv în forma participației improprii. În acest sens, s-a arătat, în esență, că:

- în condițiile în care nu a fost comisă infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu retrocedarea terenului forestier situat în Pădurea Snagov, așa cum a apreciat instanța de fond, nici suprafața de 1000 m.p. din bunul respectiv nu poate forma obiect material al infracțiunii de spălare a banilor, faptele din care provine aceasta neavând caracter penal;

- nu s-a dovedit nici că terenul în suprafață de 1000 m.p. provine din comiterea infracțiunii de luare de mită, neexistând la dosar probe care să ateste un asemenea lucru, cu atât mai mult cu cât procurorul nu a procedat la începerea urmăririi penale în această privință, iar, prin rechizitoriu, a dispus clasarea cauzei sub aspectul respectivei infracțiuni, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f) C.pr.pen.;

- pentru a ajunge la concluzia că inculpatul apelant a comis infracțiunea de luare de mită, în varianta primirii de la Truică Remus a terenului în suprafață de 1000 m.p. situat în Pădurea Snagov, judecătorul fondului a valorificat, în mod eronat, depozițiile martorilor Aparaschivei Cristian Relu, Cucu Petru Ionuț, Capanu George, Berceanu Daniel Marian, Matei Marian și Matei Maria, fără a ține seama de faptul că aceștia au avut o poziție oscilantă pe parcursul procedurii judiciare, astfel încât susținerile lor sunt lipsite de credibilitate;

- prima instanță a reținut, nejustificat, că prețul aferent celei de-a doua vânzări a terenului s-a situat între 45.000 - 50.000 euro, cu toate că, potrivit clauzelor din contractul nr. 1484/01.04.2008, înstrăinarea acestuia s-a făcut contra sumei de 5000 euro;

În susținerea solicitării de încetare a procesului penal, formulată în subsidiar, apelantul inculpat Chiriac Theodor a menționat, în esență, că:

- în mod greșit curtea de apel a apreciat, potrivit art. 5 C.pen., că legea penală veche este mai favorabilă, cu toate că cea în vigoare prevede limite de pedeapsă mai reduse pentru infracțiunea de spălare a banilor, astfel încât, prin raportare la aceasta, trebuia calculat și termenul general al prescripției răspunderii penale;

- potrivit art.154 alin.1 lit.c) C.pen., termenul general de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de spălare a banilor este de 8 ani, care, contrar aprecierii instanței de fond, nu curge de la data de 01.04.2008, când a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 1484/2008, ci de la data de 20.02.2008, când s-a perfectat contractul de vânzare-cumpărare nr. 517/2008, astfel încât acesta s-a împlinit pe 21.02.2016, deci anterior începerii urmăririi penale împotriva sa sub aspectul respectivei infracțiuni, fiind, astfel, incidente dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. f) C.pr.pen.

Inculpata S.C. Reciplia S.R.L. a criticat sentința apelată sub aspecte de netemeinicie şi nelegalitate, invocând, în esență, următoarele:

- în prealabil, a solicitat să se constate că, în mod eronat, instanța de fond a apreciat că numai o parte din hotărârile civile definitive, menționate de inculpații S.C. Reciplia S.R.L. şi Roşu Robert Mihăiță în cererile formulate, au autoritate de lucru judecat cu relevanță asupra acuzațiilor de abuz în serviciu, iar pentru celelalte hotărâri civile definitive nu ar fi incidente dispozițiile art. 52 alin. 3 C.pen.

-într-adevăr, infracțiunile de abuz în serviciu ce fac obiectul cauzei vizează exclusiv activitățile desfăşurate de inculpați în legătură cu retrocedarea imobilelor Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, însă toate celelalte infracțiuni reținute în sarcina inculpaților prin actul de sesizare respectiv, constituire a unui grup infracțional organizat, trafic de influență, cumpărare de influență şi spălare a banilor au ca element comun împrejurarea că inculpatul Al României Paul Philippe nu era persoană îndreptățită la retrocedare;

Prin urmare, instanța de fond trebuia să rețină incidența dispozițiilor art. 52 alin. 3 C.pen. cu privire la toate hotărâri civile definitive, menționate în cuprinsul motivelor de apel.

- instanța de fond a dispus condamnarea inculpatei pentru o altă faptă de trafic de influență decât cea reținută în actul de sesizare.

În acest sens, s-a arătat că S.C. Reciplia SRL a fost condamnată pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență în modalitatea pretinderii şi primirii bunurilor în legătură cu determinarea funcționarilor publici să urgenteze îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle lor de serviciu, însă acuzația adusă acesteia prin rechizitoriu vizează varianta normativă a pretinderii şi primirii bunurilor în legătură cu determinarea funcționarilor publici să îndeplinească un act contrar îndatoririlor lor de serviciu, fiind încălcate astfel prevederile art. 371 C.pr.pen..

Pentru aceste considerente a solicitat restituirea cauzei la instanța de fond în vederea rejudecării, fiind singurul remediu procesual prin care se garantează

respectarea principiului dublului grad de jurisdicție în materie penală prevăzut de art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

- să se constate nelegalitatea interceptărilor şi înregistrărilor comunicațiilor realizate în baza mandatelor de supraveghere emise conform art. 140 C.pr.pen. și a mandatelor de siguranță națională și să dispună excluderea lor din ansamblul probator, întrucât au fost efectuate de un organ ce nu avea atribuții de cercetare penală, respectiv de Serviciul Român de Informații;

- contrar celor reținute de instanța de fond, să se constate incidența în cauză a Deciziilor Curții Constituționale nr. 51/2016, nr. 91//2018, nr. 802/2018, nr. 302/2017, nr. 26/2019 și 55/2020;

- înregistrările convorbirilor şi comunicațiilor telefonice din prezenta cauză au fost realizate de Serviciul Român de Informații care a efectuat şi transcrierea/redarea celor 188 de înregistrări (astfel cum rezultă din adresa nr. 570196/14.11.2018 emisă de această instituție), cu încălcarea prevederilor referitoare la competența materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, ceea ce atrage sancțiunea nulității absolute reglementată în conținutul art. 281 alin. 1 lit. b C.pr.pen.;

În acest sens, a arătat că inculpata S.C. Reciplia SRL a fost în imposibilitate de a-şi exercita dreptul de a contesta temeiurile de fapt şi de drept care au stat la baza emiterii mandatelor de siguranță națională, ca atare, raportat la deciziile Curții Constituționale nr. 91/2018 şi nr.802/2018, se impunea înlăturarea din materialul probator a înregistrărilor convorbirilor telefonice realizate în baza acestor mandate. Totodată, a arătat că Înalta Curte de Casație şi Justiție a refuzat declasificarea încheierilor care au stat la baza emiterii mandatelor de siguranță națională, însă văzând acuzațiile ce au fost aduse inculpaților prin rechizitoriu se poate concluziona că autorizarea interceptărilor comunicărilor telefonice a avut ca temei tezele art. 3 lit. f din Legea nr. 51/1991, declarate neconstituționale.

- instanța trebuia să realizeze o analiză detaliată a activităților realizate Serviciului Român de Informații în legătură cu înregistrările comunicărilor telefonice efectuate în baza mandatelor de siguranță națională, pentru a stabili, în mod concret, dacă s-a produs o încălcare a normelor privind competența materială şi după calitatea persoanei a organului de urmărire, în sensul celor statute prin Decizia Curții Constituționale nr. 26/2019 şi să dispună măsurile legale;

În consecință, a solicitat, întemeiat pe dispozițiile art. 102 alin. 2 şi alin. 4 C.pr.pen., excluderea din materialul probator a înregistrărilor convorbirilor telefonice şi eliminarea lor fizică din dosar, precum şi a proceselor verbale de redare a acestor convorbiri, solicitare justificată de faptul că inculpatul Truică Remus a fost condamnat pentru săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, iar instanța de fond a valorificat şi aceste probe obținute în mod nelegal.

-greşita condamnare a inculpatei S.C. Reciplia S.R.L. pentru infracțiunea de trafic de influență având în vedere că singurele probe directe pe care se bazează soluția de condamnare a inculpatei S.C. Reciplia SRL sunt declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe şi ale martorei A României Lia Georgia, celelalte fiind probe indirecte, prezumții simple, nejustificate.

În acest sens, a apreciat că în mod neîntemeiat instanța a acordat valoare probatorie declarațiilor inculpatului Al României Paul Philippe şi ale martorei A României Lia Georgia, întrucât acestea fost date fără informarea apărătorilor aleşi ai inculpaților SC Reciplia SRL şi Truică Remus, între cei doi şi inculpați existau relații de dușmănie având în vedere că Al României Paul Philippe a depus la DNA – ST Braşov la 23 ianuarie 2015 o plângere penală şi a formulat la 15 aprilie 2015 un denunț împotriva lor, iar ulterior aceştia şi-au nuanțat/retractat declarațiile anterioare.

- faptul că audierea inculpatului Al României Paul Philippe la data de 23 aprilie 2015 în dosarul de urmărire penală nr. 18/P/2015 s-a realizat în prezența avocatului său ales şi a unui traducător autorizat nu reprezintă o garanție că procurorul a consemnat corect cele declarate verbal de acesta, având în vedere că atunci când s-a realizat, prin comparație, verificarea conținutului declarației cu relatările verbale făcute de inculpat, în situația în care audierea a fost înregistrată cu mijloace audio/video, au fost constatate o serie de neconcordanțe; aceeaşi situație se constată şi cu privire la declarațiile martorei A România Lia Georgia din 06 mai 2015 şi 08 ianuarie 2016;

- în mod eronat prima instanță a dat valoare probatorie unui proiect de plângere penală datat 12 octombrie 2011, întrucât exista un dubiu serios cu privire la realitatea celor consemnate în acest înscris, având în vedere motivul şi scopul pentru care a fost întocmit de către martorul Rădulescu Veronel şi faptul ca nu a fost semnat de către inculpatul Al României Paul Philippe;

- plângerea penală depusă la DNA – ST Braşov la data de 23 ianuarie 2015 şi denunțul depus la DNA – ST Braşov la data de 15 aprilie 2015 au în cauză natura juridică a unor acte de sesizare a organelor de urmărire penală şi nu pot constitui mijloace de probă; dacă se va aprecia în sens contrar, să se constate că depunerea plângerii penale şi a denunțului s-a realizat la un interval mare de timp de la comiterea pretinselor fapte penale de către inculpatul Truică Remus (august-septembrie 2006), prin urmare, nu se poate aprecia că ele există;

- argumentul instanței de fond pentru a înlătura apărărilor inculpatei S.C. Reciplia S.R.L. cu privire la motivele reale pentru care Al României Paul Philippe a decis formularea plângerii penale şi a denunțului mincinos, în sensul că din afirmațiile martorului Togan Liviu rezultă că formularea plângerii penale şi a denunțului a fost exclusiv alegerea liberă a inculpatului Al României Paul Philippe, fără ca acesta să fie influențat sau constrâns în vreun fel, este contrazis de declarația martorului Rădulescu Veronel dată în cursul urmăririi penale, în care a afirmat că el i-a recomandat inculpatului Al României Paul Philippe formularea plângerii penale, ca fiind singura soluție de anulare a contractului, de declarația martorului Mircea Andrei Florin dată în cursul cercetării judecătoreşti, în care a afirmat că rezilierea contractului nu se putea face decât cu acordul inculpatei S.C. Reciplia S.R.L., iar ca urmare a eşecului demersurilor de renegociere a contractului relația dintre aceasta şi Al României Paul Philippe a devenit tensionată, ceea ce l-a determinat pe cel din urmă să formuleze plângerea penală;

- susținerile inculpatului Al României Paul Philippe din declarațiile ulterioare prin care a negat săvârşirea infracțiunii de cumpărare de influență şi,

corelativ, săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă de către inculpaţii Truică Remus şi S.C. Reciplia S.R.L., trebuie apreciate ca o manifestare de voinţă de retractare a plângerii penale şi a denunţului;

- inculpata S.C. Reciplia S.R.L. a fost condamnată în baza unor probe indirecte, respectiv declaraţiile martorilor Rădulescu Veronel, Mircea Andrei Florin, Togan Liviu, Cunița Mihaela, Alexandroiu Mihaela Irina, Aparaschivei Cristian Relu, Cucu Ionuț, Căpanu George, Poenaru Liviu Traian, Dimofte Radu, Bejenaru Andrei, Oancea Florin şi declaraţia inculpatului Muşat Apostol care nu fac dovada că între inculpaţii Truică Remus şi Al României Paul Philippe ar fi existat o discuţie în cadrul căreia primul să îi promită celui de-al doilea că îşi va folosi influența reală pe lângă funcţionarii ce au competenţă în retrocedarea celor două imobile (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa);

- în mod greşit s-a stabilit de către instanţa de fond, pe baza unor prezumţii simple, nejustificate, în lipsa oricăror probe certe în acest sens, că inculpaţii Truică Remus şi S.C. Reciplia S.R.L. au săvârşit infracţiunea de trafic de influenţă cu prilejul negocierii şi încheierii contractului de transmitere a drepturilor din 21 septembrie 2006, învederând că în plângerea penală depusă la DNA – ST Braşov la data de 23 ianuarie 2015, inculpatul Al României Paul Philippe nu face precizări referitoare la împrejurările în care Truică Remus şi-ar fi traficat influenţa faţă de el, circumstanţe pe care le prezintă abia în declaraţiile date în calitate de suspect în dosarul penal nr. 18/P/2015 al DNA – ST Braşov şi de suspect/inculpat în dosarul nr. 259/P/2015; nici martora A României Lia Georgia în declaraţiile date în cursul urmăririi penale nu a făcut referire la faptul că Truică Remus ar fi promis folosirea influenţei pentru dobândirea bunurilor retrocedate;

Pentru toate aceste considerente, a solicitat să se constate că materialul probator administrat în cauză nu face dovada că acţiunile întreprinse de Truică Remus, în numele SC Reciplia SRL se circumscriu elementelor de tipicitate ale infracţiunii de trafic de influenţă.

- totodată, din probatoriul administrat nu rezultă nici împrejurarea că SC Reciplia SRL a acţionat cu forma de vinovăţie cerută de norma de incriminare, intenţia directă, având în vedere că inculpatul Truică Remus a fost înlăturat din proiect tocmai că nu a gestionat corespunzător relaţia comercială dintre Al României Paul Philippe şi Reciplia SRL, şi a folosit, în interes personal, importante sume de bani destinate derulării contractului de cesiune;

- inculpata S.C. Reciplia S.R.L. nu contestă că inculpatul Truică Remus a fost mandatat să negocieze şi să semneze contractul de cesiune, în numele şi interesul acesteia, prin procura specială emisă în 14 septembrie 2006 de către administratorul Sandra Merloni Horemans, nici faptul că în perioada 01 noiembrie 2006 – 09 mai 2010 activitatea sa a fost coordonată de inculpatul Truică Remus, însă acest fapt nu este suficient pentru a se reţine vinovăţia penală a persoanei juridice pentru activitatea ilicită desfăşurată de mandatarul său;

- de asemenea, obţinerea unui beneficiu financiar de către inculpata S.C. Reciplia S.R.L. de pe urma săvârşirii presupusei infracţiuni de trafic de influenţă de către inculpatul Truică Remus nu reprezintă un temei suficient pentru condamnarea penală a inculpatei;

- în subsidiar, să se constate că potrivit art. 122 alin. 1^1 Cod penal (1969), termenele speciale de prescripție a răspunderii penale pentru persoanele juridice se reduc la jumătate;

În acest sens, având în vedere că infracțiunea de trafic de influență, prev. de art. 257 alin. 1 Cod penal (1969) este sancționată cu pedeapsa închisorii ale cărei limite de pedeapsă sunt între 2 şi 10 ani, iar în cazul persoanei juridice termenul general de prescripție a răspunderii penale este de 5 ani, acesta s-a împlinit pentru inculpata S.C. Reciplia S.R.L. la data de 14 ianuarie 2014, fără să fi intervenit acte întreruptive a acestui termen. Chiar şi în ipoteza în care s-ar aprecia că în cauză au fost efectuate acte în raport de care termenul de prescripție se consideră a fi întrerupt, să se constate că la data de 14 iulie 2016 s-a împlinit şi termenul special de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de trafic de influență, de 7 ani şi 6 luni, sens în care se impune pronunțarea unei soluții de încetare a procesului penal pentru inculpata S.C. Reciplia S.R.L..

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală, la data de 24 decembrie 2019, fiind repartizată aleatoriu în sistem informatic Completului nr.4, cu prim termen de judecată la data de **30 ianuarie 2020.**

În şedința publică din data de 4 iunie 2020 s-a luat act că **inculpatul Roșu Robert Mihăiță** și-a retras apelul formulat împotriva sentinței penale nr.39 din 27.06.2019 a Curții de Apel Braşov, Secția penală, luându-se act de manifestarea de voință a apelantului în acest sens prin încheierea de şedință din aceeaşi dată.

Aceeaşi poziție procesuală au avut şi apelanții **inculpați Tal Silberstein, Moshe Agavi și Benyamin Steinmetz**, care la termenul de judecată din 11 noiembrie 2020, prin mandatar Lamatic Bogdan Cosmin, cu procuri speciale depuse la dosar, şi-au retras apelurile declarate în cauză.

În cursul cercetării judecătoreşti efectuată în apel **au fost audiați următorii martori**, încuviințați de instanță prin încheierea din 04 iunie 2020: Alexandroiu Mihaela Irina și Togan Liviu, la data de 18 iunie 2020; Leți Octavian, Oancea Florin, Șerban Ionuț, Borbely Gabriel Dan, Țipluică Marian, Spirea Lucia, Cucu Petru Ionuț, Capanu George și Pascu Alexandru, la data de 26 iunie 2020; Aparaschivei Cristian Relu, Poenaru Liviu Traian și Goni Viorica, la data de 16 iulie 2020; Ciocoiu Alina Carmen, Valmar Ioana, Leaotă Elena și Popescu Ileana, la data de 24 septembrie 2020; Pădureanu Ion, la data de 28 septembrie 2020, iar la data de 05 noiembrie 2020, martora A României Lia Georgia.

De asemenea, Înalta Curte a încuviințat audierea martorilor Dimofte Radu şi Bădulescu Petre, însă aceasta nu a fost posibilă, din motive obiective, sens în care s-a făcut aplicarea art.383 alin.4 C.pr.pen., dându-se citire în şedință publică declarațiilor date de aceştia în cursul procesului penal.

În şedința publică din 16 iulie 2020, apelanta intimată inculpată Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, prin apărător ales, a solicitat readministrarea probei testimoniale cu martorii audiați la termenul anterior, susținând că aceasta s-a realizat în condițiile în care inculpata nu a fost prezentă, fiind nelegal citată, iar reprezentarea acesteia a fost asigurată de către avocatul din oficiu.

Înalta Curte a respins, însă, această solicitare, întrucât, încă de la termenul din 12 martie 2020, a dispus menținerea delegațiilor apărătorilor din oficiu, punându-le acestora în vedere să studieze dosarul pentru a putea formula oricând concluzii în apărarea inculpaților pe care îi reprezintă, aspect ce a fost învederat la termenul anterior şi avocatului ce a asigurat asistență juridică din oficiu inculpatei.

Astfel, la momentul audierii martorilor ce o vizau pe apelantă, apărătorul din oficiu le-a adresat acestora întrebări în raport cu acuzațiile aduse inculpatei, care au fost consemnate fie în declarațiile luate, fie în încheierea de şedință, după cum acestea au fost admise sau respinse.

În ce priveşte procedura de citare a inculpatei, Înalta Curte reține că aceasta a fost legal îndeplinită la termenul din 26 iunie 2020, când s-a procedat la audierea martorilor a căror reascultare se solicită, întrucât, începând cu termenul de judecată din data de 12 martie 2020, când s-a prezentat primul său apărător ales, avocat Chiciu Alexandru, aceasta a primit termen în cunoştință, conform art.353 alin.2 C.pr.pen.

În privința inculpaților, aceştia au arătat că **nu doresc să dea o nouă declarație în fața instanței de apel, cu excepția inculpaților Truică Remus, Al României Paul Philippe şi Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela.**

Ca atare, la termenele de judecată din 28 septembrie şi 14 octombrie 2020 **a fost audiat inculpatul Truică Remus**, iar la termenul de judecată din 10 noiembrie 2020 **s-a procedat la audierea inculpatului Al României Paul Philippe**, în prezența traducătorului autorizat de limbă engleză.

În privința inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în şedința de judecată din 28 septembrie 2020, la interpelarea instanței, aceasta a arătat că, datorită problemelor de sănătate cauzate de tensiunea arterială şi a perioadei de timp petrecută la sediul instanței, nu poate da declarații în cauză la acest termen.

Înalta Curte a învederat că inculpata şi-a exprimat încă de la începutul judecării cauzei în apel poziția procesuală de a da declarație în cauză şi că aceasta reprezintă un drept şi nu o obligație, iar prezența apelantei la instanță pe o perioadă mai mare de timp la acest termen de judecată s-a datorat necesității administrării probatoriului încuviințat în faza apelului.

În consecință, s-a pus în vedere apelantei intimatei inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela să se prezinte la următorul termen fixat în cauză, din 14 octombrie 2020, în vederea audierii în fața instanței de apel.

La termenul de judecată din 14 octombrie 2020, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela nu s-a prezentat în instanță, absența acesteia fiind justificată de apărătorul său ales, avocat Gherase Iustina, prin aceea că inculpata a sosit în România la data de 09 octombrie 2020 şi, deşi efectuase testul Covid-19, conform legii române a trebuit să intre în carantină.

În consecință, Înalta Curte a pus în vedere apărătorului ales al apelantei intimate inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela să ia legătura cu clienta sa pentru a evita situațiile care presupun intrarea într-o nouă perioadă de carantină, astfel încât aceasta să poată să se prezinte la următorul termen de judecată, din 5 noiembrie 2020, în vederea audierii.

În şedinţa de judecată din 5 noiembrie 2020, având în vedere menţiunile făcute de medicul instituţiei raportat la faptul că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela revenise în ţară pentru o perioadă de 72 de ore, instanţa, pentru a-i respecta dreptul la un proces echitabil şi a-i da posibilitatea de a participa la şedinţa de judecată şi de a lua cunoştinţă de aspectele dezbătute pe parcursul ei (audierea martorei şi toate celelalte măsuri dispuse cu respectarea principiilor oralităţii şi contradictorialităţii), i-a permis acesteia accesul în sediul Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, Sala Paşilor Pierduţi, însă cu respectarea anumitor obligaţii impuse de situaţia sanitară generată de pandemie, respectiv să păstreze o distanţă de minim 5 metri faţă de orice altă persoană (parte în cauză sau personal al instanţei), recomandându-i, totodată, şi efectuarea unui test Covid-19 la o perioadă de 8 zile de la data întoarcerii în România, motiv pentru care Înalta Curte s-a aflat în imposibilitatea obiectivă de a proceda la audierea inculpatei la acest termen de judecată.

Cu toate acestea, Înalta Curte a iterat apărătorului ales al apelantei intimate inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, avocat Gherase Iustina, că, pentru a permite părţilor să aprecieze în legătură cu posibilitatea de a participa la soluţionarea cauzei, date fiind condiţiile impuse de pandemie, prin încheierea din 14 octombrie 2020, au fost fixate toate termenele care se vor acorda în cauză, respectiv cele din datele de 5 noiembrie, 10 noiembrie, 11 noiembrie şi 13 noiembrie 2020.

De asemenea, Înalta Curte a arătat că audierea inculpatei în faţa instanţei de apel constituie o posibilitate conferită de normele procedurale, şi nu o obligaţie, iar dacă apelanta se va prezenta la următorul termen de judecată, se va proceda la audierea acesteia.

Totodată, a reamintit aceluiaşi apărător ales că, la termenul anterior, i s-a pus în vedere clientei sale să evite situaţiile care presupun intrarea în carantină, astfel încât aceasta să se prezinte în vederea audierii.

Având în vedere cele susţinute de apărătorul ales al apelantei inculpate, potrivit cărora clienta sa, la următorul termen de judecată, se va afla în carantină, indiferent dacă rămâne în ţară sau pleacă în Belgia, Înalta Curte i-a adus la cunoştinţă că acestea sunt aspecte asupra cărora inculpata a apreciat atunci când a decis să facă deplasarea în Belgia, că instanţa a comunicat părţilor termenele de judecată pentru a le permite acestora să hotărască în legătură cu posibilitatea de a participa la soluţionarea cauzei date fiind condiţiile impuse de pandemie şi că, faţă de cererile formulate anterior de apelantă în cauză, într-o situaţie similară, acesta este singura în măsură să întreprindă demersurile necesare care să îi permită, în condiţii de siguranţă şi cu respectarea normelor legale, participarea la judecata apelului.

Prin urmare, Înalta Curte a pus în vedere apelantei intimate inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela să se prezinte la următorul termen acordat în cauză, din 10 noiembrie 2020, în vederea audierii.

În pofida dispoziţiilor instanţei de la termenele anterioare, apelanta intimată inculpată a ales să nu se prezinte la termenul de judecată din 10 noiembrie 2020, apărătorul său ales învederând că, pentru a evita intrarea în carantină, aceasta a

rămas în Belgia, motiv pentru care a solicitat acordarea unui termen rezonabil pentru ca inculpata să se poată deplasa la instanță în vederea audierii, susținând că aceasta este în prezent în stare gravă de sănătate și se află în repaus la pat.

Înalta Curte a respins cererea formulată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, ca neîntemeiată, având în vedere că instanța a comunicat încă din luna septembrie 2020 calendarul şedinţelor de judecată, astfel încât părțile să aibă posibilitatea de a-și gestiona activitățile aşa încât să poată fi prezente la termenele fixate. Totodată, în şedința de judecată din 28 septembrie 2020, inculpata a precizat că dorește să fie audiată, însă doar după epuizarea întregului probatoriu, ulterior precizând că nu poate da declarație, în considerarea faptului că nu se simțea bine.

Prin urmare, față de cele învederate, deşi a depus toate diligențele necesare, **Înalta Curte nu a putut proceda la audierea apelantei intimate inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela în faza apelului, din motive imputabile exclusiv acesteia.**

Examinând sentința atacată prin prisma criticilor formulate de Ministerul Public, părțile civile şi inculpați, dar şi din oficiu, sub toate aspectele de fapt şi de drept, potrivit art. 417 alin. 2 C.pr.pen., Înalta Curte reține următoarele:

I. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public, apelanta parte civilă R.N.P. - Romsilva şi apelanții inculpați Marcovici Marius Andrei şi S.C.Reciplia S.R.L., în legătură cu incidența art.52 alin.3 C.pr.pen.

Instanța de fond a apreciat că sunt întemeiate, în parte, cererile formulate în temeiul art. 52 alin.3 C.pr.pen. de inculpații Roşu Robert şi S.C.Reciplia S.RL., în sensul că au relevanță din perspectiva autorității de lucru judecat doar acele hotărâri prin care s-a statuat definitiv asupra calității de moștenitor a inculpatului Al României Paul Philippe de pe urma fostului rege Carol al II-lea și cele prin care se recunoaște dreptul acestuia de a solicita retrocedarea celor două imobile (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), în baza legilor speciale de retrocedare a imobilelor preluate abuziv în proprietatea statului, respectiv hotărârea nr. 132/06.02.1955 pronunțată în dosarul nr. 234/1954 a Secției I a Tribunalelor Judiciare de la Lisabona, Portugalia, recunoscută prin decizia nr. 954/14.02.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/20009 în procedura de exequatur; sentința civilă nr.1872/26.06.200 pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 3387/2003 și sentința civilă nr. 1496/16.05.2005, pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005 (pentru Pădurea Snagov), precum și sentința civilă nr. 2146/06.01.2013 a Tribunalului București, Secția a III-a pronunțată în dosarul nr. 22069/3/2013 (pentru terenul Ferma Regală Băneasa).

În esență, judecătorul instanței de fond a apreciat, în considerarea principiului securității raporturilor juridice și al respectării dreptului la un proces echitabil, că existența unor hotărâri judecătorești în materie civilă, prin care s-a stabilit calitatea de moștenitor și dreptul inculpatului Al României Paul Philippe de a solicita retrocedarea celor două imobile (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), nu permite o interpretare contrară a acestor elemente de fapt decât dacă s-ar fi constatat săvârșirea unei infracțiuni în legătură cu pronunțarea lor, ipoteză în

care, pe calea revizuirii, acestea ar fi fost desființate şi nu mai puteau produce efecte juridice în legătură cu aspectele asupra cărora au statuat, situație care nu se regăsește în cauză.

În privința hotărârilor judecătoreşti în legătură cu care prima instanță a apreciat că au autoritate de lucru judecat în prezenta cauză penală, Înalta Curte arată că relevanța acestora în analiza acuzațiilor aduse inculpaților va fi examinată ulterior, în considerentele deciziei, cu referire la infracțiunile de abuz în serviciu săvârşite în legătură cu restituirea Pădurii Snagov şi a fostei Ferme Regale Băneasa.

În acest punct al analizei, contrar concluziei la care a ajuns instanța de fond, Înalta Curte constată că aspectele soluționate de instanțele civile prin respectivele hotărâri judecătoreşti nu constituie chestiuni prealabile, în condițiile art.52 alin.3 C.pr.pen.

Astfel, în ceea ce priveşte hotărârea nr.132/1955 a Tribunalului de la Lisabona, Înalta Curte reține că aceasta a fost recunoscută abia prin sentința civilă nr.182 din 29.12.2008 a Tribunalului Teleorman, rămasă irevocabilă prin decizia nr.954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație şi Justiție.

Prin urmare, această hotărâre nu a existat la data comiterii faptelor imputate inculpaților în prezenta cauză (la data de 1.11.2006, când a fost constituit grupul infracțional organizat, la data de 9.03.2006, când Comisia locală Snagov a aprobat şi semnat anexa 37, la datele de 7.07.2006 şi 2.03.2007, când Comisia județeană Ilfov de fond funciar a emis hotărârile nr.1156 şi nr. 661, prin care s-a validat anexa nr.37, retrocedându-se inculpatului Al României Paul suprafața totală de 46,78 ha fond forestier în Pădurea Snagov, precum şi la datele de 2.09.2008 şi 26.09.2008, când Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a analizat şi dispus retrocedarea către acelaşi inculpat a suprafeței de 170.924,975 mp, aferentă fostei Ferme Regale Băneasa).

Or, ceea ce se impută inculpaților în prezenta cauză, între altele, este tocmai faptul că au acționat pentru obținerea unor terenuri revendicate de inculpatul Al României Paul, în condițiile în care, la datele şi în perioadele sus-menționate, calitatea acestuia, de nepot al fostului rege Carol al II-lea, nu era dovedită printr-o hotărâre irevocabilă de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti pronunțată de Tribunalul de la Lisabona în anul 1955.

Împrejurarea că, ulterior comiterii faptelor, o asemenea hotărâre a fost pronunțată, este lipsită de relevanță şi nu înlătură retroactiv eventualul caracter ilicit al acțiunilor inculpaților, căci acesta nu poate fi apreciat decât la data săvârşirii faptelor, în raport cu actele existente la acel moment şi despre care aceştia aveau cunoştință.

În privința sentințelor civile nr.1872/2003 şi nr.1496/2005 pronunțate de Judecătoria Buftea, a căror autoritate de lucru judecat a fost invocată de prima instanță în analiza acuzațiilor aduse inculpaților în legătură cu restituirea Pădurii Snagov, Înalta Curte reține că, ceea ce li se impută acestora, este, în esență, încălcarea, în calitate de către membria ai Comisiei locale şi a celei județene de fond funciar, a obligației prevăzută explicit în art.6 alin.1 din Legea nr.1/2000, de a verifica în mod riguros existența actelor doveditoare, precum şi pertinența,

verosimilitatea, autenticitatea şi concludența acestora, cu ocazia soluționării cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere.

În concret, inculpaților li se impută că nu au analizat conform dispozițiilor legale actele sus-menționate, căci dacă ar fi făcut-o, ar fi constatat, între altele, că inculpatul Al României Paul Philippe nu a făcut dovada dreptului de proprietate a presupusului său autor, fostul rege Carol al-II-lea, asupra Pădurii Snagov.

Or, niciuna dintre cele două comisii nu a fost parte în procesul civil soluționat prin sentința civilă nr.1872/2003 a Judecătoriei Buftea, iar Comisia locală Snagov - nici în cea de-a doua cauză civilă, soluționată prin sentința civilă nr.1496/2005 a aceleiaşi instanțe şi, prin urmare, nu erau dispensate de îndeplinirea obligației care le revenea, conform art.6 alin.1 din Legea nr.1/2000, de a verifica temeinic toate înscrisurile existente în dosarul administrativ, cu specială referire la existența titlului de proprietate al fostului rege Carol al-II-lea, ca autor invocat de inculpatul Al României Paul în cererea de restituire a 46,78 ha din Pădurea Snagov, cu atât mai mult cu cât aceasta forma obiectul unei proceduri distincte de cele desfăşurate până la acel moment.

De altfel, cele două sentințe ale Judecătoriei Buftea nu au format obiectul analizei Comisiilor locale şi județene de fond funciar, neregăsindu-se vreo mențiune cu privire la ele în actele întocmite de acestea.

În fine, în privința sentinței civile nr.2146/2013 a Tribunalului Bucureşti, Secția a-III-a civilă, aceasta a fost valorificată de prima instanță pentru a justifica legalitatea deciziei nr.30 din 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin care s-a restituit inculpatului Al României Paul o suprafață de 170.924,975 mp aferentă fostei Ferme Regale Băneasa.

În realitate, dincolo de împrejurarea că a fost pronunțată după circa 5 ani de la decizia sus-menționată, aşa cum se poate observa din conținutul său, sentința civilă invocată nu a cenzurat legalitatea deciziei nr.30 din 26.09.2008, în condițiile în care instanța civilă a fost învestită cu cererea inculpatului Al României Paul de acordare a unor măsuri reparatorii pentru suprafața de teren rămasă nerestituită.

Admițând cererea inculpatului, instanța civilă a constatat că, de vreme ce Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a soluționat notificarea în baza Legii nr.10/2001, recunoscând anterior "preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât şi calitatea acestuia de persoană îndreptățită la despăgubiri", acesta avea obligația de a soluționa notificarea şi pentru diferența rămasă nerestituită, prin acordarea de măsuri reparatorii.

Cu alte cuvinte, instanța civilă şi-a întemeiat hotărârea pe conduita adoptată anterior de institut, cu ocazia emiterii deciziei nr.30/2008, fără a mai analiza astfel dacă dispozițiile Legii nr.10/2001 erau sau nu incidente la data soluționării cererii inițiale.

Astfel, printre acuzațiile aduse inculpaților, se regăseşte şi aceea potrivit căreia notificarea formulată de inculpatul Al României Paul Philippe vizând fosta Fermă Regală Băneasa nu putea fi analizată prin prisma Legii nr.10/2001, prin raportare la disp.art.8 alin.1 din această lege, care excludeau din sfera sa de

aplicare terenurile care fuseseră situate în extravilan la data preluării lor de către stat.

Or, aşa cum se poate constata din cuprinsul hotărârii civile a cărei autoritate de lucru judecat se invocă, instanța civilă nu a cercetat un asemenea aspect, şi nici nu o putea face, ținând seama de obiectul cauzei cu care fusese învestită.

Prin urmare, această sentință civilă nu a analizat actele care au stat la baza emiterii deciziei nr.30 din 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor şi nu a avut în vedere împrejurările faptice care fac obiectul prezentei cauze penale, astfel încât hotărârea instanței civile menționate anterior nu poate avea autoritate de lucru judecat în prezenta cauză.

Pentru toate aceste considerente, Înalta Curte apreciază criticile formulate de Ministerul Public şi apelanta parte civilă R.N.P.- Romsilva ca fiind fondate, sens în care, urmare a admiterii căilor de atac promovate de apelanți şi rejudecării cauzei, va respinge, ca neîntemeiate, cererile formulate de inculpații Roşu Robert Mihăiță şi SC Reciplia SRL în temeiul art.52 alin. 3 C.pr.pen..

În legătură cu celelalte sentințe pronunțate de instanțele civile, menționate de cei doi inculpați în cuprinsul aceloraşi cereri, Înalta Curte constată, contrar susținerilor apelanților inculpați Marcovici Marius Andrei şi S.C.Reciplia S.R.L., că instanța de fond, în mod justificat, a apreciat că aceste hotărâri nu pot avea caracterul de chestiune prealabilă în cauză, întrucât privesc alte bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe decât cele care fac obiectul judecății (terenul forestier situat în Pădurea Snagov și fosta Fermă Regală Băneasa).

Astfel, prin sentința civilă nr. 2038/27.08.2008 pronunțată de Judecătoria Reşița și decizia civilă nr. 207/R/30.03.2009 pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin, Secția civilă, ambele în dosarul 3850/290/2007, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul reprezentând Moşia Regala Iersig"; prin sentința civilă nr. 932/2.04.2007 pronunțată de Judecătoria Bârlad și decizia civilă nr. 839/R/4.07.2007 pronunțată de Tribunalul Vaslui, Secția civilă, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul teren agricol aparținând Moşiei Regale Zorleni"; prin decizia civilă nr. 182/A/23.03.2009 pronunțată de Curtea de Apel Bucureşti, Secția a III-a civilă şi pentru cauze cu minori si de familie, în dosarul nr. 35827/3/2005 (1444/2008), se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul situat în Bucureşti, Aleea Modrogan nr. 1, Sectorul 1"; prin decizia civilă nr. 109/A/5.07.2012 pronunțată de Curtea de Apel Bucureşti, Secția a IX-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul situat în Bucureşti, str. Mircea Eliade nr. 12/colț cu str. Jean Monet, Sectorul 1"; prin sentința civilă nr. 500/16.05.2006 pronunțată de Tribunalul Prahova, Secția civilă, în dosarul nr. 3127/2006 şi decizia civilă nr. 435/13.12.2006 a Curții de Apel Ploieşti, Secția civilă pronunțată în dosarul nr 5425/42/2006, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe cu privire la restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul situat în Sinaia, str. Th. Aman nr. 2 (fosta 6

Martie)"; prin sentința civilă nr.679/20.06.2006 pronunțată de Tribunalul Prahova, Secția civilă, în dosarul nr. 3128/2006 și decizia civilă nr. 4792/9.07.2008 pronunțată de Înalta Curte de Casație si Justiție, Secția civilă și de proprietate intelectuală în dosarul nr. 6322/42/2006, se recunoaște dreptul lui Al României Paul Philippe cu privire la restituirea bunului imobil denumit generic „Imobilul situat în Sinaia, str. Pictor Luchian nr.5"; prin decizia civilă nr.3378/14.06.2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția I-a civilă în dosarul nr. 3878/2/2012, se recunoaşte dreptul lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea bunurilor moştenite de la Regele Carol al II-lea, chiar dacă la data notificărilor era în viață tatăl sau, Carol Mircea Grigore.

Or, niciunul dintre aceste imobile nu face obiectul cercetărilor în prezenta cauză, motiv pentru care aspectele asupra cărora s-a statuat prin aceste hotărâri nu au caracter de chestiune prealabilă, în sensul art.52 alin.3 C.pr.pen.

II. 1. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public şi apelanții inculpați Truică Remus, Al României Paul Philippe, Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian Claudiu referitoare la constatarea nulității absolute a interceptărilor convorbirilor și comunicărilor telefonice efectuate în baza mandatelor de supraveghere tehnică emise de judecătorul de drepturi și libertăți, precum și a interceptărilor convorbirilor și comunicărilor telefonice realizate în baza unor mandate de siguranță națională, cu consecința excluderii lor din ansamblul probator

Analiza cererilor de înlăturare a mijloacelor de probă rezultate din interceptarea comunicațiilor efectuată în baza unor mandate de siguranță națională emise în temeiul Legii nr.51/1991 are ca punct de plecare considerentele Deciziei nr.91/2018 a Curții Constituționale, potrivit cărora "dispozițiile legii privind securitatea națională nu conferă calitatea de probă/mijloc de probă datelor şi informațiilor rezultate din activități specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului, autorizate potrivit Legii nr.51/1991. Doar dispozițiile art.139 alin.3 din C.pr.pen. ar putea conferi calitatea de mijloc de probă înregistrărilor rezultate din activități specifice culegerii de informații, autorizate potrivit Legii nr. 51/1991, iar nu dispozițiile art.11 lit. d din Legea nr.51/1991".

Făcând trimitere la aceste considerente, prima instanță a reținut că, întrucât dispozițiile art.139 alin.3 din C.pr.pen. sunt în vigoare şi nu au fost declarate neconstituționale, ele constituie baza pentru reținerea ca mijloace de probă în procesul penal a înregistrărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională.

Înalta Curte reține că, ulterior soluționării cauzei în primă instanță (27.06.2019), prin Decizia Curții Constituționale nr.55/2020 a fost admisă excepția de neconstituționalitate şi s-a constatat că dispozițiile art.139 alin.3 teza finală din C.pr.pen. sunt constituționale în măsura în care nu privesc înregistrările rezultate ca urmare a efectuării activităților specifice culegerii de informații care presupun restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale ale omului desfăşurate cu respectarea prevederilor legale, autorizate potrivit Legii nr.51/1991.

În consecință, având în vedere Deciziile Curții Constituționale nr.91/2018 şi nr.55/2020, în prezent nu mai există un temei legal pentru valorificarea, ca

mijloace de probă în procesul penal, a înregistrărilor efectuate în baza unor mandate de siguranță națională, inclusiv în situația în care activitățile specifice culegerii de informații au fost *"desfăşurate cu respectarea prevederilor legale"* şi au fost "*autorizate potrivit Legii nr.51/1991*".

Având în vedere că deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii de la data publicării lor în Monitorul Oficial, ele produc efecte inclusiv în cauzele pendinte, astfel încât, prin voința Curții Constituționale, înregistrările efectuate în baza unor mandate de siguranță națională nu mai pot fi folosite ca mijloace de probă nici în prezenta cauză.

Excluderea înregistrărilor rezultate din punerea în aplicare a unor mandate de siguranță națională este efectul direct al Deciziei Curții Constituționale nr.55/2020, care nu a lăsat la latitudinea instanței de judecată să facă vreo apreciere asupra legalității emiterii acestora, ci a impus excluderea lor dintre mijloacele de probă care pot fi folosite în cadrul unui proces penal, lipsind practic de efecte, în privința acestor înregistrări, şi disp. art. 97 alin.2 lit. f C.pr.pen., potrivit cărora, în procesul penal, proba poate fi obținută "*prin orice alt mijloc de probă care nu este interzis prin lege*."

Aşadar, excluderea acestor înregistrări nu este consecința constatării vreunei nulități (lucru care nici nu ar fi posibil, câtă vreme aceasta este o sancțiune care se aplică unor acte întocmite de organele judiciare în cadrul unui proces penal), ci efectul direct al deciziei Curții Constituționale nr.55/2020, care este echivalentul unei legi, în sensul avut în vedere de art.97 alin.2 lit. f C.pr.pen.

Prin urmare, deşi instanța de fond, ca şi inculpații au avut acces, în condițiile respectării legislației privitoare la protecția informațiilor clasificate, inclusiv la încheierile care au stat la baza emiterii acestor mandate, iar o parte din acestea au fost emise şi în baza temeiului prevăzut în art.3 lit. l din Legea nr.51/1991 care nu a fost declarat neconstituțional, intervenirea Deciziei Curții Constituționale nr.55/2020 după data pronunțării hotărârii apelate, care a declarat neconstituționale prevederile art.139 alin.3 C.pr.pen., impune excluderea înregistrărilor convorbirilor obținute în baza mandatelor de siguranță națională, ca efect direct al acestei decizii, instanța de judecată fiind pusă în imposibilitatea de a le cenzura sub aspectul legalității şi, prin aceasta, de a le valorifica din punct de vedere probator în cadrul prezentului proces penal.

În aceste condiții, Înalta Curte nu va mai analiza critica Ministerului Public referitoare la reținerea de către prima instanță a unei valori probatorii reduse a interceptărilor efectuate în baza mandatelor de siguranță națională.

În privința legalității mijloacelor de probă a interceptărilor convorbirilor și comunicărilor telefonice, obținute în perioada 10.11.2015 - 09.12.2015, în baza mandatelor de supraveghere tehnică potrivit C.pr.pen., Înalta Curte constată că aspectele invocate de inculpați au făcut obiectul verificărilor în procedura de cameră preliminară și până la acest moment nu au intervenit modificări legislative ori aspecte ce țin de constituționalitatea normei procedurale aplicabile la momentul obținerii lor, care să impună o analiză de către instanța de apel. Mai mult, se observă că aceste interceptări nici nu au fundamentat soluția pronunțată în cauză de instanța de fond.

2. Cu privire la criticile formulate de apelanții inculpați Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian Claudiu referitoare la nulitatea absolută a percheziților informatice

Aspectele privind legalitatea administrării probei constând în percheziția informatică realizată asupra suporturilor aparținând inculpatului Andronic Dan Cătălin au făcut obiectul analizei în procedura de cameră preliminară, prin prisma sancțiunii nulității relative astfel cum era reglementată la acel moment, sens în care s-a apreciat că nu se impune înlăturarea ei din ansamblul probator, criticile inculpatului vizând aspecte de nelegalitate ce țin de încălcarea prevederilor art.168 alin.11 C.pr.pen. (referitoare la prezența inculpatului la efectuarea percheziției).

În privința criticilor de nelegalitate formulate de inculpații Andronic Dan Cătălin și Mateescu Lucian Caludiu, Înalta Curte constată, în acord cu instanța de fond, că sintagma "competența organelor de urmărire penală" la care se referă art. 281 alin. 1 lit. b C.pr.pen., vizează normele atributive de competență după materie și calitatea persoanei a organelor de urmărire penală, enumerate limitativ în conținutul art. 55 alin. 1 și 3 C.pr.pen., respectiv a procurorului și organelor de cercetare penală (ale poliției și ofițerii de poliție judiciară), și nu cele referitoare la competența specialiștilor chemați să ofere sprijin tehnic organelor de urmărire penală în realizarea anumitor activități procedurale (cum este cazul specialistului în domeniul informatic).

Ca atare, efectuarea percheziției informatice fără a fi prezent un specialist IT sau un ofițer de poliție specializat, astfel cum prevăd dispozițiile art. 168 alin. 12 C.pr.pen., nu poate fi sancționată cu nulitatea absolută, având în vedere că specialistul nu face parte din organele de urmărire penală la care se referă dispozițiile art.281 alin. 1 lit. b C.pr.pen. (cu referire la mențiunile din adresa emisă de DNA- Serviciul Teritorial Brașov din data de 21.03.2019 invocată de apărare). Cum sancțiunea ce intervine este cea a nulității relative, nulitatea mijlocului de probă a percheziției informatice efectuate în cursul urmăririi penale, încuviințată de judecătorul de drepturi și libertăți prin încheierea nr. 9/MSP/15.12.2015, ar fi putut fi invocată cel mai târziu în procedura de cameră preliminară în condițiile dovedirii vătămării care nu ar fi putut fi înlăturată în alt fel.

Or, așa cum s-a arătat niciunul dintre cei doi inculpați nu au invocat în procedura de cameră preliminară aspecte care să atragă incidența sancțiunii nulității absolute, reglementată de art.281 alin. 1 lit. b C.pr.pen., iar o interpretare extensivă a dispozițiilor exprese și limitative din conținutul art. 55 C.pr.pen., astfel cum se susține de apărare, nu este posibilă. Ca atare, susținerile inculpaților sub acest aspect sunt neîntemeiate și nu pot conduce la înlăturarea probelor și a mijlocului de probă prin care acestea au fost obținute, respective a documentelor, a corespondenței electronice purtate de inculpați, informațiilor obținute și procesului verbal de efectuare a percheziției informatice.

În ceea ce privește probele obținute în urma acestor percheziții informatice se constată, contrar susținerilor apărării, că ele au fost ridicate și analizate de specialiștii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Brașov, în prezența apărătorilor aleși, care au realizat activitățile de căutare și copiere a

dispozitivelor electronice după cuvinte cheie indicate de procuror, astfel cum rezultă din notele depuse la instanța de fond la data de 9 mai 2019, prin care Parchetul a prezentat în detaliu cum s-au obținut aceste date informatice.

În concluzie, raportat la toate aceste considerente, în analiza acuzațiilor aduse inculpaților în prezenta cauză, Înalta Curte nu va avea în vedere interceptările efectuate în baza mandatelor de siguranță națională și procesele verbale de redare a acestor interceptări, soluția urmând a fi fundamentată pe celelalte mijloace de probă administrate, respectiv declarațiile inculpaților/suspecților, declarațiile martorilor, înscrisurile aflate la dosar, rapoartele de expertiză şi de constatare tehnico-ştiințifică, datele și informațiile ce rezultă din percheziţiile informatice și domiciliare (inclusiv cele de la sediile cabinetelor de avocatură și birouri notariale), precum şi convorbirea în mediu ambiental realizată la domiciliul inculpatului Al României Paul Philippe.

III. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public şi apelanții inculpați Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu în legătură cu infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat

Examinând criticile formulate de Ministerul Public și de apelanții inculpați Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, raportat la aspectele reținute de instanța de fond și ansamblul probator administrat în cauză, Înalta Curte apreciază ca fiind întemeiate, în parte. susținerile Parchetului și, ca neîntemeiate, argumentele invocate de apărătorii inculpaților, pentru considerente ce vor fi arătate în continuare.

În urma reexaminării actelor şi lucrărilor dosarului, Înalta Curte observă că instanța de fond în aprecierea stării de fapt reținute în actul de sesizare, a analizat trunchiat și în mod separat activitatea derulată de inculpați, prin prisma existenței infracțiunilor de corupție și asimilate lor, și doar prin raportare la constatarea întrunirii elementelor constitutive ale acestora a făcut aprecieri asupra elementelor ce țin de grupul infracțional organizat și activitatea derulată de inculpați în cadrul acestuia, ajungând în mod eronat la concluzia că acțiunile lor nu se circumscriu elementelor constitutive ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în modalitatea constituirii și aderării.

În ceea ce privește încadrarea juridică dată faptelor, se constată că în actul de sesizare se menționează că scopul constituirii grupului infracțional organizat a constat în dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005), prin comiterea unor infracțiuni de corupție sau asimilate acestora. Având în vedere că pentru o parte dintre inculpații care au constituit grupul infracțional organizat (Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță) s-a dispus trimiterea în judecată și pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, infracțiune care intră în scopul grupului infracțional organizat și ale cărei limite de pedeapsă sunt mai mari de 10 ani închisoare, se impune a fi reținută forma agravată a infracțiunii, reglementată în conținutul alin.2 al normei de incriminare.

Prin urmare, apreciind ca fiind întemeiată solicitarea Parchetului, Înalta Curte, ca urmare a admiterii apelului declarat de acesta şi a rejudecării cauzei, urmează a dispune schimbarea încadrării juridice dată faptelor reţinute în sarcina inculpaţilor Truică Remus, Roşu Robert Mihăiţă, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Mateescu Lucian Claudiu prin rechizitoriu **din** infracţiunea prev. de art.367 alin.1 C.pen. **în** infracţiunea prevăzută de art.367 alin.1 şi 2 C.pen.

Pornind în analiza criticilor formulate de Parchet de la interpretarea dată de instanţa de fond acţiunilor desfăşurate de inculpaţi în realizarea elementelor de tipicitate ale infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat, se impun a fi făcute câteva precizări de ordin teoretic în legătură cu conţinutul normei de incriminare.

În conţinutul art.7 alin.1 din Legea nr.39/2003, era incriminată ca infracţiune iniţierea sau constituirea unui grup infracţional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup, reglementare care se regăseşte şi în noua codificare penală, în prevederile art.367 alin.1, fără modificări esenţiale sub aspectul elementelor ce conturează conţinutul constitutiv al infracţiunii şi latura subiectivă, fiind stabilite limitele de pedeapsă mai reduse.

Norma de incriminare anterioară, prin art.2 lit.a din Legea nr.39/2003, a definit noţiunea de grup infracţional organizat ca fiind acel grup structurat, format din trei sau mai multe persoane, care există pentru o perioadă şi acţionează în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracţiuni grave, pentru a obţine direct sau indirect un beneficiu financiar sau alt beneficiu material. Prin infracţiune gravă, se înţeleg, în sensul legii, faptele expres şi limitativ enumerate în art.2 lit.b din norma specială, precum şi orice altă infracţiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii, al cărei minim special este de cel puţin 5 ani.

În noua reglementare - art.367 C.pen., infracţiunea ce intră în scopul grupului infracţional are un sens mai larg, respectiv orice infracţiune poate constitui scopul pentru care grupul a fost constituit, fiind eliminată condiţia obţinerii unui beneficiu material sau financiar, fără ca prin eliminarea acestei cerinţe să se considere că noua dispoziţie legală a înlăturat vreun element de care depinde caracterul penal al faptei sau forma de vinovăţie, ci doar a lărgit sfera grupului infracţional organizat.

Referitor la infracţiunea prevăzută de art.7 din Legea nr. 39/2000, incriminată în prezent în art.367 C.pen. se poate constata că aceasta presupune existenţa a minim trei persoane, indiferent de modalitatea în care au contribuit la săvârşirea infracţiunii în realizarea laturii obiective, respectiv iniţiere, constituire, aderare sau sprijinire.

Ca şi cerinţe, grupul infracţional trebuie să fie structurat, să existe pentru o perioadă şi să acţioneze, în mod coordonat, în scopul comiterii uneia sau mai multor infracţiuni. Conceptul de „structură determinată” folosit de legiuitor porneşte de la o coordonare în plan vertical a grupării constituite, caracterizată printr-o ierarhie clară, în care liderul dă ordine, directive infracţionale, iar membrii le execută, acţiunile fiind convergente în îndeplinirea obiectivelor comune tuturor celor ce compun grupul.

Înalta Curte observă că o faptă concretă poate să atragă răspunderea penală dacă poate fi încadrată în tiparul stabilit de norma de incriminare. Premisa esențială pentru examenul de tipicitate o constituie identificarea elementelor prin prisma cărora se analiza concordanța dintre fapta comisă de inculpat și modelul descris de legiuitor în norma de incriminare. În consecință, tipicitatea reprezintă corespondența dintre fapta concret săvârșită de o persoană și modelul abstract construit de legiuitor în norma de incriminare.

Pluralitatea constituită a fost incriminată prin art.7 din Legea nr.39/2003 şi art.367 C.pen. ca infracțiune, în considerarea periculozității sale, decurgând din chiar scopul grupării, și anume, săvârșirea de infracțiuni. Pentru existența faptei este, așadar, suficient ca infracțiunea să fi fost planificată *și nu efectiv comisă,* astfel că legiuitorul incriminează și actele de pregătire care iau forma inițierii grupului infracțional organizat. Dacă infracțiunea ce intră în scopul grupării a fost însă efectiv comisă, va exista un concurs de infracțiuni între grupul infracțional organizat şi respectiva infracțiune ce a intrat în scopul grupării.

Acțiunea de *constituire*, ca variantă alternativă a elementului material în conținutul normei de incriminare, implică asocierea efectivă, în scopul de a ființa în timp şi de a pregăti, organiza şi duce la îndeplinire săvârşirea uneia sau mai multor infracțiuni, fiecare membru urmând să se supună unei discipline interne şi anumitor reguli privind ierarhia, rolurile şi planul de activitate.

Aderarea la grupul infracțional organizat presupune exprimarea consimțământului expres sau tacit al unei persoane de a face parte, de a deveni membru al unei astfel de structuri, prin urmare, nu este necesar ca cel care aderă să participe în mod direct la activitatea infracțională a grupului, însă, acesta trebuie să cunoască rolul pe care îl va îndeplini în cadrul asocierii şi modul în care se va subordona celorlalți membri.

Sprijinirea presupune furnizarea de asistență, informații, sfaturi membrilor grupului infracțional organizat de către o persoană care nu face parte din acesta, putând consta în orice contribuție de natură să înlesnească activitatea asocierii sau să ajute în orice mod la existența acesteia, indiferent dacă susținerea este de natură materială sau morală.

În ambele variante normative (art.7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003 și art. 367 alin. 2 C.pen.), sub aspectul laturii subiective, infracțiunea se poate comite numai cu vinovăție sub forma intenției directe.

Pornind de la aceste considerații de ordin teoretic, instanța de control judiciar reține că scopul pentru care grupul infracțional organizat s-a constituit a și fost realizat, dovadă fiind faptul că după cumpărarea drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe, acțiunile realizate de membrii grupului prin traficarea influenței, oferirea unor sume de bani/alte avantaje materiale sau determinarea unor funcționari sau autorități de a semna ori întocmi documente, cu încălcarea atribuțiilor de serviciu, au condus la obținerea de către cumpărătorul de influență a bunurilor pentru care acesta a solicitat retrocedarea și punerea în posesie (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), deși, în realitate, nu aparțineau antecesorului său, cât și la obținerea unor beneficii pentru membrii grupării, urmare vânzării celor două imobile către terțe persoane.

Astfel, raportat la aspectele de fapt ce rezultă din materialul probator administrat în cauză, atât în cursul urmăririi penale, cât şi în faza cercetării judecătoreşti, Înalta Curte apreciază, contrar opiniei instanței de fond, că activitățile desfăşurate de inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, astfel cum au fost descrise în actul de sesizare, se circumscriu elementelor constitutive ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat (în modalitățile normative ale constituirii și a aderării), prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 C.pen. (prin schimbarea încadrării juridice).

Referitor la activitatea infracțională desfăşurată de inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, Înalta Curte, față de probatoriul administrat în ambele etape procesuale (urmărire penală, judecata în fond și apel), îşi însuşeşte argumentele de fapt şi de drept reținute prin actul de sesizare și constată că instanța de fond a interpretat în mod trunchiat și prin raportare la elementele constitutive ale infracțiunilor de corupție/asimilate acestora acțiunile întreprinse de inculpați în realizarea scopului pentru care grupul a fost constituit, fapt ce a condus la aprecierea eronată a probelor și stabilirea unei alte situații de fapt decât cea reținută prin rechizitoriu.

Prin actul de sesizare întocmit de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticoruptie, Serviciul Teritorial Brașov, în sarcina inculpaților s-a reținut, printre altele, și comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art.367 alin. 1 C.pen., constând în aceea că, începând cu luna noiembrie 2006, inculpații Truică Remus, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz și Roșu Robert Mihăiță au constituit un grup infracțional organizat, care a acționat în perioada 2006-2013, la care au aderat inculpații Marcovici Marius Andrei (în anul 2007), Moshe Agavi (în anul 2007), Andronic Dan Cătălin (în anul 2007) și Mateescu Lucian Claudiu (în anul 2011), scopul grupului fiind dobândirea întregii averi revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, în temeiul legilor speciale de retrocedare a proprietăților (Legea nr. 10/2001, Legea nr. 247/2005), prin comiterea unor infracțiuni de corupție sau asimilate acestora (oferirea de bunuri/sume de bani persoanelor din cadrul autorităților/instituțiilor deținătoare ale imobilelor sau altor persoane cu influență asupra funcționarilor publici în scopul determinării acestora să acționeze în scopul grupului, complicitate la săvârșirea de către aceste persoane a infracțiunii de abuz în serviciu prin punerea la dispoziție ori semnarea unor înscrisuri) și traficarea influenței în mod real asupra funcționarilor publici ce aveau atribuții legate de retrocedarea şi punerea în posesie a unor bunuri.

Deși se reține că activitatea de constituire a grupului infracțional organizat s-a realizat de inculpații Truică Remus, Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz și Roșu Robert Mihăiță la momentul încheierii contractului de cesiune de drepturi (1.11.2006) între Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL, reprezentată de inculpatul Truică Remus, din probele administrate rezultă că cei care au constituit grupul au desfășurat și activități premergătoare acțiunii de constituire.

Astfel, în perioada septembrie-octombrie 2006, chiar dacă nu s-a putut stabili cu exactitate momentul realizării lor, între inculpații Truică Remus, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin și alte persoane (ce au calitatea de inculpați sau martori în prezenta cauză) au avut loc întâlniri și s-au purtat mai multe discuții, în cadrul cărora s-a stabilit că obținerea drepturilor de la cumpărătorul de influență este o afacere profitabilă și s-au luat în considerare acțiunile ce ar putea fi întreprinse în scopul dobândirii bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul, cu referire la posibila exercitare a influenței asupra unor funcționari care au putere de decizie în retrocedare lor (fără a se face însă dovada că și ceilalți coinculpați au fost prezenți la momentul efectuării promisiunilor de către inculpatul Truică Remus cumpărătorului de influență), la resursele financiare necesare unor asemenea acțiuni și la modalitatea încheierii contractului cu Al României Paul Philippe, respectiv prin intermediul societății Reciplia SRL, al cărei unic asociat era Reciplia LTD.

Încheierea contractului prin intermediul SC Reciplia SRL conferea inculpaților Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin anonimatul în raporturile cu Al României Paul Philippe, dar și cu terțele persoane, în legătură atât cu calitatea de asociați în societățile offshore care reprezentau acționariatul Reciplia LTD, unicul asociat al firmei Reciplia SRL, cât și cu interesul lor în cumpărarea drepturilor și, în final, în dobândirea și obținerea unor profituri uriașe din vânzarea bunurilor revendicate de cumpărătorul de influență.

În legătură cu demersurile realizate de inculpații Truică Remus, Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz în intervalul septembrie-octombrie 2006, se constată că, după încercarea, fără rezultat, în perioada 2005 - august 2006, a inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela de a obține restituirea efectivă a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, printre care și Pădurea Snagov, la solicitarea și presiunile exercitate de acesta din urmă, care dorea obținerea unor venituri mari și imediate, date fiind dificultățile financiare în care se afla la acel moment (pierderea unui proces la Londra unde fusese obligat la despăgubiri de ordinul milioanelor de euro), aceasta a încercat să găsească oameni puternici din punct de vedere financiar și mai bine ancorați în lumea politică care puteau să îl ajute în obținerea bunurilor revendicate și pentru care depusese mai multe cereri de retrocedare sau punere în posesie (în cazul pădurii Snagov). În acest context, l-a contactat pe martorul Dimofte Radu, cunoscut om de afaceri interesat de proiecte imobiliare și, ulterior, pe Truică Remus, care aflase despre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe cu ocazia negocierii unui antecontract de vânzare cumpărare pentru o suprafață de 2 ha teren din Pădurea Snagov ce se învecina cu imobilul proprietatea sa (negocierile fiind purtate de acesta cu Păvăloiu Nela, reprezentant al SC Ilko Star).

De menționat este faptul că între inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în calitate de reprezentant al SC Ilko Star SRL, și inculpatul Al României Paul Philippe s-a încheiat, la data de 30.10.2005, un contract de mandat prin care societatea se obliga să acorde asistență de specialitate în procedurile de restituire a bunurilor inițiate de cesionar, în schimbul unui procent din suma obținută din vânzarea imobilelor sau a unei cote părți în natură din acestea (filele 27-28, vol.70

d.u.p.). Ulterior, un contract cu același obiect și aceleași obligații a fost autentificat la notarul public Maria Magdalena Terovan, sub nr. 5 din 13.01.2006 (filele 29-33, vol.70 d.u.p.) prin care plata mandatarului a fost stabilită la valoarea de 30% din prețul de vânzare al bunurilor recuperate, contract modificat prin două acte adiționale, autentificate la același notar (filele 56-57, vol.70 d.u.p.), în baza cărora au fost încheiate, ulterior, antecontractele de vânzare-cumpărare a unor părți din bunurile a căror retrocedare s-a solicitat, corespunzătoare procentului de 30%.

Martora Cuniță Mihaela a arătat că a fost împreună cu Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela la o întâlnire cu Dimofte Radu, la hotelul Howard Johnson, întrucât aceasta intenționa să cedeze drepturile lui Al României Paul martorului Dimofte Radu, despre care a auzit că este interesat să cumpere astfel de drepturi, acesta din urmă venind la întâlnire împreună cu omul său de încredere, un consilier juridic al cărui nume nu și-l amintește, dar și-l reprezintă ca fiind „plinuț și cu ochelari”. Totodată, a mai precizat că a prezentat martorului Dimofte și consilierului juridic care îl însoțea dosarele întocmite până la acel moment, stadiul procedurilor și actele pe care le avea, urmând ca acestea să fie analizate de cei doi pentru a lua o decizie, însă după vreo două săptămâni a aflat de la Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela că Dimofte nu era interesat. Știe că după acest moment, în toamna anului 2006, Păvăloiu a început discuțiile cu Truică Remus, dar nu cunoaște când au fost finalizate acestea.

La rândul său, martorul Radu Dimofte a arătat că a cunoscut-o pe Păvăloiu Nela (în prezent Ignatenko) în anul 2006, când a venit la Andrei Bejenaru, consilierul său, fiind trimisă de cineva de la Snagov, un domn Mușat, cu o propunere pentru niște drepturi legate de “prințul Paul”, înainte ca Truică Remus să vină cu propunerea lui de afaceri, însă Andrei Bejenaru, după ce a studiat actele, nu a fost de acord și înțelegerea nu s-a realizat.

În declarația din data de 26.02.2016, martorul Bejenaru Andrei confirmă împrejurarea că la biroul său a venit Păvăloiu Nela cu o ofertă de cumpărare de drepturi, împreună cu o listă de bunuri pentru care Al României Paul Philippe a cerut retrocedarea și pentru care a solicitat 2 milioane de euro, întrucât era iminentă dobândirea, sumă apreciată de martor ca fiind prea mare, având în vedere că Păvăloiu nu i-a prezentat vreun act din care să rezulte că “prințul” avea dreptul la retrocedare. Martorul a arătat că a vorbit și cu Dimofte Radu căruia i-a comunicat opinia sa în sensul că “*a înnebunit lumea și cer atâți de mulți bani pentru drepturi litigioase fără a se prezenta o minimă documentație în sprijinul acestei solicitări”*, afirmație ce vine de la o persoană care avea experiență în domeniul cadastral, pasionată de acest domeniu, astfel cum relevă martorul Dimofte Radu și care infirmă susținerile apărătorilor inculpaților că refuzul încheierii unui acord s-ar fi datorat doar sumei prea mari solicitate, în avans, de inculpatul Al României Paul.

Întrucât nu a găsit o rezolvare pentru solicitările presante ale inculpatului Al României Paul Philippe de a obține bunurile revendicate într-un timp cât mai scurt și, implicit, anumite venituri din vânzarea lor, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a comunicat acestuia că are nevoie de oameni puternici, implicați în mediul politic care să îl ajute în demersurile sale la autorități, sens în care i-a propus o

întâlnire cu inculpatul Truică Remus, care s-a și realizat după două, trei zile, pe care l-a prezentat ca fost consilier al lui Adrian Năstase și, la acel moment, consilier al lui Tăriceanu, un baron al localității Snagov, unde deține o casă, și ca un apropiat al primarului comunei și al lui Sorin Roșca Stănescu.

În fapt, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela l-a cunoscut anterior pe Truică Remus, când a negociat cu acesta, în calitate de mandatar al inculpatului Al României Paul, un antecontract de vânzare cumpărare pentru suprafața de 2 ha teren din Pădurea Snagov, împrejurare în care au discutat și despre bunurile revendicate de cel din urmă. Mai mult, inculpatul Truică cunoștea și situația juridică a terenului de la Snagov, cu referire la faptul că Al României Paul Philippe nu definitivase procedura administrativă de punere în posesie, având în vedere că abia după finalizarea respectivei proceduri și vânzarea imobilului către SC Reciplia SRL, acesta a obținut dreptul de proprietate și asupra celor 2 ha teren.

Relevante în acest sens sunt și declarația inculpatului Al României Paul Philippe (din 23.04.2015, filele 234-245, vol.3 d.u.p.) în care precizează că l-a întâlnit pentru prima dată pe Truică Remus la hotelul Howard Johnson, fiindu-i prezentat de Nela Păvăloiu ca fost consilier al lui Năstase și consilier al lui Tăriceanu în domeniul afacerilor, la acel moment, precum și depoziția martorei A României Lia Georgia (din 8.01.2016, filele 179-195, vol.5), în care confirmă cele susținute de soțul său, cu excepția locului în care s-au cunoscut cu Truică Remus, aspect care nu are, însă, importanță în dovedirea împrejurărilor factuale privind întrevederea dintre inculpați la un moment anterior semnării contractului de cesiune din data de 1.11.2006 (respectiv al celui din data de 21.09.2006).

La rândul său, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în declarația din data de 3.03.2016, a arătat că, în anul 2006, cu câteva luni înainte de încheierea contractului cu Reciplia, s-a realizat o întâlnire între părți, la sediul firmei Ilko Star din Piața Domenii, la care au participat inculpații Remus Truică, Al României Paul Philippe și avocatul Leți Octavian. Totodată, a menționat că după studierea actelor de către avocat, au avut loc mai multe întâlniri în care s-au negociat condițiile cesiunii, la acestea participând alături de inculpată, martorul Leți Octavian, inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță și Al României Paul, care și-a spus pretențiile, solicitând avansul și semnarea contractului. Și în declarația din fața primei instanțe (25.01.2019) inculpata face vorbire despre faptul că Truică Remus i l-a prezentat în timpul negocierilor pe avocatul Roșu Robert Mihăiță, însă pentru Al României Paul nici nu conta numele avocatului sau firma pentru care acesta lucra.

Împrejurarea că au avut loc întâlniri între inculpații Truică Remus, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Roșu Robert Mihăiță este confirmată și de martorul Aparaschivei Cristian Relu, care în declarațiile date (în 9.03.2016 și 16.07.2020), a precizat că între cei trei exista un adevărat "circuit", că l-a dus pe Truică Remus la mai multe întâlniri cu Păvăloiu Nela în Piața Domenii la o sală de fitness unde, știe de la Truică, se discuta despre terenurile lui Al României Paul Philippe. Martorul a arătat atât în fața instanței de fond, cât și a instanței de apel că a fost certat cu Truică Remus la sfârșitul anului 2006 sau începutul anului 2007, însă știe că la acel moment nu se semnase contractul, prin urmare, depozițiile martorului nu pot fi

înlăturate ca fiind necorespunzătoare adevărului, astfel cum se solicită apărătorii inculpatului Roșu Robert Mihăiță.

În continuare, inculpatul Truică Remus a luat legătură cu Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin cărora le-a expus propunerea făcută de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela de a cumpăra drepturile inculpatului Al României Paul Philippe, printre bunurile revendicate fiind și Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, propunere ce a fost agreată de cei doi inculpați. Prezentarea proiectului de către inculpatul Truică Remus este confirmată de toți inculpații, care și-au justificat acțiunile prin prisma interesului lor în dezvoltarea unor proiecte imobiliare în România, dar care nu sunt susținute de probele administrate, având în vedere că SC Reciplia SRL nu a desfășurat niciun proiect imobiliar în perioada de referință și nici ulterior acestui moment.

În acest sens, din probele administrate în cauză rezultă că, în demersurile efectuate de inculpații Truică Remus, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin pentru a constata dacă Al României Paul Philippe este îndreptățit să revendice acele bunuri și care ar fi modalitatea de obținere a acestora, s-a solicitat societății de avocatură Țuca, Zbârcea și Asociații, unde își desfășura activitatea inculpatul Roșu Robert Mihăiță, întocmirea unui raport de due diligence. Acest aspect nu a fost negat de niciunul dintre inculpați, însă și-au justificat demersul ca fiind unul obișnuit în condițiile încheierii unei tranzacții pentru a cunoaște situația reală a bunurilor pentru care urmau să cumpere drepturile (declarațiile inculpaților Truică Remus, filele 94-99, vol.3 d.u.p., filele 41-47, vol.7 ds.inst.fd., filele 141-144, fil.205-207, vol.7 ds.inst.apel; Tal Silberstein, fil.113-119, vol.25 ds.inst.fd. și Steinmetz Benyamin, filele 141-152, vol.23 ds.inst.fd.).

Ceea ce trebuie subliniat în legătură cu realizarea acestui raport este faptul că a fost întocmit de către avocații din cadrul societății Țuca, Zbârcea și Asociații (denumită în continuare TZA) la solicitarea BSG-Benny Steinmetz Group, adresată prin intermediul avocatului David Barnett, justificat de încheierea unei tranzacții privind retrocedarea unor bunuri ce au aparținut antecesorilor lui Al României Paul Philippe, astfel cum rezultă din declarațiile martorului Zbârcea Gabriel Ionel (filele 454-46, vol.7 d.u.p. și declarația din 2 martie 2018), care a primit solicitarea pe mail, transmițând-o mai departe partenerilor săi și departamentului litigii, coordonat de Roșu Robert Mihăiță.

Ca atare, solicitarea reprezentantului BSG - Benny Steinmetz Group, grup de firme ce aparținea lui Steinmetz Benyamin, a fost făcută în luna septembrie 2006, fapt ce dovedește că între inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe au avut loc întâlniri și anterior încheierii tranzacției, în cadrul cărora au fost discutate detalii privind contractul de cesiune de drepturi, aspecte comunicate de Truică și inculpaților Tal Silberstein şi Steinmetz Benyamin, care l-au împuternicit la 14.09.2006 să reprezinte SC Reciplia SRL în raporturile cu cumpărătorul de influență.

Sub acest aspect se constată că, la data de 21.09.2006, a fost încheiat un contract privind transmiterea unor drepturi cu privire la bunurile imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, între ASR Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL, semnat din partea cesionarului de

Truică Remus şi care poartă semnătura inculpatului Roşu Robert Mihăiță în calitate de avocat care a ***întocmit actul, a verificat identitatea părților și certificat data încheierii actului*** (filele 431-492, vol.30 d.u.p.).

Astfel, potrivit depozițiilor martorului Zbârcea Gabriel Ionel din cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești (filele 454-460, vol.7 d.u.p. și filele 40-43, vol.30 ds.inst.fond), în luna septembrie 2006 acesta a fost contactat de Truică Remus pentru a organiza o întâlnire cu privire la un potențial proiect imobiliar care avea legătură cu un contract de cesiune drepturi încheiat cu Al României Paul Philippe, întâlnire la care au participat David Barnett din partea companiei BSG, Beny Steinemtz Group, Remus Truică, Roșu Robert Mihăiță și Dragoș Apostol, iar, după această întâlnire, a primit acest contract de la David Barnett pe care l-a trimis colegilor săi Roșu Robert Mihăiță și, posibil, și lui Dragoș Apostol.

În legătură cu acest aspect, martorul Apostol Dragoș Ștefănel (25.05.2018, filele 9-12, vol.33 ds. inst. fond) a arătat că, la 20.09.2006 a primit de la coordonatorul său Borbely Dan, pe mail, o formă a contractului ce a fost semnat la data de 21.09.2006, pentru a verifica clauzele contractuale, i s-a cerut să facă unele amendamente care să îl protejeze pe clientul firmei, cu mențiunea expresă a clientului de a nu se interveni pe contract într-o manieră profundă care să repună în discuție anumite aspecte, dat fiind că negocierile s-au făcut între părți și s-a ajuns deja la un acord comercial, împrejurare în care nu se dorea tergiversarea încheierii contractului datorită unor eventuale amendamente. În acest context, analizând clauzele contractului, care era unul complex, martorul a constatat existența unor redactări deficitare în descrierea bunurilor, inexistența unor mecanisme care să reglementeze situația unor cesiuni anterioare, faptul că nu existau garanții satisfăcătoare pe care cedentul să le dea cesionarului cu privire la validitatea drepturilor ce făceau obiectul cesiunii. Astfel, a propus realizarea unui audit juridic asupra drepturilor care făceau obiectul contractului de cesiune și introducerea clauzei ca în cazul unui rezultat nesatisfăcător al raportului, cesionarul să poată denunța unilateral contractul. Semnarea contractului s-a făcut la sediul TZA, fiind prezenți martorul, avocatul Leți Octavian, Truică Remus, care avea o procură de reprezentare din data de 14.09.2006, și Al României Paul Philippe. În legătură cu realizarea raportului de due diligence, acesta a arată că pentru bunurile din cele două loturi pe care le-a analizat, titlul de proprietate era dovedit, însă au existat rezerve pe care le-a menționat în raport, cum era firesc în astfel de situații, generate de lipsa unor documente care să confirme regimul juridic al terenului (intravilan sau extravilan), deși a presupus că este intravilan, cu referire la un lot din Ferma Băneasa, la care, față de nota informativă a unui fost administrator sechestru, exista un semn de întrebare legat de dreptul de creanță al regelui Carol al II-lea, iar dacă acest lucru s-ar fi confirmat, atunci exista incertitudine și cu privire la validitatea titlului lui Carol al II-lea.

În același sens, martora Pereș Alexandra Iulia, avocat în cadrul TZA, în declarația dată în fața instanței de fond (filele 6,7, vol.33 ds. instanță fond), a precizat că primul contract din 21.09.2006 nu a fost încheiat la sediul firmei de avocatură, că s-a cerut celor de la firmă să facă doar modificări absolut necesare,

dar nu pe fondul contractului, fiind cerința clientului, întrucât exista deja o înțelegere agreată de părți, adică doar dacă se constată erori materiale. Martora a participat la elaborarea raportului de due diligence, însă în legătură cu Pădurea Snagov se stabilise deja prin hotărâri judecătorești că Al României Paul Philippe era persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate.

Aspectele relatate de martori vin să confirme împrejurarea că între părți au existat negocieri, anterior datei de 21.09.2006, dovadă fiind și împuternicirea pe care Truică a primit-o încă din 14.09.2006 de la reprezentanții SC Reciplia SRL și faptul că ar fi existat un draft de contract pe care nu puteau aduce modificări profunde, întrucât se ajunsese la o înțelegere între părți. De altfel, în contractul semnat la 21.09.2006, la sediul TZA, nu au fost operate modificări, nici cele la care martorul Apostol Dragoș Ștefănel face referire, respective clauza de reziliere unilaterală de către cesionar în situația unui raport de audit nesatisfăcător, având în vedere că părțile perfectaseră deja o înțelegere asupra căreia oricum nu s-ar fi revenit, întrucât acesta era chiar voința clientului.

Din declarațiile martorului Leți Octavian (filele 181-188, vol.7 d.u.p, 130-132 dos. inst. fond și 130-132, vol.9 dos. inst. apel), rezultă că acesta a participat la negocierile preliminare între Truică Remus și Al României Paul Philippe, însă nu a redactat contractul de cesiune de drepturi, parte de care s-a ocupat firma de avocatură TZA care a reprezentat interesele Reciplia, predând, ulterior, acesteia toate dosarele privind demersurile realizate în baza colaborării cu firma lui Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în luna noiembrie 2006, la solicitarea lui Al României Paul Philippe.

Din declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe nu rezultă împrejurările în care s-ar fi semnat sau s-ar fi întocmit contractul din 21.09.2006, însă acesta a arătat că au existat negocieri cu privire la respectivul contract, de redactarea căruia s-au ocupat cei de la TZA, respectiv inculpatul Roșu Robert Mihăiță.

Prin urmare, în contextul în care la sediul TZA s-a primit un draft de contract de cesiune de drepturi, în condițiile prezentate de martorii Zbârcea Gabriel Ionel, Apostol Dragoș Ștefănel și de către inculpatul Roșu Robert Mihăiță, solicitarea lui David Barnett din partea companiei BSG, Beny Steinemtz Group, și a lui Remus Truică de a se verifica conținutul contractului ar fi fost justificată numai dacă se dorea o formă juridică legală și clauze care să apere clientul de eventuale riscuri ce ar fi rezultat dintr-o redactare defectuoasă a actului. Or, așa cum s-a arătat, nu s-a permis nicio modificare profundă a acestuia, ci doar pentru eventuale erori materiale de redactare.

Ca atare, din probele administrate, rezultă cu certitudine că inculpatul Roșu Robert Mihăiță a întocmit contractul datat 21.09.2006 și l-a certificat în conformitate cu art.3 alin.1 teza a III-a lit.c din Legea nr.51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat, sub aspectul datei, identității părților și conținutului său. Prin aceste activități, inculpatul Roșu Robert Mihăiță nu a acționat în baza unor relații client - avocat, ci a efectuat acte specifice funcționarului public, prin urmare, nu era necesar să existe un contract de asistență juridică între părți, cum,

de altfel, nici nu exista la acel moment, fiind purtate discuții la nivelul casei de avocatură TZA cu inculpatul Truică Remus, în vederea unei colaborări viitoare.

Revenind la raportul de due diligence solicitat de către BSG (Beny Steinmetz Group) și efectuat de către avocații din cadrul TZA, se constată că în conținutul acestuia se face vorbire despre existența unor impedimente de ordin juridic în legătură cu bunurile ce fac obiectul contractului încheiat la data de 21.09.2006 (astfel, dacă bunul solicitat la retrocedare nu figurează în Decretul 38/1948 privind exproprierea bunurilor Casei Regale nu se poate stabili dacă Carol al II-lea mai avea calitate de persoană expropriată; termenul de depunere a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate potrivit Legii nr. 247/2005 a expirat la data de 30.11.2005, dată la care Carol Mircea Grigore trăia și, prin urmare, doar acesta era persoană îndreptățită la reconstituire potrivit legii speciale; în situația în care Carol Mircea Grigore nu a depus nicio notificare în termen legal, orice cerere înregistrată de Al României Paul Philippe în nume propriu poate fi respinsă ca fiind formulată de o persoană neîndreptățită, întrucât hotărârea Tribunalului de la Lisabona nu era recunoscută la acel moment și exista riscul unei soluții nefavorabile), împrejurări care, date fiind investițiile preconizate și pretins a fi făcute în derularea contractului de cesiune de reprezentanții societății Reciplia SRL, peste 20 milioane de euro, ar fi impus mai multă prudență din partea lui Truică Remus, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin dacă scopul raportului de audit juridic ar fi fost acela de a le oferi informații prealabile, în raport de care să decidă asupra tranzacției ce urma să se încheie la 1.11.2006, și nu doar acela de a identifica punctele nevralgice ce urmau a fi "rezolvate" de membrii grupului după momentul constituirii.

Concluziile raportului de audit judiciar au fost prezentate de Roșu Robert Mihăiță inculpaților și colaboratorilor din cadrul firmei de avocatură sau altor persoane indicate de Truică Remus, cum este cazul martorului Bejenaru Andrei Mihai, care a arătat, însă, că nu își amintește ce opinie a exprimat și că doar a verificat actele depuse în procedurile privind Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, constatând cu acest prilej că cererile formulate nu erau însoțite de documentele necesare, aspect pe care l-a comunicat inculpatului Roșu Robert Mihăiță (declarația din 26.02.2016).

Referitor la concluziile raportului, martorii Gavrilă Oana, Dinu Gabriela, Hrisafi Iosan Ioana Amalia, Gelepu Ioana Monica, Armeanu Alina, Șerban Ionuț Cătălin, care au participat în mod direct la întocmirea unor părți din document și doar cu privire la anumite bunuri sau la verificarea unor acte depuse de inculpatul Al României Paul, au arătat că nu pot preciza exact care au fost concluziile actului, însă, din câte își amintesc, procesul de exequatur nu era finalizat, aspect confirmat și de martorul Șerban Ionuț Cătălin, care a și participat la proces în fața instanței de fond (Tribunalul Teleorman), dar și că pentru unele bunuri lipseau acte sau existau alte impedimente care ridicau semne de întrebare, relevate în raport pentru fiecare bun în parte.

Martorii au mai relatat faptul că Al României Paul Philippe, în general, ar fi fost îndreptățit la obținerea unor bunuri, iar în situațiile în care nu aveau suficiente informații au recomandat efectuarea unor demersuri pentru obținerea de date

suplimentare pentru a clarifica aspect juridice particulare, însă niciunul dintre martori nu a precizat, în concret, care au fost concluziile formulate în legătură Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa (cu excepția martorilor Apostol Dragoș Ștefănel și Pereș Alexandra Iulia, ale căror depoziții au fost analizate anterior).

În declarațiile lor, martorii menționați au arătat că nu își amintesc dacă le-a fost sau nu prezentat raportul final, însă dacă s-a continuat proiectul cu Reciplia, atunci concluziile raportului ar fi trebuit să fie favorabile, martorul Șerban Ionuț Cătălin precizând că după întocmirea actului prin care se analizează dacă există vreun temei pentru încheierea tranzacțiilor, cel care decide este clientul.

De remarcat este faptul că niciunul dintre martori nu neagă existența unor impedimente pe care le-au semnalat la fiecare bun în parte, iar constatarea unora dintre ei referitoare la faptul că au fost obținute unele dintre bunurile revendicate ori că s-a continuat proiectul cu SC Reciplia SRL, nu înlătură aprecierile făcute chiar de colegii lor în secțiunile "riscuri" sau "recomandări" în legătură cu revendicarea bunurilor menționate în contract, printre care figurau Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, astfel cum au fost redate în conținutul raportului, ori cu situația generată de împrejurarea că, la acel moment, procedura de exequatur nu era finalizată şi, ca urmare, nu se putea pune problema constatării calității inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al regelui Carol al II-lea (pe linia filiației după tată - Carol Mircea Grigore).

Or, inculpații, care aveau experiență în domeniul afacerilor, aspect confirmat de ei în conținutul declarațiilor, au acceptat aceste riscuri majore, evaluate chiar de către societatea de avocatură care urma să reprezinte SC Reciplia SRL, întrucât urmăreau obținerea și dobândirea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe (printre acestea fiind Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), bunuri care de altfel au și fost obținute prin activitățile ilicite întreprinse de inculpatul Truică Remus și cunoscute de membrii grupului. De altfel, poziția politică, resursele financiare și influența pe care o putea exercita asupra unor oameni politici sau funcționari ai unor instituții au reprezentat aspectele avute în vedere de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela pentru a-l recomanda pe Truică Remus inculpatului Al României Paul (în declarația dată în cursul urmăririi penale inculpatul Mușat Apostol a arătat că Truică Remus era consilier al lui Năstase, un om influent politic, aspect pe care l-a constatat încă din anul 2004 când a fost retras de pe listele PSD urmare acțiunilor lui Truică, care l-a pus candidat pe Biriș, filele 53-59, vol.4 dup şi filele 2,3, vol.48 ds.instanță fond).

Probele administrate în cauză au dovedit, contrar susținerilor apărării, împrejurarea că încă din perioada negocierilor, inculpatul Truică Remus le-a comunicat, în mod direct și indirect, inculpatului Al României Paul și soției sale, poziția pe care o deținea în mediul politic, al afacerilor și mass media și beneficiile unei asocieri în vederea obținerii retrocedării bunurilor.

În declarația din 11.12.2015 (filele 250-259, vol.3 d.u.p.), inculpatul Al României Paul Philippe a precizat că, după ce a fost convins de Roșu Robert Mihăiță că are nevoie de un avocat mare de care oamenii să se teamă, inclusiv la instanță, întrucât avocații "mici" se tem să lupte cu astfel de persoane puternice, că au oameni și în presă care să-i promoveze imaginea (cu referire directă la Andronic

Dan Cătălin), dar şi de faptul că soția primului ministru Tăriceanu lucrează la casa lor de avocatură, pe care inculpatul a și văzut-o la sediul S.C.A. TZA, aspecte pe care i le-a confirmat și Truică Remus, acesta a acceptat termenii înțelegerii, deși nu i-a convenit că soția premierului lucrează la firma de avocați, în condițiile în care primul ministru îl avea consilier pe Radu Duda, persoană ce nu era agreată de Al României Paul Philippe.

Chiar cu ocazia încheierii contractului de cesiune, la data de 1.11.2006, când inculpatul Al României Paul Philippe a avut anumite rețineri în a semna, determinate de procentul mare ce îi revenea societății Reciplia SRL în urma valorificării bunurilor ce urmau a fi redobândite, inculpatul Truică Remus i-a reamintit că are relații la nivel politic, că este interesat de Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, pe care poate să le recupereze pentru ei, că el este ultima lor șansă, pentru că altfel nu vor obține nimic (declarația din 23.04.2015, dată de Al României Paul Philippe), toate aceste împrejurări fiind confirmate și de martora A României Lia Georgia.

Contrar celor reținute de instanța de fond, în rechizitoriu nu se susține că scopul înființării SC Reciplia SRL a fost acela al comiterii unor infracțiuni de corupție, ceea ce se impută inculpaților care au constituit grupul infracțional organizat fiind faptul că au folosit această societate ca paravan pentru activitatea infracțională desfășurată în realizarea scopului grupării, respectiv pentru a da o aparență de legalitate demersurilor realizate de aceștia în traficarea influenței în vederea obținerii bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe.

Așa cum s-a arătat, raportul de due dilgence a fost întocmit la solicitarea avocatului David Barnett, reprezentant al BSG (Benny Steinmetz Group), al cărei asociat era Steinmetz Benyamin, însă, potrivit înțelegerii dintre inculpați, contractul de cesiune de drepturi (cel din 21.09.2006 și, ulterior, cel din data de 1.11.2006) a fost încheiat între Al României Paul Philippe şi SC Reciplia SRL, reprezentată de Truică Remus şi al cărei unic asociat era Reciplia LTD.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe a avut reprezentarea că încheie un contract de cesiune de drepturi cu o societate al cărui acționar este Truică Remus, în realitate, potrivit înscrisurilor aflate la dosar (filele 212, vol.38 și 140, vol.29), cel din urmă alături de inculpații Tal Silberstein şi Steinmetz Benyamin, precum și de Shimon Shevez, controlau SC Reciplia SRL prin intermediul firmelor offshore Riverside Real Estate Corp. (înregistrată în Insulele Virgine Britanice, în care controlul era deținut de Steinmetz Benyamin cu 87,8% şi Truică Remus cu 7,8%) și STG Ventures LTD. cu 4,4% (societate în care asociați erau Tal Silberstein și Shimon Shevez). Structura acestui parteneriat s-a modificat în perioada cât grupul infracțional și-a desfășurat activitatea, determinat de plecarea lui Truică Remus din Reciplia SRL (în anul 2010), urmare disensiunilor avute cu ceilalți doi membri care au constituit grupul, inculpații Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, când acesta și-a înstrăinat părțile sociale către societatea Doorbel Trading LTD, ce aparținea martorului Radu Dimofte.

Folosirea societății Reciplia SRL în încheierea tranzacției privind drepturile asupra bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe a permis acționarilor din firmele ce controlau Reciplia LTD, unic asociat al societății cesionare, să își

păstreze anonimatul și, totodată, să nu își devoaleze interesul major în obținerea bunurilor revendicate de cedent, în contextul în care cunoșteau existența unor riscuri cu privire la procedura de exequatur care nu se finalizase, dar și cu privire la stabilirea dreptului de proprietate asupra imobilelor solicitate de cesionar.

Potrivit declarației inculpatului Al României Paul Philippe din data de 11.01.2016, acesta a cunoscut despre implicarea cetățenilor israelieni la momentul când a dorit să rezilieze contractul cu Truică, pentru că nu primea informații și nu i s-a spus că Ferma Regală Băneasa și Pădurea Snagov au fost dobândite, o parte din terenuri fiind deja vândute, aspect confirmat și de martora Alexandroiu Mihaela Irina care, în declarațiile date în cursul cercetării judecătorești în fond, a arătat că la solicitarea lui Al României Paul Philippe a efectuat verificări legate de SC Reciplia SRL și a constatat că unul dintre asociați era și Steinmetz Benyamin, că cele două terenuri au fost vândute, iar reacția inculpatului a fost una ciudată. În fața instanței de apel, aceeaşi martoră a precizat că, prin intermediul unui prieten, s-a luat legătura telefonic chiar cu Steinmetz Benyamin, care i-a confirmat inculpatului că face parte din Reciplia.

Aceste aspecte au fost confirmate și de martora A României Lia Georgia, inclusiv în declarația dată în fața instanței de apel, care se coroborează cu cele ale martorei Alexandroiu și ale inculpatului Al României Paul Philippe şi infirmă susținerile apărării că depozițiile acesteia și ale inculpatului sunt contradictorii și nu pot fi avute în vedere în analiza acuzațiilor.

Preocuparea inculpaților de a obține bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul în modalitatea reținută de acuzare (din perspectiva acuzației de constituire a unui grup infracțional organizat) este dovedită şi prin prisma resurselor financiare pe care aceștia au fost dispuși să le investească, deși existau impedimente de natură legală privind obținerea unora dintre bunuri (Ferma Regală Băneasa) sau pentru punerea în posesie (Pădurea Snagov), astfel cum se va detalia cu ocazia analizării infracțiunilor de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave.

Totodată, sumele investite de inculpați nu reflectă condițiile de parteneriat determinate de părțile sociale deținute în cadrul societăților offshore, care controlau în realitate Reciplia SRL, astfel cum ar fi fost firesc în derularea unei tranzacții comerciale legale, ci reprezintă criteriul determinant în stabilirea ierarhiei în cadrul grupării, care îi conferea lui Steinmetz Benyamin calitatea de lider, coordonator, întrucât a investit cel mai mult.

Relevantă în acest sens este declarația inculpatului Truică Remus din data de 9.12.2015, în care a arătat că aportul în societate nu era proporțional cu părțile deținute, ci cu suma cea mai mare investită, care în concret a fost adusă de Steinmetz Benyamin (Beny). De asemenea, martorul Bejenaru Andrei Mihai afirmă că a primit un memorandum, datat 2.11.2006, redactat în limba engleză, pe care l-a predat organelor judiciare (filele 137-162, vol.6 d.u.p și filele 67-68, vol.54 d.u.p.), ce i-a fost trimis de inculpatul Truică Remus atunci când i-a solicitat lui Radu Dimofte să investească în "proiectul cu prințul Paul", din care rezultă condițiile de asociere dintre cele două persoane juridice, Riverside Real Estate Corp. şi STG Ventures LTD., și Truică Remus pentru înființarea unei companii

care ar prelua drepturile succesorale ale inculpatului Al României Paul, valoarea investiției ce urma a fi făcută pentru finanțarea proiectului şi condițiile de parteneriat (50% pentru Riverside Real Estate Corp. și 50% pentru STG Ventures LTD și Truică Remus, fără o individualizare a cotelor), cu mențiunea că Riverside Real Estate Corp. (unde Steinmetz Benyamin era acționar majoritar și deținea controlul) finanța 80% din proiect și deținea 30% din părțile celorlalți doi, care rămâneau cu un procent de 20%, până la rambursarea celor 30% primiți ca împrumut de la Riverside Real Estate Corp., cu o dobândă de 7% pe an.

Prin urmare, în contextul în care inculpatul Al României Paul Philippe avea o situație financiară delicată (pierderea unui proces la Londra în care a fost și obligat la plata unor despăgubiri de ordinul milioanelor de euro) şi cunoștea că nu este îndrituit la retrocedarea bunurilor (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) în condițiile legii (astfel cum se va dezvolta cu ocazia analizării infracțiunii de cumpărare de influență), iar până la acel moment nu se realizase recuperarea niciunuia dintre acestea, deşi fuseseră întreprinse mai multe acțiuni în acest sens, inclusiv de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, acesta a acceptat condițiile impuse de Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, și a semnat la 1.11.2006 contractul de cesiune de drepturi, cunoscând că pentru dobândirea celor două imobile se va folosi de influența politică pe care o are și de resursele financiare de care dispune. Ca atare, încheierea contractului de cesiune de drepturi nu s-a realizat în scopul obținerii unei sume de bani de cel care vindea drepturile asupra bunurilor revendicate, ci pentru a ascunde cumpărarea de influență, în cazul cedentului, și plata traficului de influență promis și realizat de către Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, despre care au cunoscut și membrii grupului infracțional organizat, scopul constituirii acestuia fiind dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, deși cunoșteau că nu era persoană îndreptățită.

Potrivit mențiunilor din contractul de cesiune redactat și certificat tot de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, la data de 1.11.2006, Al României Paul Philippe îşi cesiona/transmitea fără nicio rezervă, cu titlu oneros, toate drepturile sale prezente și viitoare asupra bunurilor imobile, enumerate în contract la pct. I (bunuri aflate în procedura administrativă de restituire, printre acestea fiind menționate la pct.1.5. "Ferma Regală – Băneasa în suprafață de 28,63 ha." și la pct. 1.18. Pădurea Snagov, în suprafață de cca 30 ha.) și pct. II (bunuri mobile și imobile aflate în procedura de revendicare și drepturi viitoare) către SC Reciplia SRL. Aceasta din urmă se obliga să plătească în anumite condiții prezentate în detaliu în Anexa 2 la contract, un avans de 4 milioane de euro, din care 1 milion la semnarea contractului, iar ulterior, un procent de 20% sau 50%, după caz, din prețul obținut din valorificarea fiecărui imobil care va fi retrocedat, cu precizarea că pentru imobilul Ferma Regală Băneasa, de care inculpatul Truică Remus era interesat în mod deosebit, cotele stabilite erau de 20% pentru cedent și 80% pentru SC Reciplia SRL (filele 66-85, vol.70 d.u.p.).

De asemenea, se constată că, la pct. 31 al Cap. V "Alte clauze", inculpatul Al României Paul Philippe recunoaște și notifică cesionarul în legătură cu existența unui contract de mandat, încheiat la data de 31.01.2006 cu SC Ilko Star SRL,

reprezentată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, societate ce a făcut demersuri în numele inculpatului pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra imobilelor ce fac obiectul contractului de cesiune, urmând ca, din avansul de 1 milion euro, remis cedentului, un procent de 30% să revină SC Ilko Star SRL.

Or, recunoașterea contractului de mandat încheiat cu S.C. Ilko Star S.R.L., cu obligațiile impuse cesionarului, în condițiile în care valabilitatea mandatului era limitată până la data de 31.12.2006, iar motivul pentru care Al României Paul Philippe a renunțat la serviciile inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a fost eșecul acesteia în dobândirea efectivă a bunurilor revendicate și necesitatea obținerii unor resurse financiare imediate din valorificarea lor, nu are o justificare contractuală legală, cu atât mai mult cu cât toate dosarele privind procesele aflate pe rol au fost predate de martorul Leți Octavian și de acuzată inculpatului Roșu Robert Mihăiță, încă din perioada discuțiilor preliminare încheierii contractului de cesiune de drepturi.

Mai mult, preluarea contractului de mandat nu este justificată nici raportat la activitățile ulterioare ce ar putea fi întreprinse de S.C. Ilko Star S.R.L. în baza mandatului nerevocat, având în vedere că de acțiunile în justiție și procedurile administrative urma să se ocupe cesionarul, prin intermediul unei firme de avocatură renumite (TZA), astfel că acordarea asistenței de specialitate și de reprezentare în cadrul unor proceduri administrative sau judiciare, chiar începute, nu mai subzistă.

Nu în ultimul rând, se constată că avocatul Leți Octavian și martora Cuniță Mihaela au desfășurat activități pentru inculpatul Al României Paul şi SC Ilko Star SRL până la momentul încheierii contractului de cesiune de drepturi din 21.09.2006 și, respectiv, 1.11.2006 (în condițiile în care societatea nu avea ca obiect de activitate prestarea de servicii juridice, aspect confirmat chiar de inculpata Păvăloiu) Nela).

Totodată, din declarațiile martorului Poenaru Liviu rezultă că acesta l-a reprezentat pe inculpatul Al României Paul Philippe în procedurile judiciare și administrative, anterior încheierii contractului de mandat cu SC Ilko Star SRL, activități pentru care nu a fost plătit de inculpat, însă nu a fost menționat în contractul de cesiune de drepturi, deși a purtat o discuție, în vara anului 2006 cu Truică Remus, dar nu s-a stabilit ceva concret și nici nu a fost recompensat ulterior pentru activitatea prestată în calitate de avocat (filele 547-551 vol.7 d.u.p., 84-86 vol.20 dos.inst. fond și 4-8, vol.7 dos. inst. apel).

De altfel, din probele administrate în cauză se constată că singura obligație respectată de cesionar privind plățile către cedent a fost cea legată de remiterea avansului de 4 milioane de euro, deși pe parcursul derulării contractului cele două imobile Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa au fost recuperate și, apoi, vândute către Reciplia, iar, ulterior, o parte dintre acestea unor terțe persoane, fără, însă, ca cedentul să primească sumele ce i se cuveneau potrivit convenției.

Deși, inițial, negocierile s-au realizat între inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe, participând la ele și Roșu Robert Mihăiță, ceilalți membri ai grupului, asociați ai Reciplia SRL (Tal Silbestein și Steinmetz Benyamin, mai puțin inculpatul Moshe Agavi), au cunoscut toate demersurile realizate de Truică

Remus (astfel, prin procura din 14.09.2006 l-au împuternicit pe acesta să reprezinte interesele Reciplia SRL), context în care s-a semnat primul contract din 21.09.2006, cânda fost prezent și David Barnett, care reprezenta grupul de firme controlat de Steinmetz Benyamin, și s-a solicitat firmei de avocatură TZA efectuarea raportului de due diligence.Ulterior, la data de 1.11.2006, s-a semnat un nou contract de cesiune de drepturi între aceleași părți, care avea același obiect cu cel din septembrie 2006, însă cu clauze mai dezantajoase pentru cedent, modificări de care s-a ocupat inculpatul Roșu Robert Mihăiță în realizarea scopului grupului infracțional organizat (dobândirea drepturilor asupra bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, la care acesta nu era îndreptățit, prin fapte de corupție sau asimilate acestora, și obținerea unor câștiguri fabuloase de către membrii grupării, cu investiții minime).

Faptul că inculpații Truică Remus, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin s-au întâlnit și au purtat discuții legate de modalitatea de constituire a grupului rezultă și din declarațiile martorei Valmar Ioana (filele100-102, vol.7 dup şi fil.37-39 vol.12 dos.inst.fond), care arată că a aflat de la Tal Silberstein, încă din anul 2006 sau 2007, despre faptul că dorește să cumpere bunurile imobile pe care urmează să le dobândească inculpatul Al României Paul, că este și el implicat şi că la acel moment erau în negocieri pentru cumpărarea drepturilor. Martora a precizat că îl cunoaște pe Tal Silberstein prin prisma funcției deținute de acesta, consilier al fostului soț, prim ministru al României la acel moment (Călin Popescu Tăriceanu). Deși martora nu își amintește cu exactitate data când aflat de la Tal Silberstein aceste informații, ele nu pot fi plasate în timp decât la momentul realizării negocierilor pentru încheierea contractului de cesiune de drepturi date fiind împrejurările relatate de inculpat martorei, respectiv că se află în negocieri pentru cumpărarea drepturilor.

Încă de la momentul **constituirii grupului infracțional organizat la data de 1.11.2006,** inculpatul Roșu Robert Mihăiță a creat convingerea inculpatului Al României Paul că inculpatul Truică Remus îl poate ajuta în demersurile privind retrocedarea imobilelor și s-a implicat în activitatea grupului pentru realizarea scopului pentru care a fost constituit, respectiv obținerea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe (deși existau unele impedimente legale pe care acesta le cunoștea), care urmau a fi vândute către SC Reciplia (modalitatea de dobândire a bunurilor a fost disimulată de membrii grupării prin încheierea în formă autentică a unor acte de vânzare cumpărare pentru o parte din imobilele obținute urmare activității infracționale desfășurate de grupul infracțional organizat, aspecte ce vor fi analizate la infracțiunile de spălarea banilor).

Referitor la activitatea desfășurată de inculpații care au constituit grupul infracțional organizat și relațiile dintre aceștia și ceilalți inculpați care au aderat ulterior la grup, se constată că, în perioada 2006-2010, **inculpatul Truică Remus** a ținut legătură între membrii grupului infracțional și cumpărătorul de influență, fiind realizate mai multe întâlniri, de regulă, la biroul inculpatului Roșu Robert Mihăiță, unde inculpatul Al României Paul primea asigurări de la ceilalți doi inculpați că s-a acționat pentru dobândirea bunurilor revendicate și urmează să-și primească banii în cel mai scurt timp.

Relevantă în acest sens este declarația inculpatului Al României Paul Philippe din 11.12.2015, în care a precizat că i s-a spus de către Truică Remus că, fără ajutorul lor, nu poate obține niciun bun, i s-a promis că urma să primească banii în scurt timp pentru unul dintre imobile revendicate, cu referire la Ferma Regală Băneasa, și i s-a cerut să accepte procentul de 80% din valoarea acestui bun pentru S.C. Reciplia S.R.L., fiind asigurat de Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță că totul se rezolvă.

În același sens este și declarația martorei A României Lia, în care confirmă că, la una dintre întâlniri, li s-au dat asigurări că se vor face demersuri pentru obținerea bunurilor, iar, pe timpul derulării contractului, Truică Remus le-a spus că a vorbit cu primarul din Snagov și că se va rezolva problema, că îl va ajuta și Tăriceanu, precum și faptul că a vorbit cu directorul Institutului de Cercetare de la Băneasa, pe care l-a prezentat ca un om dificil, dar care ar fi mulțumit cu niște excursii, cu referire la Monaco, de care se va ocupa Truică personal. Martora a mai arătat că Truică Remus a făcut referire la Roșca Stănescu Sorin, un prietenul de-al său și le-a comunicat să nu își facă griji, pentru că de acum încolo ziarul acestuia nu îi va mai ataca.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe şi martora A României Lia Georgia au retractat sau nuanțat în declarațiile ulterioare anumite aspecte legate de împrejurarea că li s-ar fi promis folosirea influenței de către membrii grupului infracțional în lumea politică pentru obținerea bunurilor revendicate, aspectele relatate inițial de cei doi în cursul urmăririi penale, cu elemente de detaliu asupra unor împrejurări faptice, nu pot fi ignorate de organele judiciare, cu atât mai mult cu cât se coroborează cu alte mijloace de probă, după cum se va arăta în continuare. Totodată, poziția martorei A România Lia Georgia în fața instanței de apel este justificată și de calitatea de inculpat și acuzațiile aduse lui Al României Paul Philippe, soțul martorei.

Faptul că inculpatul Truică Remus își făcea cunoscute relațiile și că avea intrări peste tot este confirmat și de martorul Dimofte Radu, în declarația din 22.06.2016 (filele 60-70, vol.7 d.u.p.), în care arată că, atunci când a discutat cu Truică Remus despre dreptul "prințului Paul" de a obține acele bunuri, acesta l-a asigurat că firma de avocați S.C.A. TZA a verificat asta, dar şi că ***el are intrări peste tot***, percepția martorului fiind că se referea și la cele două bunuri ce făceau obiectul contractului.

Şi martorul Poenaru Liviu a arătat că, în calitate de avocat, l-a reprezentat pe Al României Paul Philippe în mai multe procese, începând cu anul 2003, iar la un moment dat a aflat de la A României Lia Georgia că Păvăloiu Nela este cunoscută în lumea politică și martorul a perceput că aceasta i-a făcut cunoștință prințului cu Truică Remus ***care, în opinia sa, a rezolvat tot.*** Şi inculpatul Al României Paul i-a spus martorului că a găsit pe cineva care este în stare să-l conecteze cu oameni politici importanți și are astfel influență pentru soluționarea cererilor sale de revendicare, în acest sens martorul s-a întâlnit cu Păvăloiu Nela căreia i-a predat dosarele, aceasta promițându-i și un onorariu. La două sau trei săptămâni, Al României Paul Philippe l-a trimis la o întâlnire cu Truică Remus pentru a discuta despre onorariul martorului, dar nu au stabilit nimic concret, la un moment dat

acesta a fost sunat de cineva, iar după încheierea convorbirii i-a comunicat martorului că urmează să ia masa cu Tăriceanu. Martorul a mai precizat că inculpatul a dorit să îi prezinte avocații care îl vor reprezenta în continuare, context în care l-a cunoscut pe inculpatul Roșu Robert Mihăiță. (filele 547-554, vol.7 d.u.p., 84-86 dos inst. fond și 4-8, vol.7 dos inst. apel)

Inculpatul Truică Remus a ştiut că inculpatul Al României Paul Philippe nu era persoană îndreptățită la restituirea bunurilor revendicate de acesta, nu doar din concluziile raportului de due diligence și informațiile comunicate de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, ci și din demersurile întreprinse în mod direct. Astfel, pentru a se asigura că reprezentanții Casei Regale nu vor acționa împotriva intereselor grupului infracțional organizat, date fiind acțiunile formulate de Al României Paul Philippe împotriva deciziilor administrative de restituire în favoarea Regelui Mihai I a Castelului Peleș, a domeniilor Sinaia, Azuga și Predeal, precum și depunerea în instanță a Deciziunii nr.1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, inculpatul Truică Remus a organizat în cursul lunii mai/iunie a anului 2007 o întâlnire cu reprezentații Casei Regale, la care au participat martorul Vasiliu Adrian, Truică Remus, Tal Silberstein și un avocat din cadrul casei de avocatură TZA, posibil inculpatul Roșu Robert Mihăiță.

Întâlnirea este confirmată de martorul Vasiliu Adrian care a arătat că, cu acea ocazie, Tal Silberstein sau Truică Remus au invocat, fără a prezenta vreo dovadă, calitatea lor de cesionari ai drepturilor inculpatului Al României Paul. Discuțiile au fost purtate, în general, între martorul Vasiliu Adrian și Truică Remus si au vizat atât posibilitatea de rezolvare a disensiunilor dintre părți generate de promovarea acțiunilor în justiție de către Al României Paul Philippe, dată fiind și depunerea la dosarele aflate pe rol a Deciziunii nr. 1/1941 (chestiune ridicată de martorul Vasiliu), cât și propunerea de revendicare comună a anumitor imobile (formulată de Truică Remus), ce a fost, însă, respinsă ferm de reprezentanții Casei Regale. În plus, martorul Vasiliu i-a atenționat pe reprezentanții inculpatului Al României Paul Philippe că nu toate bunurile ce se dorea a fi solicitate în comun „erau revendicabile”, dar și că, potrivit hotărârii Înaltei Curți de Casație și Justiție din anul 1941, Pădurea Snagov nu a aparținut în mod legal regelui Carol al II-lea, Truică Remus replicându-i, însă, că „asta e problema lor”, că au cumpărat drepturile de la Al României Paul Philippe şi că i-au dat acestuia 2 milioane de euro și decid cu privire la revendicări. (filele 18-22, 56-58 și 69-72, vol.6 d.u.p., 123-14 dos. inst. fond)

Implicarea inculpatului Truică Remus în activitatea grupului infracțional organizat este dovedită și de împrejurarea că, deși cunoștea despre existența Deciziunii nr. 1/1941, a întreprins mai multe demersuri pentru a se realiza punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului cu vegetație forestieră situat în Snagov, apelând în acest sens, prin intermediul inculpatului Mușat Apostol, la șeful Direcției Silvice Bucureşti, Capanu George, după care a intervenit la directorul tehnic, inculpatul Chiriac Theodor.

Relevante în acest sens sunt depozițiile constante ale martorului Capanu George, care se coroborează cu declarațiile inculpatului Mușat Apostol.

Continuarea demersurilor inculpatului Truică Remus pentru a se realiza punerea în posesie a inculpatului Al României Paul, prin intermediul lui Chiriac Theodor, sunt confirmate de depozițiile martorilor Cucu Ionuț, care a arătat că ultimul era prieten cu primarul din Snagov și cu inculpatul Truică Remus, relatând o împrejurare concretă în care cel din urmă s-a așezat la masa lor și a purtat o discuție amicală cu Chiriac (filele 86-92, vol.7 d.u.p.), şi Aparaschivei Relu Cristian, care a aflat de la omul de încredere al lui Truică Remus că acesta este prieten cu Chiriac Theodor, care îl vizitează des la Snagov, și că orice problemă care ține de Romsilva o rezolvă cu Chiriac (filele 260-314, vol.7 d.u.p.). În plus, inculpatul Mușat Apostol a arătat că i-a comunicat lui Chiriac Theodor că Truică Remus vrea să se întâlnească cu el, lucru care s-a și realizat, conform celor relatate de Chiriac.

Urmare demersurilor efectuate de inculpatul Truică Remus în realizarea scopului grupului infracțional organizat, la data de 26.06.2007, inculpatul Chiriac Theodor, în calitate de director, a transmis o adresă către Ocolul Silvic Snagov pentru a-l pune în posesie pe Al României Paul Philippe pe suprafața de 10 ha pădure în zona Fundul Sacului.

Ulterior, după emiterea de către Prefectura Ilfov a hotărârii nr.1156/ 7.07.2006, înlocuită, ulterior, cu hotărârea nr. 661 din 2 martie 2007, la data de 26.06.2007 a fost întocmit procesul verbal de punere în posesie a inculpatului Al Românei Paul Philippe, pe suprafața de 10 ha teren forestier, în zona Snagov.

La procedura de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe, a participat din partea casei de avocatură TZA martorul Ene Mihail care a arătat că fost trimis de Roșu Robert Mihăiță, iar la Primăria Snagov, pe lângă membrii comisiei constituite în acest scop, mai era și inculpatul Truică Remus (filele 365-369, vol.7 d.u.p.). Prezența lui Truică Remus la momentul punerii în posesie a fost susținută și de martorul Cucu Ionuț, care a arătat că în biroul primarului a rămas Truică Remus și, deși nu i-a comunicat primarului Mușat Apostol că se va realiza punerea în posesie în acea zi, acesta știa, fapt ce dovedește că erau organizați, referindu-se la persoanele interesate de obținerea terenului.

La scurt timp după obținerea Pădurii Snagov, activitățile inculpatului Truică Remus au vizat transferul bunului din proprietatea Reciplia în patrimoniul său ori al altor persoane, interpuși ai acestuia, pentru ca, ulterior, inculpatul să obțină, în parte, folosul acestor terenuri, astfel cum se va dezvolta cu ocazia analizării infracțiunii de spălare a banilor.

Implicarea inculpatului Truică Remus în realizarea scopului grupului infracțional organizat rezultă și din activitățile întreprinse de acesta în legătură cu retrocedarea Fermei Regale Băneasa. Astfel, după ce a aflat că Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a solicitat completarea dosarului administrativ cu înscrisuri, inculpatul a întreprins demersuri pentru a obține în mod fraudulos retrocedarea Fermei Regale Băneasa, aspecte ce vor fi prezentate pe larg cu ocazia analizării infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, în forma complicității, ce a fost reținută în sarcina acestuia.

Sub acest aspect, se constată că, pentru a obține retrocedarea Fermei Regale Băneasa, cunoscând opoziția A.S.A.S. și I.C.D.P.P., inculpatul Truică Remus a

intrat în legătură cu directorul institutului, Horia Iliescu, căruia i-a oferit anumite avantaje materiale, iar, ulterior, prin intermediul acestuia, a reuşit să obţină o soluţie favorabilă din partea consiliului de administraţie. La una dintre întâlnirile realizate cu directorul Institutului a participat şi inculpatul Tal Silberstein, care a fost prezentat ca fiind consilierul de imagine al lui Tăriceanu la acel moment.

Referitor la acest aspect, martorul Oancea Florin a arătat că a fost chemat în biroul directorului Horia Iliescu, unde i-au fost prezentaţi inculpaţii Truică Remus şi Tal Silberstein, despre care a aflat cu acea ocazie că este consilierul de imagine a lui Tăriceanu. La câteva luni după întâlnire, martorul şi-a dat seama că cei doi au venit pentru a impresiona şi a-şi arăta nivelul de influenţă.

După obţinerea Fermei Regale Băneasa, pe fondul nemulţumirilor inculpatului Al României Paul Philippe, dar şi al conflictului cu factorii decizionali ai grupării (inculpaţii Steinmetz Benyamin şi Tal Silberstein) generat de reproşurile acestora privind efectuarea unor investiţii mari, dar fără rezultate concrete şi însuşirea unor sume de bani de către inculpatul Truică Remus, acesta din urmă şi-a cedat părţile sociale martorului Radu Dimofte, care a intrat în acţionariatul Reciplia LTD, prin intermediul societăţii Dorbell, astfel cum s-a arătat anterior.

În consecinţă, contrar susţinerilor inculpatului Truică Remus, ansamblul probator administrat în cauză face dovada că acesta a constituit, la data de 1.11.2006, împreună cu Tal Silberstein, Steinmetz Bennyamin şi Roşu Robert Mihăiţă, grupul infracţional organizat, la care au aderat ulterior şi inculpaţii Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Mateescu Lucian Claudiu, după cum se va arăta în continuare, în scopul dobândirii bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, printre acestea aflându-se Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, scop care a fost realizat prin acţiunile ilicite întreprinse de inculpat şi care se circumscriu unor fapte de corupţie sau asimilate acestora (trafic de influenţă, dare de mită, complicitate la abuz în serviciu cu consecinţe deosebit de grave).

Aşa cum rezultă din probele administrate în cauză, grupul infracţional organizat a fost constituit la data de 1.11.2006, odată cu semnarea contractului de cesiune de drepturi dintre Al României Paul Philippe şi SC Reciplia SRL, persoanele implicate fiind inculpatul Truică Remus, care reprezenta societatea în baza împuternicirii din 14.09.2006 dată de reprezentanţii firmei, Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin şi inculpatul Roşu Robert Mihăiţă, care trebuia să creeze aparenţa de legitimitate şi legalitate a acţiunilor membrilor asocierii în realizarea scopului pentru care aceasta a fost creată, respectiv obţinerea bunurilor revendicate de Al României Paul în condiţiile în care toţi aceştia au cunoscut că cel din urmă nu era îndreptăţit la retrocedare (nefinalizarea procedurii de exequatur, existenţa Deciziunii nr 1/1941, lipsa unor documente care să susţină cererile şi notificările formulate de inculpatul Al României Paul în baza Legii nr. 10/2001 şi a Legii nr. 247/2005 etc.).

În cadrul grupului ierarhia era stabilită, aşa cum s-a arătat, prin raportare la investiţia financiară făcută de inculpaţi în realizarea scopului pentru care a fost constituit, rolul de lider revenind inculpatului Steinmetz Benyamin, care coordona

activitatea celorlalți membri prin intermediul omului său de încredere, inculpatul Tal Silberstein, ce ținea legătura și transmitea informațiile către inculpații Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță și, ulterior, către ceilalți membri care au aderat la grupul infracțional organizat.

Existența unor ierarhii și structuri organizate în care fiecare dintre membrii grupului aveau roluri bine determinate este dovedit și de faptul că atunci când inculpatul Truică Remus și-a însușit o parte din bani și din terenul forestier situat în Pădurea Snagov, a fost nevoit să părăsească asocierea, locul acestuia fiind luat de Tal Silberstein, care a început să se implice mai mult, anumite activități desfășurate de Truică fiind preluate şi de inculpatul Andronic Dan Cătălin, care a aderat la grupul infracțional în cursul anului 2007.

De asemenea, cu ocazia unei întâlniri pe yahtul lui Steinmetz Benyamin, în Franța, la care au participat martorii Radu Dimofte şi Bejenaru Andrei, se discuta despre modalitatea în care inculpatul Truică Remus a luat bani de la evrei și Pădurea Snagov, pentru care s-a realizat punerea în posesie, iar percepția martorilor a fost că Tal Silberstein îi prezenta lui Steinmetz Benyamin un raport cu privire la acțiunile întreprinse de acesta împreună cu Truică Remus.

Totodată, împrejurarea că, încă de la început, s-a ținut ascunsă identitatea lui Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein, membri ai grupului și asociați în cadrul SC Reciplia SRL, rezultă din faptul că despre cei doi inculpatul Al României Paul Philippe a aflat după un an de la încheierea contractului de cesiune de drepturi, ceea ce confirmă rolul superior, decizional, pe care l-au avut în ierarhia grupului și în raporturile cu ceilalți membri ai asocierii infracționale.

Relevantă sub acest aspect este discuția relatată de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu în cursul urmăririi penale, pe care a purtat-o cu inculpatul Andronic Dan Cătălin prealabil acceptării ofertei făcute de Tal Silberstein de a realiza o evaluare a terenurilor ce făceau obiectul contractului de cesiune, şi în care inculpatul Andronic i-a spus că Tal trebuie să facă respectiva evaluare pentru ***"șeful cel mare", cu referire la Steinmetz Benyamin.***

De asemenea, atunci când în presă apăreau articole nefavorabile privindu-l pe inculpatul Steinmetz Benyamin, în care numele lui era legat de procedurile de retrocedare formulate de Al României Paul Philippe sau de acțiunile lui Truică Remus, chiar și după plecarea acestuia din grup, despre care afla, de regulă, prin intermediul inculpatului Andronic Dan, Tal Silberstein se preocupa de găsirea unei soluții pentru a anihila efectele acestor investigații de presă, un mesaj identic fiind trimis către membrii grupării și de David Barnett, avocatul grupului de firme controlat de Steinmetz Benyamin.

Existența unui grup infracțional bine organizat este confirmată și de martora Alexandroiu Mihaela care, atunci când a aflat despre vânzarea Pădurii Snagov și obținerea terenului de la Ferma Regală Băneasa, precum și de termenii contractului de cesiune de drepturi încheiat de inculpatul Al României Paul Philippe, i-a spus acestuia că situația în care se află este ***rezultatul unui plan bine orchestrat şi că a fost o acțiune bine organizată de membrii grupării***.

Și inculpatul Al României Paul Philippe face trimitere la ***"cei din grup"*** în declarația dată în fața instanței de apel în 10.11.2020, precizând că se referea la

cetățenii israelieni şi la avocații din cadrul casei de avocatură TZA, toți cunoscându-se, inclusiv cu inculpatul Truică Remus.

Toate aceste elemente probatorii dovedesc constituirea grupului infracțional organizat la data 1.11.2006 de către inculpații Truică Remus, Tal Silberstein, Benyamin Steinmtez şi Roșu Robert Mihăiță, existența acestuia în timp raportat la acțiunile întreprinse de membrii care l-au constituit şi a celor care au aderat la acesta (în perioada 2006-2013), legătura dintre membrii grupului care se cunoşteau şi se ajutau între ei, faptul că exista o ierarhie recunoscută de inculpați, activitățile fiind efectuate doar cu acordul celor din palierul de conducere, precum şi scopul constituirii grupului, constând în obținerea pe căi ilicite a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, la care acesta nu era îndreptățit potrivit legii.

Prin urmare, susținerile inculpatului Truică Remus, cu ocazia dezbaterilor, că nu exista un grup infracțional organizat, ci doar un parteneriat al asociaților SC Reciplia SRL, în realizarea activităților impuse de clauzele contractului de cesiune de drepturi, care era unul legal, nu pot fi primite. Probele administrate au dovedit că activitățile întreprinse de inculpat, de constituire la data de 1.11.2006 a unui grup infracțional organizat al cărui scop a fost dobândirea, prin săvârşirea unor infracțiuni de corupție şi asimilate acestora, a unor bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul, urmată de desfăşurarea mai multor acțiuni în interesul grupului, până în anul 2010, se circumscriu infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art. 7 din Legea nr. 39/2003, ce constituie pentru inculpat legea penală mai favorabilă şi în baza căruia va fi condamnat.

Înalta Curte constată că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art.122 alin.2 C.pen. (1969), termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, inculpatul Truică a constituit grupul infracțional la 1.11.2006 şi a desfăşurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2010, când a părăsit asocierea infracțională, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art.122 alin. 1 lit.b Cod penal (1969), de 10 ani, ce nu era împlinit la data la care s-a dispus față de inculpat efectuarea în continuare a urmăririi penale.

Analiza acuzațiilor aduse **inculpatului Roşu Robert Mihăiță** în privința constituirii grupului infracțional organizat are ca punct de plecare situația demersurilor pe care Al României Paul le făcuse până în anul 2006 pentru obținerea unor bunuri ce susținea că aparţinuseră fostului rege Carol al II-lea şi pe care le revendicase în calitate de nepot al acestuia, pe care pretindea că o avea.

Deşi a apelat la mai mulți avocați pentru inițierea unor proceduri administrative şi judiciare, în vara anului 2006 inculpatul nu reuşise să obțină vreun bun, cu excepția Pădurii Snagov, pentru care nu se realizase, însă, punerea în posesie.

Dincolo de lipsa resurselor materiale pentru susținerea acestor demersuri (onorarii de avocat), inculpatul Al României Paul a realizat că, pentru obținerea bunurilor dorite nu sunt suficiente acțiunile legale, efectuate deja de avocații săi şi că are nevoie de oameni cu putere şi influență, care pot accelera şi duce la bun sfârşit aceste demersuri.

Nu este lipsit de interes faptul că inculpatul Al României Paul Philippe ştia de la avocații săi, aşa cum se va arăta, că existau impedimente legale pentru obținerea bunurilor ce susținea că aparținuseră fostului rege Carol al II-lea.

În aceste condiții, prin mijlocirea inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Al României Paul l-a cunoscut pe inculpatul Truică Remus, care a pretins că poate să-i obțină aceste bunuri prin influența pe care o avea la toate nivelurile, în schimbul unor procente din bunurile restituite.

Deşi această înțelegere cu vădit caracter infracțional s-a realizat aparent doar între inculpații Truică Remus şi Al României Paul Philippe, în realitate cel dintâi a discutat în perioada august-septembrie 2006 despre această "oportunitate de afacere" cu inculpatul Benyamin Steinmetz, pe care l-a cunoscut prin intermediul lui Tal Silberstein.

Astfel, cei trei inculpați au fost conştienți de profiturile uriaşe pe care le pot realiza prin implicarea în această afacere, care le asigura accesul la zeci de imobile care ipotetic aparținuseră fostului rege Carol al II-lea, dar nu numai (a se vedea situația Castelului Peleş), întrucât după obținerea lor, acestea puteau fi vândute în schimbul unor sume de bani importante sau puteau face obiectul altor investiții imobiliare derulate chiar de inculpați.

Obiectivul principal era, aşadar, obținerea acestor bunuri, iar pentru aceasta cei trei inculpați ştiau că au puterea necesară, nu doar financiară, ci şi la nivel relațional, putând obține aceste bunuri inclusiv prin influențe exercitate asupra funcționarilor aflați la diverse instituții și care aveau putere decizională în anumite domenii de care inculpații erau interesați.

În acest context, sunt de reținut conexiunile reale pe care inculpatul Tal Silberstein le avea la cel mai înalt nivel politic, în condițiile în care desfăşura activități de consultanță politică pentru prim ministrul şi preşedintele României, al căror ajutor, sub o formă sau alta, putea fi eventual pus în discuție.

De esența înțelegerii inițiale a celor trei inculpați, stabilită în vara-toamna anului 2006, a fost ascunderea implicării celor doi cetățeni israelieni în această afacere, care nu urma să se realizeze "la vedere", pentru a nu atrage atenția asupra adevăraților beneficiari ai afacerii. În acest sens, s-a convenit utilizarea unei societăți-paravan, SC Reciplia SRL, pe care aceştia însă o controlau "din umbră", prin intermediul societăților care dețineau capitalul (părțile sociale) acesteia şi pe care tot ei urmau să o finanțeze, asigurând resursele necesare obținerii bunurilor dorite.

În plus, potrivit aceleiași înțelegeri, interfața societății în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe urma a fi asigurată doar de inculpatul Truică Remus, care avea să poarte "negocierile" cu cel dintâi, în sensul promisiunii că bunurile dorite de acesta pot fi obținute prin influența şi puterea pe care "ei" o au. Prețul pe

care inculpatul Al României Paul urma să-l plătească era o cotă-parte din bunurile obținute (50% sau chiar 80%, în funcție de importanța bunurilor).

Aşa cum a reținut şi judecătorul fondului, această înțelegere de tip infracțional (cumpărare/vânzare de influență) s-a concretizat în contractul încheiat la 1.11.2006, care a fost redactat de inculpatul Roşu Robert, avocat partener în cadrul casei de avocatură S.C.A. Țuca Zbârcea şi Asociații (S.C.A. TZA).

Implicându-se în acest proiect, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a asigurat interfața juridică şi a dat aparența de legalitate a întregului demers, coordonând aspectele legale şi implicându-se ulterior, prin demersuri efective, în obținerea bunurilor.

În calitatea pe care o avea, inculpatul Roşu Robert Mihăiță ştia care sunt punctele nevralgice ale afacerii din punct de vedere juridic, aspecte care sunt probate de raportul de due diligence întocmit mai înainte de încheierea contractului.

Astfel:

- la acel moment nu fusese obținută hotărârea de exequatur, pe baza căreia să se stabilească legătura de rudenie dintre inculpatul Al României Paul şi fostul rege Carol al-II-lea, prin intermediul tatălui său, Carol Mircea;

- demersurile administrative de obținere a bunurilor fuseseră făcute de inculpatul Al României Paul în nume propriu, deşi tatăl său Carol Mircea fusese în viață la acel moment, iar termenele maxime în care acestea au putut fi făcute erau depășite (s-a împlinit la data de 14.02.2002 pentru imobilele solicitate pe Legea nr. 10/2001 şi la data de 30.11.2005 pentru cele revendicate pe Legea nr.247/2005);

- unele imobile fuseseră revendicate în mod greşit pe Legea nr. 10/2001 (a se vedea situația fostei Ferme Regale Băneasa);

- existau probleme în legătura cu dovada dreptului de proprietate (a se vedea Pădurea Snagov, dar şi alte bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul);

- actele în dovedirea calității de persoană îndreptățită (moştenitor) erau insuficiente sau fuseseră emise în baza unei hotărâri judecătoreşti care nu mai era în ființă (nu exista o hotărâre de exequatur definitivă şi irevocabilă, cauza fiind la acel moment rejudecată de prima instanță).

Astfel, în email-ul pe care l-a adresat avocaților din cadrul S.C.A.TZA în vederea efectuării raportului de due diligence, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a menționat explicit: *"Nu avem în mod evident destule documente. Intuiesc că LDDR (n.n- Legal Due Diligence Reciplia) va fi plin de rezerve."* (fil.427, vol.30 d.u.p.)

Cu toate acestea, contractul a fost încheiat, riscurile enumerate urmând a fi surmontate prin activitățile desfăşurate ulterior de membrii grupului.

Aşa cum se va vedea, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a modificat contractul încheiat inițial, la 21.09.2006, în sensul dorit de membrii grupării, asigurând, pe de o parte, ascunderea lor (prin inserarea unei clauze neobişnuite pentru un contract de cesiune de drepturi, în sensul posibilității continuării demersurilor pe numele cedentului), iar pe de altă parte, creând mecanismul (încheierea unor antecontracte, procuri) prin care bunurile obținute urmau să ajungă, în final, la adevărații beneficiari.

Această interfață juridică urma a fi răsplătită de societatea paravan Reciplia SRL, adică de inculpații Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Truică Remus, prin plata unui procent de 2% din valoarea de piață a bunurilor obținute, sub forma unui onorariu de succes.

Şi după semnarea contractului, inculpatul Truică Remus a continuat să fie principalul contact cu inculpatul Al României Paul Philippe, iar legătura cu inculpatul Roşu Robert Mihăiță a fost stabilită atât prin intermediul inculpatului Truică, cât şi al inculpatului Tal Silberstein ori a avocatului David Barnett, ca reprezentant al inculpatului Benyamin Steinmetz.

Interacțiunile directe ale inculpatului Al României Paul Phlippe cu ceilalți membri ai grupului, în principal, cu inculpatul Truică Remus, dar şi cu Roşu Robert Mihăiță, au fost sporadice, acesta aşteptând să obțină bunurile promise şi contravaloarea acestora conform cotelor înscrise în contract.

Această împrejurare nu poate conduce însă la concluzia că singura persoană implicată în această afacere a fost inculpatul Truică Remus, în condițiile în care acesta era doar o parte a unui proiect care îi implica în mod direct şi pe inculpații Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz. Mai mult, o asemenea concluzie este ilogică, în condițiile în care, aşa cum corect a reținut şi judecătorul fondului, societatea paravan Reciplia a fost găsită vinovată de săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, întrucât inculpatul Truică Remus a acționat în numele şi în interesul acesteia.

În mod evident, societatea Reciplia nu era a inculpatului Truică Remus, ci acesta doar a fost mandatat, în fapt, de inculpații Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz şi, în drept, de administratorul ei, Sandra Merloni Horemas, să o reprezinte în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe, inclusiv la încheierea contractului.

Mai mult, aşa cum s-a arătat, implicarea inculpatului Truică în traficul de influență exercitat asupra inculpatului Al României Paul Philippe s-a făcut cu acceptul inculpaților Tal Silberstein şi Benyamin Steinmetz, negocierile contractului care a mascat de fapt traficul de influență fiind desfăşurate în baza acordului prealabil al celor doi.

De altfel, aşa cum rezultă din probatoriul administrat în cauză, chiar dacă inculpatul Truică Remus şi-a afirmat influența în fața inculpatului Al României Paul Philippe, el s-a prezentat ca fiind o parte a unui întreg, ceea ce şi era, în realitate, dovadă fiind pluralul folosit atât în discuțiile cu acesta ("***ei*** *au spus că vor rezolva foarte repede", "****ei*** *au acces inclusiv la Curte Supremă*"), cât şi cu alte persoane (a se vedea discuția cu martorul Vasiliu Adrian, avocatul fostului rege Mihai, căruia inculpatul Truică i-a replicat că "*asta e problema* ***lor***", atunci când martorul le-a atras atenția celor prezenți - de față fiind şi inculpații Tal Silberstein şi Roşu Robert - că Pădurea Snagov, în stăpânirea căreia voiau să intre, nu aparținuse lui Carol al II-lea).

Cu alte cuvinte, încheierea contractului din 1.11.2006 nu a fost afacerea privată a inculpatului Truică, iar beneficiul negociat de acesta a fost pentru societatea paravan Reciplia SRL, iar nu pentru el personal. Împrejurarea că acesta a obținut ulterior şi beneficii personale, intrând în proprietatea unor părți din

bunurile obținute în mod ilegal, nu are relevanță din perspectiva intenției inițiale cu care acesta a acționat, respectiv în beneficiul societății Reciplia şi a inculpaților Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein care se aflau în spatele ei, căci obținerea unor beneficii personale era condiționată şi consecutivă obținerii bunurilor de către societatea Reciplia.

De aceea, situația inculpatului Truică Remus nu poate fi disociată de cea a celorlalți parteneri de afacere, în condițiile în care aceştia s-au aflat permanent în contact, iar beneficiile acțiunilor inculpatului Truică Remus erau, de fapt, ale tuturor persoanelor implicate.

Prin urmare, încheierea contractului de cesiune din 1.11.2006 nu numai că a consfințit infracțiunile de trafic şi cumpărare de influență săvârşite de inculpații Truică Remus şi Al României Paul Philippe cu ocazia discuțiilor purtate anterior, aşa cum a reținut instanța de fond, ci a reprezentat baza juridică a înțelegerii ilicite stabilite între inculpații Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Truică Remus, care avea ca scop dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârşirea unor infracțiuni de corupție sau asimiliate acestora (cum este abuzul în serviciu, incriminat de Legea nr.78/2000), care, aşa cum o dovedesc probele de la dosar, şi cum se va arăta în continuare, au şi fost ulterior comise efectiv, atât în cazul restituirii Pădurii Snagov (infracțiunile de dare/luare de mită în relația Truică/Reciplia - Chiriac Theodor săvârşite în legătură cu punerea în posesie), cât şi a fostei Ferme Regale Băneasa (infracțiunile de dare/luare de mită în relația Truică - Iliescu Horia, directorul Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, dar şi de abuz în serviciu prev.de art.13^2 comisă de inculpații Roşu, Truică, Dicu, Gheorghiță Dragomira, ambele în legătură cu restituirea propriu-zisă a fostei Ferme Regale Băneasa).

Or, aparența de legalitate a acestei înțelegeri ilicite a fost asigurată de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, în calitatea sa de avocat la S.C.A.TZA, care a introdus clauze menite nu doar să securizeze poziția Reciplia (adică a inculpaților Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Truică) în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe, ci să asigure ascunderea implicării acestora, mai ales în relația cu autoritățile administrative şi/sau judiciare care urmau să decidă asupra revendicărilor acestui din urmă inculpat.

De aceea, constituirea grupului infracțional organizat a avut loc odată cu redactarea de către inculpatul Roşu Robert Mihăiță a contractului din 1.11.2006 şi semnarea acestuia, pentru societatea Reciplia, de către inculpatul Truică Remus, care a reprezentat interfața grupării infracționale în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe.

Chiar dacă acordul de voință între cumpărătorul şi traficantul de influență, care marchează consumarea celor două infracțiuni de corupție săvârşite de inculpații Al României Paul Phlippe şi Truică Remus, s-a realizat mai înainte de încheierea contractului de cesiune, cu ocazia întâlnirilor inițiale care au avut loc doar între cei doi inculpați, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a participat, alături de aceştia, la mai multe negocieri prealabile încheierii contractului şi, mai mult, a întărit convingerea cumpărătorului de influență că promisiunile făcute anterior de inculpatul Truică

Remus, referitoare la modalitatea în care vor fi obținute bunurile revendicate, vor fi îndeplinite.

Implicarea inculpatului Roşu Robert Mihăiță în discuțiile premergătoare încheierii contractului este probată de declarațiile inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela şi ale martorului Aparaschivei Relu Cristian, care atestă prezența acestuia la firma inculpatei din Piața Domenii şi un "circuit" stabilit între inculpații Truică, Roşu şi Păvăloiu.

De asemenea, cu ocazia încheierii contractului, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a asistat la discuțiile purtate la sediul S.C.A. TZA între inculpații Al României Paul şi Truică Remus, ocazie cu care acesta din urmă a reiterat promisiunile făcute anterior, arătând că are conexiunile necesare pentru a recupera Ferma Băneasa într-un timp foarte scurt, justificând astfel procentul de 80% ce revenea societății Reciplia din acest bun. Suplimentar, la această întâlnire, inculpatul Truică le-a spus cumpărătorului de influență şi soției acestuia că "*fără el şi prietenii lui (Tăriceanu, Marcovici, Tal Silberstein) nu vor câştiga niciun bun"*, că "*ei au acces inclusiv la Curtea Supremă" şi că "vom pierde şi procesul de exequatur, având în vedere că soția lui Țuca* (n.n.- unul dintre avocații parteneri ai S.C.A.TZA) *este judecător la Înalta Curte de Casație şi Justiție*", că este prieten cu inculpatul Muşat, primarul localității Snagov, că "*are o relație foarte bună cu oameni din presă, menționând numele lui Dan Andronic şi Roşca Stănescu*" şi că de acum încolo ziarul acestuia din urmă "*nu-i va mai ataca*".

Inculpatul Roşu Robert Mihăiță nu a avut însă doar o conduită pasivă, auzind aceste afirmații ale inculpatului Truică Remus, care erau în mod vădit circumscrise unei infracțiuni de trafic de influență, ci, dimpotrivă, potrivit declarației inculpatului Al României Paul Philippe *"m-a convins Robert Roşu, care mi-a spus că am nevoie de un avocat ca ei pentru a câştiga şi că fără ei nu o să obțin nimic. Că am nevoie de un avocat de care oamenii să se teamă, inclusiv la instanță, şi că avocații "mici" se tem să se lupte cu astfel de oameni puternici. Mi-a spus că au oameni în presă care pot să ajute la imaginea mea care va influența decizia la curte. Mi-a spus că Andronic Dan lucrează cu ei şi că are un trust de presă cu 50 de oameni care poate să ne ajute în acest fel. Mi-a spus, de asemenea, că soția primului ministru Tăriceanu lucrează la firma lor de avocatură, pe care am şi văzut-o apoi de două ori la sediul firmei de avocatură. A vrut să îmi arate astfel că firma lor este puternică, că la ei lucrează oameni importanți. Truică a confirmat cele spuse de Robert Roşu."*, inculpatul Al României Paul Philippe arătând, totodată, că inculpații Remus Truică şi Robert Roşu "*au fost implicați împreună în permanență în acest contract*", dovadă fiind şi faptul că ambii inculpați au fost menționați ulterior, aşa cum se va arăta, într-o plângere penală pe care inculpatul Al României Paul a intenționat să o depună.

În privința inculpatului Roşu Robert Mihăiță, apartenența sa la grupul infracțional organizat este probată de redactarea contractului din 1.11.2006, care a fost asumată explicit de inculpat prin semnătura şi ştampila aplicată la finalul său, cu următorul conținut: "Avocat Robert Mihăiță Roşu, În conformitate cu disp.art.3 alin.1 teza a 3 a din Legea nr.51/1995, atest data, identitatea părților şi conținutul **prezentului act redactat de mine**."

În legătură cu acest contract, este de observat că inculpatul Roşu Robert Mihăiță cunoştea conținutul raportului de due diligence, efectuat la nivelul S.C.A TZA şi transmis la 18.10.2006 atât B.S.G., societate controlată de inculpatul Benyamin Steinmetz, cât şi Reciplia, care sublinia mai multe riscuri sau chiar impedimente în privința obținerii bunurilor vizate de membrii grupului infracțional, cum ar fi inexistența la acel moment a unei decizii de recunoaştere a hotărârii pronunțată de Tribunalul de la Lisabona în anul 1955, împrejurarea că inculpatul Al României Paul formulase notificările în nume propriu, deşi la acel moment tatăl său era în viață, dar şi existența unor semne de întrebare cu privire la dovedirea dreptului de proprietate al fostului suveran cu privire la unele bunuri revendicate.

Cu titlu de exemplu, în cazul Pădurii Snagov, s-a arătat explicit că "*există neclarități*" cu privire la titlul de proprietate al fostului rege Carol al-II-lea, în cazul Viei şi Pepinierei Murfatlar se menționa că aceasta *"nu figurează în Decretul nr.38/1948"* şi că *"nu se poate stabili dacă Carol al II-lea mai avea calitatea de proprietar"* la data naționalizării efectuate prin acelaşi decret, situația fiind identică şi în legătură cu alte bunuri, cum ar fi Moşia Regală Balta Boianu şi Pădurea Vărăşti.

Tot astfel, în cazul terenului de la Scroviştea, în suprafață de 67,14 ha., s-a menționat că acesta nu e prevăzut ca atare în Decretul nr.38/1948, iar pentru suprafețele de 16,38 ha şi 4 ha parc, deşi acestea erau menționate în decret, din documente nu rezulta cum a fost dobândită proprietatea asupra acestora de către fostul rege Carol al-II-lea (fila 32, vol.30 d.u.p.).

În ciuda acestor riscuri şi impedimente, cunoscute de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, acesta a redactat contractul din 1.11.2006, inserând în cuprinsul său inclusiv bunurile menționate anterior cu titlu exemplificativ (la pozițiile 1.11., 1.17. 1.18., 1.19), acestea fiind prevăzute printre cele 22 de imobile pentru care erau în derulare proceduri administrative (pct. I din contract).

Mai mult, în contract s-a prevăzut explicit la art.12 faptul că "cedentul recunoaşte că în prezent ***nu deține toate documentele necesare valorificării drepturilor patrimoniale menționate***" şi că "se obligă ca, pe măsura dobândirii lor şi la cererea cesionarului, să le pună la dispoziție în original sau în copii legalizate", în condițiile în care, în acelaşi articol, s-a prevăzut că cedentul "a prezentat cesionarului la data semnării contractului oricare şi toate documentele sau informațiile pe care le deține cu privire la bunurile ce fac obiectul contractului."

În aceste condiții, este evident că, acceptând încheierea contractului chiar şi în aceste împrejurări, cu consecința investirii unor importante sume de bani, persoanele aflate în spatele Reciplia au avut reprezentarea că toate aceste "dificultăți" vor putea fi surmontate tocmai prin activitățile ilicite pe care urmau să le desfăşoare în continuare, concretizate în săvârşirea unor infracțiuni de corupție sau asimilate acestora, bazându-se în acest sens pe influențele pe care puteau să le exercite, direct sau mediat, asupra funcționarilor învestiți cu soluționarea notificărilor vizând bunurile menționate în contract, în condițiile în care majoritatea bunurilor revendicate se aflau în proceduri administrative de restituire.

Deşi aparent, această concluzie i-ar viza doar pe inculpații Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi Truică Remus, prin conduita pe care a adoptat-o, atât în ce priveşte redactarea contractului, cât şi ulterior, inculpatul Roşu Robert Mihăiță şi-a asumat în deplină cunoştință de cauză acțiunile şi scopul vizat de ceilalți membri ai grupării, el fiind o piesă de bază, alături de inculpatul Truică Remus, în toate demersurile viitoare.

În acest sens, aşa cum s-a arătat anterior, după întocmirea raportului de due diligence şi însuşirea lui de către cei care l-au solicitat, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a operat mai multe modificări ale contractului anterior, din 21.09.2006, de asemenea redactat de inculpat, potrivit mențiunilor de pe ştampila aplicată la finalul lui.

Una dintre cele mai importante a vizat dispozițiile art.7, care au fost completate tocmai pentru a asigura ascunderea implicării inculpaților Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein, care controlau societatea Reciplia, în demersurile ulterioare efectuate în vederea obținerii bunurilor.

Astfel, deşi obiectul contractului îl constituia "transmiterea/cesiunea, fermă şi irevocabilă, cu titlu oneros, fără rezerve", către S.C.Reciplia S.R.L. "a tuturor drepturilor prezente şi viitoare" ale inculpatului Al României Paul cu privire la bunurile imobile individualizate în contract, aflate în proceduri administrative sau juidiciare de restituire a proprietății, ceea ce presupunea subrogarea cesionarului în aceste proceduri inițiate de cedentul Al României Paul, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a modificat conținutul inițial al art.7, care prevedea tocmai această subrogare, inserând un **drept alternativ al cesionarului "de a alege ca cedentul să continue toate aceste proceduri administrative sau judiciare, fără ca cesionarul să se subroge în calitatea procesuală sau de petent a cedentului", situație în care "cedentul va fi, aparent, titularul procedurilor desfăşurate, fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel drepturile transmise/cesionate prin prezentul contract".**

Cu alte cuvinte, rămânea la latitudinea cesionarului dacă se subroga cedentului şi continua demersurile în nume propriu, ca efect al actului de cesiune încheiat, sau "alegea" ca cedentul să continue aceste proceduri judiciare şi administrative, ca şi cum contractul nu ar fi existat, cu precizarea că, în acest ultim caz, cedentul nu va fi titularul real, ci doar aparent al drepturilor revendicate în fața autorităților.

Or, această reformulare a art.7 a fost destinată să ascundă autorităților judiciare şi/sau administrative adevăratul titular al drepturilor revendicate, păstrându-se "aparența" că acestea aparțin în continuare inculpatului Al României Paul Philippe, iar nu unei societăți obscure în spatele căreia se afla o societate offshore, controlată de un grup de interese puternic din punct de vedere financiar şi nu numai, care urma să beneficieze, în final, de bunurile restituite de autoritățile Statului Român.

În plus, prin inserarea unei asemenea clauze, şansele de reuşită ale demersurilor viitoare de obținere a bunurilor erau mult mai mari, şi aceasta nu numai pentru că practica judiciară şi administrativă era neunitară în ce priveşte calitatea de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii a cumpărătorului de drepturi,

ci mai ales pentru faptul că, pe această cale, grupul infracțional se putea folosi de numele inculpatului Al României Paul Philippe şi de presupusa sa apartenență la fosta familie regală a României, prin prezentarea acestuia ca nepot al fostului suveran Carol al II-lea, fiind astfel un factor de presiune suplimentar pentru a determina autoritățile Statului Român să-i restituie bunurile revendicate de acesta, vizate de grupul infracțional transfrontalier.

Aşa cum rezultă din actele dosarului şi cum se va vedea în continuare, această clauză introdusă de inculpatul Roşu a fost folosită efectiv în relația cu autoritățile administrative şi/sau judiciare, în toate demersurile ulterioare de obținere a bunurilor, inclusiv de acest inculpat (a se vedea implicarea inculpatului Roşu Robert Mihăiță în restituirea nelegală a fostei Ferme Regale Băneasa), cărora nu li s-a prezentat adevărata situație de fapt, respectiv că, în realitate, inculpatul Al României Paul Philippe cesionase toate drepturile societății Reciplia, care era titularul real al acestora.

Astfel, toate demersurile ulterioare (notificări, memorii, prezentarea în fața autorităților) au fost efectuate de avocații S.C.A.TZA, aflați în coordonarea inculpatului Roşu Robert Mihăiță, în numele inculpatului Al României Paul, iar nu al cesionarului de drepturi, S.C.Reciplia S.R.L., deşi această din urmă societate, iar nu inculpatul sus-arătat, era clientul S.C.A. TZA şi urma să achite un onorariu de succes de 2% din valoarea de piață a bunurilor recuperate, de care avea să beneficieze inclusiv inculpatul Roşu Robert Mihăiță, ca responsabil de proiectul Prințul/Reciplia.

Ascunderea adevăraților beneficiari ai bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul, alături de preocuparea de a-l menține pe acesta ca parte în contractul din 1.11.2006, au constituit o constantă a acțiunilor întreprinse de membrii grupării infracționale, atât a celor care au constituit-o, cât şi a celor care au aderat ulterior.

Tot în legătură cu clauzele contractului sus-menționat, este de observat că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a securizat obținerea de către membrii grupării infracționale a bunurilor vizate de cesiunea de drepturi, condiționându-se plata avansului de încheierea prealabilă a mai multor acte de către inculpatul Al României Paul, care să asigure grupării infracționale beneficiul actelor ilicite pe care le vor comite.

Astfel, spre deosebire de contractul din 21.09.2006, în contractul din 1.11.2006 s-a prevăzut obligația inculpatului Al României Paul Philippe de a încheia antecontracte de vânzare-cumpărare pentru toate bunurile care au făcut obiectul acestuia, precum şi împuternicirea chiar a inculpatului Roşu Robert Mihăiță de a semna, în numele inculpatului Al României Paul, viitoarele contracte de vânzare-cumpărare, în situația în care acesta din urmă ar fi refuzat să se prezinte la notar pentru perfectarea lor.

Cu alte cuvinte, prin inserarea acestei clauze, inculpatul Roşu a acceptat să fie implicat în mod direct în transferarea efectivă a bunurilor către societatea Reciplia, pe care în realitate o reprezenta şi în spatele căreia se aflau ceilalți membri ai grupului infracțional.

Mai mult, în ce priveşte plata avansului total, de 8 milioane de euro, dacă în contractul precedent, aceasta nu era condiționată de vreo conduită prealabilă a inculpatului Al României Paul, ci trebuia achitat în 25 de zile de la semnare, în noul contract, se plătea doar un milion de euro în 24 ore de la semnare, iar restul de 7 milioane (3 plus 4) era achitați doar după îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul a mai multor condiții, între care încheierea antecontractelor şi împuternicirea inculpatului Roşu, conform celor menționate anterior, dar şi obținerea şi predarea de către acesta către Reciplia a procesului verbal de punere în posesie, precum şi a titlulului de proprietate pentru Pădurea Snagov (art.9 din contract).

Cu toate acestea, potrivit art.9 din contract, acesta producea efecte, în sensul transferului/cesiunii totalității drepturilor în patrimoniul cesionarului concomitent cu momentul încasării efective de către inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, a părții din avans, de un milion de euro.

În mod evident, nu doar pe ansamblul său, dar şi prin modificările operate față de varianta inițială din 21.09.2008, contractul din 1.11.2011 era defavorabil inculpatului Al României Paul, ceea ce confirmă odată în plus declarațiile acestuia şi ale martorei A României Lia, în sensul că inculpații Truică Remus şi Roşu Robert Mihăiță au fost implicați împreună în acest contract şi că el putea fi încheiat doar în aceste condiții.

În ce priveşte conduita inculpatului Roşu Robert Mihăiță, ulterioară redactării şi semnării contractului din 1.11.2006, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că acesta s-a implicat atât în ce priveşte punerea în posesie a Pădurii Snagov, cât şi în ce priveşte obținerea propriu-zisă a fostei Ferme Regale Băneasa, fiind confirmate astfel susținerile inculpatului Al României Paul, potrivit cărora, interesându-se de situația demersurilor întreprinse pentru obținerea bunurilor, i s-au dat tot timpul asigurări "atât de Truică, cât şi de Roşu că totul se rezolvă." (fil.250 şi urm., vol.3 dup).

Deşi conduita inculpatului Roşu Robert Mihăiță, ca şi a altor inculpați, în cele două cazuri va fi examinată ulterior, în mod distinct şi detaliat, în considerentele prezentei decizii, ceea ce prezintă interes în acest punct al analizei este faptul că acesta s-a implicat, inclusiv prin demersuri cu caracter infracțional, în obținerea unora dintre cele mai importante bunuri vizate de membrii grupării infracționale.

Astfel, în cazul Pădurii Snagov, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a intervenit doar în faza punerii în posesie, după ce funcționarii publici dispuseseră, cu încălcarea legii, retrocedarea către inculpatul Al României Paul a suprafeței de 46,78 ha teren forestier.

Inculpatul Roşu Robert Mihăiță cunoştea că inculpatul Al României Paul Philippe nu este îndreptățit la restituirea acestui teren, aspect rezultat nu doar din raportul de due diligence întocmit de S.C.A. TZA, ci şi din actele pe care le-a avut la dispoziție (nu figura printre bunurile preluate de statul comunist în baza Decretului nr.38/1948, ci făcuse obiectul Deciziunii nr.1/1941, descoperită cu ocazia percheziției efectuate la sediul S.C.A.TZA cu mențiunea "a nu se folosi în niciun dosar"), precum şi din discuțiile purtate în primăvara anului 2007 la acelaşi

sediu, în prezența inculpaților Truică şi Tal Silberstein, cu martorul Vasiliu Adrian, avocatul fostului rege Mihai I, care le-a spus celor prezenți că Pădurea Snagov nu a aparținut fostului suveran Carol al-II-lea, făcând trimitere la aceeaşi Deciziune nr.1/1941, replica inculpatului Truică fiind aceea că "asta e problema **lor**".

În acest context, este de reținut că printre înscrisurile ridicate de la sediul S.C.A. TZA în legătură cu Pădurea Snagov s-a regăsit şi o adresă a Casei Regale a fostului rege Mihai destinată Romsilva şi Direcției Silvice Bucureşti, datată 12.03.2007, în care s-a precizat că Pădurea Snagov (Fundul Sacului) nu a aparținut niciodată fostului rege Carol al-II-lea, întrucât pretinsa donație făcută de Primăria Capitalei nu şi-a produs efectele, neexistând un act autentic de donație şi nici legea prin care să se constate donația, astfel încât pădurea în cauză nici nu a fost confiscată de regimul comunist de la fostul rege Carol al-II-lea, nefiind proprietatea acestuia.

Mai mult, în finalul acestei adrese, s-a menționat că în spatele persoanelor care revendică bunuri care nu au aparținut în realitate fostului suveran Carol al-II-lea *"stau grupări de interese, în legătură cu care autoritățile ar trebui să manifeste mai mare atenție, pentru ca Statul Român să nu sufere imense prejudicii",* reiterându-se faptul că "Pădurea Fundul Sacului aparține Statului Român şi nu a făcut niciodată parte din patrimoniul Regelui Carol al-II-lea". (fil.405, vol.30 dup).

În aceste condiții, deşi cunoştea situația reală a Pădurii Snagov, în perioada aprilie-iulie 2007 inculpatul Roşu Robert Mihăiță, în calitate de pretins avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, a transmis către Romsilva, Direcția Silvică Bucureşti, dar şi către Prefectura Ilfov mai multe notificări pentru punerea în posesie a celui din urmă inculpat cu suprafața de 10 ha teren forestier, dar şi pentru emiterea unei noi hotărâri de validare a dreptului de proprietate pentru diferența de 36,78 ha.

În cadrul acestor notificări, formulate în termeni ultimativi, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a contestat valabilitatea Deciziunii nr.1/1941, a somat Romsilva să nu mai continue demersurile judiciare de contestare a hotărârilor Comisiei județene de fond funciar (să nu mai formuleze cale de atac împotriva sentinței civile nr.6161/2006 sau, dacă aceasta s-a promovat, să se renunțe la ea), a susținut în mod neadevărat că nepunerea la dispoziție a suprafeței de teren constituie infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătoreşti prev.de art.271 C.pen., a amenințat cu proceduri judiciare împotriva Romsilva şi altor instituții şi persoane pentru "stoparea gravelor prejudicii care i se aduc Clientului (n.n.-inculpatul Al României Paul Philippe) prin lipsa de folosință a terenului", stabilind termene în interiorul cărora autoritățile trebuiau să se conformeze solicitărilor sale ("în speranța că veți acționa în cursul acestei săptămâni în sensul celor mai sus solicitate…") - fil.382-402, vol.30 dup.

Deşi, aşa cum se va arăta ulterior, în considerentele prezentei decizii, această conduită a inculpatului Roşu Robert Mihăiță nu este circumscrisă unei infracțiuni distincte, de complicitate la abuz în serviciu, în condițiile în care, pe de o parte, el a intervenit doar în legătură cu punerea în posesie, iar nu şi cu emiterea hotărârilor nelegale de către Comisiile de fond funciar, iar, pe de altă parte, nu au fost

identificate dispoziții ale legislației primare încălcate cu ocazia punerii în posesie, acesta a contribuit, alături de inculpatul Truică Remus, la realizarea efectivă a punerii în posesie, urmată de emiterea celor două titluri de proprietate pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, acte care au stat la baza contractului de vânzare-cumpărare încheiat între acesta şi societatea Reciplia, prin care întreaga suprafață de teren restituită nelegal inculpatului Al României Paul Philippe a ajuns în stăpânirea grupului infracțional organizat.

Cu alte cuvinte, chiar dacă nu a săvârşit o infracțiune distinctă, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a acționat în beneficiul celorlalți membri ai grupării infracționale, reuşind intrarea în posesie şi emiterea titlurilor de proprietate.

Acest fapt şi-a găsit recunoaştere ulterioară, inclusiv în înscrisuri emise de societatea Reciplia, cum este corespondența purtată de aceasta cu inculpatul Al României Paul Philippe la data de 18.07.2012, în contextul neînțelegerilor intervenite ulterior între membrii grupului infracțional organizat şi cumpărătorul de influență, în care s-a menționat că "**avocații Reciplia au reuşit importante succese, precum obținerea titlului de proprietate în legătură cu (…) 46,7 ha în Pădurea Snagov (Fundul Sacului)"**, în condițiile în care "toate demersurile HRH Prince Paul Philippe of Romania din anul 1990 şi până la data semnării Contractului Principal (n.n.- contractul de cesiune din 1.11.2006) au fost sortite în totalitate eşecului, iar avocații Dvs nu au reuşit niciun succes" (fila 184, vol.30 d.u.p.).

Dacă în ce priveşte obținerea Pădurii Snagov, conduita inculpatului Roşu Robert Mihăiță nu este circumscrisă unei infracțiuni de sine stătătoare, nu acelaşi lucru se poate spune despre implicarea sa în legătură cu restituirea fostei Ferme Regale Băneasa.

Astfel, aşa cum se va arăta ulterior, în considerentele prezentei decizii, în cazul fostei Ferme Regale Băneasa inculpatul Roşu Robert Mihăiță a contribuit, alături de alți membri ai grupului infracțional organizat, în principal, inculpatul Truică Remus, la restituirea nelegală a acestui bun revendicat de inculpatul Al României Paul.

Modul în care s-a reuşit obținerea fostei Ferme Regale Băneasa demonstrează nu numai că membrii grupării infracționale au acționat efectiv în sensul săvârşirii infracțiunilor de corupție şi asimilate acestora care constituiau scopul asocierii lor, ci şi faptul că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a fost participant la acest demers infracțional, îndeplinind astfel rolul care îi revenea în cadrul grupării.

Probatoriul administrat în cauză, care va fi analizat cu ocazia examinării infracțiunilor imputate inculpaților în legătură cu restituirea fostei Ferme Regale Băneasa, demonstrează că în acest caz membrii grupului infracțional şi-au împărțit rolurile, colaborând însă în vederea atingerii scopului final, acela al înstăpânirii asupra unuia dintre cele mai valoroase bunuri dintre cele care fuseseră menționate în contractul de cesiune din 1.11.2006.

Astfel, dacă inculpatul Truică a avut sarcina de a-l influența pe directorul Institutului de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor să pledeze în fața Consiliului de Administrație pentru restituirea terenului solicitat de inculpatul Al

României Paul, lucru pe care l-a reuşit inclusiv prin acte de corupție, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a intervenit pentru a determina schimbarea opiniei juristului institutului, inițial potrivnică restituirii terenului, acțiune absolut necesară, în condițiile în care membrii Consiliului de Administrație nu aveau pregătire juridică, iar prezentarea unor argumente cu aparență de legalitate de către o persoană care, teoretic, reprezenta interesele institutului şi în care membrii Consiliului se puteau încrede, era o chestiune esențială pentru reuşita obținerii terenului vizat.

În paralel, pentru a pune presiune pe organul de conducere al institutului, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a recurs la transmiterea unor notificări cu caracter ultimativ, similare cu cele menționate anterior, în care a făcut referire la posibilele consecințe, inclusiv de natură penală, pe care membrii Consiliului de Administrație urmau să le suporte în cazul în care nu ar fi dat curs solicitării de restituire.

Ulterior, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a participat la şedințele în care s-a dezbătut notificarea inculpatului Al României Paul Philippe, ocazie cu care s-a prezentat ca fiind avocatul acestuia, ascunzând adevărata situație de fapt rezultată din contractul de cesiune din 1.11.2006, inclusiv faptul că, în realitate, el nu era avocatul inculpatului sus-menționat, ci al societății Reciplia, care era adevăratul titular al drepturilor revendicate în fața Institutului de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor şi ale cărei interese le reprezenta (a se vedea declarația martorei A României Lia, dată în fața instanței de apel)

Cu aceeaşi ocazie, inculpatul Roşu Robert Mihăiță nu a susținut doar din punct de vedere juridic cererea de restituire, deşi cunoştea, aşa cum s-a arătat, care erau impedimentele de ordin legal rezultate din actele existente la acel moment, ci a indus în eroare membrii Consiliului cu privire la o chestiune de fapt esențială, respectiv amplasarea terenului la data preluării acestuia de către stat, de care depindea însăşi incidența Legii nr.10/2001 şi soluționarea cererii de către Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

De asemenea, după prima şedință a Consiliului de Administrație, în baza înțelegerii infracționale stabilită cu juristul institutului, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a intervenit în stabilirea formei finale a procesului-verbal de şedință, document intern al institului, esențial pentru soluționarea notificării.

Ca şi în cazul Pădurii Snagov, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a acționat pentru a asigura trecerea terenului în stăpânirea grupului infracțional aflat în spatele societății Reciplia, cunoscând că există impedimente de ordin legal.

Mai mult, în cazul fostei Ferme Regale Băneasa, deşi inculpatul Roşu Robert Mihăiță a încercat în mod constant să acrediteze ideea că şi-a exercitat doar profesia de avocat, în realitate, prin conduita sa, a încălcat inclusiv reglementările interne şi internaționale care guvernează această profesie şi care interzic practic implicarea avocatului în demersurile cu caracter infracțional ale clientului său.

Or, fără a-l absolvi pe inculpatul Al României Paul Philippe, care ştia la rândul său situația reală a documentelor invocate în susținerea notificării, dar şi faptul că, în realitate, el nu mai era un titular al drepturilor revendicate, inculpatul Roşu Robert Mihăiță cunoştea în plus, mult mai bine decât "clientul" său, că, potrivit legislației în vigoare la acel moment, terenul solicitat nu făcea obiectul Legii nr.10/2001, fiind, totodată, situat în domeniul public al statului şi, prin

urmare, nu putea fi legal restituit de către Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Prin urmare, deşi reținerea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat nu este condiționată de săvârşirea efectivă a uneia dintre infracțiunile care au constituit scopul grupării criminale, probatoriul administrat în cauză demonstrează implicarea inculpatului Roşu Robert Mihăiță în săvârşirea uneia dintre ele, în calitate de complice la infracțiunea de abuz în serviciu prev.de art.13^2 din Legea nr.78/2000 şi, prin aceasta, apartenența sa la asocierea cu caracter infracțional ce a acționat sub paravanul societății Reciplia SRL.

Mai mult, este de reținut că, potrivit înțelegerii cu societatea Reciplia, pe care însuşi inculpatul Roşu Robert Mihăiță a negociat-o, a fost stabilit şi un onorariu de succes de 2% din valoarea de piață a bunurilor restituite, existând aşadar şi un cert interes material al inculpatului pentru obținerea unor importante sume de bani, ținând seama de valoarea extrem de ridicată a acestor bunuri (numai în cazul Fermei Regale Băneasa, aceasta a fost evaluată la peste 135 milioane de euro).

Cunoscând impedimentele legale pentru obținerea bunurilor respective (nedovedirea calității de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul Philippe, nedovedirea dreptului de proprietate cu privire la unele bunuri revendicate, cu specială referire la Pădurea Snagov, inadmisibilitatea unor cereri, cum era cazul notificării formulate în legătură cu Ferma Regală Băneasa), inculpatul Roşu Robert Mihăiță a realizat ab initio că restituirea acestora nu se va putea face decât prin încălcarea legii, ceea ce însemna, implicit, că şi **onorariul de succes negociat personal reprezenta, în realitate, un beneficiu ilicit.**

De asemenea, din email-urile aflate la dosar, rezultă că inculpatul Roşu a fost preocupat şi de încasarea acestui onorariu, făcând demersuri în acest sens pe lângă ceilalți membri ai grupului infracțional organizat, inculpații Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein.

În acest context, din email-urile descoperite cu ocazia percheziției rezultă că plata onorariul de succes pentru obținerea Fermei Regale Băneasa, ca parte a înțelegerii încheiate cu Reciplia, a suscitat ulterior preocupare în cadrul S.C.A.TZA, întrucât nu fusese achitat nici după trei ani de la dobândirea terenului, astfel încât s-a pus problema riscului de a nu mai fi primit, dar şi a prescripției dreptului de a-l mai solicita.

Astfel, în luna aprilie 2013, când inculpatul Roşu fusese îndepărtat din proiectul Prințul/Reciplia, înlocuitoarea sa, Cristina Vlădescu, i-a adus la cunoştință această problemă partenerului S.C.A.TZA, Zbârcea Gabriel: "Bună Gabi, **Am verificat.Este prescris.Contractul dintre ASR şi Reciplia ref Băneasa este încheiat în ianuarie 2009. Potrivit Engagement letter semnat de Riverside în 2008, onorariul de succes este de 1,5% din val de piață a imobilului şi va fi plătit:dc este mai mic sau egal cu 300.000 Euro, în 3 luni de la emiterea facturii; dacă este mai mare, în 6 luni de la data plății sumei de mai sus**. O declarație de recunoştere acum nu ne poate ajuta decât formal, dacă bineînțeles este urmată şi de plată (ca o obligație naturală, care nu poate fi pusă în executare silită).Fiind împlinit termenul de prescripție, o asemenea declarație nu ne

ajută pt că nu întrerupe termenul.Mă gândesc la un contract nou (pe care am de gând oricum să-l trimit) în care, alături de celelalte obligații pe care şi le vor asuma, să se nască practic o nouă obligație de plată cu privire la acest aspect (dacă, bineînțeles, nu li se va părea ciudat că reiterăm o obligație veche, asumată…)" - email 4.04.2013 C.Vlădescu/G.Zbârcea.

Primind prin redirecționare acest email de la martorul Zbârcea, inculpatul Roşu i-a răspuns acestuia în aceeaşi zi că "(…) **Cu greu am scos şi onorariul de succes pe Snagov şi tu ştii foarte bine tot contextul.La dracu, sper că nu trebuie să dau explicații că nu am emis factura pe onorariu în contextul în care <u>am spus de zeci de ori chestiunea onorariului, m-am văzut împreună cu tine, cu Shimon, după ce i-am făcut scandal lui Tal că nu ne dă banii, ba îmi amintesc că te-ai văzut cu Benny la el pe yacht şi atunci când m-ai rugat ți-am dat situația şi te-am rugat să insişti şi pe onorariul de succes şi ai încercat şi tu, fără succes.</u>De fapt schimbarea mea din Proiect este făcută, în realitate, pt că eu nu mai vroiam să lucrez fiind neplătiți 10 luni. Nu poți după 7 ani de laude la adresa mea în proiect, brusc să spui că nu mai sunt bun. Pur şi simplu au refuzat discuția şi nici măcar <u>nu am emis o factură pe onorariu, că nu aveam nici un criteriu să o facem (care e valoarea bunului?) şi pentru că nu vroiam să suportăm sute de mii TVA</u>. Dar tu cunoşti Gabi toate chestiunile astea.De câte ori toți anii ăştia am zis de onorariu şi am spus că trebuie să rezolvăm cumva?** Dacă capul jos pt că avem RMGC (n.n.- proiectul Roşia Montană, în care era implicat inculpatul Benny Steinmetz) îl înțeleg, heirupismul ăsta de a lucra acum în spume pt ei nu-l pot înțelege pt că de plătit văd că tot nu ne plătesc. Dacă vrea Cristina să te impresioneze, să o facă, dar firma pierde timp, bani şi nervi pe gratis. Şi tumbele doamnei mă enervează teribil".

Chiar dacă prevederea unui onorariul de succes nu este o chestiune prohibită, câtă vreme nu este o vorba despre un pact de quota litis, şi nu i se cuvenea exclusiv inculpatului Roşu, probatoriul administrat în cauză demonstrează că **exista şi un cert interes material, chiar indirect, al acestuia**, având în vedere şi calitatea sa de partener la S.C.A.TZA, pentru a fi obținute bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul. Mai mult, acelaşi probatoriu dovedeşte că încasarea ulterioară a acestui onorariu, ca şi cel cuvenit pentru obținerea Pădurii Snagov, a constituit o preocupare a inculpatului Roşu, care a făcut demersuri în acest sens, chestiunea banilor reprezentând, în opinia sa, motivul pentru care a fost îndepărtat din proiectul Prințul/Reciplia.

Împrejurarea că acest **<u>onorariu de succes, calculat ca un procent din valoarea terenului obținut în mod ilegal de la Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor (circa 2,7 milioane de euro, reprezentând 2% din valoarea de piață a terenului, de 135.874.800 euro)</u>**, nu a fost încasat efectiv, cel puțin până la îndepărtarea inculpatului Roşu din proiectul Prințul/Reciplia, este lipsită de relevanță, întrucât nu s-a datorat lipsei de interes a S.C.A.TZA şi, în particular, a inculpatului Roşu, ci lipsei de voință a celorlalți membri ai grupului infracțional organizat, care se aflau în spatele Reciplia, de a-l plăti, în condițiile în care bunul nu fusese valorificat.

În egală măsură, corespondența electronică aflată la dosar este relevantă pentru a dovedi nu doar apartenența inculpatului Roşu la grupul infracțional organizat, prin prisma interesului acestuia de a obține beneficii materiale de pe urma activităților infracționale desfăşurate în cadrul asocierii, în condițiile în care, aşa cum se va arăta ulterior, atât Pădurea Snagov, cât şi Ferma Regală Băneasa au fost obținute ca urmare a unor infracțiuni de corupție şi asimilate acestora (dare de mită în legătură cu punerea în posesie a Pădurii Snagov, dare de mită şi complicitate la abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave în cazul dobândirii Fermei Regale Băneasa) săvârşite de membrii grupului infracțional organizat, inclusiv de inculpatul Roşu, ci şi pentru a proba ierarhia care exista în cadrul grupării, dar şi faptul că aceasta era respectată de inculpați.

Astfel, chestiunea plății efective a beneficiului ilicit cuvenit din activitatea infracțională a fost discutată mai întâi cu inculpatul Tal Silberstein, coordonatorul grupului mai ales după anul 2010, căruia inculpatul Roşu "i-a făcut scandal" şi doar, ulterior, în condițiile în care problema nu s-a rezolvat, cu liderul asocierii, inculpatul Steinmetz Benyamin, la care "s-a insistat, dar fără succes" pentru plata sumelor datorate pentru succesele obținute de inculpatul Roşu, în calitatea sa de avocat al S.C. Reciplia S.R.L. în legătură cu Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa.

Astfel, decizia liderului a fost respectată, chiar dacă aceasta a atras după sine riscul neîncasării beneficiului negociat.

Mai mult, în opinia inculpatului Roşu, îndepărtarea sa din grup nu s-a datorat faptului că "nu mai era bun", ci a reprezentat în realitate o sancțiune aplicată de inculpații aflați pe palierul de conducere, constând în îndepărtarea sa din asociere pentru îndrăzneala de a-şi cere drepturile.

Împrejurarea că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a reuşit sau nu obținerea acestor beneficii financiare de pe urma activității desfăşurate în beneficiul grupului infracțional organizat este însă lipsită de relevanță pentru subzistența infracțiunii analizate.

Aşa cum s-a arătat anterior, pe lângă demersurile efectuate pentru obținerea bunurilor menționate în contractul de cesiune din 1.11.2006, membrii grupului infracțional organizat, inclusiv cei care au aderat ulterior, au fost preocupați, pe de o parte, de ascunderea adevăraților beneficiari ai bunurilor restituite, iar, pe de altă parte, de menținerea inculpatului Al României Paul în înțelegerea concretizată în contractul sus-menționat.

În acest context, este de menționat că, deşi inițial relațiile în interiorul grupării infracționale, ca şi cele stabilite cu inculpatul Al României Paul, au fost armonioase, odată cu trecerea timpului au apărut neînțelegeri atât în interiorul grupului, cât şi în relația cu cumpărătorul de influență, toate acestea având la bază nemulțumiri legate de modul de împărțire a bunurilor a căror restituire fusese obținută până atunci, în principal Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa.

Astfel, în anul 2010, inculpatul Truică a părăsit proiectul Prințul/Reciplia, iar ulterior a fost îndepărtat şi inculpatul Roşu, care, potrivit corespondenței electronice aflată la dosar, a fost convins că această măsură nu a avut la bază vreun reproş legat de activitatea desfăşurată, ci pretențiile financiare exprimate de acesta.

În privința inculpatului Al României Paul, acesta a fost nemulțumit de sumele încasate în contul bunurilor recuperate, astfel încât începând cu anul 2011 au existat permanente fricțiuni cu membrii grupării infracționale, care nu au fost soluționate, în ciuda numeroaselor întâlniri, negocieri şi a încheierii unor noi înțelegeri cu reprezentanții acestora.

În acest context, inculpatul Al României Paul a apelat la mai mulți avocați, pe care i-a însărcinat să redacteze inclusiv plângeri penale la adresa membrilor grupării, pe care le-a folosit ca factor de presiune în negocierile cu aceştia.

Consecvenți preocupării de a ascunde adevărații beneficiari ai terenurilor obținute, dar şi conştienți de caracterul nelegal al acestor restituiri, membrii grupului infracțional au realizat că depunerea unor plângeri penale, indiferent de infracțiunile reclamate, ar atrage după sine efectuarea unor cercetări de către organele statului, ocazie cu care s-ar descoperi nu doar ilegalitățile comise de funcționarii publici învestiți cu soluționarea notificărilor, ci şi contribuția membrilor grupului infracțional organizat cu caracter transfrontalier, ca adevărați beneficiari ai restituirilor ilegale.

În mod similar, publicarea unor articole în presă, cu referire la terenurile restituite şi la persoanele aflate în spatele proiectului Prințul/Reciplia, erau de asemenea de natură să alarmeze, căci pe această cale organele statului se puteau sesiza din oficiu pentru a cerceta eventuale fapte penale comise în legătură cu aceste restituiri.

Astfel, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a acționat şi în direcția protejării celorlalți membri ai grupării infracționale, îndeosebi a inculpatului Benyamin Steinmetz, cel mai important şi mai puternic membru, care asigura finanțarea proiectului.

În acest sens, este relevantă conduita inculpatului Roşu Robert Mihăiță, adoptată de acesta cu ocazia unei întâlniri de la sediul S.C.A. TZA cu inculpatul Al României Paul Philippe, la care au participat şi alți membri ai grupării infracționale, respectiv inculpații Tal Silberstein şi Andronic Dan Cătălin.

Potrivit declarației martorului Rădulescu Veronel, care l-a însoțit pe inculpatul Al României Paul Philippe la respectiva întâlnire, la cererea inculpatului, acesta a redactat o plângere penală pe care o avea asupra sa, într-un dosar.

Această plângere, depusă de martor la dosar cu ocazia audierii în faza de urmărire penală, reclama săvârşirea mai multor infracțiuni, inclusiv cele care fac obiectul prezentei cauze (dare de mită, trafic de influență, spălare de bani, asociere în vederea săvârşirii de infracțiuni), fiind menționați mai mulți membri ai grupului infracțional organizat, respectiv inculpații Truică Remus şi Tal Silberstein, dar şi inculpatul Roşu Robert Mihăiță (fila 327, vol.6 d.u.p.)

În cuprinsul plângerii se arăta, între altele, că, *"fiind în legătură cu diverse persoane, care mi-au spus că nu voi obține nimic dacă nu voi ceda o parte din avere unor persoane influente şi nu voi ceda drepturile mele litigioase, l-am cunoscut pe avocatul Robert Roşu din cadrul societății profesionale Țuca Zbârcea şi Asociații, unde mi s-a spus că lucrează soția premierului Călin Popescu Tăriceanu. Robert Roşu l-a adus la discuții pe Remus Truică ce mi-a fost prezentat*

în anul 2006 ca fiind consilier al premierului Călin Popescu Tăriceanu şi fost şef de cancelarie al lui Adrian Năstase.Remus Truică mi l-a prezentat pe partenerul său de afaceri, Tal Silberstein. Aceştia, împreună cu avocaţii lor, care mi-au fost impuşi să mă reprezinte au continuat să amâne soluţionarea cererilor mele şi mi-au spus că nu am nicio soluţie să îmi rezolv problemele decât dacă le voi ceda 50% din drepturile mele de moştenire. Astfel, în anul 2006 am încheiat contractul privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietăţii între mine şi S.C.Reciplia S.R.L., reprezentată prin dl Remus Truică, societate ce aparţine acestuia şi partenerului său Tal Silberstein, contract certificat de avocatul Robert Roşu."

Deşi scopul întâlnirii de la sediul S.C.A. TZA nu a fost acela de a se discuta în legătură cu această plângere, ci de a găsi o soluţie amiabilă pentru anularea (rezilierea) contractului de cesiune încheiat între inculpatul Al României Paul şi societatea Reciplia, existenţa plângerii a fost adusă în discuţie chiar de inculpatul Roşu Robert Mihăiţă care, la un moment dat, însoţindu-l pe martorul Rădulescu la baie, a răsfoit dosarul pe care acesta i-l încredinţase temporar, ocazie cu care, printre alte documente, a fost descoperită şi plângerea penală sus-menţionată, aspecte confirmate şi de martora A României Lia în declaraţia dată în faţa instanţei de apel.

Potrivit martorului, după ce au revenit în încăperea în care se desfăşurau discuţiile, inculpatul Roşu "*le-a spus celorlalţi cu uimire, supărare şi chiar afectare personală că prinţul Paul vrea să facă plângere penală.Cred că le-a şi spus, cumva ferit, că a văzut la mine plângerea respectivă. Reacţia a fost una de ceartă, s-au arătat supăraţi şi enervaţi, mai ales cei doi israelieni (n.n.- din declaraţie rezultă că, pe lângă inculpatul Tal Silberstein, la întâlnire a mai participat şi un alt cetăţean israelian), care au spus să se consideră ameninţaţi de un asemenea demers.Discuţia s-a terminat foarte repede. Şi eu aveam o stare de emoţie, m-am speriat de atitudinea lor şi am părăsit încăperea".*

Prin urmare, lăsând la o parte modalitatea în care a luat la cunoştinţă despre existenţa plângerii, este de reţinut fidelitatea inculpatului Roşu Robert Mihăiţă faţă de ceilalţi membri ai grupării din care făcea parte şi preocuparea sa pentru a preîntâmpina orice posibile consecinţe negative pe care aceştia le puteau suferi în legătură cu proiectul Prinţul/Reciplia.

Consecinţa acestei întâlniri a fost alarmarea tuturor membrilor grupării, inclusiv a şefului acesteia, inculpatul Benyamin Steinmetz, care s-a deplasat personal la Bucureşti pentru a discuta cu inculpatul Al României Paul Philippe şi a-l linişti, ocazie cu care acesta din urmă a aflat pentru prima dată despre implicarea sus-numitului în proiectul Prinţul/Reciplia.

Or, dacă ar fi fost convinşi că toate demersurile întreprinse până la acel moment, începând cu încheierea contractului de cesiune şi continuând cu modalitatea în care au ajuns să intre în stăpânirea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa, ar fi fost unele licite, membrii grupului infracţional organizat nu ar fi avut motive de îngrijorare, întrucât, chiar şi în situaţia în care inculpatul Al României Paul Philippe ar fi sesizat organele judiciare, nu s-ar fi putut constata

vreo încălcare a legii penale săvârşită de aceştia şi de funcționarii publici implicați în rezolvarea notificărilor.

În fapt, în loc să ignore amenințările inculpatului Al României Paul Philippe sau chiar să întrerupă colaborarea cu acesta, membrii grupului infracțional organizat au cerut să se întâlnească cu cumpărătorul de influență chiar la el acasă, încercând să-l convingă să continue afacerea în care erau cu toții implicați şi, prin aceasta, să renunțe la intenția depunerii plângerii penale.

Această conduită denotă că, în realitate, membrii grupului infracțional erau pe deplin conştienți despre implicarea lor în săvârşirea unor infracțiuni, fiindu-le cu adevărat teamă că, în situația în care inculpatul Al României Paul Philippe şi-ar fi pus în practică planul de a sesiza organele judiciare, infracțiunile comise de ei ar fi fost descoperite.

Astfel, în luna decembrie 2011, la locuința inculpatului Al României Paul Philippe, a avut loc o întâlnire la care au participat inculpații Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein şi numitul Shimon Sevez, de față fiind şi soția inculpatului Al României Paul Philippe, martora A României Lia Georgia.

Discuțiile purtate cu această ocazie au fost înregistrate cu mijloace proprii de către inculpatul Al României Paul Philippe, iar înregistrarea a fost pusă la dispoziția organelor judiciare în faza de urmărire penală.

În legătură cu această înregistrare, în mod greşit a fost înlăturată de prima instanță din ansamblul probator, cu motivarea că expertul parte al inculpaților ar fi depistat o urmă de ştergere, ceea ce ar ridica semne de întrebare cu privire la fiabilitatea mijlocului de probă.

Simpla constatare menționată anterior, efectuată de altfel de o persoană care reprezintă interesele inculpaților, nu justifică înlăturarea acestui mijloc de probă, cu atât mai mult că cât discuțiile au fost recunoscute de participanții la întâlnire.

Analiza discuțiilor, în integralitatea lor, conduce la concluzia că membrii grupării infracționale au recunoscut nu doar implicarea lor în acest proiect, ei fiind cei care "au pus banii", ci şi influența de care se bucură, inclusiv în mediul politic, subliniind că "toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic", că au fost obținute cu muncă grea şi "mulți bani" care au fost investiți.

Practic, prin această discuție, cei doi inculpați au reiterat aspectele menționate de inculpatul Truică Remus încă din perioada premergătoare încheierii contractului de cesiune, respectiv faptul că influențele pe care le au în lumea politică, dar şi în media sunt hotărâtoare pentru obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul şi au dat deja rezultate ("toate astea nu s-au întâmplat pentru nimic"), fiind argumentul care l-a convins pe acesta să nu persevereze cu demersurile judiciare şi să continue colaborarea cu membrii grupului infracțional.

Chiar dacă inculpatul Roşu Robert Mihăiță nu a participat la această întâlnire, conduita sa a fost cea care i-a alertat pe ceilalți inculpați, care au apreciat că riscurile unei investigații oficiale, ca urmare a plângerii penale cu care au fost amenințați, sunt suficient de mari pentru a impune ieşirea din anonimat a liderului grupării, în persoana inculpatului Benyamin Steinmetz.

Aceeaşi conduită, de protejare a membrilor grupului infracțional organizat, a manifestat-o inculpatul Roşu Robert Mihăiță şi atunci când în mass media au fost

publicate articole care puneau în discuție modalitatea în care au fost restituite bunuri care făceau obiectul contractului de cesiune din 1.11.2006 sau se refereau la inculpații implicați în proiectul Prințul/Reciplia, în condițiile în care, pe baza acestor articole, organele statului se puteau sesiza din oficiu pentru a cerceta eventuale fapte penale comise în legătură cu respectivele restituiri.

Astfel, la data de 8.05.2011, prin preluare dintr-o altă sursă ("Ziarul de Investigații" - www.ziaruldeinvestigatii.ro), în ziarul Cotidianul a apărut sub titlul "Paul, Jaf de România?" un articol care trata in extenso restituirea nelegală a Pădurii Snagov, în debutul căruia se menționa că "fără să aibă un titlu de proprietate valabil, fără să facă dovada deposedării abuzive de către statul comunist şi fără să aibă calitatea legală de moştenitor, prințul Paul (al României, cum scrie în buletin) a luat cu japca 47 de hectare din pădurea Snagov, deşi aceasta fusese declarată domeniu public de Înalta Curte de Casație şi Justiție a României, încă din 1941."

În cuprinsul articolului, altfel, surprinzător de bine documentat, se făceau referiri la istoria Pădurii Snagov începând cu anul 1930 (subtitlu: "Pădurea Snagov, domeniu public din 1930"), la sentința civilă a Judecătoriei Buftea din 26.06.2013 (subtitlu: "Justiție strâmbă"), la Deciziunea nr.1/1941 (subtitlu: "Dovada fraudei"), la faptul că la data revendicării, tatăl inculpatului Al României Paul trăia (subtitlu: "Revendicarea era, legal, inadmisibilă").

A doua zi, printr-un email transmis, între alții, şi inculpaților Tal Silberstein şi Marcovici Marius Andrei, precum şi reprezentantului inculpatului Benyamin Steinmetz, numitul David Barnett, inculpatul Roşu Robert Mihăiță le-a semnalat apariția acestui articol "urât" în legătură cu inculpatul Al României Paul, iar la solicitarea inculpatului Tal Silberstein referitoare la posibilele consecințe, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a răspuns că articolul nu are relevanță legală, pentru că nu este o investigație oficială şi că, în plus, ar conține şi informații inexacte. (fil.153, vol.48 dup)

Este de reținut în acest context solicitarea inculpatului Tal Silberstein ca, începând cu acel moment, email-urile să fie transmise şi inculpatului Andronic Dan Cătălin.

În acelaşi context, al monitorizării articolelor din presă în legătură cu membrii grupului infracțional organizat, este de reținut solicitarea inculpatului Tal Silberstein, dar şi a reprezentantului inculpatului Benyamin Steinmetz (David Barnett), făcută cu altă ocazie, adresată personal inculpatului Roşu Robert Mihăiță, de a pregăti o scrisoare de răspuns (drept la replică) foarte dură în legătură cu un articol din ziarul "Adevărul" (fil.33, vol.46 dup).

Conformându-se solicitării primite, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a menționat că a formulat şi anterior un drept la replică, pentru un articol similar din acelaşi ziar, datat 17.08.2010, intitulat "Truică, pionul unui miliardar controversat", a cărui apariție a fost semnalată inițial de inculpatul Andronic şi care se referea la legătura dintre cei doi membri ai grupului infracțional organizat, în condițiile în care inculpatul Benyamin Steinmetz era implicat şi în proiectul Roşia Montană.

De altfel, legătura dintre cei doi a fost amintită şi într-un alt articol (publicat la 29.06.2011 în ziarul Click), în care, chiar dacă erau tratate mai degrabă aspecte mondene în legătură cu inculpatul Truică Remus, se menţiona că acesta are o "avere colosală, ţinută ascunsă" şi că este "tovarăş cu controversatul Beny Steinmetz, magnatul diamantelor", făcându-se referire tocmai la "ampla investigaţie marca Adevărul, publicată anul trecut".

Menţinerea inculpatului Al României Paul Philippe în înţelegerea stabilită cu grupul infracţional aflat în spatele societăţii Reciplia a fost o altă preocupare constantă a membrilor săi, inclusiv a celor care au aderat ulterior, în condiţiile în care afacerea pusă la punct odată cu încheierea contractului de cesiune se prefigura a fi una extrem de profitabilă, fiind vorba despre acapararea unor bunuri în schimbul unor sume de bani derizorii, prin raportare la valoarea de piaţă a acestora.

Nemulţumirea inculpatului Al României Paul Philippe în legătură cu neîncasarea sumelor negociate cu ocazia încheierii contractului de cesiune l-a determinat pe acesta să contacteze nu doar avocaţi care să-l ajute să rezilieze sau să renegocieze contractul încheiat ori să formuleze plângeri penale sau denunţuri, ci şi să găsească alte persoane cu resurse financiare, cu care să încheie o nouă înţelegere cu privire la bunurile pe care le revendica.

În acest context, la 29.05.2012, printr-un email adresat celorlalţi membri ai grupului infracţional, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu i-a încunoştinţat pe aceştia că aflase despre o întâlnire pe care inculpatul Al României Paul Philippe şi soţia sa o avuseseră cu o seară înainte cu Ovidiu Tender, un potent om de afaceri, care a avut ca obiect evaluarea bunurilor pe care acesta urma să le achiziţioneze de la inculpatul Al României Paul Philippe.

Răspunzând la acest mesaj, inculpatul Roşu Robert Mihăiţă a arătat că este evidentă implicarea respectivului om de afaceri, care-l finanţează pe inculpatul Al României Paul Philippe şi a apreciat că o abordare legală agresivă este cea mai bună soluţie, însă numai dacă cei care coordonau grupul infracţional, respectiv inculpatul Tal Silberstein şi Shimon Sevez, vor decide aceasta.

Este de reţinut că preocuparea membrilor grupului infracţional în legătură cu posibilitatea ca inculpatul Al României Paul Philippe să se reorienteze către alte persoane era una reală, fiind de natură să-i neliniştească, căci aceasta ar fi însemnat să piardă afacerea extrem de profitabilă reprezentată de înţelegerea pe care o aveau cu acest inculpat.

Mai mult, suspiciunea referitoare la implicarea numitului Tender în această afacere fusese exprimată de inculpatul Tal Silberstein şi cu ocazia întâlnirii pe care acesta, împreună cu inculpaţii Benyamin Steinmetz şi Shimon Sevez, au avut-o cu inculpatul Al României Paul Philippe, în luna decembrie 2011, la domiciliul acestuia.

Astfel, inculpatul Tal Silberstein a amintit în această discuţie despre "domnul Tender, care are poate nişte idei de a prelua această afacere", iar ulterior, încercând să-l convingă pe inculpat să rămână alături de ei ("un partener internaţional, care vrea grupul vostru, care vrea să vă sprijine în ambele planuri, local şi extern") în acest proiect, acelaşi Tal Silberstein i-a spus acestuia că "nu

aveți nevoie de încă un escroc pe lângă voi, care să vă dezamăgească, promițând lucruri pe care nu le poate oferi".

Prin urmare, email-ul analizat, din 29.05.2012, adresat inclusiv inculpatului Roşu Robert Mihăiță, demonstrează că, deşi cu ocazia întâlnirii din luna decembrie 2011, inculpatul Al României Paul Philippe a negat implicarea numitului Tender, membrii grupului infracțional au urmărit în continuare această "pistă", în contextul preocupării lor de a-l menține pe inculpat "alături de ei".

În raport de toate aceste considerente, pe baza probatoriului administrat în cauză, Înalta Curte constată că, prin acțiunile sale, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a depăşit limitele cadrului legal în care trebuie exercitată profesia de avocat, implicându-se cu bună ştiință în constituirea, la 1.11.2006, a unui grup infracțional ce a avut ca scop dobândirea, prin săvârşirea unor infracțiuni de corupție şi asimilate acestora, a unor bunuri revendicate de inculpatul Al României Paul, urmată de desfăşurarea activităților menționate anterior în interesul acestei asocieri până în anul 2013, fapte care se circumscriu infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prev. de art.367 alin. 1 şi 2 C.pen., ce reprezintă legea penală mai favorabilă şi pentru care urmează a fi condamnat.

Reținând această încadrare juridică, Înalta Curte va avea în vedere limitele de pedeapsă ale uneia dintre infracțiunile care a reprezentat scopul grupării infracționale, respectiv cea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave prev.de art.13^2 din Legea nr.78/2000.

Înalta Curte constată că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art.154 alin.2 C.pen. termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, inculpatul Roşu Robert Mihăiță a constituit grupul infracțional organizat la 1.11.2006 şi a desfăşurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art.154 alin. 1 lit. c Cod penal, de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluționării definitive a cauzei.

În privința **inculpatului Tal Silberstein**, probatoriul administrat în cauză demonstrează că acesta a pus bazele asocierii infracționale, împreună cu inculpații Truică şi Benyamin Steinmetz încă din vara/toamna anului 2006.

Astfel, potrivit declarației inculpatului Truică, acesta a fost contactat de inculpatul Tal Silberstein, prin intermediul căruia l-a cunoscut şi pe Benyamin Steinmetz. Cu ocazia întâlnirii care a avut loc la locuința inculpatului Truică, acesta a prezentat celor doi proiectul Prințul, iar cei doi i-au spus că "sunt interesați de afacere" şi au solicitat să se facă un studiu de către S.C.A. TZA, firmă pe care cei doi cetățeni israelieni au ales-o, pentru a vedea dacă se implică în retrocedarea bunurilor.

În acelaşi sens este şi declarația inculpatului Andronic, care a arătat că "despre afacerea cu Prințul" a aflat de la inculpatul Tal Silberstein prin anul 2006,

care i-a spus că "un grup de investitori au intenția să preia o parte din bunurile pe care acesta (n.n-inculpatul Al României Paul) le pretindea, întrucât nu avea bani şi căuta investitori."

Tot astfel, din declarația martorei Valmar Ioana rezultă că aceasta a aflat chiar de la inculpatul Tal Silberstein despre faptul că "este în negocieri cu prințul Paul pentru a cumpăra de la acesta drepturile litigioase pentru averea pe care o revendică acesta în România", urmând ca, în situația în care inculpatul Al României Paul va dobândi anumite imobile, vânzarea lor către compania în care inculpatul Tal Silberstein era implicat să fie autentificată de martoră, în calitate de notar, cu precizarea că la acel moment aceasta era soția prim-ministrului în funcție, Călin Popescu Tăriceanu.

Rezultă aşadar că, deşi aparent implicarea inculpaților Tal Silberstein şi Benaymin Steinmetz în această afacere extrem de profitabilă era condiționată de concluziile favorabile ale raportului de due diligence întocmit de o firmă de avocatură, în realitate, hotărârea de a se implica în acest proiect fusese deja luată anterior primirii acestui raport, în luna octombrie 2006, câtă vreme la 21.09.2006, ca urmare a acordului exprimat de cei doi, concretizat în procura dată inculpatului Truică, ca reprezentant al Reciplia, a fost încheiat un prim contract de cesiune între inculpații Al României Paul şi S.C. Reciplia S.R.L., în spatele căreia se aflau cei doi cetățeni străini, contract care a stat la baza perfectării celui din 1.11.2006.

Mai mult, aşa cum se va arăta în considerentele prezentei decizii, deşi raportul de due diligence sublinia existența unor impedimente serioase în privința obținerii bunurilor indicate de inculpatul Al României Paul, inculpații Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein au acceptat să se implice, chiar şi în aceste condiții, în proiectul Prințul/Reciplia, ceea ce înseamnă că riscurile afacerii urmau a fi depăşite prin alte mijloace, ilicite, mai exact prin influențele pe care atât personal, cât şi prin intermediul partenerului lor, inculpatul Truică, urmau să le exercite la nivelul factorilor de decizie din România, în condițiile în care, cu privire la 22 din bunurile care făceau obiectul contractului de cesiune, cele mai importante prin prisma valorii lor, erau în derulare proceduri administrative de restituire.

În acelaşi sens, cu titlu exemplificativ, este de reținut că în primăvara anului 2007, la sediul S.C.A. TZA a avut loc o discuție cu martorul Vasiliu, avocatul fostului rege Mihai I, la care din partea Reciplia au participat inculpații Tal Silberstein, Roşu şi Truică, ocazie cu care martorul le-a spus celor prezenți că Pădurea Snagov nu a aparținut fostului suveran Carol al-II-lea, făcând trimitere la aceeaşi Deciziune nr.1/1941, al cărei conținut era cunoscut de inculpați, replica inculpatului Truică, dată în prezența celorlalți doi inculpați, fiind aceea că "asta e problema **lor**".

Chiar şi în ipoteza în care inculpatul Tal Silberstein nu ar fi avut cunoştințele juridice necesare pentru a aprecia asupra considerentelor acestei decizii, ori nu ar fi înțeles cu exactitate aspectele relatate de martor determinat de unele limitări de exprimare impuse de limba în care s-a purtat conversația, ar fi putut fi informat de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, avocat care reprezenta Reciplia SRL, astfel cum acesta făcea de obicei cu membrii grupului, în condițiile în care hotărârea a fost

descoperită cu ocazia percheziției efectuate la sediul firmei de avocați, purtând mențiunea "a nu se folosi în niciun dosar."

Prin urmare, susținerile inculpatului Tal Silberstein din cuprinsul declarațiilor din datele de 6.11.2017 și 8.11.2017 sunt infirmate de probele administrate.

Chiar dacă inculpatul Tal Silberstein nu a avut contact cu inculpatul Al României Paul decât după încheierea contractului de cesiune, când acordul între traficantul şi cumpărătorul de influență fusese deja realizat, probatoriul administrat în cauză demonstrează că inculpatul Tal Silberstein a întărit cu acea ocazie promisiunile făcute anterior de către inculpatul Truică, afirmând influența pe care o are şi el personal pentru obținerea bunurilor menționate în contract.

Așa cum s-a arătat, societatea Reciplia nu era a inculpatului Truică Remus, ci a celor care o controlau din umbră și făceau posibilă realizarea acțiunilor de traficare a influenței întreprinse de acesta, cu acordul și în sensul dorit de ei, respectiv a inculpaților Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, chiar dacă acțiunile și implicarea celor doi nu a fost vizibilă la început, inculpatul Tal Silberstein fiind prezentat inculpatului Al României Paul Philippe în anul 2007, iar inculpatul Steinmetz Benyamin abia în luna decembrie 2011, când exista riscul declanșării unor cercetări în legătură cu modul de obținere a bunurilor revendicate de Al Românei Paul Philippe, urmare plângerii penale formulate de cel din urmă.

Deși nu locuia în România, unde venea rar, așa cum susține inculpatul, după ce devenit consilier al prim ministrului României, Tal Silberstein, folosindu-se de avantajul conferit de poziția sa în mediu politic, care îi crea aparența unei persoane influente, s-a implicat într-un mod mai vizibil în activitatea grupului infracțional organizat și în susținerea acțiunilor întreprinse de inculpatul Truică Remus pentru obținerea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, participând la întâlnirile dintre acesta și Truică Remus care au avut loc la casa de avocatură TZA în prezența inculpatului Roșu Robert Mihăiță, pentru a-i da asigurări cumpărătorului de influență că se făceau demersuri pentru obținerea bunurilor într-un timp scurt.

Astfel, în declarația din data de 11.12.2015, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat că, după câteva luni sau un an de la încheierea contractului, l-a cunoscut pe Tal Silberstein la sediul firmei de avocatură TZA, când acesta s-a prezentat ca fiind consilier al lui Tăriceanu, precizând că deține clădirea în care TZA funcționează și că el plătește avocații care sunt ai lui, că poate obține orice și că prin Dan Andronic controlează presa, prezentându-i și o listă cu 80 de persoane din mass media asupra cărora are influență. Totodată, i-a mai spus că dacă este cu ei poate să câștige, discuția fiind purtată în prezența lui Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță.

Influența de care se bucura inculpatul Tal Silberstein în lumea politică, dar şi la nivelul conducerii Statului Român este confirmată atât de probatoriul testimonial, cât şi de corespondența electronică aflată la dosar.

Martorul Dimofte a arătat, astfel, că Tal Silberstein i-a fost prezentat de inculpatul Truică ca fiind "mâna dreaptă a lui Steinmetz" şi "un om influent, nu doar în România, ci şi în alte țări din Europa şi că a fost consultant politic pentru

Băsescu, Năstase, Tăriceanu şi apoi pentru Blaga, candidat la primărie.” Martorul a mai arătat că a discutat de mai multe ori cu inculpatul Tal Silberstein, iar acesta “a confirmat că este reprezentantul lui Steinmetz.”

Tot astfel, martorul Bejenaru Andrei a arătat că atât inculpatul Truică, cât şi Tal Silberstein se lăudau cu cunoştinţele lor în lumea politică, cu trimitere la fostul premier, martorul Tăriceanu, dar şi la Victor Ponta sau Viorel Hrebenciuc.

Despre inculpatul Tal Silberstein, acelaşi martor a arătat că, atunci când “era o problemă”, inculpatul întreba “la cine trebuie să apeleze pentru rezolvarea ei”. În acest context, martorul a relatat un episod în legătură cu unul dintre bunurile menționate în contractul de cesiune, respectiv Pădurea Broşteni, arătând că, întrucât se intenționa formularea unei acțiuni în justiție împotriva Romsilva, ca reprezentant al Statului Român, şi erau necesare nişte documente, inculpatul Tal Silberstein a întrebat “cu cine trebuie să vorbească pentru a se obține de la Romsilva hărțile fostelor proprietăți”, respectiv dacă “Victor Ponta poate fi de ajutor pentru asta”, martorul precizând totodată că inculpatul Tal Silberstein “mereu spunea că îl cunoaşte pe Victor Ponta”.

Conexiunile pe care inculpatul Tal Silberstein le avea la cel mai înalt nivel politic nu sunt simple afirmații, fără acoperire în realitate, ci sunt confirmate de corespondența pe email aflată la dosar, îndeosebi cea purtată cu inculpatul Dan Andronic, prieten şi partener de afaceri cu inculpatul Tal Silberstein, pe care chiar acesta din urmă l-a cooptat la grupul infracțional din spatele Reciplia.

Astfel, inculpatul Tal Silberstein i-a redirecționat inculpatului Andronic mai multe email-uri transmise preşedintelui României în funcție, Traian Băsescu:

- din 22.05.2010, în care inculpatul Tal Silberstein îi solicită o întâlnire de o oră şi jumătate preşedintelui României pentru a-i prezenta “foarte serios” recomandările unor focus grup-uri conduse de inculpat;

- din 3.05.2010, în care inculpatul Tal Silberstein îi solicită o întrevedere preşedintelui României, în legătură cu tăierile bugetare preconizate (n.n.- acestea au fost anunțate de președinte 3 zile mai târziu, pe 6.05.2010);

- din 19.10.2009, în care inculpatul Tal Silberstein îi aduce la cunoştință preşedintelui României neînțelegerile pe care le are cu managerul campaniei sale, Felix. (fil.219-221, vol.46 dup şi fil.2, vol.48 dup)

De asemenea, la dosar există email-uri, redirecționate inculpatului Andronic, care atestă întâlnirile pe care inculpatul Tal Silberstein urma să le aibă cu prim-ministrul Serbiei, pe 5.05.2015, dar şi cu cel al României, pe 6.05.2015 (n.n. - în acea perioadă, această funcție era ocupată de Victor Ponta), cu mențiunea că la ultima urma să participe şi inculpatul Andronic (fil.4-8, vol.48 dup), fiind astfel confirmată declarația martorului Bejenaru, menționată anterior, privind relația pe care inculpatul Tal Silberstein o avea cu politicianul sus-menționat.

În ce priveşte rolul inculpatului Tal Silberstein în cadrul proiectului Prințul/ Reciplia, acesta a făcut legătura între liderul grupului, inculpatul Benyamin Steinmetz, şi ceilalți membri ai acestuia, pe care i-a coordonat mai ales după ce în anul 2010 inculpatul Truică Remus a ieşit din afacere.

Astfel, inculpatul Tal Silberstein a fost perceput ca un reprezentant al investitorilor, care primea în mod constant informații de la inculpații Truică Remus şi Roşu Robert cu privire la demersurile efectuate pentru obținerea bunurilor.

La rândul său, inculpatul Tal Silberstein prezenta rapoarte inculpatului Benyamin Steinmetz, relevantă în acest sens fiind întâlnirea din iulie/august 2010, de pe yahtul acestuia, relatată de martorul Bejenaru, în cadrul căreia s-a discutat despre modul în care inculpatul Truică a administrat proiectul Reciplia şi în care au fost folosiți banii, dar şi despre vânzările efectuate până la acel moment, percepția martorului fiind aceea că Tal Silberstein prezintă un raport de activitate pentru perioada în care el împreună cu Truică au gestionat proiectul Reciplia.

Rolul inculpatului Tal Silberstein nu a constat doar în coordonarea acțiunilor celorlalți membri din România, ci acesta s-a implicat efectiv în obținerea bunurilor care făceau obiectul contractului de cesiune, fiind relevante în acest sens acțiunile pe care acesta le-a întreprins în legătură cu fosta Fermă Regală Băneasa.

Astfel, după ce au intrat în posesia Notei juridice din 14.04.2008, care era nefavorabilă restituirii, inculpatul Tal Silberstein a stabilit strategia de urmat, care presupunea contactarea conducerii institutului, dar şi a avocatului acestuia, care redactase nota respectivă, demersuri în care au fost implicați, aşa cum se va arăta ulterior, nu doar inculpații Truică şi Roşu, ci însuşi inculpatul Tal Silberstein.

Deşi cunoştea conținutul contractului de cesiune din 1.11.2006, în baza căruia drepturile revendicate de inculpatul Al României Paul, inclusiv cu privire la Ferma Regală Băneasa, fuseseră cesionate S.C.Reciplia S.R.L., inculpatul Tal Silberstein a fost parte a strategiei pusă la cale prin încheierea contractului şi s-a prezentat personal la sediul Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, însoțindu-l astfel pe inculpatul Truică, pentru a susține pe lângă conducerea instituției admiterea cererii formulate de inculpatul Al României Paul, fără a aduce la cunoştință faptul că, în realitate, drepturile revendicate de acesta fuseseră transferate către Reciplia.

Prezența la institut a inculpatului Tal Silberstein, în perioada discutării cererii de retrocedare, rezultă din declarațiile constante ale martorului Oancea Florin, menținute cu ocazia audierii în fața Înaltei Curți, care a arătat că, la una dintre întâlniri, inculpatul Truică a venit însoțit de un cetățean străin, al cărui nume se termina în "stein" şi pe care l-a prezentat ca fiind consilierul de imagine al premierului României (n.n- la acea dată, martorul Tăriceanu). Cei doi i-au fost prezentați martorului chiar de directorul Iliescu, care l-a chemat special pentru aceasta, martorul realizând după câteva luni *"că au venit pentru a ne impresiona, în sensul de a ne arăta nivelul de influență. Pe moment am fost impresionat, dar ulterior am realizat care a fost scopul acestei întâlniri. La acea întâlnire nu s-a discutat despre acea retrocedare şi s-a pus problema ca şi cum ar fi fost realizată. Am înțeles că acea persoană este asociatul lui Truică şi a venit pentru a vedea stadiul retrocedării.Tot atunci s-a discutat şi despre urgentarea trecerii din public în privat şi pe moment n-am înțeles."*

De asemenea, martorul a mai arătat în fața instanței de apel că inculpatul Truică i-a fost prezentat de Iliescu Horia ca fiind *"prieten cu Al României Paul Philippe şi îl ajută „cu detalii" în legătură cu retrocedările",* relația dintre

inculpatul Truică şi directorul Iliescu fiind percepută de martor ca una " de prețuire reciprocă".

Rezultă, aşadar, că demersurile erau făcute, aparent, în favoarea inculpatului Al României Paul, deşi ambii inculpați cunoşteau despre existența contractului în baza căruia cel dintâi inculpat îşi cesionase drepturile, inclusiv cu privire la Ferma Regală Băneasa, către S.C.Reciplia S.R.L., în spatele căreia se aflau, între alții, inculpații Truică şi Silberstein.

Mai mult, rezultă că, deşi inculpații Truică şi Tal Silberstein cunoşteau că terenul pe care-l vizau aparținea domeniului public al statului şi că acesta nu putea fi restituit ca atare de către institut, care nu avea decât un drept de administrare, cei doi au continuat demersurile în sensul influențării factorilor de decizie ai institutului, fiind pe deplin conştienți că numai pe această cale vor obține restituirea terenului.

Demersurile pe care inculpatul Tal Silberstein trebuia să le facă în beneficiul grupului, prin prisma relațiilor pe care le deținea la cel mai înalt nivel al Statului Român, sunt probate şi de email-ul transmis de inculpatul Truică martorului Bejenaru la data de 15.01.2008, când fosta Fermă Regală Băneasa nu fusese încă obținută (fil.109, vol.56 dup).

Astfel, făcând observații pe marginea conținutului unui document care cuprindea, între altele, o "coloană referitoare la strategie", inculpatul Truică a arătat că aceasta "nu trebuie să rămână", însă "este important să înțeleagă de cine depinde rezolvarea problemelor. Poate ar trebui insistat în această direcție şi să scriem clar de cine avem nevoie (luând de exemplu ferma regală băneasa, trebuie scris ca în cca 30 zile să ne dea procesul verbal de punere în posesie atât IPP cât şi IC). Are cum să ajute la Banca Națională? în caz că nu, nici punctul 5 nu ar trebui inclus."

În acelaşi email există însă şi o referire explicită la inculpatul Tal Silberstein, care *"ar trebui să insiste puțin şi pe zona de imagine a prințului".* Făcând referire la modificarea statutului casei regale făcută de fostul rege Mihai I, care ar fi dorit şi modificarea legii salice, inculpatul Truică arată că "deşi pare o prostie, să nu ne trezim cu o surpriză şi să vedem că nu mai avem obiectul muncii", ceea ce în mod evident se referea la eventualele consecințe negative ale demersurilor fostului suveran, care ar fi afectat astfel acțiunile de obținere a bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul, în temeiul presupusei sale apartenențe la fosta familie regală.

În acest context, în finalul email-ului, inculpatul Truică îl roagă pe martorul Dimofte (căruia email-ul îi fusese transmis, spre ştiință) *"să-i aminteşti tu lui Tal de poziția publică pe care am cerut-o pentru prinț. Asta ne ajută enorm să negociem nişte procente pe care ți le explic când mă întorc."*

Astfel, aşa cum a rezultat din probatoriul administrat în cauză, inculpatul Al României Paul era preocupat nu doar de obținerea unor sume de bani de pe urma bunurilor pe care le revendica, ci şi de imaginea sa publică, dar mai ales de recunoaşterea apartenenței sale la familia regală a României.

Cunoscând aceste aspecte, membrii grupului infracțional au încercat să speculeze în favoarea lor interesul manifestat de inculpatul Al României Paul

pentru un statut recunoscut oficial de Statul Român, similar celui de care se bucura Radu Duda, soțul fiicei fostului rege Mihai I, care în septembrie 2002 fusese numit Reprezentant Special al Guvernului Român pentru Integrare, Cooperare şi Dezvoltare Durabilă, funcție pe care încă o avea la data email-ului menționat anterior.

Astfel, având în vedere legăturile demonstrate anterior, pe care inculpatul Tal Silberstein le avea cu persoanele care ocupau în acea perioadă funcția de prim-ministru (martorul Tăriceanu) şi cea de preşedinte al României (Traian Băsescu), acesta putea să faciliteze numirea inculpatului într-o poziție publică, ceea ce ar fi adus, în schimb, procente mai bune pentru membrii grupului infracțional din bunurile care făceau obiectul contractului de cesiune.

Termenii folosiți de inculpatul Truică ("să-i aminteşti tu lui Tal de poziția publică pe care am cerut-o pentru prinț") demonstrează că o asemenea discuție între cei doi membri ai grupului infracțional organizat avusese loc anterior, fiind vorba despre o reiterare a unei "cereri".

Împrejurarea că o asemenea "poziție publică" a fost obținută sau nu ori că inculpatul Tal Silberstein a făcut sau nu demersuri în acest sens nu prezintă importanță, relevant fiind faptul că a existat o asemenea preocupare în cadrul grupului, că aceasta era în strânsă legătură cu contractul încheiat cu inculpatul Al României Paul şi, mai important, că persoana care putea obține respectiva numire era inculpatul Tal Silberstein, prin prisma influenței pe care o avea asupra potențialilor decidenți.

Poziția inculpatului Tal Silberstein în cadrul grupului infracțional s-a consolidat după ce, în anul 2010, inculpatul Truică şi-a vândut participația şi a părăsit proiectul Prințul/Reciplia.

Astfel, începând cu acest moment, inculpatul Tal Silberstein a coordonat în mod exclusiv activitatea desfăşurată sub paravanul Reciplia, fiind informat în permanență şi participând la luarea deciziilor vizând acțiunile pentru obținerea ori valorificarea bunurilor care făceau obiectul contractului.

În acest sens, chiar dacă la 15.10.2010 a fost numit ca administrator al S.C.Reciplia S.R.L. inculpatul Marcovici (fil.13, vol.69 dup), cel care coordona de facto societatea era inculpatul Tal Silberstein.

De altfel, potrivit declarației notariale dată la 25.03.2013 de Marcovici Marius, în calitate de administrator al S.C.Reciplia S.R.L., inculpatul Tal Silberstein era beneficiarul celor două conturi aparținând acestei societăți, deschise la B.R.D. (fil.131,164, vol.38 dup).

Poziția inculpatului Tal Silberstein și rolul acestuia în luarea deciziilor la nivelul grupului infracțional organizat sunt confirmate și de martora Ciocoiu Alina Carmen, care a fost prezentă la negocierile din cursul anului 2013 dintre Al României Paul Philippe și Reciplia SRL, legate de derularea contractului de cesiune de drepturi, pe care "prințul" dorea să îl desființeze, sens în care a precizat că din partea Reciplia participau administratorul Marcovici Marius, iar ca negociator Lucian Mateescu, însă deciziile erau luate de inculpatul Tal Silberstein, primii doi fiind doar executanți. (declarațiile din 15.10.2014, 9.12.2015, 27.04.2018 și 24.09. 2020)

La rândul său, martorul Borbely Dan, avocat în cadrul S.C.A. TZA, în declarația dată în cursul urmăririi penale (filele 432-438, vol.7 d.u.p.), a arătat că era evident pentru toată lumea că Tal Silberstein coordonează activitatea Reciplia, cel puțin în legătură cu acest proiect, administratorul firmei fiind Marcovici care a venit la întâlniri fie singur, fie împreună cu Tal sau cu Mateescu.

Și martora Alexandroiu Mihaela Irina, persoană care l-a însoțit la unele discuții pe inculpatul Al României Paul, determinate de nemulțumirile acestuia legate de derularea contractului cu Reciplia, a precizat că inculpatul purta negocieri cu membrii grupului, nominalizându-i pe Tal Silberstein, Mateescu Lucian, Moshe Agavi, Marcovici Marius, despre acesta din urmă afirmând că era puțin agresiv și nu era dispus să negocieze, spre deosebire de Mateescu Lucian. În plus, martora a mai arătat, în mod constant, că după ce a constatat modalitatea în care au fost stabilite procentele între părți în cuprinsul contractului de cesiune, dar și faptul că Al României Paul nu știa că au fost dobândite Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa şi nici că din primul imobil au fost vândute mai multe loturi, convingerea sa a fost că situația inculpatului este rezultatul unui plan foarte bine orchestrat de Steinmetz Benyamin, Moshe Agavi, Shimon Shavez, dus la îndeplinire de Truică Remus, în care au fost implicați și Mateescu Lucian, Marcovici Marius, Dan Andronic și Roșu Robert Mihăiță. (filele 11-12, vol.7.d.u.p., filele 105-111, vol.23 dos. inst. fond și 161-167, vol. 6 dos.inst. apel)

Conținutul corespondenței electronice purtată de inculpați face dovada că membrii grupului infracțional organizat comunicau între ei și se informau reciproc în legătură cu demersurile ce trebuiau făcute pentru realizarea scopului acestuia, dar și a ierarhiei existente în cadrul asocierii, liderul fiind Steinmetz Benyamin, a cărui identitate se încerca a nu fi legată de acțiunile grupării.

Preocuparea constantă a inculpatului Tal Silberstein de a proteja interesele grupului rezultă și din conduita adoptată de acesta după publicarea în presă a unui articol "urât", cum îl numește inculpatul Roșu, în care se prezentau împrejurările restituirii nelegale a Pădurii Snagov (articol preluat de ziarul Cotidianul dintr-o altă sursă și publicat sub titlul "Jaf la drumul mare"), se dezvăluia legătură dintre Al României Paul Philippe şi inculpatul Truică Remus, implicarea Reciplia și a inculpatului Steinmetz Benyamin, ocazie cu care i s-a solicitat lui Roșu Robert Mihăiță să pregătească o scrisoare de răspuns (drept la replică), însă acesta îl asigură că respectivul articol nu are relevanță penală și conține informații inexacte. (fila 33, vol.46 dup.)

Aceeași conduită de a proteja interesele grupului infracțional organizat a fost adoptată de inculpatul Tal Silberstein și cu ocazia publicării unor articole de presă cu conținut similar (cel publicat în ziarul "Adevărul " la 17.08.2010 și cel publicat în revista Clik la 29.06.2011), a căror apariție a fost semnalată de inculpatul Andronic și avocatul David Barnett, reprezentantul lui Steinmetz Benyamin, care, deși îl vizau pe inculpatul Truică Remus, iar acesta nu mai activa în cadrul grupării, făceau referiri la averea sa colosală şi legăturile dintre el și controversatul Beny Steinmetz, care era implicat și în proiectul Roșia Montană. Publicarea respectivelor articole a atras transmiterea unui drept la replică de către inculpatul Tal Silberstein, atât cu privire la el, cât şi cu privire la inculpatul Benyamin

Steinmetz, în care erau negate relațiile personale sau de afaceri ale celor doi cu inculpatul Truică.

În calitatea deținută în cadrul grupului, inculpatul Tal Silberstein a participat la întâlnirile şi negocierile vizând situația bunurilor care făceau obiectul contractului de cesiune, dar şi nemulțumirile inculpatului Al României Paul, care s-au accentuat după anul 2010, în contextul în care acesta nu a primit sumele de bani negociate prin contractul de cesiune.

În pofida încercărilor membrilor grupării de a rezolva nemulțumirile inculpatului Al României Paul Philippe, acesta a apelat și la alte persoane cu resurse financiare care să îl ajute în recuperarea bunurilor pe care le revendica, astfel că în actul adițional la contractul de cesiune, din 14.04.2011, denumit "Înțelegere", este menționată și firma Lot Invest, căreia inculpatul i-a cedat o parte din bunurile solicitate, pe fondul situației conflictuale generate de faptul că nu obținuse resursele financiare promise de membrii grupului.

Pentru a proteja interesele grupului și a nu pierde contractul sau a diminua profitul preconizat încă de la momentul perfectării afacerii, inculpatul Tal Sileberstein a stabilit o nouă întâlnire la sediul S.C.A. TZA, la care a participat inculpatul Al României Paul Philippe, însoțit de un nou avocat, martorul Rădulescu Veronel, și inculpații Marcovici Marius Andrei, omul de încredere al lui Tal Silberstein, Andronic Dan Cătălin și Roşu Robert Mihăiță.

Probatoriul administrat în cauză a dovedit că interesul inculpatului Tal Silberstein a fost de acelea de a-l menține pe inculpatul Al României Paul Philippe în contract cu orice preț, dar și de a proteja interesele membrilor grupului, în special ale liderului acestuia, inculpatul Steinmetz Benyamin, relevantă în acest sens fiind conduita adoptată de acesta în cadrul întâlnirii de la sediul S.C.A. TZA după ce a aflat despre existența plângerii penale redactată de martorul Rădulescu la solicitarea clientului său.

Astfel, după ce inculpatul Roșu Robert Mihăiță a prezentat membrilor grupului conținutul plângerii, în care se reclama săvârşirea mai multor infracțiuni, inclusiv cele ce fac obiectul acestei cauze, printre persoanele nominalizate fiind și inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță şi Tal Silberstein, reacția celui din urmă a fost una necontrolată, de iritare, același comportament fiind adoptat și de inculpatul Marcovici Marius Andrei (celălalt cetățean evreu, cum îl descrie martorul Rădulescu Veronel).

Întrucât membrii grupului infracțional organizat erau conștienți de implicarea și acțiunile desfășurate pentru dobândirea imobilelor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, dar şi a celorlalte bunuri din contractul de cesiune, aceştia au fost speriați de consecințele sesizării organelor judiciare și ale declanșării cercetărilor, astfel că inculpatul Tal Silberstein l-a anunțat pe liderul Steinmetz Benyamin că este cazul să intervină și a stabilit o întâlnire cu Al României Paul Philippe, la domiciliul acestuia.

Deși inculpatul Tal Silberstein a declarat că l-a îndemnat pe Al României Paul să depună plângerea, afirmând că activitățile desfășurate de SC Reciplia SRL în relațiile cu acesta erau legale și corecte, în realitate, dat fiind șantajul la care s-a recurs (în opinia martorului Țuca Florentin, prezentarea unei plângeri penale cu

ocazia negocierilor dintre părți, reprezintă un șantaj la adresa părților din contract, un demers neadecvat, jignitor și neprofesional), inculpatul Tal Silberstein a încercat să îl determine pe Al României Paul Philippe să nu sesizeze organele judiciare, lucru care în fapt s-a și întâmplat, în urma promisiunilor făcute de membrii grupului la întâlnirea stabilită cu liderul acestuia.

Astfel, în cadrul întâlnirii care a avut loc în cursul lunii decembrie 2011, la domiciliul inculpatului Al României Paul Philippe, la care au participat inculpații Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, dar şi Shimon Shevez și martora A României Lia Georgia, membrii grupului infracțional organizat au recunoscut implicarea lor în proiect, asumându-şi, practic, nu doar reuşitele de până atunci (obținerea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa), ci şi faptele care au permis realizarea lor, arătând că sunt cei care au finanțat afacerea, că se bucură de influență în mediul politic şi că toate acestea "nu s-au întâmplat pentru nimic", că totul s-a obținut prin muncă grea și cu "mulți bani", investiți de Beny.

Din conținutul conversației înregistrată cu mijloace proprii de inculpatul Al României Paul Philippe și care constituie mijloc de probă în cauză, astfel cum s-a arătat, rezultă în mod evident că membrii grupului infracțional organizat prezenți la întâlnire (Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin) au încercat și reușit să-l convingă pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu sesizeze organele judiciare și să nu rezilieze contractul de cesiune, sens în care i-au promis acestuia o renegociere a clauzelor lui, prin acceptarea procentului de 15% pretins de acesta, în final, inculpatul Steinmetz Benyamin solicitându-i să mai dea o șansă "afacerii", întrucât el nu investește în ceva ce nu merită.

Prezența la această întâlnire a inculpatului Steinmetz Benyamin alături de Tal Silbersten, care se situau pe palierul de conducere în ierarhia grupului, dovedeşte odată în plus că membrii grupului infracțional cunoșteau caracterul ilicit al înțelegerii dintre părți, consfințit prin încheierea contractului de cesiune din 1.11.2006, și că, pentru a nu se expune riscului declanșării cercetărilor și descoperii implicării lor în obținerea ilegală a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, au acceptat să îl prezinte pe liderul grupului cumpărătorului de influență, a cărui implicare fost ținută ascunsă până la acel moment, astfel cum deja s-a arătat.

Participarea inculpatului Steinmetz Benyamin la negocieri a fost suprinzătoare și pentru soția inculpatului Al României Paul Philippe, martora A României Lia Georgia, care a arătat "că a fost surprinsă să afle de implicarea lui Steinmetz Benyamin" care le-a propus un nou contract cu condiții avantajoase pentru ei, fiind făcute din nou referiri la posibilitățile pe care reprezentanții Reciplia le au pentru dobândirea bunurilor revendicate de soțul său, sugerându-le, totodată, să renunțe la serviciile avocatului Rădulescu Veronel.

Astfel, în scopul protejării intereselor grupului și a se asigura că, pe viitor, nu vor mai fi efectuate astfel de demersuri de către inculpatul Al României Paul Philippe, care le-ar fi zădărnicit eforturile financiare și la nivel relațional, inculpatul Tal Silberstein, în contextul discuțiilor menționate, i-a sugerat acestuia că ar fi bine să renunțe la serviciile avocatului Rădulescu Veronel, afirmând că:

"*(….) Eu contest că domnul Rădulescu nu a fost trimis de președinte… Credeți-mă știu…și nu sunt implicat.*"

Nemulțumirile inculpatului Al României Paul Philippe determinate de faptul că nu a primit sumele promise și negociate la momentul încheierii înțelegerii, dar și încercarea acestuia de a apela la alți investitori (în parte fiind realizate prin societatea Lot Invest) și de a rezilia contractul cu Reciplia (sens în care a apelat la serviciile mai multor avocați) au impus cooptarea de către inculpatul Tal Silberstein în cadrul grupului infracțional organizat și a inculpaților Andronic Dan Cătălin, pe care îl cunoștea de mult timp și îi era prieten, Marcovici Marius Andrei, care era omul lui de încredere și se ocupa de afacerile sale, și Mateescu Lucian Claudiu, care i-a fost prezentat de inculpatul Andronic.

Rolul inculpaților care au aderat la grupul infracțional organizat nu a fost acela de a acorda consultanță în relația cu presa sau în domeniul imobiliar, întrucât pe perioada derulării contractului nu au fost realizate astfel de proiecte de către Reciplia, ci de a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul, care era extrem de profitabil pentru membrii grupului infracțional organizat, fapt ce explică și participarea acestora la discuțiile purtate cu inculpatul Al României Paul Philippe ce priveau derularea convenției, stadiul procedurilor judiciare și administrative privind bunurile revendicate și negocierea cu societatea Lot Invest (la care a participat inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, trimis fiind de Tal Silberstein).

Eforturile inculpatului Tal Silberstein de a-l convinge pe Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul de cesiune și de a nu apela la alți parteneri cu potențial financiar interesați în cumpărarea drepturilor acestuia rezultă și din împrejurarea că, ulterior, i-a solicitat inculpatului Mateescu Lucian Claudiu să discute în numele SC Reciplia SRL cu reprezentantul firmei Lot Invest, Bogdan Ștefănescu, și cu avocatul Serghei Perju, negociere în urma căreia Ferma de montă Băneasa a fost cedată respectivei societăți, în schimbul renunțării la alte bunuri menționate în convenția din 2005 și care se regăseau și în contractul de cesiune din 2006, încheiat cu SC Reciplia SRL (declarația inculpatului Mateescu Lucian, filele 225-133, vol.3 d.u.p.).

Inculpatul Mateescu Lucian, în fața instanței de fond, pentru a-și justifica retractarea sau nuanțarea depoziției din cursul urmăririi penale, a invocat starea de oboseală (după efectuarea unei percheziții domiciliare), neînțelegerea sau inducerea unor răspunsuri de către procurorul anchetator, însă acesta argumente nu pot fi primite, în contextul în care acesta a fost asistat de apărătorul său ales, a citit și semnat declarația și nu a avut de făcut obiecțiuni, astfel că și-a asumat conținutul și realitatea consemnărilor din cuprinsul actului procedural.

Prin urmare, acțiunile coordonate de Tal Silberstein și implicarea altor membri ai grupului în realizarea unei înțelegeri cu Lot Invest pentru a păstra în continuare contractul cu Al României Paul Philippe dovedesc interesul acestora în dobândirea bunurilor revendicate și contrazic susținerile inculpatului Tal Silberstein din declarația dată în fața instanței de fond, în care a relatat că i-a comunicat celui dintâi că nu îl poate ajuta cu nimic în relația cu Lot Invest, pentru că este un angajament pe care acesta l-a făcut singur.

Menținerea inculpatului Al României Paul Philippe în contract nu a fost determinată de investirea unor sume mari de bani de către membrii grupului infracțional organizat, astfel cum susține inculpatul Tal Silberstein, care, de altfel, nici nu au fost dovedite, ci de interesul lor de a obține bunurile revendicate care le aduceau profituri fabuloase și de a crea în fața autorităților aparența că persoana interesată de dobândirea lor este inculpatul Al României Paul Philippe, deși acesta cedase drepturile în favoarea SC Reciplia SRL.

Din actele și lucrările dosarului rezultă că reprezentanții SC Reciplia SRL nu au putut prezenta o situație a cheltuielilor efectuate în demersurile administrative sau judiciare privind retrocedarea bunurilor ce au făcut obiectul contractului, care de altfel nu sunt reflectate nici în contabilitatea societății (martorul Radu Gabriel a precizat că resursele financiare ale societății proveneau din împrumuturi obținute de la firme offshore care nu au mai fost restituite). Potrivit declarațiilor martorului Aparaschivei Relu Cristian, acesta a semnat un contract de împrumut, la solicitarea lui Truică Remus, care nu dorea să-i apară numele său în relația cu Reciplia LTD, iar suma ridicată de la banca a predat-o inculpatului (550.000 euro), fără a mai restitui vreodată împrumutul și a cunoaşte ce s-a mai întâmplat cu respectivul contract.

Faptul că membrii grupului infracțional organizat aveau o reală temere că inculpatul Al României Paul Philippe ar putea rezilia contractul rezultă şi din aceea că au acceptat să dea curs solicitărilor celui din urmă de a-i plăti anumite sume de bani ce nu aveau legătură cu obiectul contractului de cesiune din 1.11.2006.

Rezultă, aşadar, fără putință de tăgadă, din interpretarea coroborată a materialului probator administrat în cauză, că inculpatul Tal Silberstein a constituit împreună cu coinculpații Steinmetz Benyamin, Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță, la data de 1.11.2006, grupul infracțional organizat având ca scop dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârşirea unor infracțiuni de corupție și asimilate acestora, în cadrul căruia a avut un rol esențial, fiind situat pe palierul de conducere. Astfel, acesta a fost omul de încredere al inculpatului Steinmetz Benyamin şi a coordonat activitatea grupului după plecarea lui Truică Remus, în anul 2010, implicându-se direct în demersurile de a menține contractul încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe, astfel cum s-a dezvoltat în cele ce preced.

Pe cale de consecință, urmează a se reține vinovăția inculpatului Tal Silberstein în comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 C.pen., având în vedere că printre infracțiunile pentru care grupul a fost constituit se regăsește și infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave.

Înalta Curte constată că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art.154 alin.2 C.pen., termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, inculpatul Tal Silberstein a constituit grupul infracțional organizat la 1.11.2006 şi a desfăşurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art.154 alin. 1 lit. c C.pen., de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluționării definitive a cauzei.

Referitor la activitatea **inculpatului Steinmetz Benyamin**, se reține că, deși negocierile privind încheierea contractului de cesiune de drepturi s-au purtat între inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe, anterior această posibilă afacere a fost discutată cu inculpatul Steinmetz Benyamin, pe care Truică Remus l-a cunoscut prin intermediul lui Tal Silberstein.

Proiectul prezentat de Truică Remus celor doi inculpați le-a creat convingerea că pot obține profituri mari prin implicarea în afacere, având în vedere că era vorba de bunuri imobile despre care se susținea că ar fi aparținut fostului rege Carol al II-lea și care, după ce erau dobândite, puteau fi vândute cu sume importante sau ar fi putut reprezenta oportunități pentru derularea altor afaceri imobiliare. La acel moment, inculpații Truică Remus, Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin au avut în vedere atât posibilitățile financiare de care dispuneau, dar și conexiunile relaționale la nivel politic şi social, inculpatul Tal Silberstein desfășurând activități de consultanță politică pentru prim ministrul și președintele României, aspect ce îi conferea cel puțin ipotetic un avantaj.

Așa cum s-a arătat, încă de la momentul negocierilor, inculpații Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin nu au dorit să se cunoască implicarea lor în proiect și interesul pentru dobândirea bunurilor, astfel că au convenit să introducă în relațiile contractuale cu inculpatul Al României Paul Philippe societatea Reciplia SRL, al cărei asociat unic era Reciplia LTD, care, în realitate, era controlată de cei trei inculpați, prin intermediul unor firme offshore.

Astfel, potrivit acestei înțelegeri, încheierea contractului de cesiune din data de 1.11.2006 s-a realizat între inculpatul Al României Paul Philippe și SC Reciplia SRL, reprezentată de Truică Remus, în baza procurii din 14.09.2006 dată de membrii grupului infracțional, tocmai pentru a se păstra ascunsă implicarea cetățenilor israelieni, interesați de dobândirea bunurilor.

După semnarea contractului la 1.11.2006, inculpatul Truică Remus a fost mult timp persoana care a reprezentat SC Reciplia SRL în raporturile contractuale cu inculpatul Al României Paul Philippe, prezentarea celorlalți membri ai grupului cumpărătorului de influență făcându-se mai târziu, respectiv în cursul anului 2007 în cazul inculpatului Tal Silberstein și în luna decembrie 2011, în ceea ce-l priveşte pe inculpatul Steinmetz Benyamin.

Implicarea și interesul lui Steinmetz Benyamin în proiectul Reciplia rezultă din depoziția martorului Radu Dimofte (din 22.02.2016), care a arătat că Steinmetz i-a fost prezentat de Truică Remus, înainte ca martorul să investească în proiectul cu Reciplia, probabil pentru a-l convinge în acest sens, împrejurare în care Steinmetz i-a spus că afacerea Reciplia este “a lui”.

În același sens este și depoziția martorului Bejenaru Andrei, din cursul urmăririi penale, care a aflat de la Truică Remus că în Reciplia este asociat cu Steinmetz Benyamin şi Tal Silberstein.

Tot astfel, martora Alexandroiu Mihaela a arătat că, în contextul în care a găsit un client interesat să cumpere Ferma Regală Băneasa, a aflat despre implicarea lui Steinmetz Benyamin în Reciplia, spunându-le inculpatului Al României Paul şi soției sale că "ei sunt de fapt parteneri de afaceri cu Benny Steinmetz şi cu Truică, care este o marionetă băgată la înaintare". Tot martora a aflat, prin intermediul unei alte persoane (George Alberts), numărul de telefon al inculpatului Steinmetz şi a asistat la o convorbire telefonică purtată de Al României Paul cu acesta, ocazie cu care el a recunoscut implicarea sa în firma Reciplia, precum şi colaborarea pe care o avea cu Remus Truică. (fil.11 şi urm., vol.7 dup, fil.105 şi urm., vol.23 ds.fond)

Implicarea inculpatului Steinmetz Benyamin în constituirea și coordonarea activității grupului infracțional organizat este dovedită de contribuția majoritară pe care acesta a avut-o la finanțarea proiectului (potrivit memorandumului din 2.11.2006 Riverside Real Estate controlată de Steinmetz Benyamin finanța 80% din cele 14 milioane de euro ce urmau a fi investite, în timp ce STG Ventures Ltd. şi inculpatul Truică Remus contribuiau cu 20%) pentru susținerea acțiunilor ilicite derulate în vederea dobândirii bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, deşi cunoştea încă dinainte de încheierea contractului din 1.11.2006 că cel din urmă nu este persoană îndreptățită la retrocedare, aspect atestat în mod neîndoielnic de conținutul raportului de due diligence întocmit de S.C.A. TZA şi care a fost comunicat în luna octombrie 2006 societății BSG, controlată de inculpat. În plus, aceleaşi informații i-au fost transmise ulterior de inculpații Truică Remus și Tal Silberstein care participaseră la o întâlnire cu reprezentantul Casei regale, martorul Vasiliu Adrian, context în care acesta le-a comunicat că mai multe bunuri, printre care şi Pădurea Snagov, nu erau revendicabile.

Deși la început nu a fost dezvăluită implicarea sa în proiectul Reciplia, inculpatul Al României Paul Philippe fiind convins că doar Truică Remus era administratorul societății, inculpatul Steinmetz Benyamin a cunoscut și coordonat activitățile desfășurate de cel din urmă în realizarea scopului grupului infracțional, fiind informat de acesta în legătură cu stadiul procedurilor judiciare, dar și cu privire la pretențiile financiare ale inculpatului Al României Paul Philippe, altele decât cele menționate în clauzele contractului.

Întrucât interesul inculpatului Steinmetz Benyamin și, implicit, al grupului infracțional organizat era de a obține bunurile revendicate de Al României Paul Philippe, dar și de a menține contractul cu acesta, a acceptat plata respectivelor pretenții, iar de transmiterea banilor s-a ocupat Tal Silberstein, omul său de încredere.

În acest sens, relevante sunt declarațiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, un apropiat la inculpatului Truică Remus, care a arătat că, în vara anului 2009, a fost trimis de acesta din urmă în Bulgaria pentru a se întâlni cu un reprezentant al lui Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin, de la care a primit suma de 550.000 euro pe care i-a remis-o inculpatului Truică, acesta comunicându-i că

banii sunt pentru inculpatul Al României Paul. (filele 260-314, vol.7 d.u.p., 209-213, vol.18 dos inst. fond și 9-13, vol.7 ds.apel)

Totodată, martorul a arătat că, în cursul anului 2007 sau 2008, a fost rugat de Truică Remus să încheie un contract de împrumut pentru acesta cu Reciplia Ltd, iar suma primită, de 700.000 - 720.000 de euro, i-a dat-o inculpatului Truică, de la care a aflat că banii erau destinați tot lui Al României Paul. Suma împrumutată nu a mai fost restituită de martor, iar Tal Silberstein i-a comunicat acestuia că trebuie să găsească o soluție pentru a regla situația şi din punct de vedere contabil, lucru care nu s-a mai întâmplat.

Cunoscând încă de la momentul încheierii contractului riscurile majore ale acestui proiect, inculpatul Steinmetz Benyamin a perceput în mod evident şi faptul că aceste impedimente vor putea fi depășite doar prin activitățile ilicite pe care urmau să le desfășoare membrii grupului infracțional organizat, ce vizau săvârșirea unor fapte de corupție sau asimilate acestora, raportându-se şi la influențele pe care puteau să le exercite asupra funcționarilor chemați să aprecieze asupra notificărilor privind bunurile ce făceau obiectul contractului şi care se aflau în proceduri administrative (printre care Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa).

Astfel, demersurile efectuate de inculpatul Truică Remus pentru realizarea scopului grupului infracțional organizat, singur sau susținut de Tal Silberstein, au fost cunoscute de inculpatul Steinmetz Benyamin, care era informat în permanență de membrii grupului, atât în mod direct, cât şi prin corespondența electronica adresată avocatului său, David Barnett, de Tal Silberstein, Remus Truică, Roșu Robert Mihăiță. Deopotrivă, corespondența purtată de inculpați probează și ierarhia existentă cadrul asocierii, liderul fiind Steinmetz Benyamin, care, la rândul său, transmitea prin intermediul inculpatului Tal Silberstein, omul său de încredere, informațiile și demersurile ce trebuiau întreprinse de către membrii grupului.

Totodată, deși acționa din umbră, inculpatul Steinmetz Benyamin asigura susținerea intereselor membrilor grupului la nivel relațional, sens în care la petrecerile pe care le organiza la domiciliul său din Israel sau la reședința din Monaco, invita persoane cu funcții publice importante (cum este cazul premierului de la acel moment, Tăriceanu Popescu Călin, sau al lui Andronic Dan Cătălin, cunoscut om de presă și cu influență în mass media etc.), pe care inculpatul Truică Remus le-a menționat în cadrul discuțiilor cu Al României Paul Philippe pentru a-l asigura de reușita demersurilor pe care urma să le întreprindă pentru dobândirea bunurilor ce făceau obiectul contractului de cesiune.

Faptul că inculpatul Steinmetz Benyamin cunoștea activitățile membrilor grupului și primea informații legate de derularea contractului din 1.11.2006 este dovedit și de împrejurarea că, după dobândirea de către SC Reciplia SRL a Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa și vânzarea unor părți din aceste terenuri de către inculpatul Truică Remus, acțiuni ce au stârnit nemulțumirea lui Al României Paul Philippe întrucât nu primise sumele promise la perfectarea înțelegerii, liderul asocierii a primit un raport detaliat de la inculpatul Tal Silberstein în legătură cu sumele investite și acțiunile realizate pentru obținerea acelor bunuri. În acest sens, relevante sunt depozițiile martorilor Dimofte Radu și Bejenaru Andrei, care au fost

prezenți la o întâlnire pe yahtul lui Steinmetz, în Franța, când Tal Silberstien l-a informat pe Steinmetz Benyamin cu privire la acțiunile efectuate de Truică Remus.

Așa cum s-a arătat, decizia de a-l înlătura pe inculpatul Truică Remus din afacere a fost determinată de protejarea intereselor membrilor grupului care urmăreau obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe și menținerea acestuia în contract, astfel că inculpatul Steinmetz Benyamin a hotărât să îl implice pe Tal Silberstein, omul său de încredere, în relația cu cumpărătorul de influență, dovedind încă o dată rolul său de lider al grupului, dar și modul organizat în care acționau membrii acestuia.

Implicarea inculpatului Steinmetz Benyamin în coordonarea grupului al cărui lider era, precum și interesul lui în dobândirea bunurilor sunt dovedite şi de conduita acestuia după ce a aflat de la inculpatul Tal Silberstein despre existența plângerii penale formulate de Al României Paul Philippe, prin intermediul avocatului, în care se reclama săvârșirea mai multor infracțiuni, inclusiv cele ce fac obiectul prezentei cauze, și care îi viza în mod direct pe membrii grupării.

Astfel, fiind alarmat și conștient de consecințele ce ar putea decurge ca urmare a sesizării organelor judiciare și declanșării cercetărilor, având în vedere condițiile încheierii contractului și acțiunile întreprinse până la acel moment de membrii asocierii, inculpatul Steinmetz Benyamin i-a cerut lui Tal Silberstein să stabilească o întâlnire cu Al României Paul Philippe, la domiciliul acestuia, care a avut loc în luna decembrie 2011.

În cadrul acestei întâlniri la care au participat inculpații Steinmetz Benyamin, Tal Silberstein şi Al României Paul, dar şi Shimon Shevez și martora A României Lia Georgia, membrii grupului infracțional organizat au recunoscut implicarea lor în proiect, asumându-şi, practic, nu doar reuşitele de până atunci (obținerea Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa), ci şi faptele care au permis realizarea lor, arătând că sunt cei care au finanțat afacerea, că se bucură de influență în mediul politic şi că toate acestea "nu s-au întâmplat pentru nimic", că totul s-a obținut prin muncă grea și cu "mulți bani", investiți de Beny.

Inculpatul Steinmetz Benyamin a arătat în cadrul discuțiilor că "singura motivație a noastră aici este că dorim să investim foarte mulți bani în afacerea asta, având un low profile", recunoscând astfel că ascunderea implicării cetățenilor israelieni în proiectul Prințul/Reciplia a fost un act deliberat, decis chiar de inculpat, în calitate de lider al grupării. (fil.226, vol.9 dup)

Din conținutul conversației înregistrată cu mijloace proprii de inculpatul Al României Paul Philippe și care constituie mijloc de probă în cauză, astfel cum s-a arătat, rezultă în mod evident că membrii grupului infracțional organizat prezenți la întâlnire (Tal Silberstein și Steinmetz Benyamin) au încercat și reușit să-l convingă pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu sesizeze organele judiciare și să nu rezilieze contractul de cesiune, sens în care i-au promis acestuia o renegociere a clauzelor lui, prin acceptarea procentului de 15% pretins de acesta, în final, inculpatul Steinmetz Benyamin solicitându-i să mai dea o șansă "afacerii", întrucât el nu investește în ceva ce nu merită.

Referitor la poziția exprimată de inculpatul Steinmetz Benyamin cu ocazia discuțiilor purtate la această întâlnire, Al României Paul a declarat că acesta i-a

spus "să păstrăm contractul pentru că ei sunt puternici", cerându-i lui Tal Silberstein "să îmi ofere o înțelegere mai bună, mai corectă." (fil.250 şi urm., vol.3 dup)

Prezența la această întâlnire a inculpatului Steinmetz Benyamin alături de Tal Silbersten, care se situau pe palierul de conducere în ierarhia grupului, dovedeşte odată în plus că membrii grupului infracțional cunoșteau caracterul ilicit al înțelegerii dintre părți, consfințit prin încheierea contractului de cesiune din 1.11.2006, şi că, pentru a nu se expune riscului declanşării cercetărilor şi descoperii contribuției lor în obținerea ilegală a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, au acceptat să îl prezinte pe liderul grupului cumpărătorului de influență, a cărui implicare fost ținută ascunsă până la acel moment, astfel cum deja s-a arătat.

Participarea inculpatului Steinmetz Benyamin la negocieri a fost suprinzătoare şi pentru soția inculpatului Al României Paul Philippe, martora A României Lia Georgia, care a arătat "că a fost surprinsă să afle de implicarea lui Steinmetz Benyamin" care le-a propus un nou contract cu condiții avantajoase pentru ei, fiind făcute din nou referiri la posibilitățile pe care reprezentanții Reciplia le au pentru dobândirea bunurilor revendicate de soțul său, sugerându-le, totodată, să renunțe la serviciile avocatului Rădulescu Veronel.

Astfel, în scopul protejării intereselor grupului şi a se asigura că, pe viitor, nu vor mai fi efectuate astfel de demersuri de către inculpatul Al României Paul Philippe, care le-ar fi zădărnicit eforturile financiare şi la nivel relațional, inculpatul Tal Silberstein, în contextul discuțiilor menționate, i-a sugerat acestuia că ar fi bine să renunțe la serviciile avocatului Rădulescu Veronel, afirmând că: "*(….) Eu contest că domnul Rădulescu nu a fost trimis de preşedinte… Credeți-mă ştiu…şi nu sunt implicat."*

Preocuparea inculpaților Steinmetz Benyamin şi Tal Silberstein în legătură cu posibilele consecințe ale unei plângeri penale formulate de Al României Paul rezultă şi din declarația martorei Alexandroiu Mihaela, care a relatat despre o întâlnire a lui Tal Silberstein cu numitul George Alberts, în cadrul căreia acestuia din urmă "i s-a oferit un procent de 10% din întreaga afacere cu cele două proprietăți (n.n- Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa) dacă va reuşi să-l calmeze pe Al României Paul, pentru că acesta îi amenința pe cei din grup cu plângeri către diverse instituții ale statului."

Poziția deținută de Steinmetz Benyamin în cadrul grupului infracțional este probată şi de corespondența electronică purtată de inculpatul Roşu Robert cu martorul Zbârcea Gabriel, avocat partener în cadrul S.C.A TZA în legătură cu demersurile efectuate pentru încasarea onorariului de succes stabilit în înțelegerea realizată la data de 1.10.2006 între inculpatul Roşu, în calitate de partener al S.C.A.TZA şi directorul Reciplia Ltd., care deținea S.C.Reciplia S.R.L., Sandra Merloni Horemans., adevăratul client al serviciilor de asistență juridică şi reprezentare (fil.326, vol.29 dup).

În contextul în care plata onorariului de succes pentru obținerea Fermei Regale Băneasa, ca parte a înțelegerii încheiate cu Reciplia, nu fusese efectuată nici după trei ani de la dobândirea terenului, punându-se astfel problema riscului

de a nu mai fi primit, dar şi a prescripției dreptului de a-l mai solicita, la 4.04.2013 inculpatul Roşu, care între timp fusese îndepărtat din proiectul Prințul/Reciplia, i-a adresat un email martorului Zbârcea Gabriel, în care a menționat următoarele: "(…) **Cu greu am scos şi onorariul de succes pe Snagov şi tu ştii foarte bine tot contextul.La dracu, sper că nu trebuie să dau explicații că nu am emis factura pe onorariu în contextul în care <u>am spus de zeci de ori chestiunea onorariului, m-am văzut împreună cu tine, cu Shimon, după ce i-am făcut scandal lui Tal că nu ne dă banii, ba îmi amintesc că te-ai văzut cu Benny la el pe yacht şi atunci când m-ai rugat ți-am dat situația şi te-am rugat să insişti şi pe onorariul de succes şi ai încercat şi tu, fără succes.</u>De fapt schimbarea mea din Proiect este făcută, în realitate, pt că eu nu mai vroiam să lucrez fiind neplătiți 10 luni. Nu poți după 7 ani de laude la adresa mea în proiect, brusc să spui că nu mai sunt bun. Pur şi simplu au refuzat discuția şi nici măcar nu am emis o factură pe onorariu, că nu aveam nici un criteriu să o facem (care e valoarea bunului?) şi pentru că nu vroiam să suportăm sute de mii TVA. Dar tu cunoşti Gabi toate chestiunile astea.De câte ori toți anii ăştia am zis de onorariu şi am spus că trebuie să rezolvăm cumva?** Dacă capul jos pt că avem RMGC (n.n.- proiectul Roşia Montană, în care era implicat inculpatul Benny Steinmetz) îl înțeleg, heirupismul ăsta de a lucra acum în spume pt ei nu-l pot înțelege pt că de plătit văd că tot nu ne plătesc (…)"

Această corespondență electronică este relevantă pentru a dovedi nu doar interesul inculpatului Roşu de a obține beneficii materiale de pe urma activităților infracționale desfăşurate, inclusiv de el, în cadrul asocierii, ci şi ierarhia care exista la nivelul grupării, dar şi faptul că aceasta era respectată de membrii.

Chestiunea plății efective a beneficiului ilicit cuvenit din activitatea infracțională a fost discutată mai întâi cu inculpatul Tal Silberstein, coordonatorul grupului mai ales după anul 2010, căruia inculpatul Roşu "i-a făcut scandal" şi doar, ulterior, în condițiile în care problema nu s-a rezolvat, cu liderul asocierii, inculpatul Steinmetz Benyamin, la care "s-a insistat, dar fără succes" pentru plata sumelor datorate pentru succesele obținute de inculpatul Roşu, în calitatea sa de avocat al S.C. Reciplia S.R.L. în legătură cu Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa.

Astfel, decizia liderului a fost respectată, chiar dacă a stârnit nemulțumire şi a atras după sine riscul neîncasării beneficiului negociat.

Mai mult, în opinia inculpatului Roşu, îndepărtarea sa din grup nu s-a datorat faptului că "nu mai era bun", ci a reprezentat în realitate o sancțiune aplicată de inculpații aflați pe palierul de conducere, constând în îndepărtarea sa din asociere pentru îndrăzneala de a-şi cere drepturile.

Rolul de lider al lui Steinmetz Benyamin este dovedit şi de declarațiile inculpatului Mateescu Lucian Claudiu, care a arătat că, atunci când a fost solicitat de Andronic Dan Cătălin să realizeze evaluarea bunurilor ce fac obiectul contractului de cesiune, a aflat de la acesta că Tal Silberstein are nevoie de o inventariere a imobilelelor pentru "şeful cel mare", care era inculpatul Steinmetz Benyamin.

Deși în declarația din 17.09.2017, inculpatul Steinmetz Benyamin a arătat că nu a discutat cu Tal Silberstein despre activitatea SC Reciplia SRL și demersurile întreprinse în legătură cu obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, din probele administrate rezultă contrariul. Așa cum s-a arătat în cele ce preced, inculpatul Tal Silberstein a fost omul său de încredere, care transmitea informațiile către ceilalți membri ai grupului și îl informa cu privire la demersurile administrative și judiciare derulate pentru recuperarea bunurilor, context în care Steinmetz Benyamin a aflat și despre intenția inculpatului Al României Paul Philippe de a formula o plângere penală.

De asemenea, nu pot fi primite nici susținerile inculpatului Steinmetz Bennyamin că nu a cunoscut despre faptul că existau anumite impedimente legale privind retrocedarea bunurilor către inculpatul Al României Paul Philippe, având în vedere că raportul de due diligence a fost solicitat chiar de avocatul David Barnett pentru BSG, grup de firme controlat de inculpatul Steinmetz Bennyamin, iar acesta a avut întâlniri cu inculpatul Truică Remus, anterior semnării contractului de cesiune.

În concluzie, probatoriul administrat în cauză face dovada că inculpatul Steinmetz Benyamin, împreună cu coinculpații Truică Remus, Tal Silberstein şi Roşu Robert Mihăiță, au constituit, la data de 1.11.2006, grupul infracțional organizat având ca scop dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe prin săvârşirea unor infracțiuni de corupție şi asimilate acestora. În cadrul grupului, inculpatul Steinmetz Benyamin a avut rolul de lider şi principal finanțator al acțiunilor ilicite desfăşurate de membrii asocierii, în legătură cu care a fost în permanență informat și consultat, fiind totodată cel care a coordonat activitatea grupării prin intermediul lui Truică Remus și Tal Silberstein.

Ca atare, urmează a se reține vinovăția inculpatului Steinmetz Benyamin în comiterea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, prevăzută de art.367 alin. 1 și 2 C.pen., ce constituie lege penală mai favorabilă pentri acesta.

Înalta Curte constată că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art.154 alin.2 C.pen., termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, inculpatul Steinmetz Benyamin a constituit grupul infracțional organizat la 1.11.2006 şi a desfăşurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art.154 alin. 1 lit. c C.pen., de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluționării definitive a cauzei.

La grupul infracțional organizat constituit la 1.11.2007, **au aderat** ulterior şi inculpații Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu.

În ceea ce îl privește pe **inculpatul Andronic Dan Cătălin**, contrar susținerilor apărării şi aspectelor reținute de prima instanță, Înalta Curte constată că

probatoriul administrat în cauză demonstrează implicarea acestuia în activitatea grupului infracțional organizat, în perioada 2007-2013.

În privința legăturilor cu ceilalți membri ai asocierii, este cert că inculpatul Andronic Dan Cătălin a avut o relație apropiată, de prietenie, dar şi de afaceri cu inculpatul Tal Silberstein (fiind asociați în diverse societăți), care l-a şi cooptat pe acesta în cadrul grupului infracțional.

Deşi formal nu a avut vreo calitate în societățile aflate în spatele SC Reciplia SRL, înscrisurile aflate la dosar demonstrează legăturile pe care inculpatul Andronic le-a avut cu unele din acestea sau chiar cu societatea Reciplia LTD., realizând beneficii materiale de pe urma acestora în aceeaşi perioadă în care a funcționat grupul infracțional.

Astfel, inculpatul Andronic Dan Cătălin, în nume personal (ca persoană fizică), a încheiat în anul 2008 un contract de prestări servicii cu STG Ventures Ltd., reprezentată de numitul Shimon Shevez, societate care deținea 4,4% din părțile sociale ale Reciplia LTD. şi care, la rândul său, se afla în spatele S.C. Reciplia S.R.L. (fila 230, vol.40 d.u.p.).

În baza acestui contract, valabil pentru perioada 21.08.2008 - 31.12.2008, inculpatul Andronic a furnizat, la cererea STG, servicii de consultanță strategică, cercetare şi analiză în țările Europei Centrale şi de Est.

Deşi valoarea prestațiilor nu a fost stabilită prin contract, care a făcut trimitere la încheierea ulterioară a unor acte adiționale, la dosar există un email din data de 11.08.2015 în care inculpatul Andronic Dan Cătălin se referă la o plată de 80.000 de euro primită de la STG în baza contractului sus-menționat (fila 230, vol.60 d.u.p.)

În egală măsură, din actele aflate la dosar, rezultă că inculpatul Andronic Dna Cătălin era asociat într-o altă societate tip offshore, Strategicom Inc., care a încheiat la 1.09.2009 un contract de prestări servicii şi reprezentare cu Reciplia Ltd, având ca obiect cercetarea pieței şi intermedierea de tranzacții în domeniu imobiliar, cea din urmă societate fiind beneficiarul serviciilor prestate de Strategicom Inc. (fila 21, vol.51 d.u.p.)

Din înscrisurile ridicate cu ocazia percheziției efectuate la S.C. Reciplia S.R.L. rezultă că această societate a plătit către Strategicom Inc. suma de 220.000 euro la 17.09.2009 şi, suplimentar, suma de 104.000 euro la 21.09.2009 (filele 21,24, vol.39 d.u.p.).

Or, societatea Strategicom Inc. era o importantă sursă de venituri pentru inculpatul Andronic Dan Cătălin, ca persoană fizică, de la care acesta a încasat inclusiv dividende (a se vedea suma de 500.000 dolari în anul 2011, care însă s-a compensat cu suma împrumutată de acesta la 27.10.2010 şi nerestituită, filele 269, 271, vol.40 d.u.p.), dar a şi împrumutat, de asemenea, în nume propriu, importante sume de bani (250.000 de euro în baza înțelegerii din 2.06.2011, 1.300.000 de dolari în baza înțelegerii din 1.08.2011 şi 290.000 de euro în baza înțelegerii din 15.09.2011), pe care nu le-a restituit ulterior, deşi termenele inițiale de plată au fost prelungite de două ori, până în 2014 şi apoi până în 2016 (filele 227, 236, vol.60 d.u.p.).

De asemenea, Strategicom Inc. a încheiat la 7.06.2010 un contract de prestări servicii cu D.A. Communication, societate aparţinând inculpatului Andronic Dan Cătălin, cu o valoare de 135.000 de euro, având ca obiect realizarea de către cea din urmă societate, în beneficiul celei dintâi, a unor rapoarte săptămânale despre situaţia politică din România şi a altor activităţi în zona comunicării, la cererea beneficiarului (fil.335, vol.40 dup).

Prin urmare, probatoriul aflat la dosar confirmă relaţiile personale, dar şi de afaceri pe care inculpatul Andronic Dan le avea nu doar cu persoanele implicate în proiectul Prinţul/Reciplia (inculpatul Tal Silberstein şi numitul Shimon Sevez), ci şi cu societăţile aflate în spatele Reciplia, inclusiv cu Reciplia Ltd., de la care a obţinut venituri atât în mod direct, cât şi indirect (în nume propriu, dar şi prin societăţile în care era acţionar sau pe care le controla).

Mai mult, potrivit declaraţiilor date în faza de urmărire penală de inculpatul Mateescu Lucian, inclusiv în prezenţa avocaţilor coinculpaţilor, inculpatul Andronic Dan Cătălin ar fi avut neoficial un procent de 5% din "proiectul Reciplia", aspect pe care l-a recunoscut chiar acesta în discuţiile pe care le-a avut cu cel dintâi, în contextul în care i-a propus inculpatului Mateescu să se implice în afacere (filele 212,232, vol.3 d.u.p.).

Aşadar, probatoriul aflat la dosarul cauzei demonstrează un cert interes material al inculpatului Andronic în relaţia cu proiectul/societatea Reciplia, de pe urma căreia a realizat venituri şi intenţiona să obţină beneficii.

Deşi inculpatul Andronic a încercat să minimalizeze legătura sa cu acest proiect, arătând că a participat doar la două întâlniri după anul 2011 la sediul S.C.A.TZA, la care s-a dezbătut stadiul dosarelor, fără ca inculpatul Al României Paul să fie prezent, şi că a discutat cu acesta, la cererea inculpatului Tal Silberstein, despre modalitatea în care poate să-şi promoveze imaginea, iar ulterior, despre editarea unei brosuri, în realitate, aşa cum se va arăta în continuare, inculpatul Andronic Dan Cătălin s-a implicat activ în proiectul Prinţul/Reciplia.

În ce priveşte activitatea inculpatului Andronic Dan Cătălin în cadrul Reciplia şi, prin aceasta, apartenenţa sa la grupul infracţional organizat, cooptarea acestuia s-a făcut la scurt timp după constituire, în anul 2007, în condiţiile în care, având în vedere, pe de o parte, că inculpatul Al României Paul era o persoană publică, cu o imagine controversată, iar pe de altă parte, aşa cum s-a arătat, interesul membrilor fondatori ai grupului infracţional (inculpaţii Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein) ca identitatea şi implicarea lor în proiectul Prinţul/Reciplia să rămână ascunsă, era necesară o persoană influentă în lumea media, care să monitorizeze apariţiile din mass media care puteau să dăuneze proiectului sau chiar să atragă atenţia autorităţilor asupra acţiunilor întreprinse de membrii grupării, ce aveau ca finalitate obţinerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

În acest sens, potrivit declaraţiilor cumpărătorului de influenţă şi ale soţiei sale, numele inculpatului Andronic Dan Cătălin a fost menţionat atât de inculpatul Truică Remus, cu ocazia încheierii contractului de cesiune, cât şi ulterior, în anul 2007, de către inculpatul Tal Silberstein, din discuţiile cu cei doi reieşind că inculpatul Andronic este o persoană care controlează presa, "că este un om de care

lumea se teme", astfel încât acesta poate să-i creeze cumpărătorului de influență o imagine favorabilă şi, în plus, să-l ferească de atacuri din partea presei. (fil.275, vol.3 dup)

De altfel, în declarațiile date în cauză, nici inculpatul Andronic Dan Cătălin nu a negat faptul că inculpatul Tal Silberstein i-a cerut să se întâlnească cu cumpărătorul de influență şi soția acestuia, la ei acasă, pentru a discuta despre "modalitatea în care pot să-şi promoveze imaginea", întâlnire care a şi avut loc.

Mai mult, din email-urile aflate la dosar, rezultă implicarea inculpatului Andronic Dan Cătălin în mediatizarea pozitivă a inculpatului Al României Paul, în sensul publicării în revista Capital a unui interviu al acestui inculpat, în urma înțelegerii stabilite între soția sa şi inculpatul Tal Silberstein (fila 282, vol.46 d.u.p.).

În ce priveşte monitorizarea presei, inculpatul Andronic Dan Cătălin a semnalat sau a fost informat în legătură cu apariția unor articole cu potențial dăunător, care făceau referire fie la implicarea inculpatului Al României Paul Philippe în revendicarea unor bunuri, fie la unii membri ai grupului infracțional şi la legăturile stabilite între aceştia.

Sunt relevante astfel următoarele email-urile primite sau transmise de inculpatul Andronic Dan Cătălin:

- din 17.08.2010, transmis de inculpatul Andronic inculpatului Tal Silberstein, căruia îi semnalează "un nou atac în Adevărul, în legătură directă cu Benny (n.n.-inculpatul Steinmetz Benyamin)".

Aşa cum s-a reținut anterior, din alt email aflat la dosar, rezultă că inculpatul Roşu Robert Mihăiță a formulat un drept la replică, pentru un articol din ziarul Adevărul, datat 17.08.2010 şi intitulat "Truică, pionul unui miliardar controversat", care se referea şi la legătura dintre acesta şi inculpatul Benyamin Steinmetz, în condițiile în care cel din urmă era implicat şi în proiectul Roşia Montană.

- din 30.06. şi 11.07.2011, cuprinzând corespondența dintre inculpații Andronic şi Tal Silberstein pe tema altor articole, publicate în ziarul Click, în care, chiar dacă erau tratate mai degrabă aspecte mondene în legătură cu inculpatul Truică, om cu o "avere colosală, ținută ascunsă", se menționa atât că acesta se bazează pe sprijinul inculpatului Tal Silberstein (despre care se arată că este fostul consultant al lui Tăriceanu, cu puternice legături la nivel prezidențial, în prezent fiind consultant al lui Băsescu, preşedintele României), cât şi că este "tovarăş cu controversatul Beny Steinmetz, magnatul diamantelor", făcându-se referire tocmai la "ampla investigație marca Adevărul, publicată anul trecut", adică exact cel analizat anterior.

Publicarea respectivelor articole a atras transmiterea unui drept la replică de către inculpatul Tal Silberstein, atât cu privire la el, cât şi cu privire la inculpatul Benyamin Steinmetz, în care erau negate relațiile personale sau de afaceri ale celor doi cu inculpatul Truică.

În legătură cu aceste articole, inculpatul Andronic Dan Cătălin a monitorizat, cantitativ şi calitativ, numărul de preluări şi tipul de reacții (pozitive, negative sau neutre) pentru perioada 14-15.07.2011, transmițând aceste date inculpatului Tal Silberstein.

- din 9.05.2011, transmis inculpatului Andronic Dan Cătălin de către inculpatul Roşu Robert Mihăiță, la cererea inculpatului Tal Silberstein, ca urmare a apariției cu o zi înainte, în ziarul Cotidianul a unui articol sub titlul "Paul, Jaf de România?" care trata in extenso restituirea nelegală a Pădurii Snagov şi în legătură cu care inculpatul Roşu Robert Mihăiță a arătat că nu are relevanță legală, pentru că nu este o investigație oficială şi că, în plus, ar conține şi informații inexacte;

- din 7.01.2013, transmis inculpatului Andronic Dan Cătălin de către inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, prin redirecționare de la inculpatul Roşu Robert Mihăiță, ca urmare a unui articol în ziarul Cotidianul ("Traian Băsescu, Paulică, Tal Silberstein, Remus Truică, vânători de proprietăți"), cu comentariul inculpatului Mateescu: "Măi nene, SRS n-are şi altă treabă…" (SRS fiind, probabil, Sorin Roşca Stănescu, deținătorul Ziua news, persoană menționată de inculpatul Al României Paul Philippe, în legătură cu care inculpatul Truică Remus i-a dat asigurări, la negocierea contractului de cesiune, că nu-l va mai ataca în ziarul său, cu precizarea că, din actele aflate la dosar, acesta a dobândit de la inculpata Reciplia două terenuri provenite din restituirea ilegală a Pădurii Snagov).

În acelaşi context, un articol similar fusese publicat pe 30.11.2012 tot de ziarul Cotidianul (www.cotidianul.ro), prin preluare de pe www.ziuanews.ro, sub titlul "Adriean Videanu şi Tal Silberstein atacă averea Casei Regale", în care erau menționați majoritatea membrilor grupului infracțional organizat (Truică Remus, Tal Silberstein, Roşu Robert Mihăiță, Marcovici Marius Anndrei), legăturile acestora cu oamenii politici de la cel mai înalt nivel, contractul de cesiune încheiat cu Reciplia şi lunga listă a bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe şi care au făcut obiectul contractului arătat anterior.

Deşi aparent inculpatul Andronic Dan Cătălin trebuia să asigure doar acoperirea din punct de vedere mediatic a proiectului Prințul/Reciplia, în modalitatea expusă anterior, probatoriul administrat în cauză demonstrează că implicarea sa a depăşit aceste limite.

Astfel, inculpatul a fost ținut la curent cu întreaga derulare a activităților legate de acest proiect, primind în mod constant email-uri, în principal, de la ceilalți membri ai grupului infracțional organizat.

Cu titlu exemplificativ, sunt următoarele email-uri, descoperite cu ocazia percheziției efectuate în faza de urmărire penală:

- din 23.06.2010, trimis inculpatului Andronic Dan Cătălin, prin redirecționare, de către martorul Zbârcea Gabriel, avocat în cadrul S.C.A. TZA, marcat cu importanță "maximă", cu următorul conținut: "S-a schimbat completul. Judecător Jabre Amer. Eu nu l-am avut în dosare, dar părerile aici sunt împărțite. Oana Gavrilă spune că a avut o soluție bună, bine motivată. Mihaela Ivan spune că a luat măsuri ciudate, într-un dosar de-al ei încă nesoluționat."(fila172, vol.46 d.u.p.);

- din 6.05.2010 şi 7.05.2010, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin şi Tal Silberstein, precum şi numitului David Barnett (reprezentantul inculpatului Benyamin Steinmetz) de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cuprinzând amendamentele făcute de inculpatul Truică Remus la proiectul de înțelegere referitoare la ieşirea acestuia din proiectul Reciplia (fila 69, vol.48 d.u.p.);

- din 15.10.2010, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Roşu Robert Mihăiță, precum şi numitului David Barnett (reprezentantul inculpatului Benyamin Steinmetz) de inculpatul Tal Silberstein, cu referire la renegocierea înțelegerii cu inculpatul Al României Paul (fila 132, vol.46 d.u.p.);

- din 13.11.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Tal Silberstein de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cuprinzând proiectul de contract de ipotecă ce urma să se încheie între Reciplia şi Lot Invest cu privire la restul de teren din Ferma Regală Băneasa rămas în proprietatea Reciplia, în baza noii înțelegeri din 13.04.2011 (fila 248, vol.48 d.u.p.);

- din 19.05.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Tal Silberstein de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cuprinzând proiectul de contract de vânzare-cumpărare şi ipotecă ce urmau să se încheie între inculpatul Al României Paul, Reciplia şi Lot Invest, având ca obiect pădurea Ersig (fila 304, vol.48 d.u.p.);

- din 11.05.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Tal Silberstein de inculpatul Roşu cuprinzând "cele convenite" la întâlnirea pe care au avut-o pe 9.05.2011, cu referire la 17 dintre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, care făceau obiectul înțelegerii cu Reciplia - situația la acel moment a demersurilor deja efectuate, precum şi măsurile ce trebuiau luate în continuare -, cu precizarea făcută în același email, în sensul că o nouă întâlnire urma să aibă loc peste o săptămână (fila 52, vol.48 d.u.p.);

- din 26.06.2012, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cu referire la o notificare primită de la un nou avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, care cuprindea mai multe acuzații aduse Reciplia; inculpatul Roşu propune să se întocmească în scris acestor acuzații (fila 111, vol.46 d.u.p.);

- din 29.05.2012, redirecționat inculpatului Andronic Dan Cătălin de către inculpatul Tal Silberstein şi transmis inițial de inculpatul Mateescu, care cuprinde şi răspunsul inculpatului Roşu, cu referire la posibilele negocieri dintre inculpatul Al României Paul şi Ovidiu Tender (fil.207, vol.46 d.u.p.);

- din 9.04.2013, trimis de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu inculpatului Andronic, cu referire la un reportaj al postului PRO TV pe marginea raportului Curții de Conturi care punea în discuție nelegalitatea restituirii Pădurii Snagov :"dpmdv nu e chiaro catastrofă, dar nici ceva de neluat în seamă. Cred că pot fii ceva urmări…fie eventual şi prin deposedare…" (fil.278, vol.46 d.u.p.);

- din 16.07.2013, trimis inculpaților Andronic, Mateescu şi Tal Silberstein de inculpatul Marcovici, cu privire la disponibilitatea acestora de a participa la o întâlnire în legătură cu proiectul Prințul, în 19-23.08. (fila 51, vol.47 d.u.p.).

Din aceste mijloace de probă rezultă, pe de o parte, caracterul sistematic, iar nu sporadic al informărilor primite de inculpatul Andronic Dan Cătălin cu privire la proiectul Prințul/Reciplia, iar, pe de altă parte, natura şi varietatea acestor informații.

Astfel, recepționarea unor informații referitoare la stadiul şi măsurile preconizate pentru obținerea bunurilor ce făceau obiectul înțelegerii încheiate între inculpatul Al României Paul şi Reciplia, primirea proiectelor unor acte juridice care urmau a fi încheiate cu privire la asemenea bunuri, informarea sa în legătură cu demersurile făcute de inculpatul Al României Paul Philippe în relația cu Reciplia, vizând modificarea sau chiar ruperea înțelegerii stabilite anterior, demonstrează că inculpatul Andronic era un membru activ, "cu drepturi depline" în cadrul grupului infracțional organizat, al cărui rol nu s-a limitat la crearea unei imagini favorabile inculpatului Al României Paul Philippe sau la monitorizarea mass media în legătură cu persoanele implicate în proiect.

Altfel, este de neînțeles de ce, de pildă, inculpatul Andronic Dan Cătălin trebuia să fie informat printr-un mesaj de importanță "maximă", transmis chiar de unul dintre avocații parteneri ai S.C.A. TZA, că judecătorul unei anume cauze a fost schimbat, făcându-i se totodată şi o scurtă caracterizare a acestuia.

Implicarea inculpatului Andronic Dan Cătălin în activitatea grupului infracțional este probată şi de participarea sa la întâlnirile membrilor acestuia care au avut loc la sediul S.C.A.TZA, dar nu numai, în condițiile în care aspectele discutate depăşeau sfera sa de interes, prin prisma profesiei pe care o avea.

Astfel, prezența sa la întâlnirile ocazionate de proiectul Prințul/Reciplia a fost constatată începând cu anul 2007, relevantă fiind în acest fel declarația martorului Bejenaru Andrei, care a remarcat participarea inculpatului Andronic Dan Cătălin la sediul S.C.A. TZA, la o întâlnire la care au fost prezenți şi inculpații Truică Remus, Roşu Robert Mihăiță şi, posibil, Tal Silberstein, ocazionată de apariția unui articol negativ la adresa inculpatului Al României Paul Philippe, la care se dorea o reacție.

Despre inculpatul Andronic Dan Cătălin, martorul a mai arătat că i-a fost prezentat de Tal Silberstein în anul 2011, ca fiind "un consultant al proiectului Reciplia", remarcând prezența acestuia la întâlnirile cu avocații, în care se prezenta situația dosarelor cu retrocedările, pe care le-a situat în timp în anii 2012 şi 2014.

De asemenea, aşa cum a rezultat din declarațiile martorului Rădulescu Veronel, inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost prezent şi la întâlnirea din anul 2011, de la acelaşi sediu al S.C.A. TZA, când s-a discutat despre intenția inculpatului Al României Paul Philippe de a renunța la contractul cu Reciplia. Remarcând atmosfera tensionată în care se purtau discuțiile, cei mai nervoşi fiind inculpatul Tal Silberstein şi celălalt cetățean israelian care-l însoțea, martorul a precizat intervenția inculpatului Andronic Dan Cătălin în discuții "ca un fel de moderator", care a spus că "au venit cu gânduri bune şi e bine să se găsească o soluție".

Or, modalitatea în care inculpatul Andronic Dan Cătălin a intervenit în detensionarea situației dovedeşte, pe de o parte, că acesta era la curent atât cu neînțelegerile ivite între membrii grupului şi inculpatul Al României Paul Philippe, cât şi cu sursa acestora, cunoscând implicit şi acțiunile întreprinse până în acel moment în legătură cu bunurile care făceau obiectul contractului (cum fuseseră obținute şi ce se întâmplase cu acestea ulterior), iar, pe de altă parte, că prezența acestuia nu a fost una întâmplătoare şi nu a intervenit în discuție ca un terț

dezinteresat, ci, în realitate, a fost determinată de preocupările membrilor grupului de a nu se rezilia contractul de cesiune (fapt pe care, de altfel, nu l-au acceptat nici măcar în condițiile în care, cu aceeaşi ocazie, aceştia au fost amenințați cu o plângere penală), întrucât numai astfel puteau fi obținute bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe.

Chiar şi inculpatul Al României Paul Philippe a arătat, cu referire la inculpatul Andronic, că "l-am văzut de câteva ori, este omul lui Tal Silberstein şi promovează în presă imaginea grupului acestuia", că "a făcut parte din grupul lui Steinmetz" şi că "am fost în mod repetat contactați de Marcovici, Lucian şi de Andronic pentru a ne împiedica să rupem contractul" (fil.268 şi urm., vol.3 dup).

Inculpatul Andronic Dan Cătălin nu a participat doar la întâlniri la sediul S.C.A. TZA, ci şi la inculpatul Al României Paul Philippe acasă.

Astfel, cu titlu exemplificativ, în răspunsul trimis de societatea Reciplia, la 27.08.2012, la o scrisoare a inculpatului Al României Paul Philippe din 9.08.2012, s-a făcut referire la o "întâlnire de lucru" care a avut loc la reşedința acestuia la data de 8.04.2012 ora 17,00, care a durat două ore şi zece minute şi la care "**din partea Reciplia au participat**: domnul Tal Silberstein, domnul Shimon Menahem, domnul Marius Marcovici, domnul Moshe Agavi, domnul Lucian Mateescu, **domnul Dan Andronic** şi, nu în ultimul rând, avocatul Reciplia, domnul Robert Roşu." (fila186, vol.30 d.u.p.)

Este de observat calitatea "oficială" în care inculpatul Andronic Dan Cătălin a participat la această întâlnire, ca reprezentant al Reciplia, fiind vorba despre o întrevedere planificată, iar nu întâmplătoare.

De asemenea, prezența inculpatului Andronic Dan Cătălin la întâlniri cu inculpatul Al României Paul Philippe şi soția sa a fost confirmată şi de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, şi, chiar dacă acesta nu a putut preciza obiectul discuțiilor purtate cu acele ocazii, a arătat că inculpatul Andronic a participat la acele întâlniri ca reprezentant al lui Tal Silberstein, dar şi în nume propriu.

Prin urmare, şi în privința întâlnirilor cu ceilalți membri ai grupului infracțional, probatoriul administrat în cauză demonstrează, pe de o parte, că participarea inculpatului Andronic Dan Cătălin la acestea a avut un caracter regulat, iar nu întâmplător, iar pe de altă parte, că discuțiile purtate la aceste întrevederi nu au privit strict aspecte care să intereseze imaginea inculpatului Al României Paul Philippe sau ai altor membri ai grupului, ci chestiuni concrete referitoare la derularea proiectului Prințul/Reciplia, inclusiv nemulțumiri ale inculpatului Al României Paul Philippe în legătură cu nerespectarea de către membrii grupului infracțional a obligațiilor asumate prin înțelegerea pe care o încheiaseră cu acesta, sub paravanul Reciplia.

Tot inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost cel care l-a cooptat şi pe inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, ca membru al grupului infracțional, în toamna anului 2011. Deşi aparent acesta trebuia să acționeze ca un consultant imobiliar, care să evalueze proprietățile care făceau obiectul contractului dintre inculpatul Al României Paul Philippe şi Reciplia, în realitate acesta a gestionat relația grupului cu cel din urmă inculpat, care era tot mai nemulțumit de derularea

contractului, refuzând chiar să semneze actele cerute pentru continuarea demersurilor necesare pentru obținerea bunurilor.

Este de observat faptul că inculpatul Andonic Dan Cătălin i-a prezentat inculpatului Mateescu Lucian Claudiu rolul şi ierarhia în cadrul grupului chiar mai înainte ca acesta să accepte să se implice în activitatea acestuia, arătând că Tal Silberstein este "factorul de decizie de la Reciplia (…), om serios şi de caracter", iar evaluarea proprietăților, cerută inculpatului Mateescu, trebuia făcută pentru "stăpânul mare", adică Benyamin Steinmetz.

Semnificativ pentru gradul de implicare a celor doi inculpați în acțiunile grupului infracțional aflat în spatele Reciplia este corespondența electronică anterior citată, în care se face referire la un raport al Curții de Conturi cu privire la retrocedarea Pădurii Snagov şi la posibilele urmări ale acestuia, respectiv pierderea bunului, în condițiile în care, la acel moment, pădurea se afla în cea mai mare parte în proprietatea Reciplia.

Toate aceste considerente demonstrează că inculpatul Andronic Dan Cătălin nu a avut doar legături tangențiale şi dezinteresate cu proiectul Prințul/Reciplia, aşa cum a încercat să acrediteze, ci, dimpotrivă, în anul 2007 acesta a aderat la grupul infracțional constituit în umbra acestei societăți şi a acționat până în anul 2013 în beneficiul acestuia, urmărind în acelaşi timp şi un interes material propriu.

Astfel, în perioada de referință, inculpatul Andronic Dan Cătălin a monitorizat şi analizat aparițiile din mass media referitoare la persoanele implicate în acest proiect, a fost informat în permanență despre orice aspecte relevante în legătură cu activitatea Reciplia şi a participat în cadrul şi din partea acestei societăți la discuții şi negocieri, inclusiv şi mai ales cu inculpatul Al României Paul Philippe, căruia i-a creat, totodată, impresia că-l va ajuta să-şi construiască o imagine favorabilă, în condițiile în care acesta din urmă dorea să obțină nu doar bani, ci şi recunoaşterea apartenenței sale la familia regală a României.

Cunoscând neînțelegerile intervenite în relația inculpatului Al României Paul Philippe cu ceilalți membri ai grupului infracțional, inculpatul Andronic Dan Cătălin a acționat pentru a-l convinge pe cel dintâi să rămână în contractul încheiat cu Reciplia, fiind pe deplin conştient de valoarea deosebită a bunurilor cesionate, de pe urma cărora se puteau realiza câştiguri fabuloase, susținând pe această cale activitatea grupului infracțional organizat.

Ca atare, contrar concluziei la care a ajuns instanța de fond, Înalta Curte constată că acțiunile inculpatului Andronic Dan Cătălin, comise în perioada 2007-2013, întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în varianta aderării, atât sub aspectul laturii obiective, cât şi al laturii subiective, în forma agravată, determinată de împrejurarea că printre infracțiunile care reprezentau scopul grupării se afla şi infracțiunea de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, în varianta incriminată în art.13^2 din Legea nr.78/2000.

În mod evident, având în vedere reținerea vinovăției inculpatului şi condamnarea sa pentru săvârşirea acestei infracțiuni, criticile sale vizând schimbarea temeiului în drept al soluției de achitare dispusă de instanța de fond au rămas lipsite de obiect.

Înalta Curte constată că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art.154 alin.2 C.pen., termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, inculpatul Andronic Dan Cătălin a aderat la grupul infracțional organizat în anul 2007 şi a desfăşurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art.154 alin. 1 lit. c C.pen., de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluționării definitive a cauzei.

În ceea ce îl privește pe **inculpatul Marcovici Marius Andrei**, contrar susținerilor apărării şi a aspectelor reținute de prima instanță, Înalta Curte constată că probatoriul administrat în cauză demonstrează implicarea acestuia în activitatea grupului infracțional organizat, în perioada 2007-2013.

Referitor la legăturile cu ceilalți membri ai grupului infracțional, se constată că inculpatul Marcovici Marius Andrei a avut o relație apropiată cu Tal Silberstein, fiind "omul lui de încredere", care se ocupa de afacerile acestuia și ale inculpatului Steinmetz Benyamin, cunoscând, încă de la început, interesul manifestat de membrii constituenți ai grupului în proiectul Reciplia/Prințul și în dobândirea bunurilor.

Relația apropiată și de încredere dintre inculpații Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein este confirmată și de Truică Remus care a arătat că primul l-a însoțit pe cel din urmă încă de la început la unele discuții și era "omul de încredere al lui Tal, dar nu știu dacă aveau afaceri împreună, însă era vorbitor de limbă ebraică." (declarația din 9.12.2015)

Și inculpatul Andronic Dan Cătălin, care l-a cunoscut pe Marcovici Marius Andrei încă din anul 2004, când lucra pentru PSD, l-a perceput pe acesta din urmă ca fiind un asistent al lui Tal, omul de legătură între el și staff-ul de campanie, iar, în anii 2006-2007, l-a văzut în anturajul lui Tal Silberstein (filele 184-190, vol.3).

De asemenea, martorii Valmar Ioana şi Dimofte Radu au arătat că inculpatul Marcovici Marius Andrei era alături de Tal Silberstein în campania electorală din 2007-2008 şi se ocupa de toate afacerile israelienilor în România şi de Reciplia, informație pe care chiar acesta din urmă i-a comunicat-o martorului Dimofte.

În același sens, martorul Aparaschivei Relu Cristian a relatat că Marcovici Marius era "omul evreilor" și se ocupa de afacerile lor în România, participând la discuțiile cu Truică Remus fie singur, fie împreună cu Tal Silberstein.

Această împrejurare este confirmată întocmai şi de martorul Borbely Dan, avocat în cadrul S.C.A. TZA, care, în plus, a arătat că cel care coordona activitatea Reciplia era Tal Silberstein, iar Marcovici, deşi figura ca administrator al societății, în realitate era doar un executant al acestuia. (filele 432-438, vol.7 d.u.p.)

O dovadă a încrederii pe care membrii grupului infracțional organizat o acordau inculpatului Marcovici Marius Andrei este şi faptul că acesta avea încă din anul 2010 drept de semnătură pe conturile SC Reciplia SRL, alături de Sandra

Merloni Horemans, administratorul de drept al societății, așa cum arată martorul Radu Gabriel, cel care se ocupa de contabilitatea firmei.

Deși inculpatul Marcovici Marius Andrei a încercat să minimalizeze legătura sa cu proiectul Reciplia/Prințul doar la atribuțiile ce îi reveneau în calitate de administrator al SC Reciplia SRL, arătând că nu a cunoscut sau participat la activitățile desfășurate de membrii grupului infracțional organizat, în realitate, acesta s-a implicat în mod direct în proiect, conştientizând încă de la început interesul acestora pentru dobândirea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, deci, implicit, şi al inculpatului Tal Silberstein, al cărui om de încredere era.

În ce priveşte apartenența inculpatului Marcovici Marius Andrei la grupul infracțional organizat, cooptarea lui s-a realizat în cursul anului 2007, dat fiind interesul membrilor acestuia aflați pe palierul de conducere, Steinmetz Benyamin și Tal Silberstein, de a-și păstra anonimatul și de a ascunde implicarea lor în proiect, având astfel nevoie de persoane de încredere care să le aducă la îndeplinire ordinele și să îi informeze în legătură cu activitățile celorlalți membri ai grupării, desfășurate pentru obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al Românei Paul Philippe.

Implicarea inculpatului Marcovici Marius Andrei în activitatea Reciplia SRL, sub coordonarea directă a lui Tal Silberstein, nu s-a limitat doar la activități ce țin de administrarea societății, astfel cum a susținut cu ocazia audierii, ci a participat și la întâlnirile dintre membrii grupului și cumpărătorul de influență, Al României Paul Philippe, la domiciliul acestuia și la sediul casei de avocatură TZA, iar aspectele discutate nu au vizat nici pe departe administrarea societății Reciplia SRL.

Acest lucru este confirmat şi de inculpatul Al României Paul Philippe care, inclusiv în fața instanței de apel, l-a indicat pe Marcovici Marius Andrei ca fiind unul dintre participanții la negocierile pe care le-a purtat cu membrii grupului infracțional organizat, caracterizându-l ca fiind un „personaj dubios", care l-a îndemnat "să rămână cu Tal" și i-a dat asigurări că acesta va rezolva dobândirea bunurilor, în același sens fiind și declarațiile martorelor A României Lia Georgia şi Alexandroiu Mihaela Irina. În plus, cea din urmă martoră a mai arătat, în mod constant, că, după ce a constatat modalitatea în care au fost stabilite procentele între părți în cuprinsul contractului de cesiune, dar şi faptul că Al României Paul nu știa că au fost dobândite Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa şi nici că din primul imobil au fost vândute mai multe loturi, convingerea sa a fost că situația inculpatului este rezultatul unui plan foarte bine orchestrat de Steinmetz Benyamin, Moshe Agavi, Shimon Shavez, dus la îndeplinire de Truică Remus, în care au fost implicați și Mateescu Lucian, Marcovici Marius, Dan Andronic și Roșu Robert Mihăiță. (filele 11-12, vol.7.d.u.p., filele 105-111, vol.23 dos. inst. fond și 161-167, vol. 6 dos.inst. apel)

Rolul de executant al inculpatului Marcovici Marius Andrei este confirmat și de martora Ciocoiu Alina Carmen, care a arătat că la negocierile privind proiectul Reciplia/Prințul din cursul anului 2013, când s-a discutat despre contractul de cesiune de drepturi pe care Al României Paul dorea să îl desființeze, a remarcat că

din partea Reciplia au participat Marcovici Marius Andrei, în calitate de administrator, şi Mateescu Lucian Claudiu, ca negociator, însă deciziile nu aparţineau nicidecum acestora, ci erau luate de inculpatul Tal Silberstein (declarațiile din 15.10.2014, 9.12.2015, 27.04.2018 și 24.09.2020).

Afirmațiile martorei vin să confirme nu doar implicarea inculpaților Marcovici și Mateescu în negocierile cu Al României Paul Philippe, ci și ierarhia și relațiile dintre membrii grupului, inculpatul Tal Silberstein fiind cel care lua deciziile, ce erau aduse la îndeplinire de cei doi membri executanți.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei a participat şi la întâlnirile de la domiciliul inculpatului Al României Paul Philippe, aspect ce rezultă din răspunsul trimis de societatea Reciplia, în 27.08.2012, la o scrisoare a inculpatului Al României Paul Philippe din 9.08.2012, în care se face referire la o "întâlnire de lucru" care a avut loc la reşedinţa acestuia la data de 8.04.2012 ora 17,00, care a durat două ore şi zece minute şi la care "din partea Reciplia au participat: domnul Tal Silberstein, domnul Shimon Menahem, domnul Marius Marcovici, domnul Moshe Agavi, domnul Lucian Mateescu, domnul Dan Andronic şi, nu în ultimul rând, avocatul Reciplia, domnul Robert Roşu." (fila 186, vol.30 d.u.p.)

După plecarea din cadrul grupării a inculpatului Truică Remus, în anul 2010, și odată cu preluarea activităților de coordonare a grupului de către inculpatul Tal Siberstein, care venea mai des în România, implicarea inculpatului Marcovici Marius Andrei în negocierile privind proiectul Reciplia/Prințul a fost mai vizibilă, fiind persoana care reprezenta Reciplia și ducea la îndeplinire ordinele primite de la Tal Silberstein, având în vedere interesul membrilor constituienți ai grupului de a păstra ascunsă implicarea lor în proiect.

Astfel, inculpatul Marcovici Marius Andrei a semnat din partea Reciplia SRL mai multe documente care vizau negocierile dintre inculpatul Al României Paul Philippe și membrii grupului infracțional organizat, şi anume actul adițional la contractul de cesiune drepturi din 13.04.2011, denumit "Înțelegere", prin care s-a recunoscut transmiterea/cesionarea tuturor drepturilor inculpatului Al României Paul Philippe asupra bunurilor revendicate de acesta, menționate în actele anterioare încheiate între părți, precum și actul adițional nr. 1 la Înțelegere din 23.06.2011 prin care s-au modificat unele clauze, inclusiv cele privind transferul ulterior al unor părți din bunurile recuperate (20% din Ferma Regală Băneasa și 50% din Pădurea Snagov).

Implicarea inculpatului Marcovici Marius Andrei în activitatea grupului rezultă și din faptul că este informat în permanență de membrii acestuia despre derularea activităților legate de proiect, primind email-uri de la aceștia și, la rândul său, transmițându-le informațiile legate de stabilirea unor întâlniri pentru negocieri.

În acest sens, pot fi exemplificate email-urile descoperite cu ocazia percheziție informatice efectuate în faza de urmărire penală:

- din 13.11.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Tal Silberstein de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cuprinzând proiectul de contract de ipotecă ce urma să se încheie între Reciplia şi Lot Invest cu privire la restul de teren din Ferma Regală Băneasa rămas în proprietatea Reciplia, în baza noii înțelegeri din 13.04.2011 (fila 248, vol.48 d.u.p.);

- din 19.05.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Tal Silberstein de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cuprinzând proiectul de contract de vânzare-cumpărare şi ipotecă ce urmau să se încheie între inculpatul Al României Paul, Reciplia şi Lot Invest, având ca obiect pădurea Ersig (fila 304, vol.48 d.u.p.);

- din 11.05.2011, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Tal Silberstein de inculpatul Roşu cuprinzând "cele convenite" la întâlnirea pe care au avut-o pe 9.05.2011, cu referire la 17 dintre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, care făceau obiectul înțelegerii cu Reciplia - situația la acel moment a demersurilor deja efectuate, precum şi măsurile ce trebuiau luate în continuare -, cu precizarea făcută în același email, în sensul că o nouă întâlnire urma să aibă loc peste o săptămână (fila 52, vol.48 d.u.p.);

- din 26.06.2012, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cu referire la o notificare primită de la un nou avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, care cuprindea mai multe acuzații aduse Reciplia; inculpatul Roşu propune să se întocmească un răspuns în scris acestor acuzații (fila 111, vol.46 d.u.p.);

- din 16.07.2013, trimis de Marcovici Marius Andrei inculpaților Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu şi Tal Silberstein, cu privire la disponibilitatea acestora de a participa la o întâlnire în legătură cu proiectul Prințul, în 19-23.08. (fila 51, vol.47 d.u.p.).

Din aceste mijloace de probă rezultă caracterul variat al informațiilor și consecvența lor, fapt ce dovedește că inculpatul Marcovici Marius Andrei cunoștea în detaliu modul în care se derula proiectul Prințul/Reciplia și negocierile purtate de părți, informații care nu îi erau necesare pentru a îndeplini acte de administrare a societății, dar care îi foloseau în negocierile cu inculpatul Al României Paul Philippe și susținerea intereselor grupului infracțional organizat.

Inculpatul Marcovici Marius Andrei, în calitate de om de încredere a lui Tal Silberstein, a participat și la prima întâlnire dintre inculpatul Mateescu Lucian Claudiu cu membrii grupului infracțional organizat (Steinmetz Benyamin, reprezentat de Shimon Menehem, Tal Silberstein și Andronic Dan Cătălin) în care s-a făcut o evaluare a inculpatului Mateescu ce urma să fie cooptat în cadrul grupului la recomandarea lui Andronic și când ar fi fost discutate aspecte legate de o presupusă "estimare" a bunurilor ce făceau obiectul contractului de cesiune, astfel cum a fost modificat la datele de 13.04.2011(Înțelegere) și 26.06.2011 (actul adițional nr. 1 la Înțelegere). Prin urmare, prezența inculpatului Marcovici Marius Andrei nu era justificată decât din perspectiva realizării intereselor grupului infracțional organizat, urmărite chiar de Steinmetz Benyamin, "şeful cel mare", pentru care s-a și solicitat această estimare (declarația inculpatului Mateescu Claudiu Lucian din cursul urmăririi penale).

Prin urmare, ansamblul probator administrat în cauză face dovada certă, contrar susținerilor apărării și concluziei la care a ajuns instanța de fond, că inculpatul Marcovici Marius Andrei a aderat în anul 2007 la grupul infracțional

organizat constituit de inculpații Steinmetz Benyamin, Tal Silberstein, Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță, grup care și-a desfășurat activitatea până în anul 2013, fiind omul de încredere al inculpatului Tal Silberstein, context în care a cunoscut despre acțiunile întreprinse de membrii grupului pentru obținerea ilegală a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe şi, implicit, despre faptul că acesta nu era o persoană îndreptățită, participând la încheierea Înțelegerii din 13.04.2011 și a actului adițional din iunie 2011, precum și la întâlnirile dintre membrii grupului și Al Românei Paul Philippe la care s-a discutat despre nemulțumirile și intenția celui din urmă de a rezilia contractul de cesiune de drepturi, împrejurare în care a susținut acțiunile celorlalți membri de a menține contractul și a realiza, astfel, scopul grupului.

Toate aceste activități desfășurate de inculpatul Marcovici Marius Andrei se circumscriu elementelor de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în modalitatea aderării, atât sub aspectul laturii obiective, cât şi al laturii subiective, în forma agravată, prevăzută de art. 367 alin.1 și 2 C.pen.

Prin urmare, în condițiile reținerii vinovăției inculpatului şi a condamnării sale pentru săvârşirea respectivei infracțiuni, critica acestuia privind inexistența faptei, cu consecința pronunțării unei hotărâri de achitare în baza art.16 alin. 1 lit. a C.pr.pen a rămas fără obiect, motiv pentru care nu va mai fi analizată.

În ceea ce privește critica subsidiară formulată de inculpatul Marcovici Marius Andrei privind încetarea procesului penal, Înalta Curte constată că este neîntemeiată, întrucât infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art.154 alin.2 C.pen., termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, într-adevăr, inculpatul Marcovici a aderat la grupul infracțional în anul 2007, însă a desfăşurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art.154 alin. 1 lit. c C.pen., de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluționării definitive a cauzei.

Cu privire la **inculpatul Mateescu Lucian Claudiu**, Înalta Curte constată, contrar susținerilor apărării şi aspectelor reținute de prima instanță, că probatoriul administrat în cauză demonstrează implicarea acestuia în activitatea grupului infracțional organizat, în perioada 2011-2013.

În privința legăturilor cu ceilalți membri ai grupului infracțional este dovedit că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a avut o relație de prietenie cu Andronic Dan Cătălin, care l-a și cooptat în cadrul grupării în toamna anului 2011, la solicitarea lui Tal Silberstein.

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost informat de Andronic Dan încă de la început despre ierarhia, activitatea și scopul grupului, prin urmare a cunoscut interesul lui Tal Silberstein și a celorlalți membri de a obține bunurile ce au făcut

obiectul contractului de cesiune și a acceptat să adere la gruparea infracțională (declarația inculpatului Mateescu Lucian, filele 211-219, vol. 3 d.u.p.).

După întâlnirea din 18.11.2011 la care Mateescu Lucian a fost prezentat membrilor grupului, respectiv lui Tal Silberstein, Marcovici Marius Andrei, Andronic Dan Cătălin, dar și lui Shimon Menehem, reprezentantul lui Steinmetz Bennyamin, și a fost acceptat de aceștia, inculpatul a preluat rolul lui Truică Remus și a acționat pentru realizarea scopului grupării. Relevantă în acest sens este declarația inculpatului Truică Remus, care a arătat că: *„Pe domnul Mateescu l-am cunoscut la aproximativ un an de la momentul la care am cesionat părțile mele din Reciplia. M-am întâlnit cu acesta la cererea lui Tal pentru a-i da anumite sfaturi, detalii despre afacerea cu retrocedarea şi am înțeles că el este cel care se ocupa de această afacere. I-am explicat puțin acestuia din personalitatea Alteței Sale."* (filele 94-99, vol. 3 d.u.p.).

Tot astfel, este de reținut că prin procura din 22.02.2012 dată de inculpatul Marcovici, în calitate de administrator al S.C. Reciplia S.R.L., Mateescu Lucian a fost împuternicit "să reprezinte şi să acționeze în numele şi pentru societate" în relația cu autoritățile şi instituțiile competente pe probleme rezultate din desfăşurarea activității comerciale curente, în fața birourilor de carte funciară, birourilor notariale şi cabinetelor de avocatură în scopul "gestionării problemelor şi/sau aspectelor legale ale societății", dar şi în relația cu autoritățile fiscale, putând să răspundă întrebărilor punctuale adresate de acestea cu ocazia desfăşurării inspecției fiscale cu privire la societate şi să le pună la dispoziție documentele solicitate de acestea. (fil.208, vol.38 dup)

Aşa cum se poate observa, niciuna dintre aceste activități nu avea vreo legătură cu evaluarea imobiliară, fiind vorba mai degrabă despre atribuții proprii unui administrator al societății, ceea ce infirmă apărările inculpatului Mateescu prin care acesta a încercat să minimalizeze rolul său în cadrul Reciplia.

Cu titlu exemplificativ, în baza procurii susmenționate, inculpatul Mateescu a participat, cu intermitență, alături de Marcovici Marius, la controlul efectuat de Garda Financiară în perioada februarie-aprilie 2012 la sediul S.C.Reciplia S.R.L., având ca obiect înregistarea în evidențele societății a contractelor/antecontractelor încheiate de aceasta cu Al României Paul şi modul de calcul a taxelor aferente datorate bugetului de stat, ocazie cu care s-a constatat că inculpata persoană juridică a dedus nelegal TVA în valoare de 430.714 lei aferent contractului de vânzare-cumpărare pe care l-a încheiat, în calitate de vânzător, cu S.C.Hercules Properties S.R.L, firmă controlată de martorul Bejenaru Andrei, în condițiile în care nu s-a putut proba, prin documente justificative, prestarea serviciului a cărui contravaloare ar fi fost compensată ulterior prin încheierea între cele două societăți a contractului sus-menționat având ca obiect o parte din terenul obținut nelegal din Ferma Regală Băneasa. (fil.165-189, vol.38 dup)

Or, aşa cum se poate constata, reprezentarea S.C.Reciplia S.R.L. cu ocazia unui control al Gărzii Financiare, la care inculpatul Mateescu a participat efectiv alături de administratorul de drept al societății, nu presupunea vreo activitate de evaluare imobiliară, ci avea în vedere modul în care Reciplia respectase legislația fiscală în tranzacțiile imobiliare anterioare, ceea ce probează că Mateescu Lucian

era la curent cu acțiunile grupului infracțional, căci, prin ipoteză, nu putea să reprezinte societatea la o acțiune de control care o privea, fără să cunoască date şi informații despre activitatea desfăşurată de aceasta şi verificată de organele fiscale.

În cadrul grupului, inculpatul Mateescu a acționat ca un reprezentant al lui Tal Silberstein alături de Marcovici Marius Andrei, rolul său fiind de a păstra legătura între membrii grupării și Al României Paul Philippe și de a-l convinge pe cel din urmă de influența lor şi de faptul că doar prin exercitarea acesteia pot fi obținute bunurile ce fac obiectul contractului de cesiune.

La negocierile purtate cu Al României Paul Philippe, la care a fost prezent și inculpatul Mateescu Lucian, în încercarea de a-l determina pe cumpărătorul de influență să nu rezilieze convenția, s-a recurs și la amenințări, în sensul că, dacă acesta din urmă va renunța la contract, va trebui să plătească o sumă de bani pentru a-și recupera bunurile, pe care era evident că Al României Paul Philippe nu o avea, făcându-se referire și la faptul că *"va veni jihadul peste ei"*.

În acest sens, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat că *„(...) Lucian a venit la mine acasă de cele mai multe ori împreună cu Marcovici şi uneori împreună cu Tal Silberstein, dar au fost şi cazuri în care a venit singur, dar în aceste cazuri nu a discutat chestiuni importante. Sincer nu îmi amintesc decât că a spus că voi primi în final bani (...).Precizez de asemenea că am fost în mod repetat contactați de Marcovici, Lucian şi de Andronic pentru a ne împiedica să rupem contractul. Unul dintre ei i-a spus soției mele că dacă rupem contractul se va declanşa jihadul. Mi-am amintit că persoana care a spus despre jihad este Tal Silberstein. Aceste persoane au făcut presiune în mod constant asupra mea şi a soției mele."(*fil.268-304, vol. 3 d.u.p.)

Și martora A România Lia Georgia a arătat că: *„Despre Mateescu pot să spun că a fost intermediarul lui Tal Silberstein şi a făcut doar ce i-a spus acesta. Mateescu a spus că Moshe a fost dat afară pentru că dorea să facă un nou contract. Am făcut cu Mateescu o analiză a situației demersurilor şi a bunurilor pe care le-am revendicat. Mateescu ne-a spus în numele lui Tal că pentru a strica contractul cu Reciplia trebuie să dăm 100 milioane euro şi bunurile ne revin nouă."*

Faptul că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a avut o implicare activă și de lungă durată în proiectul Reciplia/Prințul, că a participat la majoritatea discuțiilor și negocierilor dintre membrii grupului și Al României Paul Philippe de la domiciliul acestuia din urmă pentru a-l determina să nu rezilieze contractul cu SC Reciplia SRL, rezultă din înscrisurile existente la dosar, precum şi din corespondența electronică purtată de avocații din cadrul S.C.A. TZA prezenți la aceste întâlniri.

Astfel, din răspunsul trimis de Reciplia, la 27.08.2012, la o scrisoare a inculpatului Al României Paul Philippe din 9.08.2012, s-a făcut referire la o "întâlnire de lucru" care a avut loc la reşedința acestuia la data de 8.04.2012 ora 17,00, care a durat două ore şi zece minute şi la care "**din partea Reciplia** au participat: domnul Tal Silberstein, domnul Shimon Menahem, domnul Marius Marcovici, domnul Moshe Agavi, **domnul Lucian Mateescu**, domnul Dan

Andronic şi, nu în ultimul rând, avocatul Reciplia, domnul Robert Roşu.” (fila 186, vol.30 d.u.p.)

Este de observat calitatea “oficială” în care Mateescu Lucian a participat la această întâlnire, ca reprezentant al Reciplia, fiind vorba despre o întrevedere planificată, iar nu întâmplătoare, la care nu s-au discutat aspecte legate de vreo evaluare imobiliară pentru a face necesară prezența inculpatului.

De asemenea, din email-ul transmis la data de 2.04.2013 martorului Zbârcea Gabriel de Cristina Vlădescu, care a participat din partea S.C.A. TZA la aceste negocieri, rezultă implicarea inculpatului Mateescu în deblocarea situației create de nesemnarea de către Al României Paul a contractelor de asistență juridică (c.a.j.) şi a împuternicirilor pentru S.C.A TZA, care ar fi silit Reciplia să intervină în procedurile administrative şi/sau judiciare aflate în derulare, operațiune riscantă pentru gruparea infracțională nu doar pentru că aceasta ar fi devoalat adevăratul beneficiar al bunurilor revendicate, ci având în vedere şi practica judiciară, care nu recunoştea calitatea de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii a cesionarului de drepturi: *„(...)Azi am fost la o întâlnire cu Mateescu la ASR, cică să ne semneze caj-urile. Problemele iau o întorsătură stranie, ăştia iar se ceartă, se acuză, probabil se doreşte intrarea în alte negocieri (...)”* (fil.9, vol. 52 dup.)

Activitățile desfăşurate de membrii grupului infracțional nu l-au împiedicat însă pe Al României Paul Philippe să continue demersurile de a implica în proiect şi alte persoane interesate în dobândirea bunurilor, astfel încât la 13.04.2011 s-a semnat o nouă înțelegere cu SC Reciplia SRL, care a inclus şi firma Lot Invest SRL, reprezentată de Bogdan Ştefănescu (fil.125-146, vol. 33 dup).

În acest context, activitatea inculpatului Mateescu Lucian nu s-a limitat numai la a-l convinge pe Al României Paul Philippe de influența şi posibilitatea membrilor grupului de a obține bunurile ce fac obiectul înțelegerii, ci acesta a participat în mod direct din partea SC Reciplia SRL, în baza mandatului dat de Tal Silberstein, la negocierile ulterioare cu reprezentantul SC Lot Invest SRL şi avocatul acesteia, Serghei Perju.

În acest sens, inculpatul Mateescu Lucian a arătat că: *„Tal Silberstein mi-a cerut să găsesc o soluție în ce priveşte Lot Invest şi să am o discuție cu reprezentanții acestei societăți în legătură cu bunurile respective şi condițiile acestora pentru a ieşi din asocierea cu prințul Paul. M-am întâlnit împreună cu Marcovici cu Bogdan Ştefănescu, administratorul Lot Invest şi avocatul acestuia, Serghei Perju. Aceştia au cerut un timp de gândire şi după două săptămâni au propus o înțelegere în cadrul căreia ei să păstreze ferma de montă Băneasa, bun care nu era în contractul Reciplia, drepturile fiind vândute de Paul Al României anterior, în 2005. De la Tal Silberstein am înțeles însă că acest contact făcut de Paul Al României pentru ferma de montă Băneasa s-a semnat în realitate după contractul cu Reciplia, dar a ascuns acest lucru. Prin urmare Reciplia revendica şi acest bun. Ulterior nu s-a încheiat o înțelegere între Lot Invest şi Reciplia.”* (fil. 225-233, vol. 3 dup).

În urma negocierilor realizate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu, în numele Reciplia SRL, societatea Lot Invest a renunțat la celelalte bunuri din actul adițional la contract, în schimbul obținerii Fermei de montă Băneasa, astfel că

scopul urmărit de membrii grupului s-a realizat, fără ca între părți să se încheie un act.

De asemenea, martorii Ciocoiu Alina Carmen şi Alexandroiu Mihaela Irina, care au acordat consultanţă inculpatului Al Românei Paul Philippe, confirmă implicarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu în negocierile privind derularea proiectului Reciplia, în perioada 2011-2013, dar şi rolul acestuia de executant al lui Tal Silberstein.

Inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost informat în permanență de ceilalți membri despre activitățile legate de proiect, și, la rândul său, le-a transmis acestora informațiile cu privire de derularea lui, precum şi articole/reportaje apărute în spațiul public referitoare la restituirea Pădurii Snagov.

Astfel, din corespondența electronică aflată la dosar rezultă că, după ce a fost făcut public raportul Curții de Conturi din anul 2013 şi a fost difuzat un reportaj despre retrocedarea Pădurii Snagov, în care s-au făcut referiri concrete la modalitatea nelegală în care imobilul a fost restituit lui Al României Paul Philippe, întrucât nu ar fi fost persoană îndreptățită aşa cum rezulta din documentele prezentate în cadrul emisiunii, inculpatul Mateescu Lucian l-a informat imediat pe Andronic Dan, exprimându-şi îngrijorarea „*că vor fi urmări, fie eventual şi prin deposedare*" (fil.278,vol. 46 d.u.p.).

Totodată, împrejurarea că inculpatul Mateescu Lucian cunoştea în detaliu modul în care se derula proiectul Prințul/Reciplia și discuțiile purtate de părți, rezultă şi din caracterul variat şi consecvența informațiilor primite/transmise de la ceilalți/celorlalți membrii ai grupului, respectiv:

- email-ul din 26.06.2012, trimis inculpaților Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei și Tal Silberstein de inculpatul Roşu Robert Mihăiță, cu referire la o notificare primită de la un nou avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, care cuprindea mai multe acuzații aduse Reciplia și în care expeditorul acestuia propune să se răspundă în scris respectivelor acuzații (fil. 111, vol.46 d.u.p.);

- email-ul din 29.05.2012, redirecționat inculpatului Andronic Dan Cătălin de către Tal Silberstein şi transmis inițial de Mateescu, care cuprinde şi răspunsul inculpatului Roşu, cu referire la posibilele negocieri dintre Al României Paul şi Ovidiu Tender (fil.207, vol.46 d.u.p.) și

- email-ul din 16.07.2013, trimis inculpaților Andronic, Mateescu şi Tal Silberstein de inculpatul Marcovici, cu privire la disponibilitatea acestora de a participa la o întâlnire în legătură cu proiectul Prințul, în 19-23.08. (fila 51, vol. 47 d.u.p.)

În ce privește apărarea inculpatului Mateescu Lucian Claudiu, în sensul că activitatea sa în cadrul proiectului s-a limitat la activități de consultanță în domeniul imobiliar, Înalta Curte constată că din actele și lucrările dosarului nu rezultă că acesta ar fi întocmit un raport de evaluare a bunurilor care să fie folosit de societatea de avocatură TZA în favoarea SC Reciplia SRL.

Susținerile martorei Mișu Raluca Florentina că prezența inculpatului Mateescu Lucian la întâlnirile cu Al României Paul Philippe erau justificate de calitatea de consultant imobiliar al celui dintâi, întrucât se discuta situația

activităților realizate de Reciplia după încheierea actului adițional din 13.04.2011, sunt infirmate de probele administrate în cauză (declarația din 11 mai 2018).

Astfel, chiar inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a recunoscut că a participat la negocierile cu firma Lot Invest SRL, la solicitarea lui Tal Silberstein, iar scopul urmărit era să-l păstreze pe Al României Paul Philippe în contract și să obțină bunurile din convenție doar pentru Reciplia, obiectiv pe care l-a realizat.

Prin urmare, inculpatul nu a acționat ca un consultant imobiliar extern pentru SC Reciplia SRL, ci, prin demersurile sale, a urmărit realizarea intereselor grupului infracțional organizat în relația cu Al României Paul Philippe, dar și cu alte societăți (SC Lot Invest Invest), executând întocmai ordinele primite de la Tal Silberstein.

Veniturile obținute de Mateescu Lucian în cadrul proiectului Reciplia (suma de 10.000 euro/lună) nu pot fi justificate de vreo activitate de consultanță imobiliară, în condițiile în care din probele administrate nu rezultă că inculpatul a întocmit un raport de evaluare a bunurilor ce fac obiectul convenției care să fi fost folosit de avocații din cadrul S.C.A. TZA în demersurile judiciare pentru SC Reciplia SRL, reprezentând în realitate remunerarea prestațiilor sale în vederea realizării scopului asocierii infracționale.

De altfel, implicarea inculpatului Mateescu în activitatea grupului este probată şi de corespondența electronică purtată de acesta în legătură cu problema neplății onorariului de succes datorat pentru obținerea Fermei Regale Băneasa: *"Acum am vorbit cu Tal (...)Întreaga datorie va fi plătită sigur săptămâna viitoare.A fost deja instructat cel ce se ocupă de acest aspect (...) cu mențiunea că miercuri când Shimon şi Tal vor fi în Ro, vor vorbi cu Gabi despre momentul plății succes fee (..)* - fil.91, vol.52 dup

Totodată, într-o corespondență electronică purtată între martorii Borbely Dan şi Zbârcea Gabriel se face vorbire despre implicarea inculpatului Mateescu, alături de Tal Silberstein, într-o posibilă tranzacție cu un bun revendicat de inculpatul Al României Paul, respectiv pădurea Broşteni, deşi "actele nu-l ajută", cu precizarea că acest imobil era menționat în actul adițional din 4.10.2007 printre cele cu privire la care inculpatul îşi cesionase drepturile în favoarea Reciplia, act redactat de asemenea de inculpatul Roşu: "***Prințul vinde ceva (pădurea Broşteni) şi Mateescu cu Tal iau şi ei o parte din bani (am avea ceva success aici?Că nu ştiu ce a negociat Robert, o să-l întreb şi pe el). Problema e că din punctul meu de vedere, Prințul nu are ce să vândă. A pierdut irevocabil acțiunea în restituire şi ar mai avea doar acțiunea de drept comun.Însă actele nu-l ajută.*** *Cu toate astea e cineva care vrea să-i dea 6 mil pe pădure (3 acum şi 3 când o primeşte). Acum le scriu celor de la Reciplia şi Lot Invest (Tal and comp) o scrisoare de risc.* ***Şi stau cu Mateescu de la 2 pe contract că vrea să schimbe chestii.*** *Abia aseară la 6 ne-a spus că vor să semneze luni la 9. Asta e."* (fil.54, vol.29 dup. şi fil.91, vol.52 dup.)

Or, "schimbarea unor chestii din contract" arată dimensiunea implicării inculpatului Mateescu în acțiunile grupului infracțional, din nou fără vreo legătură cu vreo evaluare imobiliară, cu atât mai mult cu cât era vorba despre un bun în

legătură cu care Al României Paul nu deținea acte doveditoare (“Prințul nu are ce să vândă (…), actele nu-l ajută”).

Prin urmare, acțiunile realizate de inculpatul Mateescu Lucian Claudiu denotă aderarea sa la grupul infracțional organizat în beneficiul căruia a acționat în perioada 2011-2013, fiind astfel întrunite, atât sub aspectul laturii obiective, cât şi al laturii subiective, elementele de tipicitate ale infracțiunii prev. de art. 367 alin.1 și 2 C.pen.

În condițiile reținerii vinovăției inculpatului şi a condamnării sale pentru săvârşirea respectivei infracțiuni, critica acestuia privind inexistența faptei, cu consecința pronunțării unei hotărâri de achitare în baza art.16 alin. 1 lit. a C.pr.pen a rămas fără obiect, motiv pentru care nu va mai fi analizată.

Înalta Curte constată că infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat este una continuă, care se epuizează fie la momentul destrămării grupului ori al părăsirii acestuia de către unii membri, fie la momentul descoperirii lui, iar potrivit art.154 alin.2 C.pen., termenul de prescripție a răspunderii penale curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, care echivalează cu momentul epuizării activității infracționale.

În cauză, inculpatul Mateescu Luican a aderat la grupul infracțional în anul 2011 şi a desfăşurat activități în calitate de membru al acestuia până în anul 2013, moment care marchează epuizarea în privința sa a infracțiunii şi de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art.154 alin. 1 lit. c C.pen., de 8 ani, acesta nefiind împlinit nici măcar la data soluționării definitive a cauzei.

În ceea ce privește critica parchetului referitoare la greșita achitare de către instanța de fond a **inculpatului Moshe Agavi,** Înalta Curte constată că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, acuzațiile aduse acestuia în actul de sesizare constau în aceea că a aderat, în anul 2007, la grupul infracțional organizat ce avea ca scop dobândirea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe în baza Legilor nr.10/2001 şi nr.247/2005, a acționat în cadrul acestuia până în anul 2013, sub directa coordonare a lui Tal Silberstein, a păstrat legătură între acesta și inculpații Steinmetz Benyamin și Truică Remus, le-a comunicat rezultatul demersurilor efectuate, a participat la întâlniri cu cumpărătorul de influență și a îndeplinit dispozițiile date de ceilalți membri ai grupării.

Probatoriul administrat în cauză nu dovedeşte însă dincolo de orice îndoială rezonabilă implicarea inculpatului Moshe Agavi în activitățile grupului infracțional organizat după momentul constituirii la 1.11.2006 sau participarea sa la întâlnirile dintre membrii asocierii în scopul negocierii cu cumpărătorul de influență, chiar dacă inculpatul era implicat în alte afaceri comerciale împreună cu unii dintre aceştia.

În acest sens, relevante sunt declarațiile martorelor Valmar Ioana și Ciocoiu Alina Mihaela, din care rezultă că l-au întâlnit o sigură pe dată pe Moshe Agavi, că acesta se cunoştea cu o parte din membrii grupului infracțional organizat, însă acestea nu au putut preciza dacă era implicat în proiectul Reciplia ori acțiunile

întreprinse în concret pentru realizarea scopului grupării sau dacă a participat la negocierile cu Al României Paul Philippe.

Şi martorul Bejenaru Andrei a precizat că, întâlnindu-l pe inculpatul Moshe Agavi în perioada 2008-2010, l-a perceput pe acesta ca fiind un consultant implicat în identificarea unui potențial urbanistic, ca un mandatar care aproba cheltuieli şi se interesa de impozite şi taxe, fără a releva însă alte elemente factuale din care să rezulte că ar fi susținut acțiunile întreprinse de membrii asocierii în legătură cu obținerea bunurilor ce au făcut obiectul contractului de cesiune din 1.11.2006.

De asemenea, martorul Radu Gabriel a relatat că, în anul 2010, a acceptat, la cererea lui Moshe Agavi, să se ocupe de contabilitatea SC Reciplia SRL, dar nu a oferit informații relevante care să probeze implicarea acestuia în realizarea scopului grupării infracționale.

De altfel, nici cumpărătorul de influență şi nici coinculpații nu au susținut că Moshe Agavi ar fi intervenit pentru a menține contractul încheiat la 1.11.2006 sau pentru a susține demersurile făcute de membrii grupului pentru obținerea bunurilor revendicate de cel din urmă, nerezultând din probele administrate nici faptul că ar fi participat la discuțiile purtate de aceştia în legătură cu lipsa calității de persoană îndreptățită la retrocedare a inculpatului Al României Paul.

Astfel, inculpații Andronic Dan Cătălin şi Mateescu Lucian, atunci când au arătat că Moshe Agavi a participat alături de Tal Silberstein la întâlnirile de la sediul S.C.A. TZA, unde se discuta despre procedurile derulate în cadrul proiectului Reciplia, nu au oferit elemente circumstanțiale concrete legate de conduita inculpatului sau implicarea sa în discuțiile referitoare la pretențiile lui Al României Paul Philippe, aşa cum se susține de acuzare.

Ca atare, având în vedere că în cauză nu rezultă implicarea lui Moshe Agavi în activitatea grupului infracțional, în perioada 2007-2013, precum şi faptul că participarea sa la întâlnirile cu Al României Paul Philippe nu s-a realizat în scopul menținerii contractului de cesiune ori al realizării intereselor membrilor asocierii, Înalta Curte constată că acțiunile desfăşurate de acesta, astfel cum sunt relevate de materialul probator administrat, nu întrunesc condițiile de tipicitate ale infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, în modalitatea aderării.

În consecință, criticile formulate de Parchet sub acest aspect sunt neîntemeiate, motiv pentru care Înalta Curte va menține în privința inculpatului Moshe Agavi soluția de achitare dispusă de instanța de fond, situație în care schimbarea încadrării juridice dată faptei de constituire a unui grup infracțional organizat, prin reținerea formei agravate, ar fi un demers pur formal, neavând consecințe în ceea ce privește situația juridică a acestuia.

IV.1. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public şi apelanții inculpați Truică Remus, S.C.Reciplia S.R.L, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Mateescu Lucian Claudiu în legătură cu infracțiunile de trafic de influență

1.a) În analiza criticii **apelantului inculpat Truică Remus** referitoare la netemeinicia soluției de condamnare pentru săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, Înalta Curte îşi însuşeşte, în parte, argumentele de fapt şi de drept reținute de instanța de fond şi constată, totodată, că probele administrate în cursul procesului

penal fac dovada certă a vinovăției sale în comiterea infracțiunii de corupție ce a făcut obiectul acuzației.

Referitor la schimbarea încadrării juridice a faptei, dispusă de instanța de fond prin încheierea din 17.05.2019, Înalta Curte apreciază că, în mod corect, au fost înlăturate din conținutul încadrării juridice dată faptei dispozițiile art.35 alin.1 C.pen. privind infracțiunea continuată.

În acest sens, este de menționat că traficul de influență face parte din categoria infracțiunilor cu consumare anticipată, ceea ce înseamnă că simpla pretindere de bani sau alte foloase ori, după caz, simpla acceptare de promisiuni sunt suficiente pentru consumarea acesteia, activitatea ulterioară a autorului, ce poate consta în oricare dintre modalitățile alternative prevăzute în textul de incriminare, integrându-se, împreună cu actele anterioare, într-o unitate naturală de infracțiune.

Cu alte cuvinte, dacă după momentul consumării infracțiunii, prin pretinderea de bani sau alte foloase, subiectul activ solicită și/sau primește de mai multe ori de la cumpărătorul de influență diverse sume de bani în considerarea celor pretinse inițial, realizându-se, astfel, o fragmentare a actelor de executare, există o singură infracțiune de trafic de influență, însă nu în forma continuată, reglementată de art. 35 alin.1 C.pen. sau, după caz, art.41 alin. 2 C.pen. (1969), ci în varianta unității naturale, având în vedere că actele subsecvente consumării, privite în ansamblul lor, se îmbină între ele în mod natural, alcătuind în mod firesc, împreună cu actele precedente, o singură acțiune, motiv pentru care nu pot fi considerate ca fiind activități independente, separate, de sine-stătătoare, care prezintă fiecare în parte conținutul infracțiunii prevăzute de art. 257 alin. 1 C.pen. (1969).

În speță, după încercarea, fără rezultat, în perioada 2005 - august 2006, a inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela de a obține retrocedarea bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, printre care și Pădurea Snagov, la solicitarea și presiunile exercitate de acesta din urmă, care dorea obținerea unor venituri mari și immediate, date fiind dificultățile financiare în care se afla la acel moment (pierderea unui proces la Londra unde fusese obligat la despăgubiri de ordinul milioanelor de euro), aceasta a încercat să găsească oameni puternici din punct de vedere financiar și mai bine ancorați în lumea politică care puteau să îl ajute în obținerea bunurilor revendicate, pentru care depusese mai multe cereri de retrocedare şi punere în posesie (în cazul pădurii Snagov). În acest context, l-a contactat pe martorul Dimofte Radu, cunoscut om de afaceri și interesat de proiecte imobiliare și, ulterior, pe Truică Remus, care a aflat despre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe cu ocazia negocierii unui antecontract de vânzare cumpărare pentru o suprafață de 2 ha teren din Pădurea Snagov ce se învecina cu imobilul proprietatea sa din localitatea Snagov (negocierile fiind purtate de Truică Remus cu Păvăloiu Nela, reprezentant al SC Ilko Star).

Referitor la acest aspect, martora Cuniță Mihaela a arătat că a fost împreună cu Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela la o întâlnire cu Dimofte Radu, la hotel Howard Johnson, întrucât aceasta intenționa să cedeze drepturile inculpatului Al României

Paul martorului Dimofte Radu, despre care a auzit că este interesat să cumpere astfel de drepturi, acesta din urmă venind la întâlnire împreună cu omul său de încredere, un consilier juridic al cărui nume nu și-l amintește, dar și-l reprezintă ca fiind „plinuț și cu ochelari". Totodată, a mai precizat că a prezentat martorului Dimofte și consilierului juridic care îl însoțea dosarele întocmite până la acel moment, stadiul procedurilor și actele pe care le avea, urmând ca acestea să fie analizate de cei doi pentru a lua o decizie, însă după vreo două săptămâni a aflat de la Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela că Dimofte nu era interesat. Știe că după acest moment Păvăloiu a început discuțiile cu Truică Remus în toamna anului 2006, dar nu cunoaște când au fost finalizate.

La rândul său martorul Radu Dimofte a arătat că a cunoscut-o pe Păvăloiu Nela (în prezent Ignatenko) în anul 2006, când a venit la Andrei Bejenaru, consilierul său, fiind trimisă de cineva de la Snagov, un domn Mușat, cu o propunere pentru niște drepturi legate de "prințul Paul", înainte ca Truică Remus să vină cu propunerea lui de afaceri, însă Andrei Bejenaru, după ce a studiat actele, nu a fost de acord și înțelegerea nu s-a realizat.

În declarația din data de 26.02.2016, martorul Bejenaru Andrei confirmă împrejurarea că la biroul său a venit Păvăloiu Nela cu o ofertă de cumpărare de drepturi, împreună cu o listă de bunuri pentru care Al României Paul Philippe a cerut retrocedarea și pentru care a solicitat 2 milioane de euro, întrucât era iminentă dobândirea, sumă apreciată de martor ca fiind prea mare, având în vedere că Păvăloiu nu i-a prezentat vreun act din care să rezulte că "prințul" avea dreptul la retrocedare. Martorul a arătat că a vorbit și cu Dimofte Radu căruia i-a comunicat opinia sa în sensul că "*a înnebunit lumea și cer atâți de mulți bani pentru drepturi litigioase fără a se prezenta o minimă documentație în sprijinul acestei solicitări"*, afirmație ce vine de la o persoană care avea experiență în domeniul cadastral, pasionată de acest domeniu, astfel cum relevă martorul Dimofte Radu și care infirmă susținerile apărătorilor inculpaților că refuzul încheierii unui acord s-ar fi datorat doar sumei prea mari solicitate, în avans, de inculpatul Al României Paul.

Întrucât nu a găsit o rezolvare pentru solicitările presante ale inculpatului Al României Paul Philippe de a obține bunurile revendicate într-un timp cât mai scurt și, implicit, anumite venituri din vânzarea acestora, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a comunicat acestuia că are nevoie de oameni puternici, implicați în mediul politic care să îl ajute în demersurile sale la autorități, sens în care i-a propus o întâlnire cu inculpatul Truică Remus, care s-a și realizat după două, trei zile, pe care l-a prezentat ca fost consilier al lui Adrian Năstase și, la acel moment, consilier al lui Tăriceanu, un baron al localității Snagov, unde deține o casă, și un apropiat al primarul comunei și al lui Sorin Roșca Stănescu.

În fapt, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela l-a cunoscut anterior pe Truică Remus când a negociat cu acesta, în calitate de mandatar al inculpatului Al României Paul, un antecontract de vânzare cumpărare pentru suprafața de 2 ha teren din Pădurea Snagov, împrejurare în care au discutat și despre bunurile revendicate de cel din urmă. Mai mult, inculpatul Truică cunoștea și situația juridică a terenului de la Snagov, cu referire la faptul că Al României Paul Philippe

nu definitivase procedura administrativă de punere în posesie, având în vedere că abia după finalizarea respectivei proceduri şi vânzarea imobilului către Reciplia SRL, acesta a obținut dreptul de proprietate şi asupra celor 2 ha teren.

Relevante în acest sens sunt şi declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe în care precizează că l-a întâlnit prima dată pe Truică Remus la hotelul Howard Johnson, fiindu-i prezentat de Nela Păvăloiu ca fost consilier al lui Năstase şi consilier al lui Tăriceanu în domeniul afacerilor la acel moment, acesta promițându-i că îl va ajuta să-şi recupereze bunurile dată fiind influența şi poziția pe care o are în lumea politică şi mass media, făcând referire la Tăriceanu, la primarul de la Snagov, care îi este prieten (Muşat Apostol) şi la Sorin Roşca Stănescu, care nu îl va mai ataca în presă, context în care au discutat şi despre procentele pe care urma să le primească din valoarea bunurilor retrocedate, dar şi despre faptul că se va obține rapid în procedura administrativă terenul de la Băneasa. (filele 234-245 şi 250-259, vol.3 d.u.p.)

Susținerile inculpatului sunt confirmate şi de martora A României Lia Georgia care a menționat că, într-adevăr, în anul 2006, Păvăloiu Nela l-a prezentat pe Truică Remus ca fiind consilier al lui Tăriceanu şi om cu resurse financiare şi influențe în lumea politică, acesta promițându-le că prin prisma relațiilor sale va reuşi să obțină într-un timp scurt terenul de la Băneasa pentru care găsise deja şi cumpărători. (filele 167-176, 179-195, vol.5 dup)

La rândul său, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în declarația din data de 3.03.2016, a arătat că, în anul 2006, cu câteva luni înainte de încheierea contractului cu Reciplia, s-a realizat o întâlnire între părți, la sediul firmei Ilko Star din Piața Domenii, la care au participat inculpații Remus Truică, Al României Paul Philippe şi avocatul Leți Octavian. Totodată, a menționat că după studierea actelor de către avocat, au avut loc mai multe întâlniri în care s-au negociat condițiile cesiunii, la acestea participând alături de inculpată, martorul Leți Octavian, inculpații Truică Remus, Roşu Robert Mihăiță şi Al României Paul, care şi-a spus pretențiile, solicitând avansul şi semnarea contractului.

Şi martorul Poenaru Liviu arată că a fost trimis de Al României Paul Philippe să vorbească cu Truică Remus pentru plata onorariului cuvenit pentru acțiunile întreprinse în legătură cu retrocedarea imobilelor. În acest context, martorul s-a întâlnit cu inculpatul Truică Remus la o terasă, în vara anului 2006, însă, deşi acesta i-a promis că vor mai vorbi despre onorariul său, nu a primit nimic şi nici nu a mai purtat vreo discuție cu privire la acest aspect.

În acest context, la data de 21.09.2006, a fost încheiat contractul privind transmiterea drepturilor cu privire la bunurile imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire între inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, şi SC Reciplia SRL, în calitate de cesionar, reprezentată de Truică Remus, în baza procurii dată în 14.09.2006 de reprezentanții Reciplia (filele 431-492, vol.30 d.u.p.), contract care, ulterior, a fost înlocuit cu cel semnat de aceleaşi părți la data de 1.11.2006.

Existența celor două contracte nu a fost contestată de părți, inculpatul Al României Paul Philippe arătând că, în perioada august-septembrie 2006, a negociat cu Truică Remus în legătură cu cesionarea drepturilor referitoare la bunurile

revendicate și că s-au întâlnit de mai multe ori, inclusiv în prezența inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela. (declarația din 23.04.2015)

Astfel, în contextul în care inculpatul Al României Paul Philippe avea o situație financiară delicată (pierderea unui proces la Londra în care a fost și obligat la plata unor despăgubiri de ordinul milioanelor de euro) şi cunoştea că nu este îndrituit la retrocedarea bunurilor (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) în condițiile legii, iar până la acel moment nu se realizase recuperarea efectivă a niciunuia din aceste bunuri, fiind întreprinse mai multe acțiuni în acest sens, inclusiv de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, acesta a acceptat condițiile impuse de Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, și a semnat la 1.11.2006 contractul de cesiune de drepturi, cunoscând că pentru dobândirea celor două bunuri se va folosi de influența politică pe care o are și de resursele financiare de care dispune. Prin urmare, încheierea contractului de cesiune de drepturi nu s-a realizat în scopul obținerii unei sume de bani de cel care vindea drepturile asupra bunurilor revendicate, ci pentru a ascunde cumpărarea de influență, în cazul cedentului, şi plata traficului de influență promis și realizat de către Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, despre care au cunoscut și membrii grupului infracțional organizat, scopul constituirii grupului fiind dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, deși cunoșteau că acesta nu este persoană îndreptățită.

Potrivit mențiunilor din contractul de cesiune redactat și certificat de inculpatul Roșu Robert Mihăiță, la data de 1.11.2006, Al României Paul Philippe îşi cesiona/transmitea fără nicio rezervă, cu titlu oneros, toate drepturile sale prezente și viitoare asupra bunurilor imobile, enumerate în contract la pct. I (bunuri aflate în procedura administrativă de restituire, printre acestea fiind menționate la pct.1.5. "Ferma Regală – Băneasa în suprafață de 28,63 ha." și la pct. 1.18. Pădurea Snagov, în suprafață de cca 30 ha.) și pct. II (bunuri mobile și imobile aflate în procedura de revendicare și drepturi viitoare) către SC Reciplia SRL. Aceasta din urmă se obliga să plătească în anumite condiții, prezentate în detaliu în Anexa 2 la contract, un avans de 4 milioane de euro, din care 1 milion la semnarea contractului, iar ulterior, un procent de 20% sau 50%, după caz, din prețul obținut din valorificarea fiecărui imobil care va fi retrocedat, cu precizarea că pentru imobilul Ferma Regală Băneasa, de care inculpatul Truică Remus era interesat în mod deosebit, cotele stabilite erau de 20% pentru cedent și 80% pentru SC Reciplia SRL (filele 66-85, vol.70 d.u.p.).

Contrar susținerilor inculpatului Truică Remus, faptul că în contract s-a menționat încă de la început plata unei sume de bani în avans, de 4 milioane de euro, care au și fost remiși cumpărătorului de influență la scurt timp de la semnarea actului din 1.11.2006, nu are relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de trafic de influență, întrucât promisiunea traficării de influență s-a realizat anterior încheierii celor două contracte, încă din perioada august-septembrie 2006, în condițiile menționate mai sus.

Acceptarea de către inculpatul Al României Paul Philippe la încheierea contractului de cesiune a unor procente de 20% din valoarea imobilului Ferma Regală Băneasa de care inculpatul Truică Remus era interesat în mod deosebit, şi

de 50% din valoarea Pădurii Snagov având în vedere stadiul avansat al procedurilor administrative în care se afla, s-a datorat promisiunii inculpatului Truică Remus că va obține aceste bunuri prin relațiile de care dispune şi exercitarea influenței la nivelul funcționarilor publici cu atribuții în retrocedarea celor două bunuri (declarațiile din 23.04.2015 și 11.12.2015, filele 234-245, 250-259, vol.3 d.u.p.).

Astfel, în declarațiile sale, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat, în detaliu, promisiunile făcute de Truică Remus și influența pe care acesta pretindea că o are la nivel politic, în justiție și mass media, cu referire directă la personalități din lume politică (Adrian Năstase, Tăriceanu Popescu, prim ministru la acel moment), la persoane apropiate acestora, respectiv soția lui Tăriceanu despre care a afirmat că lucrează la firma de avocatură TZA ("*a spus să nu-mi fac griji cu Tăriceanu deoarece rezolvă el ... că Ioana Tăriceanu lucrează la SCA Țuca"),* la accesul pe care-l au la Curtea Supremă ("*dacă va fi nevoie ne poate ajuta la Curtea Supremă, spunând că doamna Țuca este judecător acolo"),* la primarul din Snagov, Mușat Apostol ("*cu care este bun prieten, care l-a ajutat să cumpere pământ acolo, se vizitează cu acesta")*, la Sorin Roșca Stănescu, persoană pe care i-a și prezentat-o la una dintre întâlniri, spunându-i că din acel moment ziarul acestuia nu îl va mai ataca.

Totodată, a mai precizat că inculpatul Truică Remus i-a spus că înțelegerea trebuia perfectată cu Reciplia SRL și fiecare parte trebuia să primească 50% și că "*fără el nu pot să obțin nimic pentru că sunt mulți oameni care încearcă să fure aceste terenuri de la mine, menționându-i pe Becali, Popoviciu sau primarul Videanu",* condiții acceptate de cumpărătorul de influență care a și primit un avans de 4 milioane de euro.

Deși, în declarațiile ulterioare, Al României Paul Philippe a retractat sau a dat o altă interpretare unor împrejurări faptice legate de promisiunea traficării influenței de către inculpatul Truică Remus, în sensul că pentru recuperarea bunurilor revendicate nu era necesară folosirea influenței, întrucât era persoană îndreptățită la retrocedare conform documentelor pe care le deținea, iar încheierea contractului a fost determinată de lipsa resurselor financiare pentru obținerea bunurilor, totuși, aspectele relevate initial de inculpat oferă suficiente elemente care, prin coroborare cu alte probe (cum ar fi declarațiile inculpatei Ignatenko, fostă Păvăloiu Nela şi declarațiile martorilor A României Lia Giorgia, Aparaschivei Cristian, Mircea Andrei, Togan Liviu, Rădulescu Veronel, precum şi plângerea penală întocmită de acesta), confirmă scopul ilicit al perfectării celor două convenții prin care s-a urmărit crearea unei aparențe de legalitate a prețului plătit pentru traficarea influenței.

Simpla retractare sau nuanțare a unor aspecte relevate în declarațiile inițiale, în legătură cu motivul încheierii contractelor de cesiune și promisiunile făcute de inculpatul Truică Remus în perioada negocierilor contractelor, nu poate conduce la lipsirea de efecte a acestor declarații, din moment ce, pe de o parte, inculpatul nu a justificat în mod credibil schimbarea poziției sale procesuale, iar pe de altă parte, odată ce a fost de acord să dea declarații în calitate de suspect şi inculpat, acesta a cunoscut şi acceptat că tot ceea ce declară poate fi folosit şi împotriva sa.

Susținerile inculpatului că aspectele consemnate de procuror nu corespund cu cele declarate de acesta în realitate sau că nu s-a realizat o traducere corespunzătoare, având în vedere că Al României Paul Philippe a dat declarații în limba engleză, nu pot fi primite, în condițiile în care, deși audierile nu au fost înregistrate în întregime cu mijloace audio video, ele au fost realizate în prezența apărătorilor aleși ai inculpaților cu respectarea drepturilor procedurale, au fost citite și semnate de inculpat și apărătorii prezenți la audiere fără obiecțiuni, astfel că atât conținutul, cât și realitatea consemnărilor au fost însușite de semnatari. Mai mult, dacă ar fi existat eventuale discrepanțe determinate de traducerea inexactă a celor relatate de inculpat, apărătorii aleși, prezenți la audiere, ar fi putut adresa întrebări inculpatului Al României Paul Philippe pentru înlăturarea unor eventuale diferențe determinate de o traducere inexactă a unor termeni/expresii din limba engleză.

Împrejurarea că la audierea inculpatului Al Românei Paul Philippe din data de 11.12.2015 nu a fost prezent și apărătorul inculpatului Truică Remus nu poate conduce la înlăturarea acestei declarații din ansamblul probator, având în vedere că ascultarea s-a desfăşurat în prezența apărătorului ales al persoanei audiate, precum și apărătorilor altor coinculpați din cauză, iar ulterior, pe parcursul cercetărilor, apărătorul inculpatului Truică Remus a avut posibilitatea de a formula întrebări şi cu privire la aspectele relatate de cumpărătorul de influență în conținutul depoziție inițiale.

Credibilitatea declarațiilor inițiale ale inculpatului Al României Paul Philippe este relevată și de acțiunile inițiate chiar de acesta pe fondul nemulțumirilor față de demersurile întreprinse de Truică Remus după obținerea, prin exercitarea influenței, a Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa (vânzarea bunurilor fără a-l încunoștința şi neplata sumelor convenite), constând în formularea unor plângeri penale (din 12.10.2011, întocmită de martorul Rădulescu Veronel la solicitarea inculpatului, cea înregistrată la DNA la 23.01. 2015, filele 1-11, vol. 2 d.u.p.) și a unui denunț (depus la DNA la data de 15.04.2015, acesta fiind redactat de avocații Mircea Andrei și Togan Liviu, care îl reprezentau la acea vreme pe inculpat, filele 13-26, vol. 2 d.u.p.), înscrisuri din al căror conținut rezultă în mod cert promisiunea de traficare a influenței a inculpatului Truică Remus, precum și faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a încheiat contractul de cesiune de drepturi cu SC Reciplia SRL tocmai în considerarea acestor promisiuni.

În esență, astfel cum corect au fost expuse pe larg în considerentele sentinței atacate, în cuprinsul celor trei înscrisuri menționate anterior, întocmite la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe de avocații care îl reprezentau la acel moment, sunt prezentate aceleași împrejurări factuale care l-au determinat să încheie contractul de cesiune de drepturi, cu referire la faptul că Truică Remus i-a fost prezentat de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, la circa un an de la încheierea contractului de mandat cu societatea Ilko Star, ca un om important în România ce dispunea de resurse financiare, care are de partea sa o echipă bună de avocați ce se va ocupa de cererile și procesele în curs și cele care urmau, că datorită relațiilor publice pe care le are (fost șef de cabinet a lui Năstase Adrian, prietenia cu

Tăriceanu Popescu Călin, prim ministru la acel moment) poate obține bunurile revendicate de inculpat, iar fără ajutorul său nu va obține acele bunuri, întrucât cererile vor fi blocate la autorități, afirmații care aveau rolul de a-l convinge pe Al României Paul Philippe să accepte și procentele propuse de Truică Remus. Totodată, în conținutul acestor înscrisuri inculpatul face referire și la faptul că, la început, a crezut că Truică Remus este singurul asociat al Reciplia SRL, dar și la elemente care conturează comiterea unor fapte de corupție în legătură cu terenurile date de SC Reciplia SRL, prin intermediari, unor persoane care l-au ajutat pe Truică Remus în demersurile de traficare a influenței la funcționarii chemați să aprecieze asupra cererilor de retrocedare, aspecte care s-au și confirmat ulterior (cu titlu exemplificativ, suprafața de 1000 mp teren din Pădurea Snagov transmisă de Reciplia inculpatului Chiriac Theodor, prin intermediul martorilor Matei Marian și Matei Maria).

Faptul că în conținutul plângerilor penale și al denunțului formulat de inculpatul Al României Paul Philippe sunt relatate împrejurări factuale percepute în mod direct de acesta este confirmat și de martorii Rădulescu Veronel, Andrei Florin Mircea și Togan Liviu, care au redactat pentru inculpat cele trei înscrisuri.

Astfel, în declarația dată la instanța de fond (din 17.11.2017), martorul Rădulescu Veronel a precizat că a redactat plângerea urmare a solicitării inculpatului Al României Paul Philippe și știe de la acesta că încă de la venirea în România i s-a sugerat să se asocieze cu o persoană cu relații pentru că altfel nu va reuși să obțină bunurile, că nu va avea câștig de cauză în justiție, acesta fiind contextul în care s-a încheiat contractul de cesiune de drepturi.

La rândul lor, martorii Andrei Florin Mircea și Togan Liviu au arătat că atât plângerea, cât și denunțul au fost redactate la solicitarea lui Al României Paul Philippe și conform aspectelor prezentate de acesta, fără vreo influență din partea lor sau a altor persoane. În plus, martorul Andrei Florin Mircea a precizat că inculpatul a făcut afirmații despre traficul de influență realizat anterior datei la care s-a încheiat contractual de cesiune.

Afirmațiile celor trei martori care au redactat plângerile și denunțul fac dovada că aspectele menționate în cuprinsul lor au reprezentat manifestarea de voință a inculpatului, urmare a nemulțumirilor legate de neplata sumelor convenite la încheierea contractului.

Mai mult, susținerile inculpatului Al României Paul Philippe se coroborează și cu depozițiile martorei A României Lia Georgia, care a arătat că soțul său a fost contactat de mai multe persoane pentru a-l reprezenta în procedurile de revendicare a bunurilor revendicate, context în care Păvăloiu Nela (în prezent Ignatenko) i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus, fost consilier al lui Năstase Adrian, care "*are posibilitatea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților și obținerea documentelor necesare"*, că au discutat despre procedura de exequatur și proprietățile inculpatului, iar cu ocazia unei vizite făcute la domiciliul acestuia din Snagov, le-a spus că are relații în toată țara, că îl cunoaște pe Mușat Apostol și poate debloca autoritățile care l-au împiedicat pe "prinț" să obțină restituirea bunurilor. De la Truică Remus a aflat că i-a dat lui Păvăloiu Nela o sumă de bani să iasă din afacere, că le va da o parte în avans din bunurile revendicate,

promisiune pe care și-a onorat-o, oferind inculpatului Al României Paul Philippe suma de aproximativ 5 milioane de euro.

Referitor la încheierea contractului la sediul TZA, martora a precizat că, la momentul semnării actului, inculpatul Truică Remus a pretins un procent de 80% din domeniul Băneasa pentru SC Reciplia SRL, fiind foarte sigur că va obține terenul în procedura administrativă și lăsând de înțeles că are și un cumpărător, lucru care a surprins-o, întrucât soțul său nu primise nicio ofertă în acest sens. În legătură cu retrocedarea terenului de la Băneasa a mai arătat că a fost obținut urmare influenței lui Truică Remus, care le transmitea că orice politician care se va opune retrocedării terenului nu va mai fi reales. (filele 167-176 vol.5 d.u.p.)

Chiar dacă martora A României Lia Georgia a revenit ulterior asupra declarației inițiale, Înalta Curte nu poate valorifica declarațiile de retractare din moment ce, pe de o parte, martora nu a justificat în mod credibil schimbarea poziției sale procesuale, iar pe de altă parte, aspectele relevate inițial în legătură cu traficul și cumpărarea de influență sunt confirmate şi de celelalte mijloace de probă administrate în cauză.

În plus, instanța de apel consideră că sunt neîntemeiate susținerile martorei în sensul că în declarația din 6.05.2015 s-ar fi consemnat altceva decât ceea ce a menționat în realitate, având în vedere că a fost asistată cu prilejul audierii de un apărător ales și un traducător autorizat de limba engleză, semnând depoziția fără obiecțiuni, aspect ce atestă că și-a însușit integral conținutul acesteia ce corespunde pe deplin adevărului.

Contrar susținerilor apărării, declarațiile inițiale ale inculpatului Al României Paul Philippe care confirmă acuzația de trafic de influență imputată lui Truică Remus se coroborează și cu depozițiile martorei Cuniță Mihaela, care a arătat că, în luna septembrie sau octombrie 2006, a aflat de la Nela Păvăloiu despre nemulțumirea inculpatului generată de faptul că nu a obținut efectiv bunurile revendicate, motiv pentru cea din urmă "i-a cedat contractul" lui Truică Remus, pe care martora l-a întâlnit o singură dată în biroul inculpatei, acesta fiind însoțit de soție și un avocat.

Și martora Alexandroiu Mihaela Irina, persoană apropiată inculpatului Al României Paul Philippe, a precizat că Truică Remus i-a spus acestuia "că pentru obținerea proprietăților revendicate s-a pus în mișcare un mecanism sensibil, cu reglaje foarte fine", cu referire la faptul că *"foarte multe dintre titluri puteau fi rezolvate administrativ"*, fiind *"mai uşor să se rezolve administrativ decât în instanţă"* (declarații din 19.02.2016 şi 6.10.2017, menținute în apel), afirmații ce se coroborează cu susținerile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorei A României Lia Georgia conform cărora Truică Remus le-a promis că va recupera terenul de la Băneasa pe cale administrativă, în scurt timp.

În dovedirea promisiunii că va interveni pe lângă funcționarii cu au atribuții în soluționarea cererilor de retrocedare, făcută de Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe, relevante sunt și depozițiile martorului Aparaschivei Cristian Relu care a precizat că "*era un circuit între Truică, Robert Roşu şi Nela Păvăloiu*" şi că "*uneori l-am dus chiar eu cu maşina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menționate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta*

despre terenurile prinţului Paul." (filele 260-267, vol.7 d.u.p., filele 9-13, vol.7 dos inst.apel)

Instanța de apel nu poate reține susținerile apărării privind lipsa de credibilitate a martorului Aparaschivei Cristian Relu, din moment ce acesta a întrerupt relațiile de prietenie cu Truică Remus la sfârşitul anului 2006 sau începutul anului 2007, în timp ce promisiunea de traficare a influenței s-a realizat de inculpat într-o perioadă anterioară, respectiv în august-septembrie 2006

Referitor la influența promisă şi realizată de inculpatul Truică Remus pe lângă funcționarii din cadrul Direcției Silvice Bucureşti, martorul a arătat, în mod constant, că acesta îl cunoştea pe Chiriac Theodor care lucra în cadrul acestei instituții, că orice problemă legată de Romsilva "se rezolva" cu cel din urmă, aspect ce i-a fost comunicat chiar de omul de încredere al inculpatului, martorul Dan Iovănescu, precum şi faptul că inculpatul Chiriac îl vizita pe Truică la Snagov.

Relația de prietenie dintre cei doi inculpați este confirmată şi de martorul Cucu Ionuț, care a arătat că în primăvara sau vara anului 2007, în timp ce afla la o terasă pe malul lacului Snagov împreună cu Chiriac, acesta a discutat la un moment dat cu Truică Remus ca şi cum se cunoşteau, ocazie cu care cel din urmă a adus în discuție şi faptul că urma să fie schimbat directorul Romsilva.

Numirea unei alte persoane în locul martorului Capanu George în funcția de director al Direcției Silvice Bucureşti era benefică pentru demersurile realizate de Truică Remus privind punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe, întrucât martorul s-a opus în mod constant retrocedării terenului forestier situat în Pădurea Snagov, considerând că Al României Paul nu este persoană îndreptățită la retrocedare, şi a refuzat orice dialog pe această temă cu Truică Remus, care a încercat să ia legătura cu el prin intermediul inculpatului Mușat Apostol.

Faptul că inculpații Truică Remus şi Muşat Apostol se aflau în relații de prietenie rezultă şi din depozițiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, care a arătat că cel din urmă îl vizita pe primul acasă, aspecte recunoscute de altfel şi de inculpatul Muşat, care a menționat că a participat la o petrecere organizată de Truică, fiind invitat şi cu alte ocazii la domiciliul acestuia (filele 53-59, vol. 4 d.u.p.).

Urmare influenței exercitate de Truică Remus, la datele de 26.06.2007 şi 14.08.2007, inculpatul Chiriac Theodor, în calitate de reprezentant al Direcției Silvice Bucureşti, prin adresele nr.2850 şi nr.3096, a solicitat Ocolului Silvic Snagov să procedeze la punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe cu suprafața de 46,78 ha. pădure, situată în Snagov zona "Fundul Sacului".

Faptul că inculpatul Truică Remus şi-a folosit influența pentru a obține punerea în posesie cu privire la terenul forestier arătat rezultă şi din faptul că acesta a asistat la discuțiile purtate de membrii comisiei constituite în acest scop în biroul primarului Muşat Apostol, deplasându-se efectiv şi la fața locului pentru realizarea, în concret, a operațiunii de predare-primire a suprafeței de pădure, invocând, ca pretext, împrejurarea că bunul restituit se învecina cu proprietatea sa. (depozițiile martorilor Ene Mihail din 22.03.2016 şi 23.06.2017, Cucu Ionuț din 26.02.2016,

20.10.2017 şi 26.06.2020, Cişman Marinescu Răzvan din 9.03.2016, menținută în 18.12.2017)

Din probele administrate rezultă dincolo de orice îndoială că inculpatul Truică Remus și-a folosit influența în mod real și pentru a obține retrocedarea imobilului Ferma Regală Băneasa. Astfel, după ce a aflat că Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a solicitat completarea dosarului administrativ cu înscrisuri, a întreprins demersuri pentru a obține în mod fraudulos retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

Sub acest aspect, se constată că pentru a obține retrocedarea Fermei Regale Băneasa, cunoscând opoziția A.S.A.S și I.C.D.P.P., inculpatul Truică Remus a luat legătură cu directorul institutului, Horia Iliescu, pe care a reușit să îl convingă să susțină cererea de retrocedare prin oferirea unor avantaje materiale, astfel cum se va arata la analiza infracțiunii de dare de mită, iar ulterior, prin intermediul acestuia, a obținut o soluție favorabilă din partea consiliului de administrație.

În acest sens, martorul Oancea Florin a arătat că a fost chemat în biroul directorului Horia Iliescu, unde se aflau inculpații Truică Remus și Tal Silberstein, despre cel din urmă aflând că este consilierul de imagine a lui Tăriceanu. Percepția martorului a fost aceea că cei doi au venit "pentru a impresiona și a-și arăta nivelul de influență."

Relevante în dovedirea influenței exercitate de Truică Remus asupra directorului ICDPP sunt și depozițiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, care a precizat că între inculpatul Truică Remus și directorul Horia Iliescu au avut loc câteva întâlniri, atât la sediul ICDPP cât și în afara institutului, la biroul lui Truică sau la Snagov, martorul făcând o descriere exactă a lui Horia Iliescu, respectiv un domn în vârstă, masiv, care se deplasa foarte greu.

În acelaşi sens sunt şi depozițiile martorei A României Lia Georgia, care a aflat de la Truică Remus că a vorbit cu directorul institutului şi că acesta ar fi mulțumit cu niște excursii la Monaco de care se va ocupa el (declarația din 6.05. 2015).

După retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe, conform înțelegerii cu Truică Remus, a vândut cele două imobile SC Reciplia SRL prin contractele de vânzare cumpărare autentificate sub nr.3512 din 15.10.2007 (Pădurea Snagov) şi sub nr.5 din 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa).

Înalta Curte apreciază, în acord cu instanța de fond, că acțiunile inculpatului Truică Remus, de pretindere realizate în perioada august - septembrie 2006 și de primire a bunurilor la datele de 15.10.2007 (Pădurea Snagov) și 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa), în schimbul promisiunii de a-şi trafica influența pe lângă funcționarii cu atribuții în ce priveşte restituirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, fac parte din conținutul infracțiunii unice de trafic de influență.

Astfel, din analiza coroborată a întregului material probator, astfel cum a fost expus anterior, rezultă cu certitudine că Truică Remus a promis inculpatului Al României Paul Philippe traficarea influenței pentru obținerea efectivă a bunurilor revendicate de acesta, deşi cel din urmă nu era persoană îndreptățită la

restituire, pretinzând în schimb transmiterea proprietății bunurilor retrocedate prin intermediul S.C. Reciplia S.R.L. acțiuni care se circumscriu conținutului constitutiv al infracțiunii de trafic de influență, faptă prevăzută de art.257 C.pen. (1969), ce reprezintă lege penală mai favorabilă.

Inculpatul Truică Remus, în schimbul promisiunii traficării influenței pe lângă funcționarii publici competenți să dispună asupra restituirii efective a bunurilor revendicate care au facut obiectul contractului de cesiune de drepturi (din 21.09.2006, preluat ulterior de contractul din 1.11.2006) și cu privire la care s-au purtat negocieri în perioada august-septembrie 2006, a urmărit obținerea celor două terenuri, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, scop pe care l-a și realizat prin încheierea celor două contracte de vânzare cumpărare prin care cumpărătorul de influență a transmis dreptul de proprietate asupra lor, ca plată a traficării influenței, acționând, sub aspect subiectiv, cu vinovăție sub forma intenției directe.

Susținerile inculpatului Truică Remus că nu fost nominalizați funcționarii față de care urma să-și exercite influența nu au nicio relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de trafic de influență, având în vedere că, pentru îndeplinirea situației premise, nu se cere ca funcționarul să fie determinat, ci important este ca actul pentru care se va interveni să fie precizat, or, în cauză, promisiunile sale au fost exprese, în sensul obținerii în proceduri administrative a celor două bunuri, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, prin influența pe care urma să o exercite asupra funcționarilor publici, care s-a și realizat în fapt (Chiriac Teodor, reprezentant legal al Direcției Silvice Bucureşti și Iliescu Horia, director al ICDPP și membru în consiliu de administrație al institutului), aspecte confirmate de inculpatul Al României Paul Philippe şi de martorii A României Lia Georgia, Alexandroiu Mihaela Irina, Aparaschivei Relu Cristian, Oancea Florin, Capanu George și Cucu Ionuț.

Înalta Curte constată, contrar susținerilor apărării, că, din probatoriul administrat, rezultă în mod cert că, în perioada august-septembrie 2006, Al României Paul Philippe s-a întâlnit cu inculpații Truică Remus şi Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela pentru a negocia condițiile încheierii contractului de cesiune din 21.09.2006 (ulterior contractul din 1.11.2006) care reprezenta, în fapt, o modalitate de ascundere a plății traficului de influență promis de Truică Remus cumpărătorului de influență, fiind fără relevanță sub aspectul existenței faptei și al antrenării răspunderii penale a inculpatului Truică Remus împrejurarea că nu s-a stabilit data și ora exactă când au avut loc aceste discuții între inculpați. Reperele temporale privind negocierile dintre cumpărătorul de influență și traficantul de influență vizează perioada august-septembrie 2006, anterior încheierii contractului ilicit de cesiune de drepturi din data de 21.09.2006 (și celui din 1.11.2006), iar inculpații nu au negat că au avut loc aceste întâlniri, chiar dacă Truică Remus nu a recunoscut scopul lor.

Susținerile inculpatului Truică Remus că la aceste negocieri nu a fost prezent și Al României Paul Philippe sunt infirmate de probele administrate, respectiv de declarațiile celui din urmă şi conținutul plângerilor penale și al denunțului pe care le-a formulat, ale inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela şi ale martorilor

A României Lia Georgia, Leți Octavian, Cuniță Mihaela, Aparaschivei Relu Cristian şi Poenaru Liviu, ale căror susțineri au fost dezvoltate pe larg anterior.

În ceea ce privește apărarea inculpatului privind caracterul licit al contractului de cesiune de drepturi, dedus din menționarea plății în avans a sumei de 4 milioane de euro pentru cedent, Înalta Curte, în acord cu instanța de fond, reține că acest fapt nu conduce la inexistența infracțiunii de trafic de influență, întrucât nu înlătură înțelegerea frauduloasă dintre părți realizată în perioada august-septembrie 2006, constând în promisiunea traficării influenței asupra funcționarilor implicați în retrocedarea bunurilor în schimbul transmiterii dreptului de proprietate asupra acestora. Mai mult, prețul stabilit a fi plătit cedentului din valoarea bunurilor ce urmau a fi obținute (procente de 20% şi 50 %), dar şi avansul achitat confirmă caracterul ilicit al înțelegerii, având în vedere valoarea ridicată a bunurilor revendicate, în condițiile în care în cadrul procedurilor administrative şi judiciare nu era necesară plata unor taxe.

Față de toate aceste argumente nu pot fi primite criticile apelantului inculpat Truică Remus referitoare la inexistența faptei de trafic de influență, cu consecința pronunțării unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit. a C.pr.pen..

Nu poate fi primită nici critica formulată în subsidiar de inculpatul Truică Remus referitoare la intervenirea prescripției răspunderii penale în ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență, întrucât termenul de prescripție a răspunderii penale se calculează de la momentul primirii bunurilor pretinse inițial, acțiune ce se integrează în mod natural, aşa cum s-a arătat în dezvoltările anterioare, în conținutul constitutiv al infracțiunii unice de trafic de influență, respectiv de la data de 15.01.2009, când s-a încheiat contractul de vânzare cumpărare nr.5 privind Ferma Regală Băneasa între inculpatul Al României Paul şi S.C.Reciplia S.R.L., societate deținută de Reciplia Ltd., controlată la rândul său de firmele offshore în care era acționar inclusiv inculpatul Truică.

Prin urmare, în raport de această dată, termenul general de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art. 122 lit. c Cod penal (1969), de 8 ani, nu s-a împlinit până la data când s-a dispus de către procuror efectuarea în continuare a urmăririi penale față de inculpat, iar termenul special al prescripției, de 12 ani, calculat potrivit art.124 C.pen. (1969), s-ar împlini la 15.01.2021, aşadar ulterior soluționării definitive a cauzei prin prezenta decizie.

Argumentele invocate de apărare privind Decizia nr. 5/2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație şi Justiție în recurs în interesul legii nu pot fi primite, întrucât, aşa cum s-a menționat explicit în cuprinsul său, decizia vizează exclusiv infracțiunile simple ce constau într-o singură acțiune sau inacțiune, care prezintă particularitatea producerii unei pagube ori realizarea unui folos necuvenit pe o perioadă de timp. Or, în speță, aşa cum s-a reținut anterior, pretinderea foloaselor a fost urmată de primirea acestora, fiind vorba aşadar de mai multe acțiuni, prevăzute ca modalități alternative în textul de incriminare şi care se integrează într-o unitate naturală de infracțiune.

În ceea ce privește Decizia nr.16/2016 pronunțată de completul specializat pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Înalta Curte constată,

pe de o parte, că aceasta se referă la infracțiunea de spălare a banilor, iar, pe de altă parte, că problema ridicată a vizat existența unei pluralități sau unități de infracțiune în cazul comiterii mai multor acțiuni prevăzute alternativ în norma de incriminare. Or, în speță, este fără dubiu că suntem în prezența unei unități naturale de infracțiune, astfel încât decizia invocată nu prezintă relevanță în legătură cu stabilirea momentului de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale.

1.b) În ce priveşte apelul declarat de **inculpata S.C.Reciplia S.RL.,** Înalta Curte, analizând cu prioritate critica referitoare la nepronunțarea asupra faptei de trafic de influență, astfel cum a fost descrisă în actul de sesizare, îşi însuşeşte argumentele instanței de fond cu privire la acuzația adusă acestei inculpate, însă în limitele ce vor fi arătate în continuare, şi constată că în mod corect a fost cenzurată situația de fapt descrisă în rechizitoriu şi reținută vinovăția persoanei juridice în săvârşirea infracțiunii de corupție ce a făcut obiectul trimiterii în judecată.

Contrar celor susținute de apărare, Înalta Curte constată că împrejurările faptice reținute de instanța de fond în legătură cu activitatea infracțională desfăşurată de inculpata SC Reciplia SRL, prin prisma acțiunilor realizate de reprezentantul său de fapt, în numele şi interesul acesteia, constând în aceea că, prin intermediul inculpatului Truică Remus, a pretins în perioada august-septembrie 2006 şi, apoi, a primit la 15.10.2007 şi, respective, la 15.01.2009 de la inculpatul Al României Paul Philippe bunurile Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, în schimbul promisiunii exercitării influenței asupra funcționarilor publici competenți să dispună asupra retrocedării acestor imobile, nu excede limitelor şi obiectului cauzei deduse judecății, chiar dacă, în opinia judecătorului de prim grad de jurisdicție, cumpărătorul de influență era persoană îndreptățită la restituire, argument pe care instanța de control judiciar nu îl consideră întemeiat, astfel cum s-a arătat în cele ce preced şi se va dezvolta cu ocazia analizării infracțiunii de cumpărare de influență săvârşită de inculpatul Al României Paul Philippe.

În descrierea faptei, la secțiunea "în drept" din actul de sesizare, procurorul face referire atât la modalitatea de acțiune a inculpatei descrisă în mod detaliat la pct. 1, cât şi la continuarea activității infracționale de către SC Reciplia SRL, în perioada 1.11.2006 - sfârşitul anului 2013, întrucât a apreciat că infracțiunea de trafic de influență a fost comisă în formă continuată. Or, instanța de fond, în mod corect, a schimbat încadrarea juridică dată faptei prin înlăturarea dispozițiilor art. 35 alin. 1 C.pen. (încheierea din 17.05.2019), argumentele fiind identice cu cele relevate în cazul inculpatului Truică Remus şi care au fost însuşite de instanța de control judiciar, astfel cum s-a arătat în considerentele deciziei.

Faptul că instanța de fond a apreciat că inculpatul Al României Paul Philippe era persoană îndreptățită la retrocedarea bunurilor ce au făcut obiectul contractului de cesiune de drepturi nu a condus la reținerea unei alte acuzații decât cea descrisă în actul de sesizare, întrucât infracțiunea de trafic de influență poate fi comisă şi dacă promisiunea de a-şi folosi influența vizează obținerea unui bun la care cumpărătorul de influență era îndrituit. Atunci când a analizat existența infracțiunii de trafic de influență, în raport de criticile formulate de inculpați, instanța de fond a

făcut referire la acțiunile desfășurate de inculpatul Truică Remus în numele societății Reciplia SRL, al cărei reprezentat legal era, în fapt, în considerarea împrejurării că inculpatul Al României Paul Philippe era persoană îndreptățită la retrocedare, însă a apreciat că și în măsura în care nu ar fi fost persoană îndrituită, acțiunile întreprinse de reprezentantul acesteia se circumscriu actelor de promisiune și primire a bunurilor în schimbul traficului promis și realizat.

Pe cale de consecință, activitățile reținute de instanța de fond în sarcina inculpaților Truică Remus și, implicit, a persoanei juridice Reciplia SRL nu exced situației de fapt descrise în actul de sesizare, prin urmare, nu se impune trimiterea cauzei spre rejudecare, așa cum s-a solicitat de apărare.

Totodată, reținerea de către instanța de control judiciar a situației de fapt stabilită de acuzare, în sensul că inculpatul Al României Paul Philippe nu era îndreptățit la retrocedarea bunurilor revendicate, nu conduce la aprecierea că se realizează o judecată a inculpatei SC Reciplia SRL pentru o altă faptă direct în calea de atac a apelului și se încalcă, astfel, principiul dublului grad de jurisdicție ce guvernează procesul penal, având în vedere că în fața instanței de fond au fost readministrate probele din cursul urmăririi penale, solicitate de inculpați și celelalte părți, parte din ele fiind readministrate şi în faza apelului, iar soluția a fost pronunțată în raport cu toate aceste elemente probatorii. De asemenea, judecătorul fondului a analizat ambele situații factuale (cea reținută de acuzare și cea reținută de instanța de fond) și a apreciat că acestea susțin, în egală măsură, existența infracțiunii de trafic de influență, indiferent dacă cumpărătorul de influență era sau nu persoană îndreptățită la retrocedare.

În ceea ce privește infracțiunea de trafic de influență reținută în sarcina inculpatei SC Reciplia SRL, se constată că probatoriul administrat atât în cursul urmăririi penale, cât și al cercetării judecătorești în fond şi în apel face dovada certă că, în perioada august-septembrie 2006, reprezentantul în fapt al acesteia, Truică Remus, a pretins în numele și interesul societății imobilele Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, pe care ulterior, la datele de 15.10.2007 și de 15.01.2009, inculpata persoană juridică le-a primit de la Al României Paul Philippe, în schimbul promisiunii de a-şi exercita influența asupra funcționarilor publici competenți să dispună cu privire la retrocedarea celor două terenuri.

Având în vedere că inculpatul Truică Remus a fost cel care a reprezentat SC Reciplia SRL în raporturile cu cumpărătorul de influență, promițându-i acestuia cu ocazia negocierii contractului de cesiune de drepturi traficarea influenței pe lângă funcționarii publici implicați în restituirea efectivă a bunurilor (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa), influență pe care a și realizat-o, instanța de control judiciar apreciază că toate argumentele expuse la pct.IV.1.a) sunt pe deplin aplicabile și în cazul inculpatei persoană juridică.

Pentru a aprecia asupra posibilității angajării răspunderii penale a inculpatei Reciplia SRL se impun a fi făcute câteva considerații de ordin teoretic raportat și la argumentele invocate de apărare în susținerea motivelor de netemeinicie a hotărârii atacate.

În conformitate cu prevederile art.135 alin.1 C.pen. care stabilesc sfera de incidență a răspunderii penale a persoanei juridice, se constată că aceasta poate fi

angajată pentru infracțiunile săvârşite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice.

Din analiza cerințelor alternative impuse de norma penală rezultă că pentru a putea aprecia că infracțiunea a fost săvârșită în realizarea obiectului de activitate al persoanei juridice, la momentul săvârșirii infracțiunii, agentul trebuie să se afle în exercițiul unei atribuții de serviciu, cu alte cuvinte, să aibă calitatea de organ sau reprezentant al ei pentru a putea acționa în numele acesteia. Prin urmare, pentru a se putea vorbi de răspunderea penală a persoanei juridice este necesar ca cel care acționează în numele ei să aibă calitatea de prepus, în sens larg, noțiune care include și calitatea de organ sau reprezentat al acesteia.

Sub aspectul celei de-a treia cerințe, se constată că într-o interpretare subiectivă se impune a se dovedi că agentul/reprezentantul persoanei juridice a acționat cu intenție calificată de scopul obținerii unui profit pentru persoana juridică, cu alte cuvinte, a urmărit să dobândească un folos pentru aceasta.

Pornind de la aceste considerații teoretice, instanța de control judiciar reține că inculpatul Truică Remus, la momentul promisiunii traficării influenței, a acționat ca reprezentant al SC Reciplia SRL, având în vedere că, la data încheierii contractelor de cesiune de drepturi din 21.09.2006 și 1.11.2006, a avut mandat de reprezentare din partea administratorului Reciplia SRL, Sandra Merloni Horemans (cel din data de 14.09.2006, în baza căruia putea să negocieze termenii și condițiile cu privire la cesiunea de drepturi, să formuleze, să depună orice tip de cereri în fața terților, notarului public sau autorităților competente și cel ulterior, din 7.11.2006, prin care a fost împuternicit să deschidă un cont bancar în lei, în numele societății).

Mai mult, din înscrisurile aflate la dosar, rezultă că inculpatul Truică Remus alături de Tal Silberstein, Steinmetz Benyamin și Shimon Shevez, controlau Reciplia SRL prin intermediul firmelor offshore (Riverside Real Estate Corp., înregistrată în Insulele Virgine Britanice în care controlul era deținut de Steinmetz Benyamin cu 87,8%, Truică Remus cu 7,8% și STG Ventures LTD. cu 4,4% societate în care asociați erau Tal Silberstein și Shimon Shevez). Structura acestui parteneriat s-a modificat în anul 2010, când inculpatul și-a înstrăinat părțile sociale deținute în STG Ventures LTD către societatea Doorbel Trading LTD, ce aparținea martorului Radu Dimofte. (filele 212, vol.38 și 140, vol.29)

Faptul că inculpatul Truică Remus a acționat la momentul negocierilor privind contractul de cesiune în numele SC Reciplia SRL este confirmat și de Al României Paul Philippe, care a arătat în mod constant, că inițial, nu a cunoscut că în cadrul Reciplia SRL mai sunt și alți asociați în afara lui Remus Truică și a aflat despre ceilalți parteneri israelieni după vânzarea terenurilor, în același sens fiind și depozițiile martorelor A României Lia Georgia şi Alexandroiu Mihaela Irina.

În susținerea acestei aprecieri este și conținutul plângerii penale înregistrată la parchet la 23.01.2015 în care inculpatul Al României Paul Philippe a precizat că a încheiat contractul de cesiune de drepturi cu Reciplia SRL *„ al cărei unic asociat este domnul Truică Remus”*.

Și martorii Dimofte Radu și Aparaschivei Relu Cristian au menționat că de SC Reciplia SRL, în perioada 2006-2010, s-a ocupat inculpatul Truică Remus. În plus, martorul Dimofte Radu a menționat că abia după ce l-a cunoscut pe

Steinmetz Benyamin a aflat că Reciplia este a sa, că la momentul când a discutat cu Truică despre preluarea părților sociale deținute în Reciplia nu a cunoscut parteneriatul societății, percepându-l pe Truică, în urma discuțiilor cu Steinmetz Benyamin, ca fiind un administrator al societății împreună cu Tal Silberstein.

Toate aceste elemente probatorii fac dovada că inculpatul Truică Remus a realizat promisiunea traficării influenței și pretinderea bunurilor ce fac obiectul contractului de cesiune de drepturi ***în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL (în numele și interesul societății),*** iar, ulterior, după dobândirea imobilelor Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, ***persoana juridică în numele căreia a acționat inculpatul a primit bunurile retrocedate, fiind îndeplinite condițiile răspunderii penale a inculpatei Reciplia SRL,*** astfel cum sunt reglementate de dispozițiile art. 135 C.pen., prin urmare, criticile inculpatei privind inexistența faptei sunt neîntemeiate.

Având în vedere că reprezentanții SC Reciplia SRL au dat un mandat de reprezentare în negocierea contractului de cesiune de drepturi inculpatului Truică Remus, că scopul încheierii contractului a vizat obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, deşi nu era persoană îndreptățită, iar în realizarea acestuia, în calitate de reprezentant de fapt al SC Reciplia SRL, Truică Remus a pretins și primit în patrimoniul societății terenurile Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa, în schimbul promisiunii traficării influenței asupra funcționarilor publici cu atribuții în retrocedarea bunurilor, se constată, contrar susținerilor apelantei inculpate, că persoana juridică a acționat, prin intermediul reprezentantului său, cu forma de vinovăție cerută de norma de incriminare, respectiv cu intenție directă.

Acuzarea nu a reținut că societatea Reciplia SRL a fost înființată în scopul săvârșirii de infracțiunii, astfel cum în mod eronat a relevat instanța de fond, prin implicarea societății creându-se o aparență de legalitate pentru înțelegerea frauduloasă care a stat la baza încheierii contractului de cesiune de drepturi ce reprezenta în realitate o modalitate de plată pentru cumpărarea și traficul de influență în varianta acceptată de părți. Realizarea celor două modalități normative alternative de comitere a infracțiunii de trafic de influență, pretindere și primire, de către inculpatul Truică Remus, în calitate de administrator de fapt, au fost în interesul acestei societăți, iar, prin dobândirea la 15.10.2007 şi 15.01.2009 a bunurilor revendicate de Al României Paul Philippe, persoana juridică a obținut avantaje patrimoniale, astfel că între acțiunile ce compun latura obiectivă şi urmarea imediată există o legătură de cauzalitate, fiind îndeplinite, contrar susținerilor apărării, elementele de tipicitate ale infracțiunii analizate.

Astfel cum s-a reținut în baza probatoriului administrat, după retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe, conform înțelegerii cu inculpatul Truică Remus, în calitate de administrator de fapt al SC Reciplia SRL, a transmis proprietatea terenurilor către aceasta din urmă prin contractele de vânzare cumpărare autentificate sub nr. 3512 din 15.10.2007 (Pădurea Snagov) şi sub nr.5 din 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa).

Prin urmare, având în vedere argumentele expuse pe larg la analizarea infracțiunii de trafic de influență reținută în sarcina inculpatului Truică Remus și în

considerarea aspectelor particulare arătate în cele ce preced, Înalta Curte constată că pretinderea de către inculpatul Truică Remus, în perioada august-septembrie 2006, în numele inculpatei SC Reciplia SRL, și primirea de către societate la datele 15.10.2007 și 15.012009 a bunurilor imobile (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) de la inculpatul Al Românei Paul Philippe, în schimbul promisiunii traficării influenței asupra funcționarilor publici cu atribuții în retrocedarea terenurilor, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art.257 alin.1 C.pen. (1969), ce constituie lege penală mai favorabilă în cazul inculpatei persoană juridică.

Susținerile apărării că SC Reciplia SRL era o societate cu scop special și că avea o justificare economică nu au nicio relevanță sub aspectul răspunderii penale a persoanei juridice, din moment ce inculpatul Truică Remus a acționat în numele și interesul său atunci când a realizat acțiunea de pretindere a imobilelor, în schimbul promisiunii realizării influenței asupra funcționarilor publici implicați în procedura de restituire a bunurilor ce au făcut obiectul contractului de cesiune din 1.11.2011, terenurile intrând ulterior în patrimoniul SC Reciplia SRL, societate deținută de Reciplia Ltd., controlată la rândul său de firmele offshore în care era acționar inclusiv inculpatul Truică.

Așa cum s-a arătat în cele ce preced, antrenarea răspunderii penale a persoanei juridice este determinată de săvârșirea de către un reprezentant al acesteia, în numele și interesul ei, a unei fapte penale în realizarea obiectului său de activitate ori în interesul acesteia, fiind fără relevanță că societatea și-a îndeplinit obligațiile fiscale către bugetul de stat şi a angajat colaboratori externi pentru consultanță în diferite domenii (fiscal, imobiliar), astfel cum s-a invocat de către apărare.

Cât privește caracterul ilicit al contractului de cesiune, contrar susținerilor apărării, instanța de control judiciar reține că, în conținutul și concluziile raportului de due diligence, au fost identificate elemente care ridicau serioase dubii cu privire la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la retrocedare, aspecte cunoscute de reprezentanții Reciplia și care confirmă o dată în plus că inculpatul Truică Remus și-a folosit influența pentru a determina funcționarii publici cu atribuții în procedura administrativă de restituire să își îndeplinească necorespunzător îndatoririle de serviciu, aceasta fiind singura modalitate posibilă pentru a se obține bunurile revendicate.

Într-adevăr, aşa cum a susținut apărarea, contractul de cesiune de drepturi a fost rezultatul negocierilor dintre inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Al României Paul Philippe şi Truică Remus, însă cel din urmă a acționat şi în calitate de reprezentant în fapt al S.C Reciplia S.RL., dovadă fiind faptul că înțelegerea s-a perfectat de cumpărătorul de influență cu această societate, în patrimoniul căreia au şi ajuns în final bunurile.

În ceea ce privește apărarea inculpatei privind caracterul licit al contractului de cesiune de drepturi dedus din menționarea plății în avans a sumei de 4 milioane de euro pentru cedent, Înalta Curte, în acord cu instanța de fond, reține că acest fapt nu conduce la inexistența infracțiunii de trafic de influență, întrucât nu înlătură înțelegerea frauduloasă dintre părți realizată în perioada august-septembrie 2006,

constând în promisiunea traficării influenței asupra funcționarilor implicați în retrocedarea bunurilor în schimbul transmiterii dreptului de proprietate asupra acestora. Mai mult, prețul stabilit a fi plătit cedentului din valoarea bunurilor ce urmau a fi obținute (procente de 20% și 50 %), dar și avansul achitat confirmă caracterul ilicit al înțelegerii, având în vedere valoarea ridicată a bunurilor revendicate, în condițiile în care în cadrul procedurilor administrative şi judiciare nu era necesară plata unor taxe.

Față de toate aceste argumente nu pot fi primite criticile apelantei inculpate SC Reciplia SRL referitoare la inexistența faptei de trafic de influență sau la lipsa vinovăție sale în comiterea infracțiunii ce i se impută, cu consecința pronunțării unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit.a sau lit.b teza a II-a C.pr.pen..

În ceea ce privește susținerile apelantei în sensul că nu se poate angaja răspunderea sa penală întrucât aceasta nu era reglementată anterior lunii octombrie 2006, Înalta Curte constată că, până la introducerea în Codul penal (1969) a art.19[1], doctrina a dat o interpretare largă noțiunii de "răspundere", fiind privită ca obligație legală de a suporta consecințele unui fapt juridic penal, iar în sens restrâns, ca responsabilitate individual, astfel că normele penale vizau deopotrivă condițiile în care o persoană fizică sau juridică poate fi trasă la răspundere penală.

Referitor la ultimul motiv de apel invocat de apelanta inculpată SC Reciplia SRL, Înalta Curte, față de disp.art.122 alin.3 C.pen. (1969), face trimitere la aspectele reținute anterior cu referire la critica similară formulată de inculpatul Truică Remus, constatând că nu sunt incidente disp.art.16 alin.1 lit.f teza a II-a C.pr.pen.

Față de toate aceste considerente, Înalta Curte urmează a respinge ca nefondat apelul inculpatei S.C. Reciplia S.R.L.

1.c) Nefondată este şi **critica Parchetului privind greșita achitare de către instanța de fond a inculpaților Roşu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu, Andronic Dan Cătălin şi Steinmetz Benyamin** sub aspectul săvârșirii infracțiunii de trafic de influență, în forma autoratului sau, după caz, a complicității.

Astfel, în raport cu acuzațiile aduse inculpaților Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein, în calitate de autori, Steinmetz Benyamin, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu, în calitate de complici, Înalta Curte constată că acțiunile imputate acestora s-au realizat ulterior consumării infracțiunii de trafic de influență care s-a produs la momentul negocierilor inițiale dintre inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe, înțelegerea ilicită fiind doar materializată în încheierea contractului de cesiune de drepturi prin care s-a stabilit prețul traficului-cumpărării de influență. Mai mult, în cazul inculpatului Steinmetz Benyamin, acuzarea a reținut împrejurarea că acesta nu a fost cunoscut de cumpărătorul de influență decât în luna decembrie 2011, prin urmare, nu avea cum să ajute la traficarea vreunei influențe, în condițiile în care la acel moment Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa fuseseră deja remise, ca plată a traficului de influență promis și realizat de inculpatul Truică Remus, inclusiv în numele și interesul Reciplia SRL.

Prin urmare, acțiunile realizate de inculpații Roșu Robert Mihăiță (începând cu luna septembrie 2006), Tal Silberstein (începând cu anul 2007), Steinmetz Benyamin (începând cu toamna anului 2006), Andronic Dan Cătălin (începând cu anul 2007), Marcovici Marius Andrei (începând cu anul 2007) și Mateescu Lucian Claudiu (începând cu anul 2011) pentru a-l convinge pe inculpatul Al României Paul Philippe să nu rezilieze contractul de cesiune de drepturi, în contextul nemulțumirilor acestuia generate de împrejurarea că nu a primit sumele de bani promise din vânzarea celor două imobile revendicate și că nu s-a reușit dobândirea altor bunuri menționate în convenție, nu se circumscriu elementului material al infracțiunii de trafic de influență în forma autoratului sau a complicității, ci relevă, așa cum s-a dezvoltat pe larg în secțiunea III a prezentei decizii, apartenența lor la grupul infracțional organizat și contribuția la atingerea scopului acestuia.

Ca atare, soluția de achitare a acestor inculpați pentru infracțiunea de trafic de influență este corectă, însă nu pentru motivele arătate de instanța de fond, ci în considerarea argumentelor expuse anterior.

În ceea ce privește **temeiul juridic în baza căruia au fost dispuse soluțiile de achitare pentru infracțiunea de trafic de influență, criticat de apelanții inculpați Marcovici Marius Andrei, Mateescu Lucian Claudiu şi Andronic Dan Cătălin**, Înalta Curte constată că faptele imputate acestora au fundamentat trimiterea lor în judecată atât pentru infracțiunea de trafic de influență, cât şi pentru cea de constituire a unui grup infracțional organizat, situație care, de altfel, este incidentă şi în privința intimaților inculpați Roșu Robert Mihăiță, Tal Silberstein şi Steinmetz Benyamin.

Aşa cum s-a reținut detaliat anterior în considerentele prezentei decizii, aceste fapte există, în materialitatea lor, dar nu se circumscriu decât infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, astfel încât nu este incident temeiul de achitare prev.de art.16 alin.1 lit.a C.pr.pen., aşa cum au solicitat apelanții inculpați cu referire la infracțiunea de trafic de influență.

Față de considerentele expuse anterior, o analiză a criticii apelantului inculpat Marcovici Marius Andrei referitoare la intervenirea prescripției răspunderii penale, cu consecința pronunțării unei soluții de încetare a procesului penal, nu se mai justifică.

2. Cu privire la criticile formulate de apelantul inculpat Al României Paul Philippe în legătură cu infracțiunea de cumpărare de influență, se constată că acestea sunt neîntemeiate pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

În urma propriului examen al actelor şi lucrărilor dosarului, Înalta Curte constată că, în mod întemeiat, instanța de fond a apreciat că fapta inculpatului Al României Paul Philippe care, în perioada august-septembrie 2006, a promis inculpatului Truică Remus o cotă parte importantă din valoarea bunurilor revendicate, în schimbul influenței pe care acesta urma să o exercite asupra funcționarilor publici implicați în procedura administrativă de retrocedare și care a remis ulterior, la datele de 15.10.2007 şi 15.01.2009, către SC Reciplia SRL cele imobile restituite (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) constituie infracțiunea de cumpărare de influență, prevăzută de art.6[1] alin. 1 din Legea

nr.78/2000, forma în vigoare la data faptelor și care reprezintă lege penală mai favorabilă pentru apelantul inculpat.

Deși concluzia la care a ajuns instanța de fond privind vinovăția inculpatului Al României Paul este corectă, Înalta Curte nu poate reține argumentul că acesta era persoană îndreptățită la retrocedarea bunurilor revendicate, astfel că sub acest aspect se impun a fi făcute câteva precizări în legătură cu interesului inculpatului pentru cumpărarea de influență în vederea obținerii acestora.

Astfel, prin sentința nr.132 din 6 februarie 1955 a Tribunalului de la Lisabona, reclamantul Mircea Grigorie Lambrino, tatăl lui Al României Paul Philippe, a fost declarat fiul legitim al lui Carol al II-ea, moștenitor al defunctului rege, hotărâre ce a fost recunoscută în România după o perioadă mare de timp și parcurgerea mai multor cicluri procesuale, prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 5696/2/2009 (filele 11-70, vol.64 d.u.p.).

Până la finalizarea procedurii de exequatur, inculpatul Al României Paul Philippe a introdus, în nume propriu, prin intermediul executorului judecătoresc, mai multe cereri și notificări în baza Legii nr.10/2001 pentru retrocedarea unor bunuri imobile la care se considera îndreptățit, printre care Ferma Regală Băneasa și Pădurea Snagov, deși tatăl său Mircea Grigorie era în viață la momentul formulării acestora (decesul lui producându-se în ianuarie 2006) şi nu-l împuternicise să facă astfel de demersuri. În susținerea cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate, inculpatul Al României Paul Philippe a invocate, initial, cumpărarea drepturilor succesorale ale lui Monique Urdărianu, pretinsă legatară a Elenei Lupescu, soția supraviețuitoare a lui Carol al II-lea, iar, ulterior, calitatea sa de moştenitor al lui Carol al II-lea, ca nepot de fiu.

După abdicarea sa și plecarea în exil în anul 1940, întreaga avere a acestuia a fost pusă sub sechestru, ca efect al Decretului-lege nr.3767/1940, cu consecința pierderii dreptului de exercitare a oricăror prerogative asupra ei, situație care nu s-a schimbat până la instaurarea regimului comunist.

Ulterior, prin Deciziunea nr.1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a constatat că anumite bunuri imobile nu au aparținut în mod legal lui Carol al II-lea și a fost obligat să le restituie statului în starea în care se aflau, printre acestea regăsindu-se, în tot sau în parte, și cele două imobile ce fac obiectul prezentului dosar, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa. (filele 187-219, vol.27 d.u.p.)

Prin Decretul nr.38 din 26.05.1948, bunurile reprezentând Domeniul Coroanei și cele folosite sau administrate sub denumirea de Casa Regală și aflate în proprietate fostului Rege Mihai I au trecut în proprietatea statului, fiind enumerate în Decizia Consiliului de Miniștrii din 18.06.1948, enumerare în care nu se regăsesc însă bunurile precizate în conținutul Deciziunii nr.1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care se aflau deja în proprietatea statului. (fila 142, vol.27 d.u.p.)

Inculpatul Al României Paul Philippe a avut încă de la început reprezentarea că nu este persoană îndreptățită la retrocedare, astfel că, în lipsa unei procuri de la tatăl său Carol Mircea Grigorie, care nu a făcut niciun demers în acest sens, a

obținut mai multe înscrisuri pentru a crea aparența de legitimitate a acțiunilor pe care le-a întreprins, respectiv contractul de vânzare – cumpărare a drepturilor succesorale, contractul de donație cu privire la aceleași drepturi, certificate prin care se atestă calitatea de moștenitor a lui Mircea Grigorie după Carol al II-lea și a inculpatului după tatăl său.

Astfel, din înscrisurile puse la dispoziție de biroul notarial și declarațiile martorei Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, avocat, rezultă că la încheierea contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale, în România nu era deschisă procedura succesorală după Elena Lupescu sau Carol al II-lea, iar martora a acceptat la solicitarea inculpatului al României Paul Philippe să fie mandatara lui Monique Urdărianu, pe care nu o cunoștea, sens în care la notar doar a semnat contractul, fără să cunoască clauzele sau să negocieze vreun preț (filele 277-282, vol.6 d.u.p.).

Deschiderea procedurii succesorale după Elena Lupescu s-a făcut abia la data de 23.09.2002, tot la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe și tot prin intermediul martorei Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, deşi nu avea procură în acest sens. La notar a fost prezentă și martora A României Lia Georgia, la acel moment Triff Lia Georgia, care a declarat că a cunoscut-o pe Elena Lupescu și că aceasta nu a avut moștenitori, deşi la data de 29.06.1977, când a decedat cea din urmă, nici nu-l cunoscuse încă pe viitorul soț, inculpatul Al României Paul. (fila 297, vol.63 d.u.p.)

Acest demers al inculpatului Al României Paul Philippe a fost determinat de faptul că nu putea justifica calitatea lui Monique Urdărianu în procesul de exequatur și de necesitatea de a obține înscrisuri preconstituite, pe care urma să le folosească în procedurile de revendicare a bunurilor ce pretindea că ar fi aparținut lui Carol al II-lea și Elenei Lupescu.

Din înscrisurile aflate la dosar rezultă că la data de 13.02.2002 inculpatul Al României Paul Philippe a depus prin intermediul Biroului executorului judecătoresc Stăiculescu Dumitru 10 notificări către diverse autorități, printre acestea aflându-se şi cele adresate Primăriei mun. București și Regiei Naționale a Pădurilor, prin care a solicitat în nume propriu restituirea în natură a Fermei Regale Băneasa şi a Pădurii Snagov, fără a depune însă înscrisuri care să ateste calitatea sa de persoană îndreptățită la retrocedare.

Tot ca urmare a demersurilor întreprinse prin formularea cererilor de retrocedare, inculpatul a obținut și certificatul de calitate de moștenitor legal al lui Mircea Grigorie după Carol la II-lea (certificat autentificat sub nr. 55 din 26 mai 2005 la BNP Popa Carmen Marilena) și cel privind calitatea sa de moștenitor de pe urma defunctului Mircea Grigorie.

Toate aceste elemente fac dovada că inculpatul Al României Paul Philippe cunoștea împrejurarea că nu era îndreptățit să obțină bunurile pretins a fi aparținut lui Carol al II-lea, în susținerea acestei aprecieri fiind depozițiile martorilor Poenaru Liviu şi Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, precum şi corespondența dintre inculpat și avocatul Igreț Ioan, care l-a reprezentat în diferite proceduri judiciare sau administrative.

Astfel, din declarația martorului Poenaru Liviu rezultă că inculpatul Al României Paul Philippe i-a prezentat ambele contracte, de vânzare cumpărare de drepturi succesorale și de donație, cu privire la același drepturi, fiind autentificate la același notar, iar la întrebarea martorului de unde le are a răspuns că "rezolvat-o" să fie bine și i-a cerut sfatul care dintre înscrisuri să-l folosească pentru a revendica bunurile, acesta sfătuindu-l să uzeze de actul de vânzare. Martorul a mai arătat că în procesul de exequatur a reprezentat-o și pe Monique Urdărianu, moștenitoare testamentară a Elenei Lupescu, dar nu a văzut testamentul acesteia, cititind doar actul de vânzare - cumpărare de drepturi succesorale. (filele 547-554, vol.7 d.u.p.)

În susținerea depozițiilor martorului Poenaru Liviu sunt înscrisurile aflate la dosar, din care rezultă că în procedura de exequatur inculpatul Al României Paul Philippe a depus contractul de donație, iar în cea de revendicare a bunurilor actul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale, deși ambele înscrisuri vizau aceleași drepturi, aspect ce susține aprecierea că inculpatul cunoștea că nu este persoană îndreptățită la retrocedarea și își preconstituia actele necesare în susținerea cererilor de retrocedare formulate. (filele 304-311, vol.26 d.u.p.),

Martora Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura a arătat că, la momentul încheierii contractului de vânzare cumpărare de drepturi succesorale, în România nu fusese deschisă succesiunea după Elena Lupescu sau Carol al II-lea, iar aceasta a acceptat, la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe, să fie mandatarul lui Monique Urdărianu, pe care nu o cunoștea, la notar semnând doar contractul fără să cunoască clauzele sau să negocieze vreun preț. Totodată, martora a declarat că, la solicitarea inculpatului, a întreprins demersuri pentru deschiderea succesiunii după Elena Lupescu, în baza aceleiași procuri pe care a folosit-o și la vânzarea de drepturi succesorale, iar martora A României Lia Georgia a declarat în fața notarului, sub numele de Triff Lia Georgia, că a cunoscut-o pe Elena Lupescu și aceasta nu a avut moștenitori. În opinia martorei, Al României Paul Philippe nu era îndreptățit la retrocedarea Fermei Regale Băneasa, bazându-se pe un act din care rezulta că acest imobil nu a aparținut Elenei Lupescu, ci familiei regale.

Inculpatul Al României Paul Philippe a efectuat toate aceste activități ilicite prin intermediul mai multor avocați sau mandatari și, deși cunoștea că nu este persoană îndreptățită, a acceptat chiar și demersuri ilegale, astfel cum rezultă din corespondența purtată cu avocatul Igreț Ion care i-a comunicat că *"de la prima discuție v-am adus la cunoştinţă că nu aveți dreptul să recuperați în baza Legii nr.10/2001 nicio fostă proprietate Elena Lupesc, deoarece Legea 10/2001 se aplică doar imobilelor intravilane preluate abuziv în PERIOADA 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, ori toate proprietăţile Prinţesei Elena au fost expropriate în anul 1941, deci sunt excluse de la restituire. Cele extravilane, pe lângă că sunt excluse de la restituire, conform Legii 10/2001, dar sunt excluse de la restituire şi pentru faptul că nu au fost cerute în baza Legii 18/1991. În ceea ce priveşte fostele proprietăți ale Regelui Carol, în afara celor 500 m.p. din Parcul Jianu, nu se mai poate recupera nimic deoarece sunt terenuri extravilane şi nu au fost cerute în termen, în baza Legii nr.18/1991.Complexul Peleş şi celelalte, lăsate prin testament Regelui Mhai, sunt ale acestuia şi recuperarea lor se poate face numai*

prin instanțele de judecată, şansele fiind minime. Cunoscând toate cele arătate mai sus, v-am cerut acordul să contactez eventuale persoane interesate în a le ceda dreptul dumneavoastră incert în schimbul unor sume de bani. ***Ați spus că nu vreți să ştiți ce ilegalități se fac pentru recuperare*** *şi aţi fost de acord cu cedarea drepturilor litigioase pentru terenul Snagov contra sumei de 600.000 USD şi cu cedarea drepturilor asupra terenului din Băneasa contra sumei de un milion de dolari SUA sau a unui teren de 5 ha în zona Pipera, în vederea valorificării lui. Pentru toate afirmațiile de mai sus am dovezi provenind de la dumneavoastră (...)"* - fil.494, vol.30 dup.

În ciuda demersurilor efectuate în perioada 2002-2005, inculpatul Al României Paul Philippe nu a reuşit să dobândească bunurile revendicate, astfel că a încercat să intre în contact cu oameni cu influență în lumea politică și care dispuneau de resurse financiare care, în schimbul cedării unei părți din aceste bunuri, urmau să-și folosească influența pe lângă funcționarii implicați în soluționarea cererilor de retrocedare formulate de inculpat.

Astfel, în cursul anului 2005, inculpatului Al României Paul Philippe i-a fost recomandată Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela ca fiind o persoană cu relații și influență, iar aceasta i-a promis inculpatului că prin relațiile sale îl va ajuta să recupereze bunurile, în schimbul unui procent de 35% din valoarea acestora

Relevante în acest sens sunt declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorei A României Lia Georgia în care au arătat că Nela Păvăloiu le-a fost prezentată ca fiind o persoană cu relații, care îl poate ajuta pe inculpat să-și recupereze proprietățile, chiar aceasta făcând referire la faptul că îl cunoaște pe primarul de la Snagov pe care l-a vizitat de câteva ori, iar Al României Paul Philippe a fost de acord cu încheierea contractului de mandat. (filele 234-245, vol. 3 d.u.p., filele 179 - 195 vol.5 d.u.p.)

În acelaşi sens, martorul Poenaru Liviu a arătat că știe de la inculpat că Păvăloiu Nela are relații în lumea politică, dar fără a face referire la un politician anume, însă din zvon public cunoştea că aceasta are o relație apropiată cu Mircea Ionescu Quintus.

Astfel, între inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în calitate de reprezentant al SC Ilko Star SRL, și inculpatul Al României Paul Philippe s-a încheiat, la data de 30.10.2005, un contract de mandat prin care societatea se obliga să acorde asistență de specialitate în procedurile de restituire a bunurilor inițiate de cesionar, în schimbul unui procent din suma obținută din vânzare bunurilor sau cotă parte în natură din aceste bunuri (filele 27-28, vol.70 d.u.p.). Ulterior, un contract cu același obiect și aceleași obligații a fost autentificat la notarul public Maria Magdalena Terovan, sub nr. 5 din 13.01.2006 (filele 29-33, vol.70 d.u.p.) prin care plata mandatarului a fost stabilită la valoarea de 30% din prețul de vânzare al bunului recuperat, contract modificat prin două acte adiționale, autentificate la același notar (filele 56-57, vol.70 d.u.p.), în baza cărora au fost încheiate, ulterior, antecontractele de vânzare cumpărare a unor părți din bunurile solicitate la retrocedare, corespunzătoare procentului de 30%.

De menționat că înțelegerea frauduloasă dintre inculpații Al României Paul Philippe și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, concretizată în încheierea celor două

contracte care, în realitate, reprezentau plata influenței promise de inculpată și promisiunea remiterii cotei de 35% din valoarea bunurilor obținute prin folosirea influenței de către inculpat (cumpărător de influență), a făcut obiectul cercetărilor în prezenta cauză, însă ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale s-a dispus o soluție de clasare față de cei doi inculpați.

În urma intervențiilor efectuate la inculpații Muşat şi Jecu, preşedinți ai comisiei locale Snagov şi a celei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate, inculpata a obținut retrocedarea cu încălcarea dispozițiilor legale a terenului în suprafață de 46,78 ha. situat în Pădurea Snagov, fără a reuşi însă şi punerea în posesie datorită opoziției ferme a directorului Direcției Silvice Bucureşti, martorul Capanu George.

Considerându-se depăşită de situație, inculpata a efectuat demersuri pentru a identifica persoane mai bine ancorate în lumea politică şi cu resurse financiare în vederea cesionării drepturilor asupra bunurilor revendicate de Al României Paul.

În acest context, l-a contactat, inițial, pe martorul Dimofte Radu, cunoscut om de afaceri și interesat de proiecte imobiliare și, ulterior, pe Truică Remus, acesta din urmă aflând despre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe cu ocazia negocierii unui antecontract de vânzare-cumpărare pentru o suprafață de 2 ha teren din Pădurea Snagov ce se învecina cu imobilul proprietatea sa din aceeaşi localitate.

La solicitările presante ale inculpatului Al României Paul Philippe de a obține bunurile revendicate într-un timp cât mai scurt și, implicit, anumite venituri din vânzarea acestora, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a comunicat că are nevoie de oameni puternici, implicați în mediul politic care să îl ajute în demersurile sale la autorități și i-a propus o întâlnire cu Truică Remus, pe care l-a prezentat ca fost consilier al lui Adrian Năstase și la acel moment consilier al lui Tăriceanu, un baron al localității Snagov unde deține o casă, fiind în relații apropiate cu primarul comunei și cu Sorin Roșca Stănescu, întâlnire care s-a și realizat după două, trei zile.

Relevante în acest sens sunt și declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe, în care precizează că l-a întâlnit prima dată pe Truică Remus la hotelul Howard Johnson, fiindu-i prezentat de Nela Păvăloiu ca fost consilier al lui Năstase și consilier al lui Tăriceanu în domeniul afacerilor la acel moment, acesta promițându-i că îl va ajuta să-şi recupereze bunurile dată fiind influența şi poziția pe care o are în lumea politică şi mass media, făcând referire la Tăriceanu, la primarul de la Snagov, care îi este prieten (Muşat Apostol), şi la Sorin Roşca Stănescu, care nu îl va mai ataca în presă, context în care au discutat şi despre procentele pe care urma să le primească din valoarea bunurilor retrocedate, dar şi despre faptul că se va obține rapid în procedura administrativă terenul de la Băneasa. (filele 234-245 şi 250-259, vol.3 d.u.p.)

Susținerile inculpatului sunt confirmate şi de martora A României Lia Georgia care a menționat că, într-adevăr, în anul 2006, Păvăloiu Nela l-a prezentat pe Truică Remus ca fiind consilier al lui Tăriceanu şi om cu resurse financiare şi influențe în lumea politică, acesta promițându-le că prin prisma relațiilor sale va

reuşi să obțină într-un timp scurt terenul de la Băneasa pentru care găsise deja şi cumpărători. (filele 167-176, 179-195, vol.5 dup)

La rândul său, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în declarația din data de 3.03.2016, a arătat că, în anul 2006, cu câteva luni înainte de încheierea contractului cu Reciplia, s-a realizat o întâlnire între părți, la sediul firmei Ilko Star din Piața Domenii, la care au participat inculpații Remus Truică, Al României Paul Philippe și avocatul Leți Octavian. Totodată, a menționat că după studierea actelor de către avocat, au avut loc mai multe întâlniri în care s-au negociat condițiile cesiunii, la acestea participând alături de inculpată, martorul Leți Octavian, inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță şi Al României Paul, care și-a spus pretențiile, solicitând avansul și semnarea contractului.

Și martorul Poenaru Liviu arată că a fost trimis de Al României Paul Philippe să vorbească cu Truică Remus pentru plata onorariului cuvenit pentru acțiunile întreprinse în legătură cu retrocedarea imobilelor. În acest context, martorul s-a întâlnit cu inculpatul Truică Remus la o terasă, în vara anului 2006, însă, deși acesta i-a promis că vor mai vorbi despre onorariul său, nu a primit nimic și nici nu a mai purtat vreo discuție cu privire la acest aspect.

În acest context, la data de 21.09.2006, a fost încheiat contractul privind transmiterea drepturilor cu privire la bunurile imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire între inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, și SC Reciplia SRL, în calitate de cesionar, reprezentată de Truică Remus, în baza procurii dată în 14.09.2006 de reprezentanții Reciplia, contract care, ulterior, a fost înlocuit cu cel semnat de aceleaşi părți la data de 1.11.2006. (filele 431-492, vol.30 d.u.p.)

Existența celor două contracte nu a fost contestată de părți, inculpatul Al României Paul Philippe arătând că, în perioada august-septembrie 2006, a negociat cu Truică Remus în legătură cu cesionarea drepturilor referitoare la bunurile revendicate și că s-au întâlnit de mai multe ori, inclusiv în prezența inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela. (declarația din de suspect din 23.04.2015)

Astfel, în contextul în care inculpatul Al României Paul Philippe avea o situație financiară delicată (pierderea unui proces la Londra în care a fost și obligat la plata unor despăgubiri de ordinul milioanelor de euro) şi cunoştea că nu este îndrituit la retrocedarea bunurilor (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) în condițiile legii, iar până la acel moment nu se realizase recuperarea efectivă a niciunuia din aceste bunuri, fiind întreprinse mai multe acțiuni în acest sens, inclusiv de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, a acceptat condițiile impuse de Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, și a semnat la 1.11.2006 contractul de cesiune de drepturi, cunoscând că pentru dobândirea cele două bunuri acesta se va folosi de influența politică pe care o are și de resursele financiare de care dispune. Prin urmare, încheierea contractului de cesiune de drepturi nu s-a realizat în scopul obținerii unei sume de bani de cel care vindea drepturile asupra bunurilor revendicate, ci pentru a ascunde cumpărarea de influență, în cazul cedentului, şi plata traficului de influență promis și realizat de către Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL, despre care au cunoscut și membrii grupului infracțional organizat, scopul constituirii grupului

fiind dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, deşi cunoşteau că acesta nu este persoană îndreptăţită.

Pentru realizarea elementului material al laturii obiective a infracţiunii de cumpărare de influenţă, este necesar ca autorul să acţioneze având în vedere influenţa reală sau presupusă pe care o persoană o are sau lasă să se creadă că o are pe lângă un funcţionar, mizând pe aceasta, şi, totodată, să creadă că persoana contactată se bucură de trecerea de care se prevalează pe lângă funcţionar, condiţii esenţiale pentru întrunirea elementelor constitutive ale infracţiunii, care sunt îndeplinite în cauză.

Prin urmare, contrar celor susţinute de apărare, încheierea contractelor de cesiune de drepturi nu s-a realizat în scopul ca cel care vinde drepturile asupra bunurilor revendicate să primească în schimb o sumă de bani, ci al ascunderii cumpărării de influenţă şi al plăţii traficului de influenţă promis şi realizat de către Truică Remus, în calitate de reprezentant al SC Reciplia SRL.

Caracterul ilicit al contractului de cesiune este dovedit şi clauzele contractuale dezavantajoase pentru inculpatul Al României Paul Philippe care îşi cesiona/transmitea fără nicio rezervă, cu titlu oneros, toate drepturile sale prezente şi viitoare asupra bunurilor imobile, enumerate în contract la pct.I (bunuri aflate în procedura administrativă de restituire, printre acestea fiind menţionate la pct.1.5. "Ferma Regală – Băneasa în suprafaţă de 28,63 ha." şi la pct. 1.18. Pădurea Snagov, în suprafaţă de cca 30 ha.) şi pct.II (bunuri mobile şi imobile aflate în procedura de revendicare şi drepturi viitoare) către SC Reciplia SRL. Aceasta din urmă se obliga să plătească în anumite condiţii, prezentate în detaliu în Anexa 2 la contract, un avans de 4 milioane de euro, din care 1 milion la semnarea contractului, iar ulterior, un procent de 20% sau 50%, după caz, din preţul obţinut din valorificarea fiecărui imobil care va fi retrocedat, cu precizarea că pentru imobilul Ferma Regală Băneasa, de care inculpatul Truică Remus era interesat în mod deosebit, cotele stabilite erau de 20% pentru cedent şi 80% pentru SC Reciplia SRL (filele 66-85, vol.70 d.u.p.).

Menţionarea în contractul de cesiune de drepturi a plăţii în avans a sumei de 4 milioane de euro pentru cedent, care a şi fost remisă cumpărătorului de influenţă la scurt timp de la semnarea actului din 1.11.2006, nu are relevanţă sub aspectul existenţei infracţiunii de cumpărare de influenţă, deoarece promisiunea transmiterii bunurilor către Reciplia în schimbul folosirii influenţei s-a realizat anterior încheierii celor două contracte, încă din perioada august-septembrie 2006, în contextul în care inculpatul Al României Paul Philippe încerca obţinerea unor sume de bani într-un timp scurt din vânzarea bunurilor pe care le revendica şi la care nu era îndreptăţit, astfel cum rezultă din probele administrate, pe care instanţa de fond nu le-a interpretat în mod corespunzător.

Astfel, inculpatul Al României Paul Philippe a promis în perioada august-septembrie 2006 şi la momentul semnării contractului de cesiune de drepturi din 21.09.2006 că, în schimbul exercitării influenţei de către Truică Remus asupra funcţionarilor publici cu atribuţii în procedura administrativă de restituire, va transmite dreptul de proprietate cu privire la bunurile ce au făcut obiectul contractului, printre care Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa, către SC

Reciplia SRL, relevante fiind chiar declarațiile acestuia din 23.04.2015 și 11.12.2015 (filele 234-245, 250-259, vol.3 d.u.p.).

În declarațiile sale, inculpatul Al României Paul Philippe a arătat, în detaliu, promisiunile făcute de Truică Remus și influența pe care acesta pretindea că o are la nivel politic, în justiție și mass media, cu referire directă la personalități din lume politică (Adrian Năstase, Tăriceanu Popescu, prim ministru la acel moment), la persoane apropiate acestora, respectiv soția lui Tăriceanu despre care a afirmat că lucrează la firma de avocatură TZA ("*a spus să nu-mi fac griji cu Tăriceanu deoarece rezolvă el ... că Ioana Tăriceanu lucrează la SCA Țuca"),* la accesul pe care-l au la Curtea Supremă ("*dacă va fi nevoie ne poate ajuta la Curtea Supremă, spunând că doamna Țuca este judecător acolo"),* la primarul din Snagov, Mușat Apostol ("*cu care este bun prieten, care l-a ajutat să cumpere pământ acolo, se vizitează cu acesta")*, la Sorin Roșca Stănescu, persoană pe care i-a și prezentat-o la una dintre întâlniri, spunându-i că din acel moment ziarul acestuia nu îl va mai ataca.

Totodată, a mai precizat că inculpatul Truică Remus i-a spus că înțelegerea trebuia perfectată cu Reciplia SRL și fiecare parte trebuia să primească 50% și că "*fără el nu pot să obțin nimic pentru că sunt mulți oameni care încearcă să fure aceste terenuri de la mine, menționându-i pe Becali, Popoviciu sau primarul Videanu",* condiții acceptate de cumpărătorul de influență care a și primit un avans de 4 milioane de euro.

Deși, în declarațiile ulterioare, Al României Paul Philippe a retractat sau a dat o altă interpretare unor împrejurări faptice legate de promisiunea traficării influenței de către inculpatul Truică Remus, în sensul că pentru recuperarea bunurilor revendicate nu era necesară folosirea influenței, întrucât era persoană îndreptățită la retrocedare conform documentelor pe care le deținea, iar încheierea contractului a fost determinată de lipsa resurselor financiare pentru obținerea bunurilor, totuși, aspectele relevate inițial de inculpat oferă suficiente elemente care, prin coroborare cu alte probe (cum ar fi declarațiile inculpatei Ignatenko, fostă Păvăloiu, Nela şi ale martorilor A României Lia Giorgia, Aparaschivei Cristian, Mircea Andrei, Togan Liviu, Rădulescu Veronel, precum şi plângerea penală întocmită de acesta), confirmă scopul ilicit al perfectării celor două convenții prin care s-a urmărit crearea unei aparențe de legalitate a prețului plătit pentru traficarea influenței.

Simpla retractare sau nuanțare a unor aspecte relevate în declarațiile inițiale în legătură cu motivul încheierii contractelor de cesiune şi promisiunile făcute de inculpatul Truică Remus în perioada negocierilor contractelor, nu poate conduce la lipsirea de efecte a acestor declarații, din moment ce, pe de o parte, inculpatul nu a justificat în mod credibil schimbarea poziției sale procesuale, iar pe de altă parte, odată ce a fost de acord să dea declarații în calitate de suspect şi inculpat, acesta a cunoscut şi acceptat că tot ceea ce declară poate fi folosit şi împotriva sa.

Susținerile inculpatului că aspectele consemnate de procuror nu corespund cu cele declarate de acesta în realitate sau că nu s-a realizat o traducere corespunzătoare, având în vedere că Al României Paul Philippe a dat declarații în limba engleză, nu pot fi primite, în condițiile în care, deși audierile nu au fost

înregistrate în întregime cu mijloace audio video, ele au fost realizate în prezența apărătorilor aleși ai inculpaților cu respectarea drepturilor procedurale, au fost citite și semnate de inculpat și apărătorii prezenți la audiere fără obiecțiuni, astfel că atât conținutul, cât și realitatea consemnărilor au fost însușite de semnatari. Mai mult, dacă ar fi existat eventuale discrepanțe determinate de traducerea inexactă a celor relatate de inculpat, apărătorii aleși, prezenți la audiere, ar fi putut adresa întrebări inculpatului Al României Paul Philippe pentru înlăturarea unor eventuale diferențe determinate de o traducere inexactă a unor termeni/expresii din limba engleză.

Credibilitatea declarațiilor inițiale ale inculpatului Al României Paul Philippe este relevată și de acțiunile inițiate chiar de acesta pe fondul nemulțumirilor față de demersurile întreprinse de Truică Remus după obținerea, prin exercitarea influenței, a Pădurii Snagov şi a Fermei Regale Băneasa (vânzarea bunurilor fără a-l încunoștința și neplata sumelor convenite), constând în formularea unor plângeri penale (din 12.10.2011, întocmită de martorul Rădulescu Veronel la solicitarea inculpatului, cea înregistrată la DNA la 23.01. 2015, filele 1-11, vol. 2 d.u.p.) și a unui denunț (depus la DNA la data de 15.04.2015, acesta fiind redactat de avocații Mircea Andrei și Togan Liviu, care îl reprezentau la acea vreme pe inculpat, filele 13-26, vol. 2 d.u.p.), înscrisuri din al căror conținut rezultă în mod cert promisiunea de traficare a influenței a inculpatului Truică Remus, precum și faptul că inculpatul Al României Paul Philippe a încheiat contractul de cesiune de drepturi cu SC Reciplia SRL tocmai în considerarea acestor promisiuni.

În esență, astfel cum corect au fost expuse pe larg în considerentele sentinței atacate, în cuprinsul celor trei înscrisuri menționate anterior, întocmite la solicitarea inculpatului Al României Paul Philippe de avocații care îl reprezentau la acel moment, sunt prezentate aceleași împrejurări factuale care l-au determinat să încheie contractul de cesiune de drepturi, cu referire la faptul că Truică Remus i-a fost prezentat de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, la circa un an de la încheierea contractului de mandat cu societatea Ilko Star, ca un om important în România ce dispunea de resurse financiare, care are de partea sa o echipă bună de avocați ce se va ocupa de cererile și procesele în curs și cele care urmau, că datorită relațiilor publice pe care le are (fost șef de cabinet a lui Năstase Adrian, prietenia cu Tăriceanu Popescu Călin, prim ministru la acel moment) poate obține bunurile revendicate de inculpat, iar fără ajutorul său nu va obține acele bunuri, întrucât cererile vor fi blocate la autorități, afirmații care aveau rolul de a-l convinge pe Al României Paul Philippe să accepte și procentele propuse de Truică Remus. Totodată, în conținutul acestor înscrisuri inculpatul face referire și la faptul că, la început, a crezut că Truică Remus este singurul asociat al Reciplia SRL, dar și la elemente care conturează comiterea unor fapte de corupție, în legătură cu terenurile date de Reciplia SRL, prin intermediari, unor persoane care l-au ajutat pe Truică Remus în demersurile de traficare a influenței la funcționarii chemați să aprecieze asupra cererilor de retrocedare, aspecte care s-au și confirmat ulterior (cu titlu exemplificativ, suprafața de 1000 mp teren din Pădurea Snagov transmisă de

Reciplia inculpatului Chiriac Theodor, prin intermediul martorilor Matei Marian și Matei Maria).

Faptul că în conținutul plângerilor penale și al denunțului formulat de inculpatul Al României Paul Philippe sunt relatate împrejurări factuale percepute în mod direct de acesta este confirmat și de martorii Rădulescu Veronel, Andrei Florin Mircea și Togan Liviu, care au redactat pentru inculpat cele trei înscrisuri.

Astfel, în declarația dată la instanța de fond (din 17.11.2017), martorul Rădulescu Veronel a precizat că a redactat plângerea urmare a solicitării inculpatului Al României Paul Philippe și știe de la acesta că încă de la venirea în România i s-a sugerat să se asocieze cu o persoană cu relații pentru că altfel nu va reuși să obțină bunurile, că nu va avea câștig de cauză în justiție, acesta fiind contextul în care s-a încheiat contractul de cesiune de drepturi.

La rândul lor, martorii Andrei Florin Mircea și Togan Liviu au arătat că atât plângerea, cât și denunțul au fost redactate la solicitarea lui Al României Paul Philippe și conform aspectelor prezentate de acesta, fără vreo influență din partea lor sau a altor persoane. În plus, martorul Andrei Florin Mircea a precizat că inculpatul a făcut afirmații despre traficul de influență realizat anterior datei la care s-a încheiat contractual de cesiune.

Afirmațiile celor trei martori care au redactat plângerile și denunțul fac dovada că aspectele menționate în cuprinsul lor au reprezentat manifestarea de voință a inculpatului, urmare a nemulțumirilor legate de neplata sumelor convenite la încheierea contractului.

Mai mult, susținerile inculpatului Al României Paul Philippe se coroborează și cu depozițiile martorei A României Lia Georgia, care a arătat că soțul său a fost contactat de mai multe persoane pentru a-l reprezenta în procedurile de revendicare a bunurilor revendicate, context în care Păvăloiu Nela (în prezent Ignatenko) i l-a prezentat pe inculpatul Truică Remus, fost consilier al lui Năstase Adrian, care "*are posibilitatea de a ne ajuta cu acest sabotaj al autorităților și obținerea documentelor necesare"*, că au discutat despre procedura de exequatur și proprietățile inculpatului, iar cu ocazia unei vizite făcute la domiciliul acestuia din Snagov, le-a spus că are relații în toată țara, că îl cunoaște pe Mușat Apostol și poate debloca autoritățile care l-au împiedicat pe prinț să obțină restituirea bunurilor. De la Truică Remus a aflat că i-a dat lui Păvăloiu Nela o sumă de bani să iasă din afacere, că le va da o parte în avans din bunurile revendicate, promisiune pe care și-a onorat-o, oferind inculpatului Al României Paul Philippe suma de aproximativ 5 milioane de euro.

Referitor la încheierea contractului la sediul TZA, martora a precizat că, la momentul semnării actului, inculpatul Truică Remus a pretins un procent de 80% din domeniul Băneasa pentru Reciplia SRL, fiind foarte sigur că va obține terenul în procedura administrativă și lăsând de înțeles că are și un cumpărător, lucru care a surprins-o, întrucât soțul său nu primise nicio ofertă în acest sens. În legătură cu retrocedarea terenului de la Băneasa a mai arătat că a fost obținut urmare influenței lui Truică Remus, care le transmitea că orice politician care se va opune retrocedării terenului nu va mai fi reales. (filele 167-176 vol.5 d.u.p.)

Chiar dacă martora A României Lia Georgia a revenit ulterior asupra declarației inițiale, Înalta Curte nu poate valorifica declarațiile de retractare din moment ce, pe de o parte, martora nu a justificat în mod credibil schimbarea poziției sale procesuale, iar pe de altă parte, aspectele relevate inițial în legătură cu traficul și cumpărarea de influență sunt confirmate şi de celelalte mijloace de probă administrate în cauză.

În plus, instanța de apel consideră că sunt neîntemeiate susținerile martorei în sensul că în declarația din 6.05.2015 s-ar fi consemnat altceva decât ceea ce a menționat în realitate, având în vedere că a fost asistată cu prilejul audierii de un apărător ales și un traducător autorizat de limba engleză, semnând depoziția fără obiecțiuni, aspect ce atestă că și-a însușit integral conținutul acesteia ce corespunde pe deplin adevărului.

Contrar susținerilor apărării, declarațiile inițiale ale inculpatului Al României Paul Philippe care confirmă acuzația de trafic de influență imputată lui Truică Remus se coroborează și cu depozițiile martorei Cuniță Mihaela, care a arătat că, în luna septembrie sau octombrie 2006, a aflat de la Nela Păvăloiu despre nemulțumirea inculpatului generată de faptul că nu a obținut efectiv bunurile revendicate, motiv pentru cea din urmă "i-a cedat contractul" lui Truică Remus, pe care martora l-a întâlnit o singură dată în biroul inculpatei, acesta fiind însoțit de soție și un avocat.

Și martora Alexandroiu Mihaela Irina, persoană apropiată inculpatului Al României Paul Philippe a precizat că Truică Remus i-a spus acestuia *"că pentru obținerea proprietăților revendicate s-a pus în mișcare un mecanism sensibil, cu reglaje foarte fine"*, cu referire la faptul că *"foarte multe dintre titluri puteau fi rezolvate administrativ"*, fiind *"mai ușor să se rezolve administrativ decât în instanță"*, afirmații ce se coroborează cu susținerile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorei A României Lia Georgia conform cărora Truică Remus le-a promis că va recupera terenul de la Băneasa pe cale administrativă, în scurt timp. (declarații din 19.02.2016 şi 6.10.2017, menținute în apel)

În dovedirea promisiunii că va interveni pe lângă funcționarii cu atribuții în soluționarea cererilor de retrocedare, făcută de Truică Remus inculpatului Al României Paul Philippe, relevante sunt şi depozițiile martorului Aparaschivei Cristian Relu care a precizat că "*era un circuit între Truică, Robert Roşu şi Nela Păvăloiu*" şi că "*uneori l-am dus chiar eu cu maşina pe Truică pentru a se întâlni cu persoanele menționate, dar Truică mi-a spus că se întâlnesc pentru a discuta despre terenurile prințului Paul."* (filele 260-267, vol.7 d.u.p., filele 9-13, vol.7 dos inst.apel)

Instanța de apel nu poate reține susținerile apărării privind lipsa de credibilitate a martorului Aparaschivei Cristian Relu, din moment ce acesta a întrerupt relațiile de prietenie cu Truică Remus la sfârșitul anului 2006 sau începutul anului 2007, în timp ce promisiunea de traficare a influenței s-a realizat de inculpat într-o perioadă anterioară, respectiv în august-septembrie 2006.

Totodată, în dovedirea împrejurării că inculpatul Al României Paul Philippe știa că nu este persoană îndreptățită la retrocedare și că a promis să remită cele două bunuri către SC Reciplia SRL, în schimbul folosirii influenței de către Truică

Remus, relevanță prezintă și modalitatea în care acesta a înțeles să-și susțină cererea de retrocedare privind Ferma Regală Băneasa, sens în care s-a deplasat împreună cu Roșu Robert Mihăiță la ședința Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor cunoscând că Truică Remus a intrat în legătură cu directorul institutului, Horia Iliescu, căruia i-a oferit anumite avantaje material şi prin intermediul căruia a reuşit să obțină restituirea imobilului.

În acelaşi sens sunt şi depozițiile martorei A României Lia Georgia, care a aflat de la Truică Remus că a vorbit cu directorul institutului şi că acesta ar fi mulțumit cu niște excursii la Monaco de care se va ocupa el (declarația din 6.05. 2015).

După retrocedarea Pădurii Snagov și a Fermei Regale Băneasa, inculpatul Al României Paul Philippe, conform înțelegerii cu inculpatul Truică Remus, în calitate de administrator de fapt al Reciplia SRL, a transmis proprietatea terenurilor către aceasta din urmă prin contractele de vânzare cumpărare autentificate sub nr. 3512 din 15.10.2007 (Pădurea Snagov) şi sub nr.5 din 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa).

Pe cale de consecință, Înalta Curte apreciază, în acord cu instanța de fond că acțiunile inculpatului Al României Paul Philippe de a promite în perioada august-septembrie 2006 transmiterea dreptului de proprietate asupra celor două terenuri (Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa) și de a remite ulterior, la datele de 15.10.2007 şi 15.01.2009, aceste bunuri, în schimbul promisiunii inculpatului Truică Remus că-şi va exercita influența asupra funcționarilor publici cu atribuții în procedurile de retrocedare a bunurilor revendicate, fac parte din conținutul aceleiași infracțiuni de cumpărare de influență, prevăzută de art.6^1 alin.1 din Legea nr. 78/2000, ce constituie lege penală mai favorabilă.

Sub aspect subiectiv, inculpatul Al României Paul a acționat cu vinovăție sub forma intenției directe, promițându-i inculpatului Truică Remus că va remite cele două terenuri, deşi cunoştea că nu este persoană îndreptățită la retrocedare şi, implicit, faptul că nu le putea obține decât prin exercitarea influenței asupra funcționarilor implicați în procedurile administrative de retrocedare.

Susținerile apărării că nu au fost nominalizați funcționarii față de care inculpatul Truică Remus urma să-și exercite influența nu are nicio relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de cumpărare de influență, având în vedere că pentru îndeplinirea situației premisă, nu se cere ca funcționarul să fie determinat, important fiind ca cel asupra căruia se pretinde că se va realiza influența să exercite atribuțiile de care depinde efectuarea actului solicitat de cumpărătorul de influență, or, în cauză, promisiunile inculpatului Truică Remus au fost exprese, în sensul obținerii în proceduri administrative a celor două bunuri, Pădurea Snagov și Ferma Regală Băneasa prin influența pe care urmează a o exercita asupra funcționarilor, influență care s-a și realizat în mod real (asupra lui Iliescu Horia, directorul ICDPP și membru în consiliu de administrație şi Chiriac Teodor, reprezentant al Direcției Silvice Bucureşti), aspect confirmat de inculpații Al României Paul Philippe şi Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, dar şi de martorii A României Lia Georgia, Alexandroiu Mihaela Irina şi Aparaschivei Relu Cristian.

Față de toate aceste argumente nu pot fi primite criticile apelantului inculpat Al României Paul referitoare la neîntrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de cumpărare de influență, cu consecința pronunțării unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art.16 alin. 1 lit.b C.pr.pen..

3. Cu privire la criticile formulate de inculpații **Truică Remus şi Marcovici Marius Andrei referitoare la infracțiunile de spălare a banilor,** Înalta Curte constată că instanța de fond, în mod corect, a înlăturat dispozițiile art.35 alin.1 din încadrarea juridică dată faptelor, prin încheierea din 17.05.2019, iar pe fondul cauzei a apreciat că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de spălarea banilor, prevăzută de art.29 alin.1 lit. a din Legea nr. 656/2002 (respectiv de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data comiterii faptelor), deoarece acțiunile descrise de acuzare constituie acte materiale ale infracțiunilor premisă (cumpărarea-traficarea influenței), care nu pot fi săvârșite în concurs ideal cu infracțiunea de spălarea banilor, sens în care a dispus achitarea tuturor inculpaților în temeiul art.16 alin. 1 lit. b teza I C.pr.pen..

În argumentele reținute de instanța de fond se precizează, în mod corect, că acțiunile de transmitere a dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa, realizate de inculpatul Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL prin contractele încheiate la 15.10.2007 şi, respectiv, la 15.01.2009 intră în conținutul infracțiunilor de trafic şi cumpărare de influență, fiind urmarea actelor anterioare de pretindere şi promisiune a acestor bunuri, comise în anul 2006. Ca atare, săvârşirea infracțiunii de spălare a banilor în legătură cu aceste bunuri, prin schimbarea sau transferul lor, s-ar fi putut comite după datele de 15.10.2007 și 15.01.2009, pentru a fi îndeplinită condiția existenței situației premisă, ca bunul să fi provenit dintr-o infracțiune.

În privința convențiilor din 20.03.2007, 04.04.2007 şi 04.10.2007 reținute de Parchet în conținutul constitutiv al infracțiunii de spălarea banilor, instanța a constatat justificat că acestea sunt acte adiționale la contractul de cesiune din 1.11.2006, care vizează bunuri cu privire la care nu s-a făcut vreo dovadă că ar fi fost obținute în mod efectiv, fiind vorba doar despre promisiuni de transmitere a unor bunuri viitoare, fără a se realiza transferul lor în scopul prevăzut de lege.

Referitor la „Înțelegerea" din 13.04.2011 şi "Act adițional nr. 1" din 23.06.2011, prima instanță în mod întemeiat a reținut că au fost încheiate în urma divergențelor ivite între inculpatul Al României Paul Philippe şi reprezentanții SC Reciplia SRL şi nu au avut scopul de a ascunde proveniența ilicită a vreunor bunuri, ci de a pune capăt acestor neînțelegeri.

În ceea ce privește critica apelanților inculpați Truică Remus şi Marcovici Marius Andrei privind reținerea greşită a temeiului juridic al achitării pentru infracțiunea de spălare a banilor, Înalta Curte o apreciază ca fiind neîntemeiată, având în vedere că din probatoriul administrat în cauză rezultă că aceştia au realizat activități în legătură cu negocierea, întocmirea și semnarea contractelor din 1.11.2006, 15.10.2007, 15.01.2009, actelor adiționale din 20.03.2007, 04.04. 2007 şi 04.10.2007, Înțelegerea din 13.04.2011 şi actul nr.1 din 23.06.2011, astfel încât, constatând existența unor fapte în materialitatea lor cu consecința producerii unor

modificări în realitatea obiectivă, nu este incident temeiul de achitare prev.de art.16 alin.1 lit.a C.pr.pen.

V.1. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public şi apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor - Romsilva referitoare la infracțiunile de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru altul un folos necuvenit, reținute în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov

1.1. Examinând criticile formulate de Ministerul Public și de apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, prin raportare la aspectele reținute de prima instanță și la actele și lucrările dosarului, Înalta Curte le apreciază ca fiind parțial întemeiate, în limitele ce se vor arăta și pentru următoarele considerente:

Astfel, din analiza materialului probator al cauzei, instanța de control judiciar constată că, într-adevăr, judecătorul fondului a procedat la valorificarea selectivă a acestuia, fără a prezenta, însă, motivele pentru care anumite mijloace de probă (declarații ale inculpaților, depoziții de martori, înscrisuri) nu au fost valorizate, cu toate că furnizau informații relevante în legătură cu elementele de fapt ce formau obiectul probațiunii, stabilind, astfel, o situație factuală incompletă, lacunară, și ajungând la concluzia eronată că acțiunile unora dintre inculpați nu întrunesc elementele de tipicitate obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu în forma autoratului sau, după caz, a complicității.

Ca atare, evaluând, în mod coroborat întregul material probator administrat în cursul urmăririi penale, dar și în faza cercetării judecătorești în fond și în apel, **Înalta Curte reține următoarea situație de fapt**:

Prin sentința nr. 132 din 6.02.1955, pronunțată în dosarul nr. 236/4 din 1954, Tribunalul din Lisabona, Portugalia, a admis acțiunea formulată de Mircea Grigore Lambrino împotriva Prințesei Elena a României, a MS Regele Mihai I și a Reginei Anna de Bourbon Parma și, în consecință, l-a declarat pe reclamant fiu legitim al MS Regele Carol al II-lea al României, considerându-l moștenitor al defunctului rege, cu toate consecințele legale ce decurg din această calitate.

Cu toate că procedura de recunoaștere în România a acestei hotărâri nu era finalizată, definitivându-se abia prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 5696/2/2009 (filele 11-70 vol. 64 d.u.p.), când a intrat în puterea lucrului judecat, potrivit art. 167 din Legea nr. 105/1992, inculpatul Al României Paul Philippe a inițiat, începând cu anul 2002, o serie de demersuri în vederea retrocedării anumitor bunuri imobile ce ar fi aparținut fostului rege Carol al II-lea, invocând fie calitatea sa de cumpărător al drepturilor succesorale ale numitei Urdărianu Monique Adina, pretinsă legatară a soției supraviețuitoare a fostului rege, Elena Lupescu, fie dreptul propriu de moștenire, în calitate de nepot de fiu, deși, la data respectivă, tatăl său Mircea Grigore Carol al României trăia (decedând în 26.01.2006) și nu îl împuternicise să efectueze asemenea activități.

Astfel, la data de 13.02.2002, inculpatul a depus, prin intermediul Biroului executorului judecătoresc Stăiculescu Dumitru, un număr de 10 notificări către diverse autorități (declarațiile martorilor Stăiculescu Dumitru din 04.12.2015 și 24.03.2017, Zainea Ana Cristina din 21.12.2015 și 07.07.2017, Burlacu Daniela Laura din 17.02.2016 și 24.03.2017; procesul verbal nr. 259/P/2015 din

04.12.2015 al Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Brașov - filele 86-94, 131-135, 277-282 vol. 6 d.u.p., filele 127-129 vol. 9 ds.i.fd., fila 83 vol. 20 ds.i.fd.), printre acestea aflându-se și cea adresată Regiei Naționale a Pădurilor, înscrisă în Registrul de evidență a notificărilor la nr. 555 și înregistrată la instituția destinatară sub nr. 9797 din 18.02.2002, prin care a solicitat, în nume propriu, restituirea Pădurii Snagov, în suprafață de 46,78 ha (filele 133-135 vol. 15 d.u.p., filele 112-114, 426-428 vol. 16 d.u.p.).

În cuprinsul notificării, solicitantul a arătat că imobilul a aparținut regelui Carol al II-lea, ca urmare a acceptării donației făcută de Primăria Municipiului București prin procesul verbal nr. 21486/4932A/1932, fiind moștenit, la moartea acestuia, de soția supraviețuitoare Elena Lupescu, care a lăsat prin testament, ca legatară universală, pe Urdărianu Monique, ale cărei drepturi succesorale au fost cumpărate de inculpat în baza actului de vânzare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1498 din 02.08.2001.

În cazul imposibilității retrocedării în natură a imobilului, s-a solicitat, în temeiul art. 24 din Legea nr. 10/2001, restituirea prin echivalent, estimându-se valoarea bunului la 3.000.000 dolari.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 10 pct. 4 și 5, art. 21 și art. 24 din Legea nr. 10/2001.

Conform mențiunilor înscrise la finalul notificării, aceasta a fost însoțită de următoarele înscrisuri, depuse în copie: actul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesorale nr. 1498 din 02.08.2001, testamentul aparținând numitei Elena Lupescu și cartea de identitate a solicitantului.

Prin adresa nr. 1071 din 12.03.2002, Regia Națională a Pădurilor, Direcția Silvică Bucureşti, a comunicat inculpatului Al României Paul Philippe răspunsul de respingere a cererii ce a făcut obiectul notificării nr. 555 din 13.02.2002, arătând, în esență, că a fost aleasă în mod greşit procedura prevăzută de Legea nr. 10/2001 întrucât retrocedarea terenurilor forestiere cade sub incidența Legii nr. 1/2000 (art. 7 şi art. 22) și că nu s-a făcut dovada calității procesuale (nefiind depuse acte de stare civilă) a titularului de drept și a titlului în baza căruia pădurea a aparținut regelui Carol al II-lea, având în vedere că Primăria Municipiului București administra și în anul 1940 domeniul public al statului, situație în care nu putea să doneze o parte din pădurea aparținând acestuia nici măcar regelui (fila 425 vol. 16 d.u.p.).

Cu toate că nu a contestat în instanță modul de soluționare a cererii sale, la data de 12.03.2003, inculpatul, prin mandatar Gostin Marin (în baza contractului de mandat nr. 369 din 29.01.2003 dat de Al României Paul Philippe prin reprezentant convențional Igreț Ion), a depus o nouă notificare la Primăria Snagov, înregistrată sub nr. 3476, prin care, făcând trimitere la notificarea anterioară (nr. 555 din 13.02.2002) și la aceleași temeiuri de drept (art. 10 pct. 4 și 5, art. 21 și art. 24 din Legea nr. 10/2001) și aspecte inserate în cuprinsul acesteia cu privire la îndreptățirea sa la retrocedare (bunul a fost proprietatea regelui Carol al II-lea, ca urmare a acceptării donației făcută de Primăria Municipiului București prin procesul verbal nr. 21486/4932A/1932, fiind moștenit de numita Elena Lupescu, soție supraviețuitoare, care a lăsat prin testament, ca legatară universală, pe

Urdărianu Monique, ale cărei drepturi succesorale au fost dobândite de inculpat în baza actului de vânzare-cumpărare nr. 1498 din 02.08.2001), a solicitat restituirea în natură a Pădurii Snagov, locul numit „Fundul Sacului", în suprafață de 10,78 ha (filele 19, 22-23 vol. 15 d.u.p., filele 172-173, 175, 179 vol. 16 d.u.p.). Totodată, pentru diferența de suprafață pentru care retrocedarea în natură nu este posibilă, a solicitat, în temeiul art. 24 din Legea nr. 10/2001, restituirea prin echivalent.

Notificarea a fost însoțită de mai multe documente, respectiv procesul verbal nr. 21486/4932A/1932, contractul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesorale nr. 1498 din 02.08.2001, testamentul numitei Elena Lupescu, certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002, acte de identitate, notificarea nr. 555 din 13.02.2002, declarația pe proprie răspundere a solicitantului, prin avocat Igreț Ion, în sensul că nu a revendicat terenuri în suprafață mai mare de 50 ha, actul de succesiune după regele Carol al II-lea, procura specială pentru Igreț Ion, contractul de mandat pentru Gostin Marin, fără să fie, însă, atașată dovada că bunul imobil revendicat a aparținut fostului rege, respectiv că a fost expropriat de la acesta.

Prin adresa nr. 4002 din 13.03.2003 a Primăriei Snagov, primită personal, sub semnătură, de inculpatul Gostin Marin, s-a comunicat titularului notificării că cererea sa înregistrată sub nr. 3476 din 12.03.2003, referitoare la restituirea suprafeței de 10,78 ha situată în comuna Snagov, tarlaua 30, parcela 163, în locul numit „Fundul Sacului", nu a fost soluționată deoarece nu a făcut dovada clară a faptului că este îndreptățit la retrocedare (înscrisuri fila 170 vol. 7 d.u.p., fila 402 vol. 16 d.u.p.; declarația inculpatului Gostin Marin din 22.02.2019 - filele 80-82 vol. 44 ds.i.fd.).

În acest context, întrucât avea o relație apropiată cu Gostin Marin, mandatar al inculpatului Al României Paul Philippe în baza contractului de mandat nr. 369 din 29.01.2003 și, în același timp, persoană direct interesată în retrocedarea imobilului întrucât dorea să achiziționeze o parte din acesta pentru dezvoltarea unei afaceri, martorul Biriș Teodor, primar al localității Snagov, l-a contactat pe avocatul Bădulescu Petre, cu care se afla în raporturi de amiciție de mai mulți ani, solicitându-i opinia juridică cu privire la posibilitatea obținerii retrocedării terenului situat în zona „Fundul Sacului", în condițiile în care restituirea pe cale administrativă nu mai era posibilă.

Considerând că, într-adevăr, termenul de introducere a unei cereri în temeiul Legilor nr. 18/1991, nr. 167/1997 și nr. 1/2000 este depășit și că Legea nr. 10/2001 nu era incidentă în speță, martorul Bădulescu Petre i-a comunicat primarului că singura posibilitate pe care o întrevede constă în introducerea unei acțiuni în constatarea existenței dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra unei suprafețe de teren de 10 ha din Pădurea Snagov (maximul permis de lege la data respectivă), întemeiată pe dispozițiile art. 111 C.pr.civ., urmată, după obținerea hotărârii, de întocmirea documentației cadastrale și de întabulare. În plus, pentru cazul în care „vor fi probleme", martorul a avansat ideea promovării ulterioare a unei acțiuni având ca obiect obligația de a face, respectiv de a preda imobilul asupra căruia se constatase existența dreptului de proprietate.

Prin intermediul lui Biriș Teodor, avocatul Bădulescu Petre a intrat în legătură cu inculpatul Gostin Marin, cu care s-a întâlnit la cabinetul său, ocazie cu care cel

din urmă l-a împuternicit, în baza unui contract de asistență juridică, să redacteze acțiunea în constatare și să îl reprezinte pe inculpatul Al României Paul Philippe în fața instanței de judecată, punându-i, totodată, la dispoziție și o serie de înscrisuri (depozițiile martorului Bădulescu Petre din 23.03.2016 și 16.02.2018 - filele 376-380 vol. 7 d.u.p., 130-132 vol. 29 ds.i.fd.; declarația inculpatului Gostin Marin din 22.02.2019; împuternicirea avocațială din 20.05.2003 - fila 32 vol. 26 d.u.p.).

Ca urmare, martorul Bădulescu Petre a redactat personal cererea de chemare în judecată prin care inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatar Gostin Marin, solicita instanței, în contradictoriu cu pârâta Comuna Snagov, prin primar, să constate că reclamantul este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea terenului în suprafață de 10 ha pădure situat în Snagov, cunoscut sub denumirea „Fundul Sacului", din totalul de 46,78 ha care a constituit proprietatea bunicului acestuia, regele Carol al II-lea, prin acceptarea donației făcute de Primăria Municipiului București conform procesului verbal nr. 21486/4932A/1932. În plus, în motivarea acțiunii, s-a mai arătat că după decesul regelui, imobilul a fost moștenit de soția supraviețuitoare, Elena Lupescu care, la rândul său, a lăsat prin testament, ca legatară universală, pe Urdărianu Monique, ale cărei drepturi succesorale au fost dobândite de reclamant în baza actului de vânzare-cumpărare nr. 1498 din 02.08.2001. Ca atare, s-a subliniat că inculpatul Al României Paul Philippe nu este doar unicul moștenitor al regelui Carol al II-lea, ca nepot de fiu, ci și cesionar al drepturilor succesorale ale moștenitoarei Elenei Lupescu, drepturi din care face parte și cel de proprietate asupra suprafeței de 46,78 ha pădure. Totodată, s-a făcut trimitere și la Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al Comunei Snagov, publicat în Monitorul Oficial nr. 682 bis, Partea I, din 16.09.2002, în care, la poziția 308 din Anexa nr. 35, figurează și suprafața de 100.000 m.p. pădure, preluată după colectivizare. În drept, au fost invocate dispozițiile art. 111 C.pr.civ.

Deși redactată de martorul Bădulescu, cererea de chemare în judecată a fost semnată, la solicitarea acestuia, de colaboratoarea sa, avocat Pavel (fostă Trandafirescu) Iulia Veronica, fiind depusă la Judecătoria Buftea, împreună cu împuternicirea avocațială și o serie de înscrisuri, în copie (contractul de mandat nr. 369 din 20.01.2003, contractul de vânzare-cumpărare a drepturilor succesorale autentificat sub nr. 1498 din 02.08.2001, certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002, Jurnalul Consiliului de Miniștri nr. 1722 din 11.07.1940, procesele verbale de instituire a sechestrului din 23.11.1940 și 25.08.1041, traducerea în limba română a testamentului numitei Elena Lupescu și a declarației privind deschiderea procesului de stabilire a taxei succesorale, ca urmare a decesului fostului rege în 09.04.1943, și a anexei la aceasta constând în darea de seamă asupra bunurilor supuse partajului, acte de stare civilă ale reclamantului), în data de 06.06.2003 (filele 1-32 vol. 26 d.u.p.). Acțiunea a fost înregistrată sub nr. 3387/2003, stabilindu-se prim termen de judecată în 26.06.2003.

Anterior acestei date, martorii Bădulescu Petre și Pavel (fostă Trandafirescu) Iulia Veronica s-au deplasat la Primăria Snagov, unde s-au întâlnit cu primarul Biriș Teodor și cu jurista instituției, aceștia confirmându-le că sunt de acord cu admiterea acțiunii, urmând ca cea din urmă să formuleze concluzii în acest sens în fața instanței, și că vor avea câștig de cauză (declarațiile martorilor Bădulescu

Petre din 16.02.2018, Pavel Iulia Veronica din 14.03.2016 și 05.05.2017, Pavel Ioan din 18.04.2016 și 02.03.2018 - filele 320-322, 376-380, 450-453 vol. 7 d.u.p., filele 130-132 vol. 29 ds.i.fd., 159 vol. 11 ds.i.fd., 46-47 vol. 30 ds.i.fd.).

La termenul de judecată fixat, cei doi avocați, Bădulescu Petre și Pavel (fostă Trandafirescu) Iulia Veronica, s-au prezentat în fața instanței, primul solicitând strigarea cu prioritate a cauzei întrucât trebuie să asigure servicii de asistență juridică și într-un alt dosar. Președintele completului nu a dat curs acestei cereri, întrebând, totodată, de ce s-a formulat acțiune în constatare și nu în realizare, situație în care martorul Bădulescu a solicitat să se ia act de concluziile sale și să se admită acțiunea, după care a părăsit sala de ședință împreună cu colaboratoarea sa (declarațiile martorilor Bădulescu Petre din 16.02.2018 și 23.03.2016 și Pavel Iulia Veronica din 05.05.2017). De asemenea, la termen a fost prezentă și martora Corbei (fostă Mirea) Camelia, consilier juridic în cadrul Primăriei Snagov (fila vol. 26 d.u.p.). Pârâta nu a formulat întâmpinare în cauză.

Ulterior, când s-a făcut apelul în dosar, pentru reclamant a răspuns avocatul Pădureanu Ion, care a depus împuternicirea emisă în aceeași zi și adresa nr. 4002 din 13.03.2003 a Primăriei Snagov (filele 34-35 vol. 26 d.u.p.), acesta fiind angajat de mandatarul Gostin Marin cu o zi înainte de termen pe motiv că ceilalți apărători ai inculpatului Al României Paul Philippe nu se pot prezenta la data respectivă în instanță (declarația inculpatului Gostin Marin din 22.02.2019; depozițiile martorului Pădureanu Ion din 14.03.2016, 05.05.2017 și 28.09.2020 - filele 323-325 vol. 7 d.u.p., 167 vol. 11 ds.i.fd., 115-117 vol. 7 ds.ICCJ).

Cu ocazia dezbaterilor, astfel cum rezultă din declarațiile sale și din practicaua hotărârii pronunțate, martorul Pădureanu, deși cunoștea doar obiectul dosarului, fără a-l studia, a solicitat admiterea acțiunii, astfel cum a fost formulată, și constatarea faptului că „reclamantul este îndreptățit să solicite retrocedarea suprafeței de teren”, în timp ce reprezentantul Primăriei Snagov a lăsat soluția la aprecierea instanței.

După circa 2-3 zile, martorul Bădulescu Petre a fost încunoștințat de Biriș Teodor că instanța a respins acțiunea în constatare, atât acesta, cât și martora Pavel (fostă Trandafirescu) Iulia Veronica aflând abia cu prilejul cercetărilor efectuate în prezenta cauză că, de fapt, cererea de chemare în judecată fusese admisă, dar și că, la termenul din 26.06.2003, după plecarea lor, s-a prezentat în ședința de judecată avocatul Pădureanu Ion, care a formulat concluzii pentru reclamant (declarațiile martorilor Bădulescu Petre și Pavel Iulia Veronica).

Prin sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003, pronunțată în dosarul nr. 3387/2003, Judecătoria Buftea a admis acțiunea formulată de reclamantul Hohenzollern Paul Philippe, prin mandatar Gostin Marin, şi a constatat că acesta este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha pădure, situată în localitatea Snagov, zona „Fundul Sacului”.

În considerentele hotărârii, după ce a făcut referire la conținutul cererii de chemare în judecată și la înscrisurile depuse în susținerea acesteia, instanța a apreciat că acțiunea este întemeiată, motiv pentru care urmează a fi admisă, în baza art. 111 C.pr.pen. S-a arătat, în acest sens, doar faptul că „Soluția este motivată prin faptul că, reclamantul a făcut dovada calității de succesor în drepturi al Elenei

Lupescu, soția regelui Carol al II-lea, care la rândul său a fost proprietarul suprafeței de pădure la care se face referire în acțiune.” (filele 40-41 vol. 26 d.u.p.).

Sentința a rămas definitivă și irevocabilă prin neapelare, iar, la data de 22.10.2003, a fost transmisă Consiliului Local al comunei Snagov de către Gostin Marin, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, cu solicitarea de a fi pusă în executare, menționându-se că, în caz contrar, va fi promovată o acțiune în pretenții împotriva consilierilor și vor fi sesizate organele de urmărire penală (fila 20 vol. 15 d.u.p., fila 24 vol. 16 d.u.p.).

Totodată, în temeiul aceluiași contract de mandat, Gostin Marin a formulat, la data de 16.12.2003, o contestație împotriva „modului în care comisia locală Snagov a procedat la netransmiterea documentelor necesare validării pentru suprafața de 10 ha teren forestier” și a solicitat „stabilirea dreptului de proprietate, înscrierea în anexa 53 cu suprafața mai sus menționată ce a aparținut ascendenților mei”, cererea fiind înregistrată la Prefectura județului Ilfov sub nr. 19639 din 17.12.2003, însoțită de mai multe înscrisuri, în copie, și anume notificarea nr. 3976/12.03.2003, sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea și contractul de mandat autentificat sub nr. 369 din 20.01.2003 (filele 18 verso-23 vol. 15 d.u.p., filele 21-25, 171-179 vol. 16 d.u.p.).

Prin referatul nr. 30 din 14.01.2004 întocmit de martorii Țipluică Marian și Anghelescu Dragoș Emil, coordonator și, respectiv, consilier în cadrul colectivului de lucru de pe lângă Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, avându-se în vedere înscrisurile atașate contestației formulate de către inculpatul Al României Paul Philippe, prin mandatar, s-a propus înscrierea în anexa 53, comuna Snagov, a acestuia cu suprafața de 10 ha teren cu vegetație forestieră. Ca atare, prin hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor (din care făcea parte și Popa Caterina, în calitate de secretar general), invocând dispozițiile art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 și art. 12 din Legea nr. 18/1991, a aprobat înscrierea în respectiva anexă a inculpatului cu suprafața de teren menționată, dispunând, totodată, comunicarea acesteia către instituțiile abilitate, printre care și Inspectoratul Silvic București și Direcția Silvică București, în vederea punerii ei în aplicare (filele 17-18 vol. 15 d.u.p., filele 19-20, 169-170 vol. 16 d.u.p.). Așa cum reiese din cuprinsul adresei nr. 4973 din 20.04.2016 emisă de Instituția Prefectului, Județul Ilfov, în arhiva acesteia nu a fost identificat procesul verbal al ședinței în care a fost adoptată hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 și nici anexa 53 în original (fila 470 vol. 16 d.u.p.).

Prin adresa nr. 542 din 05.02.2004, înregistrată la Prefectura județului Ilfov sub nr. 2211 din aceeași dată, Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, Direcția Silvică București, a solicitat Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor invalidarea hotărârii nr. 7 din 14.01.2004, susținând că aceasta contravine prevederilor Legii nr. 1/2000, modificată prin Legea nr. 400/2002 (fila 214 vol. 17 d.u.p., fila 513 vol. 30 d.u.p.).

Ulterior, în lipsa unui demers în acest sens al comisiei și având în vedere poziția fermă exprimată în mod repetat de Direcția teritorială de regim silvic și de vânătoare București, care s-a opus categoric punerii în aplicare a hotărârii nr. 7 din

14.01.2004 (înscrisuri filele 235-237 vol. 17 d.u.p., 506-511 vol. 30 d.u.p.), Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, Direcția Silvică București, în baza referatului nr. 4575 din 08.11.2004 (filele 212-213 vol. 17 d.u.p.), a solicitat, la data de 10.01.2005, pe calea unei acțiuni în instanță, anularea acesteia, arătând, în esență, în motivare că nu a fost formulată în termen o cerere scrisă pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier în temeiul Legii nr. 1/2000 și că notificarea depusă de inculpatul Al României Paul Philippe nu putea primi o rezolvare în baza Legii nr. 10/2001, întrucât bunul a cărei retrocedare s-a cerut nu intra sub incidența acesteia. La rândul său, Direcția teritorială de regim silvic și de vânătoare București a formulat cerere de intervenție accesorie în cauză, invocând argumente similare cu cele prezentate de reclamantă (filele 225-227 vol. 17 d.u.p.).

Acțiunea promovată de reclamanta Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, Direcția Silvică București, în contradictoriu cu pârâții Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor și Paul Philippe de Hohenzollern, precum și cererea de intervenție accesorie au fost, însă, respinse, ca neîntemeiate, prin sentința civilă nr. 1496 din 16.05.2005 pronunțată de Judecătoria Buftea în dosarul nr. 378/2005, rămasă definitivă prin decizia nr. 1075/ A/12.05.2006 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, și irevocabilă prin decizia nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie (filele 99-111 vol. 16 d.u.p., filele 107-114, 143-149 vol. 17 d.u.p.). În esență, instanțele au reținut că, prin sentința civilă definitivă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, s-a constatat dreptul la retrocedare al pârâtului Paul Philippe de Hohenzollern asupra unei suprafețe de teren forestier, „apreciindu-se, astfel, indirect că sunt îndeplinite toate cerințele legale - de formă și de fond - pentru a beneficia de reconstituirea dreptului de proprietate în temeiul Legii nr. 18/1991 și Legii nr. 1/2000", context în care faptul că această hotărâre „nu este executorie și nu obligă comisiile constituite în baza Legii nr. 18/1991 la reconstituirea dreptului de proprietate" a fost considerat ca fiind lipsit de relevanță. S-a arătat, astfel, că „autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri definitive nu trebuie confundată cu opozabilitatea, în sens larg, a hotărârii față de terți ca o realitate incontestabilă, acest act jurisdicțional fiind totuși un element al ordinii juridice care nu poate fi ignorat".

Anterior, însă, soluționării, în mod irevocabil, a cererii de chemare în judecată promovată de Romsilva, Direcția Silvică București, inculpatul Al României Paul Philippe, nemulțumit fiind de rezultatul acțiunilor întreprinse pentru retrocedarea efectivă a imobilului solicitat, neintrând, practic, în posesia acestuia, a revocat mandatul acordat lui Gostin Marin și a efectuat demersuri în vederea identificării unei persoane care, prin relațiile pe care le avea și conexiunile cu lumea politică, ar fi putut obține restituirea bunurilor al căror proprietar se pretindea inculpatul.

În contextul respectivelor demersuri, prin intermediul unei cunoștințe comune, acesta a cunoscut-o, în vara anului 2005, pe inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, persoană care corespundea profilului căutat, fiindu-i recomandată ca o femeie de afaceri de succes care, prin prisma contactelor „în domeniul justiției, avocați și în mediul de afaceri", fiind, deopotrivă, conectată și la mediul politic, putea să îl ajute în obținerea bunurilor pretins confiscate de la regele Carol al II-lea

(declarațiile martorilor Poenaru Liviu Traian din 28.04.2016, 07.07.2017 și 16.07.2020 - filele 547-554 vol. 7 d.u.p., 84-86 vol. 20 ds.i.fd., filele 4-7 vol. 7 ds.ÎCCJ; Rădulescu Cristache din 29.04.2016 - filele 561-564 vol. 7 d.u.p.; A României Lia Giorgia din 06.05.2015 - filele 167-176 vol. 5 d.u.p.; declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe din 11.12.2015, 09.05.2016 și 11.01.2016 - filele 250-259, 268-276 vol. 3 d.u.p., 323-327[1] vol. 5 d.u.p.).

Ca urmare, între cei doi au avut loc mai multe întrevederi în care Al României Paul Philippe i-a prezentat inculpatei situația imobilelor a căror retrocedare dorește să o obțină, la una dintre ele participând și martorul Dumitrescu Mircea, colaborator al celei din urmă, cu care intenționa să realizeze anumite proiecte imobiliare. Cu această ocazie, inculpatul le-a prezentat o listă cu respectivele bunuri, ce ar fi aparținut numitei Elena Lupescu, printre acestea aflându-se și terenul în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov, cunoscut sub denumirea de „Fundul Sacului". La finalul întâlnirii, cei trei au convenit să demareze demersurile necesare pentru revendicarea imobilelor, sens în care Al României Paul Philippe urma să pună la dispoziție documentele care atestau îndreptățirea sa la restituire, iar inculpata și martorul să inițieze procedurile pentru obținerea lor în proprietate (depozițiile martorului Dumitrescu Mircea din 04.03.2016 și 20.10.2017, declarația inculpatei Păvăloiu Nela din 25.01.2019 - filele 204-210 vol. 7 d.u.p., 170 vol. 24 ds.i.fd., 126-131 vol. 43 ds.i.fd.). În acest sens, inculpatul i-a dat martorului Dumitrescu Mircea o procură, autentificată sub nr. 2399 din 01.09.2005, prin care, „în calitate de dobânditor al drepturilor succesorale aparținând defunctei Elena Lupescu", l-a împuternicit pe acesta să îl reprezinte la autoritățile competente, respectiv la primărie, prefectură, Arhivele Statului, A.N.C.P.I., D.I.T.L., Ministerul de Externe, Primăria Snagov ș.a., în vederea redobândirii pe cale administrativă a mai multor imobile, printre care și terenul în suprafață de 46 ha situat în comuna Snagov (filele 405-406 vol. 16 d.u.p.).

În temeiul acestei procuri, martorul, după o prealabilă consultare cu Păvăloiu Nela, a redactat și a depus la Primăria Snagov, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, cererea înregistrată sub nr. 11923 din 06.09.2005, prin care, făcând trimitere la notificarea anterioară nr. 3476 din 03.12.2003, ce viza doar suprafața de 10 ha, a solicitat, în conformitate cu Legea nr. 247/2005, restituirea în natură sau în echivalent a terenului de 46 ha din localitatea Ghermănești, comuna Snagov, fără, însă, să atașeze la aceasta vreun document (înscris - filele 79, 383 vol. 16 d.u.p., declarațiile martorului Dumitrescu Mircea din 04.03.2016 și 20.10.2017). Ulterior, în 11.10.2005, au fost depuse la Primăria Snagov și alte cereri de retrocedare a unor bunuri aflate pe raza respectivei localități (trimise, apoi, spre soluționare altei instituții), la care au fost atașate mai multe documente, conform opisului anexat lor, printre acestea aflându-se și copia Monitorului Oficial nr. 121 din 27 mai 1948, în care a fost publicat Decretul nr. 38/1948 pentru intrarea în proprietatea Statului a bunurilor fostului rege Mihai I și a membrilor fostei familii regale, bunuri între care nu se regăsește și suprafața de 46,78 ha teren situat în Pădurea Snagov (filele 324-326, 338-339, 340-343, 354- 382 vol. 16 d.u.p.).

În concretizarea celor stabilite anterior, la data de 30.10.2005, s-a perfectat între societatea inculpatei, S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de aceasta, și Al

României Paul Philippe un „contract de mandat și asistență de specialitate” având ca obiect: asistența în procedurile de restituire a bunurilor imobile care au aparținut membrilor familiei regale, autori al mandantului; consultanță „pentru o prezentare reală și cu elemente de veridicitate a mandantului” în relațiile cu terțe persoane, cu autoritățile statului și în negocierile cu reprezentanții familiei fostului rege Mihai I; identificarea unor eventuali cumpărători ai imobilelor restituite în proprietatea mandantului și negocierea cu terțe persoane a unor eventuale contracte de vânzare - cumpărare; reprezentarea în fața autorităților administrative sau judiciare, inclusiv pentru a primi, în numele mandantului, titlurile de proprietate și orice alte înscrisuri ce au legătură cu contractul. În schimbul realizării acestor activități de către S.C. Ilko Star S.R.L., prin intermediul inculpatei, Al României Paul Philippe se obliga să plătească mandatarului un echivalent bănesc într-un procent variabil din suma obținută în urma vânzării imobilelor sau cota parte în natură din acestea, precizate în lista anexă la contract (filele 27-28 vol. 70 d.u.p.). Convenția a fost semnată la sediul cabinetului avocațial al martorului Leți Octavian, cu care, dată fiind lipsa de expertiză și experiență în domeniu a inculpatei Păvăloiu Nela, au fost încheiate contracte de asistență juridică în vederea reprezentării mandantului în dosarele aflate pe rolul instanțelor judecătorești, pentru celelalte demersuri convenite de părți la data de 30.10.2005 fiind cooptată de către acuzată martora Cuniță Mihaela, consilier juridic (declarațiile martorilor Leți Octavian din 05.01.2016 și 24.03.2017, menținute în 26.06.2020 - filele 186-193 vol. 6 d.u.p., 130-132 vol. 9 ds.i.fd., 180-183 vol. 6 ds.ÎCCJ; Cuniță Mihaela din 20.04.2016 și 05.05.2017 - filele 476-482 vol. 7 d.u.p., 168-169 vol. 11 ds.i.fd.; A României Lia Giorgia din 06.05.2015 - filele 167-176 vol. 5 d.u.p.; declarația inculpatei Păvăloiu Nela din 25.01.2019).

A doua zi, în 01.11.2005, martorul Dumitrescu Mircea, după ce s-a consultat din nou cu numita Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, a mai depus la Primăria Snagov, în calitate de împuternicit al inculpatului Al României Paul Philippe, o cerere, înregistrată sub nr. 15056, prin care, fără a invoca vreun temei de drept, „revine la notificarea privind proprietatea din zona Fundul Sacului în suprafață de 47 ha”, anexând procesul verbal nr. 021486 al ședinței consiliului comunal general al municipiului București din 22.07.1932 (filele 346-350 vol.16 d.u.p., declarațiile martorului Dumitrescu Mircea din 04.03.2016 și 20.10.2017). Ulterior, fără vreo implicare a martorului, au fost depuse la dosar, în copie, de către inculpata Păvăloiu Nela și alte înscrisuri, în mare parte acte de stare civilă sau care priveau succesiunea după Elena Lupescu, fără a fi, însă, atașate documente referitoare la calitatea solicitantului de moștenitor al regelui Carol al II-lea, la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și la deposedarea sa abuzivă de către Statul Român prin Decretul nr. 38/1948. Totodată, împreună cu aceste înscrisuri, a fost depus un „memoriu” al inculpatului Al României Paul Philippe, întocmit prin mandatar S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de Păvăloiu Nela, în cuprinsul căruia se justifică calitatea lui de persoană îndreptățită la retrocedare prin prisma dreptului de proprietate ce a aparținut regelui Carol al II-lea, descendența după acesta a tatălui său, Carol Mircea Grigore, precum și dreptul celui din urmă la moștenire fiind recunoscute

prin hotărârea definitivă și executorie a Tribunalului din Lisabona din 06.02.1955. Referitor la suprafața de teren revendicată, s-a menționat, în esență, că aceasta a intrat în proprietatea regelui Carol al II-lea prin procesul verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București, fiind, ulterior, trecută în proprietatea Statului Român la data de 06.03.1945, ca efect al aplicării art. II din Decretul nr. 38/27.05.1948 (filele 414-419 vol. 16 d.u.p.).

Contractul de mandat și asistență de specialitate a fost încheiat de părți și în formă autentică la data de 13.01.2006 (filele 5-12, 29-36 vol. 70 d.u.p.), având, în esență, același conținut, iar, în plus, prevăzându-se expres durata de valabilitate a acestuia (perioada 01.01-31.12.2006, cu posibilitatea prelungirii până la soluționarea definitivă a cererilor de restituire imobiliară aflate în curs de rezolvare în procedura administrativă sau judiciară) și caracterul lui oneros, în sensul că mandantul se obligă să plătească mandatarului pentru fiecare din acțiunile care fac obiectul contractului întreprinse cu privire la bunurile indicate în lista anexă la convenție, dar mai ales pentru fiecare restituire imobiliară pentru care se obține titlul de proprietate, un echivalent bănesc în cuantum de 30% din prețul de vânzare a imobilului respectiv la data încheierii actului autentic de vânzare-cumpărare (atunci când restituirea se face în natură) sau din valoarea echivalentului bănesc acordat sub formă de acțiuni la Fondul Proprietatea, în temeiul Legii nr. 247/2005 (atunci când restituirea în natură nu mai este posibilă). Totodată, se menționa expres obligația mandatarului ca, în realizarea obiectului contractului, să angajeze un cabinet de avocatură, la alegerea sa, pentru îndeplinirea activităților de asistență și reprezentare juridică, precum și experți pentru evaluări imobiliare sau topo-cadastrale ori, după caz, în alte domenii, dar și de a căuta, identifica și obține „toate actele pe care nu le deține mandantul și care sunt necesare atingerii obiectului contractului”.

Încheierea convenției autentificată sub nr. 5 din 13.01.2006 a fost urmată de perfectarea de către părți a unor antecontracte de vânzare-cumpărare pentru bunurile ce se urmărea a fi retrocedate, printre acestea aflându-se și terenul forestier de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, cunoscut sub denumirea „Fundul Sacului”, din care inculpatul Al României Paul Philippe și-a asumat obligația de a vinde promitentei cumpărătoare S.C. Ilko Star S.R.L., la obținerea titlului de proprietate, suprafața de 0,40 ha, prețul fiind reprezentat de echivalentul în natură al drepturilor contractuale cuvenite celei din urmă în baza contractului din 13.01.2006, evaluate de comun acord la suma de 1000 de euro (filele 44-47 vol. 70 d.u.p.).

În condițiile în care inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a perfectat cu Al României Paul Philippe convenția de mandat și asistență de specialitate nr. 5 din 13.01.2006, dar și antecontractele de vânzare-cumpărare ulterioare, intuind, astfel, posibilitatea obținerii bunurilor prin prisma legăturilor sale cu factorii de decizie de la nivelul județului Ilfov (primarul comunei Snagov, Mușat Adrian, și prefectul județului Ilfov, Jecu Nicolae) și, implicit, procurarea unui folos patrimonial, aceasta a încetat colaborarea cu numitul Dumitrescu Mircea, nemulțumită fiind și de faptul că martorul, în timpul unei întâlniri cu Al României Paul Philippe, la care au participat și jurista S.C. Ilko Star S.R.L., Cuniță Mihalea,

și avocatul Leți Octavian, afirmase că o serie de imobile, printre care și Ferma Regală Băneasa, nu vor putea fi redobândite pe cale administrativă, ci doar prin intermediul unor acțiuni în revendicare adresate instanței. Această atitudine a inculpatei, dar și faptul că nu i-a fost prezentat niciun document din care să reiasă că Al României Paul Philippe este îndreptățit la restituirea imobilelor, l-au determinat pe martorul Dumitrescu Mircea să se retragă din afacere (declarațiile martorului Dumitrescu Mircea din 04.03.2016 și 20.10.2017, declarația inculpatei Păvăloiu Nela din 25.01.2019).

După renunțarea la serviciile martorului, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela s-a ocupat personal de efectuarea demersurilor în vederea admiterii cererii de retrocedare a terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și restituirii efective a acestuia, sens în care a apelat la martorul Rădulescu Cristache, la data respectivă senator și președinte al organizației județene Ilfov a unui partid politic, cu care se afla în relații de prietenie și care făcea parte din aceeași formațiune politică cu inculpații Mușat Apostol, primar al comunei Snagov și președinte al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, și Jecu Nicolae, prefect al județului Ilfov și președinte al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cărora a recomandat-o (declarațiile martorilor Rădulescu Cristache din 29.04.2016, menținută în 25.05.2018 - filele 561-564 vol. 7 d.u.p. și 4 vol. 33 ds.i.fd.; Capanu George din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020 - filele 186-190 vol. 7 d.u.p., 171-172 vol. 24 ds.i.fd., 209-211 vol. 6 ds.ÎCCJ; declarațiile inculpaților Mușat Apostol din 02.03.2016, 06.05.2016 și 22.02.2019 - filele 53-56^3 vol. 4 d.u.p., 2-6 vol. 48 ds.i.fd.; Dima Niculae din 02.03.2016 și 24.02.2017 - filele 63-66 vol. 4 d.u.p., 38-40 vol. 7 ds.i.fd.; Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019 - filele 4-13 vol. 4 d.u.p., 126-131 vol. 43 ds.i.fd.).

În acest context, cu toate că, prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae (secretarul Comisiei locale Snagov) au transmis mandatarului de la acea dată al inculpatului Al României Paul Philippe necesitatea depunerii actului/legii prin care regele Carol al II-lea a primit cu titlu de donație Pădurea Snagov, apreciind că se impune trimiterea acestui document pentru soluționarea cererilor înregistrate sub nr. 11923/06.09.2005 și nr. 15056/01.11.2005, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 1/2000 (filele 81, 344 vol. 16 d.u.p.), iar, la rândul său, Direcția Silvică București, Ocolul Silvic Snagov, a comunicat, prin adresa nr. 871/23.02.2006 (semnată de martorul Berceanu Daniel Marian), înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 3113/24.02.2006, că cererea de retrocedare nu îndeplinește condițiile legale, nefăcându-se dovada titlului de proprietate al regelui Carol al II-lea și a deposedării sale abuzive de către Statul Român (fila 336 vol. 16 d.u.p.), înscrisuri care, însă, nu au fost înaintate la dosarul administrativ de către inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, totuși, în data de 09.03.2006, s-a întocmit procesul verbal al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006, prin care s-a constatat, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, că persoana solicitantă îndeplinește condițiile pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu

vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha, aprobându-se anexa 37 și dispunându-se înaintarea ei pentru validare comisiei județene (fila 31 vol. 16 d.u.p.).

Așadar, deși inițial consideraseră că documentele depuse în susținerea cererilor de retrocedare formulate de Al României Paul Philippe nu dovedesc dreptul de proprietate al autorului acestuia asupra terenului revendicat, punct de vedere exprimat atât în scris, cât și verbal, cu ocazia discuțiilor purtate cu cei doi, și de șeful Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, după aproximativ trei luni și fără ca inculpatul Al României Paul Philippe să se conformeze, între timp, solicitării făcute chiar de ei prin adresa nr. 15056/14.12.2005, au revenit, fără o justificare valabilă, asupra poziției anterioare și, împreună cu alți patru membri ai comisiei locale, au constatat existența dreptului la retrocedare pentru întreaga suprafață de 46,78 ha teren, cu toate că, la dosar, existau dovezi cu privire la restituirea în anul 2004 a unei părți din imobil (10 ha), semnând, în acest sens, atât procesul verbal din 09.03.2006, cât și anexa 37 (referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate asupra respectivei suprafețe de teren forestier situat în Snagov pe numele solicitantului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al regelui Carol al II-lea), înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006 (depozițiile martorilor Berceanu Daniel din 21.02.2015 și 20.10.2017 - filele 23-28 vol. 7 d.u.p., 174-178 vol. 24 ds.i.fd.; Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, menținută în 20.10.2017 și 26.06.2020 - filele 86-92 vol. 7 d.u.p., 163-167 vol. 24 ds.i.fd., 205-208 vol. 6 ds.ÎCCJ; Capanu George din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020; declarația inculpatului Mușat Apostol din 02.03.2016, menținută în 06.05.2016 și 22.02.2019).

Chiar dacă făcea parte din Comisia locală Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, martorul Berceanu Daniel Marian nu a fost invitat să participe la ședința acesteia în care s-au luat în discuție cererile formulate de Al României Paul Philippe, motiv pentru care nu a iscălit procesul verbal din data de 09.03.2006, semnând, la insistențele inculpatului Dima Niculae, doar anexa 37 (filele 3, 36 vol. 15 d.u.p.; 33, 133 vol. 16 d.u.p.; declarațiile martorului Berceanu Daniel din 21.02.2015 și 20.10.2017; declarația inculpatului Dima Niculae din 24.02.2017), însă cu obiecțiuni, în sensul că „nu prezintă actul de proprietate (legea); nu prezintă dovada deposedării de către statul român (în Decretul nr. 38 din M.O. nr. 121/27.05.1948, precum și Partea 1B din M.O. nr. 140/19.06.1948 nu este evidențiată suprafața solicitată)”.

Cu adresa nr. 3765 din 10.03.2006 a Primăriei Snagov, anexa 37 cu nr. 3721/10.03.2006, împreună cu procesul verbal din 09.03.2006, înregistrat sub nr. 3719/10.03.2006, și cu documentele care au stat la baza emiterii acestora au fost înaintate, spre verificare și validare, Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind înregistrate la Prefectura Ilfov sub nr. 5460 din 15.03.2006 (fila 32 vol. 16 d.u.p.).

Totodată, la 20.04.2006, cu adresa nr. 5749, au mai fost transmise, în completare, înscrisuri depuse ulterior datei de 10.03.2006 de reprezentantul convențional al inculpatului Al României Paul Philippe, fără a fi individualizate (53 file), acestea primind la Prefectura Ilfov nr. 8810 din 26.04.2006 (fila 29 vol. 16 d.u.p.).

Având în vedere modul favorabil de rezolvare a cererilor de retrocedare de către Comisia locală Snagov, inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe au convenit, la data de 26.04.2006, să modifice parțial clauzele contractului de mandat și asistență de specialitate autentificat sub nr. 5 din 13.01.2006, stabilind, printre altele, că, la valoarea comisionului prevăzut inițial pentru terenul forestier în suprafață de 46,78 ha din comuna Snagov, se adaugă procentul de 3% (fila 56 vol. 70).

Conform ordinului nr. 630 din 09.06.2006 al prefectului județului Ilfov, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor era formată din: președinte Jecu Nicolae - prefectul județului Ilfov, Delcea Valentin - subprefect al aceluiași județ; secretar Popa Caterina - subprefect; și membrii Olteanu Gheorghe - director Direcția verificarea legalității actelor normative și contencios administrativ, Ghiba Ruxandra - director Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Ilfov, Soare Ion - director general Direcția pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală Ilfov, Zoltan Nagy Bege - șef birou, reprezentant al Agenției Domeniilor Statului, Reprezentanța teritorială Ilfov, Ioanovici Elie Nicolae - director Administrația Națională de Îmbunătățiri Funciare, Sucursala Olt-Argeș, Cismaru Nicolae - vicepreședinte Consiliul județean Ilfov, Băncilă Florian - inspector șef, Inspectoratul teritorial de regim silvic și de vânătoare București, Capanu George - director Direcția Silvică București, Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, Papuc Leonard Florian - Asociația proprietarilor de păduri din România, Grecu Sebastian - Asociația administratorilor de păduri din România și Burlacu Victor - SNTR Propact (filele 248-249 vol. 16 d.u.p.). Aceeași componență a comisiei a fost menținută, în mare parte, și ulterior, prin Ordinele prefectului nr. 295 din 05.03.2007 și nr. 898 din 06.07.2007, doar Zoltan Bege Nagy și Băncilă Florian fiind înlocuiți cu Miloiu Claudiu și, respectiv, cu Marinescu Badea (filele 244-247 vol. 16 d.u.p.).

Pe lângă Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor funcționa un colectiv de lucru care, în perioada mai 2006-ianuarie 2008 a fost constituit, conform Ordinului prefectului Ilfov nr. 525/2006, din Țipluică Marian, Bădescu Petre Toma, Anghelescu Dragoș Emil, Goni Viorica (consilieri Prefectura Ilfov), Voicu Cristian, Nae Ionel (consilieri juridici Prefectura Ilfov), Spirea Lucia Maria (consilier juridic Consiliul Județean Ilfov), Bondoc Ștefan (referent O.C.P.I.), Cucu Ionuț (inginer Direcția Silvică București), Vasile Ion (inginer I.T.R.S.V.) și Răceanu Victor (manager A.N.Î.F., Unitatea de administrare Ilfov) - filele 241-243 vol. 16 d.u.p.

În ceea ce privește procedura concretă de lucru, se reține că lucrările de competența comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate, înregistrate la Prefectura Ilfov, erau repartizate de prefect sau persoana desemnată să îl înlocuiască șefului colectivului de lucru, Țipluică Marian, care, la rândul său, le dădea în lucru inspectorului căruia îi era arondată localitatea în care era situat terenul. Acesta analiza cererea și documentația aferentă și, pe baza lor, întocmea un referat în cuprinsul căruia insera și propunerea cu privire la modul de soluționare a lucrării, referat care, apoi, era discutat cu șeful colectivului de lucru și aprobat de acesta. În cazul în care lucrarea privea un teren forestier și existau

obiecțiuni cu privire la retrocedarea lui, la referat se atașa atât propunerea comisiei locale, cât și anexa 37 cu respectivele observații. Ulterior, dosarul era introdus pe ordinea de zi a comisiei, iar, în preziua ședinței, aspecte privind obiectul cererilor/ propunerilor aflate pe rol, înscrisurile pe care se întemeiau și modul preconizat de soluționare a acestora se discutau de martorul Țipluică Marian cu inculpații Popa Caterina, Jecu Nicolae, cu Olteanu Gheorghe, după caz, și, mai rar, cu Delcea Valentin. La lucrările ședințelor comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate participau, de regulă, și membri ai colectivului de lucru, iar inspectorul care întocmise referatul sau martorul Țipluică prezentau conținutul acestuia și propunerea de soluție făcută, care erau puse în discuția membrilor comisiei (declarațiile martorilor Țipluică Marian din 17.03.2016, 11.04.2016, 19.01.2018 și 26.06.2020; Spirea Lucia Maria din 06.04.2016, 16.03.2018 și 26.06.2020; Goni Viorica din 07.04.2016, 02.02.2018 și 16.07.2020; Anghelescu Dragoș Emil din 17.03.2016 și 19.01.2018; Nae Ionel Florin din 17.03.2016 și 16.02.2018 - filele 338-360, 396-400, 406-409 vol. 7 d.u.p., 39-45 vol. 28 ds.i.fd., 145 vol. 30 ds.i.fd., 7-8, 133-134 vol. 29 ds.i.fd., 198-204 vol. 6 ds.ÎCCJ, 1-2 vol. 7 ds.ÎCCJ; declarațiile inculpaților Popa Caterina din 02.03.2016 și 22.02.2019; Jecu Nicolae din 21.04.2017; Delcea Valentin din 12.04.2016 și 22.02.2019; Olteanu Gheorghe din 04.03.2016, 22.03.2016 și 16.11.2008 - filele 110-114, 132-136, 140-144, 176-182 vol. 4 d.u.p., 75-79 vol. 44 ds.i.fd., 38-41 vol. 11 ds.i.fd., 56-57 vol. 41 ds.i.fd.).

Cu toate că, potrivit art. 6 lit. c) din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, aprobat prin H.G. nr. 890/2005, membrii comisiilor județene erau cei care trebuiau să analizeze propunerile trimise de comisiile comunale, orășenești sau municipale privind modul de respectare a dispozițiilor legale în legătură cu reconstituirea dreptului de proprietate, în fapt, aceștia nu verificau și nu studiau efectiv actele dosarului decât în situații excepționale, când se ridicau probleme în legătură cu cererea analizată, astfel încât, de regulă, concluzia la care ajungeau inculpații Popa Caterina și Jecu Nicolae înainte de ședință, cu prilejul discutării lucrărilor, era însușită și de ceilalți membri, nefiind cazuri în care votul exprimat de prefect să difere de decizia adoptată, în final, de comisie (depozițiile martorilor Anghelescu Dragoș Emil din 17.03.2016 și 19.01.2018; Ghiba Ruxandra din 04.03.2016, menținută în 13.04.2018 - filele 246-250 vol. 5 d.u.p., 121-122 vol. 31 ds.i.fd.; Nagy Bege Zoltan din 07.03.2016, menținută în 11.05.2018 - filele 254-257 vol. 5 d.u.p., 115-116 vol. 32 ds.i.fd.; Goni Viorica din 07.04.2016, menținută în 02.02.2018 și 16.07.2020; declarațiile inculpaților Delcea Valentin din 12.04.2016 și 22.09.2019; Olteanu Gheorghe din 04.03.2016; Jecu Nicolae din 02.03.2016, menținută în 21.04.2017 - filele 80-83 vol. 4 d.u.p., 38-41 vol. 11 ds.i.fd.).

După înregistrarea, la Instituția Prefectului Ilfov, pentru verificare și validare de către comisia județeană, a anexei 37 cu nr. 3721/10.03.2006 și a procesului verbal din 09.03.2006, înregistrat sub nr. 3719/10.03.2006, ambele ale Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, sub pretextul depunerii unor înscrisuri

suplimentare și a lămuririi unor aspecte în legătură cu cererile de retrocedare a terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov (deși nu i se solicitaseră astfel de documente sau precizări), s-a deplasat la sediul Prefecturii Ilfov, unde, profitând de relația sa de amiciție cu senatorul Rădulescu Cristache, ce făcea parte din aceeași coaliție politică cu inculpatul Jecu Nicolae, pe care îl vizita adesea la locul de muncă, s-a prezentat la biroul celui din urmă, recomandându-se ca venind din partea primului, la îndemnul căruia ar fi întocmit „memoriul" pe care dorește să îl depună. Cu această ocazie, au fost convocați și inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, precum și martorul Țipluică Marian, discutând toți cinci pe marginea documentelor prezentate cu acel prilej de Păvăloiu Nela, deși nu exista o obligație legală în acest sens, cu atât mai mult cu cât acuzata nu venise în audiență la prefect, ci la recomandarea martorului Rădulescu și nu depusese înscrisuri noi, care să nu se fi regăsit deja la dosar (declarațiile inculpaților Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019; Popa Caterina din 02.03.2016 și 09.05.2016; Jecu Nicolae din 02.03.2016 și 21.04.2017; declarațiile martorilor Țipluică Marian din 17.03.2016, 11.04.2016 și 26.06.2020; Rădulescu Cristache din 29.04.2016, menținută în 25.05.2018; Cuniță Mihaela din 20.04.2016 și 05.05.2017 - filele 476-482 vol. 7 d.u.p., 168-169 vol. 11 ds.i.fd.).

În ceea ce îl privește pe martorul Rădulescu Cristache, acesta era o persoană cunoscută la nivelul Prefecturii Ilfov, vizitându-i adesea la locul de muncă pe inculpații Jecu Nicolae și Delcea Valentin, prin prisma faptului că erau membri ai unor partide ce compuneau coaliția politică aflată la guvernare, martorul fiind, totodată, președintele filialei Ilfov a uneia dintre respectivele formațiuni, poziție în raport cu care avea puterea de a influența numirea unor persoane în funcțiile de prefect și subprefect al județului Ilfov (declarațiile inculpaților Popa Caterina din 02.03.2016, menținută în 09.05.2016 și 22.02.2019; Olteanu Gheorghe din 04.03.2016, menținută în 22.03.2016; Delcea Valentin din 12.04.2016, menținută în 22.02.2019; depozițiile martorilor Țipluică Marian din 17.03.2016, menținută în 26.06.2020; Anghelescu Dragoș Emil din 17.03.2016, menținută în 19.01.2018; Cismaru Niculae din 21.03.2016).

La data de 19.06.2006, a fost înregistrat la Prefectura Ilfov, sub nr. 12693/1030, un memoriu semnat de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în calitate de reprezentant legal al S.C. Ilko Star S.R.L., mandatară a inculpatului Al României Paul Philippe, prin care s-a arătat, în esență, că, deși terenul forestier a cărui restituire se solicită nu este cuprins în Dispoziția nr. 905 din 19 iunie 1948, chiar aceasta prevedea, în art. 4, că lista bunurilor mobile și imobile naționalizate publicată în Monitorul Oficial nu este completă, fiind complinită cu alte acte ulterioare. În plus, s-a învederat că litigiul dintre Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, Direcția Silvică București, pe de o parte, și Primăria Snagov și inculpat, pe de altă parte, s-a soluționat prin decizia civilă nr. 1075/A din 12.05.2006 a Tribunalului Bucureşti, Secția a III-a civilă, hotărârea fiind definitivă și executorie (filele 83-84 vol. 16 d.u.p.).

Totodată, la 05.07.2006, a fost depus de inculpată, prin adresa nr. 125/05.07.2006, înregistrată sub același nr. 12693/1030, „încă un set de acte (…) pentru a completa eventualele lipsuri din dosarul înaintat de Comisia locală pentru

stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor a Primăriei Snagov …", între care, însă, nu se regăseau, nici de această dată, documente referitoare la calitatea solicitantului de moștenitor al regelui Carol al II-lea, la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și la deposedarea sa abuzivă de către Statul Român prin Decretul nr. 38/1948. Deopotrivă, a fost atașat încă o dată „memoriul" inculpatului Al României Paul Philippe, întocmit prin mandatar S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de Păvăloiu Nela, în cuprinsul căruia se justifică calitatea lui de persoană îndreptățită la retrocedare prin prisma dreptului de proprietate ce a aparținut regelui Carol al II-lea, descendența după acesta a tatălui său, Carol Mircea Grigore, precum și dreptul celui din urmă la moștenire fiind recunoscute prin hotărârea definitivă și executorie a Tribunalului din Lisabona din 06.02.1955. Referitor la suprafața de teren revendicată, s-a menționat, în esență, că aceasta a intrat în proprietatea regelui Carol al II-lea prin procesul verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București, fiind, ulterior, trecută în proprietatea Statului Român la data de 06.03.1945, ca efect al aplicării art. II din Decretul nr. 38/27.05.1948. De această dată, la memoriul formulat a fost anexat, în copie, și contractul de mandat și asistență de specialitate autentificat sub nr. 5 din 13.01.2006, încheiat între inculpat și S.C. Ilko Star S.R.L., prin reprezentant Păvăloiu Nela (filele 85-96 vol. 16 d.u.p.).

Conform procedurii de lucru existentă la nivelul Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, astfel cum a fost anterior prezentată, lucrarea transmisă de Comisia locală Snagov cu adresa nr. 3765/10.03.2006, înregistrată la Prefectura Ilfov sub nr. 5460/15.03.2006, a fost repartizată de martorul Țipluică Marian, șeful colectivului lucru, inspectorului Bădescu Petre Toma, căruia îi era arondată localitatea Snagov, acesta propunând, prin referatul întocmit, nedatat și care nu poartă niciun număr, „validarea anexei nr. 37, poziția 1, autor Carol II al României, solicitant - Paul Philippe al României cu suprafața de 46,78 ha" (fila 267 vol. 16 d.u.p.).

Referatul a fost aprobat de martorul Țipluică Marian și, după discuțiile prealabile cu inculpații Popa Caterina și Jecu Nicolae, lucrarea a fost introdusă pe ordinea de zi a ședinței Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor din data de 07.07.2006 (declarațiile inculpaților Popa Caterina din 02.03.2016, menținută în 22.02.2019; Olteanu Gheorghe din 16.11.2018; Jecu Nicolae din 21.04.2017; declarațiile martorului Țipluică Marian din 17.03.2016 și 19.01.2018).

La momentul luării în discuție a lucrării referitoare la validarea anexei 37 privind restituirea suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Snagov, înregistrată pe rolul comisiei, în ședința din 07.07.2006, la poziția 30, s-a învederat, cu titlu preliminar, că, de fapt, Paul Philippe al României o moștenește pe Elena Lupescu, însă cel deposedat este Carol al II-lea, că Pădurea Snagov se afla sub sechestru la plecarea acestuia din țară, că tatăl solicitantului, Mircea Grigore, trăia (probabil la apariția Legii nr. 247/2005), dar și că Direcția Silvică are un punct de vedere separat.

Ulterior, cu prilejul dezbaterilor purtate în comisie, s-a invocat, ca aspect ce nu este lămurit, modalitatea în care terenul revendicat a revenit în proprietatea Statului Român, dat fiind că nu figurează în Monitorul Oficial din 1948 (inculpații Olteanu și Popa), reprezentantul Direcției Silvice București, care a depus și un punct de vedere scris din partea instituției (adresa nr. 2782/04.07.2006 semnată de directorul Capanu George, înregistrată la Prefectura Ilfov sub nr. 13683/04.07.2006, fila 408 vol. 30 d.u.p.), opinând că nu există nicio dovadă că acesta a fost naționalizat de la regele Carol al II-lea. În plus, s-a ridicat problema existenței pe rolul instanțelor judecătorești a acțiunii civile prin care Romsilva a solicitat anularea dispoziției de retrocedare a suprafeței de 10 ha din același teren, propunându-se amânarea adoptării unei decizii până la soluționarea definitivă a dosarului, în condițiile în care ambele demersuri privesc același imobil și nu se pot da rezolvări diferite (inculpatul Olteanu).

Trecând, însă, peste toate aceste chestiuni care, deși fuseseră invocate, nu au fost verificate și clarificate prin analizarea, în concret, a actelor depuse la dosar, inculpatul Jecu Nicolae, care prezida ședința, a supus la vot propunerea ce forma obiectul sesizării, context în care comisia județeană pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, formată, alături de președinte, din Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Ghiba Ruxandra, Zoltan Bege Nagy, Petrișor Teodor (în locul lui Ioanovici Elie Nicolae), Cismaru Nicolae, Cucu Petru Ionuț (în locul lui Capanu George), Băncilă Florian și Burlacu Victor, a hotărât, în majoritate, validarea anexei 37, înregistrată la Primăria comunei Snagov sub nr. 3721/10.03.2006, referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov pe numele solicitantului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al regelui Carol al II-lea. Singurul care s-a opus validării, considerând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru retrocedare întrucât nu s-a făcut dovada dreptului de proprietate al autorului solicitantului și nici a deposedării abuzive a acestuia de către Statul Român, a fost reprezentantul Direcției Silvice București, martorul Cucu Petru Ionuț (înscrisuri filele 189-192 vol. 16 d.u.p.; raportul de expertiză criminalistică nr. 100 din 07.08.2017 întocmit de Laboratorul interjudețean de expertize criminalistice Brașov - filele 141-150 vol. 21 ds.i.fd.; declarațiile inculpaților Jecu Nicolae din 06.04.2016 și 21.04.2017; Delcea Valentin din 12.04.2016 și 22.02.2019; depozițiile martorilor Ghiba Ruxandra din 04.03.2016 și 13.04.2018; Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020; Capanu George din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020).

Așadar, deși anexa 37 ce se solicita a fi validată fusese semnată cu obiecțiuni de către reprezentantul Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel Marian, iar, din partea Direcției Silvice București exista aceeași poziție fermă de opunere la retrocedare, pentru motivele expuse, atât în scris, cât și verbal, de martorul Cucu Ionuț, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor a procedat, totuși, la admiterea cererii și confirmarea deciziei adoptate de Comisia locală Snagov, în condițiile în care o parte însemnată dintre membrii prezenți la ședință nu studiaseră efectiv actele dosarului, iar practica comisiei în cazuri identice, când existau astfel de observații din partea instituției ce administra

fondul forestier național, era aceea de a respinge propunerea de validare (declarațiile inculpaților Delcea Valentin din 22.02.2019; Olteanu Gheorghe din 04.03.2016 și 16.11.2018; Jecu Nicolae din 21.04.2017; declarațiile martorilor Ghiba Ruxandra din 04.03.2016 și 13.04.2018; Nagy Bege Zoltan din 07.03.2016 și 11.05.2018; Băncilă Florian din 17.03.2016 și 11.05.2018; Anghelescu Dragoș Emil din 17.03.2016 și 19.01.2018; Goni Viorica din 07.04.2016 și 16.07.2020; Țipluică Marian din 17.03.2016, 11.04.2016, 19.01.2018 și 26.06.2020).

Ca urmare a votului exprimat în ședința din 07.07.2006, a fost emisă hotărârea nr. 1156 din aceeași dată a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prin care, în temeiul art. 12 alin. 2 și art. 51 din Legea nr. 18/1991, s-a validat anexa 37, poziția 1, autor Carol al II-lea al României, moștenitor ASR prințul Al României Paul Phillipe, cu suprafața de 46,78 ha, teren cu vegetație forestieră, dispunându-se, totodată, comunicarea acesteia către Oficiul de cadastru și publicitate imobiliară Ilfov și către Comisia comunală Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate, în vederea punerii ei în aplicare. Hotărârea a fost semnată de inculpatul Delcea Valentin, pentru prefectul Jecu Nicolae, și de secretarul comisiei, inculpata Popa Caterina (filele 205 vol. 15 d.u.p., 27 vol. 16 d.u.p.).

Ulterior emiterii hotărârii de validare, au fost întreprinse demersuri în vederea punerii efective în posesia terenului retrocedat, sens în care inculpatul Al României Paul Phillipe a notificat, la data de 18.10.2006, Primăria Snagov solicitând urgentarea acestei proceduri și eliberarea titlului de proprietate (filele 277 vol.15 d.u.p., 318 vol.16 d.u.p.). Deopotrivă, în același scop al accelerării demersurilor de punere în posesie și profitând de faptul că, prin prisma conexiunilor sale în mediul politic, cu referire specială la martorul Rădulescu Cristache, a stabilit o legătură apropiată cu primarul comunei Snagov, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela s-a deplasat împreună cu Al României Paul Philippe la primăria respectivei localități, purtând discuții pe această temă cu Mușat Apostol, cel din urmă fiind, totodată, și persoana care, în contextul relațiilor stabilite încă dinainte cu inculpata, a recomandat-o pe aceasta martorilor Dimofte Radu și Bejenaru Andrei Mihai în vederea unei eventuale cesionări către cei din urmă a drepturilor solicitantului asupra bunurilor revendicate (declarațiile inculpaților Al României Paul Philippe din 09.05.2016 - filele 323-327[1] vol. 5 d.u.p.; Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019; Mușat Apostol din 02.03.2016, 06.05.2016 și 22.02.2019; Dima Niculae din 02.03.2016 și 24.02.2017; declarațiile martorilor Berceanu Daniel din 21.02.2015 și 20.10.2017; Cișman Marinescu Răzvan Dumitru din 09.03.2016, menținută în 18.12.2017 - filele 315-319 vol. 7 d.u.p., 102-103 vol. 27 ds.i.fd; Bejenaru Andrei Mihai din 21.12.2015 și 26.02.2016, menținute în 07.04.2017 - filele 137-155 vol. 6 d.u.p., 103-110 vol. 10 ds.i.fd.; Dimofte Radu din 22.02.2016, menținută în 05.05.2017 - filele 60-70 vol. 7 d.u.p., 161-166 vol. 11 ds.i.fd.). În plus, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a luat legătură cu martorul Capanu George, cerându-i explicații pentru refuzul de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Phillipe, ocazie cu care acesta și-a păstrat aceeași poziție categorică, spunându-i că acționează în conformitate cu legea și respingând orice posibilă

propunere (declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și ale martorului Capanu George din 26.02.2016 și 20.10.2017, menținute în 26.06.2020).

În pofida acestor demersuri, inculpații nu au reușit să obțină efectiv în posesie terenul retrocedat, dată fiind opoziția fermă și constantă a Ocolului Silvic Snagov și a Direcției Silvice București, generată, printre altele, la momentul respectiv, de faptul că cererea prin care se solicitase anularea hotărârii nr. 7/14.01.2014 nu se soluționase în mod irevocabil și se promovase, în plus, acțiune și pentru desființarea, pe cale judecătorească, a hotărârii nr. 1156 din 07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor (ce a format, inițial, obiectul dosarului nr. 3626/94/2006 al Judecătoriei Buftea, iar, ulterior, după casarea sentinței pronunțate și trimiterea cauzei spre rejudecare, al dosarului nr. 3392/94/2007 al aceleași instanțe), considerându-se că a fost emisă cu încălcarea legii (filele 150, 154, 187-189 vol. 17 d.u.p.).

În acest context, dată fiind nemulțumirea manifestată de Al României Paul Philippe cu privire la imposibilitatea de a intra efectiv în posesia bunului imobil revendicat și constatând că a epuizat, fără succes, toate căile pe care le-a avut la dispoziție pentru accelerarea stadiului procedurilor și retrocedarea imediată a terenului, chiar apelând la relațiile sale cu persoane din lumea politică, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a demarat demersuri pentru găsirea unor persoane dispuse să preia, cu titlu oneros, drepturile în legătură cu imobilele în privința cărora inculpatul se pretindea îndreptățit să obțină restituirea, context în care, la data de 29.08.2006, între cei doi s-a încheiat actul adițional nr. 2 la contractul de mandat și asistență de specialitate, prin care s-a extins obiectul acestuia și cu privire la „identificarea unor cumpărători de drepturi litigioase” pentru bunurile indicate în anexă, „negocierea cu aceștia asupra procentelor acordate, precum și asistența la încheierea contractului cu aceștia” (fila 57 vol. 70 d.u.p.; declarațiile inculpaților Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019; Al României Paul Philippe din 11.01.2016; declarațiile martorilor A României Lia Georgia din 06.05.2015, 08.01.2016 și 05.11.2020; Leți Octavian din 05.01.2016, 24.03.2017 și 26.06.2020).

În acest sens, așa cum s-a arătat anterior, fiind recomandată de primarul localității Snagov, Mușat Apostol, inculpata l-a abordat, prin intermediul martorului Bejenaru Andrei Mihai, pe Dimofte Radu, potent om de afaceri, cunoscut ca investitor în domeniul imobiliar, dar și ca persoană interesată în cumpărarea de drepturi litigioase vizând bunuri naționalizate de regimul comunist. După analizarea actelor puse la dispoziție de inculpată și după consultarea cu Bejenaru Andrei Mihai, colaborator al său, martorul Dimofte Radu a refuzat propunerea de cumpărare a drepturilor cu privire la imobilele asupra cărora Al României Paul Philippe reclama îndreptățirea la retrocedare, nefiind de acord cu pretenția inculpatului de a-i fi remisă o sumă de bani în avans, dar și raportat la incertitudinea restituirii bunurilor, dat fiind că Păvăloiu Nela nu prezentase documente care să justifice dreptul pretins asupra acestora (declarațiile martorilor Dimofte Radu din 22.02.2016 și 05.05.2017; Bejenaru Andrei Mihai din 21.12.2015, 26.02.2016 și 07.04.2017; Cuniță Mihaela din 20.04.2016, menținută în 05.05.2017; declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019).

Ca urmare a acestui refuz, în continuarea acțiunilor demarate anterior, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a făcut cunoștință inculpatului Al României Paul Philippe cu Truică Remus, interesat de preluarea drepturilor asupra imobilelor solicitate, prezentându-l pe cel din urmă ca fiind un important om de afaceri, cu experiență în recuperarea proprietăților și fost consilier al lui Adrian Năstase, care, în plus, colaborează cu unul dintre cei mai buni avocați din țară, existând, așadar, toate premisele pentru ca acesta să-l ajute în recuperarea bunurilor revendicate (declarațiile inculpaților Al României Paul Philippe din 23.04.2015, 11.12.2015, 11.01.2016, 09.05.2016 și 10.11.2020 - filele 234-245, 250-259, 268-276 vol. 3 d.u.p., 323-327[1] vol. 5 d.u.p., 95-100 vol. 8 ds.ÎCCJ; Păvăloiu Nela din 03.03.2016 și 25.01.2019; Truică Remus din 09.12.2015, 24.02.2017 și 28.09.2020 - filele 94-99 vol. 3 d.u.p., 41-47 vol. 7 ds.i.fd., 141-144 vol. 7 ds.ÎCCJ; declarațiile martorilor A României Lia Georgia din 06.05.2015 și 08.01.2016; Cuniță Mihaela din 20.04.2016, menținută în 05.05.2017).

Astfel, în circumstanțele descrise, pe larg, în secțiunea III a hotărârii, la data de 01.11.2006, la sediul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, s-a perfectat între inculpatul Al României Paul Philippe, în calitate de cedent, și S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de inculpatul Truică Remus, în calitate de cesionar, contractul privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, convenție ce a fost redactată și certificată de către avocatul Roșu Robert Mihăiță, fiind înregistrată în evidențele societății de avocatură sub nr. 299/2006 (filele 26-45 vol. 29 d.u.p., 66-85 vol. 70 d.u.p.).

Potrivit înțelegerii părților, prin acest contract, Al României Paul Philippe transmitea/cesiona fără nicio rezervă, cu titlu oneros, societății comerciale Reciplia S.R.L. toate drepturile sale prezente și viitoare asupra unor bunuri imobile, identificate în cuprinsul convenției (printre care și Pădurea Snagov, în suprafață de cca. 30 ha, indicată la pct. 1.18 din enumerare), iar cesionarul se obliga, în schimb, să plătească în anumite condiții o sumă de bani și să asigure sprijin și asistență în legătură cu respectivele bunuri aflate în proceduri administrative sau judiciare de retrocedare. În concret, S.C. Reciplia S.R.L. își asuma obligația de a achita cedentului un avans în cuantum de 4.000.000 euro, din care 1.000.000 euro la semnarea contractului, iar, ulterior, un procent de 20% sau, după caz, de 50% din valoarea de valorificare a fiecărui bun imobil ce constituia obiect al convenției, în această din urmă situație aflându-se și Pădurea Snagov. În legătură cu acest teren, s-a mai stipulat că plata diferenței de 3.000.000 euro reprezentând parte din avans se va realiza numai dacă cedentul obține și predă către cesionar procesul verbal de punere în posesie în natură însoțit de titlul de proprietate.

Totodată, se mai prevedea în contract că cedentul este de acord să accepte, la cererea cesionarului, subrogarea acestuia în cauzele aflate în curs de soluționare sau în cele civile care au legătură cu procedurile judiciare de restituire a imobilelor aflate pe rolul instanțelor de judecată, convenindu-se, însă, și posibilitatea ca cesionarul să opteze pentru continuarea respectivelor proceduri administrative și judiciare de către cedent care „va fi în această situație, aparent, titularul

procedurilor desfășurate, fără ca acest lucru să afecteze" drepturile și obligațiile prevăzute în convenție.

În plus, părțile au recunoscut că acest contract nu reprezintă o revocare a mandatului acordat S.C. Ilko Star S.R.L. de către Al României Paul Philippe, care își produce în continuare efectele, constituind anexă la convenția din 01.11.2006, cesionarul recunoscând opozabilitatea acestuia cu privire la dispozițiile ce vizează încasarea de către mandatar a unui procent de 30% din drepturile bănești, în condițiile de la momentul valorificării fiecărui bun imobil indicat în contract.

Ulterior semnării convenției, în baza clauzelor acesteia, părțile au perfectat în formă autentică antecontracte de vânzare-cumpărare pentru fiecare bun în parte (filele 71-286 vol. 59 d.u.p.).

După încheierea contractului de cesiune din data de 01.11.2006, demersurile pentru retrocedarea imobilelor ce făceau obiectul acestuia, inclusiv pentru punerea în posesia terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, au fost întreprinse, în mare parte, de S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, care a acționat, însă, în calitate de reprezentant convențional al inculpatului Al României Paul Philippe și nu al S.C. Reciplia S.R.L. (filele 293, 297, 299 vol. 16 d.u.p., 59-62, 67-69 vol. 17 d.u.p.), echipa de avocați care s-a ocupat de realizarea acestor activități fiind coordonată de inculpatul Roșu Robert Mihăiță.

Astfel, în data de 06.02.2007, avocatul Roșu, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, a transmis o notificare Direcției Silvice București, înregistrată sub nr. 488/06.02.2007, prin care, referindu-se la întreaga suprafață de teren de 46,78 ha ce a fost retrocedată prin hotărârea nr. 1156/07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov, a „somat" această instituție să nu formuleze recurs împotriva sentinței civile nr. 6161 din 06.12.2006 prin care Judecătoria Buftea, în dosarul nr. 3626/94/2006, a respins, ca tardivă, acțiunea promovată împotriva respectivei hotărâri, precizând că „în situația în care Romsilva nu își îndeplinește obligațiile legale și nu respectă hotărârile judecătorești" se va solicita „angajarea răspunderii persoanelor vinovate și plata de către acestea de despăgubiri bănești pentru lipsa de folosință a imobilului și pentru costurile suplimentare" care trebuie suportate „ca urmare a comportamentului abuziv al Romsilva" (filele 59-62 vol. 17 d.u.p., filele 392-395 vol. 30 d.u.p.).

Ulterior, în data de 17.04.2007, același avocat, în calitate de reprezentant convențional al inculpatului Al României Paul Philippe, a formulat o nouă notificare, înregistrată sub nr. 1426/18.04.2007, prin care a „somat" Direcția Silvică București să demareze „neîntârziat" procedura legală de punere la dispoziția celui din urmă a suprafeței de 10 ha teren, astfel cum a fost validată prin hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov, confirmată prin hotărâri judecătorești, și să solicite, de urgență, Ocolului Silvic Snagov să întreprindă toate demersurile necesare în acest scop, învederând că, în caz contrar, se săvârșește infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești, prevăzută de art. 271 C.pen., și vor fi declanșate „atât împotriva Romsilva, cât și împotriva celorlalte instituții și persoane responsabile procedurile judiciare necesare pentru protejarea drepturilor Clientului (…) și pentru stoparea gravelor prejudicii care i se aduc prin lipsa de folosință a imobilului" (filele 67-69 vol. 17 d.u.p.).

În contextul aceloraşi demersuri referitoare la punerea în posesie şi în pofida emiterii, anterior, a hotărârii nr. 661 din 02.03.2007, prin care s-a revocat hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, cu consecinţa înscrierii în anexa 37 a numitului Al României Paul Philippe cu suprafaţa de 36,78 ha teren forestier, în data de 30.04.2007, a fost transmisă Comisiei judeţene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind înregistrată la Instituţia Prefectului Ilfov sub nr. 10821-622 din 02.05.2007, cererea redactată de S.C.A. Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii, „în calitate de avocaţi" ai celui din urmă, prin care, făcându-se referire la hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, ce a aprobat înscrierea în anexa 53 a inculpatului cu suprafaţa de 10 ha teren forestier situat în Snagov, precum şi la parcursul procedurii judiciare de anulare a acesteia, finalizată cu respingerea acţiunii promovate de Romsilva, s-a solicitat emiterea unei noi hotărâri de restituire în natură a suprafeţei de 36,78 ha teren, din cele 46,78 ha a căror retrocedare a fost validată prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 a aceleaşi comisii, în condiţiile în care, pentru imobilul de 10 ha, existau deja decizii irevocabile ce recunoşteau dreptul de proprietate al inculpatului asupra acestuia. În plus, s-a cerut Comisiei judeţene Ilfov să acţioneze „în vederea instructării autorităţilor competente (Romsilva şi Ocolul Silvic Snagov) să ne pună în posesie cu suprafaţa de 10 ha, conform sentinţei civile irevocabile nr. 1872/26.06.2003" (filele 396-398 vol. 30 d.u.p.).

La rândul ei, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, al cărei mandat acordat în data de 30.10.2005 şi menţinut în 13.01.2006 de Al României Paul Philippe a rămas valabil, aşa cum s-a arătat anterior, deşi acesta îşi cesionase drepturile către S.C. Reciplia S.R.L. şi beneficia la acel moment de consultanţă, asistenţă şi reprezentare juridică din partea uneia dintre cele mai importante case de avocatură din ţară, a solicitat, la data de 23.05.2007, Direcţiei Silvice Bucureşti, în numele mandantului, punerea acestuia în posesie cu cele 10 ha teren forestier validate prin hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei judeţene Ilfov, cerere căreia nu i s-a dat, însă, curs, comunicându-i-se acuzatei, prin adresa nr. 1833/G.C./31.05.2007, semnată de martorul Capanu, imposibilitatea punerii la dispoziţie a imobilului, dată fiind existenţa pe rolul instanţelor de judecată a acţiunii promovate de Romsilva pentru anularea hotărârii nr. 1156/07.07.2006 care priveşte suprafaţa de 46,78 ha, incluzând-o şi pe cea de 10 ha la care se referă hotărârea nr. 7/14.01.2004 (filele 448-451 vol. 30 d.u.p.).

De asemenea, pentru a obţine punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe cu imobilul retrocedat prin hotărârea nr. 1156/07.07.2006, a întreprins o serie de acţiuni şi inculpatul Truică Remus, care a încercat, iniţial, să îl capaciteze pe martorul Capanu George, directorul Direcţiei Silvice Bucureşti (declaraţiile inculpatului Muşat Apostol din 02.03.2016, menţinută în 06.05.2016 şi 22.02.2019, şi ale martorului Capanu George din 26.02.2016 şi 20.10.2017, menţinute în 26.06.2020), iar, ulterior, ca urmare a eşuării acestui demers, să îl determine pe inculpatul Chiriac Theodor, o cunoştinţă de-a sa şi director tehnic în cadrul aceleiaşi instituţii, să acţioneze în favoarea intereselor grupului infracţional organizat, în vederea restituirii efective a terenului către solicitant (declaraţia inculpatului Muşat Apostol din 02.03.2016, menţinută în 06.05.2016 şi

22.02.2019; depozițiile martorilor Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020; Aparaschivei Cristian Relu din 09.03.2016, 23.06.2017 și 16.07.2020 - filele 260-267 vol. 7 d.u.p., 209-213 vol. 18 ds.i.fd., 9-13 vol. 7 ds.ÎCCJ).

Cu toate că, așa cum s-a arătat în dezvoltările anterioare, Comisia locală Snagov înaintase încă din 20.04.2006, cu adresa nr. 5749, mai multe documente ce ar fi fost depuse, în completare, după data de 10.03.2006, de către reprezentantul convențional al inculpatului Al României Paul Philippe, fără, însă, a le individualiza (53 file), înscrisuri ce au primit la Prefectura Ilfov nr. 8810 din 26.04.2006 (fila 29 vol. 16 d.u.p.), acestea nu au fost valorificate în niciun fel de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor timp de aproximativ 1 an, respectiv până în luna martie 2007, când Bădescu Petre Toma, membru al colectivului de lucru ce funcționa pe lângă comisie, a întocmit un referat, vizat de martorul Țipluică Marian, în cuprinsul căruia, invocând adresa nr. 5749/20.04.2006 și făcând trimitere la hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, prin care a fost reconstituit dreptul de proprietate al numitului Hohenzollern Paul Philippe asupra imobilului în suprafața de 10 ha situat în Snagov, a propus revocarea hotărârii nr. 1156 din 07.07.2006 și emiterea unei alte hotărâri prin care să se valideze înscrierea în anexa 37 a suprafeței de 36,78 ha teren cu vegetație forestieră (fila 263 vol. 17 d.u.p.).

Ca urmare, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în componența stabilită prin ordinul nr. 630 din 09.06.2006 al prefectului județului Ilfov, din care făceau parte și inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, a emis hotărârea nr. 661 din 02 martie 2007, prin care a fost revocată hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 și s-a dispus înscrierea în anexa 37, poziția 1, autor Carol al II-lea al României, moștenitor ASR prințul al României Paul Philippe cu suprafața de 36,78 ha teren cu vegetație forestieră. Hotărârea a fost semnată de inculpații Jecu Nicolae, președintele comisiei și prefect al județului Ilfov, și Popa Caterina, în calitate de secretar al comisiei și subprefect al aceluiași județ (filele 17, 28 vol. 16 d.u.p.).

În acest timp, pe rolul instanțelor civile, se aflau în curs de judecată mai multe acțiuni prin care Al României Paul Philippe contestase deciziile administrative prin care îi fusese restabilit regelui Mihai I dreptul de proprietate asupra unor imobile, printre care și Castelul Peleș, Casa Regală fiind reprezentată în aceste procese de avocatul Vasiliu Adrian. Ca urmare a formulării respectivelor acțiuni, în vederea realizării unei apărări solide, care să demonstreze că bunurile lăsate prin testament de regele Ferdinand nu au aparținut și lui Carol al II-lea, martorul Vasiliu a efectuat o serie de verificări ale documentelor vremii la Arhivele Naționale, ocazie cu care a identificat, în martie/aprilie 2007, și Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care se atesta tocmai acest aspect, dispunându-se, totodată, și restituirea de către regele Carol al II-lea către Statul Român a mai multor bunuri, printre care și Pădurea Snagov (filele 23-55 vol. 6 d.u.p.).

Această hotărâre, în copie, purtând mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale”, a fost depusă de Casa Regală în toate procesele declanșate de Al României Paul Philippe, iar, la scurt timp, împuterniciții acesteia

au fost invitați la o întâlnire cu reprezentanții inculpatului, pentru a discuta în legătură cu diferendele dintre părți. Întrevederea a avut loc în luna mai sau iunie 2007, fiind prezenți, din partea regelui Mihai I, avocatul Vasiliu Adrian, directorul executiv al Casei Regale, Tucă Ion, și șeful onorific al acesteia, Popper Andrew, iar, din partea lui Al României Paul Philippe, un avocat de la S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, posibil inculpatul Roşu Robert Mihăiță, precum și Truică Remus și Tal Sielberstein, care au invocat, fără a prezenta vreo dovadă, calitatea lor de cesionari ai drepturilor litigioase ale inculpatului. Discuțiile au fost purtate, în general, între martorul Vasiliu Adrian și Truică Remus si au vizat atât posibilitatea de rezolvare a disensiunilor dintre părți generate de promovarea acțiunilor în justiție de către Al României Paul Philippe, dată fiind și depunerea la dosarele aflate pe rol a Deciziunii nr. 1/1941 (chestiune ridicată de martorul Vasiliu), cât și propunerea de revendicare comună a anumitor imobile (formulată de Truică Remus), ce a fost, însă, respinsă ferm de reprezentanții Casei Regale. În plus, martorul Vasiliu i-a atenționat pe reprezentanții inculpatului Al României Paul Philippe că nu toate bunurile ce se dorea a fi solicitate în comun „erau revendicabile”, dar și că, potrivit hotărârii Înaltei Curți de Casație și Justiție din anul 1941, Pădurea Snagov nu a aparținut în mod legal regelui Carol al II-lea, Truică Remus replicându-i, însă, că „asta e problema lor” (declarațiile inculpaților Truică Remus din 09.12.2015 și 10.03.2017, menținute în 28.09.2020 - filele 94-99 vol. 3 d.u.p., 66-69 vol. 8 ds.i.fd., 141-144 vol. 7 ds.ÎCCJ; Roșu Robert Mihăiță din 02.11.2018 - filele 104-117 vol. 40 ds.i.fd; Tal Silberstein din 08.11.2017 - filele 113-119 vol. 25 ds.i.fd.; depozițiile martorului Vasiliu Adrian din 04.12.2015, 16.12.2015, 21.03.2016 și 24.03.2017 - filele 18-22, 56-58, 69-72 vol. 6 d.u.p., 123-126 vol. 6 ds.i.fd.; procesul-verbal din 16.12.2015, filele 59-62, vol.6 d.u.p.).

În contextul abordării anterioare de către martorul Cucu Ionuț a directorului executiv al Casei Regale, Tucă Ion, în legătură cu situația juridică a Pădurii Snagov și îndreptățirea lui Al României Paul Philippe de a solicita restituirea ei, dar și al trimiterii unui punct de vedere, sub acest aspect, din partea Casei Regale, înregistrat la Direcția Silvică București sub nr. 902 din 12.03.2007, în care se arăta, în esență, că inculpatul nu putea solicita retrocedarea cât timp tatăl său, Mircea Grigore Lambrino, era în viață și nu renunțase la moștenire și că Pădurea „Fundul Sacului” nu a aparținut niciodată, în mod valabil, regelui Carol al II-lea, dovadă că nu a figurat printre bunurile confiscate prin Decretul nr. 38/1948, reprezentantul acesteia, Tucă Ion, după obținerea documentului de la Arhivele Naționale, a pus la dispoziția respectivului martor Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, ulterior, a fost transmisă Direcției Silvice București, unde a fost înregistrată sub nr. 1814 din 22.05.2007 (înscrisuri filele 70-105 vol. 17 d.u.p.; declarațiile martorilor Vasiliu Adrian din 04.12.2015 și 24.03.2017; Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016, 20.10.2017 și 26.06.2020).

Prin această hotărâre, a fost admisă, în parte, acțiunea formulată de președintele ad interim al Consiliului de Miniștri, în numele și pentru Statul Român, și s-a dispus obligarea fostului rege Carol al II-lea să lase în deplină proprietate și posesie mai multe imobile, cu toate investițiile, clădirile, plantațiile și

îmbunătățirile aflate pe ele, printre acestea regăsindu-se și Trupul de pădure „Fundul sacului” din Pădurea Snagov, județul Ilfov, în suprafață de 46,78 ha. (pct. 11 din dispozitiv).

Cu privire la acest bun, s-a arătat, în esență, în considerentele deciziei că primarul general al capitalei a cedat în fapt 46,78 ha pădure la Snagov fostului rege Carol al II-lea, pe care acesta le posedă în fapt, fără, însă, să fie emisă legea necesară în baza căreia Primăria putea ceda de drept terenul și fără să se fi întocmit un act pentru transmiterea proprietății, existând numai o încuviințare a Consiliului Comunal în acest sens. Ca atare, s-a constatat că deținerea de către fostul suveran a bunului imobil este lipsită de temei legal, astfel încât acesta trebuie restituit Statului Român, urmând ca problema drepturilor Primăriei Municipiului București asupra lui să fie soluționată între aceasta și Stat.

Prin adresa nr. 1814 din 25.05.2007, semnată de martorul Capanu George, Direcția Silvică București a comunicat Instituției Prefectului Ilfov, unde a fost înregistrată sub nr. 13094/25.05.2007, Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, solicitând instituției destinatare anularea tuturor hotărârilor de validare, în contextul în care, prin această hotărâre, s-a stabilit că „regele Carol al II-lea nu a deținut cu act de proprietate terenurile forestiere de la Fundul Sacului” (fapt atestat și de evidențele amenajamentelor silvice de arhivă), motiv pentru care a fost obligat să le restituie Statului Român (fila 391 vol. 30 d.u.p.).

După fix o lună, Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor a răspuns prin adresa nr. 13094/25.06.2007, semnată de prefectul Jecu Nicolae și avizată de inculpatul Olteanu Gheorghe, solicitând Direcției Silvice București să transmită Deciziunea nr. 1/1941 în integralitatea sa, certificată pentru conformitate, legalizată sau în original, considerând că exemplarul în copie înaintat anterior nu are nicio valoare juridică, cu toate că acesta purta mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale” (filele 56, 58 vol. 17 d.u.p.; declarațiile martorului Anghelescu Dragoș Emil din 11.04.2016 și 19.01.2018 și cea a inculpatului Olteanu Gheorghe din 16.11.2018).

În continuarea corespondenței dintre cele două entități, Direcția Silvică București, prin adresa nr. 3128 din 18.07.2007, semnată de inculpatul Chiriac Theodor, a comunicat Comisiei județene Ilfov că, dată fiind modalitatea în care a intrat în posesia hotărârii menționate, ce „a fost depusă în mod anonim”, nu are competența de a o certifica pentru conformitate cu originalul sau de a proceda la legalizarea ei, urmând să se analizeze oportunitatea solicitării acesteia de la Direcția Arhivele Naționale (fila 57 vol. 17 d.u.p.).

De fapt, prin adresa nr. 3127 din 17.07.2007, semnată de același inculpat, Direcția Silvică București solicitase deja instituției menționate să comunice dacă în evidențele sale există vreo hotărâre judecătorească, pronunțată ulterior anului 1940 de către instanțele române, cu privire la terenul forestier în suprafață de 46,78 ha situat în trupul de pădure „Fundul Sacului” Snagov, Arhivele Naționale răspunzând, prin adresa nr. 7964 din 20.07.2007, că pentru transmiterea acestor informații este necesară indicarea numărului respectivei hotărâri și a instanței care

a pronunțat-o; deopotrivă, s-a învederat că, din cercetarea evidențelor pe care le dețin, a rezultat că trupul de pădure „Fundul Sacului” nu figurează între proprietățile forestiere trecute în proprietatea Statului din domeniile familiei regale române prin Decretul nr. 38 din 27.05.1948 (filele 54-55 vol. 17 d.u.p.).

La rândul său, inculpatul Jecu Nicolae a solicitat informații de la Arhivele Naționale în legătură cu Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, comunicându-se, prin adresa nr. 8306 din 25.07.2007 a acestei instituții, semnată, printre alții, de martora Mușetoiu Rodica și înregistrată la Prefectura Ilfov sub nr. 17127/03.08.2007, că, în urma investigațiilor efectuate asupra evidențelor și documentelor deținute de la Casa Regală - Administrația Sechestră și de la Înalta Curte de Casație și Justiție, din perioada 1940-1948, hotărârea nu a fost identificată, fără, însă, să se precizeze că aceasta nu există, cu atât mai mult cu cât nu fusese cercetată și Colecția Consiliului de Miniștri, parte în acel dosar, iar, cu puțin timp înainte, aceeași instituție eliberase o copie a hotărârii avocatului Vasiliu Adrian (fila 53 vol. 17 d.u.p.; declarațiile martorilor Mușetoiu Rodica din 07.04.2016 și 02.02.2018; Grigorescu Liviu Daniel din 12.04.2016 și 16.02.2018 - filele 410-413, 427-431 vol. 7 d.u.p., 10-12 și 144-146 vol. 29 ds.i.fd.).

Cu toate că, așa cum s-a arătat anterior, Direcția Silvică București se afla în posesia unei copii a Deciziunii nr. 1/1941 purtând mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale” (înregistrată sub nr. 1814/22.05.2007, filele 70-102 vol. 17 d.u.p.), iar, de la ultimul demers făcut, în 23.05.2007, de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, în vederea punerii la dispoziție a celor 10 ha teren forestier validate prin hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov, nu intervenise nicio altă modificare a situației juridice cu privire la acest imobil, cu excepția depunerii hotărârii menționate, nefiind încă soluționat nici dosarul nr. 3392/94/2007 al Judecătoriei Buftea (fost dosar nr. 3626/94/2006), la data de 26.06.2007, urmare a intervenției lui Truică Remus, inculpatul Chiriac Theodor a semnat, în calitate de reprezentant al Direcției Silvice București, adresa nr. 2850, prin care a solicitat Ocolului Silvic Snagov să procedeze la punerea în posesie a solicitantului cu privire la imobilul menționat, invocând, în acest sens, decizia irevocabilă nr. 73/22.01.2007 a Curții de Apel București, sentința civilă nr. 1872/26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, precum și lipsa oricărei alte căi de atac pentru anularea celei din urmă hotărâri (fila 352 vol. 17 d.u.p.).

În baza dispoziției date de inculpatul Chiriac Theodor, șeful Ocolului Silvic Snagov, martorul Cucu Petru Ionuț, a emis adresa nr. 2366 din 26.06.2007, înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 12658 din aceeași dată, prin care a adus la cunoștința Comisiei locale Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate disponibilitatea terenului în suprafață de 10 ha, amplasată în U.P. IV Barboși, Trupul de pădure Fundul Sacului, în vederea realizării formalităților de punere în posesie a proprietarului (fila 351 vol. 17 d.u.p.).

Ca atare, în aceeași zi, în baza amplasamentului stabilit de Ocolul Silvic Snagov, s-a încheiat procesul verbal de punere în posesie (înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 12912 din 29.06.2007, iar la Ocolul Silvic Snagov sub nr. 2408 din aceeași dată) a inculpatului Al României Paul Philippe, reprezentat de avocatul

Ene Mihail Nicolae din cadrul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații (filele 349-350 vol. 17 d.u.p.), cu suprafața de 9,97 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, potrivit hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate și a hotărârilor judecătorești nr. 1872/26.06.2003 și nr. 73/22.01.2007, din comisia constituită în acest scop făcând parte inculpații Mușat Apostol, primarul localității, și Dima Niculae, secretarul primăriei, martorul Cucu Ionuț, reprezentant al Ocolului Silvic Snagov, și Cișman Marinescu Răzvan Dumitru, specialist în măsurători topografice (filele 297-302 vol. 16 d.u.p., 340-348 vol. 17 d.u.p.). Cu toate acestea, de față la discuțiile purtate de membrii comisiei în biroul primarului Mușat Apostol în legătură cu punerea în posesie a fost prezent și inculpatul Truică Remus, care s-a deplasat efectiv și la fața locului pentru realizarea, în concret, a operațiunii de predare-primire a suprafeței de pădure, invocând, ca pretext, împrejurarea că terenul restituit se învecina cu proprietatea sa (depozițiile martorilor Ene Mihail Nicolae din 22.03.2016 și 23.06.2017 - filele 365-369 vol. 7 d.u.p., 206-208 vol. 18 ds.i.fd; Cucu Petru Ionuț din 26.02.2016; 20.10.2017 și 26.06.2020; Cișman Marinescu Răzvan Dumitru din 09.03.2016, menținută în 18.12.2017).

Între cele 9,97 ha teren forestier cu care inculpatul Al României Paul Philippe fusese pus în posesie se regăsește și o suprafață de 1,4 ha care făcea parte din amenajamentul silvic al U.P. IV Barboși, u.a. 163C, deși, prin adresa nr. 12987 din 09.08.2006 a Primăriei comunei Snagov, semnată de inculpatul Mușat Apostol, în calitate de primar, și trimisă Direcției Silvice București, se comunica refuzul Comisiei locale Snagov de a reconstitui „dreptul de proprietate a terenurilor forestiere autorului Carol al II-lea al României, moștenitor ASR prințul Al României Paul Philippe” pe mai multe amplasamente, inclusiv cel sus-menționat, întrucât acestea făceau obiectul H.G. nr. 930/2002 privind atestarea domeniului public al comunei Snagov (fila 334 vol. 17 d.u.p.).

În mod similar, în calitate de director al Direcției Silvice București, inculpatul Chiriac Theodor a semnat, ulterior, adresa nr. 3096 din 14.08.2007, prin care a solicitat Ocolului Silvic Snagov să procedeze la punerea în posesie a solicitantului Al României Paul Philippe și cu privire la bunul imobil în suprafață de 36,78 ha, a cărui restituire s-a dispus prin hotărârea nr. 661 din 02.03.2007 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor (fila 332 vol. 17 d.u.p.).

Conformându-se dispoziției primite, martorul Cucu Petru Ionuț a comunicat Comisiei locale Snagov, prin adresa nr. 3099 din 15.08.2007, înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 16057, disponibilitatea suprafeței de 36,78 ha teren, situată în U.P.II Snagov, u.a. 98, 99, 105 (fila 331 vol. 17 d.u.p.), amplasament pe care, prin procesul verbal din aceeași zi, înregistrat la Primăria Snagov sub nr. 16085 din 15.08.2007, s-a realizat de aceeași comisie (în componența Mușat Apostol, Cucu Ionuț, Cișman Marinescu Răzvan Dumitru și încă o persoană care l-a înlocuit pe Dima Niculae) punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe, care a fost reprezentat și de această dată de martorul Ene Mihail Nicolae (filele 293-294 vol. 16 d.u.p., 319-330 vol. 17 d.u.p.).

Imediat după punerea în posesie cu imobilele retrocedate prin hotărârile nr. 7 din 14.01.2004 și nr. 661 din 02.03.2007 (care a înlocuit hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006) ale Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prefectul Jecu Nicolae, deși avea cunoștință de conținutul Deciziunii nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a emis titlurile de proprietate nr. 243 din 07.08.2007, pentru suprafața de 10 ha, și nr. 246 din 31.08.2007, pentru suprafața de 36,78 ha, ambele reprezentând teren forestier situat în Snagov, pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al defunctului Carol al II-lea al României (filele 7-8 vol. 15 d.u.p.; 290-291, 295-296 vol. 16 d.u.p.).

Conform clauzelor convenției încheiate de părți în data de 01.11.2006, terenurile pentru care s-au emis cele două titluri de proprietate au fost înstrăinate, apoi, de inculpatul Al României Paul Philippe către S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Truică Remus, contra sumei de 500.000 euro (reprezentând 1,0695 euro/m.p.), prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 3512/15.10.2007 (filele 34-37 vol. 20 d.u.p., 75-78 vol. 25 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A. cu privire la realitatea prețurilor de tranzacționare a imobilelor - filele 2-33 vol. 20 d.u.p.).

Cu toate că reprezentase S.C. Reciplia S.R.L. în relația contractuală cu Al României Paul Philippe, inculpatul Truică Remus a cumpărat, ulterior, de la aceeași societate, reprezentată de această dată de martorul Șerban Ionuț Cătălin, avocat în cadrul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, terenurile în suprafață de 14.000 m.p. și 9300 m.p. (ce au format obiectul titlului de proprietate nr. 243/07.08.2007), în schimbul sumei de 278.580 euro, reprezentând 11,96 euro/m.p., sens în care a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 4144/05.12.2007 (filele 46-48 vol. 20 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A.).

Deopotrivă, urmărind să ascundă proveniența ilicită a bunului, inculpatul, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 103/11.06.2009, a mai achiziționat de la S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Zelig Tony Sebastian, și terenul cu vegetație forestieră în suprafață de 75.400 m.p., prețul menționat în cuprinsul convenției, în sumă de 310.786 lei, respectiv 0,98 euro/m.p. (la cursul BNR de 4,1977 lei/euro din 11.06.2009), deși în mod evident subevaluat, nefiind achitat de către cumpărător (filele 42-45 vol. 20 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A.).

În realitate, încheierea acestor contracte a reprezentat modalitatea de spălare a folosului necuvenit obținut de inculpatul Truică Remus în schimbul activității desfășurate în cadrul grupului infracțional organizat pentru atingerea scopului acestuia, conform înțelegerii prealabile cu o parte din membrii asocierii.

Tot în baza înțelegerii intervenite în data de 01.11.2006, inculpata Ignatenko (Păvăloiu) Nela a beneficiat de o parte din terenul ce a format obiectul titlului de proprietate nr. 246/31.08.2007, sens în care au fost perfectate între societatea aparținând acesteia, S.C. Ilko Star S.R.L., și S.C. Reciplia S.R.L., prin mandatari Șerban Ionuț Cătălin, și, respectiv, Aparaschivei Cristian Relu și Aprofirei Diana Cristina, contractele de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 (privind suprafețele de

6534 m.p. și 43.459 m.p., estimate la valoarea de 199.972 euro, respectiv 4 euro/m.p.) și nr. 266/21.02.2008 (privind suprafața de 28.799 m.p., prețul stabilit fiind de 115.196 euro, respectiv 4 euro/m.p.) - înscrisuri filele 57-58, 69-70 vol. 20 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A.

Ulterior, terenurile obținute de inculpată, prin intermediul S.C. Ilko Star S.R.L., au fost transmise către S.C. Mercure Commerce International S.R.L., fiind aduse ca aport la capitalul social al acestei societăți prin actul constitutiv actualizat nr. 1459 din 28.09.2015, înregistrat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București în 01.10.2015 (filele 440-445, 447-448, 453 verso vol. 23 d.u.p., 25-30 vol. 24 d.u.p.).

Astfel, la data de 24.07.2015, deci după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii din 23.01.2015 şi a denunțului din 15.04.2015 (filele 1-26 vol. 2 d.u.p.), când deja se efectuau cercetări în prezenta cauză sub aspectul modului de dobândire de către acuzat a dreptului de proprietate asupra terenului în discuție, a fost înființată S.C. Mercure Commerce International S.R.L., care, deși la acel moment avea ca asociat unic şi administrator pe numita Şerban Ana Maria Iulia, fiica inculpatei Ignatenko (Păvăloiu) Nela, în fapt, era controlată tot de aceasta din urmă. După câteva luni, însă, ca urmare a încheierii și înscrierii la O.N.R.C. a actului constitutiv actualizat nr. 1459 din 28.09.2015, a dobândit calitatea de asociat în firmă și S.C. Ilko Star S.R.L., cu o cotă de participare la beneficii și pierderi de 99,98%, consecință a aducerii terenurilor dobândite de la S.C. Reciplia S.R.L. ca aport la capitalul social, în timp ce Şerban Ana Maria Iulia a rămas cu o cotă de participare de 0,02% (filele 460-466 vol. 23 d.u.p., 38-44 vol. 24 d.u.p.). Transferul terenurilor în proprietatea S.C. Mercure Commerce International S.R.L. reprezintă, în realitate, modalitatea de spălare a folosului necuvenit obținut de inculpata Ignatenko (Păvăloiu) Nela din activitatea infracțională desfășurată împreună cu o parte din ceilalți acuzați.

Totodată, unele dintre terenurile ce au făcut obiectul contractului nr. 3512/15.10.2007, perfectat între inculpatul Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L., au fost transferate de către această societate, fără a încasa, însă, vreun preț sau primind în numerar sume modice, către alte persoane, posibil interpuşi ai inculpatului Truică Remus şi ai martorului Aparaschivei Cristian Relu (prin contractele de vânzare-cumpărare nr. 2980/20.11.2007, nr. 4143/05.12.2007, nr. 4145/05.12.2007, nr. 515/20.02.2008, nr. 2440/13.08.2008, nr. 2441/13.08.2008 și nr. 2439/13.08.2008 - filele 49-56, 59-68, 71-73 vol. 20 d.u.p.), respectivele terenuri, dar, în parte, și cele a căror proprietate a fost transmisă către inculpatul Truică Remus fiind folosite ulterior pentru obținerea unor credite ipotecare, ce nu au mai fost restituite băncii, aspecte ce formează obiectul cercetărilor într-un dosar separat, aflat în cursul anchetei penale (filele 74-77 vol. 20 d.u.p.; rapoartele de evaluare din 07.08.2008 și 18.08.2008 întocmite de S.C. Preciss Consulting S.R.L. - filele 186-260 vol. 20 d.u.p.; raportul de constatare din 17.02.2016 întocmit de specialiștii D.N.A.; declarațiile martorilor Aparaschivei Cristian Relu din 09.03.2016 și 23.06.2017, menținute în 16.07.2020; Vasilescu Vladimir Mihai, Grigore Gheorghe, Rădulescu Corneliu, Nicolici Georgiana Vesna

din 08.03.2016 și 08.12.2017; Roșca-Stănescu Sorin Ștefan din 08.03.2016 - filele 211-218, 220-246 vol. 7 d.u.p., 99-101, 104 vol. 24 ds.i.fd.).

Deopotrivă, pentru a disimula originea ilicită a folosului material dat și, respectiv, obținut, cu titlu de mită, pentru îndeplinirea unor acte contrare atribuțiilor sale de serviciu, inculpatului Chiriac Theodor i-a fost transferat, prin intermediul unor persoane interpuse, dreptul de proprietate asupra unei suprafețe de 1000 m.p. teren forestier situat în zona „Fundul Sacului”, ce a făcut obiectul restituirii, sens în care a fost încheiat, în mod fictiv, contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008 între S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Aparaschivei Cristian Relu, și martorul Matei Marian, cu privire la respectivul imobil, prevăzându-se un preț în cuantum de 5000 euro (filele 167-170 vol. 18 d.u.p., 38-41 vol. 20 d.u.p.).

Astfel, ulterior punerii la dispoziția numitului Al României Paul Philippe a bunurilor imobile retrocedate, care au fost transmise imediat în proprietatea S.C. Reciplia S.R.L. prin contractul nr. 3512/15.10.2007, inculpatul Chiriac Theodor a apelat la martorul Matei Marian, cu care se afla în relații de prietenie, pentru a achiziționa pe numele său terenul în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, ce-i fusese promis anterior de Truică Remus în schimbul facilitării - prin prisma funcției deținute în cadrul Direcției Silvice București - punerii în posesie a solicitantului, în pofida documentelor care atestau lipsa calității de persoană îndreptățită a celui din urmă, inculpatul invocând în acest sens faptul că este persoană publică și nu dorește să fie implicat în astfel de operațiuni cu terenuri retrocedate, întrucât acest lucru ar fi atras atenția asupra sa, iar, în plus, ar fi trebuit să menționeze în declarația de avere tranzacția încheiată (declarațiile martorilor Matei Marian din 01.03.2016, 25.04.2016 și 20.10.2017; Matei Maria din 22.04.2016 și 02.03.2018 - filele 198-201, 483-487, 490-493 vol. 7 d.u.p., 168-169 vol. 24 ds.i.fd., 36 vol. 30 ds.i.fd.).

Ca atare, având în vedere și promisiunea inculpatului Chiriac că va vinde în curând imobilul, martorul Matei Marian a acceptat să achiziționeze pe numele său terenul de 1000 m.p. situat în Snagov, sens în care s-a prezentat, însoțit de acesta, la biroul notarial și a semnat, în calitate de cumpărător, contractul nr. 517 din 20.02.2008, fără, însă, a plăti vreo sumă de bani cu titlu de preț. Un exemplar al convenției a fost înmânat martorului, care l-a predat, apoi, inculpatului Chiriac Theodor.

După aproximativ o lună, Matei Marian a fost anunțat de inculpat că a găsit un cumpărător pentru terenul achiziționat, cel din urmă discutând cu acesta condițiile perfectării convenției și ocupându-se de toate formalitățile necesare în acest scop. Ca atare, la solicitarea lui Chiriac Theodor și împreună cu acesta, martorul, însoțit de soția sa, Matei Maria, s-au deplasat la biroul unui notar public și au semnat, în calitate de vânzători, contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1484 din 01.04.2008, prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov a fost transferat către numitul Cacenco Aurelian (filele 218-219 vol. 18 d.u.p.). Deși în cuprinsul convenției s-a menționat că prețul vânzării este de 5000 euro, inculpatul Chiriac a încasat de la cumpărător o sumă cuprinsă între 45.000 și 50.000 euro, din care 10.000 euro au fost remiși martorilor

Matei Marian și Matei Maria pentru serviciile prestate (declarațiile martorilor Matei Marian din 01.03.2016, 25.04.2016 și 20.10.2017; Matei Maria din 22.04.2016 și 02.03.2018).

De altfel, acesta nu a fost singurul bun achiziționat de martori pe numele lor, la solicitarea inculpatului Chiriac Theodor justificată de aceleași motive, cei doi soți procedând în același mod și în privința altor trei imobile și a unor bunuri mobile, respectiv a trei autoturisme (declarațiile martorilor Matei Marian din 25.04.2016, 03.05.2016 și 20.10.2017; Matei Maria din 22.04.2016 și 02.03.2018).

Ca urmare a tuturor transferurilor realizate de S.C. Reciplia S.R.L., prin reprezentanții săi legali/convenționali, cu privire la imobilele dobândite prin contractul nr. 3512/15.10.2007, în proprietatea acesteia a mai rămas doar suprafața totală de 246.375 m.p. din terenurile retrocedate situate în Pădurea Snagov, divizată în mai multe loturi, de 67.393 m.p., 110.682 m.p. și 68.300 m.p.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe ar fi trebuit să primească, conform contractului încheiat în data de 01.11.2006 cu S.C. Reciplia S.R.L., un procent de 50% din prețul de vânzare al terenului forestier situat în Pădurea Snagov, acesta nu a primit nimic, împrejurare ce a constituit şi motivul disensiunilor apărute între el şi ceilalți acuzați din prezenta cauză.

*****

1.2. Prioritar verificării corespondenței dintre împrejurările faptice reținute și tiparul normei de incriminare a abuzului în serviciu, prin raportare atât la criticile formulate de Ministerul Public și de partea civilă Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, cât și la aspectele stabilite prin hotărârea atacată, Înalta Curte subliniază, în acord cu susținerile apelanților și contrar aprecierilor făcute de judecătorul fondului, că, în conformitate cu dispozițiile art. 371 C.pr.pen., potrivit cărora judecata se mărginește la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare, instanța este ținută să analizeze și să se pronunțe exclusiv cu privire la faptele imputate persoanelor trimise în judecată, orice analiză comparativă între situația juridică a acestora și cea a altor persoane care nu au fost deferite instanței excedând limitelor judecății, astfel cum sunt configurate prin textul de lege anterior menționat.

Într-adevăr, așa cum a reținut și curtea de apel, deși numiții Ghiba Ruxandra, Zoltan Bege Nagy, Băncilă Florian, Burlacu Victor și Cismaru Nicolae au fost membri ai Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor şi au votat în ședința din data de 07.07.2006 în favoarea adoptării hotărârii nr. 1156/2006, procurorul nu a dispus trimiterea lor în judecată pentru comiterea infracțiunii de abuz în serviciu, dând, ulterior, față de ei, prin ordonanța nr. 82/P/2016 din 31.07.2018 a D.N.A., Serviciul Teritorial Brașov, o soluție de clasare întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. b teza a II-a C.pr.pen., însă această soluție de netrimitere în judecată nu produce vreo consecință asupra situației juridice a inculpaților Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, neputând conduce prin ea însăși, în lipsa altor elemente care să demonstreze netemeinicia acuzațiilor formulate împotriva lor prin rechizitoriu, la concluzia nevinovăției acestora, având în vedere particularitățile cauzei generate de împrejurările diferite în care fiecare dintre respectivele persoane a acționat.

Tot cu titlu preliminar, Înalta Curte notează că, deși Parchetul a făcut, pe larg, trimitere, în cuprinsul motivelor de apel, la aspectele reținute de prima instanța în legătură cu circumstanțele în care a fost adoptată hotărârea nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, formulând critici în acest sens, respectivele împrejurări nu fac obiectul judecății, dispunându-se prin rechizitoriu, în privința lor, clasarea cauzei sub aspectul infracțiunii de abuz în serviciu, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f C.pr.pen. (intervenirea prescripției răspunderii penale), astfel încât motivele de nelegalitate și netemeinicie invocate de procuror sub acest aspect vor fi analizate numai în măsura în care respectiva hotărâre a stat la baza emiterii de către inculpați a altor acte administrative sau vizează chestiuni comune cu cele ce privesc adoptarea de către aceeași comisie a hotărârii nr. 1156/07.07.2006, înlocuită, apoi, cu hotărârea nr. 661/02.03.2007, pentru care inculpații au fost trimiși în judecată.

Deopotrivă, având în vedere criticile invocate, în concret, de Ministerul Public și de partea civilă R.N.P. - Romsilva cu privire la soluția de achitare dispusă de prima instanță față de inculpații funcționari publici implicați în soluționarea cererii de retrocedare a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, Înalta Curte reține că, prin unificarea într-un singur conținut de infracțiune a faptelor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și abuz în serviciu contra intereselor publice, prevăzute de art. 246 și art. 248 C.pen. (1969), legiuitorul a incriminat în art. 297 alin. 1 C.pen., preluând, în linii generale, cuprinsul normelor corespondente din codificarea penală anterioară, fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice.

Totodată, în noua reglementare, a fost menținută și forma specială a infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, text care a fost, însă, modificat prin art. 79 pct. 9 din Legea nr. 187/2012, sub aspectul urmării imediate a infracțiunii, în sensul introducerii cerinței ca folosul obținut pentru sine sau pentru altul de funcționarul public să aibă un caracter necuvenit.

Prin deciziile Curții Constituționale nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517/08.07.2016 și, respectiv nr. 504/30.06.2017, conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu - atât în varianta tip, prevăzută de art. 246 C.pen. (1969), art. 248 C.pen. (1969) și art. 297 alin. 1 C.pen., cât și în forma specială, reglementată de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, care face trimitere și se raportează la normele de incriminare din Codul penal - a fost reconfigurat sub aspectul elementului material al laturii obiective, statuându-se că prin sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*” din cuprinsul dispozițiilor legale menționate se înțelege „*îndeplinește prin încălcarea legii*”.

Astfel, instanța de contencios constituțional a restrâns în mod substanțial câmpul de aplicare a normelor ce incriminează abuzul în serviciu, stabilind, în considerentele deciziei nr. 405/15.06.2016 - pe care le-a aplicat, ulterior, și cu prilejul verificării constituționalității prevederilor art. 248 C.pen. anterior (decizia

nr. 392/06.06.2017, paragr. 31-38) - că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară, respectiv legi, ordonanțe și ordonanțe de urgență ale Guvernului, fiind, astfel, excluse din sfera actelor abuzive, în înțelesul legii penale, acele comportamente ale funcționarului public care sunt interzise prin acte infralegale sau acte interne ale angajatorului. În acest sens, Curtea a arătat că, în materie penală, principiul legalității incriminării, „*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*", impune ca numai legiuitorul primar (respectiv Parlamentul, prin adoptarea legii, în temeiul art. 73 alin. 1 din Constituție, sau Guvernul, prin emiterea ordonanțelor sau ordonanțelor de urgență, în baza delegării legislative prevăzute de art. 115 din Constituție) să poată stabili conduita pe care destinatarii legii sunt obligați să o respecte, în caz contrar aceștia supunându-se sancțiunii penale, astfel încât sintagma „*îndeplinește în mod defectuos*" nu poate fi interpretată decât în sensul că îndeplinirea atribuției de serviciu se realizează „*prin încălcarea legii*" (paragr. 65).

Așadar, orice acuzație având ca obiect o faptă, despre care se pretinde că a nesocotit îndatoririle de serviciu, va putea angaja răspunderea penală a subiectului activ numai dacă nerespectarea respectivelor atribuții a avut loc prin încălcarea legii, în accepțiunea stabilită de Curtea Constituțională în cuprinsul deciziilor nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017, fiind exterioare normativului penal substanțial regăsit în art. 246 C.pen. (1969), art. 248 C.pen. (1969), art. 297 alin. 1 C.pen. și, implicit, în art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, acele încălcări de către funcționar ale dispozițiilor altor acte decât cele normative cu putere de lege, cum ar fi cele cuprinse în hotărâri ale Guvernului, ordine de ministru, hotărâri ale autorităților publice centrale sau locale, regulamente de funcționare sau organizare internă ale entităților publice sau private, hotărâri ale organelor de deliberare și decizie (adunarea generală a acționarilor/asociaților) sau ale celor de supraveghere și control (consiliul de administrație) din cadrul companiilor, societăților comerciale sau altor organizații, coduri etice sau deontologice, fișe ale postului ori contracte de muncă.

Într-adevăr, dată fiind imposibilitatea obiectivă, din punct de vedere al tehnicii legislative, de a configura în mod amănunțit prin legislația primară obligațiile/îndatoririle de serviciu ce revin diverselor categorii de funcționari publici care își desfășoară activitatea în anumite domenii specifice ale autorităților/ entităților/instituțiilor publice, precum și consecințele nerespectării acestora, legislația primară poate fi detaliată prin intermediul adoptării unor acte de reglementare secundară, însă, așa cum a reținut și instanța de contencios constituțional în considerentele deciziei nr. 405/15.06.2016 (paragr. 60 și 64), aceste acte normative date în executarea legilor și ordonanțelor Guvernului se emit doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă, conform prevederilor art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. De altfel, este frecvent utilizată în elaborarea legislației metoda prevederii în chiar cuprinsul legii, a ordonanței sau, după caz, a ordonanței de urgență a Guvernului a unui text care instituie obligația adoptării, subsecvente, a unui act normativ de reglementare secundară (de regulă, a unei hotărâri de Guvern,

care, potrivit art. 108 alin. 2 din Constituție, este emisă pentru organizarea executării legilor), prin care să se detalieze/explice dispozițiile din legislația primară, inclusiv sub aspectul conduitei pe care destinatarul legii este obligat să o respecte și a consecințelor ce intervin în situația neadoptării ei. Așadar, în aprecierea îndeplinirii cerinței esențiale atașată elementului material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu, astfel cum a fost reconfigurată prin cele două decizii ale Curții Constituționale, analiza efectuată poate viza dispoziții din legislația secundară numai în măsura în care acestea preiau, detaliază sau explicitează obligații prevăzute expres și neechivoc în legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență ale Guvernului, nefiind permisă raportarea la atribuții sau îndatoriri de serviciu stipulate în sarcina funcționarilor publici doar în acte de reglementare secundară (inclusiv în hotărâri de Guvern) sau prevăzute în detaliu în cuprinsul unor asemenea acte, deși norma de drept primar este neclară, ambiguă sau are o aplicabilitate extrem de generală. De asemenea, defectuozitatea în îndeplinirea unui act, ca element de tipicitate al infracțiunii de abuz în serviciu, poate fi evaluată prin raportare la nerespectarea de către subiectul activ a unor prevederi din legislația secundară doar în situația în care acestea transpun ca atare dispoziții exprese din legi, ordonanțe sau ordonanțe de urgență ale Guvernului, nu și în cazul în care îndeplinirea atribuțiilor de serviciu se realizează prin încălcarea unor asemenea prevederi care modifică ori chiar contravin actelor normative de reglementare primară.

Având ca punct de plecare aceste considerații teoretice, Înalta Curte constată că acuzațiile aduse prin actul de sesizare inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Chiriac Theodor vizează, în esență, soluționarea, cu încălcarea dispozițiilor legale și beneficiind de ajutorul inculpaților Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe, a cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulată de cel din urmă, prin mandatar, la data de 06.09.2005 (reiterată în 01.11.2005) și restituirea în natură a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, cu consecința prejudicierii Statului Român și a obținerii de către inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat a unui folos patrimonial necuvenit.

Dispozițiile a căror nerespectare a fost imputată inculpaților prin rechizitoriu (Legea nr. 1/2000, Legea nr. 247/2005, H.G. nr. 890/2005) au fost precizate sau, după caz, indicate (în ceea ce-l privește pe inculpatul Chiriac Theodor), în etapa camerei preliminare, prin adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 a Direcției Naționale Anticorupție, Serviciul Teritorial Brașov (filele 101-105 vol. 4 ds. 345/64/2016/a1), astfel încât aceștia au avut posibilitatea reală de a cunoaște într-o manieră clară și completă acuzațiile ce le-au fost aduse și circumstanțele ce le caracterizează pentru a beneficia de un proces echitabil și a putea să aducă, în cursul cercetării judecătorești, toate argumentele considerate relevante pentru dovedirea nevinovăției lor, dreptul la apărare fiind pe deplin respectat.

Sub acest aspect, nu trebuie omis faptul că, în speță, rechizitoriul a fost întocmit în data de 17.05.2016, deci anterior adoptării și publicării în Monitorul

Oficial al României a Deciziei nr. 405/15.06.2016 a Curții Constituționale, astfel încât, în mod obiectiv, la redactarea lui, nu puteau fi avute în vedere toate exigențele subliniate de instanța de contencios constituțional în paragrafele 64-65 ale hotărârii sale, dar și că precizarea cu privire la dispozițiile legale ce se apreciază că au fost încălcate de funcționarii publici, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, s-a realizat până la epuizarea momentului instituit de lege, în condițiile în care limitele și obiectul judecății stabilite prin actul de sesizare a instanței sunt supuse controlului de legalitate în faza camerei preliminare, când judecătorul hotărăște cu autoritate de lucru judecat asupra regularității rechizitoriului.

În consecință, pretinsa îndeplinire necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu imputată de parchet inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe va fi examinată atât prin prisma încălcării dispozițiilor din legislația primară menționate în adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 a D.N.A. (respectiv a prevederilor art. 3 alin. 2, art. 6 alin. 1 și art. 25 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, astfel cum a fost modificată prin art. 1 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, și a celor ale art. IV din Titlul VI al celui din urmă act normativ), cât și a nerespectării celorlalte reglementări din actele infralegale invocate (art. 2 alin. 1 lit. a și c, art. 5 lit. a, b, c, d și h, art. 7 alin. 1, art. 8 alin. 2, art. 11 alin. 1, 2 și 3 și art. 79 alin. 1 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin H.G. nr. 890/2005 - în cazul inculpaților Mușat Apostol și Dima Niculae; art. 4 alin. 1 lit. a, b și d, art. 6 lit. c, e și f, art. 11 alin. 1, 2 și 3 și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 - în cazul inculpaților Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Delcea Valentin), în măsura în care preiau/transpun, detaliază sau explicitează normele de drept primar cuprinse în Legea nr. 1/2000, dar și în Legea nr. 18/1991, din moment ce prima cuprinde, în mare parte, dispoziții pentru punerea în aplicare efectivă a prevederilor celei din urmă.

De asemenea, în privința inculpatului Chiriac Theodor, examenul instanței se va realiza prin raportare la prevederile art. 10, art. 11, art. 16 și art. 54 din Legea nr. 26/1996, art. 11 alin. 1 și 2 din Legea nr. 213/1998, art. 6 lit. A, prima liniuță și art. 9 alin. 1 și 2 din H.G. nr. 1105/2003, indicate de parchet în cuprinsul aceleiași adrese.

Sub același aspect, se impune a se menționa și faptul că analiza efectuată de Înalta Curte se va raporta la dispozițiile legale în vigoare la data faptelor imputate inculpaților, conform principiului de drept *tempus regit actum*, și va avea în vedere înscrisurile doveditoare în ființă la acel moment, căci la acestea trebuiau să se raporteze și inculpații, indiferent de calitatea lor (funcționari publici sau persoane particulare) și de forma de participație penală ce li s-a reținut în sarcină (autorat sau complicitate).

Ca urmare, pornind de la aceste considerații și având în vedere precizările făcute de Ministerul Public prin adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016, Înalta Curte arată că, așa cum rezultă din chiar titlul ei, Legea nr. 1/2000, ale cărei

dispoziții se susține că ar fi fost încălcate de inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe cu ocazia exercitării atribuțiilor de serviciu, reprezintă, în esență, o lege pentru punerea în aplicare a legilor fondului funciar nr. 18/1991 și nr. 167/1997, de prevederile acesteia beneficiind persoanele fizice și persoanele juridice care au formulat cereri de reconstituire a dreptului de proprietate pentru terenurile agricole și *forestiere*, în termenul legal (art. 1).

De altfel, acest aspect rezultă și din conținutul art. 25 alin. 1 al actului normativ, care stabilește că „reconstituirea dreptului de proprietate și punerea în posesie a titularilor, *în cazul terenurilor forestiere*, precum și eliberarea titlurilor de proprietate se fac de comisiile locale și, respectiv, comisiile județene, în condițiile și cu procedura stabilite de Legea fondului funciar nr. 18/1991, cu modificările și completările ulterioare, de Legea nr. 167/1997, de Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor", aprobat prin H.G. nr. 890/2005, „și conform prezentei legi".

În concordanță cu aceste dispoziții, art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 stipulează că, la stabilirea, prin reconstituire, a dreptului de proprietate asupra *terenurilor forestiere*, în conformitate cu prevederile acestui act normativ, „comisiile comunale, orășenești, municipale și comisiile județene, constituite potrivit legii, vor verifica în mod riguros existența actelor doveditoare prevăzute la art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, precum și pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestor acte, ținându-se seama și de dispozițiile art. 11 alin. 1 și 2 din aceeași lege".

Îndatorirea studierii și analizării în mod punctual, cu scrupulozitate și seriozitate, a înscrisurilor atașate cererii de retrocedare, sub toate aspectele stabilite de norma primară (existență, pertinență, verosimilitate, autenticitate și concludență), este prevăzută și de legislația secundară, respectiv de Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, care, reglementând atribuțiile ce revin comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, constituite în temeiul art. 12 din Legea nr. 18/1991, stabilește că cele comunale, orășenești și municipale „verifică în mod riguros îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și la art. 6 din Legea nr. 1/2000, cu modificările ulterioare, solicitând în acest scop toate relațiile și datele necesare" (art. 5 lit. b), în timp ce comisiile județene „verifică legalitatea propunerilor înaintate de comisiile comunale, orășenești și municipale, în special existența actelor doveditoare, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestora" (art. 6 lit. c). În același sens, art. 79 alin. 1 din Regulament menționează că, „în toate cazurile prevăzute de Legea nr. 1/2000, cu modificările și completările ulterioare, comisiile comunale, orășenești sau municipale și cele județene vor verifica existența cererilor și actele doveditoare prevăzute la art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența acestor acte".

În plus, comisiile comunale, orășenești și municipale (din compunerea cărora fac parte și primarul localității, în calitate de președinte, precum și secretarul unității administrativ-teritoriale, conform art. 2 alin. 1 lit. a și c) mai au ca atribuții principale, printre altele, preluarea și analizarea cererilor depuse în conformitate cu prevederile legii, pentru reconstituirea drepturilor de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, cu excepția celor formulate de comune, orașe sau municipii (art. 5 lit. a); stabilirea mărimii și amplasamentului suprafeței de teren, pentru care se reconstituie dreptul de proprietate sau care se atribuie potrivit legii, propunerea altor amplasamente și consemnarea în scris a acceptului fostului proprietar sau al moștenitorilor acestuia pentru punerea în posesie pe un alt amplasament când vechiul amplasament este atribuit în mod legal altor persoane (art. 5 lit. c); completarea, în urma verificărilor efectuate, a anexelor la regulament cu persoanele fizice și juridice îndreptățite (art. 5 lit. d), în cazul cererilor pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, formulate în condițiile art. 24 din Legea nr. 1/2000, fiind întocmită anexa 37, potrivit art. 61 alin. 3 din același regulament; înaintarea și prezentarea spre aprobare și validare comisiei județene a situațiilor definitive, împreună cu documentația necesară, precum și a divergențelor produse și consemnate la nivelul acestor comisii (art. 5 lit. h).

Deopotrivă, potrivit aceluiași Regulament, comisiile județene (din care fac parte și prefectul, subprefectul și directorul direcției de contencios administrativ și controlul legalității, conform art. 4 alin. 1 lit. a, b și d,), printre alte atribuții ce le revin, validează sau invalidează propunerile comisiilor comunale, orășenești și municipale, împreună cu proiectele de delimitare și parcelare (art. 6 lit. e) și emit titlurile de proprietate pentru cererile validate (art. 6 lit. f).

Așa cum s-a arătat anterior, înființarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor s-a realizat în conformitate cu prevederile art. 12 din Legea nr. 18/1991, acestea fiind organizate, prin ordin al prefectului, în fiecare comună, oraș sau municipiu (alin. 1) și funcționând sub îndrumarea unei comisii județene, condusă de prefect (2). Același text de lege a prevăzut reglementarea, prin hotărâre a Guvernului, a procedurii de constituire a comisiilor, a modalității de desfășurare a activității acestora și a atribuțiilor ce le revin (alin. 3), la data faptelor imputate inculpaților fiind în vigoare H.G. nr. 890/2005, care a aprobat Regulamentul prin care au fost stabilite aceste aspecte și care, în art. 2, prevedea, în sarcina comisiilor, obligația de a urmări și de a lua măsurile necesare pentru respectarea și aplicarea întocmai a respectivului regulament, dar și a prevederilor Legilor nr. 1/2000 și nr. 18/1991.

Cu privire la natura, felul și forma actelor doveditoare ce trebuie anexate cererii de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere și a căror existență, pertinență, verosimilitate, autenticitate și concludență se impune, în mod obligatoriu, a fi verificate cu rigurozitate de către membrii comisiilor comunale, orășenești, municipale și județene, art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, la care face trimitere atât art. 45 din același act normativ, cât și art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, stabilește că acestea constau în: copie xerox de pe titlul de proprietate care s-a emis sau, după caz, de pe procesul verbal ori de pe fișa de

punere în posesie (lit. a); copie xerox de pe documentele ce dovedesc dreptul de proprietate pentru suprafețele de teren solicitate în plus (lit. b); o declarație în care se va consemna, pe propria răspundere, suprafața totală de teren atribuită în proprietate, prin reconstituire sau constituire, de familie, potrivit legii, chiar dacă aceasta s-a făcut în mai multe localități sau de la mai mulți autori (lit. c). În situația în care nu au fost atașate cererii de retrocedare înscrisurile la care face referire norma legală, iar solicitantul, deși a fost informat de către comisia locală (prin intermediul președintelui sau secretarului) cu privire la necesitatea depunerii lor, nu le-a prezentat, fără a invoca o justificare valabilă, în privința acestuia operează sancțiunea decăderii din dreptul de a cere reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului, astfel cum se prevede în art. 9 alin. 8 teza a II-a din Legea nr. 18/1991.

Detaliind dispozițiile art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, dar și pe cele ale art. 9 alin. 3 și 4 din același act normativ (referitoare la locul și modul în care se depune cererea de reconstituire și la conținutul său), art. 11 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 prevede că „stabilirea dreptului de proprietate se face numai la cerere, formulată de fiecare persoană îndreptățită, personal sau prin mandatar" (alin. 1); că „în cerere se vor menționa următoarele date și elemente: numele și prenumele solicitantului și ale părinților, gradul de rudenie, suprafața de teren la care se socotește îndreptățit, precum și orice alte date necesare pentru stabilirea dreptului de proprietate potrivit legii" (alin. 2); că, „la cerere se vor anexa: acte de proprietate, certificat de moștenitor, hotărâre judecătorească, dacă există", iar, „în toate cazurile, certificat de naștere, certificat de deces al autorului, în cazul moștenitorilor, precum și orice acte din care să rezulte dreptul de proprietate asupra terenului solicitat" (alin. 3), dar și declarația prevăzută de art. 10 alin. 2 din Legea nr. 18/1991 (alin. 4). Totodată, art. 11 stabilește că „în cazul în care cererea se depune personal, solicitantul va prezenta actele doveditoare în original și câte o copie xerox, semnată pentru conformitate, rămânând la comisie numai copiile acestora" (alin. 6), iar, în situația în care „cererea se transmite prin poștă, la aceasta se vor anexa copii xerox semnate pentru conformitate pe propria răspundere de către solicitant" (alin. 7).

Astfel, sintetizând, în toate situațiile ce intră sub incidența Legilor nr. 1/2000 și nr. 18/1991, deci și în cazul în care se solicită reconstituirea dreptului de proprietate asupra *terenurilor forestiere*, pentru diferența dintre suprafața primită prin aplicarea legilor fondului funciar și cea avută în proprietate (art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000), cererea adresată comisiilor locale trebuie să fie însoțită de următoarele înscrisuri: titlul de proprietate care s-a emis sau, după caz, procesul verbal ori fișa de punere în posesie, în copie xerox semnată pentru conformitate de către solicitant; documentele ce dovedesc dreptul de proprietate pentru suprafața de teren solicitată în plus, în copii xerox semnate pentru conformitate de către solicitant, categorie în care se includ, pe lângă actele obișnuite de dovedire a proprietății, orice alte înscrisuri din care rezultă dreptul de proprietate care a aparținut foștilor proprietari; o declarație în care se va consemna, pe propria răspundere, suprafața totală de teren atribuită în proprietate, prin reconstituire sau constituire, de familie, potrivit legii, chiar dacă aceasta s-a făcut în mai multe

localități sau de la mai mulți autori; acte care dovedesc calitatea de moștenitor, în copii xerox semnate pentru conformitate de către solicitant, cum ar fi: certificat de moștenitor, certificat de naștere, certificat de deces al autorului, hotărâre judecătorească etc.; declarația prevăzută de art. 10 alin. 2 din Legea nr. 18/1991.

Rezultă, așadar, că actele doveditoare anexate cererii de reconstituire a dreptului de proprietate asupra *terenurilor forestiere*, astfel cum sunt prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991 și detaliate de art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, trebuie verificate în mod atent, punctual, cu scrupulozitate și seriozitate, atât sub aspectul existenței (inclusiv a formei în care au fost depuse), cât și al pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței lor de către membrii comisiilor comunale, orășenești, municipale și județene învestite cu soluționarea cererilor de retrocedare, conform obligației instituite în sarcina acestora prin art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 raportat la art. 5 lit. b, art. 6 lit. c și art. 79 alin. 1 din Regulament, astfel încât să se constate, dincolo de orice dubiu rezonabil, că titularul cererii este persoană îndreptățită la restituire și că imobilul revendicat a aparținut în proprietate acestuia sau antecesorilor săi la data trecerii lui în proprietatea statului prin efectul unor acte normative speciale sau, dimpotrivă, că nu sunt îndeplinite aceste condiții și, ca atare, stabilirea dreptului de proprietate, prin reconstituire, nu poate opera.

Cu alte cuvinte, concluzia cu privire la temeinicia sau, după caz, la netemeinicia unei cereri de retrocedare nu se poate fundamenta pe o verificare formală, superficială, a actelor anexate acesteia sau depuse, ulterior, în dovedirea ei, membrii comisiilor locale și, respectiv, județene având obligația legală de a examina în mod temeinic, riguros, toate înscrisurile aflate la dosarul administrativ pentru a se asigura că realitatea lor nu poate fi tăgăduită ori pusă la îndoială și că au fost întocmite cu respectarea tuturor formelor legale (autenticitatea), că, prin conținutul lor și aspectele pe care le atestă, se bucură de credibilitate/plauzibilitate (verosimilitatea), că sunt relevante sub aspectul împrejurărilor ce trebuie dovedite (pertinența) și că prezintă aptitudinea de a contribui la aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei (concludența), în sensul că furnizează informații convingătoare, lămuritoare, pentru a stabili existența/inexistența calității solicitantului de persoană îndreptățită la restituire, atât din perspectiva dreptului de proprietate al acestuia sau al predecesorilor săi asupra terenului revendicat la data trecerii lui în proprietatea statului, cât și sub aspectul calității sale de moștenitor legal sau testamentar al celor din urmă.

Sub aspectul împrejurărilor ce trebuie dovedite cu documentele anexate cererii de retrocedare, Înalta Curte constată, în baza interpretării coroborate a prevederilor art. 1 și art. 24 din Legea nr. 1/2000, că, în accepțiunea acestui act normativ, persoanele îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate asupra *terenurilor forestiere*, pentru diferența dintre suprafața primită prin aplicarea legilor fondului funciar și cea avută în proprietate (ce constituie, de altfel, limita maximă a suprafeței de teren ce poate fi retrocedată), sunt foștii proprietari, persoane fizice/juridice, sau moștenitorii acestora, pe numele cărora se întocmesc, ulterior, și titlurile de proprietate, în condițiile art. 24 alin. 3 din același act normativ.

De altfel, aceleași categorii de beneficiari ai dreptului la retrocedare sunt stabilite și în cuprinsul art. 45 alin. 1 din Legea nr. 18/1991, potrivit căruia „persoanele fizice sau, după caz, moștenitorii acestora, ale căror *terenuri cu vegetație forestieră, păduri,* zăvoaie, tufărișuri, pășuni și fânețe au trecut în proprietatea statului prin efectul unor acte normative speciale, pot cere reconstituirea dreptului de proprietate (…)", caz în care formularea cererii trebuie făcută, potrivit alin. 3 al aceluiași articol „în termenul, cu procedura și în condițiile prevăzute la art. 9 alin. 3-9".

În același sens sunt și dispozițiile art. 26 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, care menționează că „*terenurile cu vegetație forestieră* (…) care au aparținut persoanelor fizice se restituie, la cerere, foștilor proprietari sau moștenitorilor acestuia, într-o suprafață egală cu cea trecută în proprietatea statului".

Calitatea de persoană îndreptățită la retrocedare este strâns legată de dovedirea dreptului de proprietate al solicitantului sau al autorului său cu privire la terenul forestier revendicat, drept care trebuie să fi existat la momentul preluării bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, căci, în cazul în care înscrisurile atașate cererii nu prezintă aptitudinea de a proba acest din urmă aspect (și nu s-au solicitat, în scris, alte probe), nici titularul ei nu poate fi considerat persoană îndrituită la reconstituirea dreptului de proprietate asupra imobilului respectiv. În plus, în situația în care cererea este formulată de succesorul fostului proprietar, solicitantul, pentru a fi considerat persoană îndreptățită, trebuie să dovedească, pe lângă existența dreptului de proprietate al autorului invocat, asupra terenului, la data naționalizării, și calitatea sa de moștenitor al acestuia, în înțelesul dat respectivei noțiuni de Legea nr. 1/2000, ale cărei dispoziții se completează ce cele ale Legii nr. 18/1991. Or, în conformitate cu prevederile art. 13 din acest din urmă act normativ, coroborate cu cele ale art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, aplicabile și în ipoteza reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, prevăzută de art. 45 din Legea nr. 18/1991 și art. 24 din Legea nr. 1/2000, calitatea de moștenitor se stabilește pe baza certificatului de moștenitor sau a hotărârii judecătorești definitive și a actelor de stare civilă ori, în lipsa acestora, prin orice probe din care rezultă acceptarea moștenirii. Așa cum s-a arătat în literatura juridică, întrucât textul de lege nu distinge, acesta are în vedere atât moștenitorii legali, cât și pe cei testamentari, aplicându-se, în baza aceluiași raționament, indiferent dacă moștenitorii care au solicitat reconstituirea dreptului de proprietate au venit la moștenire în nume personal, prin reprezentare succesorală sau prin retransmitere.

În ceea ce privește dovada actelor juridice, sarcină ce îi incumbă persoanei care a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate, în doctrina de specialitate, dar și în jurisprudența instanțelor naționale s-a arătat că aceasta este guvernată de legea în vigoare la momentul încheierii respectivelor acte juridice, cu excepția situației când forma lor a fost impusă ad probaționem și legea nouă ușurează dovada, permițând noi mijloace de probă, caz în care se aplică aceasta din urmă.

1.2.a) În speță, astfel cum rezultă din situația de fapt reținută în urma coroborării întregului material probator administrat, inculpatul Al României Paul

Philippe, prin mandatar, a formulat, la data de 06.09.2005, în nume propriu, o cerere de restituire în natură sau prin echivalent a terenului de 46 ha situat în localitatea Ghermănești, comuna Snagov, făcând trimitere, în acest sens, la notificarea anterioară, înregistrată sub nr. 3476 din 03.12.2003, care vizase doar suprafața de 10 ha, așa cum prevedea legea specială în vigoare la acel moment.

În drept, a fost invocată Legea nr. 247/2005 care, prin art. 3 din Titlul VI, a prelungit termenul de depunere a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate pentru diferențele de suprafață ce puteau fi restituite conform Legii nr. 1/2000, astfel cum a fost modificată prin actul normativ menționat, până la data de 30.11.2005 inclusiv.

Cererea nu cuprinde nicio referire la calitatea în care inculpatul a formulat-o, însă, făcându-se trimitere la notificarea nr. 3476 din 03.12.2003, reiese că a fost avută în vedere aceeași justificare invocată anterior, respectiv cumpărarea de către acesta, în baza contractului autentificat sub nr. 1498 din 02.08.2001, a drepturilor succesorale ale numitei Urdărianu Monique, legatara universală a Elenei Lupescu, la rândul său, soția supraviețuitoare și moștenitoarea fostului rege Carol al II-lea, căruia i-ar fi aparținut imobilul solicitat, ca urmare a donației făcute de Primăria Municipiului București prin procesul verbal nr. 21486/4932A/1932. În același sens pledează și faptul că procura autentificată sub nr. 2399/01.09.2005, în baza căreia martorul Dumitrescu Mircea a depus cererea de retrocedare, a fost dată de inculpat „în calitate de dobânditor al drepturilor succesorale aparținând defunctei Elena Lupescu", mandatarul fiind împuternicit să îl reprezinte pe acesta la autoritățile competente (printre care și Primăria Snagov) în vederea redobândirii pe cale administrativă a mai multor bunuri, între care se regăsește și terenul în suprafață de 46 ha situat în comuna Snagov.

Deși, la data de 01.11.2005, a fost formulată și depusă la Primăria Snagov, de către același mandatar, în numele lui Al României Paul Philippe, o altă cerere în care s-a făcut referire la cea anterioară, din 06.09.2005, nici în conținutul acesteia nu a fost menționată calitatea în care inculpatul a inițiat respectivele demersuri de reconstituire a dreptului de proprietate, singura precizare suplimentară vizând identificarea bunului imobil a cărui restituire se solicită, respectiv terenul în suprafață de 47 ha situat în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului".

Abia ulterior, printr-un memoriu întocmit prin mandatar S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de Păvăloiu Nela, inculpatul Al României Paul Philippe a justificat calitatea sa de persoană îndreptățită la retrocedare prin prisma dreptului de proprietate ce a aparținut regelui Carol al II-lea, arătând că descendența după acesta a tatălui său, Carol Mircea Grigore, precum și dreptul celui din urmă la moștenire au fost recunoscute prin hotărârea definitivă și executorie a Tribunalului din Lisabona din 06.02.1955. Referitor la bunul revendicat, s-a menționat, în esență, că aceasta a intrat în proprietatea regelui Carol al II-lea prin procesul verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București, fiind, ulterior, preluat de Statul Român ca efect al aplicării art. II din Decretul nr. 38 din 27.05.1948.

Astfel cum rezultă din dosarul administrativ înaintat de Primăria Snagov (filele 210-403 vol. 15 d.u.p., 281-453 vol. 16 d.u.p.), deși, inițial, cererea adresată respectivei instituții nu a fost însoțită de niciun document, ulterior, în dovedirea

acesteia, s-au depus, în copie xerox: traducerile în limba română a testamentului și actului de deces al Elenei Lupescu, a certificatului de căsătorie dintre aceasta și Carol al II-lea, a declarației privind deschiderea procesului de stabilire a taxei succesorale, ca urmare a decesului fostului rege în 09.04.1943, şi a anexei la aceasta constând în darea de seamă asupra bunurilor supuse partajului; certificatul de naștere, cartea de identitate și pașaportul inculpatului Al României Paul Philippe; procesul verbal nr. 21486/4932A din 22.06.1932 al Consiliului comunal general al Municipiului București; procesul verbal din 23.11.1940 privind punerea în posesie ca administrator sechestru a domnului M. Rîmniceanu asupra proprietăților imobiliare care, sub orice titlu, au aparținut fostului rege Carol al II-lea sau Casei Regale; procesul verbal din 25.08.1941 privind punerea în posesie ca administrator sechestru, în locul domnului M. Rîmniceanu, al cărui mandat înceta, a numitului Fl. Marinescu; sentințele civile nr. 1872 din 26.06.2003 și nr. 1496 din 16.05.2005 ale Judecătoriei Buftea, pronunțate în dosarele nr. 3387/2003 și, respectiv, nr. 378/2005, iar, în copie legalizată: contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001 și certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002 de pe urma Elenei Lupescu.

Prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, în calitate de președinte și, respectiv, de secretar al Comisiei comunale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, au solicitat mandatarului de la acea dată al inculpatului Al României Paul Philippe să transmită actul - legea prin care regele Carol al II-lea a primit cu titlu de donație Pădurea Snagov, considerând că acesta este necesar pentru soluționarea cererilor înregistrate sub nr. 11923/06.09.2005 și nr. 15056/01.11.2005, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 1/2000.

La rândul său, Direcția Silvică București, Ocolul Silvic Snagov, a transmis, prin adresa nr. 871/23.02.2006, semnată de martorul Berceanu Daniel Marian, că cererea de retrocedare nu îndeplinește condițiile legale, nefăcându-se dovada titlului de proprietate al regelui Carol al II-lea și a deposedării sale abuzive de către Statul Român.

Ulterior, însă, fără a verifica în mod riguros depunerea la dosarul administrativ a documentului solicitat prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, dar şi existența, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența celorlalte acte doveditoare prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, cu toate că le revenea o asemenea obligație potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, **inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae**, împreună cu alți patru membri ai Comisiei locale Snagov din care făceau parte, au întocmit, în data de 09.03.2006, procesul verbal înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006, prin care au constatat, în temeiul art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, că Al României Paul Philippe îndeplinește condițiile pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov, aprobând anexa 37 și dispunând înaintarea ei pentru validare comisiei județene. Totodată, în baza acestui proces verbal, în calitate de președinte și, respectiv, de secretar al Comisiei locale Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae au semnat, ulterior, în aceleași condiții,

anexa 37, prin care s-a recunoscut dreptul inculpatului Al României Paul Philippe asupra suprafeței de teren solicitate.

Cu toate că, la dosarul administrativ se regăsește, în copie xerox, procesul verbal din 23.11.1940 privind punerea în posesie a domnului M. Rîmniceanu, ca administrator sechestru, asupra proprietăților imobiliare ce au aparținut fostului rege Carol al II-lea sau Casei Regale, înscris ce poartă, pe verso, mențiunea olografă „document depus urmare adresei nr. 15056/14.12.2005; 19.12.2005" și o semnătură indescifrabilă, se constată că acestuia nu i-a fost atribuit un număr de înregistrare distinct la Primăria Snagov care să ateste o dată diferită la care să fi fost transmis, iar, în plus, are aplicate anumite însemnări, de asemenea olografe („să vedem dacă există lege"), cu privire chiar la aspectul ce trebuia lămurit prin emiterea adresei, împrejurări care, analizate în mod coroborat, conduc la concluzia certă că respectivul document nu a fost comunicat Comisiei locale Snagov ulterior zilei de 14.12.2005, ci, dimpotrivă, a fost depus anterior, împreună cu o parte din celelalte înscrisuri, mențiunile de pe spatele lui fiind efectuate tocmai pentru a da o aparență de legalitate procedurii de soluționare a cererii formulate de inculpatul Al României Paul Philippe (fila 351 vol. 16 d.u.p.).

Chiar dacă s-ar admite că acest act a fost transmis ca urmare a adresei nr. 15056 din 14.12.2005, membrii Comisiei locale Snagov și, în principal, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, care întocmiseră respectiva adresă, ar fi trebuit să observe, în urma unei analize temeinice și atente a conținutului său, că este lipsit de pertinență și concludență, din moment ce face o referire generală la legea întocmită în baza procesului verbal nr. 21486/4932A/1932 al Consiliului comunal general al Municipiului București, fără a indica numărul ei sau Monitorul Oficial în care a fost publicată, și în condițiile în care nu a fost însoțit efectiv, astfel cum se solicita în adresă, de documentul (legea) care proba dobândirea dreptului de proprietate asupra Pădurii Snagov de către regele Carol al II-lea.

Într-adevăr, așa cum rezultă din actele atașate la dosarul administrativ, prin procesul verbal nr. 21486/4932A din 22.06.1932, Consiliul comunal general al Municipiului București a aprobat propunerea primarului capitalei de a se dona regelui Carol al II-lea trupul „Fundul Sacului" din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, dar, pentru a opera efectul translativ de proprietate, s-a dispus „întocmirea cuvenitului proiect de lege pentru această donațiune" (filele 348-349 vol. 16 d.u.p.). De altfel, bunul imobil respectiv intrase în proprietatea Municipiului București, tot prin „cedare cu titlu gratuit" de către Ministerul de Agricultură și Domenii, ca efect al unui act normativ, respectiv a Legii nr. 716 bis pentru înfrumusețarea împrejurimilor Capitalei, publicată în Monitorul Oficial nr. 32 din 09.02.1931 (filele 67-68 vol. 16 d.u.p., 34-36 vol. 17 d.u.p.).

Or, în situația în care solicitantul nu a dovedit, prin înscrisurile depuse, existența legii prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier revendicat a fost transferat, cu titlu gratuit, în patrimoniul regelui Carol al II-lea și nici existența unui eventual act de donație perfectat cu respectarea cerințelor de formă prevăzute ad validitatem de art. 813 din Codul civil de la 1864, în vigoare la data faptelor, Comisia locală Snagov nu putea să constate îndeplinirea de către acesta a condițiilor pentru reconstituirea dreptului de proprietate cu privire la acel teren

decât în urma unei examinări sumare și superficiale a existenței documentelor la care se referă art. 9 alin. 5 lit. b din Legea nr. 18/1991 și art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, deci cu încălcarea obligației instituite de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din același regulament.

Într-adevăr, așa cum rezultă din probele administrate în cauză, prin Decretul-lege nr. 3767/1940, publicat în Monitorul Oficial nr. 266 din 12.11.1940, s-a dispus instituirea sechestrului asupra averii regelui Carol al II-lea, până la stabilirea definitivă a dreptului de proprietate cu privire la bunurile deținute de acesta (filele 40-42 vol. 17 d.u.p.), sens în care, ulterior, a fost emisă de Ministerul Justiției Deciziunea nr. 158384 din 13.11.1940, publicată în Monitorul Oficial nr. 268 din 14.11.1940, prin care a fost desemnat administratorul sechestru „al tuturor bunurilor imobiliare care, sub orice titlu, au aparținut sau aparțin fostului rege” (filele 38-39 vol. 17 d.u.p.). Așadar, prin efectul Decretului-lege nr. 3767/1940, au fost puse sub sechestru nu doar bunurile aflate în proprietatea regelui Carol al II-lea, ci și cele care se aflau în posesia sa, cum era și Pădurea Snagov, în cazul căreia nu fusese adoptată o lege și nici încheiat vreun act juridic pentru a opera transmisiunea dreptului de proprietate din patrimoniul Municipiului București în patrimoniul acestuia. Or, în atare condiții, cele două procese verbale de instituire a sechestrului, din 23.11.1940 și 25.08.1941, depuse de Al României Paul Philippe, prin mandatar, la dosarul administrativ, nu prezentau aptitudinea de a dovedi dreptul de proprietate al regelui Carol al II-lea asupra terenului cu vegetație forestieră, situat în Pădurea Snagov, a cărui retrocedare se solicita, chiar dacă în primul dintre acestea se făcea referire - fără a fi, însă, indicată în concret - la legea emisă în baza procesului verbal nr. 21486/4932A/1932, din moment ce respectiva lege nu a fost identificată și anexată cererii de reconstituire, după cum nu a fost atașat niciun alt înscris care să dovedească dobândirea în proprietate a bunului de către autorul invocat de solicitant, aspect ce ar fi fost lesne de observat de către președintele și secretarul Comisiei locale Snagov dacă ar fi analizat corespunzător, în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, actele de care inculpatul a înțeles să se folosească.

De altfel, contrar susținerilor judecătorului fondului, nici celelalte înscrisuri indicate de acesta în cuprinsul sentinței apelate (procesul verbal încheiat de o comisie constituită la Palatul Regal în datele de 27.09, 01, 04, 07, 11, 16 și 23.10.1940; lista de imobile urbane și rurale proprietatea fostului suveran; inventarul din 15.04.1941 cuprinzând averea imobiliară aparținând fostului suveran Carol al II-lea, care a fost pusă sub sechestru potrivit Decretului-lege nr. 3767/1940; nota informativă din 01.07.1946) nu dovedesc că terenul forestier în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, ar fi fost proprietatea regelui Carol al II-lea, ci doar realitatea, necontestată, că bunurile deținute de acesta, cu orice titlu, inclusiv imobilul în discuție, ulterior abdicării sale au fost puse sub sechestru, ca efect al Decretului-lege nr. 3767/1940, cu consecința pierderii dreptului de exercitare a oricăror prerogative asupra lor, situație care nu s-a schimbat până la instaurarea regimului comunist. Într-adevăr, și în cuprinsul inventarului din 15.04.1941, se face aceeași trimitere la „legea întocmită în baza procesului verbal

nr. 21486/4932A/1932", însă, dat fiind că o asemenea lege nu a fost adoptată, existența ei nefiind identificată nici de Serviciul Arhive Naționale Istorice Centrale (vol. 27 d.u.p.), nu s-a realizat nici transmisiunea dreptului de proprietate asupra suprafeței de 46,78 ha teren forestier în patrimoniul regelui Carol al II-lea, bunul aflându-se doar în posesia acestuia.

În plus, deși inculpatul Al României Paul Philippe s-a prevalat, în cuprinsul memoriilor depuse la dosarul administrativ, de faptul că bunul a cărui restituire a solicitat-o fusese trecut abuziv în proprietatea Statului Român prin Decretul nr. 38/1948, din conținutul acestuia rezultă cu evidență că Pădurea Snagov nu a făcut obiectul preluării de către stat prin acest act, lucru cu neputință de realizat din moment ce imobilul nu s-a aflat niciodată în proprietatea regelui Carol al II-lea. Sub acest aspect, nu poate fi reținută susținerea primei instanțe în sensul că Decretul nr. 38/1948, prin dispozițiile art. II, se referea generic la toate bunurile ce au aparținut fostei familii regale, în care se include și Pădurea Snagov, din moment ce, în Deciziunea Consiliului de Miniștri, dată în aplicarea acestuia (publicată în Monitorul Oficial, Partea 1B, nr. 140 din 19.06.1948), imobilele trecute în proprietatea statului au fost, pe larg, individualizate, iar între acestea nu se regăsește și terenul în discuție, a cărei retrocedare s-a solicitat de către Al României Paul Philippe (filele 142-150 vol. 27 d.u.p.).

Deși inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, în calitate de membri ai Comisiei locale Snagov, pentru a aprecia asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în vederea reconstituirii dreptului de proprietate, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, trebuiau să verifice dacă bunul revendicat a aparținut în proprietate autorului solicitantului la momentul preluării lui de către stat, examinare ce ar fi fost pe deplin posibilă, de vreme ce Decretul nr. 38/1948 fusese pus la dispoziția comisiei de Al României Paul Philippe în sprijinul altor notificări, fiind înaintat de Primăria Snagov și pentru prezentul dosar (filele 340-343, 355-356, 381-382 vol. 16 d.u.p.), dovadă că s-a aflat la dispoziția autorității administrative, aceștia nu au depus minime diligențe pentru stabilirea respectivei chestiuni, ce era, practic, de esența soluționării cererii de retrocedare, considerând, fără vreo analiză în acest sens în raport cu actele doveditoare depuse, care demonstrau contrariul, că imobilul s-a aflat în proprietatea fostului rege Carol al II-lea și că a fost trecut în mod abuziv în proprietatea Statului Român, acțiune ce se subsumează, deopotrivă, încălcării obligației instituite de art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, dar și de art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, aplicabile potrivit art. 25 alin. 1 din primul act normativ menționat.

Faptul că imobilul a cărui retrocedare s-a solicitat de către Al României Paul Philippe nu a constituit proprietatea regelui Carol al II-lea, aflându-se doar în posesia acestuia, și prin, urmare, nu a făcut obiectul Decretului nr. 38/1948, a fost confirmat și de Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care acesta a fost obligat să lase în deplină proprietate și posesie Statului Român mai multe bunuri, printre care și Trupul de pădure „Fundul sacului" din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, constatându-se, în esență, că deținerea de către fostul suveran a terenului respectiv s-a realizat fără niciun titlu. În concret, s-a reținut că „ (…) fostul Primar General

al Capitalei (…) a fost nevoit să cedeze în fapt 46,78 ha pădure la Snagov fostului Rege Carol al II-lea, pe care acesta le posedă în fapt, fără a se fi elaborat legea necesară în baza căreia Primăria să poată ceda acea pădure și fără a se fi întocmit un act pentru transmisiunea proprietății, existând numai o încuviințare a Consiliului Comunal de a se dona trupul de pădure zis Fundul sacului cu o suprafață de 46,78 ha". În consecință, având în vedere că nu a existat „o transmisiune a dreptului de proprietate asupra suprafeței de pădure în discuțiune", aspect recunoscut și prin memoriul-întâmpinare depus de mandatarul fostului rege Carol al II-lea, în care se arată, „în mod categoric, că nu s-au îndeplinit formele legale" pentru această transmisiune, s-a constatat că „deținerea ei de către fostul suveran este lipsită de un temei legal" și, în consecință, se impune readucerea acesteia în patrimoniul Statului Român (filele 70-102 vol. 17 d.u.p., 187-219 vol. 27 d.u.p.).

În plus, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae nu se puteau prevala nici de existența sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, prin care s-a constatat că Al României Paul Philippe este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha pădure, situată în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului", din moment ce, nefiind parte în procesul în care s-a pronunțat, într-o acțiune în constatare, respectiva hotărâre judecătorească, aceasta nu era obligatorie pentru Comisia locală Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, situație în care membrii săi trebuiau să analizeze temeinicia cererii de restituire prin raportare la toate documentele depuse de solicitant în procedura administrativă.

Cu alte cuvinte, în condițiile în care sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea nu se impunea prin forța sa obligatorie Comisiei comunale Snagov, din moment ce aceasta nu a fost parte în procedura judiciară în care a fost pronunțată, procedură specifică, de altfel, dreptului comun privind acțiunea în constatare, iar nu legilor speciale în materia retrocedării, membrilor săi, inculpați în cauză, le revenea obligația legală de a verifica, în mod riguros, toate înscrisurile depuse la dosarul administrativ pentru a stabili calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndrituită la restituirea terenului cu vegetație forestieră situat în pădurea Snagov, atât sub aspectul existenței titlului de proprietate al antecesorului indicat de solicitant și al deposedării sale abuzive de către Statul Român, cât și al calității sale de moștenitor al celui din urmă, cu atât mai mult cu cât, prin respectiva sentință, se constatase doar îndrituirea la retrocedarea unei părți din imobilul revendicat (10 ha), ce fusese deja restituită prin hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, situație în care, potrivit normei de reglementare primară, stabilirea dreptului de proprietate nu mai putea opera decât pentru diferența dintre suprafața primită anterior și cea avută în proprietate.

Îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe de a obține reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier situat în Pădurea Snagov, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, nu a fost analizată, însă, cu scrupulozitate și seriozitate, de inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae nici din perspectiva calității acestuia de moștenitor legal sau testamentar al autorului invocat, documentele atașate în susținerea cererii neprezentând pertinența și

concludența necesare pentru a concluziona că solicitantul era îndrituit la retrocedare.

Astfel, în condițiile în care nu au realizat o verificare riguroasă a existenței și relevanței înscrisurilor doveditoare sub acest aspect, cei doi membri ai Comisiei locale Snagov nu au observat că, deși Al României Paul Philippe a formulat cererile de restituire (din 06.09.2005 și 01.11.2005) în nume propriu, invocând, inițial, așa cum s-a arătat anterior, faptul că ar fi cumpărat drepturile succesorale ale numitei Urdărianu Monique, legatara universală a Elenei Lupescu, în realitate, prin încheierea contractului de vânzare - cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001 (ce a fost atașat la dosarul administrativ), inculpatul nu a dobândit calitatea de moștenitor testamentar al soției supraviețuitoare a regelui Carol al II-lea, în sensul avut în vedere de art. 24 din Legea nr. 1/2000 raportat la art. 45 din Legea nr. 18/1991 (aplicabil potrivit art. 25 din Legea nr. 1/2000), respectiv acela de moștenitor al persoanei fizice proprietară a terenului forestier la data preluării lui de către stat prin efectul unor acte normative speciale.

În plus, pentru dovedirea calității de moștenitor a Elenei Lupescu după fostul rege Carol al II-lea nu era suficientă existența actelor de stare civilă depuse de solicitant, ci aceasta trebuia să rezulte dintr-un certificat de moștenitor sau certificat de calitate de moștenitor, care să probeze, implicit, că acceptase succesiunea în termenul legal, însă, deși un asemenea act nu a fost trimis Comisiei locale Snagov, membrii săi nu au constatat și sancționat aceste lipsuri.

Mai mult, așa cum atestă conținutul său, contractul de vânzare - cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001 a vizat doar o parte din bunurile Elenei Lupescu, respectiv acelea „lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România”, în condițiile în care aceasta a trăit împreună cu fostul rege și a decedat în Portugalia.

Or, așa cum s-a arătat în dezvoltările anterioare, în privința suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, nu a fost adoptată vreo lege și nici încheiat vreun act juridic prin care să se realizeze transferul dreptului de proprietate din patrimoniul Municipiului București în patrimoniul regelui Carol al II-lea, astfel încât respectivul imobil nu ar fi putut să aparțină nici Elenei Lupescu, nefiind, deci, „un bun lăsat pe teritoriul statului român” de către aceasta.

Pe de altă parte, deși prin memoriile completatoare depuse ulterior la dosarul administrativ, inculpatul Al României Paul Philippe a susținut și faptul că este succesorul în linie directă (nepot de fiu) al regelui Carol al II-lea, acesta nu era îndrituit să formuleze, la data de 06.09.2005, cererea de retrocedare prevalându-se de această calitate, din moment ce tatăl său, Carol Mircea Grigore, era în viață, astfel încât, teoretic, doar el (împreună cu regele Mihai I) putea avea calitatea de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 1/2000 în legătură cu bunurile ce i-ar fi aparținut fostului suveran.

În acest sens, este de menționat că, potrivit principiilor generale ale devoluțiunii legale, aplicabile la data faptelor imputate inculpaților, rudele defunctului veneau la moștenire în ordinea claselor de moștenitori legali, iar, în

interiorul unei clase, rudele mai apropiate în grad le înlăturau de la moștenire pe cele mai îndepărtate (principiul proximității gradului de rudenie între moștenitorii din aceeași clasă), astfel încât singurul care era îndreptățit potrivit legii să vină la moștenirea regelui Carol al II-lea, alături de fostul rege Mihai I, era Carol Mircea Grigore, în calitate de fiu, care a decedat abia la data de 27.01.2006, când deja expirase inclusiv termenul stabilit de art. 3 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, respectiv 30.11.2005.

Mai mult, deși a invocat în apărare acest aspect, inculpatul Al României Paul Philippe nu a atașat la dosarul administrativ vreo procură specială prin care să fi fost împuternicit de tatăl său să introducă, în numele lui, cererea de restituire, dimpotrivă aceasta fiind formulată de inculpat în nume propriu.

În cauză, însă, nefăcând o verificare riguroasă cu privire la existența la dosar a tuturor înscrisurilor necesare pentru a aprecia asupra întrunirii de către solicitant a calității prevăzute de lege pentru formularea cererii de retrocedare și nici cu referire la pertinența, concludența, verosimilitatea și autenticitatea sub același aspect a actelor depuse de acesta, pe care le-au examinat superficial, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, în calitate de membri ai Comisiei locale Snagov, au considerat, contrar împrejurărilor atestate de documentele folosite de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea solicitării, că acesta are calitatea de persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier revendicat, nesocotind, astfel, prin maniera în care au acționat și în această privință, obligația ce le revenea potrivit art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

De altfel, atât cu prilejul audierii sale de către organele de anchetă penală, cât și în cursul cercetării judecătorești efectuate în fața instanței de fond, inculpatul Mușat Apostol a recunoscut că nu a verificat în mod serios, cu scrupulozitate, înscrisurile depuse în dovedirea cererii de restituire a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha, pe care „doar le-a răsfoit”, arătând că „s-a bazat pe ce i-a spus Dima” și că, neavând cunoștințe de specialitate, nu era în măsură să examineze legalitatea unor asemenea documente, motiv pentru care își însușea opinia direcției de specialitate. Apărarea inculpatului este, însă, neîntemeiată, din moment ce obligația de a studia cu rigurozitate actele doveditoare depuse în susținerea cererii de retrocedare incumbă, potrivit art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, fiecărui membru al comisiei locale pentru stabilirea dreptului de proprietate, care răspunde personal pentru modul în care o aduce la îndeplinire, și trebuie să poarte asupra mai multor aspecte, respectiv existența, pertinența, concludența, verosimilitatea și autenticitatea respectivelor înscrisuri, ceea ce presupune, implicit, așa cum s-a arătat în dezvoltările anterioare, efectuarea de verificări pentru a se asigura că realitatea acestora nu poate fi tăgăduită ori pusă la îndoială și că au fost întocmite cu respectarea tuturor formelor legale (autenticitatea), că, prin conținutul lor și aspectele pe care le atestă, se bucură de credibilitate/plauzibilitate (verosimilitatea), că sunt relevante sub aspectul împrejurărilor ce trebuie dovedite (pertinența) și că prezintă aptitudinea de a contribui la aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei (concludența). De altfel, efectuarea unei analize superficiale a actelor doveditoare depuse de solicitant a fost acceptată și de inculpatul Dima

Niculae, care, în declarația de la urmărire penală, menținută la curtea de apel, a arătat că „cel de la juridic din Prefectura Ilfov” a fost persoana care i-a spus „că Paul vine în calitate de cumpărător de drepturi succesorale” (aspect ce putea fi lesne observat din simpla lecturare a cererilor și a înscrisurilor atașate), dar și că nu a „verificat dacă s-a deschis succesiunea”, deși observase existența contractului de cumpărare a drepturilor succesorale.

Contrar susținerii curții de apel, nu se poate considera că, prin pronunțarea deciziei civile nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă, prin care s-a recunoscut în România sentința nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona, a fost consolidat retroactiv dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea Pădurii Snagov, din moment ce, așa cum s-a argumentat anterior, acesta nu a îndeplinit niciuna dintre condițiile prevăzute de Legea nr. 1/2000 pentru a i se reconstitui dreptul de proprietate asupra imobilului respectiv, neavând calitatea de persoană îndreptățită nici din perspectiva existenței dreptului de proprietate al autorului indicat cu privire la terenul forestier revendicat și al preluării abuzive a bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, și nici din perspectiva existenței calității de moștenitor al fostului proprietar, din moment ce terenul în discuție nu s-a aflat niciodată în proprietatea regelui Carol al II-lea, ci în proprietatea publică/privată a statului.

Mai mult, astfel cum s-a arătat deja, analiza efectuată de Înalta Curte nu se poate raporta decât la înscrisurile doveditoare în ființă la momentul comiterii faptelor imputate prin rechizitoriu, căci acestea trebuiau avute în vedere și de inculpați, indiferent de calitatea lor, de funcționari publici sau persoane particulare, și de forma de participație penală ce li s-a reținut în sarcină, respectiv autorat sau complicitate.

Așadar, având în vedere toate considerentele anterior expuse, instanța de control judiciar constată, contrar celor reținute de judecătorul fondului, că *aprobarea,* prin procesul verbal din 09.03.2006 (înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006), *și, ulterior, semnarea de către inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae,* în calitate de președinte și, respectiv, de secretar al Comisiei locale Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, *a anexei 37 (înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006)*, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, *s-au realizat cu încălcarea legii, și anume a art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005,* și au avut ca urmare prejudicierea Statului Român și, corelativ, obținerea unui folos material injust de către inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat, fiind, astfel, întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, cu consecințe deosebit de grave, în varianta incriminată de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

Sub aspect subiectiv, inculpații au acționat cu vinovăție sub forma intenției directe, prevăzând că, prin acțiunile lor, grefate pe examinarea superficială și lipsită de orice rigurozitate a actelor doveditoare depuse în susținerea cererii de retrocedare, cu consecința reconstituirii, cu încălcarea obligațiilor legale, a dreptului de proprietate privată asupra unui teren aparținând Statului Român, creează atât un prejudiciu patrimonial acestuia, cât și un folos material necuvenit solicitantului și mandatarei sale, și urmărind producerea acestui rezultat prin comiterea faptelor.

Relevanță în ceea ce privește atitudinea psihică cu care au acționat inculpații prezintă declarațiile martorilor Berceanu Daniel Marian (șef al Ocolului Silvic Snagov și membru al comisiei comunale pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor), Cucu Petru Ionuț și Capanu George, care au arătat, în mod concordant, că poziția Direcției Silvice București, Ocolul Silvic Snagov, exprimată constant, atât în scris, dar și verbal, cu ocazia discuțiilor purtate de primul martor cu inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae (recunoscute și de inculpatul Mușat Apostol în declarațiile din 02.03.2016 și 22.02.2019), a fost în sensul neîndeplinirii condițiilor prevăzute de lege pentru retrocedarea către Al României Paul Philippe a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha, situat în Snagov, nefăcându-se dovada titlului de proprietate al regelui Carol al II-lea asupra bunului și a deposedării sale abuzive de către Statul Român. De altfel, chiar inculpații au pus în vedere, în scris, solicitantului, prin mandatar, să transmită comisiei actul - legea prin care regele Carol al II-lea a primit cu titlu de donație Pădurea Snagov, considerând că documentul este necesar pentru soluționarea cererii de restituire, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 1/2000.

Or, în atare condiții, când chiar reprezentatul autorității publice care administra fondul forestier național contesta în mod vehement dreptul la retrocedare al solicitantului, în loc să manifeste o diligență sporită pentru verificarea cu rigurozitate a actelor doveditoare prin raportare în special la aspectele tăgăduite, și cu atât mai mult cu cât Al României Paul Philippe nu transmisese la dosarul administrativ documentul solicitat, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, fără o analiză atentă, minuțioasă, a existenței, pertinenței, concludenței, verosimilității și autenticității înscrisurilor depuse, care dovedeau contrariul, au considerat că titularul cererii este persoană îndreptățită la restituire, atât sub aspectul dreptului de proprietate al autorului invocat asupra bunului, cât și al calității solicitantului de moștenitor al celui din urmă, în sensul Legii nr. 1/2000.

Mai mult, cunoscând poziția fermă manifestată în mod constant de Berceanu Daniel Marian, reprezentantul în comisie al Ocolului Silvic Snagov, și prefigurând, deopotrivă, soluția ce va fi dată cu nesocotirea prevederilor legale în materia reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, inculpații, în calitate de președinte și secretar ai respectivei comisii, nu l-au invitat pe acesta să participe la ședința din 09.03.2006, când s-a luat în discuție, printre altele, și cererea de restituire formulată de inculpatul Al României Paul Philippe, motiv pentru care martorul nu a iscălit procesul verbal din 09.03.2006, semnând, la insistențele inculpatului Dima Niculae, doar anexa 37, însă cu obiecțiuni, în sensul

incidenței aceloraşi impedimente la retrocedare invocate anterior, respectiv a inexistenței la dosar a legii/actului prin care imobilul revendicat a fost transmis în proprietatea regelui Carol al II-lea şi a dovezii privind deposedarea lui abuzivă de către Statul Român, suprafața solicitată nefiind prevăzută în Decretul nr. 38/1948 şi nici în Deciziunea Consiliului de Miniştri publicată în Monitorul Oficial nr. 140/19.06.1948, Partea 1B.

De altfel, sub aspectul poziției subiective avute la momentul comiterii faptelor, nu poate fi omisă împrejurarea, atestată de probatoriul testimonial şi înscrisurile administrate în cauză, că modalitatea în care au acționat inculpații Mușat Apostol şi Dima Niculae, cu ocazia soluționării cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulată de Al României Paul Philippe, a fost influențată, în mod determinant, şi de conduita inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela - mandatara celui din urmă şi persoană direct interesată în restituirea, prin orice mijloace, a terenului revendicat, dată fiind valoarea folosului pe care urma să îl obțină din valorificarea ulterioară a acestuia - care, prin prisma relației apropiate stabilite, prin intermediul senatorului Rădulescu Cristache, cu primarul localității Snagov, a contribuit, prin intervenția sa, la adoptarea de către acesta din urmă şi de către coinculpat a deciziei de aprobare a anexei 37, prin demersurile efectuate (cereri, memorii, depunerea unor acte nerelevante), în care a susținut, contrar realității, ce îi era pe deplin cunoscută, că mandantul este persoană îndreptățită la retrocedare, sprijinindu-i, deopotrivă, pe aceştia să găsească o justificare pentru acțiunile întreprinse şi să dea o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

1.2.b) În acelaşi registru al îndeplinirii defectuoase a îndatoririlor specifice funcțiilor încredințate, s-a desfăşurat şi procedura de validare a anexei 37 de către Comisia județeană Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, constatându-se aceeaşi încălcare de către membrii acesteia, inculpați în cauză, a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, art. 6 lit. c) şi art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

Aşa cum s-a arătat cu ocazia expunerii situației factuale, anexa 37 cu nr. 3721/10.03.2006, împreună cu procesul verbal din 09.03.2006, înregistrat sub nr. 3719/10.03.2006, şi cu documentele care au stat la baza emiterii acestora au fost înaintate, la data de 10.03.2006, spre verificare şi validare, Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind înregistrate la Prefectura Ilfov sub nr. 5460 din 15.03.2006.

În 20.04.2006, Primăria Snagov a mai transmis, în completare, înscrisuri comunicate, ulterior aprobării anexei 37, de reprezentanta convențională a inculpatului Al României Paul Philippe, fără, însă, a le individualiza (53 file), iar, la rândul său, cea din urmă, respectiv inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, a mai depus la dosarul administrativ, în două rânduri, dintre care o dată cu prilejul vizitei efectuate la biroul prefectului județului Ilfov, Jecu Nicolae, o serie de acte, din care o parte semnificativă fuseseră deja atașate în cursul procedurii administrative desfăşurată de Comisia locală Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate.

Astfel, cu caracter de noutate, în procedura de verificare a legalității propunerii de validare a anexei 37, formulată de comisia locală, au fost depuse, în copie xerox: traducerile în limba română a sentinței nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona, pronunțată în dosarul nr. 234/4, și a actului de deces al fostului suveran Carol al II-lea; Legea nr. 716 bis pentru înfrumusețarea împrejurimilor Capitalei; Monitoarele Oficiale nr. 266 din 12.11.1940, nr. 268 din 14.11.1940 și nr. 121 din 27.05.1948, în care au fost publicate Decretul-lege nr. 3767/1940, Deciziunea nr. 158384 din 13.11.1940 și, respectiv, Decretul nr. 38/1948; extras din Monitorul Oficial nr. 282 din 23.03.1889; certificatul de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005 de pe urma regelui Carol al II-lea; certificatul de calitate de moștenitor nr. 129 din 24.05.2006 de pe urma defunctului Carol Mircea Grigore de România; certificatul de naștere și actul de deces ale numitului Al României Mircea Grigore; decizia civilă nr. 1075/A din 12.05.2006 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 31572/3/2005.

Deși aceste înscrisuri nu atestau o altă situație juridică cu privire la imobilul revendicat și la calitatea de moștenitor a solicitantului, diferită de cea rezultată din actele depuse în susținerea cererii în prima etapă a procedurii administrative, neavând, așadar, aptitudinea de a demonstra îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și, implicit, nici legalitatea propunerii de validare formulată de Comisia locală Snagov, **inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe**, fără a verifica în mod riguros existența, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența actelor doveditoare prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, cu toate că le revenea o asemenea obligație potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, au decis, în ședința din data de 07.07.2006, împreună cu alți membri ai Comisiei județene Ilfov, din care făceau parte, validarea anexei 37, înregistrată sub nr. 3721/10.03.2006, referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate al solicitantului asupra suprafeței de teren menționate, în calitate de moștenitor al regelui Carol al II-lea. Ca urmare, a fost emisă hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, prin care, în temeiul art. 12 alin. 2 și art. 51 din Legea nr. 18/1991, s-a validat anexa 37, poziția 1, autor Carol al II-lea al României, moștenitor ASR prințul Al României Paul Phillipe, cu suprafața de 46,78 ha, teren cu vegetație forestieră, hotărâre ce a fost semnată de inculpatul Delcea Valentin, pentru prefectul Jecu Nicolae, și de secretarul comisiei, inculpata Popa Caterina.

De altfel, desfășurarea activității cu ignorarea obligației prevăzute art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 constituia o regulă la nivelul Comisiei județene Ilfov, căci, așa cum rezultă din vastul probatoriu administrat în cauză, inclusiv în faza procesuală a apelului, deși membrilor acesteia le revenea îndatorirea legală și regulamentară de a analiza propunerile trimise de comisiile comunale, orășenești sau municipale, sub aspectul modului de respectare a dispozițiilor legale ce reglementau re/constituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, în

special prin stabilirea existenței, pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței înscrisurilor doveditoare, în fapt, aceștia nu verificau și nu studiau efectiv actele dosarului decât în situații excepționale, când se ridicau probleme în legătură cu cererea analizată, sau le examinau în mod superficial și selectiv, astfel încât, de regulă, își însușeau concluzia la care ajungeau inculpații Popa Caterina și Jecu Nicolae înainte de ședință, cu prilejul discutării lucrărilor, neexistând cazuri în care votul exprimat de prefect să difere de decizia adoptată, în final, de comisie.

Astfel, în concret, ulterior întocmirii de către inspectorul desemnat a referatului cu privire la lucrarea înregistrată pe rolul Comisiei județene Ilfov, acesta era aprobat de șeful colectivului de lucru, Țipluică Marian, după care dosarul era introdus pe ordinea de zi a comisiei, iar, în preziua ședinței, aspecte privind obiectul cererilor/propunerilor aflate pe rol și înscrisurile pe care se întemeiau erau discutate de martor, în principal, cu inculpații Popa Caterina și Jecu Nicolae, dar, uneori, și cu Olteanu Gheorghe, iar, mai rar, cu Delcea Valentin, ocazie cu care, de multe ori, era tranșată și modalitatea în care respectivele sesizări urmau a fi soluționate, punctul de vedere astfel adoptat fiind însușit, mai apoi, prin votul exprimat de majoritatea membrilor comisiei.

Relevante în acest sens sunt susținerile martorului Anghelescu Dragoș Emil, membru al colectivului de lucru care funcționa pe lângă Comisia județeană Ilfov, care a confirmat, atât în cursul instrucției penale, cât și în fața instanței, existența discuțiilor purtate, după întocmirea referatului, cu prefectul Jecu Nicolae și cu subprefectul Popa Caterina, președintele și, respectiv, secretarul acesteia, arătând, totodată, că, în unele cazuri, întocmea hotărârea de validare anterior ședinței propriu-zise a comisiei, „știind soluția” după consultarea cu cei doi. În același sens, al importanței cu prilejul votului a poziției adoptată de prefect, sunt și depozițiile martorilor Ghiba Ruxandra și Nagy Bege Zoltan, care au menționat că, într-adevăr, nu au existat situații în care hotărârile comisiei județene, ai cărei membri erau, să difere de punctul de vedere al acestuia, subliniind, în plus, așa cum a arătat, de altfel, și martora Goni Viorica, că, de regulă, membrii comisiei nu analizau efectiv înscrisurile existente la dosar, discuțiile din cadrul ședinței purtându-se doar pe marginea referatului întocmit de colectivul de lucru.

Același aspect, ce constituia, de fapt, o practică la nivelul Comisiei județene Ilfov, a fost învederat și de inculpatul Jecu Nicolae, care a declarat că „se uita pe hârtiile din dosare” numai „în cazurile care păreau mai deosebite”, în rest discuțiile în comisie purtându-se doar pe baza materialului redactat de colectivul de lucru, dar și de inculpatul Delcea Valentin, care, menționând că „foarte rar cineva din comisie a cerut în ședință să vadă dosarul”, a arătat, în ceea ce îl privește, că, potrivit atribuțiilor de serviciu ce îi reveneau, nu participa niciodată la analiza lucrărilor, și că, la exprimarea votului, ținea seama de poziția prefectului, care, de regulă, era identică cu cea a Direcției juridice, reprezentată de Olteanu Gheorghe, de asemenea membru al comisiei. De altfel, și acest din urmă inculpat a relatat că „noi, cei din comisie nu consultam materialele depuse de solicitant întrucât era un volum imens de documente”.

În aceeași modalitate s-a derulat și procedura de soluționare a propunerii de validare a anexei 37, înregistrată sub nr. 3721/10.03.2006, formulată de Comisia

comunală Snagov, în sensul că, după întocmirea, într-o manieră extrem de sumară, a referatului de către numitul Bădescu Petre Toma, care a propus o soluție favorabilă, și purtarea discuțiilor prealabile cu inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, lucrarea a fost introdusă pe ordinea de zi a ședinței Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor din data de 07.07.2006, din componența căreia, mai făceau parte, alături de alte persoane, și inculpații Delcea Valentin (subprefect al județului Ilfov) și Olteanu Gheorghe (director al Direcției verificarea legalității actelor normative și contencios administrativ), precum și martorul Cucu Petru Ionuț (reprezentant al Regiei Naționale a Pădurilor - Romsilva, Direcția Silvică București).

Astfel cum reiese din procesul verbal de desfășurare a ședinței Comisiei județene Ilfov din 07.07.2006 (filele 189-192 vol. 16 d.u.p.), la momentul luării în discuție a lucrării referitoare la validarea anexei 37 aprobată de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721/10.03.2006, s-a învederat, cu titlu preliminar, că, de fapt, Paul Philippe al României o moștenește pe Elena Lupescu, însă cel deposedat este Carol al II-lea, că Pădurea Snagov se afla sub sechestru la plecarea acestuia din țară, că tatăl solicitantului, Mircea Grigore, trăia (probabil la apariția Legii nr. 247/2005), dar și că Direcția Silvică are un punct de vedere separat, invocându-se, totodată, cu prilejul dezbaterilor, ca aspect ce nu era lămurit, modalitatea în care terenul revendicat a revenit în proprietatea Statului Român, dat fiind că nu figurează în Monitorul Oficial din 1948 (inculpații Olteanu și Popa), reprezentantul Direcției Silvice București, care a depus și un punct de vedere scris din partea instituției, opinând că nu există nicio dovadă că acesta a fost naționalizat de la regele Carol al II-lea. În plus, s-a ridicat problema existenței pe rolul instanțelor judecătorești a acțiunii civile prin care Romsilva a solicitat anularea dispoziției de retrocedare a suprafeței de 10 ha din același teren, propunându-se amânarea adoptării unei decizii până la soluționarea definitivă a dosarului, în condițiile în care ambele demersuri privesc același imobil și nu se pot da rezolvări diferite (inculpatul Olteanu).

Fără a se proceda, însă, la verificarea și clarificarea tuturor acestor chestiuni esențiale în privința soluției ce urma a fi adoptată, prin analizarea, în concret și într-o manieră riguroasă, a existenței, pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței actelor doveditoare depuse la dosar, așa cum se stipula în cuprinsul art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, inculpatul Jecu Nicolae, care prezida ședința, a supus la vot propunerea ce forma obiectul sesizării, context în care Comisia județeană Ilfov a hotărât, în majoritate, validarea anexei 37 referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov pe numele solicitantului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al regelui Carol al II-lea, singurul care s-a opus validării, considerând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru retrocedare întrucât nu s-a făcut dovada dreptului de proprietate al autorului solicitantului și nici a deposedării abuzive a acestuia de către Statul Român, fiind reprezentantul Direcției Silvice București, martorul Cucu Petru Ionuț.

Așa cum s-a arătat anterior și cum rezultă din ansamblul probator al cauzei, adoptarea soluției fără ca o parte însemnată dintre membrii comisiei (printre care și inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe) să studieze efectiv actele dosarului administrativ, limitându-se, practic, la lecturarea materialului întocmit și, eventual, a unor înscrisuri prezentate de colectivul de lucru, pe marginea cărora se purtau discuțiile, și însușindu-și, în general, punctul de vedere al prefectului, constituia o regulă la nivelul Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, ce s-a aplicat, deopotrivă, și în cadrul procedurii de validare a anexei 37 emisă pe numele inculpatului Al României Paul Philippe. Astfel, cu ocazia audierii sale de către instanța de fond, la întrebarea ce i-a fost adresată de apărarea inculpatului Dima Niculae, „*Dacă documentația trimisă de comisia locală de aplicare a legilor fondului funciar Snagov către comisia județeană conținea înscrisuri justificative*”, inculpatul Olteanu Gheorghe a răspuns „*Nu am văzut dosarul, nu știu*”, aceeași poziție fiind exprimată, în mod constant, pe parcursul procesului penal, și de inculpatul Delcea Valentin care a arătat că nu a citit actele dosarului privind cererea de retrocedare formulată Al României Paul Philippe și nici nu își amintește dacă vreun membru al comisiei a făcut un asemenea lucru în ședință, precum și faptul că, deși „nu participa niciodată la analiza dosarelor”, nici în timpul ședinței nu a solicitat „studierea detaliată a dosarului”. Deopotrivă, după ce, în etapa anchetei penale, a declarat că nu își amintește dacă s-a uitat „pe hârtiile” aflate la dosarul privind restituirea Pădurii Snagov, inculpatul Jecu Nicolae a menționat, în cursul cercetării judecătorești, la întrebarea procurorului „*Nu ați considerat necesar să verificați obiecțiunile martorului Cucu*?”, că „*Toate aspectele prezentate de martor sau de inspectorii din colectivul tehnic au fost analizate de ei și s-a întocmit referat conform regulamentului*”. La rândul său, fiind interogată de reprezentantul parchetului cu privire la faptul dacă „a verificat documentele anexate cererii lui Al României”, inculpata Popa Caterina a răspuns „*Nu, toate documentele au fost prezentate în ședința comisiei județene. Mi s-a prezentat ordinea de zi, am întrebat șeful colectivului de lucru dacă sunt întrunite toate condițiile pentru introducerea pe ordinea de zi a acestui dosar, mi s-a spus de hotărârea judecătorească din 2003 definitivă și irevocabilă și ulterior toate discuțiile s-au purtat în ședință*”.

De fapt, prin declarațiile date, cei patru inculpați au încercat să translateze răspunderea cu privire la modul de examinare a actelor doveditoare depuse de solicitant la dosarul administrativ în sarcina membrilor colectivului de lucru, arătând, în esență, că, dat fiind volumul mare al documentelor, atribuțiile de serviciu suplimentare pe care membrii comisiei județene le mai îndeplineau și lipsa lor de expertiză în domeniu, aceștia nu aveau posibilitatea reală de a le studia și analiza, situație în care, în cele mai multe cazuri, se bazau în adoptarea soluțiilor pe aspectele constatate și actele prezentate de funcționarii din aparatul tehnic.

Într-adevăr, prin art. 4 alin. 2 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, s-a dispus constituirea, prin ordin al prefectului, a unui colectiv de lucru compus din specialiști, în vederea sprijinirii comisiei județene în îndeplinirea atribuțiilor ce îi revin, aspect ce nu echivalează, însă, cu preluarea acestor atribuții

și, implicit, a obligațiilor subsumate lor de către persoanele din aparatul tehnic, cele din urmă, prin expertiza pe care o deținеau într-un anumit domeniu, dându-și doar concursul la realizarea, în bune condiții, a activităților prevăzute de art. 6 din același regulament, a căror aducere la îndeplinire rămâne, însă, în sarcina membrilor comisiei.

Ca atare, chiar dacă membrii colectivului de lucru, în baza documentelor depuse de solicitant în susținerea cererii de reconstituire a dreptului de proprietate, întocmeau un referat, cuprinzând și soluția propusă, pe care îl prezentau membrilor comisiei județene, acest lucru nu îi dispensa pe cei din urmă de îndeplinirea corespunzătoare a obligației instituite în sarcina lor prin art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, constând în verificarea riguroasă a existenței, pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței actelor doveditoare prevăzute de art. 9 alin. 5 din Legea nr. 18/1991, căci numai în urma unei asemenea analize minuțioase și atente, aceștia se puteau pronunța, în deplină cunoștință de cauză, asupra legalității propunerilor înaintate de comisiile locale, cu consecința validării sau, dimpotrivă, a invalidării acestora.

În cauză, examinarea cu scrupulozitate și seriozitate a înscrisurilor depuse la dosarul administrativ se impunea cu atât mai mult cu cât anexa 37 fusese aprobată de Comisia locală Snagov cu obiecțiuni din partea reprezentantului Ocolului Silvic Snagov, poziție menținută de Direcția Silvică București și în procedura de validare, iar, în ședința din data de 07.07.2006, fuseseră invocate mai multe chestiuni ce ar fi trebuit în mod necesar lămurite, întrucât de clarificarea acestora depindea stabilirea calității de persoană îndreptățită la retrocedare a inculpatului Al României Paul Philippe și, implicit, modul de soluționare a propunerii de validare cu care comisia județeană fusese învestită. În plus, referatul întocmit de colectivul de lucru era unul lapidar, incomplet, cuprinzând doar soluția preconizată, fără a face referire la înscrisurile și motivele care au fundamentat propunerea făcută, fiind, deci, total nerelevant pentru aprecierea asupra legalității cererii de validare adresată comisiei județene, cu atât mai mult cu cât, pe parcursul procedurii derulate în această fază, fuseseră depuse de solicitant înscrisuri noi, ce nu au fost avute în vedere în prima etapă a demersului administrativ.

Or, în cauză, deși, în ședința din 07.07.2006, s-a ridicat problema îndrituirii inculpatului Al României Paul Philippe de a obține restituirea, având în vedere, pe de o parte, că la data adoptării Legii nr. 1/2000, tatăl acestuia, Carol Mircea Grigore, era în viață, iar, pe de parte, că terenul revendicat nu a fost preluat de la regele Carol al II-lea, instituindu-se sechestrul asupra lui încă la data plecării sale din țară și, apoi, nefiind menționat în Decretul nr. 38/1948, inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, fără a clarifica aceste chestiuni prin verificarea actelor doveditoare aflate la dosarul administrativ, astfel cum erau obligați potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, împreună cu ceilalți membri ai Comisiei județene Ilfov, cu excepția reprezentantului Direcției Silvice București, au admis propunerea Comisiei locale Snagov și au validat anexa 37, cu toate că îndreptățirea solicitantului la retrocedare nu era dovedită de înscrisurile atașate în susținerea cererii (inclusiv de cele trimise în procedura administrativă de

validare) nici din perspectiva existenței dreptului de proprietate al autorului indicat cu privire la terenul forestier revendicat și al preluării abuzive a bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, și nici din perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar, în sensul Legii nr. 1/2000.

Astfel, se constată, pe baza actelor atașate la dosarul administrativ, că, prin procesul verbal nr. 21486/4932A din 22.06.1932, Consiliul comunal general al Municipiului București a aprobat propunerea primarului capitalei de a se dona regelui Carol al II-lea trupul „Fundul Sacului" din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, însă, pentru a opera efectul translativ de proprietate, s-a dispus „întocmirea cuvenitului proiect de lege pentru această donațiune" (filele 348-349 vol. 16 d.u.p.). De altfel, bunul imobil respectiv intrase în proprietatea Municipiului București, tot prin „cedare cu titlu gratuit" de către Ministerul de Agricultură și Domenii, ca efect al unui act normativ, respectiv a Legii nr. 716 bis pentru înfrumusețarea împrejurimilor Capitalei, publicată în Monitorul Oficial nr. 32 din 09.02.1931 (filele 67-68 vol. 16 d.u.p., 34-36 vol. 17 d.u.p.).

În speță, însă, deși i s-a cerut în mod expres acest lucru de către Comisia locală Snagov, prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, solicitantul nu a dovedit, nici prin înscrisurile depuse inițial și nici prin cele transmise în procedura de validare, existența legii prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier revendicat a fost transferat, cu titlu gratuit, în patrimoniul regelui Carol al II-lea sau, după caz, existența unui eventual act de donație perfectat cu respectarea cerințelor de formă prevăzute ad validitatem de art. 813 din Codul civil de la 1864, în vigoare la data faptelor, situație în care Comisia județeană Ilfov nu putea să constate îndeplinirea de către acesta a condițiilor pentru reconstituirea dreptului de proprietate cu privire la acel teren și să valideze anexa 37 aprobată de comisia locală decât în urma unei examinări sumare și superficiale a existenței documentelor la care se referă art. 9 alin. 5 lit. b din Legea nr. 18/1991 și art. 11 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 sau în lipsa efectuării oricărei verificări sub acest aspect, deci cu încălcarea obligației instituite de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din același regulament.

Într-adevăr, așa cum rezultă din probele administrate în cauză, prin Decretul-lege nr. 3767/1940, publicat în Monitorul Oficial nr. 266 din 12.11.1940, s-a dispus instituirea sechestrului asupra averii regelui Carol al II-lea, până la stabilirea definitivă a dreptului de proprietate cu privire la bunurile deținute de acesta (filele 40-42 vol. 17 d.u.p.), sens în care, ulterior, a fost emisă de Ministerul Justiției Deciziunea nr. 158384 din 13.11.1940, publicată în Monitorul Oficial nr. 268 din 14.11.1940, prin care a fost desemnat administratorul sechestru „al tuturor bunurilor imobiliare care, sub orice titlu, au aparținut sau aparțin fostului rege" (filele 38-39 vol. 17 d.u.p.). Așadar, prin efectul Decretului-lege nr. 3767/1940, au fost puse sub sechestru nu doar bunurile aflate în proprietatea regelui Carol al II-lea, ci și cele care se aflau în posesia sa, cum era și Pădurea Snagov, în cazul căreia nu fusese adoptată o lege și nici încheiat vreun act juridic pentru a opera transmisiunea dreptului de proprietate din patrimoniul Municipiului București în patrimoniul acestuia. Or, în atare condiții, cele două procese verbale de instituire a sechestrului, din 23.11.1940 și 25.08.1941, depuse de Al României Paul Philippe,

prin mandatar, la dosarul administrativ, nu prezentau aptitudinea de a dovedi dreptul de proprietate al regelui Carol al II-lea asupra terenului cu vegetație forestieră, situat în Pădurea Snagov, a cărui retrocedare se solicita, chiar dacă în primul dintre acestea se făcea referire - fără a fi, însă, indicată în concret - la legea emisă în baza procesului verbal nr. 21486/4932A/1932, din moment ce respectiva lege nu a fost identificată și anexată cererii de reconstituire, după cum nu a fost atașat niciun alt înscris care să dovedească dobândirea în proprietate a bunului de către autorul invocat de solicitant, aspect ce ar fi fost lesne de observat de către inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe dacă ar fi analizat corespunzător, în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, actele de care inculpatul a înțeles să se folosească.

De altfel, așa cum s-a arătat și cu ocazia analizării acuzațiilor aduse inculpaților Mușat Apostol și Dima Niculae, nici celelalte înscrisuri indicate de judecătorul fondului în cuprinsul sentinței apelate (procesul verbal încheiat de o comisie constituită la Palatul Regal în datele de 27.09, 01, 04, 07, 11, 16 și 23.10.1940; lista de imobile urbane și rurale proprietatea fostului suveran; inventarul din 15.04.1941 cuprinzând averea imobiliară aparținând fostului suveran Carol al II-lea, care a fost pusă sub sechestru potrivit Decretului-lege nr. 3767/1940; nota informativă din 01.07.1946) nu dovedesc, contrar susținerilor acestuia, că terenul forestier în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, ar fi fost proprietatea regelui Carol al II-lea, ci doar realitatea, necontestată, că bunurile deținute de acesta, cu orice titlu, inclusiv imobilul în discuție, ulterior abdicării sale au fost puse sub sechestru, ca efect al Decretului-lege nr. 3767/1940, cu consecința pierderii dreptului de exercitare a oricăror prerogative asupra lor, situație care nu s-a schimbat până la instaurarea regimului comunist. Într-adevăr, și în cuprinsul inventarului din 15.04.1941, se face aceeași trimitere la „legea întocmită în baza procesului verbal nr. 21486/4932A/1932", însă, dat fiind că o asemenea lege nu a fost adoptată, existența ei nefiind identificată nici de Serviciul Arhive Naționale Istorice Centrale (vol. 27 d.u.p.), nu s-a realizat nici transmisiunea dreptului de proprietate asupra suprafeței de 46,78 ha teren forestier în patrimoniul regelui Carol al II-lea, bunul aflându-se doar în posesia acestuia.

În plus, deși inculpatul Al României Paul Philippe s-a prevalat, în cuprinsul memoriilor depuse la dosarul administrativ pe întreg parcursul procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate, de faptul că bunul a cărui restituire a solicitat-o fusese trecut abuziv în proprietatea Statului Român prin Decretul nr. 38/1948, din conținutul acestuia rezultă cu evidență că Pădurea Snagov nu a făcut obiectul preluării de către stat prin acest act, lucru cu neputință de realizat din moment ce imobilul nu s-a aflat niciodată în proprietatea regelui Carol al II-lea. Sub acest aspect, nu poate fi reținută susținerea primei instanțe în sensul că Decretul nr. 38/1948, prin dispozițiile art. II, se referea generic la toate bunurile ce au aparținut fostei familii regale, în care se include și Pădurea Snagov, din moment ce, în Deciziunea Consiliului de Miniștri, dată în aplicarea acestuia (publicată în Monitorul Oficial, Partea 1B, nr. 140 din 19.06.1948), imobilele trecute în proprietatea statului au fost, pe larg, individualizate, iar între acestea nu se

regăsește și terenul în discuție, a cărei retrocedare s-a solicitat de către Al României Paul Philippe (filele 142-150 vol. 27 d.u.p.).

Deși inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, în calitate de membri ai Comisiei județene Ilfov, pentru a aprecia asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege în vederea reconstituirii dreptului de proprietate, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, și, implicit, asupra legalității propunerii formulate în acest sens de Comisia locală Snagov, trebuiau să verifice dacă bunul revendicat a aparținut în proprietate autorului solicitantului la momentul preluării lui de către stat, examinare ce ar fi fost pe deplin posibilă, de vreme ce Decretul nr. 38/1948 fusese depus la dosar de către Al României Paul Philippe, prin mandatar, în cea de-a doua etapă a procedurii administrative, aceștia nu au efectuat minime diligențe pentru stabilirea respectivei chestiuni, ce era, practic, de esența soluționării cererii de retrocedare, considerând, fără vreo analiză în acest sens în raport cu actele doveditoare atașate, care demonstrau contrariul, că imobilul s-a aflat în proprietatea fostului rege Carol al II-lea și că a fost trecut în mod abuziv în proprietatea Statului Român, acțiune ce se subsumează, deopotrivă, încălcării obligației instituite de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, dar și de art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, aplicabile potrivit art. 25 alin. 1 din primul act normativ menționat.

Faptul că imobilul a cărui retrocedare s-a solicitat de către Al României Paul Philippe nu a constituit proprietatea regelui Carol al II-lea, aflându-se doar în posesia acestuia, și prin, urmare, nu a făcut obiectul Decretului nr. 38/1948, a fost confirmat și de Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care acesta a fost obligat să lase în deplină proprietate și posesie Statului Român mai multe bunuri, printre care și Trupul de pădure „Fundul sacului” din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, constatându-se, în esență, că deținerea de către fostul suveran a terenului respectiv s-a realizat fără niciun titlu. În concret, s-a reținut că „ (…) fostul Primar General al Capitalei (…) a fost nevoit să cedeze în fapt 46,78 ha pădure la Snagov fostului Rege Carol al II-lea, pe care acesta le posedă în fapt, fără a se fi elaborat legea necesară în baza căreia Primăria să poată ceda acea pădure și fără a se fi întocmit un act pentru transmisiunea proprietății, existând numai o încuviințare a Consiliului Comunal de a se dona trupul de pădure zis Fundul sacului cu o suprafață de 46,78 ha”. În consecință, având în vedere că nu a existat „o transmisiune a dreptului de proprietate asupra suprafeței de pădure în discuțiune”, aspect recunoscut și prin memoriul-întâmpinare depus de mandatarul fostului rege Carol al II-lea, în care se arată, „în mod categoric, că nu s-au îndeplinit formele legale” pentru această transmisiune, s-a constatat că „deținerea ei de către fostul suveran este lipsită de un temei legal” și, în consecință, se impune readucerea acesteia în patrimoniul Statului Român (filele 70-102 vol. 17 d.u.p., 187-219 vol. 27 d.u.p.).

În ceea ce privește susținerea, împărtășită inclusiv de prima instanță, potrivit căreia Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 ar fi fost plăsmuită de regimul comunist, Înalta Curte o apreciază ca neîntemeiată, considerând că nu poate fi reținut ca un argument în acest sens faptul că hotărârea nu a fost identificată în evidențele

instanței supreme și nici în fondul arhivistic al acesteia de la Arhivele Naționale, din moment ce a fost pronunțată ca urmare a cererii formulate de președintele ad interim al Consiliului de Miniștri, pentru și în numele Statului Român, aspect de natură să justifice găsirea acesteia în fondul arhivistic Colecția Consiliului de Miniștri (fila 186 vol. 17 d.u.p.).

Deopotrivă, trebuie avută în vedere împrejurarea că Deciziunea nr. 1/1941 nu a fost pronunțată potrivit dreptului comun, ci în temeiul art. 23 din Statutul membrilor familiei domnitoare, publicat în Monitorul Oficial nr. 166 din 16.07.1941, care atribuia Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție competența exclusivă de judecată a cererilor privind drepturi patrimoniale pentru neînțelegeri ivite între Statul Român și membrii sau foștii membri ai familiei regale, cereri care puteau fi formulate doar de președintele Consiliului de Miniștri și care se judecau fără citarea părților și cu excluderea publicității, hotărârea instanței fiind, în acest caz, una definitivă, nesupusă, deci, căilor de atac.

Totodată, apare de neînțeles motivul pentru care regimul comunist ar fi recurs la plăsmuirea unei asemenea hotărâri, în condițiile în care este de notorietate că, în acea perioadă, au existat cazuri în care proprietatea privată a fost preluată de Stat chiar și în lipsa unui titlu formal. Mai mult, se constată că Deciziunea nr. 1/1941 a instanței supreme a format obiectul analizei în mai multe procese civile și a fost valorificată ca atare de către organele judiciare (spre exemplu, sentința civilă nr. 753 din 23.05.2014 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, pronunțată în dosarul nr. 48104/3/2012*, irevocabilă prin decizia nr. 68 din 19.01.2015 a Curții de Apel București - filele 274-280 vol. 16 d.u.p.; sentința civilă nr. 9891 din 22.06.2007 a Judecătoriei Sectorului 1 București, pronunțată în dosarul nr. 7129/299/2007, irevocabilă prin neexercitarea căilor de atac - filele 293-295 vol. 26 d.u.p.; decizia civilă nr. 429/A din 14.11.2017 a Curții de Apel Târgu Mureș, pronunțată în dosarul nr. 3872/1/2016, nepublicată, irevocabilă prin decizia nr. 567 din 22.02.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție), reținându-se chiar că aceasta a fost învestită cu formulă executorie la 23.12.1941.

De altfel, conținutul hotărârii se coroborează cu alte acte a căror realitate nu a fost contestată, cum ar fi inventarul bunurilor aparținând fostului rege Mihai I și membrilor fostei familii regale, stabilit prin Deciziunea Consiliului de Miniștri dată în aplicarea Decretului nr. 38/1948, publicată în Monitorul Oficial, Partea 1B, nr. 140 din 19.06.1948, constatându-se că imobilele menționate în dispozitivul Deciziunii nr. 1/1941, pe care regele Carol al II-lea a fost obligat să le lase în deplină proprietate și posesie Statului Român, nu se mai regăsesc printre cele preluate de regimul comunist în baza actelor menționate.

În plus, în referatul întocmit de administratorul sechestru la data de 10.11.1943, se face referire expresă la Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941, dată în temeiul art. 23 din Legea nr. 655/1941 pentru Statutul membrilor familiei domnitoare, în urma acțiunii președintelui ad interim al Consiliului de Miniștri, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție l-a obligat pe fostul rege Carol al II-lea să lase în deplină proprietate și posesie mai multe bunuri, enumerate ca atare în referat și care corespund cu cele menționate în dispozitivul deciziei a cărei realitate

este contestată, precizându-se, totodată, bunurile rămase la acea dată sub sechestru (filele 168-185 vol. 27 d.u.p.).

În fine, trebuie subliniat că, deşi inculpaţii Jecu Nicolae, Olteanu Gheorghe şi Al României Paul Philippe, precum şi membrii grupului infracţional organizat au cunoscut despre existenţa Deciziunii nr. 1/1941 încă din anul 2007, fiind găsită cu ocazia percheziţiei efectuate la sediul S.C.A. Ţucă, Zbârcea şi Asociaţii cu un stiker aplicat pe ea ce purta menţiunea „A NU SE FOLOSI ÎN NICI UN DOSAR!" (filele 268-284 vol. 34 d.u.p.), aceasta nu a fost contestată până la declanşarea cercetărilor în prezenta cauză, iar o plângere penală cu privire la prezumtiva sa falsificare a fost formulată abia în anul 2019, finalizându-se cu o soluţie de clasare emisă de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bucureşti în dosarul nr. 11/P/2019 (filele 34-49 vol. 8 ds.ÎCCJ).

De altfel, martorii Muşetoiu Rodica şi Grigorescu Liviu Daniel, angajaţi la Arhivele Naţionale în perioada de referinţă, au explicat, în cuprinsul declaraţiilor date atât în cursul urmăririi penale, cât şi al cercetării judecătoreşti în fond, motivele obiective pentru care Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie nu a fost identificată în fondul arhivistic aparţinând acesteia, cel din urmă menţionând în faţa primei instanţe că „(…) punându-se la dispoziţie documentul liberat de noi în anul 2007 (n.n. avocatului Vasiliu Adrian), s-a constatat că acesta era o copie a unui *document din fondul preşedinţia consiliului de miniştri, fond care se află în arhiva fostului comitet central al Partidului Comunist Român pe care arhivele naţionale l-au primit în păstrare în perioada 1993-2008 de la arhivele militare naţionale. Acest document (n.n. Deciziunea nr. 1/1941) făcea parte practic dintr-o colecţie de documente pe care fostul comitet central al partidului comunist român a selectat-o din diverse alte fonduri istorice pentru a-şi crea practic o identitate istorică. Acesta a fost motivul pentru care documentul în anul 2014 nu a fost depistat şi nici nu se găseşte în fondul ÎCCJ, ci se găseşte, în copie, în cu totul altă locaţie*". De asemenea, fiind întrebat de apărare dacă „Este posibil ca cineva să se ducă la arhive şi, neexistând un opis al dosarului, să introducă în dosar un document, după care să facă o cerere de eliberare a acelui document?", martorul a răspuns că „*După părerea mea nu este posibil din mai multe considerente*. În primul rând, dosarele sunt legate şi asta ar însemna să dezlege dosarul ca să poată să introducă noul document după care să îl lege la loc. După aceea, dosarele sunt numerotate, nu se dau nenumerotate la sală, iar la sfârşit este certificat nr. de file, practic orice filă în plus sau în minus se observă, iar lângă cercetători sunt întotdeauna supraveghetorii sălii de studiu (….). *Apoi dacă cineva ar vrea să facă acest lucru, trebuie să ne gândim la calitatea hârtiei, cel care aduce documentul trebuie să fie un foarte bun cunoscător al epocii şi al hârtiei folosite la acea vreme*. (…) *Toate documentele din jurul ei (n.n. a Deciziunii nr. 1/1941) sunt pe acelaşi tip de hârtie*".

Totodată, astfel cum atestă probatoriul administrat în cauză, îndreptăţirea inculpatului Al României Paul Philippe de a obţine reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier situat în Pădurea Snagov, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, nu a fost analizată, cu scrupulozitate şi seriozitate, de inculpaţii Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina şi Olteanu Gheorghe nici

din perspectiva calității acestuia de moștenitor legal sau testamentar al autorului invocat (cu toate că, în ședința din 07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov, s-a invocat această chestiune, arătându-se că solicitantul o moștenește pe Elena Lupescu, însă cel deposedat este Carol al II-lea), documentele atașate în susținerea cererii, inclusiv în procedura de validare, neprezentând pertinența și concludența necesare pentru a concluziona că solicitantul era îndrituit la retrocedare, cu atât mai mult cu cât existau anumite dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea acestora.

Astfel, în condițiile în care nu au realizat o verificare riguroasă a existenței și relevanței înscrisurilor doveditoare sub acest aspect, cu toate că stabilirea calității de moștenitor al fostului proprietar reprezenta o chestiune esențială pentru constatarea legalității propunerii de validare formulată de comisia locală, cu atât mai mult cu cât în ședința din 07.07.2006 fuseseră antamate anumite neclarități în această privință, cei patru membri ai Comisiei județene Ilfov nu au remarcat că, deși Al României Paul Philippe a formulat cererile de restituire (din 06.09.2005 și 01.11.2005) în nume propriu, invocând, inițial, faptul că ar fi cumpărat drepturile succesorale ale numitei Urdărianu Monique, legatara universală a Elenei Lupescu, în realitate, prin încheierea contractului de vânzare - cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001 (ce a fost atașat la dosarul administrativ), inculpatul nu a dobândit calitatea de moștenitor testamentar al soției supraviețuitoare a regelui Carol al II-lea, în sensul avut în vedere de art. 24 din Legea nr. 1/2000 raportat la art. 45 din Legea nr. 18/1991 (aplicabil potrivit art. 25 din Legea nr. 1/2000), respectiv acela de moștenitor al persoanei fizice proprietară a terenului forestier la data preluării lui de către stat prin efectul unor acte normative speciale.

În plus, pentru dovedirea calității de moștenitor a Elenei Lupescu după fostul rege Carol al II-lea nu era suficientă existența actelor de stare civilă depuse de solicitant, ci aceasta trebuia să rezulte dintr-un certificat de moștenitor sau certificat de calitate de moștenitor, care să probeze, implicit, că acceptase succesiunea în termenul legal, însă, deși un asemenea act nu a fost atașat la dosarul administrativ, membrii Comisiei județene Ilfov, ca și cei ai Comisiei comunale Snagov, nu au constatat și sancționat aceste lipsuri.

Mai mult, în certificatul de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, singurul emis de pe urma defunctului rege Carol al II-lea și de care inculpatul Al României Paul Philippe s-a prevalat abia în procedura administrativă de validare, este menționat un singur moștenitor al fostului suveran, în persoana lui Mircea Grigore, iar nu și fosta soție Elena Lupescu, cu toate că certificatul a fost întocmit la solicitarea inculpatului (filele 141-142 vol. 63 d.u.p.).

Pe lângă faptul că acest înscris ridica serioase dubii sub aspectul verosimilității, al credibilității lui, din moment ce era de notorietate faptul că și regele Mihai I era fiu al fostului suveran Carol al II-lea, se mai observă că, astfel cum s-a consemnat explicit în chiar cuprinsul său, acesta a fost eliberat în baza sentinței civile nr. 1809 din 01.07.2002 a Tribunalului Teleorman, prin care fuseseră recunoscute pe teritoriul României, într-o procedură de exequatur, efectele sentinței nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona cu privire la

paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de regele Carol al II-lea. Or, prin decizia nr. 1357/A din 29.09.2005 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă, respectiva sentință a fost anulată, iar cauza trimisă spre rejudecare Tribunalului Teleorman.

În urma rejudecării, o nouă sentință în primă instanță, cu nr. 182, a fost pronunțată abia în 29.12.2008, aceasta devenind irevocabilă prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă.

Așadar, ca efect al anulării sentinței civile nr. 1809/2002 a Tribunalului Teleorman, în luna iulie 2006, când s-au comis faptele imputate celor patru inculpați, sentința nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona nu producea niciun efect pe teritoriul României, iar toate actele emise în baza acesteia, cum este și cazul certificatului de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, utilizat de inculpatul Al României Paul Philippe în fața Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, erau lovite de caducitate și nu mai puteau produce efecte juridice.

Împrejurarea că, ulterior, în anul 2012, s-au recunoscut în mod irevocabil efectele sentinței nr. 132/1955 a Tribunalului din Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de regele Carol al II-lea, este lipsită de relevanță, în condițiile în care, așa cum s-a arătat în dezvoltările anterioare, acuzațiile formulate împotriva inculpaților Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe trebuie analizate doar în raport cu înscrisurile pe care aceștia le-au avut la dispoziție în luna iulie 2006, când a fost soluționată propunerea Comisiei locale Snagov de validare a anexei 37 și s-a stabilit de către membrii comisiei județene că Al României Paul Philippe are calitatea de persoană îndreptățită la restituire.

Or, este evident că, în măsura în care ar fi cunoscut adevărata situație de fapt, și anume că, în luna iulie 2006, nu fusese, în realitate, stabilită filiația lui Carol Mircea Grigore față de regele Carol al II-lea, și ar fi fost respectate dispozițiile legale, inculpații nu ar mai fi constatat că solicitantul are calitatea de persoană îndreptățită, în sensul Legii nr. 1/2000, ca nepot de fiu al fostului proprietar, fiind lipsit de orice relevanță în această privință și certificatul de calitate de moștenitor nr. 129 din 24.05.2006, din moment ce, la data respectivă, tatăl inculpatului Al României Paul Philippe nu fusese încă recunoscut pe teritoriul României ca fiind fiul fostului suveran.

În ceea ce privește contractul de vânzare - cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr. 1489 din 02.08.2001, se mai observă, din conținutul său, că acesta a vizat doar o parte din bunurile Elenei Lupescu, respectiv acelea „lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România”, în condițiile în care cea din urmă a trăit împreună cu fostul rege și a decedat în Portugalia.

Or, așa cum s-a menționat mai sus, în privința suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, nu a fost adoptată vreo lege și nici încheiat vreun act juridic prin care să se realizeze transferul dreptului de proprietate din patrimoniul Municipiului București în patrimoniul regelui Carol

al II-lea, astfel încât respectivul imobil nu ar fi putut să aparţină nici Elenei Lupescu, nefiind, deci, „un bun lăsat pe teritoriul statului român” de către aceasta.

Pe de altă parte, deşi prin memoriile completatoare depuse ulterior la dosarul administrativ, inculpatul Al României Paul Philippe a susţinut şi faptul că este succesorul în linie directă (nepot de fiu) al regelui Carol al II-lea, acesta nu era îndrituit să formuleze, la data de 06.09.2005, cererea de retrocedare prevalându-se de această calitate, din moment ce tatăl său, Carol Mircea Grigore, era în viaţă, astfel încât, teoretic, doar el (împreună cu regele Mihai I) putea avea calitatea de persoană îndreptăţită la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 1/2000 în legătură cu bunurile imobile ce i-ar fi aparţinut fostului suveran.

În acest sens, este de menţionat că, potrivit principiilor generale ale devoluţiunii legale, aplicabile la data faptelor imputate inculpaţilor, rudele defunctului veneau la moştenire în ordinea claselor de moştenitori legali, iar, în interiorul unei clase, rudele mai apropiate în grad le înlăturau de la moştenire pe cele mai îndepărtate (principiul proximităţii gradului de rudenie între moştenitorii din aceeaşi clasă), astfel încât singurul care era îndreptăţit potrivit legii să vină la moştenirea regelui Carol al II-lea, alături de fostul rege Mihai I, era Carol Mircea Grigore, în calitate de fiu, care a decedat abia la data de 27.01.2006, când deja expirase inclusiv termenul stabilit de art. 3 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, respectiv 30.11.2005.

Mai mult, deşi a invocat în apărare acest aspect, inculpatul Al României Paul Philippe nu a ataşat la dosarul administrativ vreo procură specială prin care să fi fost împuternicit de tatăl său să introducă, în numele lui, cererea de restituire, dimpotrivă aceasta fiind formulată de inculpat în nume propriu.

De altfel, aceeaşi chestiune a fost evidenţiată şi de S.C.A. Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii cu ocazia analizei efectuate cu privire la regimul juridic al unor bunuri ce au făcut obiectul contractului încheiat iniţial (în 21.09.2006) între S.C. Reciplia S.R.L. şi Al României Paul Philippe, menţionându-se în cuprinsul raportului întocmit, este adevărat, cu privire la alte imobile, dar aflate într-o situaţie similară, că termenul de depunere a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate, potrivit Legii nr. 247/2005, a expirat la 30.11.2005, dată la care Carol Mircea Grigore trăia şi, prin urmare, acesta avea calitatea de persoană îndreptăţită să solicite măsuri reparatorii. Ca atare, în ipoteza în care cel din urmă nu a depus cerere de reconstituire în termenul legal, orice notificare formulată de Al României Paul Philippe, în nume propriu, poate fi respinsă ca fiind introdusă de o persoană neîndreptăţită. De asemenea, s-a consemnat că, în ipoteza în care bunul revendicat nu era în proprietatea privată a regelui Carol al II-lea la data naţionalizării, nefiind menţionat sub această denumire în Decretul nr. 38/1948, există riscul ca moştenitorii acestuia să nu fie consideraţi persoane îndreptăţite potrivit Legilor nr. 18/1991, nr. 167/1997, nr. 1/2000 şi nr. 247/2005 (filele 314-332 vol. 30 d.u.p.).

În cauză, însă, nefăcând o verificare riguroasă cu privire la existenţa la dosar a tuturor înscrisurilor necesare pentru a aprecia asupra întrunirii de către solicitant a calităţii prevăzute de lege pentru formularea cererii de retrocedare şi nici cu referire la pertinenţa, concludenţa, verosimilitatea şi autenticitatea sub acelaşi aspect a actelor depuse de acesta, chestiune esenţială pentru a stabili, apoi,

legalitatea/nelegalitatea sesizării formulate de Comisia locală Snagov, inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, în calitate de membri ai Comisiei județene Ilfov, au considerat, contrar împrejurărilor atestate de documentele folosite de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea solicitării, că acesta are calitatea de persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier revendicat și, ca atare, propunerea de validare a anexei 37 este pe deplin justificată, nesocotind, astfel, prin maniera în care au acționat și în această privință, obligația ce le revenea potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

De altfel, așa cum s-a reținut anterior, inculpații au recunoscut că nu au verificat înscrisurile aflate la dosarul administrativ sau că le-au examinat în mod selectiv și superficial, invocând, în acest sens, fie volumul mare de documente ce trebuiau studiate, fie atribuțiile de serviciu pe care le mai aveau de îndeplinit sau lipsa de expertiză în domeniu, motiv pentru care s-au bazat, în adoptarea soluției, pe materialul întocmit de colectivul de lucru care funcționa pe lângă comisie. Apărările inculpaților sunt, însă, neîntemeiate, din moment ce obligația de a studia cu rigurozitate actele doveditoare depuse în susținerea cererii de retrocedare incumbă, potrivit art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, fiecărui membru al comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate, care răspunde personal pentru modul în care o aduce la îndeplinire, și trebuie să poarte asupra mai multor aspecte, respectiv existența, pertinența, concludența, verosimilitatea și autenticitatea respectivelor înscrisuri, ceea ce presupune, implicit, efectuarea de verificări pentru a se asigura că realitatea acestora nu poate fi tăgăduită ori pusă la îndoială și că au fost întocmite cu respectarea tuturor formelor legale (autenticitatea), că, prin conținutul lor și aspectele pe care le atestă, se bucură de credibilitate/plauzibilitate (verosimilitatea), că sunt relevante sub aspectul împrejurărilor ce trebuie dovedite (pertinența) și că prezintă aptitudinea de a contribui la aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei (concludența).

De asemenea, inculpații au invocat, în cursul judecății, pentru a justifica faptul că nu au studiat în mod riguros ansamblul actelor doveditoare atașate în susținerea cererii de restituire și, implicit, împrejurarea că au procedat la validarea anexei 37, existența sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, prin care s-a constatat că inculpatul Al României Paul Philippe este îndreptățit să beneficieze de retrocedarea suprafeței de 10 ha pădure, situată în comuna Snagov, zona „Fundul Sacului”, motivând, în esență, că, de vreme ce noua procedură administrativă viza același bun imobil, respectiv Pădurea Snagov (în suprafață totală de 46,78 ha), din care făcea parte și suprafața de 10 ha, cererea de retrocedare pentru diferența de teren ce nu a format inițial obiectul reconstituirii dreptului de proprietate trebuia să urmeze același regim juridic.

Susținerile inculpaților nu sunt, însă, de natură să demonstreze netemeinicia acuzațiilor formulate împotriva lor, din moment ce, nefiind parte în procesul în care s-a pronunțat, într-o acțiune în constatare, respectiva hotărâre judecătorească, aceasta nu era obligatorie pentru Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, situație în care membrii săi

trebuiau să analizeze legalitatea propunerii de validare prin raportare la toate documentele depuse de solicitant în procedura administrativă.

Astfel, așa cum s-a reținut cu prilejul expunerii situației factuale si cum reiese din actele dosarului nr. 3387/2003 al Judecătoriei Buftea, deși inculpatul Al României Paul Philippe solicitase, pe cale administrativă, retrocedarea suprafeței de 10,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, procedură ce nu era finalizată încă, acțiunea introductivă de instanță a fost formulată de acesta, pe calea dreptului comun (art. 111 C.pr.civ. anterior), iar nu în temeiul legilor speciale aplicabile în materia retrocedării bunurilor imobile, împotriva Comunei Snagov, prin primar, pârâtă în contradictoriu cu care s-a derulat întreaga procedură contencioasă și s-a pronunțat sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003, devenită irevocabilă prin neexercitarea căilor de atac.

Or, principiul relativității hotărârii judecătorești (recunoscut atât de doctrină, cât și de jurisprudență și anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă, cu toate că nu avea o reglementare expresă, ca în codificarea actuală), atât sub aspectul efectelor obligatorii, cât și al lucrului judecat, presupune ca ceea ce a fost judecat să nu poată folosi sau, în principiu, să nu poată fi opus decât părților din proces (ori succesorilor acestora), fundamentul și justificarea acestui principiu fiind reprezentate de necesitatea respectării contradictorialității și a dreptului la apărare. Cu alte cuvinte, efectele obligatorii ale hotărârii judecătorești se produc, de regulă, pentru părțile cauzei (și succesorii acestora), respectiv pentru acele persoane care au stat, fie personal, fie prin reprezentant legal sau convențional în proces, indiferent de calitatea lor de reclamant, pârât sau intervenient, însă, în demersul judiciar finalizat cu pronunțarea sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003, Comisia județeană Ilfov nu a avut niciuna dintre respectivele calități procesuale, astfel încât hotărârea nu era obligatorie pentru aceasta.

Într-adevăr, ca o consecință a opozabilității efectelor hotărârii judecătorești, orice persoană care nu a fost implicată în procedura judiciară trebuie să recunoască și să respecte situația juridică născută din faptul existenței acesteia, aspect care nu echivalează, însă, cu o extensiune a obligativității efectelor actului jurisdicțional sau a autorității sale de lucru judecat asupra terților ce nu au participat în proces, care sunt excluși din câmpul de aplicare a relativității efectelor hotărârii.

Cu alte cuvinte, opozabilitatea hotărârii judecătorești nu presupune obligativitatea efectelor acesteia față de terți și nici imposibilitatea celor din urmă de a invoca o altă situație juridică decât cea tranșată pe cale jurisdicțională, în procesul în care nu au participat, față de ei actul jurisdicțional opunându-se ca realitate juridică, ca fapt juridic, ce poate fi combătut prin mijloace de probă ce dovedesc contrariul.

Ca atare, în condițiile în care sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea nu se impunea prin forța sa obligatorie Comisiei județene Ilfov, din moment ce aceasta nu a fost parte în procedura judiciară în care a fost pronunțată, procedură specifică, de altfel, dreptului comun privind acțiunea în constatare, iar nu legilor speciale în materia retrocedării, membrilor săi, inculpați în cauză, le revenea obligația legală de a verifica, cu seriozitate și scrupulozitate, toate înscrisurile depuse la dosarul administrativ pentru a stabili calitatea

inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la restituirea terenului cu vegetație forestieră situat în pădurea Snagov, atât sub aspectul existenței titlului de proprietate al autorului invocat de solicitant și al deposedării sale abuzive de către Statul Român, cât și din perspectiva calității sale de moștenitor al celui din urmă, cu atât mai mult cu cât prin sentința civilă invocată în apărare de acuzați se constatase doar îndrituirea la retrocedarea unei părți din imobilul revendicat (10 ha), ce fusese deja restituită prin hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, iar, potrivit art. 24 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, reconstituirea dreptului de proprietate nu mai putea opera decât pentru diferența dintre suprafața primită anterior și cea avută în proprietate.

Mai mult, așa cum atestă mențiunile din cuprinsul procesului verbal de desfășurare a ședinței Comisiei județene Ilfov din 07.07.2006, cu acel prilej nu a fost invocată, astfel cum neîntemeiat a susținut apărarea, existența sentinței civile nr. 1872 din 26.06.2003 ca motiv de admitere a propunerii de validare și nu s-a purtat nicio discuție pe marginea acestui subiect, ce nici măcar nu a fost antamat, singurele aspecte ridicate, dar rămase, însă, nelămurite, deși constituiau elemente esențiale pentru modul de soluționare a cauzei, fiind cele referitoare la existența/inexistența calității inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al fostului proprietar și a titlului de proprietate al fostului rege asupra terenului revendicat la data emiterii Decretului nr. 38/1948, solicitându-se, totodată, fără, însă, a fi supusă la vot, și amânarea adoptării unei decizii până la soluționarea definitivă a acțiunii civile prin care Romsilva solicitase anularea hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 privind retrocedarea suprafeței de 10 ha teren.

Totodată, contrar susținerii primei instanțe, nu se poate considera că, prin pronunțarea deciziei civile nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă, prin care s-a recunoscut în România sentința nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona, a fost consolidat retroactiv dreptul inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea Pădurii Snagov, din moment ce, așa cum s-a argumentat anterior, acesta nu a îndeplinit niciuna dintre condițiile prevăzute de Legea nr. 1/2000 pentru a i se reconstitui dreptul de proprietate asupra imobilului respectiv, neavând calitatea de persoană îndreptățită nici din perspectiva existenței dreptului de proprietate al autorului indicat cu privire la terenul forestier revendicat și al preluării abuzive a bunului de către stat prin efectul unor acte normative speciale, și nici din perspectiva existenței calității de moștenitor al fostului proprietar, din moment ce terenul în discuție nu s-a aflat niciodată în proprietatea regelui Carol al II-lea, ci în proprietatea publică/privată a statului.

În plus, astfel cum s-a mai arătat anterior, analiza efectuată de Înalta Curte nu se poate raporta decât la înscrisurile doveditoare în ființă la momentul comiterii faptelor imputate prin rechizitoriu, căci acestea trebuiau avute în vedere și de inculpați, indiferent de calitatea lor, de funcționari publici sau persoane particulare, și de forma de participație penală ce li s-a reținut în sarcină, respectiv autorat sau complicitate.

Cu toate că, în declarațiile date ulterior primei audieri de către organele de anchetă penală, inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe au susținut că votul

lor final în ședința Comisiei județene Ilfov din data de 07.07.2006 a fost unul negativ, fiind efectuate mențiuni în acest sens și în cuprinsul procesului verbal întocmit cu acea ocazie, instanța de apel nu poate reține această apărare întrucât este contrazisă de întregul material probator administrat în cauză.

Astfel, așa cum s-a menționat, nici inculpații nu au negat, cu prilejul primei lor audieri, împrejurarea că au fost de acord cu admiterea propunerii de validare, votând în acest sens, aspect confirmat de toți ceilalți membri ai Comisiei județene Ilfov ce au fost ascultați în calitate de inculpați (Jecu Nicolae și Delcea Valentin) și martori în cauză (Ghiba Ruxandra și Cucu Ionuț), care au arătat că singura persoană care a votat împotrivă a fost reprezentantul Direcției Silvice București, Cucu Petru Ionuț, în același sens fiind și depozițiile martorilor Capanu George și Țipluică Marian. Audiat sub acest aspect, inculpatul Jecu Nicolae a menționat fără nicio rezervă că Popa Caterina și Olteanu Gheorghe au votat în ședința din 07.07.2006 în favoarea validării anexei 37 referitoare la reconstituirea dreptului de proprietate pe numele solicitantului Al României Paul Philippe, invocând în acest sens întocmirea și păstrarea, în calitate de președinte al comisiei, a unei evidențe proprii cu privire la modul de exercitare a opțiunilor cu acel prilej, din consultarea căreia a rezultat că, la poziția 30 de pe ordinea de zi, figurează 9 voturi „pentru” și doar unul „împotrivă”, care a aparținut martorului Cucu Ionuț, împrejurare atestată, deopotrivă, și de celelalte persoane ascultate în cauză, dar și de modalitatea în care s-au purtat discuțiile în ședința respectivă, reprezentantul Direcției Silvice București fiind singurul care s-a opus vehement și argumentat admiterii propunerii formulate de Comisia locală Snagov. În plus, în aceeași zi, martorul Cucu Ionuț a întocmit un raport, înregistrat la Direcția Silvică București sub nr. 2830/07.07.2006, prin care a adus la cunoștința conducerii instituției rezultatul votului exprimat în ședința Comisiei județene Ilfov, arătând că aceasta a validat anexa 37, înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, cu 9 voturi „pentru” și unul „împotrivă”, care îi aparține (fila 99 vol. 7 d.u.p.).

Într-adevăr, în cuprinsul procesului verbal al ședinței Comisiei județene Ilfov din 07.07.2006, s-a consemnat, cu privire la opțiunile exprimate, că „pentru” au fost înregistrate 1+8 voturi, printre care a fost trecută „Dna Popa”, mențiune ce a fost, însă, tăiată, numele acesteia apărând înscris, cu caractere mai mici, la voturile „împotrivă”, rubrică unde s-a notat „1+1 D. Silvică, Dna Popa”. Cu privire la aceste tăieri și, respectiv, adăugiri, prin raportul de expertiză criminalistică nr. 100 din 07.08.2017 întocmit de Laboratorul interjudețean de expertize criminalistice Brașov, s-a constatat că textele „+1” și „Dna Popa” de la rubrica „Împotrivă” prezintă dimensiune mică comparativ cu restul textului, precum și faptul că paragraful „Se supune la vot … cu majoritate de voturi” este executat cu pastă de pix de culoare albastră de diferite nuanțe, în sensul că, printre altele, textele „+1”, „Dna Popa” (pe al patrulea rând) și bara orizontală ce taie textul „Dna Popa” (pe al doilea rând) sunt realizate cu material de scriere diferit față de restul paragrafului, concluzionându-se că acestea nu au fost efectuate în același timp cu restul documentului în litigiu. Ca atare, raportat la concluziile lucrării de specialitate, apare evident faptul că aceste modificări au fost operate ulterior exprimării, în ședință, a votului, care, în cazul inculpatei Popa Caterina a fost unul favorabil

validării anexei 37, așa cum atestă fără urmă de îndoială consemnările inițiale ale procesului verbal și probatoriul administrat în cauză, în același sens votând și Olteanu Gheorghe, astfel cum reiese din conținutul mențiunilor înscrise în același document, unde numele său a fost trecut primul la rubrica „Pentru”.

Așadar, având în vedere toate considerentele anterior expuse, Înalta Curte constată, contrar celor reținute de prima instanță, că *validarea*, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 - semnată de inculpatul Delcea Valentin, pentru prefectul Jecu Nicolae, și de secretarul comisiei, Popa Caterina - *a anexei 37* aprobată de Comisia locală Snagov și *înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006*, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ, inclusiv cele atașate în cea de-a doua etapă a procedurii, nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, *s-a realizat de către inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe,* în calitate de membri ai Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, *cu încălcarea legii, și anume a dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005*, și a avut ca urmare prejudicierea Statului Român și, corelativ, obținerea unui folos material injust de către inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat, fiind, astfel, întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu, cu consecințe deosebit de grave, în varianta incriminată de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

Sub aspect subiectiv, inculpații au acționat cu vinovăție sub forma intenției directe, prevăzând că, prin acțiunile lor, grefate pe neexaminarea actelor doveditoare depuse în susținerea cererii de retrocedare sau, după caz, pe verificarea lor superficială și lipsită de orice rigurozitate, cu consecința reconstituirii, cu încălcarea obligațiilor legale, a dreptului de proprietate privată asupra unui teren aparținând Statului Român, creează atât un prejudiciu patrimonial acestuia, cât și un folos material necuvenit solicitantului și mandatarei sale, și urmărind producerea acestui rezultat prin comiterea faptelor.

Astfel, relevant în ceea ce privește atitudinea psihică a inculpaților este faptul că, deși anexa 37 ce se solicita a fi validată fusese semnată cu obiecțiuni de către reprezentantul Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel, iar, din partea Direcției Silvice București exista aceeași poziție fermă de opunere la retrocedare, pentru motivele expuse, atât în scris de instituție (fila 408, vol. 30 d.u.p.), cât și verbal, în ședința din 07.07.2007, de către martorul Cucu Ionuț (care susținuse inexistența unei dovezi în sensul preluării abuzive de către Statul Român, de la fostul rege Carol al II-lea, a terenului revendicat), aceștia, în calitate de membri ai Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor, în loc să manifeste o diligență sporită pentru verificarea cu rigurozitate a înscrisurilor doveditoare prin raportare în special la aspectele tăgăduite, cu atât mai mult cu cât Al României Paul Philippe nu atașase la dosarul administrativ legea/actul prin care imobilul revendicat a fost transmis în proprietatea regelui

Carol al II-lea și dovada privind deposedarea lui abuzivă de către Statul Român, au procedat, totuși, la admiterea propunerii și confirmarea deciziei nelegale adoptate de Comisia locală Snagov, în condițiile în care nu studiaseră efectiv actele dosarului administrativ sau, după caz, le verificaseră în mod selectiv și superficial, iar practica comisiei în cazuri identice, când existau astfel de observații din partea instituției ce administra fondul forestier național, era aceea de a respinge cererea de validare.

Sub acest aspect, martorul Țipluică Marian, cu ocazia audierii sale pe întreg parcursul procedurii judiciare, inclusiv de către instanța de apel, a arătat, în mod constant, că, în cazul cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, comisia județeană ținea seama de opinia Direcției Silvice, astfel încât nu se dădea curs solicitărilor de retrocedare când existau obiecțiuni din partea acestei instituții, sens în care au declarat și alte persoane din cadrul colectivului de lucru care își desfășura activitatea pe lângă comisie, respectiv martorii Anghelescu Dragoș Emil și Goni Viorica, cea din urmă menționând în fața instanței de control judiciar, când a reluat, practic, cele declarate anterior, că „*niciodată în perioada cât eu mi-am desfășurat activitatea în cadrul comisiei de fond funciar nu au fost atribuite solicitantului terenuri (păduri), dacă Romsilva se opunea la reconstituirea dreptului de proprietate asupra acestuia*". Același aspect a fost subliniat în declarațiile sale și de martorul Nagy Bege Zoltan, membru al Comisiei județene Ilfov, care a arătat că, în afara datei de 07.07.2006, nu a participat la alte ședințe în care punctul de vedere al Direcției Silvice să nu fi fost luat în considerare și, ca atare, să se fi adoptat o decizie contrară acestuia.

Așadar, cu toate că, în mod obișnuit, în aprecierea legalității propunerilor înaintate de comisiile locale și, implicit, în adoptarea soluțiilor de validare sau, după caz, de invalidare a acestora, Comisia județeană Ilfov ținea seama de opinia exprimată de Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, în cazul cererii de confirmare a anexei 37 prin care s-a recunoscut dreptul de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, în calitate de membrii ai comisiei, au ignorat punctul de vedere exprimat de instituția ce administra fondul forestier național, în pofida tuturor argumentelor prezentate și fără ca actele dosarului, pe care, însă, nu le-au verificat cu rigurozitate, să dovedească netemeinicia acestora, aspect ce demonstrează caracterul intenționat al acțiunilor lor, în sensul că au avut reprezentarea clară a scoaterii ilegale a bunului imobil din patrimoniul Statului Român prin adoptarea hotărârii nr. 1156/07.07.2006, cu consecința producerii unui prejudiciu acestuia și a procurării unui folos material necuvenit solicitantului și mandatarei sale, și au urmărit obținerea acestui rezultat prin comiterea faptelor.

Mai mult, deși în ședința comisiei din data de 07.07.2006, au fost invocate o serie de aspecte ce puneau în discuție îndreptățirea solicitantului la retrocedare (calitatea de moștenitor legal sau testamentar, posibilitatea de a formula cererea de restituire în condițiile în care tatăl solicitantului era în viață la momentul adoptării Legii nr. 247/2005, existența dreptului de proprietate al regelui Carol al II-lea asupra terenului revendicat la data emiterii Decretului nr. 38/1948, existența pe

rolul instanțelor a acțiunii civile prin care Romsilva contesta calitatea de persoană îndreptățită la retrocedare a solicitantului), inculpatul Jecu Nicolae, în calitate de președinte al comisiei, fără a interveni în vreun fel în dezbateri, fără a susține sau a dezavua importanța lămuririi chestiunilor ridicate pentru corecta rezolvare a cererii și fără a pune măcar în discuție amânarea lucrării într-o altă ședință pentru examinarea atentă a actelor dosarului, lăsând, astfel, să se înțeleagă, prin atitudinea sa, soluția spre care se orientează, respectiv aceea de validare, a supus la vot propunerea Comisiei locale Snagov de confirmare a anexei 37, în condițiile în care știa că majoritatea celorlalți membri, în lipsa unei verificări serioase și minuțioase a înscrisurilor doveditoare și fără a avea o clarificare a aspectelor invocate, vor vota conform poziției exprimate de el, lucru care, de altfel, s-a și întâmplat în fapt.

La rândul lor, cu toate că au invocat o serie de chestiuni care puneau sub semnul întrebării calitatea solicitantului de persoană îndreptățită la restituire, inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, ca și Delcea Valentin, au acceptat să se treacă la exprimarea votului fără ca acele aspecte să fie clarificate prin analiza riguroasă a actelor depuse la dosarul administrativ, iar, ulterior, chiar au votat pentru validare, deci contrar poziției adoptate anterior, având, așadar, reprezentarea clară a faptului că, prin soluția adoptată cu nesocotirea prevederilor legale în materia reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere, imobilul revendicat este trecut în mod nelegal în proprietatea inculpatului Al României Paul Philippe, cu consecința păgubirii Statului Român.

Totodată, sub aspectul poziției subiective avute la momentul comiterii faptelor, nu poate fi omisă împrejurarea, atestată de probatoriul testimonial și înscrisurile administrate în cauză, că modalitatea în care au acționat inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, cu ocazia soluționării propunerii Comisiei locale Snagov de validare a anexei 37, prin care s-a recunoscut îndeplinirea condițiilor pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov în persoana inculpatului Al României Paul Philippe, a fost influențată, în mod determinant, și de conduita inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela - mandatara celui din urmă și persoană direct interesată în restituirea, prin orice mijloace, a terenului revendicat, dată fiind valoarea folosului pe care urma să îl obțină din valorificarea ulterioară a acestuia - care, prin prisma relației apropiate stabilite, prin intermediul senatorului Rădulescu Cristache, cu prefectul județului Ilfov, a contribuit, prin intervenția sa, la adoptarea de către acesta din urmă și de către coinculpați a deciziei de confirmare a anexei 37, prin demersurile efectuate (cereri, memorii, depunerea unor acte nerelevante, purtarea unor discuții, în afara cadrului legal, cu o parte dintre membrii comisiei și ai colectivului de lucru care funcționa pe lângă aceasta), în care a susținut, contrar realității, ce îi era pe deplin cunoscută, că mandantul este persoană îndreptățită la retrocedare, sprijinindu-i, deopotrivă, pe aceștia să găsească o justificare pentru acțiunile întreprinse și să dea o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Cu aceeași formă de vinovăție au acționat inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, în calitate de președinte și, respectiv, secretar al Comisiei județene Ilfov

pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, și cu ocazia emiterii și semnării hotărârii nr. 661 din 02.03.2007, prin care s-a revocat decizia anterioară, nr. 1156 din 07.07.2006 a autorității administrative sus-menționate ce viza același bun imobil, și s-a dispus înscrierea în anexa 37, poziția 1, a inculpatului Al României Paul Philippe cu suprafața de 36,78 ha teren cu vegetație forestieră situat în Pădurea Snagov, în calitate de moștenitor al regelui Carol al II-lea.

Așadar, deși cunoșteau că hotărârea nr. 1156/07.07.2006 a fost adoptată fără verificarea riguroasă, cu scrupulozitate și atenție, a actelor atașate la dosar, care demonstrau, contrar dispozițiilor acesteia, că solicitantul nu era persoană îndrituită la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat asupra imobilului revendicat și a preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar, inculpații Jecu Nicolae și Popa Caterina, cu încălcarea aceleiași obligații prevăzute de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, deci fără a studia efectiv înscrisurile doveditoare atașate cererii și fără a întreprinde alte activități sub acest aspect în afara celor care au stat la baza adoptării actului administrativ inițial, au emis, la data de 02.03.2007, hotărârea nr. 661, întemeiată pe aceeași constatare, nefundamentată de documentele pe care Al României Paul Philippe a înțeles să le folosească, referitoare la îndreptățirea celui din urmă la retrocedare, sens în care, asemenea primei decizii, au menținut dispoziția de înscriere a acestuia în anexa 37 cu privire la terenul forestier situat în pădurea Snagov, așa cum dispusese Comisia locală Snagov, însă doar pentru suprafața de 36,78 ha (în loc de 46,78 ha), având în vedere că, între timp, litigiul declanșat de Regia Națională a Pădurilor - Romsilva pentru anularea hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 privind restituirea a 10 ha teren fusese tranșat definitiv prin decizia civilă nr. 73 din 22.01.2007 a Curții de Apel București, Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori si de familie.

De fapt, emiterea hotărârii nr. 661/02.03.2007 s-a grefat, în mod determinant, pe activitatea desfășurată și constatările făcute de membrii Comisiei județene Ilfov, inclusiv de inculpații Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe, cu ocazia adoptării actului administrativ inițial, aceasta transpunând, practic, în conținutul său, aceleași aspecte de nelegalitate cu privire la recunoașterea calității inculpatului Al României Paul Philippe de persoană îndreptățită la retrocedare, dar preluând, deopotrivă, și urmările în plan juridic pe care le-ar fi produs hotărârea nr. 1156/07.07.2006, constând în eliberarea în mod nelegal a titlului de proprietate asupra terenului restituit, cu consecința scoaterii frauduloase a bunului imobil din proprietatea Statului Român și a transferării sale în patrimoniul solicitantului.

Cu alte cuvinte, deși prin hotărârea nr. 661/02.03.2007 a fost revocată cea anterioară, cu nr. 1156/2006 (art. 1), totuși, în cuprinsul său (art. 2), a fost menținută aceeași dispoziție contrară legii de reconstituire a dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe cu privire la terenul forestier situat în Pădurea Snagov, fundamentată exclusiv pe aprecierile realizate de membrii Comisiei județene Ilfov la data de 07.07.2006 (când a fost emisă hotărârea nr. 1156), în condițiile în care aceștia nu au efectuat alte verificări suplimentare cu

prilejul emiterii noului act administrativ, urmările produse de îndeplinirea defectuoasă a atribuțiilor de serviciu cu acea ocazie translatându-se și în privința celei de-a doua hotărâri, indisolubil legată, prin conținutul său și efectele produse, de cea dintâi.

Ca atare, nu se poate susține că, prin revocarea hotărârii nr. 1156/07.07.2006, persoanele care au participat la adoptarea ei, inculpați în cauză (cu referire la Delcea Valentin, Olteanu Gheorghe, Jecu Nicolae și Popa Caterina), sunt absolviți de orice răspundere cu privire la modul defectuos în care și-au îndeplinit atribuțiile specifice funcției cu acel prilej, din moment ce adoptarea deciziei ulterioare - ce nu poate fi disociată de împrejurările în care s-a emis prima hotărâre și efectele ei specifice - s-a grefat tocmai pe această modalitate contrară legii de realizare a sarcinilor de serviciu, fapt ce a permis, în pofida actelor depuse în susținerea cererii, constatarea îndreptățirii solicitantului la reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului forestier situat în pădurea Snagov, constatare ce a fost preluată și se regăsește întocmai și în dispoziția de la art. 2 a noului act administrativ, cu singura diferență referitoare la suprafața restituită, care, însă, nu prezintă relevanță sub aspectul acuzațiilor aduse inculpaților, raportat la prevederile din legislația primară ce se susține că au fost încălcate.

Ulterior adoptării, în condițiile menționate, a hotărârii nr. 661 din 02.03.2007 de către Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpatul Jecu Nicolae, cu toate că aflase, între timp, de existența și conținutul Deciziunii nr. 1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație și Justiție, a emis pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al defunctului Carol al II-lea al României, în baza actului administrativ indicat, dar și a hotărârii nr. 7 din 14.01.2004 a aceleiași comisii, titlurile de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007, pentru suprafețele de 10 ha și, respectiv, de 36,78 ha, ambele reprezentând teren forestier situat în Snagov, după ce, în prealabil, se procedase la punerea în posesie a solicitantului asupra acestor imobile, conform proceselor verbale înregistrate la Primăria Snagov sub nr. 12912/29.06.2007 și nr. 16085/15.08.2007.

Astfel cum rezultă din ansamblul probator al cauzei și cum s-a reținut cu ocazia expunerii situației factuale, la data de 25.05.2007, după ce martorului Cucu Ionuț îi fusese pusă la dispoziție, în prealabil, de reprezentantul Casei Regale Deciziunea nr. 1/1941 a instanței supreme purtând mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale”, ce a fost înregistrată la Direcția Silvică București sub nr. 1814 din 22.05.2007, această hotărâre a fost transmisă de cea din urmă instituție Prefecturii județului Ilfov, prin adresa nr. 1814/25.05.2007, cu solicitarea de a se proceda la anularea tuturor deciziilor de validare emise de Comisia județeană Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată cu privire la terenul cu vegetație forestieră situat în Pădurea Snagov, în suprafață totală de 46,78 ha. În acest sens, s-a subliniat, în cuprinsul adresei, că Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a stabilit cu claritate că fostul rege Carol al II-lea nu a avut în proprietate terenurile forestiere de la „Fundul Sacului”, fapt atestat și de evidențele amenajamentelor silvice de arhivă, motiv pentru care a fost obligat să le restituie Statului Român.

Pentru a da o aparență de legalitate refuzului de a efectua demersuri în acest sens, prefectul Jecu Nicolae, în calitate de președinte al Comisiei județene Ilfov, după fix o lună de la primirea hotărârii, a solicitat, în scris, Direcției Silvice București să transmită Deciziunea nr. 1/1941 în integralitatea sa, certificată pentru conformitate, legalizată sau în original, pe motiv că exemplarul înaintat anterior în copie nu are nicio valoare juridică, cu toate că acesta, așa cum s-a arătat, purta mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale" și în pofida faptului că, în mare parte, actele doveditoare depuse de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea cererilor de retrocedare și pe care se întemeiaseră, cel puțin aparent, hotărârile de reconstituire a dreptului de proprietate date de aceeași comisie fuseseră acceptate la dosarul administrativ în copie xerox, fără a fi certificate pentru conformitate cu originalul de către solicitant, așa cum se prevedea în art. 9 alin. 5 lit. b din Legea nr. 18/1991 (la care face trimitere art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000) raportat la art. 11 alin. 3, alin. 6 și alin. 7 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

Mai mult, în același scop, inculpatul Jecu Nicolae a solicitat informații de la Arhivele Naționale în legătură cu Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, fără a indica, însă, în afara numărului hotărârii și a soluției în extras, și alte elemente pentru a fi mai lesne de găsit, raportat la faptul, cu siguranță observat de acuzat, că aceasta nu fusese pronunțată potrivit dreptului comun, ci în temeiul art. 23 din Statutul membrilor familiei domnitoare, care atribuia Colegiului Prezidențial al instanței supreme competența exclusivă de judecată a cererilor formulate de președintele Consiliului de Miniștri privind neînțelegeri, de natură patrimonială, între Statul Român și membrii sau foștii membri ai familiei regale, astfel încât, în lipsa menționării unor astfel de date suplimentare, ar fi fost dificil de identificat, neputând fi stabilit fondul arhivistic în care se regăsește.

Or, în atare condiții, acest lucru s-a și întâmplat în fapt întrucât, prin adresa nr. 8306 din 25.07.2007 a Arhivelor Naționale, s-a comunicat că, în urma investigațiilor efectuate asupra evidențelor și documentelor deținute de la Casa Regală - Administrația Sechestră și de la Înalta Curte de Casație și Justiție, din perioada 1940-1948, hotărârea nu a fost identificată, fără a se preciza, însă, că aceasta nu există, cu atât mai mult cu cât nu fusese cercetată și Colecția Consiliului de Miniștri, parte în acel dosar, iar, cu puțin timp înainte, aceeași instituție eliberase o copie a hotărârii avocatului Vasiliu Adrian.

O dovadă a faptului că inculpatul Jecu Nicolae purtase toată această corespondență doar pentru a găsi un motiv aparent verosimil care să justifice lipsa demarării procedurii de revocare a hotărârilor de reconstituire a dreptului de proprietate în favoarea lui Al României Paul Philippe, așa cum solicitase Direcția Silvică București, o reprezintă și împrejurarea că, deși Arhivele Naționale nu confirmaseră inexistența deciziunii, iar exemplarul transmis Prefecturii Ilfov purta chiar mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale", acuzatul nu a mai continuat demersurile la instituția deținătoare pentru certificarea păstrării ei într-unul dintre fondurile arhivistice, preferând să se prevaleze de absența originalului sau a unei copii conforme cu acesta pentru a aprecia, contrar evidenței, că documentul nu există și, ca atare, înscrisul înaintat de Direcția Silvică nu poate

fi valorificat, neavând forță probatorie. Aceeași regulă nu a fost aplicată, însă, de președintele comisiei județene Ilfov și în privința actelor doveditoare depuse de inculpatul Al României Paul Philippe în susținerea cererii de retrocedare, acesta acceptând prezența la dosarul administrativ a unor simple copii xerox, inclusiv ale unor hotărâri judecătorești, în pofida dispozițiilor legale și regulamentare care obligau la atașarea acestor înscrisuri în copie certificată de solicitant pentru conformitate cu originalul.

Așa cum s-a menționat, însă, în condițiile în care purta mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale" și, în plus, fusese înaintată Instituției prefectului Ilfov chiar de autoritatea ce administra fondul forestier național, care constatase corespondența dintre aspectele reținute în considerentele hotărârii și cele atestate de evidențele amenajamentului silvic, existența Deciziunii nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în conținutul transmis de către Direcția Silvică București, nu putea fi pusă la îndoială de către inculpatul Jecu Nicolae, cu atât mai mult cu cât aceasta era de natură să clarifice tocmai chestiunile invocate în ședința din 07.07.2006 a Comisiei județene Ilfov cu privire la lipsa calității solicitantului de persoană îndreptățită la retrocedare, chestiuni ce rămăseseră nelămurite datorită însești atitudinii acuzatului care, fără a dispune, în calitate de președinte, anumite măsuri în vederea edificării problemelor controversate, a supus la vot propunerea Comisiei locale Snagov de confirmare a anexei 37, știind că majoritatea celorlalți membri, în lipsa unei verificări riguroase a înscrisurilor doveditoare, sub aspectul existenței, pertinenței, verosimilității, concludenței și autenticității, vor vota conform poziției exprimate de el, lucru care, de altfel, s-a și întâmplat în fapt, cu consecința aprobării hotărârii nr. 1156/2006.

Prin urmare, ca demers final al activității infracționale desfășurată în vederea trecerii unei importante suprafețe de teren forestier situat în Pădurea Snagov din proprietatea Statului Român în patrimoniul inculpatului Al României Paul Philippe, ce a debutat, în privința sa, cu adoptarea hotărârii nr. 1156/2006, ale cărei prevederi au fost preluate, ulterior, în limitele arătate mai sus, de hotărârea nr. 661/2007, ambele ale Comisiei județene Ilfov, inculpatul Jecu Nicolae a emis titlurile de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007, cu toate că, în calitate de președinte al comisiei, cunoștea faptul că respectivele hotărâri fuseseră adoptate cu încălcarea de către membrii săi, coinculpați în cauză, a obligației prevăzute de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, adică fără studierea efectivă și analizarea atentă și minuțioasă a înscrisurilor doveditoare depuse în susținerea cererilor de restituire, care demonstrau, contrar dispozițiilor celor două acte administrative, că solicitantul nu era persoană îndreptățită la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat asupra imobilului revendicat și a preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar. Mai mult, inculpatul a avut la dispoziție Deciziunea nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care constatase, în mod definitiv, lipsa titlului de proprietate al fostului rege Carol al II-lea asupra trupului de pădure „Fundul Sacului" din Pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, cu consecința revenirii lui în patrimoniul

Statului, însă a ignorat în mod voit dispozițiile acesteia, recurgând la întreprinderea mai multor acțiuni pentru a da o aparență de legalitate demersului său ilicit.

Deopotrivă, în aceleași condiții a fost emis și titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007, de vreme ce, la baza acestuia, a stat hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov prin care s-a reconstituit dreptul de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 10 ha situat în Snagov, acesta fiind parte din trupul de pădure „Fundul Sacului" pe care regele Carol al II-lea fusese obligat, prin Deciziunea nr. 1/1941 a instanței supreme, să îl lase în deplina proprietate și posesie a Statului Român, constatându-se că nu deține un titlu de proprietate în privința lui.

Ca atare, reținând că fostul suveran nu a fost proprietar al terenului revendicat de Al României Paul Philippe și dispunând revenirea bunului în patrimoniul Statului, această deciziune, prin conținutul său, dovedea, implicit, caracterul nelegal al hotărârii nr. 7/14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov, din perspectiva lipsei calității solicitantului de persoană îndreptățită la retrocedare, însă inculpatul Jecu Nicolae, fără o justificare valabilă și în pofida faptului că exemplarul ce-i fusese înaintat purta mențiunea „executat la Direcția Arhive Naționale Istorice Centrale", nu a luat-o în considerare, apreciind, în lipsa oricăror elemente care să dovedească acest lucru și aplicând reguli diferite de cele folosite în privința înscrisurilor atașate cererii de restituire, că nu poate fi valorificată în plan juridic, din moment ce nu a fost depusă în original sau în copie certificată pentru conformitate ori legalizată și nu a fost identificată nici de Arhivele Naționale în fondurile aparținând instanței supreme și Casei Regale - Administrația Sechestră. Or, așa cum s-a arătat anterior, după ce a corespondat, în vederea comunicării hotărârii în una din aceste forme, atât cu Direcția Silvică București, cât și cu Arhivele Naționale, și în condițiile în care nu fusese confirmată inexistența acesteia, inculpatul a renunțat la continuarea demersurilor la instituția deținătoare pentru certificarea păstrării ei într-unul dintre fondurile arhivistice, preferând să se prevaleze de absența originalului sau a unei copii conforme cu acesta pentru a aprecia, contrar evidenței, că documentul nu există și, ca atare, înscrisul înaintat de Direcția Silvică nu prezintă valoare juridică.

Cu alte cuvinte, deși a avut reprezentarea că hotărârea nr. 7/14.01.2004 a fost emisă cu încălcarea condițiilor cerute de legislația aplicabilă în materia reconstituirii dreptului de proprietate, inculpatul Al României Paul Philippe neavând calitatea de persoană îndreptățită la restituire din moment ce antecesorul său nu fusese proprietar al imobilului revendicat, astfel cum se stabilise, în mod definitiv, prin Deciziunea nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prefectul Jecu Nicolae și-a continuat demersul infracțional ce urmărea transferarea dreptului de proprietate al statului asupra unei suprafețe considerabile de teren forestier din pădurea Snagov în favoarea solicitantului, prin emiterea titlului de proprietate nr. 243 din 07.08.2007, sens în care, prin acțiunile prealabile întreprinse (emiterea unor adrese la Direcția Silvică București și la Arhivele Naționale), a încercat să acrediteze ideea falsă a inexistenței, în fapt, a hotărârii instanței supreme și, implicit, a imposibilității valorificării exemplarului acesteia primit în data de 25.05.2007 la Prefectura județului Ilfov.

De altfel, prin rechizitoriu, s-a dispus clasarea cauzei pentru infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu împrejurările în care a fost emisă de către Comisia județeană Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor hotărârea nr. 7 din 14.01.2004, reținându-se că s-a împlinit termenul de prescripție a răspunderii penale, soluție care, analizând aspecte de fond și nefiind infirmată de procurorul ierarhic superior, din oficiu sau la plângere, se bucură de autoritate de lucru judecat în privința constatării de către organul de urmărire penală a caracterului nelegal al adoptării acesteia pentru motivele expuse, pe larg, în cuprinsul actului de sesizare a instanței, nelegalitate care afectează evident și actele subsecvente emise în baza ei, respectiv titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007.

Așadar, pe lângă aspectele de nelegalitate rezultate din încălcarea, cu ocazia adoptării hotărârilor nr. 1156/07.07.2006 și nr. 661/02.03.2007 ale Comisiei județene Ilfov, a obligației de a verifica, în mod riguros, existența, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența actelor doveditoare depuse în susținerea cererii de restituire, prevăzută de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, aspectele anterior expuse relevă noi elemente de neconformitate cu legea a actelor administrative emise de inculpatul Jecu Nicolae, respectiv a titlurilor de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007, ce au fost întocmite de acesta cu toate că avea reprezentarea clară a faptului că se fundamentau pe decizii adoptate cu nesocotirea prescripțiilor normative în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind, astfel, la rândul lor, nelegale și contribuind, împreună cu cele anterioare, pe care s-au bazat, la păgubirea patrimoniului Statului Român, prin trecerea fără drept a bunului imobil în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului”, în proprietatea inculpatului Al României Paul Philippe, persoană ce nu era îndreptățită la retrocedare.

1.2.c) Deşi responsabilitatea pentru actele nelegale şi păgubitoare întocmite revine, în mod neîndoielnic, inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe, probatoriul testimonial și înscrisurile administrate în speță atestă că modalitatea în care aceştia au acționat a fost influențată, în mod determinant, și de conduita altor persoane, viitori beneficiari imediați sau mediați ai deciziilor emise cu încălcarea dispozițiilor legale, care au contribuit, în mod direct sau indirect, la adoptarea, în atare condiții, a acestora de către membrii comisiilor locale și județene pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, inculpați în cauză, prin demersurile efectuate (cereri, memorii, depunerea unor acte nerelevante și care ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor, purtarea unor discuții, în afara cadrului legal, cu o parte din membrii comisiilor și a colectivului de lucru care funcționa pe lângă una dintre acestea), în care au susținut, contrar realității, ce le era pe deplin cunoscută, că solicitantul este persoană îndreptățită la retrocedare, sprijinindu-i, deopotrivă, pe cei din urmă să găsească o justificare pentru acțiunile întreprinse și să dea o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Sub acest aspect, se impune a se menționa că, din modalitatea în care a fost concepută și s-a desfășurat activitatea infracțională, astfel cum este relevată de probele administrate în cauză, rezultă că a existat un plan bine pus la punct pentru ca obținerea de către **inculpatul Al României Paul Philippe** a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha, situat în Pădurea Snagov, să se realizeze pe cale administrativă, ca urmare a realizării unor intervenții la funcționarii publici, și nu pe cale jurisdicțională, atât acesta, cât și persoanele la care a apelat sau, după caz, pe care le-a sprijinit ulterior, prin acțiunile sale, în vederea atingerii scopului infracțional cunoscând, pe baza înscrisurilor doveditoare puse la dispoziție (care nu erau concludente, iar unele ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor), că nu este îndreptățit la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat (fostul suveran Carol al II-lea) asupra bunului revendicat și al preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva calității sale de moștenitor legal sau testamentar al acestuia, aspecte care, cu siguranță, nu ar fi putut fi trecute cu vederea în cazul declanșării unei proceduri judiciare, așa cum s-a întâmplat, de altfel, în cazul altor bunuri aflate în aceeași situație juridică (spre exemplu, Stația de Montă Băneasa, ce a făcut obiectul Deciziunii nr. 1/1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și care nu se regăsește în enumerarea din cuprinsul Deciziunii Consiliului de Miniștri dată în aplicarea Decretului nr. 38/1048), când instanțele au constatat că acestea nu au aparținut pretinsului proprietar (regele Carol al II-lea) la data naționalizării și că inculpatul nu era moștenitor al celui din urmă (sentința civilă nr. 753 din 23.05.2014 a Tribunalului București, Secția a III-a civilă, irevocabilă prin decizia civilă nr. 68 din 19.01.2015 a Curții de Apel București, filele 274-280 vol. 16 d.u.p.).

Acesta a fost, de altfel, și motivul pentru care, deși termenele de introducere a notificărilor prevăzute de legile speciale din materia reconstituirii dreptului de proprietate erau depășite, iar Regia Națională a Pădurilor, Direcția Silvică București, căreia i se adresase inițial, îi comunicase că nu era aplicabilă în speță Legea nr. 10/2001 și că nu făcuse dovada calității de moștenitor și a titlului de proprietate aparținând fostului rege Carol al II-lea (fila 425 vol. 16 d.u.p.), inculpatul Al României Paul Philippe nu a sesizat instanța civilă cu o acțiune în revendicare, ci a preferat să se adreseze, în 12.03.2003, cu o nouă notificare Primăriei Snagov, în care a invocat aceleași temeiuri de fapt și de drept (filele 172-173), apelând de această dată, cu toate că beneficia de asistență juridică calificată din partea avocatului Igreț Ion, la inculpatul Gostin Marin, om de afaceri și persoană influentă la nivelul județului Ilfov, ce era implicat, printre altele, în efectuarea de demersuri în vederea reconstituirii drepturilor de proprietate privată asupra terenurilor și care se afla în relații de prietenie cu primarul de la acea dată al localității, Biriș Ioan. Astfel, martorul Poenaru Liviu Traian, la rândul său, fost avocat al inculpatului Al României Paul Philippe a declarat în legătură cu Gostin Marin că „era implicat în tot felul de retrocedări de terenuri”, știind că „făcuse falsuri pentru a obține hotărâri de retrocedare a unor terenuri, care apoi s-au anulat” (declarația din 28.04.2016, menținută inclusiv în apel), iar martorul Bădulescu Petre l-a caracterizat ca fiind „unul dintre descurcăreții perioadei

respective, fost președinte la Clubul Dinamo” (declarația din 23.03.2016, menținută în fond), aceste aspecte reprezentând, în realitate, și elementele pe care a contat inculpatul Al României Paul Philippe când l-a mandatat pe Gostin Marin să se ocupe de retrocedarea, în natură sau prin echivalent, a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, din moment ce era pe deplin conștient că, neavând calitatea de persoană îndreptățită la restituire, nu putea obține bunul imobil decât prin intervenții la factorii de decizie, în concret la primarul Comunei Snagov, martorul Biriș Ioan.

De altfel, așa cum se reține în cuprinsul actului de sesizare în susținerea soluției de clasare dispusă, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f C.pr.pen., cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu referitoare la împrejurările în care a fost pronunțată sentința civilă nr. 1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea și emisă hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov (soluție care, așa cum s-a arătat anterior, analizând chestiuni de fond și nefiind infirmată de procurorul ierarhic superior, din oficiu sau la plângere, se bucură de autoritate de lucru judecat în privința aspectelor constatate), primarul Biriș a fost cel prin intermediul căruia inculpatul Al României Paul Philippe a reușit să obțină fraudulos suprafața de 10 ha din terenul forestier situat în Pădurea Snagov, acesta abordându-l pe avocatul Bădulescu Petre și punându-l în legătură cu Gostin Marin pentru a formula, în contradictoriu cu Comuna Snagov, acțiunea în constatarea dreptului solicitantului de a beneficia de retrocedarea terenului respectiv, fără să se opună, ulterior, în calitate de reprezentant legal al pârâtei, admiterii cererii de chemare în judecată sau să exercite căile de atac prevăzute de lege împotriva hotărârii pronunțate în cauză.

În mod similar a procedat inculpatul Al României Paul Philippe și după ce a revocat mandatul acordat lui Gostin Marin, căci, în loc să apeleze la serviciile specializate ale unor avocați, a efectuat demersuri în vederea identificării unei persoane care, prin relațiile pe care le avea și legăturile cu lumea politică, ar fi putut obține pe cale administrativă restituirea bunului al cărui proprietar se pretindea, aspect ce demonstrează, o dată în plus, că acesta avea reprezentarea clară a faptului că nu era îndrituit la retrocedarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și, ca atare, nu putea beneficia, în mod legal, de reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra acestuia în baza actelor normative speciale aplicabile în materie.

Acest aspect i-a fost, de altfel, comunicat în mod expres inculpatului și de avocatul Igreț Ion, prin intermediul corespondenței purtate de cei doi, din care transpare, deopotrivă, și deschiderea primului în a accepta orice demers, chiar nelegal, în vederea stabilirii în favoarea sa a dreptului de proprietate asupra terenurilor revendicate, atitudine pe fondul căreia au fost întreprinse, ulterior, și acțiunile pentru găsirea unei/unor persoane care, prin prisma statusului ei/lor social și a conexiunilor cu lumea politică și factori importanți de decizie, ar fi putut asigura, chiar în lipsa deținerii unor dovezi referitoare la dreptul de proprietate al autorului invocat și la calitatea de moștenitor al acestuia, retrocedarea bunurilor imobile în privința cărora acuzatul își clama îndreptățirea.

Astfel, în răspunsul adresat inculpatului, descoperit cu prilejul percheziției efectuate la sediul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, fostul său avocat, Igreț Ion, îi

atrăgea acestuia atenția că „*de la prima discuție v-am adus la cunoştință că nu aveți dreptul să recuperați în baza Legii 10/2001 nicio fostă proprietate Elena Lupescu, deoarece Legea 10/2001 se aplică doar terenurilor intravilane, preluate abuziv în PERIOADA 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, ori toate proprietățile Prințesei Elena au fost expropriate în anul 1941, deci sunt excluse de la restituire*. *Cele extravilane*, pe lângă că sunt excluse de la restituire potrivit Legii 10/2001, dar *sunt excluse de la restituire şi pentru faptul că nu au fost cerute în baza Legii 18/1991. În ceea ce priveşte fostele proprietăți ale Regelui Carol, în afara celor 500 m.p. din Parcul Jianu, nu se mai poate recupera nimic deoarece sunt terenuri extravilane şi nu au fost cerute în termen, în baza Legii 18/1991*. Complexul Peleș și celelalte, lăsate prin testament Regelui Mihai, sunt ale acestuia și recuperarea lor se poate face numai prin instanțele de judecată, șansele fiind minime. Cunoscând toate cele arătate mai sus, *v-am cerut acordul să contactez eventuale persoane interesate în a le ceda dreptul dumneavoastră incert în schimbul unor sume de bani. Ați spus că nu vreți să ştiți ce ilegalități fac pentru recuperare și ați fost de acord cu cedarea drepturilor litigioase pentru terenul Snagov contra sumei de 600.000 USD* și cu cedarea drepturilor asupra terenului din Băneasa contra sumei de un milion de dolari SUA sau a unui teren de 5 ha în zona Pipera, în vederea valorificării lui. Pentru toate afirmațiile de mai sus am dovezi provenind de la dumneavoastră. (…) În ce privește eventuale sume de bani, v-am adus la cunoștință că nu am încasat nici un ban cu ocazia încheierii acestor convenții și vă *confirm şi în scris, încă o dată că NU am încasat nici un ban, considerând că toate recuperările respective sunt ilegale*. Toate sumele trecute în acele acte, au fost doar o asigurare a celor care s-au obligat să recupereze imobilele, deoarece nu aveau încredere în dumneavoastră că vă veți ține de cuvânt, în cazul în care reușeau recuperarea” (filele 493-494 vol. 30 d.u.p.).

Ca atare, în contextul demersurilor efectuate în vederea identificării unor oameni cu conexiuni în sfera politică și resurse financiare care, în schimbul cedării unei părți importante din averea pretinsă, să influențeze funcționarii publici cu atribuții în domeniul reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor în sensul aprobării, cu eludarea dispozițiilor legale, a cererilor de retrocedare formulate, inculpatul Al României Paul Philippe a cunoscut-o, în vara anului 2005, pe inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, persoană care corespundea profilului căutat, fiindu-i recomandată ca o femeie de afaceri de succes care, prin prisma contactelor „în domeniul justiției, avocați și în mediul de afaceri”, fiind, deopotrivă, conectată și la mediul politic, putea să îl ajute în obținerea bunurilor pretins confiscate de la regele Carol al II-lea, cu toate că nu avea îndreptățirea legală în acest sens.

Relevante sub aspectul rațiunilor avute în vedere de inculpat pentru a perfecta contractul de mandat și asistență de specialitate cu Păvăloiu Nela, în calitate de reprezentant legal al S.C. Ilko Star S.R.L., în detrimentul contractării unor servicii de consultanță/asistență juridică calificată din partea unor avocați, sunt depozițiile martorului Poenaru Liviu Andrei, care a arătat în mod constant pe parcursul procedurii judiciare, inclusiv în apel, că inculpata i-a fost prezentată de Al României Paul Philippe ca fiind o persoană „*care e în stare să-l conecteze cu*

oameni importanţi politici şi care are astfel influenţă pentru soluţionarea cererilor de revendicare", acesta fiind şi motivul pentru care a recurs la serviciile sale, solicitându-i martorului să îi predea acesteia toate înscrisurile aferente notificărilor formulate până la acel moment pentru restituirea unor imobile, dar care nu primiseră o rezolvare favorabilă. La rândul său, audiat fiind sub acest aspect, inculpatul a menţionat că „(…) am cunoscut-o pe Nela Păvăloiu la recomandarea unui prieten (…)" care „mi-a spus că *Păvăloiu mă poate ajuta să obţin bunurile confiscate lui Carol al II-lea*" întrucât *este „o persoană cu contacte în domeniul justiţiei, avocaţi, şi în mediul de afaceri*", dar şi că „Înainte să închei înţelegerea cu *Păvăloiu*, aceasta *a spus că îl cunoaşte pe primarul de la Snagov, pe care apoi mi l-a şi prezentat*. (…) *A spus că are contacte bune, prefecţi, senatori. A menţionat lucruri de genul acesta*. A mai spus că prietenul ei este de la SRI" (declaraţiile din 11.12.2015 şi 11.01.2016), împrejurări care, în esenţă, au fost iterate şi de martora A României Lia Giorgia, care a arătat că „*Nela Păvăloiu ne-a spus că pentru a avea un rezultat pozitiv în legătură cu notificările, trebuie să dăm bacşiş funcţionarilor din administraţie*" şi că „*are relaţiile necesare pentru a face rost de documentele care fac dovada că bunurile aparţin*" soţului său (declaraţia din 06.05.2015).

Aşadar, deşi numita Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela nu avea expertiză în domeniul juridic sau imobiliar şi nici angajaţi specializaţi în retrocedări, inculpatul Al României Paul Philippe a mandatat-o pe aceasta, în calitate de reprezentant legal al S.C. Ilko Star S.R.L., să se ocupe, printre altele, de restituirea terenului forestier în suprafaţă de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, mizând exclusiv pe relaţiile inculpatei şi conexiunile sale cu lumea politică, prin prisma cărora putea interveni la funcţionarii publici ce aveau atribuţii în materia reconstituirii dreptului de proprietate, apreciind că aceasta era singura variantă posibilă pentru obţinerea efectivă a bunului imobil, din moment ce orice alt demers, mai ales o eventuală acţiune în instanţă, ar fi fost sortită eşecului în lipsa deţinerii unor dovezi cu privire la calitatea sa de moştenitor al fostului rege Carol al II-lea şi la existenţa dreptului de proprietate al celui din urmă asupra bunului revendicat la data preluării lui de către stat.

Ca atare, fiind unicul motiv pentru care a perfectat înţelegerea cu inculpata, care a promis că are influenţa necesară, mai ales la nivelul judeţului Ilfov, pentru a obţine bunul pretins, Al României Paul Philippe a realizat pe deplin că aceasta - în condiţiile în care nu avea cunoştinţe juridice, iar avocatul Leţi Octavian, cu care colabora, se ocupa doar de litigiile aflate pe rolul instanţelor judecătoreşti -, pentru a beneficia de folosul patrimonial convenit prin contract (30% din valoarea bunului recuperat), va uza de relaţiile de care ea însăşi s-a prevalat pentru a interveni la persoanele cu putere de decizie din cadrul autorităţilor administrative competente şi a le influenţa în sensul admiterii solicitării de restituire a terenului forestier situat în Pădurea Snagov, lucru care, de altfel, s-a şi întâmplat şi pe care acuzatul l-a urmărit în fapt prin încheierea convenţiei, contribuind, astfel, în mod indirect, prin maniera în care a acţionat, la adoptarea, cu încălcarea dispoziţiilor legale, a deciziilor de retrocedare a bunului imobil de către comisia locală şi cea judeţeană de fond funciar, cu consecinţa prejudicierii Statului Român şi a procurării unui

avantaj material necuvenit pentru sine, coinculpată și membrii grupului infracțional organizat.

Cu alte cuvinte, deși inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, așa cum se va arăta în continuare, a fost cea care a intervenit la primarul localității Snagov și la funcționarii din cadrul Prefecturii Ilfov pentru soluționarea favorabilă a cererii de restituire, intervenție pe fondul căreia membrii comisiei locale Snagov și ai celei județene Ilfov, inculpați în cauză, nu au mai procedat la verificarea riguroasă a actelor doveditoare depuse (sub aspectul existenței, pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței), încălcând, astfel, obligația instituită în sarcina lor de dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, și au admis solicitarea de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov în lipsa oricăror dovezi privind calitatea de proprietar a autorului și cea de moștenitor a solicitantului, la adoptarea de către aceștia a hotărârilor nelegale de retrocedare a contribuit, în egală măsură, și inculpatul Al României Paul Philippe care, acceptând să perfecteze contractul de mandat și asistență de specialitate în condițiile date (respectiv prin cedarea unei părți considerabile din valoarea bunului ce urma a fi recuperat - 30% - în schimbul influenței promise pe lângă factorii de decizie din cadrul autorităților administrative competente în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor), a creat posibilitatea concretă ca inculpata să acționeze în modul convenit de comun acord pentru obținerea, cu nesocotirea prescripțiilor normative, a bunului imobil al cărui proprietar acesta se pretindea, contribuția sa la emiterea de către funcționarii publici a actelor nelegale fiind, așadar, una indirectă, mijlocită, realizată prin intermediul reprezentantului legal al societății mandatare.

Mai mult, deși era conștient de toate aspectele anterior expuse care îl împiedicau să dobândească în mod legal terenul în discuție (lipsa unor dovezi privind calitatea de moștenitor al regelui Carol al II-lea și existența dreptului de proprietate al acestuia asupra bunului revendicat), inculpatul a susținut contrariul în cuprinsul cererilor și memoriilor formulate, prin mandatar, pe parcursul procedurii administrative, iar, în plus, pentru a induce ideea eronată a existenței situației de fapt invocată în conținutul acestora și a da, astfel, o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici, ca urmare a intervențiilor realizate de inculpata Păvăloiu Nela, a depus la dosarul administrativ, în aceeași modalitate, o serie de înscrisuri nerelevante, dintre care o parte ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor, activități care, dat fiind contextul și scopul în care au fost comise, astfel cum acestea sunt conturate de materialul probator expus anterior, reprezintă, deopotrivă, acte de sprijinire mijlocită a membrilor Comisiei locale Snagov și Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor în îndeplinirea defectuoasă a îndatoririlor specifice funcției deținute.

Astfel, așa cum s-a arătat în dezvoltările anterioare, unul dintre argumentele invocate de inculpat în susținerea calității de persoană îndreptățită s-a referit la faptul că ar fi dobândit drepturile succesorale ale numitei Urdărianu Monique, legatara universală a Elenei Lupescu, deși cunoștea că acestea făcuseră obiectul a

două contracte diferite, unul de donație și altul de vânzare-cumpărare, încheiate la o distanță în timp de doar câteva luni, or, câtă vreme drepturile fuseseră deja donate, ele nu mai puteau fi ulterior vândute, din moment ce nu se mai regăseau în patrimoniul vânzătorului.

În acest sens, se observă că, după ce, prin actul de donație din 02.04.2001, acceptat de Al României Paul Philippe la 21.05.2001, Urdărianu Monique i-a donat acestuia „toate proprietățile ce i-au aparținut Elenei Lupescu și pe care le-am moștenit, dar nu le-am putut pretinde până acum" (filele 353-357 vol. 26 d.u.p.), ulterior, prin contractul încheiat la data de 02.08.2001, aceeași persoană (Urdărianu Monique) i-a vândut inculpatului „drepturile succesorale privind bunurile lăsate și existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România, drepturi la care am vocație conform testamentului de mai sus", vânzătoarea fiind reprezentată la perfectarea acestei din urmă convenții de martora Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, care de fapt era avocata cumpărătorului (filele 154, 385 vol. 16 d.u.p.).

Relevante sub aspectul împrejurărilor în care au fost perfectate cele două contracte ce vizează aceleași drepturi sunt declarațiile martorului Poenaru Liviu Traian, care a arătat că l-a întrebat pe clientul său, inculpatul Al României Paul Philippe, „cum de are două contracte diferite și mi-a spus că *a rezolvat-o și a rezolvat cum să fie mai bine*. L-am întrebat dacă a plătit ceva ca preț și mi-a spus că nu a dat nici un ban", deși în contractul de vânzare-cumpărare s-a menționat că „prețul vânzării este de 50.000 USD, adică echivalentul sumei de 1.481.900.000 lei, pe care, vânzătorul, l-am primit integral de la cumpărător azi, data notificării" (declarația din 28.04.2016, menținută ulterior, inclusiv în apel).

Or, potrivit depoziției martorei Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, care a semnat contractul ca mandatar al vânzătorului, însă la solicitarea cumpărătorului, aceasta nu s-a implicat în negocieri, nu a discutat de preț, nu știe dacă s-a dat vreo sumă de bani cu acest titlu și care a fost cuantumul ei, nefăcând altceva decât să semneze convenția, ale cărei clauze fuseseră deja stabilite (declarația din 17.02.2016).

Mai mult, inculpatul Al României Paul Philippe s-a prevalat în susținerea solicitării de restituire a terenului forestier situat în Pădurea Snagov de certificatul de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002, care a fost obținut, de asemenea, în circumstanțe îndoielnice, cu ajutorul aceleiași martore, Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura. Astfel, cu toate că nu deținea o procură specială în acest sens, așa cum rezultă din actele depuse la dosarul notarial (filele 267-297 vol. 63 d.u.p.), cea existentă la fila 271 vizând exclusiv încheierea contractului de vânzare-cumpărare a drepturilor succesorale, martora, în calitate de mandatară a numitei Urdărianu Monique, a solicitat, la data de 21.10.2002, deschiderea procedurii succesorale după Elena Lupescu, indicând-o pe așa-zisa mandantă ca unic moștenitor și menționând că masa succesorală urmează să se stabilească la cererea succesibililor (filele 292, 269 vol. 63 d.u.p.). În plus, deși la dosar nu existau dovezi cu privire la existența/inexistența unor moștenitori legali ai defunctei, iar decesul acesteia intervenise în data de 29.06.1977, când martora A României Lia Georgia nici nu îl întâlnise încă pe viitorul său soț, cea din urmă a dat o declarație, în fața notarului,

sub numele de Triff Lia Georgia, în care a menționat că a cunoscut-o personal pe Elena Lupescu și că aceasta nu a avut moștenitori (fila 297 vol. 63 d.u.p.), cu toate că inculpatul Al României Paul Philippe a arătat, cu prilejul audierii în prezenta cauză, că „*Soția mea nu a cunoscut-o pe Elena Lupescu. Eu am cunoscut-o pe Lia A României în 1990 sau 1991. Nu a fost deschisă succesiunea după Elena Lupescu în România*. Aceasta a decedat în Portugalia" (declarația din 09.05.2016, filele 323-327[1] vol. 5 d.u.p.).

Totodată, în dovedirea calității sale de succesor în linie directă (nepot de fiu) al regelui Carol al II-lea, pe care a invocat-o, deopotrivă, în susținerea îndreptățirii sale la retrocedare, inculpatul Al României Paul Philippe a depus în procedura de validare a anexei 37 certificatul de calitate de moștenitor nr. 55 din 26.05.2005, deși știa, la nivelul anului 2006, că sentința civilă nr. 1809/2002 a Tribunalului Teleorman, care a stat la baza emiterii acestuia și prin care fuseseră recunoscute pe teritoriul României, într-o procedură de exequatur, efectele sentinței nr. 132 din 6.02.1955 a Tribunalului din Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de regele Carol al II-lea, fusese anulată prin decizia nr. 1357/A/2005 a Curții de Apel București, cu consecința trimiterii cauzei spre rejudecare la prima instanță, fără să se fi obținut până la acel moment o nouă hotărâre în fond. În plus, acest înscris ridica serioase dubii sub aspectul verosimilității și al credibilității lui, din moment ce menționa un singur moștenitor al fostului suveran, în persoana lui Mircea Grigore, cu toate că era de notorietate faptul că și regele Mihai I era fiul lui Carol al II-lea.

Prin urmare, în perioada cât s-a desfășurat procedura de validare, nu era stabilită în mod legal calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de nepot de fiu al fostului suveran Carol al II-lea, o nouă sentința în primă instanță, cu nr. 182, fiind pronunțată, în procedura de exequatur, ca urmare a trimiterii cauzei spre rejudecare, abia în data de 29.12.2008, ce a devenit irevocabilă prin decizia civilă nr. 954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția I civilă.

Mai mult, așa cum deja s-a arătat, tatăl inculpatului, Carol Mircea Grigore, era în viață la datele de 06.09.2005 și 01.11.2005, când s-au formulat cererile de retrocedare, și nu renunțase la moștenire, astfel încât, teoretic, doar acesta (împreună cu regele Mihai I) putea avea calitate de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 1/2000 în legătură cu bunurile imobile ce i-ar fi aparținut fostului suveran.

Circumstanțele îndoielnice în care au fost emise aceste acte erau cunoscute de Al României Paul Philippe și reprezentanții săi convenționali, din moment ce, în mare parte, au fost eliberate la solicitarea sa ori a avocatului pe care îl avea la acea vreme, martora Burlacu (fostă Năstase) Daniela Laura, și, cu toate acestea, au fost folosite în procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenului forestier din Pădurea Snagov, dar și a altor bunuri imobile, aspect ce demonstrează că, pe lângă preocuparea de identificare a unor persoane cu relații în lumea politică și cu resurse financiare care, prin prisma influenței lor, ar fi putut interveni la funcționarii publici cu atribuții în domeniu în vederea admiterii, cu eludarea dispozițiilor legale, a cererilor de restituire formulate, planul infracțional conceput și pus în practică de inculpat a vizat, deopotrivă, și obținerea unor asemenea

înscrisuri a căror verosimilitate și autenticitate ridicau serioase dubii, apreciate ca fiind necesare pentru a crea aparența îndreptățirii lui la retrocedare, în condițiile în care nu existau dovezi în această privință nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat (fostul rege Carol al II-lea) asupra bunului revendicat și al deposedării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva calității solicitantului de moștenitor legal sau testamentar al celui din urmă. De altfel, această împrejurare reiese și din mențiunile inserate în contractul perfectat între inculpat și S.C. Reciplia S.R.L. la data de 01.11.2006, în care s-a precizat, la art. 12, că „*cedentul recunoaşte că în prezent nu deține toate documentele necesare valorificării drepturilor patrimoniale menționate*” și că „se obligă ca, pe măsura dobândirii lor și la cererea cesionarului, să le pună la dispoziție în original sau în copii legalizate”.

Totodată, contrar susținerilor sale, și **inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela** a avut, la momentul perfectării înțelegerii cu Al României Paul Philippe, deplina reprezentare a lipsei calității acestuia de persoană îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov, împrejurare atestată de coordonatele în care s-au purtat discuțiile dintre cei doi, cu prilejul cărora prima s-a prevalat de influența necesară, mai ales la nivelul județului Ilfov, pentru a obține bunul pretins, în schimbul cedării de către cel din urmă a unei părți importante din valoarea acestuia (30%), realizând, astfel, că, în absența dovezilor cu privire la calitatea solicitantului de moștenitor al regelui Carol al II-lea și la existența dreptului de proprietate al celui din urmă asupra bunului revendicat, restituirea efectivă a terenului forestier nu se putea realiza decât pe cale administrativă, ca urmare a efectuării unor intervenții la factorii de decizie din cadrul autorităților publice cu atribuții în materia retrocedării bunurilor imobile în vederea soluționării favorabile a cererilor de reconstituire a dreptului de proprietate, demersuri pe care, contra folosului material convenit, situat cu mult peste onorariul de succes al oricărui avocat și disproporționat în raport cu activitățile inserate în contract, aceasta le putea realiza folosindu-se de relațiile pe care le avea și conexiunile sale cu lumea politică, pe care le-a și invocat, de altfel, cu ocazia tratativelor preliminare purtate cu inculpatul și de care acesta avea cunoștință, constituind, în realitate, singurul element pe care a mizat pentru încheierea contractului de mandat și asistență de specialitate cu S.C. Ilko Star S.R.L., în condițiile în care reprezentantul legal al societății nu avea expertiză/experiență în domeniul juridic ori imobiliar, iar angajații firmei nu erau specializați în retrocedări de bunuri imobile.

Astfel, audiat fiind pe parcursul procedurii judiciare, inculpatul Al României Paul Philippe a menționat, în cuprinsul declarațiilor din 11.12.2015 și 11.01.2016, că „(…) am cunoscut-o pe Nela Păvăloiu la recomandarea unui prieten (…)” care „mi-a spus că *Păvăloiu mă poate ajuta să obțin bunurile confiscate lui Carol al II-lea*” întrucât *este „o persoană cu contacte în domeniul justiției, avocați, și în mediul de afaceri*”, dar și că „*Înainte să închei înțelegerea cu Păvăloiu*, *aceasta a spus că îl cunoaşte pe primarul de la Snagov, pe care apoi mi l-a și prezentat*. (…) *A spus că are contacte bune, prefecți, senatori. A menționat lucruri de genul acesta*. A mai spus că prietenul ei este de la SRI”, aceleași împrejurări fiind

învederate și la data de 23.04.2015, când a arătat că „*Nela Păvăloiu mi-a fost prezentată ca fiind o persoană care cunoaște mulți oameni și mă poate ajuta să recuperez proprietățile*. *M-am întâlnit cu Nela Păvăloiu* (…), *ocazie cu care mi-a spus că mă poate ajuta cu recuperarea proprietăților*. (…) *Nela Păvăloiu mi-a spus că are o relație bună cu primarul din Snagov, pe care l-a vizitat de mai multe ori*. (…) *Am discutat cu Nela Păvăloiu ca în schimbul ajutorului dat, aceasta să primească aproximativ 35% din valoarea imobilelor recuperate de ea* (…)".

Relevantă, totodată, sub același aspect al cunoașterii de către inculpată a împrejurării că Al României Paul Philippe nu are calitatea de persoană îndreptățită, motiv pentru care era necesar să apeleze la folosirea influenței sale sau la coruperea funcționarilor publici pentru a obține retrocedarea imobilelor al căror proprietar acesta se pretindea, este și declarația martorei A României Lia Giorgia din 06.05.2015, în care a arătat că „*Nela Păvăloiu ne-a spus* (…) *că, din informațiile ei, documentele care fac dovada că bunurile îi aparțin soțului meu ar fi ascunse din ordinul directorului Arhivelor Naționale*", context în care „*ne-a spus că are relațiile necesare pentru a face rost de documente în ciuda acestor piedici*", dar și că, „*pentru a avea un rezultat pozitiv în legătură cu notificările, trebuie să dăm bacșiș funcționarilor din administrație*".

Deopotrivă, martorul Poenaru Liviu Traian, fost avocat al inculpatului Al României Paul Philippe, a declarat în mod constant în etapa urmăririi penale, dar și în faza cercetării judecătorești, inclusiv în apel, că acesta i-a prezentat-o pe Păvăloiu Nela ca fiind o persoană „*care e în stare să-l conecteze cu oameni importanți politici și care are astfel influență pentru soluționarea cererilor de revendicare*", iar, la rândul său, A României Lia Giorgia i-a relatat despre ea că „*este foarte bine cunoscută în lumea politică*", acestea fiind și motivele pentru care acuzatul a recurs la serviciile sale, solicitându-i martorului să îi predea inculpatei toate înscrisurile aferente notificărilor formulate până la acel moment pentru restituirea unor imobile, dar care nu primiseră o rezolvare favorabilă.

Cu toate că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a susținut că reprezentarea sa a fost în sensul îndreptățirii lui Al României Paul Philippe la retrocedarea terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, invocând în acest sens informațiile ce i-ar fi fost furnizate de martorii Leți Octavian și Cuniță Mihaela în urma studierii înscrisurilor puse la dispoziție de inculpat și a celor procurate ulterior, Înalta Curte apreciază apărarea formulată ca fiind neîntemeiată, de vreme ce, astfel cum rezultă din materialul probator al cauzei (declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe și ale martorilor A României Lia Giorgia și Leți Octavian; declarațiile inculpatei Păvăloiu Nela și ale martorei Cuniță Mihaela), primul dintre aceștia nu s-a ocupat de reprezentarea/asistența juridică a mandantului în procedurile administrative, ci doar în procesele aflate pe rolul instanțelor de judecată, chiar el declarând că „*Nu am discutat cu Nela Păvăloiu despre cererile aflate în proceduri administrative și nu am consiliat-o pe aceasta în nici un fel*" și că „*nu am discutat vreodată cu Păvăloiu despre temeinicia cererilor depuse de prințul Paul și nici nu am consiliat-o pentru cererile aflate în proceduri administrative*", iar cea de-a doua, jurist la Muzeul Țăranului Român, neavând specializare în domeniul reconstituirii

dreptului de proprietate privată asupra imobilelor, a fost cooptată exclusiv pentru „documentarea pe monitoare vechi, în arhive, pentru obținerea anumitor acte” și depunerea lor în susținerea cererilor de restituire, iar nu pentru a o consilia pe inculpată sub aspectul îndeplinirii de către solicitant a cerințelor impuse de lege pentru a beneficia de măsurile reparatorii prevăzute de actele normative speciale.

Mai mult, așa cum a declarat martorul Poenaru Liviu Traian, cel căruia Al României Paul Philippe îi relatase despre modul în care „a rezolvat cum să fie mai bine” anumite înscrisuri invocate în susținerea cererilor de restituire, acesta i-a „povestit”, la rândul său, inculpatei Păvăloiu Nela despre dosarele de retrocedare, în momentul în care a procedat la predarea lor, prilej cu care, deși actele atașate la acestea nu fuseseră încă studiate nici de Leți Octavian și Cuniță Mihaela și nici de ea, cea din urmă l-a asigurat pe martor că „*are posibilitatea să rezolve restituirea bunurilor* și o să-mi dea și mie un onorariu”, aspect care demonstrează, o dată în plus, că, pentru obținerea terenului forestier din Pădurea Snagov importantă nu era relevanța și suficiența documentelor depuse în dovedirea calității solicitantului de persoană îndreptățită sau modul în care au fost procurate, ci demersurile pe care aceasta urma să le întreprindă, în conivență cu inculpatul Al României Paul Philippe, la funcționarii publici competenți pentru a-i influența în sensul rezolvării favorabile a solicitării cu care fuseseră învestiți.

De altfel, faptul că nu i-a fost prezentat niciun înscris care să ateste îndrituirea inculpatului Al României Paul Philippe la restituirea bunurilor a constituit principalul motiv pentru care martorul Dumitrescu Mircea, specialist în tranzacții imobiliare, s-a retras din înțelegerea avută inițial cu inculpata Păvăloiu Nela, constând în colaborarea celor doi pentru a obține, în numele primului, reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor revendicate, lipsa unor astfel de documente fiind, deopotrivă, invocată și de martorii Bejenaru Andrei Mihai și Dimofte Radu, la rândul lor investitori în domeniul imobiliar, iar ultimul și persoană interesată în achiziționarea de drepturi litigioase vizând bunuri naționalizate de regimul comunist, pentru a refuza propunerea inculpatei de cumpărare a unor asemenea drepturi în legătură cu imobilele cu privire la care Al României Paul Philippe reclama îndreptățirea la retrocedare.

Într-adevăr, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a afirmat în fața organelor judiciare că respingerea ofertei de cumpărare a drepturilor cu privire la bunurile solicitate de Al României Paul Philippe s-a datorat cuantumului exagerat al sumei pretinse de inculpat cu titlu de avans, însă, așa cum reiese din depozițiile celor doi martori, constante sub acest aspect pe întreg parcursul procesului penal, principalul motiv al declinării propunerii nu a fost acesta, ci lipsa unor înscrisuri care să justifice îndreptățirea solicitantului la reconstituirea dreptului de proprietate asupra imobilelor revendicate, printre care se afla și terenul forestier situat în Pădurea Snagov.

Astfel, audiat fiind sub acest aspect, martorul Bejenaru Andrei Mihai a menționat că „pentru bunuri revendicate de prințul Paul, am fost contactat în anul 2006 (…), cred că în vară, de Păvăloiu Nela, care mi-a făcut ofertă să cumpăr drepturile litigioase pentru respectivele bunuri cerând 2 milioane de euro”, precizând, totodată, „*că este în fază avansată de soluționare pentru alte bunuri,*

spre exemplu la Snagov", însă acesta a refuzat propunerea întrucât „suma mi s-a părut exagerată (…), *mai ales că Păvăloiu nu mi-a arătat niciun act care să justifice dreptul pretins pentru acele imobile*. (…) *Am vorbit și cu Radu Dimofte, spunându-i că a înnebunit lumea că cer atât de mulți bani pentru drepturi litigioase fără a se prezenta o minimă documentație în sprijinul acestei solicitări*" (declarație din 26.02.2016, menținută în fond).

În același sens, martorul Dimofte Radu a declarat cu prilejul ascultării sale de către prima instanță, păstrându-și, practic, poziția exprimată în faza anchetei penale, că, în anul 2006, Păvăloiu Nela „a fost trimisă de primarul din Snagov, domnul Mușat, la Andrei Bejenaru să încerce să vândă niște drepturi pe care ea le avea cu Prințul Paul. A venit, a avut o întâlnire cu Bejenaru" care, la final, i-a spus că inculpata „voia să vândă niște drepturi ale prințului Paul, cred că pretindea 2 milioane de euro, *dar nu avea documente complete* și ce voia să vândă era o parte, nu erau toate drepturile. (…) *Andrei Bejenaru m-a sfătuit să nu le cumpărăm că nu are documente*".

Toate împrejurările expuse anterior dovedesc, fără dubiu, cunoașterea de către inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, încă din momentul perfectării înțelegerii, a situației juridice reale a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și, implicit, a faptului că Al României Paul Philippe nu era îndrituit la retrocedarea acestuia, neexistând dovezi cu privire la calitatea sa de moștenitor al fostului rege Carol al II-lea și la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului revendicat, situație în care includerea respectivului bun în contractul de mandat și asistență de specialitate nu se putea realiza decât în considerarea intervenției, promisă de inculpată, la factorii de decizie din cadrul autorităților administrative cu atribuții în materia retrocedării bunurilor imobile, în vederea aprobării, cu eludarea dispozițiilor legale, a cererii de reconstituire a dreptului de proprietate, profitând în acest scop de relațiile și conexiunile sale cu lumea politică, de care, așa cum s-a arătat deja, s-a prevalat la perfectarea convenției și care au constituit singurele elemente avute în vedere de inculpatul Al României Paul Philippe pentru a accepta clauzele acesteia.

Astfel, realizând că, în condițiile date, restituirea efectivă a bunului nu se putea realiza decât pe cale administrativă, orice acțiune în instanță neavând nicio șansă de izbândă, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în exercitarea influenței de care s-a prevalat anterior, a intervenit la primarul localității Snagov și la funcționarii din cadrul Prefecturii Ilfov pentru soluționarea favorabilă a cererii de restituire, demers pe fondul căruia membrii comisiei locale Snagov și ai celei județene Ilfov, inculpați în cauză, nu au mai procedat la verificarea riguroasă a actelor doveditoare depuse (sub aspectul existenței, pertinenței, verosimilității, autenticității și concludenței), încălcând, astfel, obligația instituită în sarcina lor de dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, și au admis solicitarea de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov în lipsa oricăror dovezi privind calitatea de proprietar a autorului și cea de moștenitor a solicitantului, inculpata contribuind, astfel, prin modalitatea în care a acționat, la adoptarea de către cei din urmă, cu nesocotirea prescripțiilor normative, a deciziilor de retrocedare a imobilului, cu consecința prejudicierii Statului Român și

a procurării unui avantaj material necuvenit pentru sine, coinculpatul Al României Paul Philippe și membrii grupului infracțional organizat.

Deopotrivă, deși avea pe deplin reprezentarea aspectelor care îl împiedicau pe cel din urmă să dobândească în mod legal terenul în discuție (lipsa unor dovezi privind calitatea de moștenitor al regelui Carol al II-lea și existența dreptului de proprietate al acestuia asupra bunului revendicat), inculpata, în calitate de reprezentant legal al mandatarei S.C. Ilko Star S.R.L., a susținut contrariul în cuprinsul cererilor și memoriilor formulate, în numele mandantului, pe parcursul procedurii administrative, astfel cum au fost detaliate cu ocazia expunerii situației factuale, iar, în plus, pentru a induce ideea eronată a existenței situației de fapt invocată în conținutul acestora și a da, astfel, o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici, ca urmare a intervențiilor pe care le-a realizat la nivelul Primăriei Snagov și al Prefecturii Ilfov, a depus la dosarul administrativ o serie de înscrisuri nerelevante, dintre care o parte ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor (certificatele de calitate de moștenitor nr. 8 din 21.10.2002 și nr. 55 din 26.05.2005, contractul de vânzare - cumpărare de drepturi succesorale nr. 1489 din 02.08.2001), activități care, dat fiind contextul și scopul în care au fost comise, astfel cum acestea sunt conturate de materialul probator administrat, reprezintă, în egală măsură, acte de sprijinire a membrilor Comisiei locale Snagov și Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor în îndeplinirea defectuoasă a îndatoririlor specifice funcției deținute.

Astfel, deși cererile din 06.09.2005 și 01.11.2005, prin care s-a solicitat restituirea în natură a suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Snagov, zona „Fundul Sacului”, au fost redactate și depuse la Primăria Snagov, pentru inculpatul Al României Paul Philippe, de martorul Dumitrescu Mircea, acesta, potrivit propriilor susțineri, s-a consultat, în prealabil, cu Păvăloiu Nela în legătură cu formularea și conținutul lor, sens în care a făcut trimitere la notificarea inițială nr. 3476 din 03.12.2003, în care se invoca calitatea solicitantului de cumpărător al drepturilor succesorale aparținând numitei Urdărianu Monique, legatara universală a soției supraviețuitoare a fostului suveran Carol al II-lea, inculpata fiind, totodată, cea care, ulterior înregistrării ultimei cereri, a depus la dosarul administrativ, în copie, pentru a fi avute în vedere de Comisia locală Snagov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, o serie înscrisuri, în mare parte acte de stare civilă sau care priveau succesiunea după Elena Lupescu, fără a fi, însă, atașate documente referitoare la calitatea inculpatului de moștenitor al regelui Carol al II-lea, la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului revendicat și la deposedarea sa abuzivă de către Statul Român prin Decretul nr. 38/1948, în condițiile în care imobilul a cărui retrocedare se solicita nu se regăsea în enumerarea realizată în cuprinsul Deciziunii Consiliului de Miniștri dată în aplicarea acestuia.

Totodată, împreună cu aceste înscrisuri, a fost depus și un „memoriu” întocmit, în numele inculpatului Al României Paul Philippe, de mandatara S.C. Ilko Star S.R.L., prin reprezentant legal Păvăloiu Nela, în cuprinsul căruia se justifica îndreptățirea solicitantului la restituire prin prisma dreptului de proprietate

ce a aparținut regelui Carol al II-lea, arătându-se că descendența după acesta a tatălui inculpatului, Carol Mircea Grigore, precum și dreptul celui din urmă la moștenire au fost stabilite prin hotărârea definitivă și executorie a Tribunalului din Lisabona din 06.02.1955, cu toate că, la acea dată, respectiva hotărâre nu era recunoscută pe teritoriul României și nu putea produce efecte juridice. Referitor la suprafața de teren revendicată, s-a menționat, în esență, contrar evidenței, că aceasta a intrat în proprietatea regelui Carol al II-lea prin procesul verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București, deși chiar prin conținutul respectivului document se dispusese emiterea unei legi în acest sens, pentru a putea opera efectul translativ de proprietate, act normativ care, însă, nu a fost identificat și depus la dosar. De asemenea, s-a arătat că imobilul a fost, ulterior, trecut în proprietatea Statului Român la data de 06.03.1945, ca efect al aplicării art. II din Decretul nr. 38/27.05.1948, în ciuda faptului că, așa cum s-a precizat anterior, nu era cuprins în enumerarea bunurilor preluate de Stat, realizată prin Deciziunea Consiliului de Miniștri dată în aplicarea acestuia.

Deși se afla deja la dosarul administrativ, același memoriu a mai fost depus de inculpată și în procedura de validare aflată pe rolul Comisiei județene Ilfov pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, fiind transmis prin adresa nr. 125 din 07.07.2006, împreună cu un set de acte între care, însă, nu se regăseau nici de această dată documente referitoare la calitatea inculpatului Al României Paul Philippe de moștenitor al regelui Carol al II-lea, la dreptul de proprietate al celui din urmă asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov (legea emisă în baza procesului verbal nr. 21486/4932/1932 al Primăriei Municipiului București sau un alt înscris care să dovedească dobândirea unui asemenea drept de către autorul invocat) și la deposedarea sa abuzivă de către Statul Român prin Decretul nr. 38/1948.

În plus, la data de 19.06.2006, a fost înregistrat la Prefectura Ilfov un alt memoriu semnat de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, în calitate de reprezentant legal al S.C. Ilko Star S.R.L., mandatară a inculpatului Al României Paul Philippe, prin care s-a arătat, în esență, că, deși terenul forestier a cărui restituire se solicită nu este cuprins în Dispoziția nr. 905 din 19 iunie 1948, chiar aceasta prevedea, în art. 4, că lista bunurilor mobile și imobile naționalizate publicată în Monitorul Oficial nu este completă, fiind complinită cu alte acte ulterioare, fără a se menționa, însă, care sunt respectivele acte și ce dispoziții cuprind cu referire la terenul în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, ce face obiectul cererii de retrocedare, și fără a se proceda la depunerea lor la dosar, în dovedirea acestei susțineri.

Totodată, pentru a crea percepția eronată a existenței situației de fapt și a realității susținerilor invocate în conținutul cererilor și memoriilor formulate și a da, astfel, o aparență de legalitate actelor abuzive comise în exercitarea atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici, ca urmare a intervențiilor pe care le-a realizat la nivelul Primăriei Snagov și al Prefecturii Ilfov, inculpata a depus la dosarul administrativ o serie de înscrisuri nerelevante, dintre care o parte ridicau serioase dubii cu privire la verosimilitatea și autenticitatea lor, toate acestea fiind examinate, pe larg, cu ocazia analizării acuzațiilor aduse inculpaților membri ai

comisiei locale și celei județene de fond funciar, precum și inculpatului Al României Paul Philippe, motiv pentru care argumentele prezentate cu acel prilej nu vor mai fi reluate, păstrându-și pe deplin valabilitatea.

De altfel, așa cum s-a menționat în dezvoltările anterioare, lipsa de pertinență și concludență a documentelor invocate în susținerea solicitării de retrocedare erau pe deplin cunoscute de inculpată, care avea reprezentarea clară a faptului că Al României Paul Philippe nu era îndreptățit la restituire, motiv pentru care s-a și prevalat de influența sa pe lângă factorii de decizie din cadrul autorităților administrative competente pentru a încheia contractul de mandat și asistență de specialitate cu acesta, influență de care, apoi, s-a și folosit pentru a obține soluționarea favorabilă a cererii, prin încălcarea de către funcționarii publici a dispozițiilor legale incidente în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor. În plus, astfel cum reiese din probele administrate, după perfectarea înțelegerii cu inculpatul, Păvăloiu Nela a preluat toate dosarele privind bunurile revendicate de acesta și aflate în procedura administrativă sau judiciară de la martorul Poenaru Liviu Traian, fostul său avocat, cu care a purtat o discuție pe marginea lor, în contextul în care martorul a fost și persoana căreia acuzatul i-a relatat despre modul în care „a rezolvat cum să fie mai bine" anumite înscrisuri invocate în susținerea cererilor de restituire, dată fiind nelămurirea acestuia legată de existența, pentru aceleași drepturi succesorale aparținând numitei Urdărianu Monique, atât a unui contract de donație, cât și a unuia de vânzare-cumpărare, în condițiile în care, odată donate, acestea nu mai puteau fi și vândute.

Cu toate că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a negat orice intervenție la funcționarii din cadrul autorităților administrative competente în domeniul reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, materialul probator administrat în cauză, în ambele faza procesuale, inclusiv în apel, dovedește contrariul, respectiv faptul că aceasta, pentru a obține admiterea cererii de retrocedare a bunului imobil în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov și restituirea lui efectivă, a apelat la martorul Rădulescu Cristache, la data respectivă senator și președinte al organizației județene Ilfov a unui partid politic, cu care se afla în relații de prietenie și care făcea parte din aceeași formațiune politică cu inculpații Mușat Apostol, primar al comunei Snagov și președinte al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, și Jecu Nicolae, prefect al județului Ilfov și președinte al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cărora a recomandat-o.

Astfel, în cuprinsul declarației din 06.05.2016, inculpatul Mușat Apostol a arătat că a cunoscut-o pe Păvăloiu Nela „atunci când a venit în legătură cu cererea formulată de prințul Paul. Cred că *a fost trimisă de Cristache Rădulescu*, care cred că era la acel moment președinte CJ Ilfov. *La acel moment făceam parte din același partid cu Cristache Rădulescu*, acesta fiind președintele PDL Ilfov", aspecte ce au fost confirmate și de cel din urmă cu prilejul audierii sale în calitate de martor, când a menționat că „*Pe Nela Păvăloiu o cunosc de mai mulți ani și am o relație bună cu aceasta*, dar nu suntem prieteni apropiați. (…) *Am întâlnit-o de mai multe ori, cu diverse ocazii*, întâlniri cu oameni de afaceri sau inaugurări de

supermarket-uri și mall-uri. *M-am întâlnit cu aceasta și la sediul central al PD din București și am constatat că era o persoană cunoscută în partid. M-a abordat și m-a întrebat dacă sunt președintele de la Ilfov* (…) *și a venit apoi la mine, dar nu mai știu despre ce am discutat* …" (depoziția din 29.04.2016, menținută în fond).

De altfel, așa cum reiese din declarațiile date de Al României Paul Philippe, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela s-a prevalat de relația bună pe care o are cu primarul Mușat Apostol încă dinainte de perfectarea contractului, iar, apoi, i l-a și prezentat, pentru ca, în discuțiile purtate de cei doi „pe tema Pădurii Snagov", să îi spună „că *a mers în repetate rânduri la primarul din respectiva localitate, cu care spunea că are o relație bună*" (declarații din 23.04.2015 și 09.05.2016).

Mai mult, chiar inculpata a acceptat, cu ocazia audierii sale din data de 03.03.2016, că, în afara deplasării realizate cu prilejul demersurilor efectuate pentru punerea în posesia terenului, a mai mers o dată la Primăria Snagov, unde s-a întâlnit cu primarul, declarație care, deși nu a mai fost menținută sub acest aspect, ulterior, în fața instanței de fond, nu poate fi înlăturată din moment ce acuzata nu a oferit nicio explicație credibilă pentru schimbarea poziției sale procesuale.

Legăturile strânse dintre cei doi inculpați au fost confirmate și de martorii Bejenaru Andrei Mihai și Dimofte Radu care au declarat, în mod concordant, pe întreg parcursul procedurii judiciare, că cel care le-a recomandat-o pe Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela pentru a discuta despre cesionarea drepturilor cu privire la bunurile asupra cărora Al României Paul Philippe reclama îndreptățirea la retrocedare, printre care se afla și terenul forestier situat în Snagov, a fost primarul acestei localități, Mușat Apostol, dovadă că cel din urmă cunoștea foarte bine situația juridică a imobilelor și stadiul procedurilor de revendicare a acestora, aspecte pe care nu le putea afla decât prin prisma bunelor sale relații cu inculpata. Mai mult, martorul Bejenaru Andrei Mihai a declarat că o cunoștea dinainte pe Păvăloiu Nela, fiindu-i prezentată de Mușat Apostol chiar în incinta Primăriei Snagov, dar și faptul că aceasta „intermedia tot felul de tranzacții de tipul acesta".

Deopotrivă, relevante pentru dovedirea relației apropiate pe care Păvăloiu Nela o avea cu inculpatul Mușat Apostol, dar și a intervenției pe care aceasta a făcut-o la cel din urmă pentru soluționarea favorabilă a cererii de retrocedare a terenului forestier situat în Pădurea Snagov sunt depozițiile martorului Berceanu Daniel Marian, șef al Ocolului Silvic Snagov și membru în Comisia locală Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, ale cărui discuții purtate cu primarul, în biroul său, pe marginea neajunsurilor cererii din perspectiva lipsei calității solicitantului de persoană îndreptățită, discuții ce nu au fost contestate de interlocutor, au fost puse de primar la dispoziția persoanei care reprezenta interesele inculpatului Al României Paul Philippe, motiv pentru care aceasta, aflând punctul de vedere al martorului, l-a sesizat pe unul dintre superiorii lui. În concret, martorul a relatat că „*anterior semnării anexei 37 am fost la primăria Snagov unde am purtat o discuție cu primarul Mușat despre această retrocedare. Mi-am spus punctul de vedere în sensul că nu are dreptul la retrocedare și nu semnez, iar în timpul acesta primarul se juca cu telefonul, sau cel puțin așa am crezut. Primarul era oarecum pasiv și ulterior la scurt timp, când eram în mașină am fost sunat de directorul tehnic care mi-a făcut observații că m-*

am apucat să vorbesc despre retrocedare. Acesta mi-a spus că în timp ce vorbeam cu primarul acesta a sunat pe cineva care reprezenta interesele prințului și am fost pus pe speaker și a auzit punctul meu de vedere. Nu mi-a spus despre ce persoană este vorba dar a fost deranjat de reacția mea și l-a sunat pe directorul tehnic, care era pentru retrocedare". Totodată, referindu-se la întâlnirea pe care a avut-o, tot în biroul primarului Mușat, cu inculpații Păvăloiu Nela, Chiriac Theodor și Al României Paul Philippe, cu ocazia primei încercări de punere în posesie a celui din urmă, martorul a menționat că „*percepția mea a fost că domnul Chiriac se cunoștea cu doamna Păvăloiu, dar nu și cu Al României. Cred că și domnul primar o cunoștea pe doamna Păvăloiu întrucât anterior vorbise admirativ la adresa acesteia*" (depoziția din 21.02.2015, menținută în fond), declarație ce se coroborează cu cea a martorului Cucu Petru Ionuț, care a arătat că a „auzit de *Păvăloiu Nela* și știu că a fost mandatarul lui Paul și *avea o relație bună cu primarul din Snagov, acesta susținând-o în solicitările de retrocedare*" (depoziția din 26.02.2016, menținută inclusiv în fața instanței de apel).

Elocvent, însă, pentru dovedirea influenței pe care inculpata a exercitat-o asupra primarului și, implicit, asupra secretarului comunei Snagov, în vederea soluționării, cu încălcarea dispozițiilor legale, a solicitării de retrocedare, este faptul că, deși, inițial, aceștia, prin adresa nr. 15056 din 14.12.2005, au transmis mandatarului de la acea dată al inculpatului Al României Paul Philippe necesitatea depunerii actului/legii prin care regele Carol al II-lea a primit cu titlu de donație Pădurea Snagov, apreciind că se impune trimiterea acestui document pentru soluționarea cererilor înregistrate sub nr. 11923/06.09.2005 și nr. 15056/01.11.2005, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991 și art. 6 din Legea nr. 1/2000, iar, la rândul său, Direcția Silvică București, Ocolul Silvic Snagov, a comunicat, prin adresa nr. 871/23.02.2006, înregistrată la Primăria Snagov sub nr. 3113/24.02.2006, că cererea de restituire nu îndeplinește condițiile legale, nefăcându-se dovada titlului de proprietate al regelui Carol al II-lea și a deposedării sale abuzive de către Statul Român, înscrisuri care, însă, nu au fost înaintate la dosarul administrativ de către inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, totuși, în data de 09.03.2006, s-a întocmit procesul verbal al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006, prin care s-a constatat, conform art. 9 alin. 4 și 5 din Legea nr. 18/1991, că persoana solicitantă îndeplinește condițiile pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha, aprobându-se anexa 37 și dispunându-se înaintarea ei pentru validare comisiei județene.

Așadar, deși la început consideraseră că documentele depuse în susținerea cererii de retrocedare formulată de Al României Paul Philippe nu dovedesc dreptul de proprietate al autorului acestuia asupra terenului revendicat, punct de vedere exprimat atât în scris, cât și verbal, cu ocazia discuțiilor purtate cu cei doi, și de șeful Ocolului Silvic Snagov, martorul Berceanu Daniel, inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae, după aproximativ trei luni și fără ca inculpatul Al României Paul Philippe să se conformeze, între timp, solicitării făcute chiar de ei prin adresa nr. 15056/14.12.2005, au revenit, fără o justificare obiectivă, asupra poziției anterioare

și, împreună cu alți patru membri ai comisiei locale, au constatat existența dreptului la retrocedare pentru întreaga suprafață de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, semnând, în acest sens, atât procesul verbal din 09.03.2006, cât și anexa 37, înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, singura explicație pertinentă cu privire la adoptarea unei asemenea atitudini diametral opusă celei inițiale reprezentând-o intervenția realizată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela în sensul admiterii cererii, chiar dacă nu erau îndeplinite condițiile legale pentru reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra respectivului bun imobil, aspect ce ar fi fost lesne de observat dacă cei doi inculpați și-ar fi îndeplinit în mod corespunzător obligația de a studia riguros actele dosarului administrativ, prevăzută de art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

Un asemenea demers a fost efectuat de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și la nivelul funcționarilor publici din cadrul Comisiei județene Ilfov de fond funciar, căci, conștientă fiind de lipsa dovezilor privind calitatea de persoană îndreptățită a solicitantului Al României Paul Philippe, împrejurare ce ar fi condus, dacă s-ar fi respectat legea, la invalidarea anexei 37, aceasta a demarat o serie de acțiuni pentru a intra în legătură cu factori de decizie ce ar fi putut influența modul de soluționare a propunerii în sensul dorit de inculpată, context în care, prin intermediul aceluiași martor Rădulescu Cristache, l-a cunoscut pe Jecu Nicolae, prefect al județului Ilfov și președinte al respectivei autorități publice cu atribuții în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor.

Astfel, așa cum atestă amplul material probator administrat în cauză, Rădulescu Cristache era o persoană cunoscută la nivelul Prefecturii Ilfov, vizitându-i adesea la locul de muncă pe inculpații Jecu Nicolae și Delcea Valentin, prin prisma faptului că erau membri ai unor partide ce compuneau coaliția politică aflată la guvernare, martorul fiind, totodată, președintele filialei Ilfov a uneia dintre respectivele formațiuni, postură ce îi conferea puterea de a influența numirea unor persoane în funcțiile de prefect și subprefect al județului Ilfov (declarațiile inculpaților Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, precum și ale martorilor Țipluică Marian, Anghelescu Dragoș Emil, Cismaru Niculae).

Ca atare, având în vedere poziția importantă ocupată de Rădulescu Cristache în structura formațiunii politice din care făcea parte, dar și ascendentul pe care îl avea asupra prefectului Jecu Nicolae și subprefectului Delcea Valentin, ce erau, deopotrivă, și membri ai Comisiei județene Ilfov de fond funciar, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, profitând de relațiile apropiate pe care le avea cu acesta, împreună cu care participase la mai multe evenimente publice și private, l-a abordat pe martor pentru a se plânge de modalitatea de derulare a procedurii de validare a deciziei de retrocedare a Pădurii Snagov, aflată pe rolul respectivei comisii, cel din urmă sfătuind-o „*să fac o scrisoare oficială către prefect și să mă duc să o duc direct la secretariat, iar dacă este liber prefectul să bat la ușă și să intru să îi spun oful*. *Mi-a spus să îi zic prefectului că am făcut această scrisoare oficială la recomandarea lui*” (declarația inculpatei din 03.03.2016, menținută parțial în fața instanței de fond).

Prin urmare, având reprezentarea clară că, în condițiile date (lipsa unor dovezi cu privire la calitatea lui Al României Paul Philippe de moștenitor al regelui Carol al II-lea și la existența dreptului de proprietate al celui din urmă asupra terenului revendicat), confirmarea anexei 37 nu se putea realiza decât cu nesocotirea dispozițiilor legale incidente în materia reconstituirii dreptului de proprietate asupra terenurilor, ceea ce presupunea influențarea în acest sens a membrilor Comisiei județene Ilfov, inculpata, ulterior înregistrării pe rolul acesteia a propunerii de validare formulată de Comisia locală Snagov, s-a deplasat, sub pretextul depunerii unor înscrisuri suplimentare și a lămuririi unor aspecte în legătură cu cererile de retrocedare a terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov (deși nu i se solicitaseră astfel de documente sau precizări), la sediul Prefecturii Ilfov, unde, profitând de relația sa de amiciție cu senatorul Rădulescu Cristache, ce făcea parte, așa cum s-a arătat, din aceeași coaliție politică cu inculpatul Jecu Nicolae, pe care îl vizita adesea la locul de muncă, s-a prezentat la biroul celui din urmă, recomandându-se ca venind din partea primului, la îndemnul căruia ar fi întocmit „memoriul” pe care dorește să îl depună. Cu această ocazie, au fost convocați și inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, precum și martorul Țipluică Marian, discutând toți cinci pe marginea documentelor prezentate cu acel prilej de Păvăloiu Nela, deși nu exista o obligație legală în acest sens, cu atât mai mult cu cât acuzata nu venise în audiență la prefect, ci la recomandarea martorului Rădulescu, și nu depusese înscrisuri noi, care să nu se fi regăsit deja la dosar. Mai mult, dispozițiile art. 11 alin. 9 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005 permiteau prezența solicitantului, personal sau prin mandatar, doar cu ocazia soluționării cererii, deci exclusiv în cadrul ședinței în care aveau loc dezbaterile propriu-zise, în prezența tuturor membrilor comisiei, și doar dacă acesta își exprimase în scris dorința, însă, în speță, nu era îndeplinită niciuna dintre cele două condiții, toată conversația purtându-se în afara cadrului legal.

Or, date fiind împrejurările concrete în care a avut loc întrevederea, respectiv în afara oricăror atribuții și drepturi recunoscute de lege în sarcina comisiei și, respectiv, în favoarea solicitantului, Păvăloiu Nela prevalându-se de relațiile sale cu martorul Rădulescu Cristache pentru a obține întâlnirea cu prefectul Jecu Nicolae, dar și cu ceilalți doi membri ai comisiei județene care analizau, prealabil ședinței propriu-zise, lucrările aflate pe rol și a căror opinie era însușită, de regulă, și de ceilalți membri, apare cu evidență faptul că susținerile inculpatei cu acest prilej nu au vizat nicidecum clarificarea unor aspecte în legătură cu cererea de retrocedare în sensul stabilirii corecte a situației rezultate din actele doveditoare, așa cum neîntemeiat a susținut acuzata, ci, dimpotrivă, inducerea în eroare asupra unor chestiuni de fapt și, prin aceasta, influențarea membrilor comisiei în sensul luării unei hotărâri favorabile, dar nelegale, în beneficiul solicitantului, dar și al inculpatei, în calitate de mandatar al celui din urmă.

Cu alte cuvinte, prin inițierea acestor discuții, inculpata nu a urmărit altceva decât să creeze percepția eronată a existenței situației de fapt invocată în cuprinsul cererilor și memoriilor depuse și să contribuie, astfel, prin susținerile sale, la formarea concluziei greșite că Al României Paul Philippe este îndreptățit la

retrocedare, în calitate de moștenitor al regelui Carol al II-lea, căruia i-ar fi aparținut în proprietate terenul revendicat, împrejurări ce erau contrazise, însă, de actele doveditoare atașate la dosarul administrativ, aspect ce putea fi în mod facil observat de membrii Comisiei județene Ilfov, inculpați în cauză, dacă ar fi studiat cu scrupulozitate și seriozitate respectivele înscrisuri, astfel cum erau obligați să procedeze în conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, dar pe care, în fapt, le-au ignorat.

Ca atare, realizând că, pentru a obține o decizie favorabilă în ședința comisiei județene, trebuie să intervină la acele persoane ce aveau autoritatea necesară pentru a influența votul celorlalți membri care, în mare parte, nu aveau pregătire juridică, inculpata, prin relațiile sale cu Rădulescu Cristache, a apelat în acest scop la inculpatul Jecu Nicolae, al cărui punct de vedere era decisiv în adoptarea oricărei hotărâri, iar, prin intermediul celui din urmă, la acei membri ai comisiei între care se purtau discuțiile prealabile ședinței propriu-zise (Popa Caterina și Olteanu Gheorghe) și la șeful colectivului de lucru care aviza toate referatele cu propuneri (Țipluică Marian), având în vedere că, de regulă, concluzia la care ajungeau aceștia împreună cu prefectul, cu prilejul întâlnirii preliminare, era însușită, apoi, și de celelalte persoane ce compuneau comisia.

De altfel, conduita celor trei inculpați și a martorului cu ocazia soluționării cererii de validare a anexei 37 demonstrează cu evidență că influențele exercitate asupra lor de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela au fost unele reale și au avut efectul scontat, căci, după formularea de propuneri favorabile în cuprinsul referatului avizat de martorul Țipluică Marian, în ședința Comisiei județene Ilfov din data de 07.07.2006, cu toate că s-a ridicat problema îndrituirii inculpatului Al României Paul Philippe de a obține restituirea, având în vedere, pe de o parte, că la data adoptării Legii nr. 1/2000, tatăl acestuia, Carol Mircea Grigore, era în viață, iar, pe de parte, că terenul revendicat nu a fost preluat de la regele Carol al II-lea, instituindu-se sechestrul asupra lui încă la data plecării sale din țară și, apoi, nefiind menționat în Decretul nr. 38/1948, inculpații Jecu Nicolae, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, fără a clarifica aceste chestiuni prin verificarea actelor doveditoare aflate la dosarul administrativ, astfel cum erau obligați potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, împreună cu majoritatea celorlalți membri (printre care și inculpatul Delcea Valentin), cu excepția reprezentantului Direcției Silvice București, au admis propunerea Comisiei locale Snagov și au confirmat anexa 37, deși îndreptățirea solicitantului la retrocedare nu era dovedită de înscrisurile atașate în susținerea cererii (inclusiv de cele trimise în procedura de validare) nici din perspectiva existenței dreptului de proprietate al autorului indicat cu privire la terenul forestier revendicat și al preluării lui abuzive de către stat prin efectul unor acte normative speciale și nici din perspectiva existenței calității sale de moștenitor al fostului proprietar, în sensul Legii nr. 1/2000.

Mai mult, cu toate că, în mod obișnuit, în aprecierea legalității propunerilor înaintate de comisiile locale și, implicit, în adoptarea soluțiilor de validare sau, după caz, de invalidare a acestora, Comisia județeană Ilfov ținea seama de opinia exprimată de Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, în cazul cererii de

confirmare a anexei 37 prin care s-a recunoscut dreptul de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra suprafeței de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, inculpații Jecu Nicolae, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, dar și Delcea Valentin, în calitate de membri ai comisiei, au ignorat punctul de vedere exprimat de instituția ce administra fondul forestier național, în pofida tuturor argumentelor prezentate și fără ca actele dosarului, pe care, însă, nu le-au verificat cu rigurozitate, să dovedească netemeinicia acestora, aspect ce demonstrează, o dată în plus, că au acționat pe fondul influenței exercitate asupra lor de inculpata Păvăloiu Nela, având reprezentarea clară a scoaterii ilegale a bunului imobil din patrimoniul Statului Român, prin adoptarea, cu contribuția celei din urmă, a deciziei de validare, cu consecința producerii unui prejudiciu acestuia și a procurării unui folos material necuvenit pentru solicitant, mandatara sa și membrii grupului infracțional organizat.

Deși inculpata Popa Caterina a menționat în fața instanței de fond că Păvăloiu Nela nu este persoana care s-a prezentat la sediul Prefecturii Ilfov și cu care s-au purtat discuțiile pe marginea cererii de retrocedare formulată de Al României Paul Philippe, această declarație nu poate fi reținută și valorificată de Înalta Curte, din moment ce nu se coroborează cu restul materialului probator administrat în cauză, fiind contrazisă chiar de susținerile aceleiași inculpate făcute în cursul anchetei penale, la o distanță în timp mult mai redusă de momentul comiterii faptelor.

Astfel, cu ocazia audierii sale din data de 02.03.2016, întrebată fiind în mod expres de procuror „*O cunoașteți pe Nela Păvăloiu*”, inculpata a răspuns inițial, fără nicio ezitare, „*A fost o singură dată la prefectură și a adus niște documente. Din câte îmi amintesc și aceasta a participat la discuția din colectivul de lucru* la care am făcut referire mai sus”. Într-adevăr, ulterior, atât în cuprinsul acestei depoziții, cât și a celei din 09.05.2006, acuzata a revenit parțial asupra celor menționate anterior și a arătat că nu știe dacă persoana despre care a făcut vorbire este Păvăloiu Nela, însă nici nu a negat o asemenea posibilitate, precizând că aceasta s-a prezentat ca fiind „avocata lui Paul al României” sau „avocata prințului”, or, la momentul respectiv, singurul avocat cu care cel din urmă încheiase un contract de asistență juridică era martorul Leți Octavian, care, însă, așa cum s-a arătat, nu a asigurat asistența/reprezentarea juridică a clientului în proceduri administrative, ci doar în cadrul acțiunilor aflate pe rolul instanțelor judecătorești. În plus, în declarațiile sale din cursul cercetării judecătorești din fond și din apel (din 24.03.2017 și 26.06.2020), martorul a învederat că nu s-a deplasat la Prefectura Ilfov pentru a depune documente în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov nici împreună cu Al României Paul Philippe și nici cu inculpata Păvăloiu Nela sau cu martora Cuniță Mihaela, aceasta din urmă confirmând, la rândul său, în depoziția din 20.04.2016, menținută în fond, că, într-adevăr, nu a fost niciodată la sediul respectivei instituții „*pentru a discuta cu cei din comisia de fond funciar*”.

Așadar, singura persoană care se circumscrie, în condițiile date, prezentării făcute de inculpata Popa Caterina nu poate fi decât Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, chiar aceasta recunoscând, în mod constant, prezența sa la Prefectura Ilfov, însă doar pentru a discuta cu prefectul Jecu Nicolae, și afirmând contrar realității, că martorii Leți Octavian și Cuniță Mihaela au fost cei care l-au însoțit pe Al

României Paul Philippe la întrevederea cu membrii comisiei județene, pentru clarificarea anumitor chestiuni, împrejurare ce a fost, însă, negată nu doar de aceștia, dar și de Popa Caterina și Țipluică Marian, care au relatat despre participarea unei singure persoane la acea întâlnire, respectiv de „avocata lui Paul al României" sau „avocata prințului" ori „o doamnă care s-a recomandat ca fiind avocat (…) venită pentru prințul Paul".

Așadar, ansamblul probator al cauzei confirmă fără dubiu faptul că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a fost cea care, prevalându-se de bunele sale relații cu martorul Rădulescu Cristache, s-a prezentat la biroul prefectului Jecu Nicolae, recomandându-se ca venind din partea primului, și a purtat o discuție atât cu acesta, cât și cu inculpații Popa Caterina și Olteanu Gheorghe în legătură cu cererea de retrocedare formulată de Al României Paul Philippe, prin susținerile sale, în care a încercat să acrediteze ideea falsă că cel din urmă este persoană îndreptățită la restituire și pe fondul cărora acuzații nu au mai procedat, ulterior, la verificarea riguroasă a actelor doveditoare, pe care nu le-au mai studiat sau le-au evaluat în mod superficial, contribuind la adoptarea de către aceștia, cu nesocotirea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a deciziilor de validare a anexei 37 prin care se recunoscuse dreptul de proprietate al solicitantului asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu consecința prejudicierii Statului Român și a procurării unui folos necuvenit pentru cel din urmă, coinculpată și membrii grupului infracțional organizat.

Ca atare, Înalta Curte constată că probatoriul administrat atât în faza urmăririi penale, cât și în etapa cercetării judecătorești, ce nu a fost avut în vedere și analizat în totalitate de prima instanță, demonstrează, pe de o parte, că stabilirea, prin reconstituire, a dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, zona „Fundul Sacului", s-a făcut de către membrii Comisiei locale Snagov și cei ai Comisiei județene Ilfov de fond funciar, inculpați în cauză, cu încălcarea flagrantă a dispozițiilor din legislația primară și cea secundară, iar, pe de altă parte, că această operațiune a fost înlesnită, în mod direct sau, după caz, indirect de inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe, persoane ce au acționat în propriul lor interes material, fiind, la momentul respectiv, beneficiarii mijlociți și, respectiv, nemijlociți ai deciziilor de retrocedare adoptate în mod nelegal.

1.2.d) În consecință, față de toate considerentele expuse în dezvoltările anterioare, *instanța de apel, contrar concluziei la care a ajuns judecătorul fondului, constată,* în baza analizei coroborate a ansamblului probator existent la dosar, *că faptele imputate prin actul de sesizare inculpaților Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe*, însă *în limitele arătate cu ocazia analizării acuzațiilor aduse fiecăruia, există, au fost săvârșite de aceștia și se circumscriu sferei ilicitului penal, întrunind condițiile de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos*

necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, în forma autoratului și, respectiv, a complicității.

Astfel, Înalta Curte reține, în dezacord cu cele stabilite de prima instanță, că reconstituirea dreptului de proprietate al inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov s-a realizat de inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, iar de către inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe cu nesocotirea prevederilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din același regulament, emiterea nelegală de către aceștia a deciziilor de restituire având ca urmare producerea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.796 euro, sumă ce reprezintă, deopotrivă, și un folos material necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe și Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, dar și pentru membrii grupului infracțional organizat.

Deși, prin adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 a Direcției Naționale Anticorupție, au fost indicate *și alte norme legale ce ar fi fost nesocotite* de inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe, în exercițiul funcției deținute, instanța de apel constată că *acestea nu pot fi reținute în aprecierea defectuozității îndeplinirii actelor* ce li se impută, având în vedere că fie nu sunt incidente în cauză prin raportare la acuzațiile formulate prin rechizitoriu sau la situația de fapt rezultată din probe, astfel cum a fost expusă anterior (art. 3 alin. 2 din Legea nr. 1/2000, art. 4 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, art. 5 lit. a, c, d și h, art. 6 lit. e și f, art. 7 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005), fie, deși se referă la aspecte aflate în strânsă legătură cu faptele ce li se reproșează, nu reglementează obligații concrete ce le reveneau acestora în exercitarea atribuțiilor de serviciu, ci chestiuni de ordin general privind organizarea și funcționarea autorității publice în cadrul căreia își desfășurau activitatea, respectiv componența comisiilor locale și a celor județene de stabilire a dreptului de proprietate privată asupra terenurilor (art. 2 alin. 1 lit. a și c, art. 4 alin. 1 lit. a, b și d din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005), modalitatea în care se adoptau hotărârile acestora (art. 8 alin. 2 din același regulament) și procedura de stabilire a dreptului de proprietate, cu referire exclusivă la titularul și conținutul cererii de reconstituire, precum și la felul înscrisurilor doveditoare anexate acesteia (art. 11 alin. 1, 2 și 3 din regulament).

Astfel, cu referire la prima categorie de norme, se observă că, în timp ce acuzațiile aduse inculpaților vizează soluționarea, cu încălcarea legii, a cererii de stabilire a dreptului de proprietate privată formulată de Al României Paul Philippe cu privire la terenul forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, dispozițiile art. 3 alin. 2 din Legea nr. 1/2000 se referă exclusiv la reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor agricole, stabilind o suprafață maximă pentru care se poate dispune restituirea de 50 ha de proprietar deposedat, în timp ce, în privința bunurilor imobile de natura celui ce a format obiectul solicitării de retrocedare în prezenta cauză, respectiv terenurile forestiere, incidente sunt prevederile art. 24 alin. 1 din același act normativ, care nu fixează un

asemenea prag, reconstituirea putând fi dispusă pentru diferența dintre suprafața primită prin aplicarea legilor fondului funciar și cea avută în proprietate, aceasta din urmă constituind, de altfel, și limita maximă a suprafeței de teren forestier ce poate fi restituită.

Cu referire la prevederile art. 4 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, se constată că acestea instituie obligația Guvernului de a modifica, într-un anumit termen, Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 1172/2001 (în realitate cel aprobat prin H.G. nr. 890/2005), neavând, deci, nicio legătură cu acuzațiile aduse inculpaților, aceeași concluzie fiind valabilă și în privința dispozițiilor art. 5 lit. a), c), d) și h) și art. 6 lit. e) și f) din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, din moment ce faptele reținute în sarcina acestora prin rechizitoriu nu constau, în concret, în încălcarea unor atribuții reglementate de textele respective, ci doar în nerespectarea îndatoririi de a verifica în mod riguros existența, pertinența, verosimilitatea, autenticitatea și concludența actelor doveditoare anexate cererii de reconstituire a dreptului de proprietate, prevăzută de norma de reglementare primară în art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 și de legislația secundară în art. 5 lit. b), art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005.

Totodată, deși în actul de sesizare s-a reținut, în esență, că procesul verbal din data de 09.03.2006, prin care s-a recunoscut îndreptățirea inculpatului Al României Paul Philippe la retrocedarea unei suprafețe de 46,78 ha teren forestier situat în Snagov și s-a aprobat anexa 37, a fost întocmit fără să fi avut loc o ședință a Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor în care să fie analizată cererea de restituire, din probele administrate în cauză nu rezultă un asemenea aspect, ci, dimpotrivă, că respectiva comisie s-a întrunit, iar la lucrările ei au participat șase membri din opt, printre care și inculpații Mușat Apostol, în calitate de președinte, și Dima Niculae, în calitate de secretar, toți exprimându-și votul în sensul soluționării favorabile a solicitării de reconstituire, fapt atestat atât de declarațiile celor doi, cât și de înscrisul original aflat la fila 31 din volumul 16 al dosarului de urmărire penală. Or, în atare situație, nu se poate reține încălcarea prevederilor art. 7 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, din moment ce activitatea comisiei locale s-a desfășurat în conformitate cu acestea, respectiv în plen, în prezența majorității membrilor ei și cu prezența primarului, a cărui participare era obligatorie.

În ce privește textul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, se constată că acesta cuprinde norme juridice incomplete/nedeterminate, de trimitere, care pentru elementele de structură care le lipsesc (dispoziția și sancțiunea) fac trimitere la alte acte normative aflate în vigoare (Legea nr. 18/1991, Legea nr. 169/1997 și Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor), astfel încât, din moment ce normele complete, la care se face trimitere, devin suportul juridic al celor incomplete, se vor avea în vedere doar primele dintre acestea în aprecierea defectuozității îndeplinirii atribuțiilor de serviciu, reținându-se, astfel, încălcarea de către inculpații Mușat Apostol și Dima Niculae a dispozițiilor art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin

H.G. nr. 890/2005, iar de către inculpații Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina și Olteanu Gheorghe a prevederilor art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din același regulament.

În ceea ce privește *cuantumul prejudiciului material cauzat Statului Român* prin comiterea de către inculpații Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe a acțiunilor frauduloase ce li se rețin în sarcină, Înalta Curte constată, în dezacord cu prima instanță, că acesta depășește pragul valoric de 2.000.000 lei stabilit de art.183 C.pen. pentru existența consecințelor deosebit de grave, fiind, astfel, incidentă varianta agravată a infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit (în forma autoratului și, respectiv, a complicității), prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 309 C.pen. și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

În acest sens, se apreciază că, în mod neîntemeiat, judecătorul fondului a valorificat, pentru a stabili inaplicabilitatea dispozițiilor art.309 C.pen., concluziile raportului de expertiză în specialitatea evaluare imobiliară, întocmit de expertul Perlik Romeo Alexandru și înregistrat sub nr. 811738/11.06.2018 (filele 168-191 vol. 33 d.i.fd., 65-87 vol. 40 d.i.fd), în detrimentul tuturor celorlalte mijloace de probă administrate în cauză sub acest aspect, care atestă, fără putință de tăgadă, că valoarea pagubei materiale cauzate de inculpați devansează suma de 2.000.000 lei, ignorând, astfel, faptul că lucrarea de specialitate realizată în etapa cercetării judecătorești nu a răspuns obiectivelor stabilite prin evaluarea tuturor criteriilor pe care trebuia să le aibă în vedere.

Se constată, sub acest aspect, că, deși a fost invocată o atare chestiune, expertiza și suplimentul la aceasta nu au analizat incidența dispozițiilor art. 37 alin. 2 lit. b) din Legea nr. 46/2008 privind Codul silvic, care prevăd posibilitatea ca, în cazul proprietăților forestiere mai mari de 5 ha, un procent de 5% să fie scos definitiv din fondul forestier și transformat în teren construibil, criteriu care, dacă ar fi fost valorificat corespunzător, ar fi condus, în mod cert, la creșterea considerabilă a valorii imobilului supus evaluării, mai ales dacă se avea în vedere și ipoteza parcelării terenului pentru maximizarea procentului la care se referă textul de lege menționat.

Totodată, având în vedere metoda de evaluare folosită de expert, și anume aceea a comparației directe, acesta ar fi trebuit să se raporteze la comparabile din același areal de dispunere cu imobilul supus estimării și, pe cât posibil, cu aceleași caracteristici ale vegetației forestiere, or, în procesul de analiză efectuat, fără a ține seama de respectivele criterii, dar și de importanța din punct de vedere economic, social și istoric pe care o are Pădurea Snagov (inclusă, parțial, în categoria zonelor naturale protejate prin Legea nr. 5/2000 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național - Secțiunea a III-a - zone protejate), s-au folosit ca etalon de comparație păduri situate în alte județe ale țării, aplicându-se anumite corecții de localizare, aspect ce a fost de natură să influențeze în mod determinant rezultatul expertizei.

Mai mult, expertul nu a avut în vedere informații referitoare la natura și calitatea masei lemnoase existente pe terenurile comparabile alese, situație în care,

raportat şi la celelalte neajunsuri pe care le prezintă lucrarea întocmită, se poate afirma că, în fapt, nu s-a ţinut cont, în mod corespunzător, de prevederile Standardelor Internaţionale de Evaluare în ceea ce priveşte metoda comparaţiei directe pe care acesta a folosit-o pentru realizarea estimării valorii imobilului situat în Pădurea Snagov, ce a făcut obiectul titlurilor de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 şi nr. 246 din 31.08.2007, astfel încât rezultatul la care a ajuns nu poate fi valorificat în cauză, aşa cum, în mod nefondat, a apreciat curtea de apel.

De altfel, faptul că suma stabilită prin raportul de expertiză întocmit în faza judecăţii nu este una reală, corectă, este atestat şi de celelalte probe administrate în cauză, a căror analiză coroborată conduce la concluzia certă că valoarea terenului forestier în suprafaţă de 46,78 ha şi, implicit, cuantumul prejudiciului cauzat Statului Român prin retrocedarea nelegală a acestuia depăşeşte pragul de 2.000.000 lei stabilit de art. 183 C.pen., ceea ce atrage incidenţa dispoziţiilor art. 309 C.pen. privind varianta agravată a infracţiunii de abuz în serviciu comisă în forma specială prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

Astfel, se impune a se avea în vedere, în primul rând, raportul de constatare tehnico-ştiinţifică efectuat în cursul urmăririi penale de specialiştii D.N.A., prin care s-a stabilit, folosindu-se metoda comparaţiilor relative, sens în care au fost analizate proprietăţi comparabile (tranzacţii şi oferte) localizate în aceeaşi zonă cu cea în care este amplasat imobilul evaluat şi s-a ţinut cont de valoarea masei lemnoase aferente acestuia, că valoarea de piaţă a terenului cu vegetaţie forestieră în suprafaţă de 99.700 m.p. (titlul de proprietate nr. 243/07.08.2007) este de 1.814.323,11 euro, iar a celui în suprafaţă de 367.000 m.p. (titlul de proprietate nr. 246/31.08.2007) este de 7.709.445,96 euro, deci, în total, de 9.523.769 euro (filele 2-184 vol. 20, vol. 22-25 d.u.p.), ceea ce echivalează cu suma de aproximativ 20 euro/m.p., spre deosebire de rezultatul la care a ajuns expertul judiciar, care a stabilit o valoare situată între 0,48 eurocenţi/m.p. (4835 euro/ha) şi 0,55 eurocenţi/ m.p. (5550 euro/m.p.).

De asemenea, cu ocazia percheziţiei realizate la sediul S.C.A. Ţuca, Zbârcea şi Asociaţii, au fost ridicate două rapoarte de expertiză efectuate chiar la solicitarea inculpaţilor, dintre care unul este anterior încheierii contractului din 01.11.2006 privind cesiunea/transmiterea de drepturi între Al României Paul Philippe şi S.C. Reciplia S.R.L., prin care s-au stabilit valori ale terenului forestier situat în Pădurea Snagov cuprinse între 18.000.000 euro (aproximativ 40 euro/m.p.) şi 83.000.000 euro (circa 180 euro/m.p.), deci cu mult mai mari chiar decât cele calculate de specialiştii D.N.A. cu ocazia întocmirii lucrării de specialitate (filele 415-420 vol. 30 d.u.p.). Mai mult, unul dintre aceste rapoarte are în vedere inclusiv ipoteza scoaterii unor suprafeţe din fondul forestier naţional şi chiar posibilitatea delimitării terenului în parcele de câte 4000 m.p., tocmai pentru aplicarea procentului de 5% pentru fiecare dintre acestea, în vederea edificării unor construcţii.

Deopotrivă, în cuprinsul contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 3512/15.10.2007, încheiat între inculpaţii Al României Paul Philippe şi S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Truică Remus, s-a prevăzut, cu titlu de preţ, pentru terenul ce a făcut obiectul titlurilor de proprietate nr. 243/2007 şi nr. 246/2007,

suma de 500.000 euro, respectiv 1,0695 euro/m.p., în condițiile în care, ulterior perfectării convenției din 01.11.2006, mai fusese achitat un avans de 4.000.000 euro pentru mai multe imobile, printre care și cel în discuție, care, spre deosebire de celelalte, se afla în fază avansată de retrocedare.

Relevant este și antecontractul de vânzare-cumpărare nr. 781 din 30.03.2006 (filele 46-51 vol. 6 ds.ÎCCJ) încheiat între Al României Paul Philippe, în calitate de promitent vânzător, și Truică Ioana Irina, soția inculpatului Truică Remus, în calitate de promitent cumpărător, cu privire la o suprafață de 2 ha teren forestier situat în Snagov, în corpul de pădure „Fundul Sacului", amenajamentul silvic 163C, pentru care s-a prevăzut un preț de 300.000 de euro, și anume 15 euro/m.p., sumă care, conform declarației dată de cel din urmă în fața instanței de apel, a fost una reală și s-a plătit efectiv (filele 141-144 vol. 7 ds.ÎCCJ). În plus, prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 4144 din 05.12.2007, soții Truică au cumpărat de la S.C. Reciplia S.R.L. o suprafață totală de 23.300 m.p. din același teren cu vegetație forestieră, contra sumei de 278.580 euro, adică aproximativ 12 euro/m.p. (filele 46-48 vol. 20 d.u.p.).

De asemenea, terenul forestier în suprafață de 10.000 m.p. situat în comuna Snagov, achiziționat de numitul Vladimir Mihai Vasilescu de la S.C. Reciplia S.R.L. prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2439/13.08.2008 a fost, ulterior, ipotecat în favoarea B.R.D. - Groupe Societe Generale S.A., pentru garantarea unui credit, conform contractului de ipotecă autentificat sub nr. 1102/20.08.2008, fiind evaluat prin raportul nr. 554 din 18.08.2008 întocmit de S.C. Preciss Consulting S.R.L. la valoarea de 3.400.000 de euro, ceea ce reprezintă chiar 340 euro/m.p. (filele 71-77 vol. 20 d.u.p.).

De altfel, din depoziția martorei Alexandroiu Mihaela Irina, proprietara unei agenții imobiliare, reiese că, la momentul comiterii faptelor, suprafețele de teren forestier din Pădurea Snagov se tranzacționau la prețul de 50-100 euro/m.p. (depoziția din 18.06.2020, filele 161-167 vol. 6 ds.ÎCCJ), în același sens fiind și declarațiile martorului Dimofte Radu, investitor în domeniul imobiliar, care a indicat suma de 100 euro/m.p. pentru achiziționarea/înstrăinarea unui astfel de bun imobil la nivelul anului 2008 (depoziția din 05.05.2017).

Toate aceste mijloace de probă, neavute în vedere de judecătorul fondului, dar și aspectele evidențiate în debutul analizei, demonstrează modalitatea deficitară în care a fost elaborat, în faza de judecată, raportul de expertiză tehnică în specialitatea evaluare imobiliară și, implicit, caracterul nereal al valorii terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Snagov, ce a fost stabilită de expertul desemnat de instanță, Înalta Curte apreciind că estimarea corectă în această privință este cea realizată prin raportul de constatare tehnico-științifică din 17.02.2016 întocmit în faza de urmărire penală, ale cărui observații și analize justifică întru-totul concluzia la care acesta a ajuns.

În acest context, instanța de apel arată că, asemenea rapoartelor de expertiză, și cele de constatare constituie mijloace de probă potrivit art. 97 alin. 2 lit. e) C.pr.pen., dar și faptul că, în conformitate cu dispozițiile art. 103 alin. 1 din același cod, probele nu au o valoare dinainte stabilită, ci sunt apreciate de organul judiciar în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Aceasta înseamnă că nu există probe cu valoare preferențială, inclusiv din perspectiva etapei procesuale în care au fost obținute.

Prin urmare, probele administrate în cursul urmăririi penale, a căror legalitate a fost constatată în faza camerei preliminare, sunt avute în vedere în egală măsură la aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei ca și cele obținute în etapa cercetării judecătorești.

În privința raportului de expertiză, acesta nu are preeminență față de raportul de constatare tehnico-științifică, așa cum în mod eronat a apreciat instanța de fond, chiar și în situația în care, cum este cazul în speță, cel din urmă a fost întocmit de specialiști încadrați potrivit art. 6 din O.U.G. nr. 43/2002 în cadrul parchetului care a efectuat urmărirea penală.

În consecință, împrejurarea că, în faza nepublică a procesului, a fost întocmit un raport de constatare tehnico-științifică nu atrage după sine obligativitatea efectuării unei/unor expertize în etapa judecății, după cum concluziile raportului de constatare nu pot fi puse automat sub semnul îndoielii doar prin prisma faptului că specialistul/specialiștii care l-a/l-au elaborat își desfășoară activitatea, în condițiile legii, în cadrul parchetului care a instrumentat cauza, în condițiile în care nu există o subordonare din punct de vedere profesional față de procuror, iar acesta/aceștia au o pregătire corespunzătoare domeniului în care s-a dispus întocmirea lucrării de specialitate, cum este cazul și în speța de față.

Prin urmare, valorificând, pentru toate considerentele anterior expuse, concluziile raportului de constatare tehnico-științifică întocmit de specialiștii D.N.A. în cursul urmăririi penale, în detrimentul raportului de expertiză efectuat în etapa judecății, ale cărui concluzii sunt contrazise de întreg materialul probator administrat în cauză, astfel cum a fost analizat mai sus, Înalta Curte constată că valoarea prejudiciului cauzat Statului Român prin restituirea, cu încălcarea dispozițiilor legale incidente în materie, a terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov este în sumă de 9.523.769 euro, așadar superior pragului instituit de art. 183 C.pen., motiv pentru care sunt incidente dispozițiile art. 309 C.pen. privind varianta agravată a infracțiunii de abuz în serviciu comisă în forma specială prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000.

Ca atare, constatând, în acord cu susținerile Ministerului Public și ale apelantei părți civile Regia Națională a Pădurilor - Romsilva că, în mod greșit, prima instanță a dispus, prin sentința penală atacată, schimbarea încadrării juridice a faptelor de abuz în serviciu reținute prin rechizitoriu în sarcina inculpaților în legătură cu retrocedarea terenului în suprafață de 46,78 ha aflat în comuna Snagov, în sensul neaplicării textului art. 309 C.pen., Înalta Curte, în urma rejudecării cauzei după desființarea sub acest aspect a hotărârii, în conformitate cu prevederile art. 421 pct. 2 lit. a) C.pr.pen., va înlătura respectiva dispoziție, încadrarea juridică corectă a acestor fapte fiind cea prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 309 C.pen. și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 (cu reținerea autoratului sau, după caz, a complicității).

De asemenea, reținând, pentru toate motivele prezentate în dezvoltările anterioare, că cele două căi de atac promovate de procuror și de partea civilă

Romsilva sunt fondate și în privința greșitei achitări a inculpaților Mușat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Delcea Valentin, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Philippe pentru faptele comise în legătură cu reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenului cu vegetație forestieră situat în Pădurea Snagov, va desființa sentința primei instanțe și sub acest aspect și procedând, în temeiul aceloraşi dispoziții procesual penale, la rejudecarea cauzei, va dispune condamnarea acestora după cum urmează:

- *inculpatul Mușat Apostol* pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 309 C.pen. și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aprobarea, prin procesul verbal din 09.03.2006 (înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006), și, ulterior, semnarea de către acesta, în calitate de președinte al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a anexei 37 (înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006), prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Dima Niculae* pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 309 C.pen. și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aprobarea, prin procesul verbal din 09.03.2006 (înregistrat sub nr. 3719 din 10.03.2006), și, ulterior, semnarea de către acesta, în calitate de secretar al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, art. 5 lit. b) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a anexei 37 (înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006), prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Jecu Nicolae* pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 309 C.pen. și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în calitate de prefect al județului Ilfov și președinte al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a aprobat în comisie, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, validarea anexei 37 întocmită de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, iar, la data de 02.03.2007, a adoptat, în aceleași condiții, hotărârea nr. 661, prin care, asemenea primei decizii, s-a menținut dispoziția de înscriere a solicitantului în anexa 37 cu privire la terenul forestier menționat, așa cum dispusese Comisia locală Snagov, însă doar pentru suprafața de 36,78 ha (în loc de 46,78 ha), pentru ca, ulterior, deși instituția pe care o conducea fusese notificată în legătură cu existența Deciziunii nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și deși cunoștea faptul că hotărârile de restituire fuseseră adoptate cu încălcarea normelor legale incidente în materia reconstituirii dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, să emită titlurile de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 și nr. 246 din 31.08.2007 pe numele inculpatului Al României Paul Philippe, în calitate de moștenitor al fostului rege Carol al II-lea, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpata Popa Caterina* pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 309 C.pen. și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în calitate de secretar al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a aprobat în comisie, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, pe care a și iscălit-o, validarea anexei 37 întocmită de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, iar, ulterior, a adoptat și semnat, în aceleași condiții, hotărârea nr. 661 din 02.03.2007, prin care, asemenea primei decizii, s-a menținut dispoziția de înscriere a solicitantului în anexa 37 cu

privire la terenul forestier menționat, așa cum dispusese Comisia locală Snagov, însă doar pentru suprafața de 36,78 ha (în loc de 46,78 ha), fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Olteanu Gheorghe* pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 309 C.pen. și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în calitate de membru al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a aprobat în comisie, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 (ale cărei constatări și dispoziții au fost preluate, ulterior, în cuprinsul hotărârii nr. 661 din 02.03.2007, dar numai cu privire la suprafața de 36,78 ha), validarea anexei 37 întocmită de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, faptă ce a avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Delcea Valentin* pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 309 C.pen. și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în calitate de membru al Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 1/2000, art. 6 lit. c) și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005, a aprobat în comisie, prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006 (ale cărei constatări și dispoziții au fost preluate, ulterior, în cuprinsul hotărârii nr. 661 din 02.03.2007, dar numai cu privire la suprafața de 36,78 ha), pe care a și semnat-o, validarea anexei 37 întocmită de Comisia locală Snagov și înregistrată sub nr. 3721 din 10.03.2006, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele doveditoare depuse la dosarul administrativ nu atestau calitatea acestuia de persoană îndreptățită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil retrocedat), sumă ce constituie, totodată, un

folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul Philippe, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela* pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 48 alin. 1 C.pen. raportat la art. 297 alin. 1 C.pen., art. 309 C.pen. și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în perioada septembrie 2005 - iulie 2006, în baza înțelegerii stabilite cu inculpatul Al României Paul Philippe, deși cunoștea că acesta nu este îndreptățit la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat (fostul rege Carol al II-lea) asupra bunului revendicat și al preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva calității sale de moștenitor legal sau testamentar al celui din urmă, aspecte care, de altfel, nu erau dovedite nici de înscrisurile depuse la dosarul administrativ, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele prezentei hotărâri, prin care a înlesnit adoptarea de către membrii Comisiei comunale Snagov și ai Comisiei județene Ilfov de fond funciar, inculpați în cauză, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară sus-menționate, a deciziilor de aprobare (în baza procesului verbal din 09.03.2006) și, respectiv, de validare (prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, înlocuită, apoi, cu hotărârea nr. 661 din 02.03.2007) a anexei 37, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către inculpatul Al României Paul Philippe a condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele atașate cererii de restituire nu atestau calitatea acestuia de persoană îndrituită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil restituit), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru acuzată, pentru coinculpat, dar și pentru membrii grupului infracțional organizat;

- *inculpatul Al României Paul Philippe* pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 26 C.pen. (1969) raportat la art. 248, art. 248^1 C.pen. (1969) și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în perioada septembrie 2005 - iulie 2006, în baza înțelegerii stabilite cu inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, deşi cunoştea că nu este îndreptățit la retrocedare nici din perspectiva dreptului de proprietate al autorului invocat (fostul rege Carol al II-lea) asupra bunului revendicat și al preluării lui abuzive de către Statul Român și nici din perspectiva calității sale de moștenitor legal sau testamentar al celui din urmă, aspecte care, de altfel, nu erau dovedite nici de înscrisurile depuse la dosarul administrativ, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele prezentei hotărâri, prin care a înlesnit adoptarea de către membrii Comisiei comunale Snagov și ai Comisiei județene Ilfov de fond funciar, inculpați în cauză, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară și secundară sus-menționate, a deciziilor de aprobare (în baza procesului verbal din 09.03.2006) și, respectiv, de validare (prin hotărârea nr. 1156 din 07.07.2006, înlocuită, apoi, cu hotărârea nr. 661 din 02.03.2007) a anexei 37, prin care s-a recunoscut îndeplinirea de către acesta a

condițiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenului cu vegetație forestieră în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, cu toate că actele atașate cererii de restituire nu atestau calitatea lui de persoană îndrituită la retrocedare, fapte ce au avut ca urmare cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuantum de 9.523.769 euro (reprezentând valoarea bunului imobil restituit), sumă ce constituie, totodată, un folos necuvenit pentru acuzat, pentru coinculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, dar și pentru membrii grupului infracțional organizat.

Fiind o infracțiune de rezultat, abuzul în serviciu, cu consecințe deosebit de grave, în forma specială prevăzută de art.13^2 din Legea nr.78/2000 se consumă în momentul producerii rezultatului descris în norma de incriminare, constând în cauzarea unei pagube persoanei fizice sau persoanei juridice şi, corelativ, în obținerea pentru sine sau pentru altul a unui folos necuvenit.

În cauză, astfel cum s-a arătat, urmarea socialmente periculoasă s-a realizat la momentul trecerii frauduloase a terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov din proprietatea Statului Român în patrimoniul inculpatului Al României Paul, operațiune finalizată în 31.08.2007, odată cu emiterea titlului de proprietate nr.246, dată de la care începe să curgă termenul general de prescripție a răspunderii penale de 10 ani, prevăzut de art.154 alin.1 lit.b C.pen. şi art.122 alin.1 lit.b C.pen. (1969). Ca atare, acesta nu era împlinit la data la care procurorul a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de inculpați (1.03.2016).

În ce privește termenul special de prescripție a răspunderii penale prevăzut de art.124 C.pen. (1969) şi art.155 alin.4 C.pen., acesta s-ar fi împlinit în 31.08.2022, iar, conform legii penale în vigoare, în 31.08.2027, aşadar ulterior soluționării definitive a prezentei cauze.

1.2.e) În ceea ce privește soluția de achitare a **inculpatului Chiriac Theodor**, dispusă de curtea de apel, în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b) teza I C.pr.pen., pentru infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 248 C.pen. (1969), cu aplicarea art. 5 C.pen., Înalta Curte constată, contrar susținerilor Ministerului Public și ale apelantei părți civile Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, că aceasta este întemeiată, însă pentru alte considerente decât cele avute în vedere de judecătorul fondului.

Astfel, se observă că, prin actul de sesizare, s-a dispus trimiterea în judecată a acestui inculpat pentru faptul că, în calitate de director tehnic al Direcției Silvice București, la cererea lui Truică Remus și având drept justificare notificările depuse de Roșu Robert Mihăiță pentru punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, a semnat, în numele directorului instituției în cadrul căreia își desfășura activitatea, adresele nr. 2850 din 26.06.2007 și nr. 3096 din 14.08.2007 (menționată eronat ca fiind din 15.08.2007), prin care a solicitat Ocolului Silvic Snagov punerea în posesie a celui din urmă cu terenul menționat, deși avea cunoștință despre existența Deciziunii nr. 1 din 26.11.1941 a Înaltei Curți de Casație și Justiție și, implicit, despre împrejurarea că acesta nu era îndreptățit la restituire și că, anterior, Direcția Silvică București se opusese constant unui asemenea demers.

Prin adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 a Direcției Naționale Anticorupție au fost indicate dispozițiile legale ce se pretinde că ar fi fost încălcate de inculpatul Chiriac Theodor în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, respectiv cele ale art. 10, art. 11, art. 16 și art. 54 din Legea nr. 26/1996, art. 11 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 213/1998, art. 6 lit. A, prima liniuță și art. 9 alin. 1 și 2 din H.G. nr. 1105/2003.

Analizând, însă, conținutul textelor legale invocate, prin raportare la exigențele stabilite prin Deciziile nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017 ale Curții Constituționale, se constată că acestea reglementează doar principii și aspecte de ordin general cu privire la regimul juridic al bunurilor din domeniul public (art. 11 alin. 1 și alin. 2 din Legea nr. 213/1998), la administrarea (art. 10 Legea nr. 26/1996), gospodărirea (art. 16 din aceeași lege) și asigurarea integrității și dezvoltării fondului forestier proprietatea publică a statului (art. 54 din aceeași lege), la modul de funcționare și organizare a Regiei Naționale a Pădurilor - Romsilva (art. 11 din aceeași lege), la atribuțiile principale ce revin respectivei autorități (art. 6 lit. A, prima liniuță din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Regiei Naționale a Pădurilor - Romsilva, ce constituie anexă la H.G. nr. 1105/2003), precum și la structura organizatorică a unităților fără personalitate juridică din subordinea acesteia (art. 9 alin. 1 și 2 din același regulament), fără a institui, însă, obligații concrete ce ar fi revenit directorului tehnic sau, după caz, directorului Direcției Silvice București în exercitarea funcției deținute, astfel încât, având o aplicabilitate extrem de generală, nu pot fi avute în vedere la aprecierea defectuozității în îndeplinirea actelor imputate inculpatului, ca element de tipicitate al infracțiunii de abuz în serviciu.

De altfel, așa cum stipulează art. 9 alin. 2 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Romsilva, ce constituie anexă la H.G. nr. 1105/2003, atribuțiile directorului și directorului tehnic ai direcțiilor silvice sunt stabilite prin regulament aprobat de Consiliul de administrație al Regiei Naționale a Pădurilor, astfel încât, fiind prevăzute doar în acte de reglementare secundară, eventuala nesocotire a acestora nu ar putea caracteriza, sub aspectul laturii obiective, infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina inculpatului, în condițiile în care comportamentul interzis care conduce la îndeplinirea în mod defectuos a unui act de serviciu trebuie impus prin legislația primară.

Mai mult, parchetul nu a făcut referire, în adresa nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016, la asemenea dispoziții din cuprinsul unor acte infralegale, dar nici la alte prevederi din legislația primară ce reglementează îndatoririle ce revin reprezentanților autorităților publice cu competențe în domeniul punerii în posesie a terenurilor în privința cărora s-a dispus reconstituirea dreptului de proprietate privată, complinirea unei atare omisiuni neputând fi realizată de instanță întrucât ar contraveni principiului separării funcțiilor judiciare și ar aduce atingere, în egală măsură, dreptului la apărare al inculpatului, în condițiile în care limitele și obiectul judecății stabilite prin rechizitoriu sunt supuse controlului de legalitate în faza camerei preliminare, fiind exclusă extinderea ulterioară a acestora în etapa judecății și, cu atât mai puțin, cu ocazia pronunțării deciziei date în apel.

Ca atare, se observă că, deși materialul probator administrat în cauză, ce a fost analizat, pe larg, cu ocazia prezentării situației factuale, confirmă comiterea de către inculpatul Chiriac Theodor a faptelor ce i-au fost reținute în sarcină, acestea nu îndeplinesc condițiile de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu sub aspectul cerinței esențiale atașată elementului material al laturii obiective, neputându-se stabili, în condițiile date, astfel cum au fost expuse anterior, că emiterea adreselor nr. 2850 din 26.06.2007 și nr. 3096 din 14.08.2007 (menționată eronat ca fiind din 15.08.2007) s-a realizat de către acuzat în mod defectuos, în accepțiunea dată acestei sintagme prin Deciziile Curții Constituționale nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017.

Așadar, constatând că este incidentă cauza de stingere a acțiunii penale prevăzută de art. 16 alin. 1 lit. b) teza I C.pr.pen., însă doar pentru motivele arătate anterior, profund diferite de cele reținute în cuprinsul sentinței penale atacate, Înalta Curte va menține soluția dată sub aspectul acestei infracțiuni de prima instanță, considerând că solicitarea de condamnare a inculpatului Chiriac Theodor formulată, în căile de atac, de către Ministerul Public și de apelanta parte civilă Regia Națională a Pădurilor - Romsilva este nefondată.

În mod similar, se constată că, în sarcina **inculpatului Mușat Apostol**, s-a reținut, prin rechizitoriu, circumscris infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, prevăzută de art. 297 alin. 1 C.pen. raportat la art. 309 C.pen. și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, și împrejurarea că, pe parcursul anului 2007, acesta, la cererea lui Truică Remus, deși cunoștea că inculpatul Al României Paul Philippe nu este persoană îndreptățită la restituire, a susținut punerea lui în posesie asupra terenului în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, sens în care a păstrat legătura cu reprezentanții celui din urmă și a mediat întâlniri între funcționarii publici și Truică Remus.

Deși faptele imputate sunt dovedite de ansamblul probator al cauzei, ce a fost prezentat, în detaliu, în secțiunea dedicată expunerii situației de fapt, *acestea nu pot fi reținute în conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu pentru care se va dispune condamnarea inculpatului*, din moment ce nu s-a stabilit că au fost îndeplinite în mod defectuos, respectiv cu încălcarea legii, așa cum s-a statuat prin Deciziile nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017 ale Curții Constituționale, prevederile legale indicate de Direcția Națională Anticorupție, în cuprinsul adresei nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016, nereglementând obligații ce revin funcționarilor publici cu ocazia activității de punere în posesie asupra terenurilor în privința cărora s-a stabilit dreptul de proprietate privată în una din ipotezele prevăzute de legile speciale în materie, ci fie îndatoriri instituite pentru membrii comisiei locale de fond funciar pe parcursul derulării procedurii de reconstituire (art. 6 alin. 1 din Legea 1/2000, art. 5 lit. a, b, c, d și h și art. 79 alin. 1 din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005), fie reguli de ordin general privind organizarea și funcționarea respectivei autorități publice, cum ar fi componența acesteia (art. 2 alin. 1 lit. a din Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 890/2005), modalitatea în care se adoptau hotărârile (art. 7 alin. 1 și art. 8 alin. 2 din același regulament) și procedura de stabilire a dreptului de proprietate, cu referire

exclusivă la titularul și conținutul cererii de retrocedare, precum și la felul înscrisurilor doveditoare anexate acesteia (art. 11 alin. 1, 2 și 3 din regulament), fie aspecte care nu au vreo legătură cu stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor forestiere (art. 3 alin. 2 din Legea nr. 1/2000, care se referă exclusiv la reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor agricole; art. 4 din Titlul VI al Legii nr. 247/2005, care instituie obligația Guvernului de a modifica, într-un anumit termen, Regulamentul aprobat prin H.G. nr. 1172/2001). Mai mult, așa cum deja s-a arătat, textul art. 25 alin. 1 din Legea nr. 1/2000 cuprinde norme juridice incomplete, de trimitere, care pentru elementele de structură care le lipsesc (dispoziția și sancțiunea) fac trimitere la alte acte normative aflate în vigoare (Legea nr. 18/1991, Legea nr. 169/1997 și Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor), or, nefiind indicate de parchet dispoziții ale acestor din urmă acte normative care să instituie în sarcina funcționarilor publici obligații pe parcursul procedurii de punere în posesie asupra terenurilor forestiere retrocedate, lipsește însuși suportul juridic al normelor incomplete, nefiind, astfel, posibilă raportarea acțiunilor inculpatului la un anume comportament interzis de lege.

Prin urmare, dispozițiile legale invocate de Ministerul Public în cuprinsul adresei nr. 784/III-13/2016 din 22.07.2016 nu pot fi reținute în aprecierea defectuozității îndeplinirii de către inculpatul Mușat Apostol a actelor comise pe parcursul punerii în posesie a solicitantului Al României Paul Philippe cu privire la suprafața de 46,78 ha teren forestier situat în Pădurea Snagov, motiv pentru care, nefiind întrunit în privința lor unul din elementele de tipicitate obiectivă instituit de norma de incriminare, acestea nu vor fi reținute, contrar susținerilor Ministerului Public și ale apelantei părți civile Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, în conținutul constitutiv al infracțiunii de abuz în serviciu, faptele circumscrise acesteia limitându-se, exclusiv, la cele realizate de acuzat în procedura de stabilire, prin reconstituire, a dreptului de proprietate privată asupra terenului forestier menționat, în calitate de președinte al Comisiei locale Snagov de fond funciar, astfel cum acestea au fost descrise, pe larg, în considerentele prezentei decizii și prezentate sintetic cu ocazia realizării încadrării juridice.

Așa cum s-a menționat și anterior, în actuala configurație a infracțiunii de abuz în serviciu, indicarea textelor legale presupus încălcate de persoana trimisă în judecată face parte din însăși învinuirea formulată împotriva sa, reprezentând cauza acesteia, astfel încât nu este permis instanței de judecată să se subroge procurorului în activitatea de stabilire a acuzației penale sub toate aspectele de fapt și de drept, în sensul identificării acelor prevederi din actele normative cu putere de lege a căror nesocotire ar putea să contureze elementele de tipicitate ale respectivei infracțiuni, căci, în caz contrar, s-ar aduce atingere nu doar principiului separării funcțiilor judiciare, consacrat în art. 3 C.pr.pen., ci și dreptului la apărare al inculpatului care, încă de la momentul începerii judecății, trebuie să cunoască într-o manieră precisă și detaliată faptele ce îi sunt imputate prin actul de sesizare,

pentru a avea posibilitatea de a aduce toate argumentele în dovedirea nevinovăției sale.

În ceea ce privește soluțiile de achitare a **inculpaților Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță**, dispuse de prima instanță, în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. 1 lit. b) teza I C.pr.pen., pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 26 C.pen. (1969) raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 și art. 248 C.pen. (1969), cu aplicarea art. 5 C.pen., și, respectiv, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 48 alin. 1 C.pen. raportat la art. 13^2 din Legea nr. 78/2000 și art. 297 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 5 C.pen., Înalta Curte constată, contrar susținerilor Ministerului Public și ale apelantei părți civile Regia Națională a Pădurilor - Romsilva, că acestea sunt întemeiate, însă pentru alte considerente decât cele avute în vedere de judecătorul fondului.

Astfel, se observă că, prin actul de sesizare, inculpatul Truică Remus a fost trimis în judecată pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu, reținându-se, în esență, că, în cursul anului 2007, urmărind realizarea scopului grupului infracțional organizat, a acționat pentru a-i ajuta pe funcționarii publici cu atribuții în privința punerii în posesie a solicitantului Al României Paul Philippe asupra imobilului retrocedat, respectiv pe inculpații Mușat Apostol și Chiriac Theodor, prin prezentarea sa la sediul Primăriei Snagov, prin convingerea lor că demersul realizat nu va avea consecințe negative dată fiind influența sa politică și prin oferirea de foloase necuvenite, determinându-i, astfel, pe aceștia să realizeze punerea în posesie la data de 26.06.2007 cu suprafața de 10 ha teren în zona „Fundul Sacului” și în 15.08.2007 cu restul de 36,78 ha în Pădurea Snagov, deși cunoștea faptul că Al României Paul Philippe nu avea vreun drept asupra bunului imobil efectiv restituit, fapte prin care a urmărit și a obținut pentru sine și pentru alții foloase necuvenite, cu consecința prejudicierii Statului Român.

Deopotrivă, pentru aceeași infracțiune de abuz în serviciu, în forma complicității, a fost deferit instanței și inculpatul Roșu Robert Mihăiță, în sarcina căruia s-a reținut, în esență, că, în calitate de avocat al S.C. Reciplia S.R.L., urmare a înțelegerii lui Truică Remus cu Chiriac Theodor și pentru a-l ajuta pe acesta să aibă justificarea pentru a ordona punerea în posesie în locul directorului Direcției Silvice Bucureşti, cunoscând opoziția constantă a celui de urmă la retrocedarea pădurii, a făcut demersuri pentru punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe cu suprafața de 46,78 ha teren forestier situat în Snagov, semnând și depunând, în cursul anului 2007, cereri și notificări la Direcția Silvică București, amenințând cu acțiuni pentru angajarea răspunderii persoanelor vinovate și plata de către acestea de despăgubiri băneşti ca urmare a comportamentului „abuziv” al R.N.P. - Romsilva și solicitând directorului „să intervină și să remedieze” situația, cu toate că știa că solicitantul nu avea calitatea de persoană îndreptățită, acțiuni urmate de emiterea de către Chiriac Theodor a celor două adrese pentru punerea în posesie și de predarea efectivă a terenului în discuție în prezența avocatului Ene Mihail, din cadrul S.C.A. Țuca, Zbârcea și Asociații, care l-a reprezentat pe Al

României Paul Philippe, cu consecința prejudicierii Statului Român și a obținerii unui folos necuvenit pentru sine și pentru alții.

Potrivit definiției legale dată complicelui, identică în cele două codificări penale generale succesive (art. 26 C.pen. din 1969 și art. 48 C.pen.), acesta este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, precum și persoana care promite, înainte sau în timpul comiterii ei, că va tăinui bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe făptuitor, chiar dacă după săvârșirea faptei promisiunea nu este îndeplinită.

Astfel, așa cum prevăd dispozițiile art. 26 C.pen. (1969), dar și cele ale art. 48 C.pen., determinantă pentru existența acestei forme secundare de participație este săvârșirea nemijlocită de către autor a faptei incriminate (în forma consumată sau a tentativei pedepsibile), aspect care atribuie și complicității sens juridico-penal, în lipsa unui asemenea act de executare activitatea complicelui rămânând fără semnificație penală. Sub acest aspect, este de menționat că activitatea complicelui, alăturându-se celei prin care autorul realizează acțiunea ce formează elementul material al infracțiunii, se angrenează, în mod firesc, în antecedența cauzală a faptei prevăzute de legea penală, ceea ce imprimă caracterul de realitate unică a acestei fapte, realizată prin contribuția participantului. Ca atare, fără activitatea autorului de comitere a faptei incriminate, nici acțiunile complicelui nu dobândesc specificul unor acte de participație, rămânând fără relevanță din punct de vedere penal.

Or, în cauză, așa cum s-a arătat anterior, inculpații Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță au fost trimiși în judecată pentru acte de complicitate la acțiunile ce au fost săvârșite, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, de inculpatul Chiriac Theodor în legătură cu emiterea adreselor nr. 2850 din 26.06.2007 și nr. 3096 din 14.08.2007 ale Direcției Silvice București, iar primul dintre aceștia și pentru sprijinirea inculpatului Mușat Apostol pe parcursul procedurii de punere în posesie a solicitantului Al României Paul Philippe asupra terenului forestier în suprafață de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov, însă, pentru motivele expuse mai sus, faptele pentru care au fost trimiși în judecată cei doi autori (inculpații Chiriac Theodor și Mușat Apostol) nu îndeplinesc cerințele de tipicitate obiectivă ale infracțiunii de abuz în serviciu, situație în care nici activitatea de sprijinire imputată inculpaților Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță nu poate avea caracter penal, nefiind îndeplinită condiția de bază, esențială, pentru reținerea acestei forme de participație penală.

Prin urmare, se observă că, deși materialul probator administrat în cauză, astfel cum a fost analizat, în detaliu, în debutul secțiunii V.1 a considerentelor, confirmă comiterea de către inculpații Truică Remus și Roșu Robert Mihăiță a faptelor ce le-au fost reținute în sarcină, însă doar în limita arătată cu ocazia expunerii situației factuale reținute de instanța de apel, acestea nu întrunesc elementele de tipicitate ale complicității la infracțiunea de abuz în serviciu sub aspectul laturii obiective, din moment ce activitatea imputată autorilor excedează sfera ilicitului penal, context în care nici acțiunile complicilor nu pot prezenta caracteristicile unor acte de participație penală, rămânând fără nicio semnificație sub acest aspect.

Aşadar, constatând că este incidentă cauza de stingere a acţiunii penale prevăzută de art. 16 alin. 1 lit. b) teza I C.pr.pen., însă numai pentru motivele arătate anterior, esenţialmente diferite de cele reţinute în cuprinsul sentinţei penale apelate, Înalta Curte va menţine soluţia dată de prima instanţă sub aspectul complicităţii la infracţiunea de abuz în serviciu pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaţilor Truică Remus şi Roşu Robert Mihăiţă, considerând că solicitarea de condamnare a acestora pentru respectiva infracţiune, ce a fost formulată, în căile de atac, de către Ministerul Public şi de apelanta parte civilă Regia Naţională a Pădurilor - Romsilva, este nefondată.

În acest sens, trebuie menţionat că instanţa de control judiciar va menţine soluţiile de achitare a inculpaţilor Chiriac Theodor, Truică Remus şi Roşu Robert Mihăiţă pentru infracţiunea de abuz în serviciu (în forma autoratului şi, respectiv, a complicităţii) în încadrarea juridică reţinută de judecătorul fondului, înlăturarea în apel a măsurii de schimbare a calificării în drept a faptelor dispusă de acesta nefiind de natură să producă vreo consecinţă concretă în privinţa situaţiei juridice a celor trei inculpaţi, astfel încât să impună desfiinţarea şi sub acest aspect a hotărârii apelate.

În mod similar, având în vedere că acţiunile inculpatului Muşat Apostol comise pe parcursul procedurii de punere în posesie cu privire la terenul în suprafaţă de 46,78 ha situat în Pădurea Snagov nu se circumscriu, pentru motivele arătate anterior, laturii obiective a infracţiunii de abuz în serviciu pentru care se va dispune condamnarea acestuia, nici în conţinutul constitutiv al complicităţii la aceeaşi infracţiune, reţinută în sarcina inculpaţilor **Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela şi Al României Paul Philippe**, nu pot fi incluse actele de sprijinire directă a autorului ce ar fi fost realizate de cei doi cu prilejul desfăşurării respectivei proceduri, după cum, în privinţa celui din urmă nu pot fi subsumate complicităţii mediate demersurile realizate, tot în etapa punerii în posesie, prin intermediul inculpaţilor Truică Remus şi Roşu Robert Mihăiţă, de vreme ce faptele imputate acestora nu prezintă specificul unor acte de participaţie penală şi nu au nicio relevanţă sub acest aspect, aşa cum deja s-a menţionat.

V.2. Cu privire la criticile formulate de inculpaţii Chiriac Theodor, Truică Remus şi Igantenko (fostă Păvăloiu) Nela referitoare la infracţiunile de spălare a banilor

2.1. Analizând criticile formulate de **apelantul inculpat Chiriac Theodor** în legătură cu soluţia de condamnare dispusă în privinţa sa sub aspectul participaţiei improprii la infracţiunea de spălare a banilor, Înalta Curte constată că acestea nu sunt fondate, prima instanţă realizând o analiză corespunzătoare a mijloacelor de probă administrate în cauză, pe baza căreia a apreciat, în mod justificat, că acţiunile reţinute în sarcina acestuia există şi au fost comise de acuzat, iar cele circumscrise încheierii contractului de vânzare-cumpărare nr. 1484 din 01.04.2008 întrunesc toate elementele de tipicitate ale infracţiunii prevăzute de art. 31 alin. 2 C.pen. (1969) raportat la art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 C.pen..

Astfel, pentru a solicita, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen., achitarea sa sub aspectul respectivei infracţiuni, apelantul a susţinut, în esenţă, că, în cauză, nu

s-a dovedit că terenul în suprafață de 1000 m.p., ce a făcut obiectul contractelor nr. 517 din 20.02.2008 și nr. 1484 din 01.04.2008, provine din comiterea infracțiunii de luare de mită, neexistând la dosar probe care să ateste un asemenea lucru, cu atât mai mult cu cât organul de urmărire penală nu a procedat la începerea urmăririi penale în această privința, lipsa infracțiunii predicat atrăgând, implicit, și inexistența infracțiunii de spălare a banilor, inclusiv în forma participației improprii.

Prealabil analizării temeiniciei susținerilor inculpatului, Înalta Curte arată că, potrivit art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (în vigoare la data comiterii activităților imputate), infracțiunea de spălare a banilor constă în schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârşirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestora ori în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire penală, judecată sau executarea pedepsei. Doctrina şi practica judiciară au definit acțiunea de schimbare ca fiind orice activitate prin intermediul căreia se substituie bunul provenit din săvârşirea unei infracțiuni cu altul de origine licită, iar cea de transfer ca reprezentând orice operațiune prin care drepturile asupra unor fructe ilicite sunt transmise către o altă persoană, în timp ce ascunderea sau disimularea, în scopul realizării cărora infracțiunea se comite, constau în mascarea originii nelegale a bunurilor, prin operațiuni de natură juridică, economică sau financiară.

Pentru a exista infracțiunea prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, este obligatoriu ca activitățile de schimbare sau transfer să fie precedate de săvârșirea unei alte infracțiuni din care să provină bunurile supuse spălării, aceste acțiuni fiind întotdeauna distincte de cele care formează latura obiectivă a infracțiunii predicat și situate în timp la un moment ulterior comiterii celei din urmă. Ca atare, infracțiunea de spălare a banilor are un caracter corelativ, derivat, întrucât depinde de preexistența alteia (considerată infracțiune principală, primară, predicat), din care rezultă bunul ce urmează a fi introdus în procesul de albire, săvârșirea acesteia constituind, astfel, situația premisă a infracțiunii reglementate de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, respectiv cerința prealabilă necesară, în lipsa căreia acțiunile circumscrise elementului material nu pot constitui infracțiunea de spălare a banilor.

Pe de altă parte, tragerea la răspundere penală a participanților la comiterea actelor de reciclare a bunurilor nu este condiționată de pronunțarea anterioară sau concomitentă a unei hotărâri de condamnare pentru infracțiunea generatoare de fonduri ilicite, având în vedere caracterul autonom al infracțiunii de spălare a banilor, aspect ce rezultă atât din modalitatea de reglementare a incriminării pentru această faptă, cât și din standardele și recomandările internaționale, legislația europeană ratificată de România, jurisprudența Curții de la Strasbourg, precum și cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție, conturată atât în cadrul mecanismelor ce asigură interpretarea şi aplicarea unitară a legii (decizia nr. 16 din 08 iunie 2016 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654/25.08.2016), cât și prin deciziile

de speță (spre exemplu, decizia nr. 609/19.02.2014 a Secției penale a instanței supreme, pronunțată în dosarul nr. 3807/1/2013).

În această situație, organele judiciare sunt obligate să dovedească dincolo de orice dubiu că bunurile sau banii provin dintr-o faptă prevăzută de legea penală, deci care îndeplinește condițiile de tipicitate instituite de o anumită normă de incriminare, neavând relevanță dacă autorul infracțiunii primare a fost sau nu identificat sau condamnat ori dacă există în privința lui o cauză de neimputabilitate (constrângerea fizică/morală, minoritatea, iresponsabilitate), de nepedepsire sau care înlătură răspunderea sa penală (aministia, prescripția, lipsa/retragerea plângerii prealabile, împăcarea). Altfel spus, infracțiunea de spălare a banilor poate subzista în lipsa sancționării penale a autorului infracțiunii primare (cu excepția situației în care se stabilește că fapta imputată acestuia nu există sau nu are caracter penal), deci inclusiv în ipoteza unei soluții de clasare determinată de împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea principală, însă numai dacă se constată că fapta premisă realizează elementele unei infracțiuni, fiind, astfel, exclusă cu certitudine proveniența legală a bunurilor.

În cauză, așa cum rezultă din materialul probator administrat și cum s-a arătat cu ocazia expunerii situației factuale, pentru a disimula originea ilicită a folosului material dat și, respectiv, obținut, cu titlu de mită, pentru îndeplinirea unor acte contrare atribuțiilor sale de serviciu, inculpatului Chiriac Theodor i-a fost transferat, prin intermediul unor persoane interpuse, dreptul de proprietate asupra unei suprafețe de 1000 m.p. teren forestier situat în zona „Fundul Sacului”, ce a făcut obiectul restituirii, sens în care a fost încheiat, în mod fictiv, contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008 între S.C. Reciplia S.R.L., reprezentată de Aparaschivei Cristian Relu, și martorul Matei Marian, cu privire la respectivul imobil, prevăzându-se un preț în cuantum de 5000 euro.

Astfel, ulterior punerii la dispoziția numitului Al României Paul Philippe a bunurilor imobile retrocedate, care au fost transmise imediat în proprietatea S.C. Reciplia S.R.L. prin contractul nr. 3512/15.10.2007, inculpatul Chiriac Theodor a apelat la martorul Matei Marian, cu care se afla în relații de prietenie, pentru a achiziționa pe numele său terenul în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, ce-i fusese promis anterior de Truică Remus în schimbul facilitării - prin prisma funcției deținute în cadrul Direcției Silvice București - punerii în posesie a solicitantului, în pofida documentelor care atestau lipsa calității sale de persoană îndreptățită, inculpatul invocând în acest sens faptul că este persoană publică și nu dorește să fie implicat în astfel de operațiuni cu terenuri retrocedate, întrucât acest lucru ar fi atras atenția asupra sa, iar, în plus, ar fi trebuit să menționeze în declarația de avere tranzacția încheiată. Ca atare, având în vedere și promisiunea inculpatului Chiriac că va vinde în curând imobilul, martorul Matei Marian a acceptat să achiziționeze pe numele său terenul de 1000 m.p. situat în Snagov, sens în care s-a prezentat, însoțit de acesta, la biroul notarial și a semnat, în calitate de cumpărător, contractul nr. 517 din 20.02.2008, fără, însă, a plăti vreo sumă de bani cu titlu de preț.

După aproximativ o lună, Matei Marian a fost anunțat de inculpat că a găsit un cumpărător pentru terenul achiziționat, cel din urmă discutând cu acesta condițiile

perfectării convenției și ocupându-se de toate formalitățile necesare în acest scop. Ca atare, la îndemnul lui Chiriac Theodor și împreună cu acesta, martorul, însoțit de soția sa, Matei Maria, s-au deplasat la biroul unui notar public şi au semnat, în calitate de vânzători, contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1484 din 01.04.2008, prin care dreptul de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov a fost transferat către numitul Cacenco Aurelian. Deși în cuprinsul convenției s-a menționat că prețul vânzării este de 5000 euro, inculpatul Chiriac a încasat de la cumpărător o sumă cuprinsă între 45.000 și 50.000 euro, din care 10.000 euro au fost remiși martorilor Matei Marian și Matei Maria pentru serviciile prestate.

Într-adevăr, așa cum a menționat apelantul inculpat Chiriac Theodor, prin actul de sesizare a instanței, s-a dispus în privința sa, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f) C.p.pen., clasarea cauzei pentru infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale, acesta fiind trimis în judecată doar pentru comiterea infracțiunilor de abuz în serviciu dacă funcționarul public a obținut pentru altul un folos necuvenit și de spălare a banilor, în forma participației improprii, în varianta normativă prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002 (fost art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002), reținându-se, în esență, că i-a determinat pe martorii Matei Marian și Matei Maria să încheie, în calitate de cumpărători, contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008 (indicat greșit în rechizitoriu și sentință ca având nr. 27909/22.02.2008) pentru terenul forestier în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, primit cu titlu de mită de la Truică Remus, prin intermediul S.C. Reciplia S.R.L., pentru îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu, iar, apoi, să semneze, din postura de vânzători, contractul de vânzare-cumpărare nr. 1484 din 01.04.2008, prin care același imobil a fost înstrăinat numitului Cacenco Aurelian, contra unei sume cuprinsă între 45.000 și 50.000 euro.

Cu toate că existența infracțiunii de spălare a banilor nu este afectată, așa cum s-a arătat anterior, de prescrierea răspunderii penale pentru infracțiunea premisă, în speță cea de luare de mită, prevăzută art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000, organului judiciar îi revine obligația să facă trimitere la acele probe din care rezultă suspiciunea rezonabilă că fapta din care provine bunul ce face obiectul albirii există și se integrează în sfera ilicitului penal, îndatorire pe care, în condițiile în care rechizitoriul nu analizează chestiuni de fond cu privire la acea faptă, prima instanță a respectat-o, evaluând în mod corespunzător depozițiile martorilor audiați în cauză și ajungând la concluzia întemeiată că acestea sunt în măsură să contureze acele elementele de natură a imprima un caracter infracțional activității generatoare de fonduri ilicite.

Astfel, în mod corect, pentru a reliefa relațiile de prietenie existente între inculpații Truică Remus și Chiriac Theodor, precum și influența pe care primul o avea asupra celui din urmă și de care s-a folosit pentru a obține punerea efectivă în posesie a solicitantului cu privire la terenul forestier situat în Pădurea Snagov, judecătorul fondului a valorificat declarațiile martorilor Aparaschivei Cristian Relu, Cucu Petru Ionuț, Capanu George și Berceanu Daniel Marian, pe care,

contrar susținerilor apărării, le-a interpretat într-o manieră corespunzătoare, reținând întemeiat, pe baza lor, că respectiva procedură de punere în posesie nu s-ar fi putut finaliza fără intervenția inculpatului Chiriac, la solicitarea lui Truică Remus și în schimbul promisiunii acestuia de a-i procura un folos necuvenit pentru îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor sale de serviciu (emiterea adreselor nr. 2850/26.06.2007 și nr. 3096/14.08.2007), folos ce a fost, ulterior, remis, prin intermediul S.C. Reciplia S.R.L., sub forma unei suprafețe de 1000 m.p. din terenul retrocedat care, la îndemnul acuzatului, a fost transferat pe numele martorului Matei Marian, prin încheierea fictivă a contractului de vânzare-cumpărare nr. 517/20.02.2008.

De asemenea, în mod justificat, prima instanță a făcut trimitere, în dovedirea primirii de către Chiriac Theodor, cu titlu de mită, a terenului în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov, și la susținerile inculpatului Al României Paul Philippe din cuprinsul plângerii depuse la parchet în data de 23.01.2015, dar și la depozițiile constante ale martorilor Matei Marian și Matei Maria, care au arătat, în mod concordant, că bunul imobil transferat în patrimoniul lor de S.C. Reciplia S.R.L., prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008, și pentru care nu s-a plătit vreo sumă de bani, era, în realitate al inculpatului Chiriac, ei acționând, practic, ca interpuși ai acestuia, pentru a ascunde faptul că provine din comiterea unei infracțiuni de corupție.

Astfel, audiat fiind sub acest aspect, martorul Matei Marian a declarat, în 01.03.2016, că inculpatul Chiriac „*mi-a spus că vrea să cumpere un teren forestier în Snagov* lângă lac și cantonul silvic și *m-a rugat să-l iau pe numele meu. Mi-a spus că nu-l ia pe numele său întrucât nu vrea să fie implicat în retrocedările de pădure*. (…) Am mers împreună cu Chiriac Theodor (…) la notar la data stabilită de acesta. *Mi-a spus că voi cumpăra de la o firmă dar nu știam a cui este*. (…) *Nu l-am văzut să dea bani la notar*”, aceleași precizări fiind făcute de acesta și în data de 25.04.2016, când a relatat că „*Chiriac Theodor mi-a cerut să achiziționez un teren pentru el întrucât este persoană publică și nu poate.* (…) *Rolul meu a fost de a mă deplasa la notar, la cererea lui Chiriac, pentru a semna actele. Nu m-am ocupat de găsirea unui cumpărător* (…) *Prețul vânzării a fost de 45.000 euro sau 50.000 euro. Eu am primit 10.000 euro ...*”, dar și în fața instanței de fond, ocazie cu care a menționat că „ (…) *mi-a propus domnul Chiriac să iau diverse bunuri pe numele meu cu motivația că este o persoană publică și că între timp o să le treacă pe numele dânsului când se va rezolva problema*. (…) *Mi-a spus că o să aibă niște terenuri pe care nu poate să le ia pe numele dumnealui și să merg să le iau pe numele meu*”.

În același sens, martora Matei Maria a declarat, la rândul său, că, în cursul anului 2008, soțul său i-a „spus că *Theodor Chiriac a achiziționat un teren, dar că contractul de vânzare-cumpărare a fost încheiat pe numele soțului întrucât Chiriac Theodor era o persoană publică și acest lucru ar fi atras atenția. În plus, automat, Chiriac Theodor ar fi trebuit să menționeze acest lucru în declarația de avere, iar el nu-și dorea acest lucru*. (…) în cursul aceluiași an (…) terenul în cauză a fost vândut de către Chiriac Theodor. În acest sens, la cererea soțului meu m-am deplasat la un birou notarial din București unde am semnat contractul de

vânzare-cumpărare. *La această activitate a fost prezent și Chiriac Theodor. De fapt, discuțiile legate de vânzarea terenului cu persoanele care au cumpărat terenul* (…) *au fost purtate exclusiv de Chiriac Theodor. Noi, eu și soțul meu, am îndeplinit doar o simplă formalitate și am semnat contractul de vânzare-cumpărare*. (…) *Ulterior am aflat de la soțul meu că după vânzarea terenului a primit de la Chiriac Theodor un plic în care se aflau 10.000 de euro. Acasă am văzut și eu plicul în care se afla suma menționată*" (depoziția din 22.04.2016, menținută în 02.03.2018).

Or, în situația în care martorii Matei Marian și Matei Maria sunt muncitori, fără mari posibilități financiare, având, totodată, mai mulți copii minori în întreținere, instanța de control judiciar apreciază, în acord cu judecătorul fondului, că declarațiile acestora, în sensul că terenul cumpărat pe numele primului și înstrăinat, ulterior, către numitul Cacenco Aurelian a aparținut, în realitate, inculpatului Chiriac, sunt pe deplin credibile, cu atât mai mult cu cât cazul acestui imobil nu este unul izolat, existând, conform susținerilor martorilor, mai multe bunuri, mobile și imobile (trei autoturisme, două terenuri, o casă în Snagov), achiziționate de cei doi în aceleași condiții și cu aceeași justificare din partea inculpatului. De altfel, în declarațiile sale, chiar martorul Cucu Petru Ionuț sugerează posibila cumpărare a unei părți din terenul retrocedat, pentru inculpatul Chiriac, de către unul dintre prietenii săi, acesta arătând că „*terenul a fost achiziționat de S.C. Reciplia S.R.L. și o parte a fost vândută către Truică Remus*. Am mai aflat acum câțiva ani de la colegi că *un anume Matei Marian din Snagov (Ciofliceni), care deține un service, prieten cu Chiriac Theodor, a achiziționat o suprafață de 1000 mp în zona Fundul Sacului din suprafața retrocedată*" (depoziția din 26.02.2016, menținută în fond și în apel).

Ca atare, se constată, așa cum, de altfel, a stabilit și prima instanță, că, în cauză, există suficiente probe din care rezultă că inculpatul Chiriac Theodor a primit de la Truică Remus, cu titlu de mită, suprafața de 1000 m.p. din terenul retrocedat situat în Snagov, fiind lipsit de relevanță faptul că, pentru infracțiunea de abuz în serviciu, care a format, deopotrivă, obiectul acuzației penale, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de tipicitate sub aspectul laturii obiective, atâta timp cât ceea ce a urmărit, în realitate, acesta a fost obținerea de foloase necuvenite în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor ce-i reveneau în calitate de director în cadrul Direcției Silvice București.

Neîntrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu sub aspectul cerinței esențiale atașată elementului material al laturii obiective nu exclude posibilitatea îndeplinirii de către funcționarul public a unor acte contrare îndatoririlor de serviciu sau a îndeplinirii în mod necorespunzător a respectivelor atribuții, căci numai defectuozitatea în realizarea actelor specifice funcției, în înțelesul dat acestei noțiuni prin Deciziile nr. 405/15.06.2016 și nr. 392/06.06.2017 ale Curții Constituționale, este sancționată penal, prin dispozițiile art. 297 C.pen. (fost art. 246 și art. 248 C.pen. din 1969), în timp ce, în celelalte două situații, caracterul necorespunzător al exercitării atribuțiilor de serviciu ori efectuarea unui act potrivnic lor, se apreciază inclusiv prin raportare la dispoziții din legislația secundară, neavând importanță, din perspectiva subzistenței infracțiunii de luare de

mită, dacă îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea, întârzierea efectuării unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale autorului sau îndeplinirea unui act contrar acestora, în legătură cu care se realizează primirea folosului necuvenit, se încadrează sau nu în tiparul normei de incriminare a abuzului în serviciu.

Mai mult, faptul că inculpatul a fost achitat pentru infracţiunea de abuz în serviciu nu are nicio relevanţă sub aspectul existenţei infracţiunii de spălare a banilor, aşa cum în mod neîntemeiat a apreciat apelantul, din moment ce bunul supus activităţii de reciclare nu provine din comiterea acestei infracţiuni, ci a celei de luare de mită, săvârşită în varianta normativă a primirii terenului în suprafaţă de 1000 m.p. situat în Snagov, neavând relevanţă sub acest aspect legalitatea sau, dimpotrivă, nelegalitatea procedurii administrative în care s-a reconstituit dreptul de proprietate privată asupra lui.

Având în vedere aceste considerente, Înalta Curte constată că materialul probator al cauzei este îndestulător pentru a face dovada activităţii infracţionale din care provine bunul supus procesului de albire, activitate săvârşită de inculpaţii Chiriac Theodor şi Truică Remus în calitate de autori ai faptelor de luare şi, respectiv, de dare de mită pentru care, prin rechizitoriu, s-a dispus clasarea, ca urmare a intervenirii prescripţiei răspunderii penale, neputând fi, astfel, reţinute criticile formulate sub acest aspect de către apelant.

În acelaşi sens, instanţa de control judiciar mai arată, contrar celor susţinute de apărare, că modalitatea alternativă a infracţiunii de luare de mită constând în primirea unui folos necuvenit prezintă aptitudinea de a asigura obiectul material al spălării de bani, din moment ce presupune preluarea de către autor a bunului remis, susceptibil de a fi supus uneia dintre operaţiunile incriminate de textul art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, astfel încât, fiind, în această variantă normativă, generatoare de fonduri ilicite, luarea de mită poate constitui infracţiunea predicat pentru cea de spălare a banilor.

În cauză, aşa cum s-a arătat anterior, bunul promis de Truică Remus în schimbul îndeplinirii de către inculpatul Chiriac Theodor a unor acte contrare atribuţiilor de serviciu, respectiv suprafaţa de 1000 m.p. din terenul retrocedat, a fost, ulterior, remis, prin intermediul S.C. Reciplia S.R.L., celui din urmă, care, însă, pentru a intra în posesia acestuia, a apelat la persoane interpuse, şi anume la martorul Matei Marian pentru a achiziţiona în mod fictiv bunul pe numele său, prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008. Cu alte cuvinte, deşi în cuprinsul convenţiei figura, în calitate de cumpărător, o altă persoană, terenul aparţinea, în realitate, inculpatului Chiriac Theodor, cum, de altfel, au menţionat în mod concordant şi constant martorii Matei Marian şi Matei Maria, perfectarea contractului pe numele altcuiva decât al adevăratului proprietar reprezentând modalitatea la care a recurs inculpatul pentru a masca primirea imobilului promis cu titlu de mită în scopul îndeplinirii necorespunzătoare a îndatoririle specifice funcţiei deţinute.

Ulterior, pentru a oculta sursa nelegală a obţinerii imobilului, inculpatul Chiriac i-a determinat (prin îndemnuri) pe cei doi martori, care nu au avut reprezentarea naturii ilicite a operaţiunii, să semneze, în calitate de vânzători, contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1484 din 01.04.2008, prin care

dreptul de proprietate asupra terenului forestier în suprafață de 1000 m.p. situat în Snagov a fost transmis către numitul Cacenco Aurelian, în schimbul unei sume cuprinse între 45.000 și 50.000 euro, realizându-se, practic, prin acest demers, înlocuirea bunului rezultat din săvârşirea infracțiunii de luare de mită cu altul de proveniență licită (suma de bani primită), faptă ce întrunește elementele constitutive ale participației improprii la infracțiunea de spălare a banilor, în modalitatea normativă a schimbării bunului cu scopul disimulării originii ilicite a acestuia, prevăzută de art. 31 alin. 2 C.pen. (1969) raportat la art. 23 alin. 1 lit. a) teza I din Legea nr. 656/2002.

Faptul că încheierea convenției de vânzare nu s-a realizat la inițiativa martorilor, ci, dimpotrivă, la îndemnul inculpatului, căruia îi aparținea în realitate terenul, rezultă din faptul că acesta a fost cel care s-a ocupat de găsirea cumpărătorului, de purtarea negocierilor și stabilirea prețului, dar și de toate formalitățile aferente tranzacției, context în care, după ce le-a solicitat celor doi să semneze actul de vânzare-cumpărare, fără măcar a le comunica identitatea cocontractantului şi termenii înțelegerii, i-a însoțit la notariat pentru autentificarea acestuia și încasarea prețului, rolul lor fiind unul pur formal.

Aşadar, sintetizând, mai întâi s-a realizat primirea de către Chiriac Theodor, cu titlu de mită, a bunului imobil ce-i fusese promis inițial pentru a-și îndeplini necorespunzător îndatoririle de serviciu, operațiune nelegală mascată prin încheierea fictivă a contractului de vânzare-cumpărare nr. 517 din 20.02.2008, după care, printr-o acțiune distinctă și subsecventă celei dintâi, terenul provenit din infracțiunea predicat de luare de mită a fost introdus în procesul de reciclare, prin schimbarea lui cu un alt bun de proveniență licită, activitate înfăptuită prin perfectarea unei alte convenții cu caracter simulat, autentificată sub nr. 1484 din 01.04.2008, prin care martorii Matei Marian și Matei Maria, în calitate de interpuși ai inculpatului, au transferat, la îndemnul său, dreptul de proprietate asupra imobilului în patrimoniul cumpărătorului de bună credință Cacenco Aurelian, în schimbul unei sume de bani cuprinsă între 45.000 și 50.000 euro, ce a intrat integral în posesia acestuia.

Ca atare, raportat la toate aspectele expuse în precedent, Înalta Curte constată că, în mod corect, judecătorul fondului a dispus condamnarea inculpatului pentru săvârșirea, în forma participației improprii, a infracțiunii de spălare a banilor, nefiind incidentă cauza de stingere a acțiunii penale prevăzută de art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen., așa cum nejustificat a considerat apelantul.

Nefondată este și solicitarea de încetare a procesului penal, în temeiul art. 16 alin. 1 lit. f) C.pr.pen., ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale, instanța de apel constatând, în acord cu judecătorul fondului, că, raportat la data săvârșirii infracțiunii și la termene fixate de norma penală generală, nu este incidentă, în speță, această cauză de înlăturare a răspunderii penale.

Astfel, pornind de la faptul că, în mod corect, a fost determinată ca lege penală mai favorabilă cea în vigoare la momentul comiterii infracțiunii, dată fiind și durata mai redusă a termenului de prescripție specială a răspunderii penale, pe lângă efectele și conținutul măsurilor și obligațiilor impuse pe durata termenului de încercare al suspendării sub supraveghere, aplicată inițial inculpatului, Înalta Curte

constată că, potrivit art. 122 alin. 1 lit. b) C.pen. (1969), termenul general de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, este de 10 ani și curge de la data de 01.04.2008, când aceasta a fost comisă, împlinindu-se la 01.04.2018, când inculpatul fusese deja trimis în judecată, în timp ce prescripția specială putea interveni, potrivit art. 124 din același cod, în vigoare la data faptei, în 01.04.2023, dacă procedura judiciară nu ar fi fost finalizată, în mod definitiv.

De altfel, termenul general de prescripție a răspunderii penale nu ar fi fost împlinit nici dacă s-ar fi considerat că legea penală nouă este mai favorabilă, din moment ce acesta este, potrivit art. 154 alin. 1 lit. c) C.pen., de 8 ani (expirând în 01.04.2016) și a fost întrerupt ca urmare a dispunerii, prin ordonanța din 01.03.2016, a efectuării în continuare a urmăririi penale față de inculpat, urmată de punerea în mișcare a acțiunii penale, prin ordonanța din 03.03.2016, cu efectul curgerii unor noi termene de prescripție, în conformitate cu prevederile art. 155 alin. 2 din același cod. Totodată, prescripția specială a răspunderii penale ar fi putut interveni, dacă nu se pronunța, între timp, o hotărâre definitivă, în 01.04.2024.

Deși apelantul a susținut că termenul de prescripție a răspunderii penale începe să curgă din 20.02.2008, când a fost perfectat între S.C. Recilpia S.R.L. și martorul Matei Marian contractul de vânzare-cumpărare nr. 517/2008, Înalta Curte arată că această dată marchează doar momentul în care s-a realizat primirea, cu titlu de mită, de către Chiriac Theodor a bunului imobil promis anterior, însă acesta a fost supus procesului de albire, prin operațiunea de schimbare cu un alt bun de proveniență licită, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) teza I din Legea nr. 656/2002, abia ulterior, în data de 01.04.2008, când martorii Matei Marian și Matei Maria au semnat, la îndemnul inculpatului, contractul de vânzare-cumpărare nr. 1484 din 01.04.2008, încheiat cu numitul Cacenco Aurelian.

În consecință, constatând, pentru toate considerentele expuse, că aspectele de critică invocate de inculpatul Chiriac Theodor nu sunt întemeiate, Înalta Curte, în baza art. 421 pct. 1 lit. b) C.pr.pen., va dispune respingerea, ca nefondat, a apelului declarat de acesta.

2.2. În dezvoltarea motivelor de apel, **apelantul inculpat Truică Remus** a criticat hotărârea atacată sub aspectul greșitei sale condamnări pentru comiterea infracțiunii de spălare a banilor, în legătură cu transferarea dreptului de proprietate asupra terenului de 75.400 m.p. din Pădurea Snagov, solicitând, în principal, pronunțarea unei soluții de achitare, întemeiată pe dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a) C.pr.pen., iar, în subsidiar, a unei soluții de încetare a procesului penal, potrivit art. 16 alin. 1 lit. f) C.pr.pen., ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Criticile apelantului inculpat sunt neîntemeiate pentru argumentele ce vor fi arătate în continuare.

Înalta Curte constată că fapta inculpatului Truică Remus care, la data de 11 iunie 2009, a dobândit în baza contractului de vânzare - cumpărare nr. 103/2009, autentificat la notar, terenul în suprafață de 75.400 m.p. de la S.C. Reciplia S.R.L. reprezentată de Zeling Tony Sebastian, la un preț subevaluat de 310.789 lei, respectiv de 0,98 euro/m.p. (la cursul BNR de 4,1977 lei/euro din 11.06.2009), pe

care acesta nu l-a achitat, întrucât reprezenta recompensa primită pentru activitatea infracțională pe care a desfășurat-o în cadrul grupului infracțional organizat, cunoscând că bunul a fost obținut prin fapte de corupție la care a contribuit în mod direct prin traficarea influenței și a urmărit astfel să ascundă proveniența ilicită a bunului, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la data comiterii faptei.

Din ansamblul probator administrat în cauză rezultă că, după punerea în posesie și emiterea celor două titlurilor de proprietate pentru imobile retrocedate, inculpatul Al României Paul Philippe, conform clauzelor contractului de cesiune de drepturi litigioase, încheiat la data de 1 noiembrie 2006, a transmis către Reciplia SRL, *reprezentată de inculpatul Truică Remus*, pentru suma de 500.000 euro, preț subevaluat, proprietatea terenului de 46,78 ha din Pădurea Snagov (dezmembrat în 6 loturi, de 76.400 m.p., 14.000 m.p. 9.300 m.p., 106.500 m.p., 193.000 m.p. și 68.300 m.p.), conform contractului de vânzare - cumpărare, autentificat la notar sub nr. 3512/15.10.2007 (filele 75-78, vol. 25 d.u.p.).

Prețul de vânzare stabilit în contract, la o valoare mult diminuată față de valoarea reală a terenului, care a fost estimată între 18 milioane și 83 milioane de euro de societățile Eurisko Consulting și Remax, documente identificate la sediul TZA cu ocazia percheziției domiciliare (filele 415-416, vol. 30 d.u.p.), face dovada caracterului fictiv al acestei vânzări și scopului urmărit de inculpați, disimularea originii ilicite a dobândirii bunului, în condițiile în care toți inculpații cunoșteau că provine din săvârșirea unei infracțiuni, chiar încheierea contractului de cesiune de drepturi litigioase în baza căruia s-a realizat tranzacția a avut un caracter ilicit, reprezentând plata cumpărării, respectiv a traficului de influență promis și realizat de inculpatul Truică Remus. De altfel, și în concluziile raportului de constatare întocmit de specialistul D.N.A. valoarea terenului de 46,78 ha, retrocedat abuziv inculpatului Al României Paul Philippe, a fost estimată, raportat la data de 15 octombrie 2007, la peste 9 milioane euro.

Așa cum s-a arătat, impunerea societății Reciplia în realizarea înțelegerii frauduloase dintre inculpatul Truică Remus și inculpatul Al României Paul Philippe, concretizată inițial în încheierea contractului din data de 21 septembrie 2006, preluată, ulterior, și în contractul din 1 noiembrie 2006, reprezintă varianta la care inculpații au ajuns pentru realizarea scopului grupului infracțional organizat (obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe și la care nu era îndreptățit) și, implicit, pentru ascunderea naturii bunurilor pretinse, promise și date în schimbul cumpărării-traficării influenței pentru a le da aparență licită.

Înalta Curte reține că pentru existența infracțiunii de spălare a banilor norma de incriminare presupune ca situație premisă existența unui bun care să fi provenit din săvârșirea unei infracțiuni. Or, în cauză, s-a făcut dovada, pe de o parte, a caracterul ilicit al contractului de cesiune de drepturi litigioase încheiat între inculpatul Al României Paul Philippe și S.C. Reciplia S.R.L. reprezentată de Truică Remus, în contextul în care membrii grupului infracțional urmăreau obținerea bunurilor revendicate de cedent, deși nu era persoană îndreptățită la

retrocedare, și cunoșteau faptul că reprezintă o modalitate de plată a cumpărării-traficării influenței, iar pe de altă parte, a fost dovedit traficul realizat chiar de inculpatul Truică Remus pentru punerea în posesie pe terenul Pădurea Snagov a inculpatului Al României Paul Philippe.

Astfel, situația premisă cerută de norma de incriminare este realizată în cauză, bunul (terenul de 46,78 ha din Pădurea Snagov) transmis de inculpatul Al României Paul Philippe către S.C.Reciplia S.R.L., reprezentată de inculpatul Truică Remus, a fost obținut în mod nelegal prin săvârșirea unei infracțiuni (traficare influenței), aspecte cunoscute de inculpatul Truică Remus, fiind cel care a săvârșit fapta de corupție ce a avut ca rezultat dobândirea terenului (urmare punerii în posesie a cumpărătorului de influență).

Prin urmare, inculpatul Truică Remus, deși reprezentase anterior SC Reciplia SRL în relația cu inculpatul Al României Paul Philippe privind cesiunea drepturilor litigioase (contract cu caracter ilicit), a cumpărat, ulterior, de la această societate, reprezentată de martorul Șerban Ionuț Cătălin, avocat la TZA, terenurile în suprafață de 14.000 m.p. și 9.300 m.p., pentru suma de 278.580 euro, reprezentând 11,96 euro/m.p., fiind încheiat contractul de vânzare cumpărare nr. 4144 din 5 decembrie 2007 (filele 42-45, vol. 20 d.u.p.), în scopul disimulării naturii bunurilor, cunoscând că provin din comiterea unei fapte de corupție, realizată chiar de inculpat. Deși probele administrate au făcut dovada că prin încheierea acestuia s-a urmărit ascunderea naturii bunului obținut din comiterea unei infracțiuni (traficul de influență realizat de Truică Remus asupra funcționarilor chemați să aprecieze asupra cererii de punere în posesie pe terenul Pădurea Snagov), având în vedere data încheierii actului (7.08.2007), s-a constatat de acuzare că a intervenit o cauză care înlătură răspunderea penală, respectiv prescripția răspunderii penale.

Ulterior, în continuarea activității infracționale de ascundere a proveniență bunului dobândit ilicit (terenul forestier de la Snagov), inculpatul Truică Remus a încheiat cu SC Reciplia SRL reprezentată de Zeling Tony Sebastian și contractul de vânzare cumpărare nr. 103 din 11 iunie 2009, prin care a dobândit împreună cu soția sa, Truică Ioana Irina, terenul cu vegetație forestieră de 75.400 m.p. din Pădurea Snagov, care face parte din suprafața totală de 46,78 - lotul dezmembrat de 76.4000 m.p. (filele 42-45, vol. 20 d.u.p.) și care reprezenta prețul pentru activitatea desfășurată în cadrul grupului infracțional organizat și al promisiunii traficării influenței în modalitate descrisă în considerentele deciziei.

De menționat că, din lotul de 76.400 m.p. ce a făcut obiectul contractului de vânzare cumpărare nr. 3512/15.10.2007, suprafața de 1000 m.p. a fost vândută de SC Reciplia SRL, prin mandatar Aparaschivei Relu Cristian, prieten al inculpatului Truică Remus, martorilor Matei Marian și Matei Maria, reprezentând plata serviciilor întreprinse de inculpatul Chiriac Theodor pentru punerea în posesie pe terenul de la Snagov a inculpatului Al României Paul Philippe, urmare influenței realizate de inculpatul Truică Remus (contractul de vânzare cumpărare nr. 517/20.02.2008).

De asemenea, din actele și lucrările dosarului, rezultă că parcele din acest teren, astfel cum a fost lotizat la momentul transmiterii dreptului de proprietate

prin contractului de vânzare - cumpărare, autentificat la notar sub nr. 3512/15.10.2007, au fost transmise în mod fictiv, prin mai multe contracte de vânzare cumpărare (nr.2980/20.11.2007, nr. 4143/5.12.2007, nr. 4145/ 5.12.2007, nr. 515/20.02.2008, nr. 2440/13.08.2008 şi nr. 2439/13.08.2008) şi altor persoane, care le-au dobândit la solicitarea martorului Aparaschivei Relu Cristian, iar ulterior, cu o parte din aceste terenuri au fost garantate credite mari, contractate de la o filială BRD, de către inculpatul Truică Remus, aspecte ce fac obiectul cercetărilor într-un alt dosar penal.

Toate aceste vânzări succesive ale bunurilor dobândite de S.C. Reciplia S.R.L., tranzacţii în care societatea era reprezentată de persoane diferite (Truică Remus, administrator de fapt, Aparaschivei Cristian Relu interpus al inculpatului Truică Remus), fac dovada că scopul acestor tranzacţii a fost unul fictiv, pentru a ascunde proveniența ilicită a acestor terenuri și a da o aparență legală dobândirii lor.

Sub acest ultim aspect se constată, contrar susținerilor apărării, că instanța de fond a reținut o situație de fapt corectă, în raport de activitățile desfășurate de inculpatul Truică Remus la momentul vânzării acelor terenuri şi garantării împrumutului contractat de la BRD de acesta, fapt ce dovedește intenția de disimulare a naturii ilicite a bunului de către inculpat, fiind fără relevanță faptul că împrumutul a fost ulterior restituit, cu atât mai mult cu cât aceste aspecte fac obiectul cercetărilor într-un alt dosar.

Revenind la terenul de 74.500 m.p., dobândit de inculpatul Truică Remus prin contractul de vânzare cumpărare nr. 103/11.06.2009, ce face obiectul cauzei, se constată că probele administrate au dovedit dincolo de orice îndoială că acesta cunoștea că bunul provine din săvârșirea unei infracțiuni, la care și-a adus contribuția în mod direct (traficarea influenței), încă de la momentul când inculpatul Al României Paul Philippe a transmis dreptul de proprietate a terenului Pădurea Snagov către SC. Reciplia S.R.L. (15.10.2007), reprezentată chiar de inculpatul Truică Remus, şi, ulterior, a urmărit să ascundă proveniența bunului astfel dobândit prin vânzarea lui succesivă către alte persoane pentru a-i schimba natura/transforma într-un bun licit, iar, în final, să beneficieze de acesta în interes personal.

Înalta Curte observă că, de cele mai multe ori, infracţiunea de spălare a banilor se realizează simultan în mai multe din variantele normative, motiv pentru care a fost privită ca fiind susceptibilă de epuizare în timp, şi nu de consumare instantanee. Astfel, deşi se consumă odată cu primul act, în cazul de față, transferul proprietății bunului între două părți, ea se epuizează numai atunci când toate operațiunile de disimulare a provenienței s-au săvârşit, în modalitatea în care şi-a conceput făptuitorul activitatea infracțională sau în raport de natura bunului.

Or, în cauză inculpatul Truică Remus și-a conceput activitatea infracțională prin supunerea bunului (terenului) mai multor operațiuni succesive de disimulare, prin acte materiale de transfer dintr-un patrimoniu în altul și, în final, acelaşi bun a fost dobândit efectiv chiar de inculpat (11.06.2009), acesta fiind momentul la care se definitivează aparența de legalitate a provenienței bunului, precum și

disimularea provenienței lui ilicite, şi nu atunci când s-a efectuat primul transfer al bunului, astfel cum susține apărarea că s-ar fi realizat "spălarea bunului".

Întrucât legiuitorul a prevăzut în conținutul normei de incriminare numai condiția cunoaşterii provenienței bunurilor şi nu a reglementat o incompatibilitate între calitatea de subiect activ al infracțiunii de spălare a banilor şi calitatea de subiect activ al infracțiunii din care provin bunurile, nu există un temei legal care să impună excluderea persoanei care are calitatea de subiect activ al infracțiunii predicat din sfera de aplicare a normei de incriminare cuprinse în art. 23 alin. 1 lit. a) – b) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea şi sancționarea spălării banilor, fiind realizată în această ipoteză și condiția premisă impusă de lege pentru existența infracțiunii (să cunoască că bunul provine din comiterea unei infracțiuni). Într-adevăr, Convenția Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea şi confiscarea produselor infracțiunii şi finanțarea terorismului, adoptată la Varşovia la 16 mai 2005, ratificată de România prin Legea nr. 420/2006, conferă, prin art. 9 paragraful 2 lit. b, posibilitatea statelor de a stabili în legislația internă că infracțiunea de spălare a banilor „nu se aplică persoanelor care au săvârşit infracțiunea predicat", însă legiuitorul român nu a utilizat în cuprinsul Legii nr. 656/2002, republicată, cu modificările ulterioare, posibilitatea menționată în Convenție, în sensul că nu a exclus din sfera răspunderii penale persoanele care au săvârşit infracțiunea predicat.

De asemenea, prin Decizia Curții Constituționale nr. 418 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 625 din 19 iulie 2018, au fost declarate neconstituționale sub acest aspect doar dispozițiile art. 23 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 656/2002, însă această modalitate alternativă de săvârşire a faptei (dobândire, deținere sau folosire) nu a fost reținută în sarcina inculpatului.

Referitor la calitatea inculpatului Truică Remus în cadrul S.C. Reciplia S.R.L., din probele administrate în cauză, rezultă că acesta era o persoana ce reprezenta societatea în raporturile cu Al României Paul Philippe, dar și cu terții, astfel cum rezultă din declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe care a precizat că, atunci când a încheiat contractul de cesiune, a perceput că Reciplia este reprezentată de Truică Remus, afirmație susținută de martora A României Lia Georgia în depozițiile date în faza de urmărire penală, considerentele relevate de instanța de control judiciar cu privire la veridicitatea acestor declarații fiind pe deplin aplicabile și sub acest aspect.

Declarațiile acestora se coroborează și cu cele ale martorului Radu Dimofte care a arătat că știe de la Steinmetz Benyamin că de Reciplia se ocupau Truică și Silberstein, Truică fiind un fel de administrator în România coordonat de Silberstein, precum şi ale martorilor Aparaschivei Relu Cristian, care a precizat că de Reciplia din România se ocupa Truică Remus, și Bejenaru Andrei, care a menționat că a fost rugat de Truică să își exprime opinia în legătură cu raportul de due diligence, întrucât era în negocieri cu privire la preluarea drepturilor litigioase de la inculpatul Al României Paul; tot martorul a susținut că, într-o discuție cu Steinmetz Benyamin, acesta a fost surprins de tranzacțiile făcute de Truică și din acest motiv l-a scos din proiect.

În dovedirea calității de administrator de fapt a inculpatului Truică Remus în cadrul SC Reciplia SRL, relevant este chiar contractul de vânzare - cumpărare nr. 3512/15.10.2007 în care este menționată calitatea acestuia de reprezentant al societății, deși aceasta era administrată, de drept, de Sandra Merloni Horemans, astfel cum rezultă din actele societății, iar S.C.Reciplia S.R.L. potrivit contractului de cesiune, era reprezentată de TZA, prin urmare, este cert că implicarea inculpatului Truică Remus viza realizarea scopului pentru care s-a încheiat contractul de cesiune și, în final, disimularea proveninței ilicite a bunului dobândit în baza acestei convenții.

Astfel, inculpatul Truică Remus nu s-a limitat doar la a obține folosul bunului în schimbul traficării influenței, ci a contribuit, ulterior, și la disimularea proveninței acestuia prin dobândirea suprafeței de 75.4000 m.p., tranzacție în care societatea Reciplia este reprezentată de Zeling Tony Sebastian, deși terenul obținut de inculpat face parte din suprafața totală de 46,78 ha din Pădurea Snagov, transmisă de inculpatul Al României Paul Philippe către Reciplia SRL, în baza contractului de vânzare cumpărare nr. 3512/15.10.2007, prin urmare, nu numai că știa că bunul provine din comiterea unei fapte de corupție la care a contribuit efectiv, dar a și urmărit, încă de la acel moment, ascunderea proveninței lui, acțiune infracțională realizată prin această din urmă tranzacție când, practic, s-a definitivat disimularea provenienței ilicite a terenului.

Împrejurarea că între inculpatul Truică Remus și reprezentanții Reciplia SRL au intervenit unele disensiuni legate tocmai de vânzarea acestor terenuri ce au condus, în final, la excluderea inculpatului din proiect în primăvara anului 2010, aspecte relevate și de Truică Remus în declarațiile date în cursul procesului penal, nu îl exonerează de răspundere penală, întrucât, așa cum s-a arătat, acesta cunoștea la momentul încheierii tranzacției că bunul provine din săvârșirea unei infracțiuni, al cărui autor era chiar inculpatul, iar norma de incriminare nu prevede o calitate specială pentru subiectul activ, prin urmare, este lipsit de relevanță dacă acesta mai reprezenta sau nu S.C.Reciplia S.R.L. atunci când a dobândit bunul (11.06.2009).

Pentru toate aceste considerente, Înalta Curte nu poate primi criticile apelantului inculpat Truică Remus privind inexistența faptei de spălare a banilor, întrucât ansamblul probator administrat dovedește fără putință de tăgadă că acțiunile întreprinse de acesta, de trecere a bunului (suprafața de 75.400 m.p. teren) dintr-un patrimoniu în altul, cunoscând că provine din comiterea unei infracțiuni de corupție la care a contribuit efectiv, au avut ca scop disimularea provenienței ilicite și crearea aparenței caracterului licit al bunului pe care l-a dobândit în patrimoniul său, deși, în realitate, reprezenta plata traficului de influență promis și realizat în raporturile cu Al României Paul Philippe, cumpărător de influență.

Prin urmare, solicitarea inculpatului Truică Remus de a se pronunța o soluție de achitare în baza art.16 lit. a) C.pr.pen. pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art.23 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, forma în vigoare la momentul comiterii faptei, este neîntemeiată.

Totodată, neîntemeiată este și critica apelantului inculpat Truică Remus referitoare la intervenirea prescripției răspunderii penale, având în vedere că infracțiunea de spălare a banilor este susceptibilă de epuizare în timp, și nu de

consumare instantanee, iar ultima operațiune de disimulare a naturii bunului (suprafața de 74.500 m.p.) s-a realizat de inculpat prin încheierea contractului de vânzare- cumpărare nr. 103 din data de 11 iunie 2009. Întrucât termenul de prescripție specială stabilit de dispozițiile art. 124 raportat la art. 122 alin. 2 lit. c) C.pen. (1969) este de 15 ani, raportat la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare (11.06.2009) se constată că în cauză termenul de prescripție se împlinește la 11.06.2024, astfel că nu se poate dispune o soluție de încetare a procesului penal, cum s-a solicitat de apărare.

În consecință, Înalta Curte urmează a respinge apelul formulat de apelantul inculpat Truică Remus și sub acest aspect.

2.3. Criticile **apelantei inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela** privind greşita sa condamnare pentru infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 lit. a) din Legea nr. 656/2002, sunt neîntemeiate pentru considerentele ce vor fi expuse.

Analizând, cu prioritate, motivul de apel invocat cu ocazia dezbaterilor, pe care apărarea l-a circumscris unei cauze de nulitate absolută, în realitate, fiind relevată împrejurarea depășirii limitelor judecății cu nesocotirea prevederilor art. 371 C.pr.pen., Înalta Curte constată că, în cauză, instanța de fond nu a reținut o altă situație de fapt decât cea descrisă în actul de sesizare.

Astfel, se constată că instanța de fond, în mod corect a apreciat că probele administrate în cauză fac dovada comiterii infracțiunii de spălare a banilor de către inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, constând în aceea că, pentru a ascunde proveniența ilicită a terenului primit la Snagov, a încheiat, în anul 2008, contracte fictive de vânzare-cumpărare cu SC Reciplia SRL în numele societății sale, Ilko Star SRL (contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 şi contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008), iar ulterior, după declanşarea cercetărilor în prezenta cauză, a transferat întreaga suprafață de teren, de 78.792 m.p., pe numele societății comerciale Mercure Commerce International SRL, înființată la data de 27.07.2015, ca aport la capitalul social, devenind astfel acționar majoritar, societate unde asociat unic şi administrator este fiica inculpatei.

Faptul că instanța de fond a reținut că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, atunci când a primit pe numele societății Ilko Star S.R.L., prin cele două contracte de vânzare cumpărarea, suprafața totală de 78.792 m.p. şi, ulterior, când a transmis bunul către Mercure Commerce International S.R.L., cunoștea că terenul provine din comiterea infracțiunii de trafic de influență, realizată de inculpatul Truică Remus, nu poate conduce la aprecierea că a relevat o altă situație de fapt.

În concret, fapta de spălare a banilor ce face obiectul judecății privește doar împrejurarea că inculpata a adus ca aport la capitalul social al societății Mercure Commerce International S.R.L. terenul dobândit de S.C. Ilko Star S.R.L. în urma comiterii faptei de traficare a influenței descrise la pct. II din actul de sesizare, faptă pentru care s-a dispus o soluție de clasare, urmare a interveniri prescripție răspunderii penale, însă sub acest aspect au fost administrate probe care au făcut dovada acțiunilor ilicite desfășurate de inculpată în baza contractului de mandat

încheiat cu inculpatul Al României Paul Philippe și a criteriilor pe care inculpata le-a avut în vedere atunci când a predat proiectul inculpatului Truică Remus.

Faptul că în cauză s-a dispus o soluție de clasare față de inculpată sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de influență (infracțiunea predicat), întrucât a intervenit prescripția răspunderii penale nu are relevanță sub aspectul răspunderii juridice a autorului infracțiunii de spălare a banilor, deoarece infracțiunea de spălare a banilor este o infracțiune autonomă, a cărei existență nu este condiționată de pronunțarea unei soluții de condamnare pentru infracțiunea din care provin bunurile, principiu statuat și în conținutul art. 9 paragraful 5 din Convenția Consiliului Europei privind spălarea, descoperirea, sechestrarea şi confiscarea produselor infracțiunii şi finanțarea terorismului, adoptată la Varşovia la 16 mai 2005, pe care România a ratificat-o prin Legea nr. 420/2006, asumându-și astfel obligația de a nu condiționa condamnarea pentru fapta de spălare a banilor de existența unei condamnării pentru infracțiunea predicat (infracțiunea în urma căreia a fost dobândit bunul).

Totodată, având în vedere soluția spre care s-a orientat instanța de control judiciar, în urma propriului examen al materialului probator administrat în cauză, în legătură cu actele de complicitate la comiterea infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave privind retrocedarea Pădurii Snagov, în sensul dovedirii existenței faptei și vinovăției inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, susținerile apărării că se impune pronunțarea unei soluții de achitare și sub aspectul comiterii infracțiunii de spălare a banilor sunt lipsite de fundament legal (s-a susținut că inexistența infracțiunii predicat conduce implicit la inexistența infracțiunii de spălare a banilor în opinia apărării). Mai mult, chiar dacă s-ar fi menținut soluția de achitare pentru infracțiunea de abuz în serviciu sub forma complicității, acest aspect nu ar fi avut nicio relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de spălare a banilor, așa cum în mod neîntemeiat a apreciat apelanta, din moment ce bunul supus activității de reciclare nu provine din comiterea acestei infracțiuni, ci a celei de trafic de influență.

Pentru toate aceste considerente, Înalta Curtea apreciază că instanța de fond nu a reținut o altă situație de fapt decât cea relevată de acuzare în actul de sesizare, astfel că nu se poate aprecia că au fost depășite limitele judecății, cu nesocotirea prevederilor art. 371 C.pr.pen., așa cum s-a susținut de apărătorul apelantei inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela cu ocazia dezbaterilor.

Analizând criticile de netemeinicie invocate de apelanta inculpată cu privire la greșita sa condamnare sub aspectul comiterii infracțiunii de spălare a banilor, Înalta Curte apreciază că instanța de fond în mod corect a apreciat asupra existenței faptei, a elementelor de tipicitate ale infracțiunii și vinovăției inculpatei, pronunțând o soluție de condamnare.

Probele administrate dovedesc în mod cert că după dobândirea de către inculpatul Al României Paul Philippe, în mod nelegal, a suprafeței de 46,78 ha din Pădurea Snagov, acesta a transferat dreptul de proprietate asupra terenului către S.C. Reciplia S.R.L., având în vedere înțelegerea frauduloasă făcută cu inculpatul Truică Remus, reflectată și prin clauzele contractului de cesiune de drepturi litigioase (procentele stabilite cu titlu de plată pentru cumpărătorul de influență

într-un cuantum diminuat față de valoarea reală a bunului revendicat, recunoașterea contractului de mandat încheiat cu S.C. Ilko Star S.R.L.).

Cunoscând înțelegerea dintre părți, în contextul în care chiar inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a promis și realizat traficarea influenței în legătură cu retrocedarea terenului forestier situat în Pădurea Snagov (contractul de mandat încheiat cu Al României Paul Philippe la 30.10.2005), demersuri continuate apoi de inculpatul Truică Remus pentru punerea în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe, în baza contractului de cesiune (01.11.2006), pentru a ascunde proveniența ilicită a bunului, inculpata a încheiat, în anul 2008, contracte fictive de vânzare-cumpărare cu SC Reciplia SRL în numele societății sale, SC Ilko Star S.R.L, respectiv contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 (privind suprafețele de 6534 m.p. și 43.459 m.p., la o valoare estimată de 199.972 euro, respectiv 4 euro/m.p.) și contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008 (privind suprafața de 28.709 m.p., pentru prețul de 115.196 euro, respectiv 4 euro/ mp), fapte pentru care a intervenit prescripția răspunderii penale, având în vedere data întocmirii celor două acte, însă, în cauză, au fost administrate probe care au dovedit în mod cert comiterea faptei de către inculpată și care au relevanță sub aspect probator în dovedirea acțiunilor sale ulterioare de disimulare a proveninței bunului.

Din probele administrate în cauză rezultă că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela cunoștea proveninţa ilicită a bunului, având în vedere că a participat în mod direct la negocierile dintre inculpatul al României Paul Philippe și Truică Remus, pe care inculpata l-a prezentat celui dintâi, iar criteriile avute în vedere au fost tocmai poziția și influența acestuia în lumea politică, dar și puterea financiară pentru a susține demersurile ilegale ce urmau a fi realizate după semnarea contractului de cesiune de drepturi.

Așa cum s-a arătat cu ocazia analizării infracțiunilor de cumpărare-traficare de influență, întrucât nu reușise obținerea în proceduri administrative a bunurilor revendicate, la care nu era îndreptățit, în cursul anului 2005, inculpatul Al României Paul Philippe a cunoscut-o pe Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, ca fiind o persoană cu relații și influență, care i-a promis că prin relațiile sale îl va ajuta să recupereze proprietățile, în schimbul unui procent de 35% din valoarea bunurile obținute.

Relevantă în acest sens este depoziția martorului Poenaru Liviu care a arătat că Al României Paul Philippe i-a spus că a găsit pe cineva care să îl conecteze cu oameni politici importanți și care are influență pentru soluționarea cererilor lui de revendicare, făcând referire la Păvăloiu Nelu, căruia martorul i-a și predat dosarele, iar după câteva săptămâni a fost trimis de inculpat la o întâlnire cu Truică Remus.

În urma negocierilor dintre părți s-a încheiat la data de 30.10.2005 contractul de mandat, prin care societatea S.C. Ilko Star S.R.L. se obliga să acorde asistență de specialitate în procedurile de restituire a bunurilor inițiate de mandant, în schimbul unui procent din suma obținută din vânzare bunurilor sau cotă parte în natură din aceste bunuri (filele 27-28, vol. 70 d.u.p.), ce ulterior a fost autentificat la notarul public Maria Magdalena Terovan, sub nr. 5 din 13.01.2006 (filele 29-33, vol. 70 d.u.p.), plata mandatului fiind stabilită la valoarea de 30% din prețul de

vânzare al bunului recuperat (filele 56-57, vol. 70 d.u.p.). În baza acestui contract au fost încheiate, ulterior, antecontractele de vânzare cumpărare a unor părți din bunurile solicitate la retrocedare, corespunzătoare procentului de 30%, deşi obținerea acestora nu era certă, aspecte ce au făcut obiectul cercetărilor, dar urmare a intervenirii prescripției, s-a dispus clasarea cauzei.

În urma eșecurilor de a obține efectiv vreunul din bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, în perioada 2005 - august 2006, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, la solicitarea și presiunile exercitate de inculpat, care dorea obținerea unor venituri mari și imediate, date fiind dificultățile financiare în care se afla la acel moment (pierderea unui proces la Londra unde fusese obligat la despăgubiri de ordinul milioanelor de euro), a încercat să găsească oameni puternici din punct de vedere financiar și mai bine ancorați în lumea politică care puteau să îl ajute în obținerea bunurilor pentru care a depus mai multe cereri de retrocedare, respectiv de punere în posesie (în cazul Pădurii Snagov).

În acest context, l-a contactat, inițial, pe martorul Dimofte Radu, cunoscut om de afaceri și interesat de proiecte imobiliare și, ulterior, pe Truică Remus, acesta din urmă aflând despre bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe cu ocazia încheierii unui antecontract de vânzare cumpărare pentru o suprafață de 2 ha teren din Pădurea Snagov ce se învecina cu imobilul proprietatea sa (negocierile fiind purtate de Truică Remus cu Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, reprezentant al S.C. Ilko Star S.R.L., mandar al inculpatului Al României Paul).

În acest sens, martora Cuniță Mihaela a arătat că a participat cu Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela la o întâlnire cu Dimofte Radu, la hotelul Howard Johnson, întrucât aceasta intenționa să cedeze drepturile inculpatului Al României Paul martorului, despre care a auzit că este interesat să cumpere astfel de drepturi, acesta din urmă venind la întâlnire împreună cu omul său de încredere, un consilier juridic al cărui nume martora nu și-l amintește, dar și-l reprezintă ca fiind „plinuț și cu ochelari”. Martora a mai precizat că a prezentat martorului Dimofte și consilierului juridic care îl însoțea dosarele întocmite până la acel moment, însă după vreo două săptămâni a aflat de la Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela că Dimofte nu era interesat, iar după acest moment Păvăloiu a început discuțiile cu Truică Remus, în toamna anului 2006, dar nu știe când au fost finalizate.

Aceste aspecte sunt confirmate de martorul Radu Dimofte în declarațiile date în cursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, în care arată că a cunoscut-o pe Păvăloiu (în prezent Ignatenko) Nela în anul 2006, când a venit la Andrei Bejenaru, consilierul său, fiind trimisă de cineva de la Snagov, un domn Mușat, cu o propunere pentru niște drepturi litigioase legate de „prințul Paul”, înainte ca Truică Remus să vină cu propunerea lui de afaceri, însă Andrei Bejenaru, după ce a studiat actele, nu a fost de acord și propunerea nu s-a realizat.

Şi martorul Bejenaru Andrei, în declarația din data de 26.02.2016, confirmă împrejurarea că la biroul său a venit Păvăloiu Nela cu o ofertă de cumpărare de drepturi litigioase, împreună cu o listă de bunuri pentru care Al României Paul Philippe a solicitat retrocedarea și pentru care a solicitat 2 milioane de euro, întrucât era iminentă restituirea Pădurii Snagov, sumă apreciată de martor ca fiind

prea mare, având în vedere că Păvăloiu nu i-a prezentat niciun act din care să rezulte că inculpatul Al României Paul avea vreun drept la retrocedare.

În acest context, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela i-a comunicat lui Al României Paul Philippe că are nevoie de oameni puternici, implicați în mediul politic, care să îl ajute în demersurile sale la autorități, sens în care i-a propus și a intermediat o întâlnire cu Truică Remus, pe care l-a prezentat ca fiind fost consilier al lui Adrian Năstase și, la acel moment, consilier al lui Tăriceanu, un baron al localității Snagov, unde deține o casă, fiind în relații apropiate cu primarul comunei și cu Sorin Roșca Stănescu.

Astfel, în depozițiile sale inculpatul Al României Paul Philippe precizează că a întâlnit-o pe Păvăloiu Nela în anul 2005, că i-a promis că îl va ajuta să-și recupereze bunurile, context în care i-a spus că îl cunoaște pe primarul de la Snagov, pe care l-a vizitat de mai multe ori, în schimbul ajutorului urmând să primească un procent de 35% din valoarea imobilelor recuperate. Totodată, a precizat în conținutul declarației că după un an Păvăloiu i l-a prezentat pe Truică Remus, ca fost consilier al lui Năstase și consilier al lui Tăriceanu în domeniul afacerilor, la acel moment. (din data de 23.04.2015, filele 234-245, vol. 3 d.u.p.)

Martora A României Georgia Lia, în declarația din 8.01.2016 confirmă cele susținute de inculpatul Al României Paul Philippe în legătură cu promisiunile făcute de Păvăloiu Nela pentru recuperarea bunurilor revendicate de soțul său, că inculpata le-a spus că are relațiile necesare pentru obținerea de la Arhivele Naționale a documentelor care fac dovada că bunurile aparțin acestuia, acte ce sunt ținute ascunse din ordinul directorului Lungu. (filele 179-195, vol. 5 d.u.p.)

Declarațiile inculpatului Al României Paul Philippe se coroborează și cu cele ale inculpatului Mușat Apostol (filele 53-59, vol.4 d.u.p.), ale martorilor Capanu George (filele 186-197, vol.7 d.u.p.), Cucu Petru Ionuț (filele 86-92, vol. 7 d.u.p.) și Berceanu Daniel Marian (filele 23-28, vol.7 d.u.p.), care confirmă împrejurarea că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela se cunoștea cu primarul Mușat Apostol care vorbea despre acesta în mod familiar și era interesată de retrocedarea terenurilor revendicate de „prințul Paul", astfel că, prin intermediul senatorului Rădulescu Cristache, a încercat să pună presiune asupra persoanelor ce aveau putere de decizie și erau chemate să aprecieze asupra cererii de retrocedare, printre care era și martorul Capanu George. Referitor la retrocedarea Pădurii Snagov, martorul Capanu George a precizat că senatorul Rădulescu l-a chemat la biroul său și i-a prezentat un bilet cu 4 retrocedări, printre care și pădurea Snagov, context în care martorul i-a comunicat că sunt nelegale și nu a luat biletul la plecarea din biroul senatorului.

Deși inculpatul Al României Paul Philippe și martora A României Lia Georgia au retractat sau și-au nuanțat anumite aspecte din declarațiile date în cursul urmăririi penale, ele nu pot fi înlăturate din ansamblul probator administrat în cauză, având în vedere aceleași argumente ce au fost expuse la analizarea celor două infracțiuni de conivență reținute în sarcina inculpaților Truică Remus și Al României Paul Philippe (cumpărarea - traficul de influență).

În declarația din 3.03.2016, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a precizat că îl cunoaște pe președintele Consiliului Județean Ilfov, Cristi Rădulescu,

întrucât mergeau împreună la nunți și botezuri, precum și faptul că i-a spus acestuia că a făcut demersuri la prefectură pentru retrocedarea pădurii, dar nu a primit nimic.

În ceea ce privește solicitarea apărării, de înlăturare a declarației date, în calitate de martor, de către Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela în 18.12.2015, Înalta Curte arată că, în analiza acuzațiilor aduse acesteia prin rechizitoriu, respectiva depoziție nu a fost valorificată în faza apelului, fiind avute în vedere exclusiv declarațiile sale, date în calitate de suspect şi inculpat, în măsura în care acestea se coroborează cu celelalate mijloace de probă administrate în cauză.

Toate aceste elemente probatorii confirmă împrejurarea că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a intervenit pentru retrocedarea terenului Pădurea Snagov revendicat de inculpatul Al României Paul Philippe și că acesta nu era persoană îndreptățită, contrar celor susținute de inculpată în declarația dată în cursul cercetării judecătorești.

Realizarea înțelegerii frauduloase dintre inculpații Truică Remus și Al României Paul Philippe, concretizată în încheierea contractului din data de 21.09.2006, preluată ulterior și în contractul din 1.11.2006, reprezintă varianta la care inculpații au ajuns pentru realizarea scopului urmărit (obținerea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe și la care nu era îndreptățit) și, implicit, pentru ascunderea naturii bunurilor pretinse, promise și date în schimbul cumpărării-traficării influenței pentru a le da aparență licită, înțelegere cunoscută de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, la care a contribuit în mod direct, având în vedere că i l-a prezentat inculpatului pe Truică Remus, căruia i-a cedat în final proiectul, acesta fiind și motivul pentru care în contractul de cesiune încheiat între părți se recunosc obligațiile asumate de inculpatul Al României Paul în relația cu mandatara S.C. Ilko Star S.R.L., reprezentată de inculpată.

Potrivit mențiunilor de la pct. 31 al Cap. V "Alte clauze", inculpatul Al României Paul Philippe recunoaște și notifică cesionarul (SC Reciplia SRL) în legătură cu existența convenției din 31.01.2006 cu SC Ilko Star, reprezentată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, prin care societatea urma să facă demersuri pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra imobilelor ce făceau obiectul acesteia, precum și faptul că, prin încheierea prezentului contract, nu se revocă mandatul dat SC Ilko Star SRL. Totodată, cesionarul se obligă față de această societate să respecte prevederile contractului de mandat și să o încunoștințeze în timp util despre eventualitatea oricărei tranzacții în legătură cu bunurile imobile ce fac obiectul înțelegerii și condițiile de tranzacționare. La momentul încheierii contractului, se menționa că din avansul remis cedentului, un procent de 30% din sumă urmează a fi trecut de cedent în contul societății Ilko Star, iar pentru restul de 3 milioane de euro plata să se realizeze în aceleași procente între cedent și S.C. Ilko Star S.R.L.

Or, recunoașterea contractului de mandat încheiat cu S.C. Ilko Star S.R.L., cu obligațiile impuse cesionarului, în condițiile în care valabilitatea mandatului era limitată până la data de 31.12.2006, iar motivul pentru care Al României Paul Philippe a renunțat la serviciile inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a fost eșecul acesteia în dobândirea efectivă a bunurilor revendicate și necesitatea

obținerii unor resurse financiare imediate din valorificarea lor, nu are o justificare contractuală legală, cu atât mai mult cu cât toate dosarele privind procesele aflate pe rol au fost predate de martorul Leți Octavian și de acuzată inculpatului Roșu Robert Mihăiță, încă din perioada discuțiilor preliminare încheierii contractului de cesiune de drepturi.

Preluarea contractului de mandat nu este justificată nici raportat la activitățile ulterioare ce ar putea fi întreprinse de S.C. Ilko Star S.R.L. în baza mandatului nerevocat, având în vedere că de acțiunile în justiție și procedurile administrative urma să se ocupe cesionarul, prin intermediul unei firme de avocatură renumite (TZA), astfel că acordarea asistenței de specialitate și de reprezentare în cadrul unor proceduri administrative sau judiciare, chiar începute, nu mai subzistă. În realitate, menținerea obligației privind plata unui procent din valoarea bunurilor revendicate către societatea inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela reprezintă o modalitate de plată nu doar pentru intervențiile sale la funcționarii publici pentru retrocedarea Pădurii Snagov, ci și pentru activitatea acesteia de a-l ajuta pe inculpatul Al României Paul să încheie contractul cu SC Reciplia SRL, reprezentată de Truică Remus, pe care inculpata l-a ales după criteriul influenței și poziției sale în mediul politic, precum și a resurselor financiare necesare pentru realizarea promisiunilor de obținere a bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul Philippe, la care nu era îndreptățit.

Faptul că inculpata Ignatneko (fostă Păvăloiu) a fost cea i-a cedat „afacerea" inculpatului Truică Remus și a cunoscut că prin încheierea contractului de cesiune se realizează o plată a cumpărării-traficării influenței promise de inculpatul Truică Remus, în continuarea acțiunilor ilicite întreprinse chiar de ea, rezultă și din declarațiile martorului Aparaschivei Cristian Relu, în care a arătat că între inculpații Truică Remus, Păvăloiu Nela și Roșu Robert exista un adevărat „circuit", că se discuta despre terenurile „prințului Paul", iar de la Truică știe că cea care a inițiat proiectul și l-a prezentat acestuia este Păvăloiu Nela. Martorul a mai precizat că știe că între cei doi existau disensiuni, Truică fiind nemulțumit de pretențiile emise de inculpată, că avea să primească bani și că era implicată în demersurile pentru retrocedarea terenurilor.

Având în vedere că din probele administrate și analizate mai sus rezultă că între inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela și Al României Paul Phillipe a existat o înțelegere ilicită privind retrocedarea Pădurii Snagov prin intervenția la funcționarii publici cu atribuții în acest sens, continuată apoi prin promisiunea inculpatului Truică de a definitiva aceste demersuri, în sensul dobândirii efective a bunului imobil, prin acțiuni similare (exercitarea influenței sale asupra persoanelor competente în privința punerii în posesie), Înalta Curte apreciază că situația premisă cerută de norma de incriminare este realizată în cauză.

Prin urmare, la momentul încheierii celor două contracte fictive de vânzare-cumpărare cu SC Reciplia SRL, reprezentată de Șerban Ionuț Cătălin, Aparaschivei Cristian Relu și Aprofirei Diana Cristina, respectiv contractul de vânzare-cumpărare nr. 7/08.01.2008 (privind suprafețele de 6534 mp și 43.459 mp, la o valoare estimată de 199.972 euro, respectiv 4 euro/mp) și contractul de vânzare-cumpărare nr. 266/21.02.2008 (privind suprafața de 28.709 mp, pentru

prețul de 115.196 euro, respectiv 4 euro/mp), inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela cunoștea că terenul de 46,78 ha din Pădurea Snagov, transmis anterior de inculpatul Al României Paul Philippe către SC Reciplia SRL, provenea din comiterea unei infracțiuni de corupție.

Or, prin transferul terenurilor în patrimoniul S.C. Ilko Star S.R.L., care reprezenta plata pentru activitățile ilicite întreprinse de inculpată anterior încheierii contractului de cesiune și cedării proiectului privind bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul către inculpatul Truică Remus - aspect ce rezultă cu evidență din probele administrate și clauzele contractului de cesiune încheiat la 1.11.2006 -, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela a urmărit să ascundă proveniența ilicită a bunului obținut din comiterea unor infracțiuni.

Intenția inculpatei de a ascunde proveniența ilicită a bunului rezultă și din aceea că, la scurt timp după formularea de către inculpatul Al României Paul Philippe a plângerii penale, la data de 23.01.2015, și a denunțului, la data de 15.04.2015, împotriva inculpatului Truică Remus și declanșarea cercetărilor în cauză, a transmis terenurile obținute în schimbul acțiunilor întreprinse pentru retrocedarea Pădurii Snagov din proprietatea SC Ilko Star SRL în patrimoniul societății Mercure Commerce International SRL, înființată la data de 24.07.2015, sub formă de aport la capitalul social, astfel cum rezultă din mențiunile din actul constitutiv al societății actualizat nr. 1459 din 28.09.2015, înregistrat la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București la 1 octombrie 2015, devenind, astfel, acționar majoritar, în timp ce fiica sa, Șerban Ana Maria Iulia, a rămas cu un procent de 0,02 % (filele 460-466, vol.23 d.u.p. și 38-44, vol.24 d.u.p.).

Susținerile apărării, în sensul că transferul acestor terenuri s-a realizat în mod licit și la vedere, astfel că nu s-a urmărit disimularea naturii bunului, nu pot fi primite, având în vedere că inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, așa cum s-a arătat, cunoștea despre caracterul ilicit al contractului de cesiune de drepturi și de proveniența ilicită a bunului ce a fost transferat în proprietatea Reciplia S.R.L., reprezentată de inculpatul Truică Remus, ca atare, prin transferul bunului dintr-un patrimoniu în altul aceasta a urmărit ascunderea naturii sale ilicite.

Împrejurarea că inculpata a deținut bunul în patrimoniul societății SC Ilko Star S.R.L. o perioadă de aproximativ 7 ani, până la transmiterea acestuia către Mercure Commerce International S.R.L., nu poate conduce la aprecierea că tranzacțiile au fost la vedere și licite, în condițiile în care bunul dobândit de S.C. Ilko Star S.R.L. a fost obținut din comiterea unei infracțiuni de corupție (traficarea influenței de către inculpatul Truică Remus și a demersurilor ilicite realizate chiar de inculpată), iar ulterior, același bun dobândit nelegal a fost transmis în patrimoniul SC Mercure Commerce International S.R.L., sub forma de aport la capitalul social, după formularea plângerii penale din data de 23.01.2015 și denunțului din data de 14.04.2015 de către cumpărătorul de influență, inculpatul Al României Paul Philippe, în care a prezentat în detaliu întreaga activitate infracțională a inculpaților, inclusiv cea desfășurată de Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela.

Contrar susținerilor apărării, suprafețele de teren menționate în cele două contracte de vânzare - cumpărare fictive au intrat în patrimoniul S.C. Ilko Star

S.R.L., tot în scopul disimulării naturii lor ilicite, iar inculpata a cunoscut că provin din comiterea unei fapte de corupție, astfel că păstrarea bunului o perioadă îndelungată în patrimoniul unei societăți ce derula o activitate comercială legală, nu conferă un caracter licit acestui produs al infracțiunii. Scopul pentru care autorul infracțiunii de spălare a banilor transferă bunul dintr-un patrimoniu în altul este acela de a-i ascunde proveniența și a-i da o aparență licită, astfel că, după transferul bunului, acesta are în continuare caracterul de bun dobândit din comiterea infracțiunii, indiferent cât timp a trecut de la momentul transferului.

Prin urmare, în condițiile în care cercetările fuseseră deja începute în cauză, pentru a ascunde natura ilicită a bunului intrat în patrimoniul SC Ilko Star SRL, inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela l-a transferat din nou, sub forma aportului la capitalul social, în patrimoniul SC Mercure Commerce International S.R.L., devenind astfel acționar majoritar al societății.

Deşi s-a susținut de apărare că scopul acestei operațiuni a fost acela al desfăşurării în viitor a unei activități comerciale cu o societate din China, din actele dosarului nu rezultă că s-a realizat derularea vreunui contract comercial sau a unor relații comerciale concrete care să fi justificat majorarea capitalului social al societății Mercure Commerce International S.R.L., conținutul convorbirilor telefonice invocate de inculpată neputând fi avute în vedere, întrucât au fost excluse din ansamblul probator de către instanța de control judiciar. Mai mult, constituirea societății cu puțin timp înainte de realizarea acestui transfer (24.07.2015) și într-o perioadă apropiată de data sesizării și începerii cercetărilor în cauză (ianuarie 2015, respectiv aprilie 2015), precum și faptul că nu au fost derulate activități comerciale anterior majorării capitalului social, fac dovada că, în realitate, intenția inculpatei a fost aceea de disimula natura bunului dobândit ca folos al comiterii unor infracțiuni.

Pentru toate aceste considerente, Înalta Curte nu poate primi criticile apelantei inculpate Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela privind inexistența faptei sau neîndeplinirea condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de spălare a banilor, întrucât ansamblul probator administrat dovedește fără putință de tăgadă că, prin acțiunile sale, inculpata a transferat cu intenție terenurile dobândite prin contractele de vânzare - cumpărare fictive din patrimoniul S.C. Ilko Star S.R.L. în patrimoniul S.C. Mercure Commerce International S.R.L., ca aport social la această din urmă societate, cunoscând că bunurile provin din comiterea unor infracțiuni de corupție comise de aceasta şi de inculpatul Truică Remus, în scopul ascunderii proveninței ilicite acestora, în contextul în care, în cauză au fost declanșate cercetările în legătură cu dobândirea bunurilor revendicate de inculpatul Al României Paul.

Prin urmare, constatând că, în mod corect, a fost reținută vinovăția acesteia în comiterea infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 656/2002, solicitarea inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela de a se pronunța o soluție de achitare în baza dispozițiilor art.16 lit. a) sau art. 16 lit. b) C.pr.pen., este neîntemeiată.

VI. Cu privire la criticile formulate de Ministerul Public şi apelanta parte civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, referitoare

la infracțiunile de abuz în serviciu, dacă funcționarul public a obținut pentru altul un folos necuvenit, reținute în legătură cu retrocedarea Fermei Regale Băneasa

1. Din analiza materialului probator al cauzei, instanța de control judiciar constată, în acord cu susținerile Ministerului Public, că prima instanță a procedat la valorificarea selectivă a acestuia, fără a prezenta, însă, motivele pentru care anumite mijloace de probă nu au fost valorizate, cu toate că furnizau informații relevante în legătură cu elementele de fapt ce formau obiectul probațiunii, stabilind, astfel, o situație factuală incompletă, lacunară, și ajungând la concluzia eronată că acțiunile majorității inculpaților nu întrunesc elementele de tipicitate obiectivă a infracțiunii de abuz în serviciu în forma autoratului sau, după caz, a complicității.

Ca atare, evaluând, în mod coroborat întregul material probator administrat în cursul urmăririi penale, dar şi în faza cercetării judecătoreşti în fond şi în apel, **Înalta Curte reține următoarea situație de fapt**:

Prin notificarea nr.554 din 13.02.2002, depusă la Primăria Municipiului Bucureşti (P.M.B.) prin intermediul executorului judecătoresc şi înregistrată sub nr.25576, inculpatul Al României Paul a solicitat, în nume propriu, deşi la acea dată tatăl său, Mircea Grigore, era în viață, restituirea imobilului în suprafață totală de 26,8764 ha. teren, situat în str. Ion Ionescu de la Brad nr.4, 8 şi 10, cunoscut ca fosta Fermă Regală Băneasa. În motivarea notificării s-a arătat că imobilul a aparținut regelui Carol al-II-lea, fiind compus din 23 ha. obținute în baza titlului de proprietate nr.2 din 2.10.1931, 3,5224 ha. cumpărate prin actul de vânzare-cumpărare autentificat de Tribunalul Illfov sub nr.5534 din 31.10.1936 şi 3540 mp. dobândiți în baza legii publicate în Monitorul Oficial nr.89/1940.

S-a arătat că imobilul a fost moştenit de către soția supraviețuitoare Elena Lupescu, care a lăsat prin testament, ca legatară universală, pe Monique Urdărianu, ale cărei drepturi succesorale au fost cumpărate de inculpat în baza actului de vânzare de drepturi succesorale autentificat sub nr.1489 din 2.08.2001.

În situația în care restituirea în natură nu era posibilă, s-a solicitat restituirea prin echivalent conform art.23 din Legea nr.10/2001, estimând valoarea imobilului la suma de 2.100.000 dolari.

În drept, au fost invocate disp.art.10 pct.4 şi 5, art.21 şi art.23 din Legea nr.10/2001.

Notificarea nu a fost însoțită de vreun act, deşi s-a menționat anexarea copiei actului de identitate, a testamentului Elenei Lupescu şi a actului de vânzare-cumpărare drepturi succesorale. (fil.15, vol.10 dup)

În privința terenului revendicat, este de reținut că, deşi acesta a fost menționat în Decizia Consiliului de Miniştri din 18.06.1948 emisă în baza Decretului nr.38/1948, prin care treceau în proprietatea statului bunurile mobile şi imobile ale fostului rege Mihai I şi ale membrilor fostei familii regale, întreaga avere a fostului rege Carol al-II-lea, inclusiv fosta Fermă Regală Băneasa fusese sechestrată de Statul Român încă din 1940, aşadar mai înainte de instaurarea regimului comunist, conform Decretului-lege nr.3767/1940, act în baza căruia fostul suveran pierduse dreptul de dispoziție asupra bunurilor sale.

Ulterior, la data de 13.03.2003, prin adresa înregistrată la P.M.B. sub nr.11594, inculpatul Al României Paul a menționat depunerea unor documente "în completarea notificării nr.554/14.02.2002" (acte de identitate, testamentul Elenei Lupescu, contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale, acte obținute de la Arhivele Naționale în legătură cu imobilul revendicat şi adrese emise de P.M.B.) - fil.19, vol.10 dup.

Totodată, la 8.02.2007, prin adresa înregistrată la P.M.B. sub nr.5170 din 8.02.2007, inculpatul Al României Paul a menționat depunerea unor documente suplimentare în legătură cu aceeaşi notificare (istoricul imobilului, certificatele de calitate de moştenitor nr.55/2005 şi nr.129/2006, certificat de naştere Mircea Grigore, hotărârea Tribunalului din Lisabona din 6.02.1955, decretul nr.38/1948, procesul-verbal din 23.11.1940). - fil.25, vol.10 dup.

Este de reținut că, potrivit contractului nr.299 din 1.11.2006 privind transmiterea/cesiunea de drepturi cu privire la bunuri imobile aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire a proprietății, încheiat între inculpatul Al României Paul, în calitate de cedent, şi inculpata S.C.Reciplia S.R.L., reprezentată la semnarea contractului de inculpatul Truică, în calitate de cesionar, inculpatul Al României Paul cesionase "ferm şi irevocabil, cu titlu oneros, fără nicio rezervă", toate drepturile sale asupra mai multor imobile, între care şi "imobilul denumit Ferma Regală Băneasa, în suprafață de 28,63 ha.", pentru care formulase notificare (art.1, 1.5 şi 2 din contract) - fil.26, vol.29 dup.

Fiind vorba despre o cesiune de drepturi, cesionarul ar fi trebuit să se substituie cedentului în toate procedurile pendinte, administrative sau judiciare, însă în contract s-a prevăzut dreptul inculpatei S.C.Reciplia S.R.L. de a alege ca inculpatul Al României Paul să continue procedurile administrative şi judiciare, urmând ca acesta să fie "aparent titularul procedurilor desfăşurate, fără ca acest lucru să afecteze în vreun fel drepturile transmise/cesionate prin prezentul contract (…)" - art.7 din contract.

Potrivit mențiunilor explicite de la finalul contractului, "în conformitate cu disp.art.3 alin.1 teza a-III-a din Legea nr.51/1995", **inculpatul Roşu Robert a atestat în calitate de avocat "data, identitatea părților şi conținutul prezentului act redactat de mine",** astfel încât acesta nu doar cunoştea, ci fusese artizanul acestui mecanism care a permis ascunderea ulterioară a adevăratului titular al drepturilor revendicate.

Astfel, **deşi toți inculpații cunoşteau că, începând cu data intrării în vigoare a contractului, care coincidea cu data plății avansului de 1.000.000 de euro, drepturile care făceau obiectul diferitelor proceduri administrative şi/sau judiciare nu mai aparțineau inculpatului Al României Paul, ci, conform art.9 alin.2 din contract, fuseseră cesionate efectiv inculpatei S.C.Reciplia S.R.L., societate în spatele căreia se afla un grup de interese transfrontalier, ei au ascuns această situație de fapt autorităților cu care au intrat în contact şi s-au folosit în continuare de inculpatul Al României Paul**, pe care l-au prezentat ca fiind titularul drepturilor revendicate, tertip utilizat pentru a spori şansele de reuşită ale demersurilor lor de a obține bunurile solicitate de acesta, prin invocarea

calității sale de moştenitor al fostului rege Carol al-II-lea şi de membru al fostei familii regale a României.

În aceste condiții, deşi clientul Societății Civile de Avocați Țuca, Zbârcea şi Asociații (denumită în continuare S.C.A.TZA) şi al inculpatului Roşu, în calitatea sa de avocat coordonator al proiectului Prințul/Reciplia, era doar această din urmă societate, în relația cu autoritățile s-au prezentat ca reprezentanți ai inculpatului Al României Paul şi au făcut demersuri în numele sau alături de acesta, ascunzând adevărata situație de fapt şi prezentându-l în continuare pe inculpatul Al României Paul ca fiind persoana îndreptățită să obțină bunurile solicitate.

Astfel, la data de 28.08.2007, printr-o adresă emisă de S.C.A TZA, în calitate de reprezentant al inculpatului Al României Paul şi înregistrată la P.M.B. sub nr.34509, s-a menționat depunerea unor documente suplimentare, parte din acestea regăsindu-se şi în adresele anterioare.

În ce priveşte dovada calității de persoană îndreptățită, în condițiile art.3 alin.1 din Legea nr.10/2001, s-a arătat că inculpatul Al României Paul este succesor în linie directă (nepot de fiu) al regelui Carol al-II-lea, sens în care s-a făcut referire la certificatul de calitate de moştenitor nr.55 din 26.05.2005 şi la hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 6.02.1955 (fil.28,29, vol.10 dup).

În realitate, reprezentanții S.C.A. TZA cunoşteau că certificatul de calitate de moştenitor nr.55 din 26.05.2005 fusese eliberat în baza sentinței civile nr.1809 din 1.07.2002 a Tribunalului Teleorman, prin care fuseseră recunoscute pe teritoriul României, într-o procedură de exequatur, efectele sentinței pronunțate în anul 1955 de tribunalul de la Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de fostul rege Carol al-II-lea, însă prin decizia nr.1357 A din 29.09.2005 a Curții de Apel Bucureşti, Secția a-III-a civilă, sentința sus-menționată fusese anulată, iar cauza trimisă spre rejudecare Tribunalului Teleorman, situație care afecta valabilitatea certificatului de moştenitor sus-menționat (fil.135, vol.10 dup).

Prin Nota de reconstituire, nedatată, emisă de Direcția patrimoniu, evidența proprietății şi cadastru din cadrul P.M.B. în legătură cu reconstituirea fostului amplasament cunoscut ca Ferma Regală Băneasa, s-a arătat că în baza de date nu se regăsesc planuri care să permită identificarea cu precizie a fostului teren notificat şi s-a recomandat efectuarea unei expertize topografice de către un expert autorizat (fil.164, vol.10 dup).

Prin raportul de expertiză tehnică topografică întocmit de numitul Hogea Constantin, la cererea inculpatului Al României Paul, s-a constatat că terenul revendicat, în suprafață totală de 268.764 mp. este compus din patru loturi: 204.740 mp. în incinta Institutului de Cercetare pentru Protecția Plantelor, 28.590 mp. în incinta Institutului de Microbiologie, Parazitologie şi Epidemiologie Dr. Cantacuzino, 28.780 mp. în incinta Romatsa şi 6.654 mp. ocupat de curți şi construcții. (fil.167, vol.10 dup)

Pentru a ajunge la această concluzie, expertul a utilizat planul proprietății Şcoalei de Horticultură Gr.II din anul 1938, anexa la actul de vanzare-cumpărare nr.5534 din 31.10.1936 şi planurile topografice actuale ale P.M.B., iar nu şi

planurile/schițele aferente celorlalte două titluri de proprietate indicate în notificare (pentru terenurile de 23 ha. şi 3540 mp.).

În urma întocmirii acestui raport de expertiză, Direcția evidență imobiliară şi cadastrală din P.M.B. a emis Nota de reconstituire nr.16454/10.2007, în care s-au preluat ca atare concluziile expertului şi s-a menționat că, în cazul emiterii Dispoziției de retrocedare, se va folosi planul întocmit de acesta, "ce poartă răspunderea identificării". (fil.151, vol.10 dup)

În ce priveşte situația juridică a terenului revendicat, prin adresa din 30.10.2007 emisă de Serviciul evidența proprietății din cadrul Direcției sus-arătate s-a menționat, în legătură cu loturile nr.1 şi 2 din expertiză, că acestea reprezintă secțiuni din terenurile ocupate de Institutul de Cercetare pentru Protecția Plantelor şi Institutul de Cercetare pentru Mecanizarea Agriculturii, respectiv de Institutul de Microbiologie Parazitologie şi Epidemiologie, înscrise în evidențe din anul 1986, iar în ce priveşte lotul nr.4, acesta este ocupat de Romatsa.

Neexistând date cu privire la terenul notificat şi nici referitoare la actul de preluare a acestuia în proprietatea statului, s-a apreciat că este necesar ca Serviciul analiză dosare şi emitere avize - Legea nr.10/2001 să se adreseze societăților care ocupă în prezent imobilele respective, precum şi Direcției de Impozite şi Taxe Locale a sectorului 1. (fil.149, vol.10 dup)

Prin Raportul întocmit de Direcția juridică, contencios şi legislație din cadrul P.M.B. la data de 2.11.2007 şi însuşit de Comisia internă pentru analiza notificărilor formulate în baza Legii nr.10/2001, s-a propus declinarea competenței pentru loturile nr.1,2 şi 4 identificate în raportul de expertiză, însuşit ca atare de Direcția evidență imobiliară şi cadastru conform celor expuse anterior. (fil.147, vol.10 dup)

Astfel, prin Dispoziția primarului general al Municipiului Bucureşti nr.9134 din 23.11.2007, s-a declinat competența de soluționare a notificării privind terenul în suprafață de 204.740 mp. situat în strada Ion Ionescu de la Brad nr.4,8 şi 10, în favoarea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor Bucureşti (fil.13, vol.10 dup).

S-a reținut astfel că terenul respectiv, identificat ca lotul nr.1 în expertiza întocmită de numitul Hogea Constantin, nu se află în administrarea P.M.B.

Această decizie a fost ridicată de inculpatul Roşu Robert, care a făcut referire la împuternicirea nr.425579 din 15.11.2007 şi care a declarat pe proprie răspundere că nu mai sunt alți moştenitori îndreptățiți la restituire (fil.14, vol.10 dup).

Este de reținut că, deşi cunoştea că notificarea nr.554 fusese adresată Primăriei Municipiului Bucureşti şi întemeiată pe Legea nr.10/2001, în vara anului 2007, S.C.A. TZA se adresase şi Agenției Domeniilor Statului (A.D.S.) în legătură cu acelaşi teren în suprafață de 26,87 ha., care a comunicat societății de avocatură că, în baza H.G.nr.1881/2005, întreaga suprafață de teren aflată până atunci în administrarea A.D.S. a fost predată la Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în baza Protocolului nr.56787 din 15.11.2006 (fil.189, vol.10 dup).

De asemenea, la data de 20.09.2007, în timp ce notificarea nr.554 era încă pe rolul Comisiei din cadrul P.M.B., S.C.A. TZA a notificat mai multe instituții, inclusiv Prefectura Municipiului Bucureşti şi Primăria sectorului 1, pentru a nu demara proceduri de vânzare-cumpărare, de înstrăinare ori de grevare în orice mod a imobilului de 26,87 ha., întrucât procedurile administrative cu privire la retrocederea imobilului către clientul "Alteța Sa Regală Prințul Paul Philippe al României, în calitate de persoană îndreptățită", erau în curs de soluționare. În completarea acestei notificări, la data de 8.11.2007, S.C.A.TZA a transmis aceloraşi instituții planurile cadastrale cu încadrarea în zonă a terenului (fil.192,194, vol.10 dup, fil.49, 53, 156 vol.11 dup).

Prin Hotărârea nr.929 din 28.09.2007 a Comisiei Municipiului Bucureşti pentru aplicarea Legilor fondului funciar s-a luat act de notificarea primită de la S.C.A. TZA şi înregistrată la instituția Prefectului sub nr.26425/20.09.2007 şi s-a dispus ca această notificare să fie trimisă Subcomisiei de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1.(fil.59, vol.11 dup)

Extrasul hotărârii sus-menționate, împreună cu documentația aferentă, au fost ridicate de reprezentantul Primăriei Sectorului 1 - Subcomisia de aplicare a legilor fondului funciar la data de 3.10.2007 (fil.64, vol.11 dup)

De asemenea, extrasul aceleiaşi hotărâri a fost transmis şi la S.C.A.TZA prin adresa nr.CG/26425/2007/SP3/2.10.2007 (fil.67, vol.11 dup).

Prin urmare, chiar dacă notificarea referitoare la interdicția încheierii oricăror acte de dispoziție cu privire la suprafața de teren de 26,87 ha. a fost adresată de S.C.A. TZA, în numele inculpatului Al României Paul, instituției Prefectului, în final aceasta a ajuns la Subcomisia de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1, considerându-se că numai această instituție, în procedura de aplicare a procedurilor de aplicare a legilor fondului funciar, ar putea dispune, în tot sau parte, de terenul menționat în notificare.

De altfel, la data de 23.10.2007, ca răspuns la notificarea ce i-a fost adresată în mod direct de S.C.A.TZA, în condițiile menționate anterior, Primăria Sectorului 1, Serviciul fond funciar, registrul agricol a solicitat societății de avocați completarea expertizei tehnice, considerând că a fost învestită cu soluționarea unei notificări vizând însăşi restituirea terenului în suprafață de 26,78 ha. (fil.155, vol.11 dup)

În urma verificărilor, s-a stabilit însă că la Primăria Sectorului 1 nu fusese înregistrată o notificare vizând restituirea aceluiaşi teren în baza legilor fondului funciar.

Prin urmare, primind extrasul Hotărârii nr.929 din 28.09.2007 a Comisiei Municipiului Bucureşti pentru aplicarea Legilor fondului funciar, **reprezentanții S.C.A. TZA, inclusiv inculpatul Roşu, în calitatea sa de coordonator şi responsabil al proiectului Prințul/Reciplia, au avut confirmarea faptului că terenul ce făcea obiectul notificării formulate în baza Legii nr.10/2001, aflată încă în curs de soluționare, era în realitate supus procedurilor de restituire prevăzute de legile fondului funciar**, căci în mod evident, față de dispozițiile

extrem de clare ale art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001, unul şi acelaşi teren nu putea face atât obiectul acestei din urmă legi, cât şi a legilor fondului funciar.

În plus, potrivit reglementărilor în vigoare, fiind vorba despre un teren agricol aflat în domeniul public al statului şi în administrarea unui institut de cercetare, reconstituirea dreptului de proprietate pe acelaşi amplasament se putea face de comisia de fond funciar doar dacă terenul nu era indispensabil cercetării şi numai după trecerea acestuia din domeniul public al statului în domeniul privat al unității administrativ teritoriale.

Cu toate acestea, deşi cunoşteau reglementările legale în materie, la data de 28.02.2008, S.C.A.TZA, învocând calitatea de avocați ai inculpatului Al României Paul, au notificat Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor pentru soluționarea notificării inițiale nr.544 din 13.02.2002 în baza Legii nr.10/2001, în sensul restituirii terenului în suprafață de 204.740 mp. situat în str.Ion Ionescu de la Brad nr.4,8 şi 10. (fil.202).

În cuprinsul notificării, s-a făcut trimitere, între altele, la corespondența purtată cu Agenția Domeniilor Statului, inclusiv la anexa 11.c.) a H.G. nr.1881/ 2005 în care era prevăzută suprafața de teren transmisă institutului de la A.D.S.

În ce priveşte temeiul legal al solicitării de soluționare a notificării de către Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, s-a făcut referire la disp.art.21 alin.1 din Legea nr.10/2001, deşi era incidentă situația de excepție prev. de art.8 alin.1 din aceeaşi lege, dispoziții legale care nu permiteau institutului să soluționeze cererea de restituire formulată de inculpatul Al României Paul, aspect pe care S.C.A. TZA l-a eludat în mod deliberat din conținutul notificării.

Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor Bucureşti a fost înființat în baza H.G. nr.1881/2005 privind înființarea unor institute şi centre de cercetare-dezvoltare agricolă prin reorganizarea unor institute, centre, stațiuni şi societăți comerciale de cercetare şi producție agricolă.

Potrivit anexei 11 la H.G. nr.1881/2005, acest institut a fost înființat prin reorganizarea Centrului de Cercetări pentru Protecția Plantelor Bucureşti, fiind o instituție publică cu personalitate juridică, cu sediul social în Bd.Ion Ionescu de la Brad nr.8, aflată în subordinea Academiei de Ştiințe Agricole şi Silvice Gheorghe Ionescu Siseşti.

Conducerea institutului era asigurată de un director şi un consiliu de administrație, format din 7 membri, din componența căruia făceau parte reprezentanți ai Ministerului Agriculturii, Ministerului Finanțelor Publice, Academiei de Ştiințe Agricole, preşedintele consiliului ştiințific şi directorul unității, care era şi preşedintele consiliului de administrație.

În ce priveşte patrimoniul institutului, acesta era constituit din bunuri proprietate publică a statului, bunuri proprietate privată a statului şi bunuri proprii.

Potrivit art.2 alin.4 din H.G. nr.1881/2005, suprafețele de teren ale institutelor, centrelor, stațiunilor şi societăților comerciale de cercetare şi producție agricolă, aflate în domeniul public al statului şi în administrarea Agenției Domeniilor Statului şi concesionate institutelor, centrelor, stațiunilor şi societăților comerciale de cercetare şi producție agricolă, trec în administrarea institutelor şi

centrelor de cercetare-dezvoltare agricolă nou înfiinţate şi au datele de identificare prevăzute în anexele 1.c)-6.c), 8.c)-11.c).

Astfel, în anexa 11.c) erau prevăzute datele de identificare a suprafeţelor de teren din domeniul public al statului care se dau în administrarea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti.

Potrivit datelor din anexă, suprafaţa totală aflată în domeniul public, înregistrată la Ministerul Finanţelor Publice şi dată în administrarea institutului, era de 31,409 ha., fiind compusă din teren agricol, în suprafaţă totală de 27,230 ha., şi teren neagricol, în suprafaţă totală de 4,179 ha.

Terenul agricol era compus din teren arabil (6,27 ha.), vie (4,54 ha.) şi livezi (16,42 ha.)

Terenul neagricol era compus din drumuri (2,31 ha.) şi construcţii-curţi (1,869 ha.).

În privinţa construcţiilor, făceau parte din domeniul public al statului şase imobile, menţionate în anexa 11.a: corp dependinţe Corp C (1334 mp.), Laborator Agrochimie Corp B (182 mp.), Clădire anexă (308 mp.), Clădire principală (58 de camere, 1470 mp.), Sera A.S.A.S. (349 mp.) şi Clădire pentru locuit (subsol, parter, etaj, pe o suprafaţă de teren de 422,21 mp.).

Cu privire la suprafeţele de teren din domeniul public al statului aflate în administrarea institutelor de cercetare-dezvoltare agricolă, art.3 din H.G. nr1881/ 2005 făcea trimitere explicită la "cereri de reconstituire a dreptului de proprietate, în temeiul prevederilor legilor fondului funciar", dar şi la disp.art.10 din Legea nr.213/1998 privind proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia, potrivit cărora trecerea unui bun din domeniul public al statului în domeniul privat se face doar prin hotărâre a Guvernului.

Faţă de toate aceste dispoziţii ale H.G. nr.1881/2005 şi ale anexelor aferente acesteia, era evident că suprafaţa revendicată de inculpatul Al României Paul şi menţionată în notificarea S.C.A.TZA, de 204.740 mp. (20,474 ha.) era în realitate un teren agricol, aflat în domeniul public al statului, cu privire la care Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor Bucureşti, ca instituţie publică cu personalitate juridică, nu avea decât un drept de administrare şi care nu putea face obiectul procedurilor reglementate de Legea nr.10/2001.

Toate aceste aspecte erau cunoscute atât de către inculpatul Al României Paul, cât şi de inculpatul Roşu, în calitatea acestuia de coordonator al proiectului Prinţul/Reciplia.

În urma notificării din 28.02.2008 formulată de S.C.A. TZA, în numele inculpatului Al României Paul, **Oficiul Juridic al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, reprezentat de inculpata Dicu Corina, a întocmit Nota juridică înregistrată sub nr.996 din 14.04.2008, însuşită prin semnătură de directorul instituţiei, Iliescu Horia**. (fil.369, vol.30 dup)

Este de reţinut că la întocmirea notei au fost avute în vedere notificarea nr.554 din 13.02.2002, dispoziţia de declinare a competenţei nr.9134 din 23.11.2007, precum şi actele anexate în susţinerea notificării, menţionate anterior.

În această Notă juridică s-au reţinut, între altele că:

- în ce priveşte calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul, se impune completarea dosarului administrativ cu certificatul de moştenitor/de calitate de moştenitor al Elenei Lupescu, ca urmare a decesului regelui Carol al-II-lea, precum şi cu certificatul de moştenitor/de calitate de moştenitor al lui Monique Urdărianu, ca urmare a decesului Elenei Lupescu.

În legătură cu aceste acte, în Notă s-a precizat că în lipsa acestora nu se poate emite o dispoziție/decizie motivată de restituire a imobilului ce face obiectul notifcării.

- notificarea a fost formulată de inculpatul Al României Paul, în nume propriu, deşi la data formulării şi depunerii la executorul judecătoresc (13.02.2002), autorul său, Carol Mircea Grigore, era în viață (a decedat la 26.01.2006).

Prin urmare, notificarea trebuia să fie făcută de acesta din urmă, fie în nume propriu, fie prin mandatar, ceea ce nu era cazul în speță.

Sub acest aspect, în Notă s-a concluzionat că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de Legea nr.10/2001 pentru a stabili calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul.

- în ce priveşte dovada dreptului de proprietate asupra imobilului în cauză, s-a constatat că nu a fost depus titlul de proprietate nr.2 din 2.10.1931 care atestă dreptul de proprietate asupra celor 23 ha. din suprafața totală de teren revendicată şi nici încheierile de intabulare în legătură cu contractul de vanzare-cumpărare din 31.10.1936.

În acest sens, Nota juridică solicită completarea dosarului administrativ.

- în ce priveşte situația juridică a imobilului la data preluării către stat, s-a făcut trimitere la Borderoul populației, proprietăților şi explotațiilor agricole din comuna Băneasa, întocmit conform recensământului agricol şi al populației din ianuarie 1948, în care a fost identificată Ferma Regală Băneasa în suprafață de 28 ha. şi 8760 mp., situată în hotarul satului, adică în extravilanul comunei Băneasa.

În aceste condiții, în cuprinsul Notei s-a reținut în mod explicit faptul că, fiind un teren extravilan la momentul preluării abuzive, cererea de restituire conform Legii nr.10/2001 este inadmisibilă şi "nu se poate emite o decizie motivată în favoarea ASR Prințul Paul de România."

- în ce priveşte identificarea şi individualizarea terenului, s-a reținut că expertiza efectuată de numitul Hogea Constantin a avut în vedere doar planul proprietății Şcoalei de Horticultură Gr.II din anul 1938, anexa la contractul de vânzare-cumpărare din 31.10.1936 (care însă privea doar 3,5224 ha., față de cele 26,87.ha revendicate), precum şi planurile topografice actuale deținute de P.M.B.

Având în vedere dispozițiile Legii de înființare a Institutului de Cercetări Agronomice al României şi a stațiunilor agronomice din anul 1932, potrivit căreia institutul se înzestra cu 40 ha. din terenul de la Băneasa, în Nota juridică s-a menționat că se impune stabilirea cu exactitate a vecinătăților proprietății regelui Carol al-II-lea şi, în funcție de aceasta, suprafața de teren aflată în proprietatea institutului sus-arătat.

În atare situație, s-a considerat că se impune efectuarea unei noi expertize pentru identificarea şi individualizarea imobilului ce face obiectul notificării.

În concluzie, în vederea emiterii unei decizii motivate față de notificarea formulată, s-a arătat că Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor "susține opinia exprimată în paragrafele de mai sus, motiv pentru care este imperios necesară completarea dosarului administrativ anexat notificării nr.554/2002 a ASR Prințul Paul de România."

Nota juridică a fost însoțită de copia Borderoului populației, proprietăților şi explotațiilor agricole din comuna Băneasa, întocmit conform recensământului agricol şi al populației din ianuarie 1948, precum şi de copia Legii de înființare a Institutului de Cercetări Agronomice al României şi a stațiunilor agronomice din anul 1932.

Față de cele reținute în cuprinsul Notei juridice întocmită în 14.04.2008 de inculpata Dicu Corina şi însuşită de directorul Horia Iliescu, nu era însă vorba doar despre un dosar incomplet, **fiind puse în discuție inadmisibilitatea cererii prin raportare la disp.art.8 din Legea nr.10/2001, precum şi lipsa calității de persoană îndreptățită în cazul inculpatului Al României Paul.**

Această Notă juridică a fost transmisă la S.C.A.TZA de către Ministerul Agriculturii prin adresa nr.10549 din 5.05.2008. Deşi această instituție nu era nici măcar formal implicată în soluționarea notificării, ea a recomandat "pentru o soluționare rapidă a cazului", completarea dosarului administrativ conform celor reținute în Nota juridică (fil.357, vol.30 dup).

Este de reținut că Nota juridică nu a mai fost regăsită printre actele predate cu ocazia cercetărilor de către Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, fiind însă ridicată de la sediul S.C.A TZA, cu ocazia percheziției.

Primind această notă şi cunoscând cadrul legal în vigoare, inclusiv apartenența terenului revendicat la domeniul public al statului, **membrii grupului infracțional organizat au realizat că, pentru a obține o soluție favorabilă din partea Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, este necesar să se intervină asupra directorului Iliescu Horia, iar prin intermediul acestuia, asupra juristei instituției, inculpata Dicu Corina, care întocmise Nota juridică.** Susținerea acestora era esențială, în condițiile în care, pe de o parte, directorul institutului era şi preşedintele Consiliului de Administrație, iar, pe de altă parte, membrii acestui organ colectiv de conducere nu aveau pregătire juridică.

Astfel, în perioada în care notificarea s-a aflat pe rolul institutului, inculpatul Truică l-a contactat şi a avut mai multe întâlniri cu directorul Iliescu Horia, la una dintre acestea fiind însoțit şi de inculpatul Tal Silberstein, care a fost prezentat ca fiind consilierul de imagine al prim-ministrului din acea perioadă, Popescu Tăriceanu. Discuțiile s-au purtat în legătură cu retrocedarea terenului ce forma obiectul notificării, deşi cel care formulase notificarea era inculpatul Al României Paul, iar inculpații Truică şi Silberstein nu aveau aparent nicio legătură cu aceasta, ci doar un interes ascuns de a intra cât mai rapid în stăpânirea sa, ca urmare a implicării lor în proiectul Prințul/Reciplia, în baza contractului de cesiune de drepturi din 1.11.2006 ce a consfințit vânzarea-cumpărarea de influență.

Intervenția asupra directorului Iliescu Horia nu s-a rezumat însă la simple discuții, ci a presupus şi coruperea acestuia, în condițiile în care inculpatul Truică a suportat contravaloarea unei excursii a celui dintâi pe Coasta de Azur.

În egală măsură, intervenția asupra directorului institutului, deşi necesară, nu era suficientă, ci trebuia să se obțină şi modificarea punctului de vedere exprimat de inculpata Dicu Corina, în calitate de jurist al instituției, în conținutul Notei juridice.

În aceste condiții, inculpatul Roşu, care coordona din punct de vedere legal proiectul Prințul/Reciplia, a hotărât să se ocupe personal şi exclusiv de retrocedarea Fermei Regale Băneasa.

În acest sens, din dispoziția directorului Iliescu Horia, inculpata Dicu s-a deplasat la sediul S.C.A.TZA şi a purtat discuții cu inculpatul Roşu în legătură cu aspectele reținute de ea în Nota juridică.

În urma discuțiilor purtate, deşi nu au fost ataşate documentele suplimentare menționate în Nota juridică, inculpata Dicu şi-a modificat poziția inițială şi a hotărât să susțină în fața Consiliului de Administrație soluționarea favorabilă a notificării formulate de inculpatul Al României Paul, fără a întocmi însă un nou punct de vedere în scris în care să explice această schimbare de poziție, inclusiv în ce priveşte admisibilitatea notificării din perspectiva art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001.

Este de reținut că la data de 9.05.2008, sub semnătura inculpatului Al României Paul, fusese înregistrat la Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor un memoriu ("precizări"), în care se răspundea obiecțiunilor cuprinse în Nota juridică din 14.04.2008, fără ca acesta să fie însoțit şi de alte documente. (fil.204, vol.10 dup)

Spre deosebire de notificările şi memoriile menționate anterior, asumate în mod explicit de S.C.A TZA, în calitate de aşa-zişi reprezentanți ai inculpatului Al României Paul, precizările din 9.05.2008 au fost făcute în nume propriu chiar de inculpat, care le-a şi semnat, deşi sunt redactate în mod evident într-un limbaj juridic.

În acest context, din actele aflate la dosar, rezultă că, în realitate, clientul S.C.A TZA nu era inculpatul Al României Paul, ci Reciplia Ltd. Cipru, care controla inculpata S.C.Reciplia S.R.L..

Astfel, în înțelegerea încheiată la data de 1.10.2006 de inculpatul Roşu, în calitate de partener al S.C.A.TZA şi Sandra Merloni Horemans, în calitate de director al Reciplia Ltd., care deținea S.C.Reciplia S.R.L., calitatea de "client" al serviciilor de asistență juridică şi reprezentare o avea Reciplia Ltd., iar nu inculpatul Al României Paul. (fil.326, vol.29 dup).

De altfel, cu ocazia perchezițiilor efectuate în faza de urmărire penală, nu a fost identificat vreun contract de asistență juridică încheiat între S.C.A.TZA şi inculpatul Al României Paul, iar potrivit documentelor existente la dosar, acesta din urmă nu a plătit vreo sumă cu titlu de onorariu către S.C.A.TZA pentru servicii de asistență juridică şi reprezentare, toate plățile primite de societatea de avocatură fiind efectuate de inculpata S.C.Reciplia S.R.L. (fil.333 şi urm., vol.29 dup).

De asemenea, onorariul de succes negociat de inculpatul Roşu, în calitate de partener al S.C.A.TZA, de 2% din valoarea de piaţă a bunurilor obţinute în proceduri administrative (cum era cazul şi fostei Ferme Regale Băneasa) şi/sau judiciare, urma a fi achitat de clientul Reciplia Ltd, iar nu de către cel din urmă inculpat, în cuprinsul înţelegerii fiind detaliat mecanismul prin care S.C.A.TZA avea să primească onorariul de succes, în funcţie de valoarea acestuia (mai mare sau mai mic de 300.000 de euro), calculat prin raportare la valoarea de piaţă a fiecărui bun obţinut de inculpata S.C.Reciplia S.RL..

Revenind la memoriul asumat în nume propriu de către inculpatul Al României Paul, s-a susţinut, în esenţă, că acesta este persoană îndreptăţită să revendice terenul în discuţie, atât ca descendent direct al regelui Carol al-II-lea, cât şi calitate de cumpărător al drepturilor ce au aparţinut numitei Monique Urdărianu, **făcându-se referire la hotărârea Tribunalului de la Lisabona din 6.02.1955, deşi aceasta nu era recunoscută la acea dată în România printr-o hotărâre definitivă şi irevocabilă, aspect cunoscut atât de inculpatul Al României Paul, cât şi de inculpatul Roşu**. De asemenea, s-a invocat, între altele, **certificatul de calitate de moştenitor nr.55 din 26.05.2005, deşi atât inculpatul Al României Paul, cât şi inculpatul Roşu cunoşteau că acesta fusese emis în baza sentinţei civile nr.1809/2002 a Tribunalului Teleorman, care însă fusese între timp anulată, iar cauza trimisă spre rejudecare,** prin decizia civilă nr.1357/2005 a Curţii de Apel Bucureşti. Totodată, s-a invocat faptul că la data notificării, Carol Mircea îi donase inculpatului Al României Paul drepturile de proprietate asupra a 37% din averea regală, omiţându-se să se precizeze că, deşi oferta de donaţie fusese făcută la 10.02.2002, în faţa unui avocat din străinătate, **inculpatul Al României Paul a acceptat-o prin declaraţie autentică, în faţa unui notar din România, abia la 21.05.2002, aşadar după expirarea datei limită până la care puteau fi formulate notificări în baza Legii nr.10/2001, respectiv 14.02.2002.**

Nu este de omis faptul că, în justificarea calităţii sale de persoană îndreptăţită, inculpatul Al României Paul a invocat, ca precedent judiciar, chiar sentinţa civilă nr.1872/2003 a Judecătoriei Buftea, care a fost utilizată pentru a obţine restituirea unei părţi din Pădurea Snagov, deşi atât acest inculpat, cât şi inculpatul Roşu cunoşteau caracterul nelegal al acestei restituiri, în condiţiile în care pădurea în cauză nu a aparţinut niciodată regelui Carol al-II-lea.

În ce priveşte incidenţa Legii nr.10/2001, prin raportare la caracterul extravilan al terenului revendicat la data preluării abuzive, s-a susţinut că dispoziţia legală de excludere din art.8 nu exista la data formulării notificării şi că menţiunea privind situarea terenului "în hotarul satului", conform recensământului din anul 1948, a avut în vedere doar faptul că acesta reprezenta limita de hotar a comunei Băneasa, iar nu că ar fi fost situat în extravilan, deşi atât din titlu, cât şi din conţinutul acestui document rezulta cu certitudine că respectivul teren era unul agricol.

În fine, în ce priveşte necesitatea efectuării unei expertize, s-a susţinut că nu există o obligaţie a petentului în acest sens, iar unitatea deţinătoare urmează a soluţiona notificarea pe baza înscrisurilor depuse la dosarul administrativ. În plus, înzestrarea Institutului de Cercetări Agronomice cu 40 de hectare, prin legea din

1932, nu afectează identificarea şi individualizarea imobilului revendicat de inculpat, fiind vorba despre imobile învecinate.

După transmiterea acestui memoriu, deşi cunoşteau că nu pot obține în mod legal o soluționare favorabilă a notificării din partea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, **inculpații Al României Paul şi Roşu Robert au exercitat presiuni pentru întrunirea Consilului de Administrație a institutului şi restituirea terenului revendicat.**

Demersurile întreprinse sub coordonarea inculpatului Roşu au urmărit, pe de o parte, să creeze o stare de presiune, dar şi de temere membrilor Consiliului de Administrație, prin prezentarea deformată a consecințelor pe care aceştia le-ar putea suporta în cazul luării unei decizii nefavorabile inculpatului Al României Paul, iar, pe de altă parte, să influențeze în mod direct membrii Consiliului de Administrație, prin prezența inculpaților la şedința la care urma să se ia în discuție notificarea formulată, inclusiv a inculpatului Al României Paul, care avea să fie înfățişat ca membru al familie regale a României, deşi ştiau că aceasta nu corespunde adevărului.

Astfel, prin adresa din 24.07.2008 întocmită sub antetul "ASR Prințul Paul al României", făcându-se referire la "întrevederea avută, precum şi discuțiile purtate cu această ocazie" cu directorul Iliescu Horia, s-a solicitat convocarea Consiliului de Administrație şi dezbaterea aprobării cererii inculpatului, cu participarea acestuia la lucrările organului de conducere, menționându-se că "tergiversarea soluționării cererii de către Instituția dvs. îmi cauzează grave prejudicii" şi că "acest comportament urmează a fi sancționat de către instanțele judecătoreşti".(fil.232, vol.10 dup).

În finalul adresei s-a exprimat speranța că "demersurile actuale reprezintă începutul unei colaborări benefice pentru ambele părți", deşi pierderea de către institut a unei suprafețe esențiale pentru desfăşurarea activității sale, ca urmare a soluționării favorabile a notificării, nu reprezenta un beneficiu decât pentru inculpat.

Totodată, la aceeaşi dată, inculpatul Al României Paul s-a adresat şi Academiei de Ştiințe Agricole şi Silvice (A.S.A.S), arătând că, după declinarea soluționării notificării către Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, a avut "un dialog permanent cu Institutul menționat", prin intermediul "reprezentantului meu legal" şi solicitând ca, în considerarea calității sale, de coordonare a activității institutului, A.S.A.S. să ia măsuri pentru convocarea de urgență a Consiliului de Administrație al institutului pentru a supune dezbaterii notificarea sa, cu invitarea reprezentantului său legal la lucrările organului de conducere, conform art.25 alin.2 din Legea nr.10/2001.

În aceeaşi adresă, inculpatul Al României Paul a mai precizat că "solicitarea de restituire în natură a imobilului are în vedere întocmai vechiul amplasament". (fil.235, vol.10 dup)

Totodată, prin memoriile succesive din 26.08.2008 şi 27.08.2008, având acelaşi conținut, primul semnat exclusiv de inculpatul Roşu, în numele S.C.A.TZA, în calitate de "avocați ai Alteței Sale Regale Prințul Paul Philippe al României", iar cel de-al doilea, de inculpații Al României Paul şi Roşu, după ce

s-au reluat argumentele expuse în Precizările din 9.05.2008, într-un capitol distinct au fost expuse consecinţele legale ale tergiversării soluţionării cererii. (fil.217,223, vol.10 dup).

Este de observat că, referindu-se la consecinţele penale, în cele două memorii s-a menţionat explicit că "fapta persoanelor abilitate **de a soluţiona** cererea subsemnatului întruneşte elementele constitutive ale infracţiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanei, prevăzut de art.315 Cod penal", deşi în acest articol al Codul penal din 1969, în vigoare la acea dată, era incriminată infracţiunea de lăsare fără ajutor, iar nu infracţiunea de abuz în serviciu. În realitate, referirea era la infracţiunea de abuz în serviciu incriminată într-un Cod penal care nu a fost niciodată în vigoare (Codul penal din 2004, aprobat prin Legea nr.301/2004).

De asemenea, s-a menţionat că, "tot ca o consecinţă a tergiversării soluţionării prezentei notificări, vă învederăm faptul că, suntem îndreptăţiţi să iniţiem măsurile legale ce se impun pentru obligarea la plata despăgubirilor pentru lipsa de folosinţă a imobilului."

Deşi aparent chestiunea pusă în discuţie prin termenii ultimativi folosiţi în cele două memorii tindea doar la soluţionarea cu celeritate a notificării (în condiţiile în care de la data depunerii ei, 13.02.2002 şi până în anul 2007 nu existase însă vreun demers similar, cel puţin din partea inculpatului Al României Paul), în realitate acestea urmăreau să pună o presiune pe conducerea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor în sensul restituirii imobilului solicitat, fapt care rezultă atât din destinatarii memoriilor, indicaţi în antet (Consiliul de Administraţie şi directorul Horia Iliescu), cât şi din ultima frază, în care era exprimată "încrederea că veţi da eficienţă dispoziţiilor legale incidente şi că **veţi soluţiona prezenta cerere în cel mai scurt timp posibil, în sensul restituirii în natură a Terenului**".

În baza înscrisului depus de inculpatul Al României Paul la 24.07.2008, A.S.A.S, în subordinea căreia funcţiona Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, a emis adresa nr.1420 din 29.07.2008, semnată de inculpatul Sin Gheorghe, în calitate de secretar general, în atenţia directorului institutului, numitul Iiescu Horia, în care s-a solicitat să se ia măsuri de convocare a Consiliului de Administraţie "la care să analizaţi solicitarea ASR Prinţul Paul de România şi să invitaţi să participe reprezentantul legal al Excelenţei Sale ASR Prinţul Paul de România", conform art.25 alin.2 din Legea nr.10/2001.(fil.231, vol.10 dup).

Ca urmare a adresei nr.1420 din 29.07.2008, la data de 20.08.2008, directorul Iliescu Horia a convocat Consiliul de Administraţie al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor pentru ziua de 2.09.2008 şi a transmis convocatorul şedinţei membrilor consiliului, respectiv Leaotă Elena (reprezentant al Ministerului Agriculturii), Pascu Alexandru (reprezentant al A.S.A.S), Andrei Ana-Maria (secretar ştiinţific al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), Oancea Florin (director ştiinţific al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor), în care era specificat că la pct.1 se va dezbate poziţia institutului faţă de notificarea nr.554/2002 formulată de inculpatul Al României Paul (fil.237-240, vol.10 dup).

Invitații similare au fost transmise inculpatului Sin Gheorghe, în calitate de secretar general al A.S.A.S., precum şi inculpatului Al României Paul, "prin reprezentanții legali" S.C.A TZA, fiind încunoştințat totodată şi preşedintele A.S.A.S., Hera Cristian (fil.236, 241 şi 243, vol.10 dup).

În ce priveşte componența Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, aceasta a fost stabilită prin Decizia nr.165 din 20.08.2008 a Preşedintelui A.S.A.S, Hera Cristian şi îi includea, pe lângă cele patru persoane nominalizate anterior, şi pe directorul Iliescu Horia, în calitate de preşedinte, precum şi pe inculpata Gheorghiță Dragomira, contabil şef, în calitate de membru. (fil.324 şi urm., vol.10 dup)

Este de observat că, deşi potrivit Anexei la H.G. nr.1881/2005, din Consiliul de Administrație trebuia să facă parte şi un reprezentant al Ministerului Finanțelor, acesta nu a fost nominalizat decât la data de 26.09.2008, în persoana lui Tudor Daniel Mihail, iar prin Decizia nr.175 emisă la aceeaşi dată de Preşedintele A.S.A.S, acesta a fost numit membru al Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Prin urmare, atât la şedința din 2.09.2008, cât şi la cea din 26.09.2008, când s-a luat în discuție notificarea inculpatului Al României Paul şi s-a decis restituirea în natură a unei suprafețe de 170.924,975 mp. teren aflat în domeniul public al statului şi în administrarea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, Consiliul de Administrație al acestei instituții nu a fost legal constituit, în condițiile în care reprezentantul Ministerului Finanțelor, adică al Statului Român, nu fusese nominalizat pâna la acea dată, nefiind vorba aşadar despre o simplă neparticipare a acestuia, care ar putea fi compensată, din perspectiva cvorumului, de prezența celorlalți membri ai Consiliului de Administrație.

La şedința Consiliului de Administrație din 2.09.2008 au participat numitul Horia Iliescu, precum şi cei cinci membri numiți prin Decizia nr.165/2008.

Totodată, deşi nu făceau parte din Consiliul de Administrație, la şedință au participat în calitate de invitați inculpata Dicu Corina, juristul institutului, inculpatul Sin Gheorghe, secretar general al A.S.A.S şi martora Popescu Ileana, juristul A.S.A.S.

De asemenea, au participat inculpatul Al României Paul şi inculpatul Roşu Robert, în calitate de avocat al celui dintâi, în condițiile în care, potrivit celor expuse anterior, clientul S.C.A.TZA, în numele căruia acționa inculpatul Roşu, nu era în realitate inculpatul Al României Paul, ci S.C.Reciplia S.R.L., de la care urma să încaseze onorariul de succes de 2% din valoarea de piață a terenului restituit în condiții nelegale.

Cu această ocazie, inculpatul Roşu a înmânat fiecărui membru al consiliului câte un dosar cu documente în care se prezenta că inculpatul AL României Paul este recunoscut ca membru al Casei Regale a României şi că acesta are dreptul la retrocedarea imobilului solicitat, în acelaşi sens fiind şi demersul inculpatului Al României Paul, care a înmânat aceloraşi persoane câte o broşură din care rezulta apartenența sa la familia regală, ca nepot al fostului rege Carol al-II-lea.

Din conținutul procesului-verbal rezultă că problemele puse în discuție au vizat identificarea cu exactitate a terenului revendicat, în condițiile în care

A.S.A.S. formulase o notificare în baza legilor fondului funciar pentru o suprafață de teren care îi aparținuse în baza unei legi din 1932 şi care nu fusese soluționată încă.

De asemenea, potrivit procesului-verbal, **martorul Oancea Florin a ridicat problema stabilirii statutului de extravilan sau intravilan pentru terenul în discuție**, atrăgând atenția "asupra necesității de a se reconsidera istoricul terenului şi a verifica dacă terenul corespunde Legii 10."

În privința inculpatului Roşu Robert, acesta s-a implicat activ în discuții, contestând identificarea prin coordonate GPS a terenului, iar în ce priveşte aspectul esențial pus în discuție de martorul Oancea, de care depindea incidența Legii nr.10/2001 şi, implicit, competența Consiliului de Administrație de a soluționa notificarea cu care fusese învestit, din procesul-verbal de şedință rezultă că **singura persoană care a intervenit a fost inculpatul Roşu, care nu a exprimat vreo opinie juridică, ci "a adus la cunoştință faptul că la momentul preluării terenului, acesta nu a fost extravilan. Terenul era situat în comuna Băneasa la acel moment, deci extravilan", deşi cunoştea că acest lucru nu este real şi că nu există niciun document care să-i susțină afirmația.**

Deşi în cuprinsul procesului-verbal sunt doar câteva mențiuni neconcludente în legătură cu poziția exprimată de directorul Iliescu Horia şi inculpata Dicu Corina, din probatoriul administrat în cauză a rezultat că **aceştia au susținut admiterea cererii inculpatului Al României Paul, în condițiile în care ştiau că această soluție contravine legii, iar poziția exprimată de ei a fost avută în vedere de ceilalți membri ai Consiliului de Administrație.**

Cu toate că din dezbaterile consemnate în partea introductivă a procesului-verbal nu rezultă că s-ar fi luat o decizie pe fond, ci doar în sensul de a se efectua o expertiză, în dispozitivul actului întocmit s-a menționat că, în unanimitate, membrii Consiliului de Administrație au decis că:

- Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin organele sale de conducere, are competența legală de a soluționa notificarea şi de a emite o decizie motivată în acest sens, în calitate de unitate deținătoare conform Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr.10/2001, deşi institutul nu exercita în numele statului dreptul de proprietate publică asupra terenului revendicat, ci era doar titularul unui drept de administrare;

- Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin organele sale de conducere, recunoaşte calitatea inculpatului Al României Paul, de persoană îndreptățită la restituire, fiind nepot de fiu al fostului rege Carol al-II-lea şi dobânditorul drepturilor succesorale de la Monique Urdărianu;

- Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin organele sale de conducere, recunoaşte dobândirea dreptului de proprietate asupra imobilului de către fostul rege Carol al-II-lea, în suprafață totală de 26,87 ha. şi compus din trei loturi alăturate;

- Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin organele sale de conducere, recunoaşte faptul preluării abuzive a terenului de către statul român;

Abia la punctul 5 din dispozitiv s-a menționat efectuarea unei expertize, cu luarea în considerare a planurilor avute în vedere la expertiza deja existentă (care fusese efectuată chiar la cererea inculpatului Al României Paul de către numitul Hogea Constantin) şi a prevederilor legii din 1932, prin care Institutul de Cercetări Agronomice fusese înzestrat cu 40 ha. "din terenul de la Băneasa".

Este de reținut că ultimul obiectiv al expertizei avea în vedere "determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa deținute de Regele Carol al-II-lea, în sensul stabilirii dacă acesta se află în limitele hotarelor comunei Băneasa sau în exteriorul lor (în intravilanul sau extravilanul comunei), aşa cum este definită această noțiune în prezent".

Or, față de acest obiectiv al expertizei, este evident că toate celelalte dispoziții ale procesului-verbal, menționate anterior, nu aveau nicio relevanță căci, în ipoteza în care expertiza ar fi stabilit că terenul fusese extravilan la data preluării abuzive, Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu ar mai fi fost competent să soluționeze notificarea.

Deşi în cuprinsul procesului-verbal s-a reținut că membrii Consiliului de Administrație ar fi luat deciziile în unanimitate, în finalul acestuia s-a menționat că au fost 5 voturi pentru şi o abținere (martora Leaotă Elena), care nici nu l-a semnat.

Procesul-verbal a fost semnat pe prima pagină de directorul Iliescu Horia, de 4 din cei 5 membri, precum şi de inculpata Dicu Corina, deşi aceasta nu făcea parte din Consiliul de Administrație.

În privința procesului-verbal, este de observat că, din comparația acestuia cu consemnările din Registrul de procese-verbale ale Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, rezultă că **membrii acestuia nu au deliberat şi nu au decis în sensul că "Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin organele sale de conducere, are competența legală de a soluționa notificarea şi de a emite o decizie motivată în acest sens, în calitate de unitate deținătoare conform Normelor metodologice de aplicare unitară a Legii nr.10/2000",** aspect esențial, fără de care toate celelate dispoziții ar fi devenit lipsite de relevanță. (fil.472 şi urm., vol.10 dup)

Tot astfel, în privința susținerilor martorului Oancea Florin referitoare la necesitatea de a stabili statutul de extravilan sau intravilan pentru terenul în discuție, în procesul-verbal nu a fost menționată susținerea exactă a martorului, astfel cum apare consemnată în Registrul de procese-verbale: "terenul era extravilan la momentul respectiv (preluarea de către stat).**L.10 devine inaplicabilă** (n.n). În 48-49 nu exista acest termen (noțiune)". Or, această mențiune punea în discuție însăşi competența institutului de soluționare a cererii, în directă legătură cu cele expuse anterior.

Aşa cum a rezultat din probatoriul administrat în cauză, procesul-verbal a fost tehnoredactat într-o primă formă de martora Avramovici Iolanda, care asigura secretariatul şedințelor Consiliului de Administrație şi a fost transmis în format electronic inculpatei Dicu pentru verificare. Forma finală a fost listată de martora Avramovici după ce a primit-o, tot în format electronic, de la inculpata Dicu, iar ulterior a pus documentul la mapa de la secretariat spre a fi semnat.

În realitate, **după ce a primit forma inițială a procesului-verbal, inculpata Dicu a transmis-o inculpatului Roşu Robert. Astfel, cu ocazia percheziției efectuate în faza de urmărire penală la sediul S.C.A TZA, a fost descoperită o variantă a procesului-verbal a şedinței Consiliului de Administrație din data de 2.09.2008, purtând mențiunea olografă "proiect" şi având mențiuni diferite de forma finală a procesului-verbal semnată de membrii Consiliului de Administrație şi predată de Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor la cererea organelor de urmărire penală.**

Astfel, din forma inițială a procesului-verbal lipsea mențiunea esențială potrivit căreia "Sub rezerva stabilirii exacte ale amplasamentului şi vecinătăților imobilului-teren ce face obiectul notificării, având în vedere actele anexate notificării nr.554/2002 formulate de ASR Prințul Paul de România, **se propune emiterea unei decizii motivate de către ICDPP, prin organele sale de conducere, de restituire în natură a imobilului solicitat.** (n.n.- scrierea bolduită, ca şi sublinierea nu ne aparține) Astfel, se va da curs principiului restituirii în natură care guvernează dispozițiile Legii nr.10/2001 şi statuat de art.1 alin.1, art.7 şi art.9 alin.1 din acest act normativ."

De asemenea, au fost adăugate mențiuni care reglementau ipoteza în care pe terenul revendicat se aflau construcții "noi şi autorizate" necesare desfăşurării activității de cercetare, servituți legale şi amenajari de utilitate publică, situație în care s-a prevăzut posibilitatea compensării cu alte bunuri deținute de institut şi aflate în proprietatea publică, după trecerea acestora în propietatea privată a statului .

Rezultă aşadar că **forma finală a procesului-verbal al şedinței Consiliului de Administrație din data de 2.09.2008 a fost stabilită de comun acord între inculpații Roşu şi Dicu, deşi teoretic cei doi aveau interese contrare, fapt care probează conivența infracțională dintre cei doi inculpați.**

Astfel, dincolo de împrejurarea că nu era în realitate avocatul inculpatului Al României Paul, **inculpatul Roşu a intervenit în activitatea unei instituții publice, implicându-se în definitivarea procesului-verbal al şedinței Consiliului de Administrație din 2.09.2008, în baza înțelegerii avute cu inculpata Dicu.**

La rândul ei, inculpata Dicu, deşi era angajată a Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, ale cărei interese trebuia să le apere, **a pus la dispoziția inculpatului Roşu un act intern al instituției, la care acesta nu trebuia să aibă acces şi a stabilit împreună cu el forma finală a procesului-verbal, în care au fost adăugate dispoziții în favoarea inculpatului Al României Paul.**

În vederea efectuării expertizei tehnice aprobate în şedința din 2.09.2008, directorul Iliescu Horia l-a contactat pe inculpatul Stoian Ioan prin intermediul unui angajat al A.S.A.S.

Întrucât nu putea efectua expertiza în nume propriu, fiind consilier cadastru la Centrul Național de Cartografie, **inculpatul Stoian a utilizat ştampila de expert a unui coleg, numitul Stîngu Ioan, pe care a aplicat-o pe lucrarea**

efectuată, atestând astfel în mod nereal că aceasta ar fi fost întocmită de susnumitul, iar nu de către inculpatul Stoian.

Deşi expertiza avea printre obiective identificarea terenului ce făcea obiectul notificării şi delimitarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa, în sensul de a se stabili dacă aceasta sa afla în limitele hotarelor comunei Băneasa sau în exteriorul lor, inculpatul nu a făcut o identificare a terenului pretins prin raportare la punctele din plan sau pe bază de coordonate, ci a delimitat terenul institutului, iar în cadrul acestuia a stabilit două variante de lotizare, după datele indicate de inculpata Dicu Corina, care i-a impus cum să facă loturile, ca suprafață şi orientare în teren, discuțiile fiind purtate şi în prezența directorului Iliescu Horia şi a contabilei institutului, Gheorghiță Dragomira, mama inculpatei Dicu.

Mai mult, inculpatul Stoian le-a adus la cunoştință acestora că nu poate răspunde la ultimul obiectiv (determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa) pentru că nu are date de la arhivă, planuri, schițe, însă directorul i-a spus să facă lucrarea şi fără acel obiectiv, întrucât "se grăbeşte foarte tare."

Deşi verificarea suprapunerii terenului revendicat peste terenul institutului presupunea o expertiză topo, din discuțiile purtate cu directorul Iliescu şi inculpata Gheorghiță Dragomira, inculpatul Stoian a înțeles că retrocedarea fusese făcută şi că el trebuia doar să delimiteze suprafața şi loturile.

Prin urmare, **inculpatul nu a răspuns obiectivelor stabilite în şedința Consiliului de Administrație din 2.09.2008**, ci a întocmit o lucrare, pe care a intitulat-o "expertiză tehnică imobiliară", în care a stabilit suprafața de teren neocupată de construcții şi servituți şi două variante de lotizare a acesteia "pentru negocieri". (fil.172, vol.14 dup)

Între timp, prin adresa nr.1772 din 12.09.2008, A.S.A.S. a informat Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor că prin cererea nr.43272 din 23.11.2005, înregistrată la Primăria Sectorului 1 şi întemeiată pe dispozițiile Legii nr.247/2005, a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor în suprafață totală de 66,74 ha. ce au aparținut Institutului de Cercetări Agronomice al României în baza unor legi şi dispoziții din 1932, respectiv 1940 şi care, potrivit expertizei topografice agreate de Primăria sectorului 1, s-ar fi suprapus cu amplasamentul mai multor instituții din subordine, inclusiv Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Întrucât până la acea dată cererea formulată nu fusese soluționată de Primăria Sectorului 1, în finalul adresei s-a solicitat *"să nu întreprindeți măsuri de înstrăinare a imobilului menționat identificat conform expertizei topografice"*. Adresa a fost însoțită de copia notificării şi de alte înscrisuri. (fil.268 şi urm., vol.10 dup)

În acest context, este de reținut că respectiva notificare nu a fost soluționată, cel puțin până în luna iulie 2013 (fil.269, vol.10 dup).

La data de 24.09.2008, directorul Iliescu Horia a convocat un nou Consiliu de Administrație pentru data de 26.09.2008, pentru a se emite o decizie motivată în ceea ce priveşte notificarea inculpatului Al României Paul, în raport de concluziile expertizei tehnice "întocmite de expertul tehnic cadastral dr.ing. Ioan Stângu" cu privire la suprafața de teren notificată. (fil.253,vol.10 dup)

Potrivit menţiunilor din procesul-verbal întocmit cu această ocazie, la şedinţa Consiliului de Administraţie din 26.09.2008 au participat numitul Horia Iliescu, precum şi cei cinci membri numiţi prin Decizia nr.165/2008. (fil.254, vol.10 dup)

Totodată, deşi nu făceau parte din Consiliul de Administraţie, din procesul-verbal de şedinţă rezultă că la aceasta au participat în calitate de invitaţi inculpata Dicu Corina, juristul institutului şi expertul tehnic cadastral, aspect negat de acesta din urmă.

De asemenea, a participat inculpatul Roşu Robert, în calitate de avocat al inculpatului Al României Paul, în condiţiile în care, potrivit celor expuse anterior, clientul S.C.A.TZA, în numele căruia acţiona inculpatul Roşu, nu era în realitate inculpatul Al României Paul, ci S.C.Reciplia S.R.L.

Discuţiile s-au purtat doar în legătură cu suprafeţele care pot fi restituite în natură, în condiţiile în care **expertiza efectuată, care de altfel nu a fost pusă la dispoziţia membrilor Consiliului de Administraţie, nu răspundea obiectivelor stabilite în şedinţa din 2.09.2008,** mai ales în legătură cu identificarea terenului revendicat şi stabilirea amplasamentului acestuia la data preluării sale de către stat, în funcţie de care depindea însăşi competenţa institutului de a soluţiona notificarea.

Inculpata Dicu a prezentat "implicaţiile concluziilor raportului de expertiză asupra notificării ASR Prinţul de România", iar inculpata Gheorghiţă Dragomira a arătat că a confruntat suprafeţele de teren din schiţele întocmite de expert cu cele din actele normative şi a constatat că diferenţele rezultate se încadrează în toleranţa admisă de 6%.

Este de reţinut că martorul Oancea a învederat că, în cadrul proiectelor în derulare, există experimente care necesită înfiinţarea unei culturi de grâu şi a cerut acordul ASR Prinţul Paul de România pentru un spaţiu de desfăşurare a experimentelor.

Inculpatul Roşu, în calitate de reprezentant al inculpatului Al României Paul, a arătat că este de acord cu acordarea unei suprafeţe de teren pentru experimentare, în proximitatea serei, pe o durată de 12 luni, urmând a se încheia un protocol între părţi în acest sens. Acest acord cu privire la o chestiune ulterioară restituirii terenului nu a fost exprimat de inculpatul Al României Paul, ci de inculpatul Roşu, deşi teoretic mandatul său de reprezentare ar fi trebuit să se rezume strict la procedura administrativă desfăşurată în baza Legii nr.10/2001, care se finaliza odată cu soluţionarea notificării.

În realitate, potrivit planurilor întocmite de inculpatul Stoian, **sera experimentală, bun din domeniul public al statului potrivit anexei 11.a.) la H.G. nr.1881/2005, era situată cel puţin în parte pe terenul ce urma a fi restituit, fiind în mod evident necesară desfăşurării activităţii institutului, astfel încât acest teren nu putea fi restituit în natură conform art.10 alin.1 şi 2 din Legea nr.10/2001.**

De asemenea, **pe acelaşi teren se aflau şi alte construcţii, bunuri din domeniul public al statului enumerate în aceeaşi anexă**, inclusiv o clădire pentru locuit, singura menţiune făcută cu ocazia dezbaterilor fiind aceea a

necesității notificării titularilor contractelor de închiriere cu privire la faptul că "terenul în speță este revendicat de ASR Prințul Paul de România."

În ce priveşte notificarea care fusese formulată de A.S.A.S., s-a menționat doar faptul că "până la soluționarea definitivă a acestei cereri, ICDPP nu poate lua nicio decizie cu privire la acest teren", omițându-se să se constate că pentru revendicarea unui teren situat în perimetrul institutului sau în vecinătatea acestuia **A.S.A.S formulase o notificare adresată Comisiei Locale de Fond Funciar de pe lângă Primăria Sectorului 1, întemeiată pe legile fondului funciar, iar nu pe Legea nr.10/2001**, fiind vorba tot despre un teren agricol.

În urma deliberărilor, cu 5 voturi pentru şi o abținere (martora Leaotă Elena), Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor şi-a însuşit concluziile "raportului de expertiză tehnică topografică întocmit de expert tehnic cadastral dr.ing. Ioan Stângu", întocmit în realitate de inculpatul Stoian Ioan, şi **a hotărât restituirea în natură inculpatului Al României Paul a imobilului compus din teren în suprafață de 170.924,975 mp. situat în bd.Ion Ionescu de la Brad nr.8, aflat în domeniul public al statului şi în administrarea institutului, în condițiile în care notificarea fusese întemeiată pe Legea nr.10/2001 şi avusese ca obiect un teren agricol extravilan la data preluării acestuia de către stat, având şi la momentul soluționării notificării aceeaşi destinație.**

Totodată, s-a hotărât respingerea cererii de restituire în natură pentru o suprafață de 25.642,96 mp., întrucât aceasta era "ocupată de construcții noi, durabile şi autorizate necesare desfăşurării activității de cercetare-dezvoltare a ICDPP, precum şi căi de acces", urmând a se analiza acordarea de măsuri reparatorii prin echivalent, "având în vedere şi cererea A.S.A.S.".

De asemenea, s-a hotărât declinarea competenței de soluționare a cererii cu privire la alte suprafețe de teren (1596,44 mp., 1296,18 mp. şi 4999,87 mp.) către alte instituții (Direcția Sanitară Veterinară Ilfov, Laboratorul Central pentru Controlul Reziduurilor de Pesticide din Plante şi Produse Vegetale şi Autoritatea Națională Veterinară şi Pentru Siguranța Alimentelor), întrucât Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu avea în administrare aceste suprafețe de teren.

În baza acestui proces-verbal, **în aceeaşi zi,** a fost întocmită Decizia nr.30, prin care s-a restituit în natură inculpatului Al României Paul imobilul compus din teren în suprafață de 170.924,975 mp., identificat în baza "expertizei întocmite de expert tehnic cadastral dr.ing.Ioan Stângu", cu mențiunea suplimentară, neregăsită în procesul-verbal al Consiliului de Administrație, că terenul face parte din suprafața de 204.460,379 mp. rezultată conform "expertizei agreate ca făcând obiectul dispoziției nr.9134/2007 emise de P.M.B. (n.n.- declinare a competenței de soluționare a notificării)", expertiză care fusese făcută de numitul Hogea Constantin la cererea inculpatului Al României Paul.

De asemenea, **tot în ziua de 26.09.2008**, a fost întocmit şi protocolul de predare-preluare a suprafeței restituite, care a fost semnat de inculpatul Roşu Robert, ca "împuternicit avocațial" al inculpatului Al României Paul (fil.304, vol.10 dup).

Este de reținut că în niciunul dintre documentele întocmite (procesul verbal al şedinței Consiliului de Administrație, Decizia nr.30 şi protocolul de predare-preluare) nu s-a făcut vreo mențiune în legătură cu construcțiile aflate pe terenul restituit, deşi, conform anexei nr.11.a) la H.G. nr.1881/2005, toate aparțineau domeniului public al statului, iar, potrivit art.10 alin.5 din Legea nr.10/2001, terenurile pe care se află construcții care nu mai sunt necesare unității deținătoare (aşa cum s-a apreciat de către Consiliul de Administrație în şedința din 26.09.2008) puteau fi restituite în natură numai dacă persoana îndreptățită achita o despăgubire reprezentând valoarea de piață a construcțiilor respective, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.

Prin Actul de dezmembrare nr.4 din 14.01.2009, terenul în suprafață totală de 170.924,975 mp., care în urma măsuratorilor cadastrale era de 150.972 mp., a fost dezmembrat în 3 loturi, de 5.583 mp., 18.200 mp. şi 127.138 mp..

Conform înțelegerii infracționale materializată în contractul de cesiune din 1.11.2006 redactat şi atestat de inculpatul Roşu Robert şi a antecontractului de vânzare-cumpărare nr.1122 din 17.04.2007, **prin contractul de vânzare-cumpărare nr.5 din 15.01.2009 inculpatul Al României Paul a vândut S.C.Reciplia S.R.L., reprezentată de Horemans Sandra, toate cele trei loturi rezultate din dezmembrarea terenului dobândit de la Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor** în baza Deciziei nr.30 din 26.09.2008.

Prețul vânzării a fost stabilit la 3.216.316 euro, din care 2.456.316 euro primiți ca avans în mai multe tranşe şi 760.000 euro rest de plată ce urma a fi achitat în două tranşe.

În aceeaşi zi, prin contractul de vânzare-cumpărare nr.6 din 15.01.2009, S.C.Reciplia S.R.L. a vandut două din cele trei loturi abia cumpărate (5.583 mp. şi 18.200 mp.) S.C.Hercules Properties S.R.L., controlată de martorul Bejenaru Andrei, în contul serviciilor prestate conform contractului de prestări servicii din 1.09.2008.

Este de reținut că, deşi terenul restituit era situat pe bd.Ion Ionescu de la Brad nr.8, **inculpatul Al României Paul a obținut atribuirea provizorie a unei alte adrese, pe sos.Gh.Ionescu Siseşti nr.8A**, pentru a se plăti taxe notariale şi impozite mai mici cu ocazia autentificării actului de vânzare-cumpărare, în condițiile în care, din datele pe care le aveau inculpații, dacă imobilul era situat pe strada Ion Ionescu de la Brad, acesta era evaluat la 1300 euro/mp (227.402.467,50 euro pentru suprafața restituită de 170.924,975 mp) şi ar fi atras plata unor taxe şi impozite în cuantum total de 6.836.694,99 euro - fil.228, vol.57 dup.

Astfel, la data de 14.12.2008 a fost înregistrată la P.M.B. o cerere în numele inculpatului Al României Paul, cu o semnătură indescifrabilă, prin care s-a solicitat atribuirea unei adrese pe str. Gheorghe Ionescu Siseşti, fără a indica şi motivele.

După numai două zile, cu o celeritate remarcabilă şi fără a fi indicate motivele, prin adresa nr.791314/19033 din 16.12.2008, P.M.B. - Direcția evidență imobiliară şi cadastrală a comunicat inculpatului Al României Paul că terenul va purta provizoriu numărul 8A, pe sos.Gh.Ionescu Siseşti, dar şi faptul că acesta se suprapune parțial cu un imobil ce facuse obiectul H.G. nr.857/2003, aflat la nr.8-10

şi care fusese trecut din domeniul public al statului în domeniul privat al Municipiului Bucureşti şi în administrarea Consiliului Local sector 1.

În ce priveşte temeiul de drept al admiterii cererii, s-a făcut referire la art.12 din Regulamentul privind atribuirea sau schimbarea de denumiri şi atribuirea numerelor poştale de imobile în Municipiul Bucureşti, care însă se referă doar la stabilirea numărului poştal sau renumerotarea imobilelor, în situații deosebite, iar nu şi la schimbarea adresei poştale (fil.6,40, vol.11 dup).

Ulterior, la 8.07.2009, deşi vânduse întreaga suprafață de teren obținută în baza deciziei nr.30 din 26.09.2008, inculpatul Al României Paul s-a adresat Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor cu o "cerere de lămurire" a deciziei sus-menționate, în sensul de a se preciza dacă prin aceasta s-a dispus restituirea în natură a suprafeței de 170.924,975 mp. sau a suprafeței rezultate din măsurătorile cadastrale, de 150.972 mp.(fil.430, vol.10 dup).

Valoarea de piață a terenului restituit în mod nelegal, **aflat în domeniul public al statului,** estimată la data de 26.09.2008 (data la care acesta a fost predat inculpatului Al României Paul), era de **153.832.478 euro** (900 euro/mp., 170.924,95 mp. suprafață din acte), respectiv de **135.874.800 euro** (900 euro/mp., 150.972 mp. suprafața din măsurători). - fil.11, vol.14 dup.

2. Procedând la **analiza probatoriului** administrat în cauză, Înalta Curte reține următoarele:

Potrivit rechizitoriului, în legătură cu soluționarea notificării având ca obiect fosta Fermă Regală Băneasa, au fost comise două infracțiuni:

- abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, constând, în esență, în aceea că restituirea în natură a suprafeței de 170.924,97 mp., teren aflat în domeniul public al statului şi în administrarea Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art.8, art.10 şi art.21 din Legea nr.10/2001 şi ale H.G. nr.1881/2005, cu consecința prejudicierii Statului Român cu suma de 135.874.800 euro (valoarea terenului care a ieşit în mod nelegal din domeniul public al statului), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus şi ceilalți membri grupului infracțional organizat.

Această infracțiune a fost reținută în sarcina inculpaților Gheorghiță Dragomira (în calitate de autor), Roşu Robert, Truică Remus, Al României Paul, Dicu Corina, Stoian Ioan şi Sin Gheorghe (fiecare în calitate de complice).

- dare de mită, constând în aceea că, pentru a-l determina pe directorul institutului, Iliescu Horia (în prezent, decedat), să sprijine în Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor cererea de retrocedare şi să aprobe în final retrocedarea, deşi nu erau întrunite condițiile prevăzute de lege, inculpatul Truică i-a oferit acestuia foloase necuvenite constând în plata unei excursii în străinătate în toamna anului 2008.

Această infracțiune a fost reținută exclusiv în sarcina inculpatului Truică.

Prima instanță a dispus în baza art.16 alin.1 lit.b teza I C.pr.pen. achitarea tuturor inculpaților pentru infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, întrucât, a

apreciat că, deşi inculpaţii au săvârşit nişte fapte, acestea nu sunt prevăzute de legea penală, fiind fapte legale.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut în esență că emiterea deciziei în baza căreia s-a dispus restituirea în natură către inculpatul Al României Paul a suprafeței de 170.924,97 mp. din fosta Fermă Regală Băneasa nu a fost dată cu încălcarea vreunei dispoziții legale, situație în care nu se poate reține nici complicitatea la infracțiunea analizată în sarcina celor care au ajutat sau înlesnit adoptarea acestei decizii

În ce priveşte infracțiunea de dare de mită reținută în sarcina inculpatului Truică Remus, prima instanță a dispus în baza art.16 alin.1 lit.f C.pr.pen. încetarea procesului penal pentru ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Instanța de fond a reținut că din probele administate în cauză rezultă săvârşirea de către inculpatul Truică a infracțiunii de dare de mită, însă în legătură cu îndeplinirea unui act legal de către fostul director al institutului, Iliescu Horia, în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu.

Soluția de achitare dispusă de instanța de fond cu privire la infracțiunea de abuz în serviciu a fost criticată de Parchet, care a arătat, în esență, că aprecierile primei instanțe sunt contrazise de probele administrate în cauză şi care au fost ignorate, raționamentul judecătorului de la instanța de fond nefăcând trimitere în vreun fel la probele analizate în cuprinsul rechizitoriului şi care au fundamentat soluția de trimitere în judecată, în condițiile în care, pe de o parte, niciuna dintre probele din faza de urmărire penală nu a fost înlăturată de judecător, iar, pe de altă parte, în faza de judecată nu au fost administrate probe contrare, persoanele audiate menținându-şi declarațiile date anterior.

Judecătorul fondului s-a limitat să prezinte doar o parte din înscrisurile de la dosar, respectiv acte de stare civilă şi hotărâri ulterioare deciziei de retrocedare, cu referire la decizia civilă nr.2146/2013 a Tribunalului Bucureşti, deşi aceasta din urmă nu a analizat întrunirea condițiilor legale pentru retrocedarea imobilului, ci a fost tocmai în baza deciziei nr.30/2008 emisă de Institutul de de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

În acelaşi sens, apelanta parte civilă Ministerul Finanțelor Publice, A.N.A.F., D.G.F.P.Braşov a susținut prin motivele de apel că, în mod greşit, instanța de fond a reținut că reconstituirea dreptului de proprietate cu privire la Ferma Regală Băneasa s-ar fi făcut în mod legal.

Contrar celor reținute de instanța de fond, Înalta Curte constată că probatoriul administrat atât în faza de urmărire penală, cât şi în cursul judecății în primă instanță şi în apel, confirmă săvârşirea infracțiunii de abuz în serviciu în forma autoratului, respectiv a complicității în legătură cu retrocedarea fostei Ferme Regale Băneasa, pentru motivele care se vor arăta în continuare.

Ca şi în cazul celorlalte infracțiuni care fac obiectul judecății în prezenta cauză, şi în privința infracțiunilor imputate inculpaților în legătură cu restituirea fostei Ferme Regale Băneasa instanța de fond a avut în vedere doar o parte din mijloacele de probă aflate la dosar (unele înscrisuri şi declarațiile martorilor Fătu Viorel şi Dragomir Liliana, ale căror depoziții nici nu sunt esențiale pentru a statua asupra acuzațiilor), stabilind astfel în mod greşit situația de fapt şi ajungând în mod

eronat la concluzia că faptele imputate inculpaților nu sunt prevăzute de legea penală.

Mai înainte de a proceda la analiza faptelor şi vinovăției inculpaților prin prisma probatoriului administrat în cauză, Înalta Curte va face câteva observații, cu titlu preliminar.

Astfel, instanța de apel reține mai întâi că, potrivit art.371 C.pr.pen., judecata se mărgineşte la faptele şi persoanele arătate în actul de sesizare.

În aceste condiții, instanța este ținută să analizeze şi să se pronunțe exclusiv cu privire la faptele imputate persoanelor trimise în judecată, fără a face referiri şi analize paralele cu privire la situația altor persoane.Soluția de netrimitere în judecată adoptată față de acestea din urmă nu se răsfrânge automat şi asupra inculpaților din prezenta cauză şi nu poate duce, prin ea însăşi, la concluzia nevinovăției acestora, cu atât mai mult cu cât, aşa cum se va vedea, există anumite particularități care deosebesc persoane care doar aparent s-au aflat în aceeaşi situație.

În al doilea rând, infracțiunile imputate inculpaților prin actul de sesizare urmează a fi analizate prin prisma cadrului legal existent la data comiterii faptelor, dar şi a actelor doveditoare in ființă la acel moment, căci doar acestea trebuiau să fie avute în vedere de inculpați, indiferent de calitatea lor (funcționari publici sau persoane particulare) şi de forma de participație care li se impută (autor sau complici).

Din această perspectivă, modificările legislative sau obținerea de acte suplimentare, ulterior datei săvârşirii faptelor, sunt aspecte lipsite de relevanță, căci infracțiunea de abuz în serviciu prev.de art.13/2 din Legea nr.78/2000 s-a consumat la data la care terenul a fost restituit de Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor şi a intrat în proprietatea inculpatului Al României Paul.

În acest context, împrejurarea că în anul 2012, odată cu rămânerea irevocabilă a hotărârii de exequatur, s-a stabilit filiația lui Carol Mircea, tatăl inculpatului Al României Paul, față de fostul rege Carol al-II-lea, nu înlătură retroactiv eventualele elemente de nelegalitate sub acest aspect cuprinse în hotărârile Consiliului de Administrație al Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, căci acest înscris nu a existat din punct de vedere probator la dosarul administrativ care trebuia analizat de organul colectiv de conducere al institutului.

Astfel, potrivit art.23 din Legea nr.10/2001, act normativ în baza căruia s-a formulat şi analizat notificarea în legătură cu fosta Fermă Regală Băneasa, actele doveditoare ale dreptului de proprietate, precum şi, în cazul moştenitorilor, cele care atestă această calitate, puteau fi depuse până la data soluționării notificării, astfel încât obținerea ulterioară a altor înscrisuri doveditoare, cum este şi hotărârea de exequatur, pronunțată în primă instanță în decembrie 2008 şi rămasă irevocabilă abia în anul 2012, după 4 ani de la soluționarea notificării de către Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, este lipsită de relevanță şi nu conferă soluției pronunțate în acea procedură de către instanța civilă valoarea unei chestiuni prealabile în prezenta cauză penală, în sensul prev.de art.52 alin.3 C.pr.pen.

Tot astfel, în al treilea rând, cu referire la sentința civilă nr.2146 din 6.12.2013 a Tribunalului Bucureşti, Secția a-III-a civilă, Înalta Curte constată că aspectele soluționate de instanța civilă nu reprezintă o chestiune prealabilă şi, de aceea, acestă hotărâre nu are autoritate de lucru judecat în instanței penale în prezenta cauză, cu referire la legalitatea restituirii terenului în suprafață de 170.924,975 mp. de către Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Astfel, prin această sentință, institutul a fost obligat "să emită dispoziție de acordare de măsuri reparatorii pentru suprafața de 25642,96 mp. din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa în condițiile Legii nr.165/2013", tribunalul "constatând îndeplinită situația premisă prevăzută de Legea nr.10/2001 atât referitor la preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât şi referitor la calitatea acestuia de persoană îndreptățită la despăgubire, aspecte recunoscute în mod definitiv şi de către pârâtă pentru întreaga suprafață a fostei Ferme Regale Băneasa, inclusiv pentru suprafața ce face obiectul prezentului litigiu" şi reținând, în consecință, "obligația pârâtei de a soluționa notificarea şi pentru diferența rămasă nerestituită a suprafeței de teren de 25642,96 mp. din imobilul cunoscut ca Ferma Regală Băneasa…".

Este de observat, pe de o parte, că această hotărâre civilă a fost pronunțată în anul 2013, în legătură cu alte aspecte decât cele care fac obiectul judecății în prezenta cauză, respectiv acordarea de măsuri reparatorii pentru suprafața de teren nerestituită în natură, iar pe de altă parte, a avut la bază "aspectele recunoscute în mod definitiv şi de către pârâtă (n.n- Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor)" cu privire la "preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât şi referitor la calitatea acestuia de persoană îndreptățită la despăgubiri".

Prin urmare, instanța civilă nu a fost învestită cu cenzurarea, sub aspectul legalității, a deciziei nr.30 din 26.09.2008 şi nici nu o putea face, ținând seama de obiectul cauzei pe care a avut-o spre soluționare, ci s-a bazat pe această decizie, valorificând-o ca atare, ca pe un dat, în cauza dedusă judecății. Practic, instanța civilă a reținut că, de vreme ce Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a soluționat notificarea în baza Legii nr.10/2001, recunoscând anterior "preluarea abuzivă a imobilului din patrimoniul autorului reclamantului, cât şi calitatea acestuia de persoană îndreptățită la despăgubiri", avea obligația de a soluționa notificarea şi pentru diferența rămasă nerestituită, prin acordarea de măsuri reparatorii.

Or, ceea ce se impută inculpaților în prezenta cauză sunt împrejurările de fapt în care s-a ajuns la emiterea deciziei nr.30/2008, inclusiv competența Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor de a dispune restituirea terenului prin raportare la legislația în vigoare la data săvârşirii faptelor (inaplicabilitatea Legii nr.10/2001, datorită incidenței art.8 alin.1 din această lege), aspecte pe care instanța civilă nici nu le-a analizat (constatarea acesteia vizând în mod explicit şi exclusiv doar preluarea abuzivă a imobilului şi calitatea inculpatului Al României Paul de persoană îndreptățită la despăgubire), astfel încât

hotărârea pronunțată de aceasta în anul 2013 nu are autoritate de lucru judecat în fața instanței penale învestite cu soluționarea cauzei deduse judecății.

În fine, în al patrulea rând, soluțiile pronunțate pe parcursul cercetărilor în privința măsurilor preventive sub imperiul cărora s-au aflat temporar unii dintre inculpați nu au autoritate de lucru judecat cu privire la faptele imputate acestora prin actul de sesizare, în condițiile în care judecătorul de drepturi şi libertăți învestit cu verificarea legalității şi temeiniciei unei măsuri preventive nu se pronunță asupra vinovăției sau nevinovăției persoanei cercetate, acesta fiind atributul suveran al instanței de judecată învestite cu soluționarea cauzei pe fond, prin rechizitoriul întocmit de procuror.

Trecând la analiza faptelor cu care a fost învestită, Înalta Curte reține mai întâi dispozițiile din legislația primară şi secundară, relevante în ce priveşte soluționarea notificării referitoare la terenul fostei Ferme Regale Băneasa, în forma în vigoare la data săvârşirii faptelor:

- art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989: "Nu intră sub incidența prezentei legi terenurile situate în extravilanul localităților la data preluării abuzive sau la data notificării, precum şi cele al căror regim juridic este reglementat prin Legea fondului funciar nr.18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi prin Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi a celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 şi ale Legii nr.169/1997, cu modificările şi completările ulterioare."

- art.V Titlul I din Legea nr.247/2005 privind reforma în domeniile proprietății şi justiției, precum şi unele măsuri adiacente:

"(1) Notificările nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentului titlu (…) se vor înainta în vederea soluționării, în termen de 60 de zile, comisiilor comunale, orăşeneşti şi municipale constituite potrivit Legii fondului funciar nr.18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi Legii nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 şi ale Legii nr.169/1997, cu modificările şi completările ulterioare.

(2) Dispozițiile alin.1 se aplică în mod corespunzător şi pentru terenurile prevăzute la art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001, republicată."

- art.8.2 din Norma metodologică din 7.03.2007 de aplicare unitară a Legii nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989: "În cazul în care s-au depus notificări cu privire la imobilele prevăzute la alin.1 al art.8 din lege, acestea, în temeiul art.V alin.2 din titlul I din Legea nr.247/2005, cu modificările şi completările ulterioare, urmează a fi înaintate, în vederea soluționării, comisiilor comunale, orăşeneşti şi municipale constituite potrivit Legii fondului funciar nr.18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi Legii nr.1/2000 cu modificările şi completările ulterioare."

- art.2 alin.4 din H.G. nr.1881/2005 privind înființarea unor institute şi centre de cercetare-dezvoltare agricolă prin reorganizarea unor institute, centre,

staţiuni şi societăţi comerciale de cercetare şi producţie agricolă: “suprafeţele de teren ale institutelor, centrelor, staţiunilor şi societăţilor comerciale de cercetare şi producţie agricolă, aflate în domeniul public al statului şi în administrarea Agenţiei Domeniilor Statului şi concesionate institutelor, centrelor, staţiunilor şi societăţilor comerciale de cercetare şi producţie agricolă, trec în administrarea institutelor şi centrelor de cercetare-dezvoltare agricolă nou înfiinţate şi au datele de identificare prevăzute în anexele 1.c)-6.c), 8.c)-11.c).”

- art.3 din H.G. nr.1881/2005 privind înfiinţarea unor institute şi centre de cercetare-dezvoltare agricolă prin reorganizarea unor institute, centre, staţiuni şi societăţi comerciale de cercetare şi producţie agricolă: “Pentru suprafeţele de teren din domeniul public al statului, prevăzute la art.2 alin.4 şi 6, pentru care se vor valida cereri de reconstituire a dreptului de proprietate, în temeiul legilor fondului funciar, se aplică prevederile art.III alin.1/1 din Legea nr.169/1997 pentru modificarea şi completarea Legii fondului funciar nr.18/1991, astfel cum a fost modificată şi completată prin Legea nr.247/2005 privind reforma în domeniile proprietăţii şi justiţiei, precum şi unele măsuri adiacente, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale art.10 din Legea nr.213/1998 privind proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia, cu modificările şi completările ulterioare.”

- art.10 din Legea nr.213/1998 privind proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia:

“(1) Dreptul de proprietate publică încetează, dacă bunul a pierit ori a fost trecut în domeniul privat.

(2) Trecerea din domeniul public în domeniul privat se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului judeţean, respectiv a Consiliului General al Municipiului Bucureşti sau a consiliului local, dacă prin Constituţie sau prin lege nu se dispune altfel.”

- pct.5 din Anexa la Legea nr.213/1998 cuprinzând Lista bunurilor care alcătuiesc domeniul public al statului şi al unităţilor administrativ-teritoriale: “terenurile institutelor şi staţiunilor de cercetări ştiinţifice şi ale unităţilor de învăţământ agricol şi silvic, destinate cercetării şi producerii de seminţe şi de material săditor din categoriile biologice şi de animale de rasă”

- art.35 alin.2 din Legea nr.18/1991: “Terenurile proprietate de stat, administrate de institutele şi staţiunile de cercetări ştiinţifice, agricole şi silvice, destinate cercetării şi producerii de seminţe şi material săditor din categorii biologice superioare şi a animalelor de rasă, precum şi din administrarea Institutului pentru Testarea şi Înregistrarea Soiurilor de Plante de Cultură şi a centrelor sale teritoriale aparţin domeniului public şi rămân în administrarea acestora.(…)”

- art.10 din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 şi ale Legii nr.169/1997:

“(1) Persoanelor fizice cărora li s-a reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor deţinute de institutele şi staţiunile de cercetare şi producţie agricolă, precum şi de regiile autonome cu profil agricol sau de societăţile naţionale cu profil agricol li se vor atribui terenuri în natură din proprietatea privată a statului.

(2) În situația în care suprafețele proprietate privată a statului sunt insuficiente acestea pot fi suplimentate cu suprafețe ce se vor scoate din domeniul public al statului, în condițiile legii, la propunerea prefectului, sau se vor acorda despăgubiri."

- art.10 alin.8 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile şi funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului şi modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum şi punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin H.G.nr.890/2005: " În aplicarea art.9 alin.1 şi a art.24 alin.6 din Legea nr.1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr.18/1991 şi ale Legii nr.169/1997, cu modificările şi completările ulterioare, reconstituirea dreptului de proprietate pentru vechile amplasamente se face în perimetrul unităților de cercetare-dezvoltare pe terenuri agricole care nu sunt indispensabile cercetării."

- art.4 din Legea nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989:

"(1) De prevederile prezentei legi beneficiază şi moştenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite.

(2) Succesibilii care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moştenirea sunt repuşi de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi. Cererea de restituire are valoare de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul prezentei legi."

- art.10 din Legea nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989:

"(1) În situația imobilelor preluate în mod abuziv şi ale căror construcții edificate pe acestea au fost demolate total sau parțial, restituirea în natură se dispune pentru terenul liber şi pentru construcțiile rămase nedemolate, iar pentru construcțiile demolate şi terenurile ocupate măsurile reparatorii se stabilesc prin echivalent.

……

(5) Se restituie în natură şi terenurile pe care, ulterior preluării abuzive, s-au edificat construcții autorizate care nu mai sunt necesare unității deținătoare, dacă persoana îndreptățită achită acesteia o despăgubire reprezentând valoarea de piață a construcției respective, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare.

- art.21 alin.1 din din Legea nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989: "Imobilele - terenuri şi construcții - preluate în mod abuziv, indiferent de destinație, care sunt deținute la data intrării în vigoare a prezentei legi de o regie autonomă, o societate sau o companie națională, o societate comercială la care statul sau o autoritate a administrației publice centrale sau locale este acționar ori asociat majoritar, de o organizație cooperatistă sau de orice altă persoană juridică de drept public, vor fi restituite persoanei îndreptățite, în natură, prin decizie sau, după caz, prin dispoziție motivată a organelor de conducere ale unității deținătoare."

În ce priveşte infracţiunea de abuz în serviciu, analiza acuzaţiilor aduse inculpaţilor are ca punct de plecare cadrul legal existent la data comiterii faptelor.

Aşa cum a rezultat din probatoriul administrat în cauză, notificarea depusă de inculpatul Al României Paul a vizat restituirea fostei Ferme Regale Băneasa, în suprafaţă de 26,8764 ha. şi a fost întemeiată pe dispoziţiile Legii nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989.

În esenţă, în privinţa terenurilor, procedura de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi forestiere era reglementată de Legea nr.18/1991 şi Legea nr.1/2000, în timp ce regimul juridic al terenurilor situate în intravilanul localităţilor era reglementat de dispoziţiile Legii nr.10/2001.

Inaplicabilitatea dispoziţiilor Legii nr.10/2001 în privinţa terenurilor al căror regim juridic era reglementat prin Legea nr.18/1991 şi Legea nr.1/2000, a fost consacrată de la bun început în dispoziţiile art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001.

Ulterior, prin Legea nr.247/2005, art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001 a fost completat cu încă o situaţie de excepţie, respectiv terenurile care la data preluării abuzive sau la data notificării erau situate în extravilanul localităţilor.

Prin urmare, în temeiul noii reglementări, dacă la data preluării abuzive terenul fusese situat în extravilan, restituirea acestuia nu era posibilă în temeiul Legii nr.10/2001, chiar dacă la data formulării notificării sau a analizării ei acesta se afla în intravilan.

Având în vedere că data limită de depunere a notificărilor întemeiate pe Legea nr.10/2001 a fost 14.02.2002, este evident că noile dispoziţii ale art.8 erau incidente în privinţa notificărilor depuse în termenul legal, dar care nu fuseseră soluţionate până la intrarea în vigoare a Legii nr.247/2005, aspect menţionat de altfel în mod explicit în art.V alin.1 şi 2 Titlul I din această lege. O altă interpretare ar fi nu doar contrară legii, ci şi logicii elementare, căci, potrivit celor expuse anterior, la data intrării în vigoare a noilor dispoziţii nu se mai puteau depune notificări în baza Legii nr.10/2001, aşa încât nu se poate susţine că aceste dispoziţii s-ar aplica numai unor eventuale notificări noi.

Prin urmare, instituţiile învestite cu soluţionarea unor notificări întemeiate pe Legea nr.10/2001 şi care nu le soluţionaseră până la data intrării în vigoare a Legii nr.247/2005, aveau în primul rând obligaţia să verifice dacă sunt sau nu incidente disp.art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001, cu consecinţa păstrării şi soluţionării notificării conform procedurii reglementate de această lege sau, după caz, a trimiterii acesteia spre competentă soluţionare comisiilor comunale, orăşeneşti şi municipale constituite potrivit Legii fondului funciar nr.18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi Legii nr.1/2000 cu modificările şi completările ulterioare.

Acest mod de a proceda a fost consacrat explicit în disp.art.8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr.10/2001, anterior citate, care reprezintă o normă de competenţă cu caracter exclusiv şi de la care nu se poate deroga, a cărei încălcare atrage sancţiunea nulităţii dispoziţiei emisă în aceste condiţii (a se vedea în acest sens decizia nr.657 din 6.02.2012 a Î.C.C.J., Secţia I civilă, publicată pe www.scj.ro).

Aplicând aceste dispoziții legale la situația din speță, Înalta Curte constată că, mai înainte şi independent de analiza condițiilor referitoare la calitatea de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul şi dovedirea dreptului de proprietate asupra terenului revendicat, Consiliul de Administrație al Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor trebuia să verifice, prin raportare la actele aflate la dosarul administrativ sau pe care institutul le avea la dispoziție, dacă terenul în litigiu putea face obiectul unei notificări întemeiate pe Legea nr.10/2001.

Astfel, este de observat că în Decizia Consiliului de Miniştri din 18.06.1948, emisă în baza Decretului nr.38/1948 şi depusă la dosarul administrativ, fuseseră precizate toate bunurile mobile şi imobile ale fostului rege Mihai I şi ale membrilor fostei familii regale. În privința terenurilor, acestea erau împărțite în trei categorii: agricole, forestiere şi urbane, iar terenul de 28,43 ha. denumit "ferma Băneasa" **a fost menționat în categoria "terenuri agricole",** iar nu "terenuri urbane", fiind situat în comuna Băneasa, județul Ilfov, motiv pentru care a şi fost trecut în administrarea şi folosința Ministerului Agriculturii (fil.60, vol.10 dup).

De asemenea, din Borderoul populației, proprietăților şi **exploatațiilor agricole** din comuna suburbană Băneasa, oraş Bucureşti, județul llfov din luna ianuarie 1948, Ferma Regală Băneasa figura cu 28,8760 ha. teren, compus din 8 ha.grădini de zarzavat irigate, 3,75 ha. fânețe naturale, 7,1260 ha. păşuni, 1 ha.vii altoite, 3 ha. livezi cu pomi şi 6 ha.alte terenuri şi neproductive.

În acelaşi document se menționează că întreaga suprafață de 28,8760 ha. este situată "în hotarul satului". (fil.358, vol.30 dup).

Chiar dacă în perioada postbelică, în care statul comunist a preluat în mod abuziv imobile proprietate privată, nu exista terminologia "intravilan/ extravilan", încadrarea terenurilor într-una dintre cele două categorii de către instituția învestită cu soluționarea unei notificări formulate în baza Legii nr.10/2001 era obligatorie din perspectiva art.8 alin.1 şi se putea face prin raportare la terminologia folosită în epocă pentru a determina locul situării terenurilor, dar şi la înțelesul comun, uzual al celor două cuvinte.

Astfel, prin "intravilan" se înțelege zona care cuprinde suprafața construită şi construibilă a unui oraş sau a unui sat, iar prin "extravilan" se înțelege teritoriul aflat în afara spațiului construit sau pe cale de construire al unei localități (a se vedea Dicționarul explicativ al limbii române).

În ce priveşte sintagma "în hotarul satului", este de reținut că satul românesc era/este alcătuit dintr-o aglomerare de case şi dependințe, care formează "vatra satului" şi dintr-un teritoriu folosit pentru agricultură, numit "hotar", "moşie" sau "mereaua satului" (a se vedea noțiunea de "sat" explicată pe www. enciclopediaromâniei.ro).

Sintetizând, având în vedere cele expuse anterior, ținând seama că, prin natura lor, terenurile agricole nu sunt destinate construcției, iar zona intravilană cuprinde suprafața construită/construibilă a unei localități, rezultă că terenurile situate în hotarul/moşia/mereaua satului, fiind folosite pentru agricultură, erau situate în extravilanul localităților.

Împrejurarea că respectivul teren agricol era menționat ca făcând parte din comuna suburbană Băneasa nu atrage după sine concluzia că ar fi fost situat în intravilanul localității la data preluării sale de către stat, ştiut fiind faptul că pe raza administrativă a unei localități pot fi cuprinse nu numai terenuri intravilane, ci şi terenuri extravilane, destinate exploatării agricole, cum este şi cazul în speță.

Chiar şi în lipsa cunoştințelor referitoare la sintagma "hotarul satului", deşi toți termenii menționați anterior sunt cunoscuți de profesioniştii dreptului familiarizați cu procedurile de restituire a imobilelor, căci se regăsesc în actele folosite în dovedirea dreptului de proprietate emise în perioada anterioară instaurării regimului comunist, având în vedere mențiunile referitoare la felul şi destinația terenurilor care intrau în componența fostei Ferme Regale Băneasa, cuprinse în cele două acte emise în anul 1948, era evident că acestea nu făceau parte din intravilanul comunei Băneasa la data preluării de către stat şi, ca atare, nu puteau face obiectul restituirii în baza Legii nr.10/2001.

Înalta Curte constată că în procesul-verbal din 2.09.2008 al Consiliului de Administrație al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, s-a menționat că acesta, prin organele sale de conducere, "are competența legală de a soluționa notificarea", în calitate de "unitate deținătoare" a terenului, fără a se pronunța asupra incidenței disp.art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001, deşi cu ocazia dezbaterilor martorul Oancea Florin a pus în discuție inaplicabilitatea acestei legi, ținând seama de situarea în extravilan a terenului la data preluării terenului.

Mai mult, Consiliul de Administrație a recunoscut că are competența de soluționare a notificării, deşi unul dintre obiectivele expertizei dispuse în aceeaşi şedință era determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa, în sensul dacă aceasta s-a aflat în limita hotarelor comunei Băneasa sau în exteriorul lor (în intravilanul sau extravilanul comunei), în raport de care se putea stabili incidența sau nu a Legii nr.10/2001.

Ulterior, la şedința din 26.09.2008, fără a avea la dispoziție raportul de expertiză, din care ar fi constatat că expertul nu a răspuns la obiectivele stabilite şi, cel mai important, nu a determinat amplasamentul intra/extravilan al terenului la data preluării sale de către stat, Consiliul de Administrație a decis restituirea terenului în suprafață de 170.924,975 mp., fiind emisă în acest sens decizia nr.30 din 26.09.2008.

Procedând astfel, preşedintele şi membrii Consiliului de Administrație al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor au încălcat dispozițiile art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001 şi au cauzat un prejudiciu Statului Român, reprezentat de terenul restituit, care făcea parte din domeniul public, se afla doar în administrarea institutului şi a intrat în mod fraudulos în stăpânirea inculpatului Al României Paul, iar ulterior - a inculpatei S.C.Reciplia S.R.L.

Din declarațiile membrilor Consiliului de Administrație care au fost audiați în calitate de martori nu rezultă că în şedința din 2.09.2008 s-ar fi decis în sensul celor consemnate în procesul-verbal, cu referire la competența institutului de a soluționa notificarea, aspect confirmat şi de mențiunile olografe din Registrul de procese-verbale existent la dosar.

Cu toate acestea, cu excepția martorei Leaotă, toți ceilalți membri ai Consiliului de Administrație au semnat fără obiecțiuni ambele procese-verbale.

Din procesul-verbal de constatare întocmit de Curtea de Conturi a României la 12.10.2010 s-a reținut de asemenea că "soluția adoptării deciziei de retrocedare a terenului menționat este rezultatul aplicării şi interpretării incorecte a legii, respectiv a art.8 din Legea nr.10/2001."

Astfel, făcând trimitere la Borderoul de inventariere din luna ianuarie 2008, menționat anterior, Curtea de Conturi a constatat că "la data când a avut loc recensământul (ianuarie 1948) Ferma Regală Băneasa era fermă agricolă în extravilan şi nu imobil în zona intravilană a Comunei Băneasa", astfel încât, la momentul preluării abuzive de către stat, terenul era în extravilanul comunei Băneasa.

Prin urmare, "cererea de restituire în natură sau prin echivalent, conform prevederilor Legii nr.10/2001 devine inadmisibilă, caz în care nu se poate emite o decizie motivată în favoarea petentului."

În acest context, Curtea de Conturi a mai reținut şi faptul că în expertiza tehnică imobiliară făcută în luna septembrie 2008 şi acceptată de Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, "nu s-au făcut mențiuni privind situația juridică a terenului, respectiv intravilan sau extravilan".

În egală măsură, Înalta Curte constată că organul de conducere al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, învestit cu soluționarea notificării formulată de inculpatul Al României Paul nu a avut în vedere nici destinația terenului, atât la momentul preluării sale de către stat, cât şi la data soluționării notificării, în raport de care nu avea de asemenea competența de a dispune asupra acestuia.

Conform art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001, pe lângă terenurile situate în extravilan la data preluării abuzive sau la data notificării, nu intrau sub incidența acestei legi nici terenurile al căror regim juridic era reglementat de Legea nr.18/1991 sau Legea nr.1/2000, adică terenurile agricole sau forestiere, indiferent de locul situării acestora, în intra sau extravilanul localităților şi chiar dacă proprietarul sau moştenitorii săi nu au solicitat anterior restituirea potrivit legilor fondului funciar.

Nici în art.8 din Legea nr.10/2001 şi nici la pct.8 din Norma metodologică de aplicare a acestui articol nu este menționată, ca o condiție pentru incidența textului de lege sus-menționat, formularea anterioară a unei cereri de restituire a acestor imobile în temeiul legilor fondului funciar.

Soluția de excludere din domeniul de aplicare a Legii nr.10/2001 a unor asemenea categorii de terenuri care au intrat sub incidența legilor fondului funciar, a fost opțiunea legiutorului, în baza "dreptului acestuia de a decide asupra modului de reparare a abuzurilor din legislația trecută cu privire la proprietatea funciară." (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr.2/2005).

Prin urmare, reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor cu destinație agricolă (în care intrau, printre altele, conform art.2 lit.a din Legea nr.18/1991, terenurile arabile, viile, livezile, păşunile, fânețele, cum erau şi cele care făceau parte din fosta Fermă Regală Băneasa) se realiza potrivit legilor

fondului funciar, iar nu potrivit Legii nr.10/2001, indiferent că erau situate în intravilanul sau extravilanul localităţilor.

Din această perspectivă, împrejurarea că la data soluționării notificării terenul solicitat era în intravilan, aspect rezultat şi din certificatul de urbanism nr.1031/27/1 din 27.03.2008 emis de Primăria sectorului 1, este lipsită de relevanță, ținând seama de destinația agricolă a acestuia, rezultată din actele normative în vigoare.

Astfel, potrivit art.2 alin.4 din H.G. nr.1881/2005, Anexa 11.c) la această hotărâre şi pct.5 din Anexa la Legea nr.213/1998, terenul revendicat de inculpatul Al României Paul era unul agricol, aflat în domeniul public al statului, cu privire la care Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu exercita decât un drept de administrare.

Fiind vorba de un teren agricol, conform art.8 alin.1 teza a-II-a din Legea nr.10/2001, acesta era de asemenea exceptat de la procedurile instituite de această lege, astfel încât şi din această perspectivă notificarea inculpatului Al României Paul nu putea fi legal analizată de către Consiliul de Administrație al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, ci trebuia trimisă comisiei locale a sectorului 1 constituită conform legilor fondului funciar (Legea nr.18/1991 şi Legea nr.1/2000), potrivit art.8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr.10/2001.

Astfel, din coroborarea dispozițiilor art.3 din H.G. nr.1881/2005, art.9 alin.1, art.10 alin.1 şi 2 şi art.12 alin.1,3 şi 4 din Legea nr.1/2000 şi art.10 alin.1 şi 2 din Legea nr.213/1998, rezultă că reconstituirea dreptului de proprietate pentru terenuri aflate în administrarea unor institute de cercetare, cum era şi Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, presupunea:

- identificarea şi delimitarea terenului supus retrocedării, operațiune care trebuia desfăşurată de comisia locala sector 1 de fond funciar;

- validarea de către comisia Municipiului Bucureşti de fond funciar a procesului-verbal de delimitare şi a hotărârii comisiei locale;

- trecerea terenului din domeniul public al statului în domeniul privat al sectorului 1, prin Hotărâre de Guvern.

Potrivit art.10 alin.8 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile şi funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului şi modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum şi punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin H.G.nr.890/2005, reconstituirea dreptului de proprietate pentru vechile amplasamente se făcea în perimetrul unităților de cercetare-dezvoltare pe terenuri agricole *doar dacă acestea nu erau indispensabile cercetării.*

Prin urmare, dreptul persoanei îndreptățite la reconstituirea proprietății asupra terenului nu presupunea în mod obligatoriu că aceasta va primi terenul în natură, chiar în perimetrul institutului sau stațiunii de cercetare, putându-se atribui terenuri din rezerva aflată la dispoziția comisiei locale sau chiar despăgubiri, în condițiile art.10 alin.2 din Legea nr.1/2000.

Această interpretare a dispozițiilor legale referitoare la procedura de urmat în cazul reconstituirii dreptului de proprietate pentru terenuri aflate în perimetrul

staţiunilor, instituţiilor şi centrelor de cercetare ori al unităţilor de învăţământ de profil agricol sau silvic, a fost ulterior confirmată şi de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie - Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin Decizia nr.23/2011.

Caracterul complinitor al dispoziţiilor Legii nr.10/2001 nu putea fi invocat pentru eludarea dispoziţiilor restrictive prevăzute de alte acte normative reparatorii (a se vedea în acest sens decizia nr.182 din 23.01.2013 a Î.C.C.J., Secţia I civilă, publicată pe www.scj.ro) şi nici pentru instituirea unor proceduri paralele de reparare a prejudiciilor, fiind evident că Legea nr.10/2001 şi legile fondului funciar presupuneau proceduri diferite, inclusiv în cazul în care terenul solicitat făcea parte din domeniul public al statului. Legea 10/2001 nu putea în acelaşi timp să excludă de la aplicarea ei terenurile agricole şi forestiere, în baza art.8 alin.1, dar în acelaşi timp să le includă, prin invocarea caracterului ei complinitor, neexistând un drept de opţiune între legile fondului funciar şi Legea nr.10/2001.

În speţă, în condiţiile în care terenul vizat fusese şi era unul agricol, aflat în administrarea unui institut de cercetare agricolă şi în domeniul public al statului, acesta era supus o dată în plus procedurilor prevăzute de legile fondului funciar, iar nu Legii nr.10/2001, aspect prevăzut explicit la pct,8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a legii.

Rezultă aşadar că, soluţionând notificarea inculpatului Al României Paul şi restituind un teren agricol, aflat în domeniul public al statului, cu privire la care institutul avea doar un drept de administrare, Consiliul de Administraţie a Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor a comis o dubla ilegalitate, întrucât, pe de o parte, a dispus restituirea unui teren agricol, deşi nu aveau această competenţă prin raportare la disp.art.8 alin.1 Legii nr.10/2001, iar pe de altă parte, a dispus restituirea unui teren agricol aflat în domeniul public al statului, cu nerespectarea competenţei şi procedurii de trecere din domeniul public în domeniul privat, reglementate de disp.art.10 alin.2 din Legea nr.213/1998, sancţionată cu nulitatea absolută conform art.11 alin.2 din aceeaşi lege.

Încălcarea dispoziţiilor Legii nr.213/1998 a fost constatată şi de Curtea de Conturi a României prin procesul-verbal de constatare din 12.10.2010, care a reţinut că "decizia nr.30/26.09.2008 nu a avut la bază o hotărâre de guvern, prin care să se reglementeze trecerea din domeniul public al statului în domeniul privat" (fil.20, vol.13 dup).

În ce priveşte încălcarea art.8 alin.1 teza a-II-a din Legea nr.10/2001, prin raportare la destinaţia terenului şi apartenenţa acestuia la domeniul public, este de observat că această chestiune nici măcar nu a fost antamată cu ocazia discuţiilor care s-au purtat în cele două şedinţe din luna septembrie 2008 ale Consiliului de Administraţie, deşi din adresa trimisă de A.S.A.S în 12.09.2008 rezulta că Academia în subordinea căreia funcţiona institutul formulase încă din 2005 o solicitare de reconstituire a dreptului de proprietate pentru o suprafaţă de teren agricol, pe care o înregistrase la comisia locală de fond funciar de pe lângă Primăria sectorului 1 (fil.271, vol.10 dup).

Or, în condiţiile în care A.S.A.S. invoca în adresa înaintată institutului că suprafaţa revendicată se suprapunea amplasamentului actual al acestuia, lucru pe

care de altfel îl susținea şi inculpatul Al României Paul în legătură cu terenul notificat de el, era evident că pentru restituirea aceluiaşi teren nu puteau fi competente două organisme diferire, în baza a două legi diferite, concluzia fiind aceeaşi şi în situația în care cele două terenuri nu se suprapuneau, ci doar se învecinau.

Cu toate acestea, nici unul dintre membrii Consiliului de Administrație nu şi-a pus vreo problemă în legătură cu competența acestui organ de a soluționa notificarea inculpatului Al României Paul, prin raportare la dispozițiile explicite ale legislației în vigoare.

În concluzie, Înalta Curte reține că motivele expuse până la acest punct al analizei sunt suficiente pentru a constata că restituirea terenului în suprafață de 170.924,975 mp. către inculpatul Al României Paul a fost făcută cu încălcarea legii, fapte care au avut urmare imediată prejudicierea Statului Român şi, corelativ, obținerea unui folos material injust de către inculpatul Al României Paul şi membrii grupului infracțional organizat, fiind astfel întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii de abuz în serviciu cu consecințe deosebit de grave, în varianta incriminată în art.13^2 din Legea nr.78/2000.

În ce priveşte calitatea inculpatului Al României Paul de persoană îndreptățită la restituire, Consiliul de Administrație a reținut că acesta era succesorul în linie directă al regelui Carol al-II-lea şi cumpărător al drepturilor succesorale dobândite de la numita Monique Urdărianu.

În analiza calității de persoană îndreptățită la restituire trebuie pornit de la constatarea că notificarea nr.554 din 13.02.2002 a fost formulată de inculpatul Al României Paul în nume propriu, iar acesta şi-a justificat calitatea exclusiv prin raportare la cumpărarea drepturilor succesorale ale numitei Monique Urdărianu. Ulterior, prin memorii completatoare, s-a susținut că inculpatul este şi succesorul în linie directă (nepot de fiu) al fostului rege Carol al-II-lea.

Potrivit disp.art.3 alin.1 lit.a şi art.4 alin.2 din Legea nr.10/2001, sunt îndreptățite la măsurile reparatorii prevăzute de această lege persoanele fizice, proprietari ai imobilelor la data preluării abuzive a acestora, precum şi moştenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite.

În acelaşi timp, este de reținut că termenul limită de depunere a notificărilor întemeiate pe Legea nr.10/2001 a expirat la 14.02.2002.

Din actele existente la dosar rezultă că la acea dată Mircea Grigore, tatăl inculpatului Al României Paul era în viață (a decedat abia la 26.01.2006), fiind astfel singura persoană care putea avea teoretic calitatea de persoană îndreptățită la măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr.10/2001 în legătură cu bunurile ce i-ar fi aparținut tatălui său, fostul rege Carol al-II-lea.

În acest context, s-a susținut că, de fapt, Mircea Grigore, tatăl inculpatului Al României Paul, i-ar fi cedat acestuia drepturile în legătură cu averea fostului rege, fiind invocată în acest sens copia traducerii unui act ce ar fi fost încheiat la 10.02.2002, în fața avocatului David Northrop din Londra (fil.125, vol.10 dup).

Dincolo de dubiile cu privire la autenticitatea acestui înscris, ținând seama că nu a fost prezentat exemplarul original, în limba engleză şi nici nu există vreo certitudine cu privire la identitatea şi calitatea pretinsului avocat, este de reținut că,

potrivit unei declarații prezentate de inculpatul Al României Paul, acesta a acceptat oferta de donație din data de 10.02.2002 abia la data de 21.05.2002 (fil.128, vol. 10 dup).

Or, făcând din nou abstracție de faptul că probatoriul administrat în cauză a demonstrat că la data indicată notarul nu a autentificat vreun înscris printr-o încheiere cu numărul respectiv, ci acesta apare menționat abia în anul 2003 şi corespunde unui alt tip de operațiune notarială (legalizare copii), că traducerea pretinsei oferte de donație s-a făcut la 15.01.2003, aşadar ulterior actului notarial de acceptare a donației, ceea ce interesează este faptul că, potrivit art.814 alin.1 şi 2 din Codul civil de la 1864, în vigoare la data săvârşirii faptelor, acceptarea donației printr-un act ulterior, cum este cazul în speță, produce efecte numai pentru viitor, mai exact "din ziua din care se va fi comunicat donatorelui actul de acceptare", care trebuie să fie exprimat printr-un act autentic, ca şi oferta de donație.

Prin urmare, câtă vreme atât oferta de donație, cât şi acceptarea ei trebuie să îmbrace forma autentică pentru încheierea valabilă a contractului, înseamnă că până la exprimarea consimțământului de către donatar printr-un act autentic, contractul de donație nu este considerat încheiat.

Mai mult, față de dispozițiile exprese menționate anterior, în cazul încheierii contractului de donație între persoane absente (când donatorul şi donatarul nu sunt prezenți fizic în acelaşi timp în fața notarului), contractul va fi considerat încheiat atunci când donatorul a luat cunoştință de acceptarea donației de către donatar, căci până atunci oferta de donație este revocabilă.

În speță, chiar dacă s-ar accepta că această comunicare s-a făcut în ziua acceptării donației, este de observat că data de 21.05.2002 este ulterioară datei de 14.02.2002 la care expirase termenul maxim până la care se puteau depune notificările în baza Legii nr.10/2001, ceea ce înseamnă că notificarea formulată în nume propriu de către inculpatul Al României Paul, ca urmare a acceptării presupusei oferte de donație din partea tatălui său, nu este valabilă.

Notificarea depusă la 13.02.2002 de către inculpatul Al României Paul nu poate avea semnificația unei acceptări a ofertei de donație, întrucât potrivit art.814 alin.1 şi 2 C.civ. aceasta trebuia să fie expresă şi să îmbrace forma autentică.

În egală măsură, în ce priveşte calitatea de moştenitor legal al lui Mircea Grigore după fostul rege Carol al-II-lea, s-a invocat certificatul de calitate de moştenitor nr.55 din 26.05.2005, care însă, aşa cum s-a precizat în mod explicit în cuprinsul său, a fost eliberat în baza sentinței civile nr.1809 din 1.07.2002 a Tribunalului Teleorman, prin care fuseseră recunoscute pe teritoriul României, într-o procedură de exequatur, efectele sentinței pronunțate în anul 1955 de tribunalul de la Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de fostul rege Carol al-II-lea (fil.135, vol.10 dup).

Or, prin decizia nr.1357 A din 29.09.2005 a Curții de Apel Bucureşti, Secția a-III-a civilă, sentința sus-menționată a fost anulată, iar cauza trimisă spre rejudecare Tribunalului Teleorman.

În urma rejudecării, o nouă sentință în primă instanță, sub nr.182, a fost pronunțată abia la 29.12.2008, care a devenit definitivă şi irevocabilă prin decizia civilă nr.954 din 14.02.2012 a Înaltei Curți de Casație şi Justiție.

Prin urmare, ca efect al anulării sentinței civile nr.1809/2002 a Tribunalului Teleorman, rezultă că în luna septembrie 2008, când s-au comis faptele deduse judecății în prezenta cauză în legătură cu restituirea Fermei Regale Băneasa, sentința din 1955 nu producea niciun efect pe teritoriul României, iar toate actele emise în baza acesteia, cum este şi cazul certificatului de calitate de moştenitor nr.55 din 26.05.2005 utilizat de inculpatul Al României Paul în fața Consiliului de Administrație al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, erau lovite de caducitate şi nu mai puteau produce efecte juridice.

Împrejurarea că ulterior, în anul 2012, s-au recunoscut în mod definitiv şi irevocabil efectele sentinței pronunțate în anul 1955 de tribunalul de la Lisabona cu privire la paternitatea lui Mircea Grigore Lambrino față de fostul rege Carol al-II-lea, este lipsită de relevanță, căci faptele imputate inculpaților din prezenta cauză trebuie analizate în raport cu înscrisurile pe care aceştia le-au avut la dispoziție în luna septembrie 2008, când a fost soluționată notificarea inculpatului Al României Paul, s-a stabilit că acesta este persoană îndreptățită la restituire, iar bunurile au ieşit din domeniul public al statului, producându-se urmarea imediată prevăzută atât de varianta tip a infracțiunii de abuz în serviciu, cât şi de forma agravată prev.de art.13^2 din Legea nr.78/2000.

Or, este evident că, în măsura în care ar fi cunoscut adevărata situație de fapt, cu referire la împrejurarea că în luna septembrie 2008 nu fusese în realitate stabilită filiația lui Carol Mircea, tatăl inculpatului Al României Paul, față de fostul rege Carol al-II-lea, membrii Consiliului de Administrație, dacă ar fi respectat legea, nu ar mai fi constatat că acest inculpat are calitatea de persoană îndreptățită, în sensul Legii nr.10/2001, ca nepot de fiu al fostului proprietar.

În ce priveşte contractul de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale autentificat sub nr.1489 din 2.08.2001, invocat de asemenea în susținerea calității de persoană îndreptățită a inculpatului Al României Paul la restituirea terenului ce a făcut parte din fosta Fermă Regală Băneasa, este de reținut mai întâi că aceleaşi drepturi succesorale făcuseră anterior obiectul unui contract de donație încheiat între persoane absente, prin acceptarea, la 21.05.2001, de către inculpatul Al României Paul, a actului de donație întocmit de Monique Urdărianu la 2.04.2001.

Prin urmare, aceleaşi drepturi nu mai puteau face ulterior obiectul vânzării.

În al doilea rând, chiar dacă s-ar reține valabilitatea contractului de vânzare-cumpărare, inculpatul Al României Paul nu a dobândit calitatea de moştenitor testamentar a fostei soții a fostului rege Carol al-II-lea, Elena Lupescu, în sensul avut în vedere de Legea nr.10/2001.

Scopul şi rațiunea acestei legi a fost acela de a se acorda măsuri reparatorii foştilor proprietari ale căror imobile au fost preluate abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989.

În acest sens, în art.3 din lege, legiuitorul a enumerat limitativ persoanele îndreptățite la măsuri reparatorii, acestea fiind, între altele, persoanele fizice, proprietare la data preluării abuzive. Singura excepție este prevăzută în art.4 alin.2

din lege, în sensul că de prevederile acesteia beneficiază şi "moştenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite". (a se vedea decizia nr.3562 din 2004 a Î.C.C.J., secția civilă, decizia 4982 din 15.06.2007 a Î.C.C.J., secția civilă, fil.108, vol.29 dup)

Potrivit pct.4.4 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr.10/2001, în toate cazurile stabilirea calității de moştenitor (legal sau testamentar) se face potrivit legii civile române, astfel încât pentru dovedirea calității de moştenitor a Elenei Lupescu după fostul rege Carol al-II-lea nu era suficientă existența unor acte de stare civilă, ci aceasta trebuia să rezulte dintr-un certificat de moştenitor sau certificat de calitate de moştenitor, care să probeze implicit că respectiva persoană a acceptat succesiunea în termenul legal.

Or, în certificatul de calitate de moştenitor nr.55 din 26.05.2005, singurul emis de pe urma defunctului rege Carol al-II-lea şi de care de care inculpatul s-a prevalat, este menționat un singur moştenitor al fostului suveran, în persoana lui Mircea Grigore, iar nu şi fosta soție Elena Lupescu, deşi certificatul a fost întocmit la solicitarea inculpatului Al României Paul. (fil.142 şi anterior, vol.63 dup)

În egală măsură, potrivit testamentului Elenei Lupescu, a cărui traducere se află doar în copie simplă la dosar, unica moştenitoare testamentară a fost desemnată Monique Urdărianu, care era în viață la data de 14.02.2002, când a expirat termenul de depunere a notificărilor în baza Legii nr.10/2001.

În privința obiectului contractului de vânzare-cumpărare de drepturi succesorale, acesta a vizat doar o parte din bunurile Elenei Lupescu, respectiv *"bunurile lăsate şi existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România"*, în condițiile în care aceasta a trăit împreună cu fostul rege şi a decedat în Portugalia.

Or, potrivit certificatului depus la dosar, fostul rege Carol al-II-lea s-a căsătorit cu Elena Lupescu la 3.07.1947, astfel încât fosta Fermă Regală Băneasa, care ar fi fost dobândită prin trei acte încheiate în 1931,1936 şi 1940, nu i-a aparținut niciodată acesteia, nefiind "un bun lăsat pe teritoriul statului român" de către Elena Lupescu.

Mai mult, în realitate, la data preluării bunului de către stat, averea fostului rege Carol al-II-lea, aşadar inclusiv fosta Fermă Regală Băneasa, era sub sechestru încă din anul 1940, care fusese instituit prin Decretul-lege nr.3767 din acelaşi an.

Odată cu instituirea acestui regim special, fostul rege a pierdut atât dreptul de administrare, cât şi dreptul de dispoziție asupra bunurilor sale (art.3 din Decretul-lege), situație care nu s-a schimbat până la instaurarea regimului comunist.

Rezultă aşadar că, odată cu instituirea sechestrului, fostul suveran nu a mai exercitat niciunul dintre atributele dreptului de proprietate (posesie, folosință, dispoziție) asupra fostei Ferme Regale Băneasa, aceasta fiind preluată de facto de către Statul Român încă din anul 1940 şi doar formal prin Decretul nr.38/1948.

Deşi, aparent, preluarea de jure a fost una fără titlu, Înalta Curte constată, pe de o parte, că prin Deciziunea nr.1 din 26.11.1941 a Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație şi Justiție, aşadar mai înainte de instaurarea regimului comunist, fostul rege Carol al-II-lea a fost obligat la plata sumei de 194.613.773 lei

către Statul Român, sumă care nu a fost achitată vreodată, existând astfel un titlu executoriu al statului care afecta averea fostului suveran, iar pe de altă parte, că acelaşi stat instituise încă din 1940 un sechestru asupra bunurilor acestuia, între care se regăsea şi Ferma Regală Băneasa.

De asemenea, prin aceeaşi decizie fostul rege a fost obligat să lase în deplină proprietate şi posesie Statului Român mai multe imobile, între care şi cele care fac obiectul judecății în prezenta cauză, respectiv Trupul de pădure "Fundul Sacului" din pădurea Snagov, în suprafață de 46,78 ha, precum şi o parte din terenurile care constituiau Ferma Regală Băneasa - terenul de 3540 mp., care anterior a făcut parte din terenul Şcolii de Horticultură Băneasa şi care n-a ieşit niciodată din patrimoniul Statului, fiind predat doar în folosință fostului rege şi deținut de acesta "fără cauză şi fără titlu legal."

În ce priveşte susținerea, împărtăşită inclusiv de instanța de fond, potrivit căreia Deciziunea nr.1/1941 ar fi fost plăsmuită de regimul comunist, Înalta Curte constată că aceasta este o simplă afirmație, nesusținută probator.

Împrejurarea că această decizie nu a fost identificată în arhiva instanței supreme şi nici în fondul arhivistic al acesteia de la Arhivele Naționale, ci în fondul arhivistic "Gospodăria de partid a CC a PCR/Consiliul de Ministri", nu poate conduce la concluzia că respectiva decizie ar fi plăsmuită de regimul comunist, ținând seama că aceasta fusese pronunțată în urma unei cereri formulate de preşedintele ad interim al Consiliului de Miniştri, fapt care explică de ce nu a fost găsită în fondul arhivistic al Înaltei Curți de Casație şi Justiție de la Arhivele Naționale.

Totodată, este de reținut că aceasta nu a fost pronunțată potrivit dreptului comun, ci în baza art.23 din Legea nr.655/1941 privind Statutul Membrilor Familiei Domnitoare, care atribuia Colegiului Prezidențial al Înaltei Curți de Casație şi Justiție competența exclusivă de judecată a cererilor privind drepturi patrimoniale pentru neînțelegeri ce s-ar ivi între Statul Român şi membrii sau foştii membri ai Familiei Regale. Judecata unei asemenea cereri, care putea fi formulată doar de Preşedintele Consiliului de Miniştri, se făcea fără citarea părților şi cu excluderea publicității, hotărârea fiind definitivă, iar executarea se realiza în urma ordinului dat în acest sens de ministrul justiției (art.23 alin.4 şi 5 din lege - fil.251, vol.34 dup).

Dincolo de împrejurarea că nu se înțelege rațiunea pentru care regimul comunist ar fi recurs la plăsmuirea unei asemenea hotărâri, în condițiile în care este de notorietate că, în acea perioadă, au existat cazuri în care proprietatea privată a fost preluată chiar şi în lipsa unui titlu formal, Înalta Curte constată că această decizie a format obiectul analizei în mai multe procese civile, iar instanțele au valorificat-o ca atare (a se vedea sentința civilă nr.9891/2007, fil.293, vol.26 dup sau decizia nr.429/A din 14.11.2017 a Curții de Apel Tg.Mureş, nepublicată, definitivă prin decizia nr.567 din 22.02.2018 a Înaltei Curți de Casație şi Justiție), reținându-se chiar că aceasta a fost învestită cu formulă executorie la 23.12.1941.

În plus, deşi **inculpatul Al României Paul şi membrii grupului infracțional organizat au cunoscut despre existența Deciziunii nr.1/1941 încă din anul 2007, care a fost găsită cu ocazia percheziției efectuate la sediul**

S.C.A.TZA având ataşat un sticker cu mențiunea "A NU SE FOLOSI ÎN NICIUN DOSAR" (fil.268, vol.34 dup), aceasta a fost contestată abia după declanşarea cercetărilor în prezenta cauză, iar o plângere penală a fost formulată abia în anul 2019, finalizată prin soluția de clasare dată în dosarul nr.11/P/2019 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bucureşti.

În fine, conținutul deciziei se coroborează cu alte acte a căror realitate nu a fost contestată, cum ar fi inventarul bunurilor aparținând fostului rege Mihai I şi membrilor fostei familii regale, stabilit prin decizia Consiliului de Miniştri publicată în M.Of. nr.140 din 19.06.1948, dată în baza Decretului nr.38 din 26.05.1948. Astfel, bunurile menționate în dispozitivul Deciziunii nr.1/1941, pe care fostul rege Carol al-II-lea a fost obligat să le lase în deplină proprietate şi posesie Statului Român, nu se mai regăsesc între cele preluate de statul comunist prin actele sus-arătate.

Mai mult, în referatul întocmit de administratorul sechestru la 10.11.1943 se face referire explicită la deciziunea nr.1 din 26.11.1941, dată în temeiul art.23 din Legea nr.655/1941 pentru Statutul Membrilor Familiei Domnitoare, în urma acțiunii preşedintelui ad interim al Consiliului de Miniştri, prin care Înalta Curte de Casație şi Justiție a obligat pe fostul rege Carol al-II-lea să lase în deplină proprietate şi posesie mai multe bunuri, enumerate ca atare de administratorul sechestru şi care corespund dispozitivului deciziei a cărei realitate este contestată, precizându-se totodată bunurile rămase în prezent (la acea dată) sub sechestru (fil.125, 127, vol.27 dup).

În concluzie, pe lângă aspectele de nelegalitate rezultate din lipsa de competență a Consiliului de Administrație al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin raportare la disp.art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001, considerentele expuse anterior adaugă noi elemente de nelegalitate ale actelor întocmite de organul de conducere al institutului, care au avut ca urmare păgubirea domeniului public al Statului Român şi a patrimoniului Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor cu terenul restituit inculpatului Al României Paul.

Strict formal, responsabilitatea pentru actele ilegale şi păgubitoare revine fără îndoială membrilor Consiliului de Administrație, aspect consacrat explicit în art.20 alin.1 şi 2 din Regulamentul de organizare şi funcționare al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, conform căruia membrii consiliului de administrație sunt răspunzători, în condițiile legii, pentru îndeplinirea atribuțiilor ce le revin şi răspund solidar pentru gestionarea patrimoniului institutului, cu excepția situației în care s-au împotrivit luării unei decizii ce s-a dovedit păgubitoare pentru institut, prin consemnarea expresă a punctului lor de vedere în registrul de şedințe şi comunicarea în scris despre aceasta organului ierarhic superior. (fil.214, vol.14 dup).

Probatoriul testimonial relevant readministrat în faza apelului, precum şi înscrisurile aflate la dosarul cauzei au demonstrat însă că modul în care a acționat cea mai mare parte a membrilor Consiliului de Administrație şi, mai ales, **deciziile ilegale şi păgubitoare pe care aceştia le-au luat, au fost influențate în mod decisiv de conduita altor persoane, o parte dintre acestea având chiar funcții**

de conducere sau fiind angajaţi esenţiali ai institutului, iar cealaltă parte fiind viitorii beneficiari, imediaţi sau mediaţi, ai acestor decizii, majoritatea membri ai unui grup infracţional organizat, care au reuşit să speculeze în favoarea lor lipsa cunoştinţelor juridice ale celor mai mulţi dintre membrii Consiliului de Administraţie, dar şi contextul faptic pe care l-au creat prin acţiunile lor conjugate.

Astfel, beneficiarii reali ai deciziilor ilegale şi păgubitoare au reuşit, pe de o parte, să influenţeze, inclusiv prin acte de corupţie, persoane cu funcţii de conducere ori cu atribuţii esenţiale pentru desfăşurarea activităţii în condiţii de legalitate, iar pe de altă parte, au acţionat ei înşişi, în mod direct şi nemijlocit, pentru a-i determina pe membrii Consiliului de Administraţie să-şi asume deciziile ilegale menţionate anterior.

În acord cu scopul grupului infracţional pe care l-au constituit, **inculpaţii Truică, Roşu şi Tal Silberstein** au realizat că pentru a atinge obiectivul urmărit (intrarea cât mai rapidă în stăpânire a terenului administrat de Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, aflat în domeniul public al statului), este nevoie să acţioneze în mod coordonat pe mai multe paliere:

- să obţină susţinere din partea unor persoane importante din interiorul institutului, care ulterior urmau să-i convingă pe membrii Consiliului de Administraţie că decizia de restituire a terenului către inculpatul Al României Paul este singura care poate fi luată;

- să creeze o stare de presiune, dar şi de temere membrilor Consiliului de Administraţie, prin prezentarea deformată a consecinţelor aceştia le-ar putea suporta în cazul luării unei decizii nefavorabile inculpatului Al României Paul;

- să influenţeze în mod direct membrii Consiliului de Administraţie, prin prezenţa lor la şedinţa la care urma să se ia în discuţie notificarea formulată, inclusiv a inculpatului Al României Paul, care avea să fie înfăţişat ca membru al familie regale a României, deşi ştiau că aceasta nu corespunde adevărului.

Acţiunile membrilor grupului infracţional organizat s-au intensificat după ce aceştia au intrat în posesia Notei juridice întocmită de inculpata Dicu la 14.04.2008, asumată sub semnătură de directorul institutului, Iliescu Horia, care era în mod evident defavorabilă restituirii terenului solicitat de inculpatul Al României Paul.

Astfel, inculpaţii au acţionat pentru a intra în legătură cu factori de decizie din cadrul A.S.A.S, în subordinea căreia funcţiona Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, dar şi cu conducerea institutului.

În acest sens, din declaraţiile martorului Hera Cristian, preşedinte al A.S.A.S., rezultă că inculpatul Al României Paul i-a solicitat o audienţă, însă a fost refuzat de martor, care nu a avut contact cu acesta, întrucât martorul se opunea restituirii terenului către inculpat.

În aceste condiţii, inculpaţii s-au orientat către directorul Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, numitul Iliescu Horia, culegând şi obţinând date în legătură cu acesta, inclusiv veniturile pe care le realizează. În acest context, este de reţinut că **la sediul S.C.A. TZA, cu ocazia percheziţiei, printre alte înscrisuri, a fost descoperită decizia nr.67 din 19.05.2006 emisă de A.S.A.S., prin care Iliescu Horia fusese numit director al Institutului pentru**

Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor şi din care rezultau inclusiv veniturile acestuia (2800 lei salariu de încadrare şi 40% indemnizaţie de conducere), act pe care nici societatea de avocaţi şi nici clientul său, S.C.Reciplia S.R.L. nu îl puteau obţine în mod legal şi nu avea nicio legătură cu vreo activitate de reprezentare avocaţială.

Inculpatul Truică Remus a fost cel care l-a contactat pe directorul Horia Iliescu şi l-a influenţat în sensul susţinerii cererii de restituire a terenului în Consiliul de Administraţie, inclusiv prin mituirea acestuia.

Astfel, deşi poziţia iniţială a directorului institului a fost în sensul că inculpatul Al României Paul nu avea niciun drept să solicite suprafaţa de teren de la institut, fapt care rezultă din declaraţiile martorului Hera Cristian, dar şi din semnarea Notei juridice din 14.04.2008, ulterior, ca urmare a influenţelor exercitate de inculpatul Truică, dar şi a foloaselor oferite şi primite de la acesta, Iliescu Horia şi-a schimbat punctul de vedere şi a susţinut activ în ambele şedinţe ale Consiliului de Administraţie restituirea terenului solicitat de inculpatul Al României Paul.

Prezenţa la institut a inculpatului Truică, inclusiv împreună cu **inculpatul Tal Silberstein**, în perioada discutării cererii de retrocedare, rezultă din declaraţiile constante ale martorului Oancea Florin, menţinute cu ocazia audierii în faţa Înaltei Curţi, care a arătat că la una dintre întâlniri inculpatul Truică a venit însoţit de un cetăţean străin, al cărui nume se termina în "stein" şi pe care l-a prezentat ca fiind consilierul de imagine al premierului României. Cei doi i-au fost prezentaţi martorului chiar de directorul Iliescu, care l-a chemat special pentru aceasta, martorul realizând după câteva luni *"că au venit pentru a ne impresiona, în sensul de a ne arăta nivelul de influenţă. Pe moment am fost impresionat, dar ulterior am realizat care a fost scopul acestei întâlniri. La acea întâlnire nu s-a discutat despre acea retrocedare şi s-a pus problema ca şi cum ar fi fost realizată. Am înţeles că acea persoană este asociatul lui Truică şi a venit pentru a vedea stadiul retrocedării.Tot atunci s-a discutat şi despre urgentarea trecerii din public în privat şi pe moment n-am înţeles."*

De asemenea, martorul a mai arătat în faţa instanţei de apel că inculpatul Truică i-a fost prezentat de Iliescu Horia ca fiind *"prieten cu Al României Paul Philippe şi îl ajută „cu detalii" în legătură cu retrocedările",* relaţia dintre inculpatul Truică şi directorul Iliescu fiind percepută de martor ca una "de preţuire reciprocă".

Rezultă aşadar că atât inculpatul Truică, cât şi inculpatul Tal Silberstein **cunoşteau că terenul pe care-l vizau aparţinea domeniului public al statului şi că acesta nu putea fi restituit ca atare**. Cu toate acestea, au continuat demersurile în sensul influenţării factorilor de decizie ai institutului, fiind pe deplin conştienţi că numai pe această cale vor obţine restituirea terenului.

Prezenţa inculpatului Tal Silberstein la Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor rezultă şi din declaraţiile martorului Aparaschivei Cristian şi nu este infirmată de înscrisul provenind de la Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră, căci acesta atestă intrările şi ieşirile din România ale inculpatului, însă doar în baza paşaportului israelian şi numai în ultimii 5 ani,

aşadar până în 2010. (fil.147,148, vol.5 dup). În plus, din înscrisurile aflate la dosar, rezultă că inculpatul Tal Silberstein era şi titularul unui paşaport emis de autoritățile franceze la data de 27.07.2005, valabil 10 ani, iar după intrarea României în Uniunea Europeană nu se mai stochează date cu privire la intrările/ieşirile în/din România efectuate de cetățeni U.E., nexistând aşadar o evidență a situațiilor în care inculpatul Tal Silberstein a intrat/ieşit în/din România, folosind cel de-al doilea paşaport (fil.158, vol.39 dup).

În declarația dată în fața Înaltei Curți, inculpatul Truică nu a negat prezența sa în mai multe rânduri la Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor şi nici prezența inculpatului Tal Silberstein la una dintre întâlnirile avute cu Iliescu Horia, recunoscând inclusiv faptul că *"scopul vizitei noastre este în legătură cu cererea de retrocedare a terenului aparţinând sau aflat în administrarea institutului"*.

De asemenea, inculpatul Truică a arătat că *"l-am informat pe directorul Horia Iliescu despre faptul că exista o solicitare de retrocedare a terenului aflat în administrarea institutului şi aveam un cabinet de avocatură care se ocupă de toate aceste formalităţi"*.

În aparență însă, prezența inculpaților Truică şi Silberstein nu avea nicio justificare, în condițiile în care notificarea fusese formulată de către inculpatul Al României Paul, iar cei doi inculpați nu au devoalat directorului Iliescu contractul în baza căruia cel dintâi inculpat îşi cesionase drepturile, inclusiv cu privire la Ferma Regală Băneasa, către S.C.Reciplia S.R.L., în spatele căreia se aflau, între alții, inculpații Truică şi Silberstein.

Prezența inculpatului Truică la institut rezultă şi din declarațiile martorei Andrei Ana-Maria, membră a Consiliului de Administrație, care a arătat că acesta a participat chiar la şedința din 2.09.2008 şi *"stătea la aceeaşi masă cu noi."*

Prin urmare, prezența celor doi la institut şi discuțiile purtate cu directorului acestuia nu au avut o motivație legală, ci a avut ca unic scop influențarea lui Iliescu Horia pentru a obține susținerea acestuia pentru o decizie favorabilă retrocedării, scop pe care l-au şi atins.

De altfel, în legătură cu terenul fostei Ferme Regale Băneasa, este de reținut că, încă din perioada premergătoare încheierii contractului de cesiune din 1.11.2006, inculpatul Truică îi dăduse asigurări inculpatului Al României Paul că *"**are conexiunile necesare** pentru a recupera Băneasa într-o perioadă foarte scurtă de timp"* (a se vedea declarația dată de A României Lia, fil.179 şi urm., vol.4 dup) şi că *"**vor rezolva** foarte repede obţinerea acestui teren pe cale administrativă, ceea ce s-a şi întâmplat."* (a se vedea declarația inculpatului Al României Paul, fil.234 şi urm., vol.3 dup).

Pentru a se asigura de susținerea directorului institutului, Iliescu Horia, inculpatul Truică a acționat şi în direcția coruperii acestuia.

Deşi inculpatul Truică a negat această conduită ilegală, arătând în esență că doar a luat masa cu acesta, cu ocazia unei deplasări pe care cel dintâi a făcut-o la Monaco, în octombrie 2008, în realitate, mituirea directorului Iliescu de către inculpatul Truică este probată prin declarațiile martorilor Aparaschivei Cristian şi A României Lia, ambii fiind reaudiați şi de către instanța de apel.

Astfel, martorul Aparaschivei, prieten apropiat al inculpatului Truică, a arătat că acesta a intervenit la directorul Iliescu, *"care în prima fază s-a opus (n.n- retrocedării), la un moment dat totul era blocat, pentru că directorul se tot opunea şi Truică spunea că trebuie să găsească o soluție, pentru că partenerii evrei nu vor să renunțe la nicio parte din teren în favoarea institutului şi ştiu că Truică a fost la institut împreună cu Steinmetz* (n.n- în realitate, Tal Silberstein) *pentru a discuta"*.

În privința mituirii directorului, acelaşi martor a arătat că *"ştiu că directorul institutului şi soția acestuia au fost invitați de Truică la Monaco. I-a cazat la un hotel, i-a plimbat cu barca, au ieşit la masă. Şi eu eram atunci la Monaco împreună cu Truică, aşa că i-am văzut chiar eu pe cei doi acolo în vizită.(...) Precizez că această vizită s-a desfăşurat în condițiile în care Remus Truică trebuia să-l convingă pe Horia Iliescu să semneze actul de punere în posesie a terenului de la Băneasa în favoarea lui Remus Truică şi asociaților lui. Ştiu aceste aspecte chiar de la Remus Truică, pentru că l-am întrebat ce caută familia Iliescu acolo şi Truică mi-a răspuns să trebuie să găsească o cale de a-l convinge să le semneze actele de punere în posesie. A fost prima şi singura dată când Truică a invitat pe cineva şi a obținut rezervare la Louis al XVI lea, un restaurant cu 3 stele Michelin din Monaco, unde rezervările se făceau cu luni de zile înainte (...) Truică şi Iliescu au avut mai multe discuții pe barcă, unele private, pentru care se retrăgeau sub punte, discuții la care eu nu am asistat, însă la finalul vizitei Truică mi-a spus că e bucuros, că a rezolvat problema şi terenul de la Băneasa este al lui."*

Deşi inculpatul Truică a încercat să-l decredibilizeze pe martor, este de reținut că acesta nu a fost doar un bun prieten al inculpatului, ci s-a implicat în vânzare unora dintre terenurile obținute prin retrocedările ilegale ce fac obiectul cercetărilor în prezenta cauză, în baza unor procuri obținute chiar de la administratorul S.C.Reciplia S.R.L., iar ulterior, de asemenea împreună cu inculpatul Truică, a garantat nişte credite chiar cu terenurile astfel vândute, fapte care fac obiectul unui alt dosar penal.

În sensul celor susținute de martorul Aparaschivei, cu referire la mituirea directorului Iliescu, este şi declarația martorei A României Lia, care a arătat că *" Remus Truică ne-a spus că a vorbit cu directorul Institutului de Cercetare de la Băneasa, despre care spunea că este un om foarte dificil, dar ar putea fi mulțumit cu nişte excursii. Eu i-am cerut lămuriri suplimentare, dar Remus Truică mi-a spus să stau liniştită, că este vorba doar despre Monaco. Din câte ştiu eu, Băneasa a fost recuperată prin influența lui Remus Truică. Reține că la un moment dat, acesta ne-a spus că orice politician care se va opune retrocedării terenului de la Băneasa nu va mai fi reales."*

Împrejurarea că foloasele ar fi fost primite de directorul institutului după ce decizia restituirii fusese luată, pe lângă că nu este probată, nici nu are vreo relevanță, câtă vreme înțelegerea infracțională a avut loc anterior şi a fost determinată tocmai de conduita inițială a directorului, potrivnică restituirii terenului.

Ca urmare a acțiunilor întreprinse de inculpatul Truică, cu implicarea parțială şi a inculpatului Tal Silberstein, **directorul Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor şi-a schimbat poziția inițială, asumată**

în scris prin semnarea Notei juridice din 14.04.2008, şi s-a transformat într-un susținător al restituirii terenului aflat în administrarea institutului, în beneficiul inculpatului Al României Paul şi grupului infracțional organizat.

Astfel, acesta a susținut activ restituirea terenului atât în şedința din 2.09.2008, cât şi în cea din 26.09.2008, iar poziția sa, în calitate de director al institutului, alături de cea a inculpatei Dicu, în calitate de jurist al instituției, a cântărit semnificativ în luarea deciziilor ilegale şi păgubitoare de către membrii Consiliului de Administrație, pe fondul lipsei lor de cunoştințe juridice, dar şi a circumstanțelor în care au avut loc cele două şedințe.

Poziția favorabilă retrocedării, adoptată de directorul Iiescu după discuțiile cu membrii grupului infracțional organizat, nu s-a rezumat la a susține că inculpatul Al României Paul este îndreptățit să primească terenul, ci a avut în vedere şi întărirea stării de temere, creată prin demersurile aşa-zis legale, realizate sub coordonarea inculpatului Roşu, cu referire la posibilele consecințe, inclusiv de natură penală pe care membrii Consiliului de Administrație le vor suporta în cazul în care nu vor încuviința restituirea terenului.

Astfel, martora Andrei Ana-Maria, membru al consiliului, a arătat că *"un rol determinant în convingerea noastră l-a avut şi directorul institutului Horia Iliescu, care ne atenționa că prințul a făcut poze cu terenul aflat în paragină, acesta inducându-ne ideea că ar exista un risc de răspundere penală dacă nu retrocedăm terenul solicitat prin faptul că îi încălcăm dreptul la reconstituirea proprietății şi prin faptul că nu putem justifica lăsarea în degradare a unor terenuri aflate în administrarea institutului (...) Din punct de vedere juridic dna Corina Dicu cunoştea cel mai bine situația, iar dl director Horia Iliescu era cel mai hotărât pentru a se retroceda terenul."*

În acelaşi sens sunt şi declarațiile martorului Oancea Florin, de asemenea membru al Consiliului de Administrație, care a arătat că *"inițial, împreună cu colegii mei, am hotărât să pasăm răspunderea la instanță, însă jurista A.S.A.S. şi domnul Iliescu ne-a spus că putem plăti daune cominatorii, sugerându-ne că trebuie să restituim pentru a nu pune institutul într-o situație defavorabilă."*

Tot astfel, alt membru al Consiliului de Administrație, martorul Pascu Alecsandru, reaudiat în fața instanței de apel, a reiterat aspectele declarate inițial, ocazie cu care a arătat că *"această procedură de retrocedare nu mi s-a părut transparentă şi s-a făcut cu mare grabă din partea directorului. Îmi amintesc că chiar în prima şedință a spus că el îşi asumă retrocedarea, că este un act de dreptate."*

Ulterior, după şedința Consiliului de Administrație din 2.09.2008, directorul lliescu s-a implicat activ şi în efectuarea expertizei încuviințate, luând legătura cu expertul Stoian şi cerându-i să efectueze urgent expertiza fără a răspunde la chestiuni esențiale, cum ar fi amplasarea terenului revendicat în intravilan sau extravilan la data preluării acestuia de către stat, de care depindea însăşi competența institutului de a soluționa notificarea.

Deşi directorul Horia Iliescu a decedat şi nu a putut fi cercetat în prezenta cauză, conduita adoptată de acesta demonstrează că **influențele exercitate de membrii grupului infracțional organizat asupra sa, în principal, ale**

inculpatului Truică, au fost unele reale şi au dat rezultate, aceştia reuşind să obțină schimbarea poziției inițiale, defavorabile restituirii, într-una de susținere a intereselor inculpatului Al României Paul şi ale grupării infracționale, pe care şi le-a însuşit ca şi cum ar fi fost o cauză proprie.

Or, este evident că schimbarea poziției inițiale nu s-a datorat unor împrejurări sau înscrisuri noi, în condițiile în care nu au fost depuse documente suplimentare, iar dispozițiile legale erau clare şi nu permiteau restituirea terenului de către Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, potrivit celor expuse anterior.

Influențele exercitate de membrii grupului infracțional organizat nu au vizat doar schimbarea conduitei directorului instituției, ci, prin intermediul acestuia, şi pe cea a **inculpatei Dicu Corina**, care întocmise, în calitate de jurist al institutului, Nota juridică din 14.04.2008, în care susținuse nu doar caracterul incomplet al documentației depuse, ci chiar inadmisibilitatea cererii, în condițiile în care terenul fostei Ferme Regale Băneasa se situa în extravilanul comunei Băneasa la momentul preluării abuzive de către stat, iar aceste terenuri nu făceau obiectul Legii nr.10/2001.

Membrii grupului infracțional organizat au realizat astfel că, pentru a obține o decizie favorabilă în cadrul Consiliului de Administrație, schimbarea poziției directorului institutului trebuie însoțită de modificarea punctului de vedere al juristului instituției, întrucât, pe de o parte, ambii semnaseră Nota juridică, iar pe de altă parte, membrii consiliului nu aveau pregătire juridică, fiind astfel previzibil că aceştia îşi vor însuşi opinia legală exprimată de inculpata Dicu Corina.

Astfel, din declarațiile martorului Aparaschivei Cristian, rezultă că *"înainte de vizita la Monaco a familiei Iliescu, Remus Truică a fost de mai multe ori la institut, unde a discutat cu Iliescu, asistat de Corina Dicu, jurista institutului. Ştiu că aceasta s-a opus tot timpul, spunând că nu este normal să se dea terenul. S-a opus şi atunci când s-a discutat despre mutarea drumului de acces. La unele discuții am participat şi eu în biroul directorului Iliescu sau pe terenul pe care Truică îl dorea.Dicu a fost prezentă la unele din aceste întâlniri, dar nu la toate. O dată sau de două ori a fost prezent şi Tal Silberstein, pe care Truică i l-a prezentat lui Iliescu ca fiind reprezentantul lui Benny Steinmetz."*

Martorul Bejenaru Andrei a arătat, cu referire la notificarea în cazul Fermei Regale Băneasa, că, după primirea Notei juridice din 14.04.2008, a fost o şedință la care a participat şi Tal Silberstein, iar cu această ocazie s-a stabilit că avocații vor completa actele conform celor cerute de Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor şi apoi *"Remus Truică le va duce avocatului institutului sau directorului (...) Oricum, s-a făcut vorbire de avocatul institutului care gestionează procedura. Din câte am auzit apoi avocații au dat actele cu un memoriu, pe care le-a dus la institut sau la avocatul acestuia Remus Truică şi Robert Roşu.Oricum, legătura cu avocatul institutului era păstrată de cei doi."*

Ca urmare a intervențiilor inculpaților Truică şi Roşu, inclusiv a influențelor şi actelor de corupție săvârşite de cel dintâi asupra directorului institutului, numitul Iliescu Horia, **aceştia au reuşit să o determine pe inculpata Dicu să nu mai susțină poziția exprimată în cuprinsul Notei juridice cu privire la caracterul**

extravilan a terenului la data preluării sale de către stat, condiție esențială pentru ca restituirea terenului să fie dispusă de către Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în baza Legii nr.10/2001.

Mai mult, **Nota juridică din 14.04.2008, defavorabilă restituirii terenului, nici nu a mai fost găsită printre actele predate de Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor pe parcursul urmăririi penale, după cum nu a fost găsit integral nici Borderoul din 1948, din care rezulta amplasarea terenului la momentul preluării de către stat, ambele înscrisuri fiind descoperite, în copie, cu ocazia percheziției efectuate la sediul S.C.A.TZA.**

Schimbarea poziției oficiale a Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor cu privire la inadmisibilitatea notificării întemeiate pe Legea nr.10/2001 (în realitate, lipsa competenței de a o soluționa, prin raportare la disp.art.8 alin.1) era crucială, căci trimiterea notificării Comisiei locale de aplicare a legilor fondului funciar, care era soluția legală, presupunea nu doar parcurgerea ulterioară a unei proceduri anevoioase, ci şi incertitudinea obținerii terenului în natură, în locația respectivă, în condițiile în care dispozițiile legale în vigoare făceau trimitere la parcurgerea procedurii de trecere a terenului din domeniul public în domeniul privat sau chiar la acordarea de despăgubiri pentru terenul nerestituit în natură.

Or, obiectivul grupului infracțional era acela de a obține într-un termen cât mai scurt chiar terenul pe care îl administra Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, iar nu altul, căci amplasarea deosebită a acestuia era cea interesa pentru afacerile care urmau să se deruleze în continuare.

În plus, membrii grupului infracțional cunoșteau atât situația exactă a actelor invocate în susținerea notificării, inclusiv faptul că la acel moment nu putea fi stabilită calitatea inculpatului Al României Paul de moştenitor al fostului rege Carol al-II-lea, în condițiile în care nu se obținuse nici măcar o hotărâre în primă instanță în procedura de exequatur, ca urmare a trimiterii cauzei spre rejudecare, cât şi implicațiile pronunțării unei eventuale soluții nefavorabile în această procedură, cu referire la obținerea bunurilor vizate.

Astfel, în Sinteza raportului legal referitor la proprietățile inculpatului Al României Paul, întocmit la 18.10.2006 de S.C.A.TZA, sub coordonarea inculpatului Roşu, pentru societățile B.S.G. şi Reciplia (în spatele cărora se afla inculpatul Benyamin Steinmetz), s-a semnalat *"riscul ca**, în cazul respingerii în mod irevocabil a cererii de recunoaştere în România a Hotărârii de la Lisabona**, orice persoană interesată să solicite modificarea certificatului de naştere contestând că Carol Mircea Grigore ar avea stabilită filiația față de tată. Consecința ar putea fi aceea a **nerecunoaşterii calității lui Carol Mircea Grigore de moştenitor al Regelui Carol al-II-lea al României. Aşadar nici Paul Philippe al României nu ar mai putea pretinde drepturi** asupra unor bunuri ce au făcut parte din patrimoniul Regelui Carol al-II-lea al României* (n.n.-greşelile de exprimare aparțin autorului raportului legal*"*(fil.225, vol.56 dup).

Astfel, aşa cum chiar inculpata Dicu a recunoscut, **aceasta s-a deplasat la sediul S.C.A.TZA, însă nu din proprie inițiativă, ci ca urmare a solicitării**

directorului Iliescu, purtând discuții cu inculpatul Roşu. Deşi inculpata Dicu nu a văzut nimic în neregulă în aceste deplasări la sediul S.C.A.TZA, a recunoscut că a primit "invitații prieteneşti" din partea inculpatului Truică pentru a merge cu familia la el acasă, însă l-a refuzat (fil.297, vol.4 dup).

În esență, inculpata Dicu a negat că ar fi fost influențată de inculpatul Roşu, că ar fi avut o înțelegere cu acesta şi că ar fi urmărit favorizarea inculpaților, susținând că a emis doar o opinie juridică, pe care şi-a format-o după analiza Legii nr.10/2001, iar obligația de analiză şi decizie a revenit membrilor Consiliului de Administrație.

Probatoriul administrat în cauză demonstrează situația contrară, respectiv **existența unei conivențe infracționale stabilite între membrii grupului infracțional organizat şi inculpatul Al României Paul, pe de o parte, şi persoane cu funcții de conducere din cadrul Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor şi inculpata Dicu Corina, pe de altă parte, în scopul retrocedării terenului aflat în domeniul public al statului şi în administrarea institutului.**

Dincolo de împrejurarea că acorda asistență juridică unei instituții publice, ceea ce presupunea apărarea drepturilor şi intereselor acesteia, **inculpata Dicu Corina, în calitatea sa de avocat era obligată să respecte în primul rând dispozițiile legale.**

Potrivit art.2 alin.1 din Legea nr.51/1995 pentru organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârşirii faptelor, în exercitarea profesiei avocatul este independent şi **se supune numai legii, statutului profesiei şi codului deontologic.**

Potrivit art.37 alin.6 şi 7 din aceeaşi lege, avocatul nu răspunde penal pentru susținerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată şi cu respectarea prevederilor alin.5, în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicție şi numai dacă aceste susțineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză şi sunt necesare **stabilirii adevărului.** Nerespectarea de către avocat a prevederilor alin.6 constituie abatere disciplinară gravă, iar răspunderea disciplinară nu exclude răspunderea juridică penală sau civilă, după caz.

Potrivit art.7 alin.4 din statutul profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârşirii faptelor, avocatul este dator să dea clientului sfaturi juridice corespunzătoare legii şi **să acționeze numai în limitele legii, statutului, codului deontologic,** potrivit crezului său profesional.

Potrivit art.114 alin.2 din acelaşi statut, activitatea avocatului nu poate fi motivată decât în interesul clientului, **apreciat în limitele legii, ale prezentului statut şi ale codului deontologic.**

Potrivit art.144 alin.2 şi 3 din statut, avocatul **este obligat să se abțină de la asistarea şi sfătuirea conştientă a unui client în activități infracționale**. Un avocat este îndreptățit **să se retragă imediat şi să renunțe la asistarea şi reprezentarea clientului, în cazul în care, acțiunile şi scopurile clientului, deşi aparent legale la începutul asistenței şi/sau reprezentării, se dovedesc pe parcursul acesteia ca fiind infracționale**.

Potrivit deciziei nr.1486 din 27.10.2007 a Comisiei Permanente a Uniunii Naţionale a Barourilor din România (U.N.B.R.), începând cu 1.01.2007 Codul deontologic al avocaţilor din Uniunea Europeană se aplică în România ca fiind şi Codul deontologic al avocatului român.

Astfel, potrivit pct.1.1 din acest cod, îndatoririle avocatului nu se limitează doar la executarea fidelă a unui mandat în cadrul legii.Avocatul trebuie **să vegheze la respectul Statului de drept** şi a intereselor celor ale căror drepturi şi libertăţi le apără.

De asemenea, **sub rezerva respectării stricte a normelor legale** şi deontologice, avocatul are obligaţia de a apăra întotdeauna cât mai bine interesele clientului său, chiar în raport cu propriile sale interese sau cu interesele confraţilor săi.

Rezultă aşadar că obligaţia avocatului de a apăra interesele clientului său nu este una absolută, ci aceasta subzistă numai până la punctul în care aceste interese intră în coliziune cu dispoziţiile legale. Altfel spus, **mai presus de interesele clientului este legea, astfel încât avocatul nu are o fidelitate oarbă faţă de clientul său, fiind obligat să se abţină de la asistarea/reprezentarea acestuia, atunci când clientul este angrenat în activităţi ilicite şi, mai grav, infracţionale.**

Într-o asemenea ipoteză, avocaţii nu beneficiază de imunitate în faţa legii penale, ci răspund pentru faptele penale săvârşite în exercitarea profesiei sau în legătură cu aceasta.

În apărarea sa, inculpata Dicu nu a recunoscut săvârşirea infracţiunii de care este acuzată, susţinând că a exprimat doar opinii juridice şi că decizia de restituire a Fermei Regale Băneasa a aparţinut Consiliului de Administraţie al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

În speţă, contrar susţinerilor sale, **inculpata Dicu nu este acuzată de fapte care se circumscriu exercitării cu bună-credinţă şi în limitele legii a profesiei de avocat, ci de implicarea sa în demersuri ilicite, săvârşite în contextul existenţei unui grup infracţional organizat cu ramificaţii transfrontaliere, ce a avut ca scop însuşirea unor bunuri prin încălcarea legii,** lucru care s-a şi realizat în cele două cazuri care fac obiectul cercetărilor în prezenta cauză (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa).

Întrucât însuşirea acestor bunuri trebuia să aibă o aparenţă de legalitate, grupul infracţional organizat a presupus şi angrenarea unor profesionişti în domeniul dreptului în aceste fapte ilicite, fie prin cooptarea ca membru al grupării, cum a fost cazul inculpatului Roşu, fie prin folosirea poziţiei deţinute în cadrul instituţiei publice care era învestită cu soluţionarea notificării, cum a fost cazul inculpatei Dicu, avocat angajat să acorde asistenţă juridică Institutului de Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Prin urmare, inculpaţii Dicu şi Roşu nu sunt acuzaţi pentru opinii juridice pe care le-au exprimat, şi care, teoretic, pot fi şi greşite, în situaţia unor avocaţi incompetenţi, ci pentru conlucrarea activă în atingerea unui scop ilicit, respectiv scoaterea din patrimoniul statului şi însuşirea a unui bun, în beneficiul unor terţi şi a grupului infracţional din care aceştia făceau parte.

În privința inculpatei Dicu, este de reținut că inițial s-a opus retrocedării terenului aflat în administrarea Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, întocmind în acest sens Nota juridică din 14.04.2008, argumentată în fapt şi în drept.

Prin această notă, inculpata a acționat nu doar în interesul instituției publice căreia îi acorda asistență juridică, ci şi în conformitate cu dispozițiile legale.

Schimbarea punctului său de vedere nu a avut la bază alte documente decât cele deja existente la dosarul administrativ ori vreo reinterpretare, din proprie inițiativă, a dispozițiilor legale, ci s-a produs în urma discuțiilor purtate la sediul S.C.A TZA cu inculpatul Roşu.

Deşi rigoarea juridică sau măcar principiul simetriei formelor ar fi impus întocmirea unui nou punct de vedere în scris, inculpata Dicu nu a procedat astfel, ci a susținut în şedința din 2.09.2008 a Consiliului de Administrație că sunt îndeplinite toate condițiile pentru a se dispune retrocedarea terenului, aşa cum ea însăşi a recunoscut în declarația data în calitate de suspectă, care poate fi folosită ca mijloc de probă împotriva sa conform art.83 lit.a C.pr.pen. (fil.297, vol.4 dup).

Practic, **membrilor Consiliului de Administrație li s-a ascuns faptul că poziția inițială, consemnată într-un înscris oficial, care însă între timp dispăruse, fusese în sensul contrar celor susținute atât de directorul Iliescu, cât şi de inculpata Dicu în şedința din 2.09.2008**, căci dacă s-ar fi procedat astfel, exista riscul ca membrii consiliului să ceară detalii despre motivele şi, eventual, circumstanțele în care s-a ajuns la un punct de vedere diametral opus față de cel inițial.

S-ar fi observat astfel că, inițial, inculpata Dicu a opinat pentru inadmisibilitatea notificării, prin raportare la amplasarea în extravilan a terenului la data preluării abuzive, aspect esențial, menționat explicit în cuprinsul Notei din 14.04.2008.

Or, aşa cum rezultă din răspunsul formulat la 9.05.2008 de inculpatul Al României Paul la Nota juridică din 14.04.2008, neasumat formal de S.C.A.TZA, s-a susținut pur şi simplu că nu există dovezi privind situarea în extravilan a terenului, astfel încât o schimbare a opiniei contrare exprimată inițial de inculpata Dicu şi întemeiată pe acte, care au fost ulterior ascunse Consiliului de Administrație, nu ar fi fost justificată.

De altfel, aşa cum rezultă din procesul-verbal al şedinței din 2.09.2008, deşi martorul Oancea a ridicat în mod explicit chestiunea situării terenului la data preluării de către stat, susținând chiar că, dacă a fost în extravilan, Legea nr.10/2001 este inaplicabilă, **inculpata Dicu nici măcar nu a încercat să lămurească acest aspect, dovedind implicit că nu avea niciun argument pentru schimbarea poziției exprimată în Nota din 14.04.2008** şi a cărei existență a ascuns-o membrilor Consiliului de Administrație şi că, în realitate, această modificare s-a datorat influenței inculpatului Roşu.

Din probatoriul testimonial administrat în cauză a rezultat că rolul cel mai important în convingerea membrilor Consiliului de Administrație să accepte retrocedarea l-au avut directorul Iliescu şi inculpata Dicu, în calitate de jurist al institutului, în condițiile în care membrii consiliului nu aveau pregătire juridică.

Astfel, martora Leaotă Elena a arătat că "*jurista institutului a făcut o prezentare a acestui dosar, menționând temeiul legal în baza căruia trebuie retrocedat terenul.Nu a spus expres că trebuie să votăm pentru retrocedare, dar din cele prezentate a rezultat că din punct de vedere legal aceasta ar fi soluția"*, martora precizând că nu este juristă şi nu are competență în acest domeniu (declarația din 4.12.2015, fil.104, vol.6 dup., menținută în declarația din 7.07.2017 dată în fața primei instanțe şi în declarația din 24.09.2020 dată în fața instanței de apel).

Totodată, martorul Oancea Florin a menționat că *"atât Corina, cât şi cealaltă juristă ne-a spus că Paul al României are dreptul. Nu ne-a spus dacă s-a completat cererea, dar ne-a spus că totul este în regulă şi nu ne-am gândit să întrebăm"* şi că *"am fost convins de către juriştii prezenți la acea şedință că noi facem un lucru corect"* (declarațiile din 9.12.2015 şi 13.04.2018, menținute în declarația dată în fața instanței de apel la 26.06.2020)

De asemenea, martora Andrei Ana-Maria a arătat că *"din punct de vedere juridic dna Corina Dicu cunoştea cel mai bine situația"*, că aceasta i-a convins că Al României Paul este persoană îndreptățită la restituire şi că pentru martoră *"în proporție de 95% a contat părerea doamnei Dicu"* (fil.216 vol.5 dup, declarație menținută în fața instanței de fond la 13.04.2018)

În acelaşi sens, inculpatul Sin Gheorghe a arătat că *"jurista de la Institut, pe care nu o ştiam, a susținut punctul de vedere al directorului Iliescu, respectiv legalitatea retrocedării."* (declarația din 15.02.2016)

Prin urmare, ținând seama că inculpata Dicu era o persoană specializată în domeniul dreptului, angajată totodată să reprezinte interesele legale ale institutului, era logic şi firesc ca membrii Consiliului de Administrație să aibă încredere în susținerile acesteia.

Astfel, deşi ştia că institutul nu poate dispune în mod legal restituirea terenului către inculpatul Al României Paul, inculpata Dicu a susținut, împreună cu directorul Iliescu, că sunt îndeplinite toate condițiile pentru a se dispune retrocedarea, având reprezentarea că o asemenea decizie încalcă legea şi este cauzatoare de prejudiciu, aşadar că urmează să se comită o infracțiune.

Aşa cum s-a reținut anterior, inculpata nu a exprimat niciun punct de vedere în privința competenței institutului de a soluționa notificarea, deşi cunoştea inclusiv faptul că terenul solicitat era la acel moment unul agricol şi se afla în domeniul public al statului şi doar în administrarea institutului, astfel încât era supus procedurilor de reconstituire a dreptului de proprietate reglementate de legile fondului funciar, iar nu de Legea nr.10/2001, dar şi a celor de trecere din domeniul public în domeniul privat, în legătură cu care Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu avea nicio competență legală.

Pregătirea juridică pe care inculpata Dicu o avea prezuma în mod absolut că aceasta cunoaşte dispozițiile legale relevante care stabileau fără dubiu aspectele menționate anterior, în raport de care, cu atât mai mult, institutul nu putea dispune restituirea terenului.

Mai mult, inculpata Dicu cunoştea că A.S.A.S. formulase o notificare pentru un teren similar, pe care însă o adresase Comisiei sectorului 1 de fond funciar,

având astfel cel puțin un indiciu că notificarea inculpatului Al României Paul nu poate fi legal analizată şi soluționată de către Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Conivența infracțională a inculpatei Dicu rezultă cu evidența din conduita pe care aceasta a adoptat-o după şedința Consiliului de Administrație din 2.09.2008.

Probatoriul administrat în cauză, constând în declarațiile martorei Avramovici şi înscrisurile aflate la dosar, ridicate cu ocazia percheziților şi predate de Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, a demonstrat că **redactarea şi definitivarea procesului-verbal de şedință a fost făcută de inculpata Dicu împreună cu inculpatul Roşu, deşi acesta era un act intern al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.**

Astfel, după ce martora Avramovici Iolanda, care asigura secretariatul lucrărilor consiliului, a redactat procesul-verbal pe baza notițelor luate în cursul şedinței, l-a transmis inculpatei Dicu spre verificare, urmând ca după aceasta, inculpata să-l retransmită martorei pentru tipărire şi semnare.

Din compararea formei definitive a procesului-verbal cu Registrul de procese-verbale, au rezultat însă **diferențe esențiale**, atât cu privire la modul de redare a susținerilor făcute de cei prezenți la şedința din 2.09.20008, cât şi cu privire la cele hotărâte.

Mai grav, o copie a unei forme intermediare a procesului-verbal, diferită de forma definitivă semnată de membrii consiliului, a fost găsită cu ocazia percheziției la sediul S.C.A.TZA, purtând mențiunea "proiect".

Astfel, dacă potrivit art.25 alin.2 din Legea nr.10/2001 persoana îndreptățită avea dreptul de a fi invitată la lucrările organului de conducere al unității deținătoare, pentru a-şi susține cererea de restituire, ea nu avea şi dreptul de a interveni în luarea deciziei şi motivarea acesteia, fiind atribute exclusive ale unității deținătoare.

Toate acestea conduc la concluzia că **forma definitivă a procesului-verbal al şedinței Consiliului de Administrație, care a fost semnată de membrii lui, a fost stabilită în realitate de inculpata Dicu, împreună cu inculpatul Roşu**, care s-au asigurat că, prin modul de consemnare a dezbaterilor şi, mai ales, a celor hotărâte de consiliu, actul întocmit va servi scopului urmărit de inculpatul Al României Paul şi de grupul infracțional organizat, respectiv dobândirea terenului aflat în administrarea Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

În acest fel, încă de la acel moment, cei doi inculpați au lipsit practic de efecte expertiza asupra căreia se decisese în şedința din 2.09.2008, în condițiile în care au consemnat în procesul-verbal că institutul se recunoaşte competent să soluționeze notificarea, ca unitate deținătoare, în baza Legii nr.10/2001, deşi amplasarea terenului în intra sau extravilan la data preluării sale de către stat, de care depindea însăşi incidența legii, constituia un obiectiv al expertizei neefectuate încă.

Conduita infracțională a inculpatei Dicu s-a manifestat şi în ce priveşte întocmirea expertizei, întrucât, deşi nu avea vreo atribuție în acest sens, a dat îndrumări expertului cu privire la conținutul expertizei, contrar obiectivelor

stabilite în scris prin procesul-verbal de şedinţă, în sensul de a face doar o delimitare a loturilor stabilite, iar nu o identificare a terenului menţionat în notificare, indicându-i expres orientarea loturilor în vederea retrocedării.

În acest sens, declaraţiile inculpatului Stoian se coroborează cu conţinutul aşa-zisei expertize efectuate de acesta, care nu a răspuns în realitate obiectivelor menţionate în procesul-verbal al şedinţei din 2.09.2008, inclusiv cel referitor la amplasarea terenului la data preluării de către stat.

Implicarea inculpatei Dicu în efectuarea expertizei este dovedită implicit de conţinutul procesului-verbal al şedinţei Consiliului de Administraţie din 26.09.2008, redactat integral de inculpată, în condiţiile în care martora Avramovici nu a participat la acea şedinţă.

Astfel, potrivit propriilor susţineri, inculpata Dicu a prezentat membrilor Consiliului de Administraţie implicaţiile concluziilor raportului de expertiză asupra notificării inculpatului Al României Paul.

Or, dacă inculpata Dicu ar fi fost de bună-credinţă, ar fi constatat nu doar că raportul de expertiză nu fusese pus la dispoziţia consiliului, ci şi că acesta nu răspundea de fapt obiectivelor stabilite la şedinţa anterioară, inclusiv, şi mai ales, cel referitor la amplasarea terenului în intra sau extravilan la data preluării sale de către stat, aspecte cunoscute de inculpată din discuţiile purtate cu inculpatul Stoian. În aceste condiţii, nu se putea lua nicio hotărâre, câtă vreme nu fuseseră respectate cele stabilite la precedenta şedinţă de consiliu.

În plus, potrivit procesului-verbal al şedinţei din 26.09.2008, redactat de inculpata Dicu, restituirea terenului s-a făcut prin raportare la criterii neprevăzute de lege. Astfel, dincolo de lipsa de competenţă a institutului deja analizată, reconstituirea dreptului de proprietate în cazul terenurilor aflate în administrarea institutelor de cercetare nu se putea face pe vechile amplasamente dacă acestea erau indispensabile cercetării, aspecte neanalizate în actele întocmite, în care s-a avut în vedere doar destinaţia construcţiilor amplasate pe acesta, iar nu a terenului.

Chiar şi în aceste condiţii, este de reţinut că, printre construcţiile care existau pe terenul restituit şi care, la rândul lor, făceau parte din domeniul public al statului, se afla amplasată şi o seră destinată cercetării, iar restituirea terenului s-a dispus fără a se achita o despăgubire pentru acestea, reprezentând valoarea de piaţă a contrucţiilor, stabilită potrivit standardelor internaţionale de evaluare, în condiţiile art.10 alin.5 din Legea nr.10/2001.

În fine, deşi se situează în timp după consumarea infracţiunii de abuz în serviciu, legăturile inculpatei Dicu cu membrii grupului infracţional organizat au continuat, aceasta fiind prezentă în luna septembrie 2009 în biroul directorului Iliescu, alături de reprezentantul inculpatului Truică, la înmânarea sumei de câte 2400 euro persoanelor care locuiseră cu chirie în imobilele aflate pe terenul retrocedat, dată pentru ca acestea să părăsească locuinţele.

Prin urmare, aşa cum se poate constata, activitatea inculpatei Dicu Corina, în calitate de avocat al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, nu s-a rezumat la opinii juridice, ci a fost mult mai amplă, ea transformându-se într-un adevărat apărător al pretenţiilor nelegale ale inculpatului Al României Paul, în detrimentul intereselor institutului.

În cazul inculpatei Dicu nu este vorba despre o simplă neglijență sau de incapacitate profesională, în condițiile în care aceasta a ştiut de la bun început, odată cu redactarea Notei juridice din 14.04.2008, că terenul nu poate fi restituit inculpatului Al României Paul, având în vedere actele aflate la dosarul administrativ şi dispozițiile legale în materie. Dimpotrivă, ca efect al influențelor exercitate de inculpatul Roşu, în calitatea sa de membru al unei grupări infracționale, inculpata Dicu a acționat în mod deliberat, ştiind că va contribui la luarea unei decizii nelegale referitoare la restituirea unui teren aflat în administrarea institutului şi în domeniul public al statului, adică la săvârşirea unei infracțiuni.

Împrejurarea că inculpata nu a beneficiat de pe urma acestei infracțiuni, este lipsită de relevanță, nefiind o condiție pentru reținerea vinovăției sale, urmând a fi avută în vedere doar în ce priveşte individualizarea pedepsei.

În privința **inculpatului Roşu Robert Mihăiță,** în esență, şi acesta a susținut că şi-a exercitat profesia de avocat în limitele legii şi că a exprimat doar opinii juridice.

În realitate, prin apărările sale, inculpatul tinde la scoaterea din context şi minimalizarea contribuției sale la restituirea ilegală a terenului aflat în administrarea Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în condițiile în care acuzațiile care i se aduc nu vizează simpla reprezentare/asistare a unui client în relația acestuia cu o instituție publică, ci acțiuni multiple pe care inculpatul le-a întreprins, ca membru al unui grup infracțional organizat, având ca finalitate dobândirea ilegală a unui teren de către acest grup, din care şi inculpatul, în mod indirect, avea să profite.

În ce priveşte calitatea în care inculpatul Roşu a acționat, este de reținut că acesta a reuşit să creeze aparența că este reprezentantul legal al inculpatului Al României Paul, prevalându-se în acest sens şi de împuternicirea avocațială nr.258822 emisă la 2.09.2008 de S.C.A.TZA, semnată în calitate de client de către inculpatul Al României Paul. Conform acesteia, inculpatul Roşu era împuternicit de către clientul său să-l asiste/reprezinte în fața Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, obiect care a fost completat, prin mențiuni olografe efectuate ulterior pe aceeaşi împuternicire, cu "semnare protocol predare-primire şi alte protocoale primire acte", în baza cărora inculpatul Roşu a primit de la institut, între alte înscrisuri, decizia nr.30 din 26.09.2008, protocolul de predare-primire a terenului restituit şi expertiza întocmită de expertul Ioan Stângu (în realitate, inculpatul Stoian Ion) - fil.305,306, vol.10 dup.

Potrivit art.28 alin.1 din Legea nr.51/1995, avocatul are dreptul să asiste şi să reprezinte orice persoană fizică sau juridică, în temeiul unui contract încheiat în formă scrisă, care dobândeşte dată certă prin înregistrarea în registrul oficial de evidență.

Dincolo de împrejurarea că, potrivit împuternicirii sus-menționate, aceasta ar fi fost emisă în baza contractului de asistență juridică încheiat în aceeaşi zi şi sub acelaşi număr (258822 din 2.09.2008), care însă nu se regăseşte printre actele ridicate de la S.C.A.TZA cu ocazia percheziției, probatoriul administrat în cauză demonstrează că, în realitate, clientul S.C.A.TZA, în numele căruia a acționat şi

inculpatul Roşu, nu era inculpatul Al României Paul, ci Reciplia Ltd. Cipru, care controla inculpata S.C.Reciplia S.R.L. şi căreia inculpatul Al României Paul îi cesionase drepturile cu privire la imobilele aflate în proceduri administrative sau judiciare de restituire, potrivit contractului din 1.11.2006 întocmit de inculpatul Roşu.

Împrejurarea că S.C.Reciplia S.R.L. era în realitate clientul S.C.A.TZA rezultă din înscrisurile aflate la dosar.

Astfel, potrivit scrisorii redactate la data de 1.10.2006 de inculpatul Roşu, în calitate de partener al S.C.A.TZA şi însuşită sub semătură de Sandra Merloni Horemans, ca director al Reciplia Ltd., care deținea S.C.Reciplia S.R.L., calitatea de "client" al serviciilor de asistență juridică şi reprezentare o avea Reciplia Ltd., iar nu inculpatul Al României Paul. (fil.326, vol.29 dup).

De asemenea, cu ocazia percheziţiilor efectuate în faza de urmărire penală, nu a fost identificat vreun contract de asistență juridică încheiat între S.C.A.TZA şi inculpatul Al României Paul, iar potrivit documentelor existente la dosar, acesta din urmă nu a plătit vreo sumă cu titlu de onorariu către S.C.A.TZA pentru servicii de asistență juridică şi reprezentare, toate plăţile primite de societatea de avocatură fiind efectuate de inculpata S.C.Reciplia S.R.L. (fil.333 şi urm., vol.29 dup).

De altfel, chestiunea lipsei unui contract de asistență juridică (caj) cu inculpatul Al României Paul rezultă şi din corespondența email găsită cu ocazia percheziţiilor, purtată la 2.04.2013 între avocata Cristina Vlădescu, care îl înlocuise pe inculpatul Roşu în proiectul Reciplia, şi partenerul S.C.A.TZA Zbârcea Gabriel: "Am fost azi la o întâlnire cu Mateescu la ASR (n.n.- Alteța Sa Regală, adică inculpatul Al României Paul), cică **să ne semneze caj-urile**. Problemele iau o întorsătură stranie, ăştia iar se ceartă, se acuză, probabil se doreşte intrarea în alte negocieri, **până una alta noi nu avem mandat de la ASR, iar dacă nu ne dă, nu putem continua să-l reprezentăm (mai ales pe fondul unei ostilităţi evidente faţă de TZA/Reciplia)**.Asta e f imp., cu atât mai mult cu cât ASR era cu avocatul la întâlnire, care zicea că va reclama încheierea unor obligaţii contractuale de către Reciplia şi alte alea. Tb să vorbesc neapărat mâine cu tine, dacă poţi. Este extrem de important, pt ca tb să ştim cum ne situăm în aceste dosare/demersuri de continuat. Mulţumesc, Cristina" (fil.9, vol.52 dup)

Această situaţie, ca şi consecinţele în cazul în care inculpatul Al României Paul nu semna un contract de asistență juridică cu S.C.ATZ a fost adusă şi la cunoştința inculpaţilor Tal Silberstein, Marcovici Marius şi Mateescu Lucian printr-un email transmis a doua zi, 3.04.2013, din care rezultă că S.C.A.TZA nu va mai putea acorda asistență juridică şi reprezentare în cauzele aflate pe rolul instanţelor şi autorităţilor administrative deschise de inculpatul Al României Paul în lipsa unui contract de asistență juridică şi a unor împuterniciri avocaţiale semnate de inculpat, situaţie în care Reciplia ar fi trebuit să continue aceste demersuri în baza contractului de cesiune de drepturi din 1.11.2006, ceea ce comporta anumite riscuri (fil.14, vol.52 dup). În cele din urmă însă, inculpatul Al României Paul a semnat contractul şi împuternicirile, astfel cum rezultă din email-ul din 4.04.2013 (fil.66, vol.52 dup).

Calitatea în care avocații S.C.A.TZA şi, implicit, inculpatul Roşu au acționat, inclusiv în cazul Fermei Regale Băneasa, anume aceea de avocați ai Reciplia, rezultă şi din răspunsul transmis de această societate inculpatului Al României Paul la data de 5.07.2012, în contextul neînțelegerilor intervenite ulterior între inculpați, în care s-a menționat, între altele că "în cei aproximativ 2 ani avuți la dispoziție (şi nu 6 ani, aşa cum în mod fals HRH Prince Paul Philippe of Romania afirmă în adresa ASR din 26.06.2012), **avocații Reciplia au reuşit importante succese, precum obținerea titlului de proprietate în legătură cu o parte din ferma Regală Băneasa (aprox 17 hectare),** anumite imobile din Sinaia (vilă şi teren), 46,7 hectare în Pădurea Snagov (Fundul Sacului), 50 hectare teren agricol în Zorleni (jud.Vaslui), Pădurea Iersig - 706 hectare de pădure." (fil.195, vol.30 dup).

Tot astfel, în răspunsul trimis de societatea Reciplia, la 27.08.2012, ca răspuns la o scrisoare a inculpatului Al României Paul din 9.08.2012, s-a făcut referire la o "întâlnire de lucru" care a avut loc la reşedința acestuia la data de 8.04.2012 ora 17,00, care a durat două ore şi zece minute şi la care "**din partea Reciplia au participat**: domnul Tal Silberstein, domnul Shimon Menahem, domnul Marius Marcovici, domnul Moshe Agavi, domnul Lucian Mateescu, domnul Dan Andronic **şi, nu în ultimul rând, avocatul Reciplia, domnul Robert Roşu."**

Este de reținut, de asemenea, că în aceeaşi înțelegere de principiu încheiată la 1.10.2006, negociată şi semnată de inculpatul Roşu, în calitate de partener al S.C.A.TZA, pe lângă un onorariu de 10.000 euro/lună, **s-a prevăzut un onorariu de succes de 2% din valoarea de piață a bunurilor recuperate, care urma a fi achitat de clientul Reciplia Ltd,** iar nu de către inculpatul Al României Paul, în cuprinsul înțelegerii fiind detaliat mecanismul prin care S.C.A.TZA avea să primească onorariul de succes, în funcție de valoarea acestuia (mai mare sau mai mic de 300.000 de euro), calculat prin raportare la valoarea de piață a fiecărui bun obținut de inculpata S.C.Reciplia S.RL..

În legătură cu acest onorariu, cu ocazia percheziției efectuate în faza de urmărire penală a fost descoperit email-ul transmis la 5.12.2006 de inculpatul Roşu celorlalți parteneri ai S.C.A.TZA în care se arăta că**:" Dragii mei evrei par a fi de treabă: Cu Proiectul Prințul, Remus Truică mi-a dat ok pentru monthly invoices (to be totally deducted from any succes fee paid) to range between Eur 5.000-10.000 with fee structure Eur 150/100/80/h and succes fee: 3%. Aştept ok şi de la Shimon. Eu vreau să închidem contractul cu succes 3,5% (discut cu Remus să mai pună din partea lui pentru noi încă 0,5%)." -** fil.324, vol.52 dup

În acest context, din email-urile descoperite cu ocazia percheziției rezultă că plata onorariului de succes pentru obținerea Fermei Regale Băneasa, ca parte a înțelegerii încheiate cu Reciplia, a suscitat ulterior preocupare în cadrul S.C.A.TZA, întrucât nu fusese achitat nici după trei ani de la dobândirea terenului, astfel încât s-a pus problema riscului de a nu mai fi primit, dar şi a prescripției dreptului de a-l mai solicita.

Astfel, în luna aprilie 2013, când inculpatul Roşu fusese îndepărtat din proiectul Prințul/Reciplia, înlocuitoarea sa, Cristina Vlădescu, i-a adus la cunoştință această problemă partenerului S.C.A.TZA, Zbârcea Gabriel, care la rândul său, l-a informat pe inculpatul Roşu, redirecționându-i mesajul primit de la sus-numita:

- email 4.04.2013 C.Vlădescu/G.Zbârcea: "Bună Gabi, **Am verificat.Este prescris.Contractul dintre ASR şi Reciplia ref Băneasa este încheiat în ianuarie 2009. Potrivit Engagement letter semnat de Riverside în 2008, onorariul de succes este de 1,5% din val de piață a imobilului şi va fi plătit:dc este mai mic sau egal cu 300.000 Euro, în 3 luni de la emiterea facturii; dacă este mai mare, în 6 luni de la data plății sumei de mai sus**. O declarație de recunoştere acum nu ne poate ajuta decât formal, dacă bineînțeles este urmată şi de plată (ca o obligație naturală, care nu poate fi pusă în executare silită).Fiind împlinit termenul de prescripție, o asemenea declarație nu ne ajută pt că nu întrerupe termenul.Mă gândesc la un contract nou (pe care am de gând oricum să-l trimit) în care, alături de celelalte obligații pe care şi le vor asuma, să se nască practic o nouă obligație de plată cu privire la acest aspect (dacă, bineînțeles, nu li se va părea ciudat că reiterăm o obligație veche, asumată…)" - fil.66, vol.52 dup.

- email 4.04.2013 Roşu Robert / G.Zbârcea: "(…) **Cu greu am scos şi onorariul de succes pe Snagov şi tu ştii foarte bine tot contextul.La dracu, sper că nu trebuie să dau explicații că nu am emis factura pe onorariu în contextul în care am spus de zeci de ori chestiunea onorariului, m-am văzut împreună cu tine, cu Shimon, după ce i-am făcut scandal lui Tal că nu ne dă banii, ba îmi amintesc că te-ai văzut cu Benny la el pe yacht şi atunci când m-ai rugat ți-am dat situația şi te-am rugat să insişti şi pe onorariul de succes şi ai încercat şi tu, fără succes.De fapt schimbarea mea din Proiect este făcută, în realitate, pt că eu nu mai vroiam să lucrez fiind neplătiți 10 luni. Nu poți după 7 ani de laude la adresa mea în proiect, brusc să spui că nu mai sunt bun. Pur şi simplu au refuzat discuția şi nici măcar nu am emis o factură pe onorariu, că nu aveam nici un criteriu să o facem (care e valoarea bunului?) şi pentru că nu vroiam să suportăm sute de mii TVA. Dar tu cunoşti Gabi toate chestiunile astea.De câte ori toți anii ăştia am zis de onorariu şi am spus că trebuie să rezolvăm cumva?** Dacă capul jos pt că avem RMGC (n.n.- proiectul Roşia Montană, în care era implicat inculpatul Benny Steinmetz) îl înțeleg, heirupismul ăsta de a lucra acum în spume pt ei nu-l pot înțelege pt că de plătit văd că tot nu ne plătesc. Dacă vrea Cristina să te impresioneze, să o facă, dar firma pierde timp, bani şi nervi pe gratis. Şi tumbele doamnei mă enervează teribil" - fil.64, vol.52 dup.

- email 4.04.2013 G.Zbârcea / R.Roşu:" Ți-am dat ca să ştii.Atât.Nu fac anchete, nu am trimis nici lui Țuca sau Damian (n.n- alți parteneri ai S.C.A.TZA). Mi s-a părut important să ştii, atât.No offence.Stai liniştit."

Ulterior, în urma negocierilor cu inculpatul Tal Silberstein, s-a stabilit ca onorariul de succes pentru obținerea Fermei Regale Băneasa va rămâne de 1,5%, dar acesta se va plăti în momentul valorificării bunurilor de către Reciplia către terți (fil.90, vol.52 dup).

Chiar dacă prevederea unui onorariu de succes nu este o chestiune prohibită, câtă vreme nu este vorba despre un pact de quota litis, şi nu i se cuvenea exclusiv inculpatului Roşu, înscrisurile menționate anterior demonstrează că **exista şi un cert interes material, chiar indirect, al acestuia**, având în vedere şi calitatea sa de partener la S.C.A.TZA, pentru a fi obținute bunurile revendicate de inculpatul Al României Paul. Mai mult, acelaşi probatoriu dovedeşte că încasarea ulterioară a acestui onorariu, ca şi cel cuvenit pentru obținerea Pădurii Snagov, a constituit o preocupare a inculpatului Roşu, care a făcut demersuri în acest sens, chestiunea banilor reprezentând, în opinia sa, motivul pentru care a fost îndepărtat din proiectul Prințul/Reciplia.

Împrejurarea că acest **onorariu de succes, calculat ca un procent din valoarea terenului obținut în mod ilegal de la Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor (circa 2,7 milioane de euro, reprezentând 2% din valoarea de piață a terenului, de 135.874.800 euro)**, nu a fost încasat efectiv, cel puțin până la îndepărtarea inculpatului Roşu din proiectul Prințul/Reciplia, este lipsită de relevanță, întrucât nu s-a datorat lipsei de interes a S.C.A.TZA şi, în particular, a inculpatului Roşu, ci lipsei de voință a celorlalți membri ai grupului infracțional organizat, care se aflau în spatele Reciplia, de a-l plăti, în condițiile în care bunul nu fusese valorificat.

Din toate cele expuse anterior, rezultă că **adevăratul şi singurul client al inculpatului Roşu, în calitatea sa de avocat la S.C.A.TZA, era Reciplia Ltd. care controla inculpata S.C Reciplia S.R.L., aspect pe care l-a ascuns în relația cu reprezentanții Institutului de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor. Acestora le-a fost creată aparența că acționează în calitate de reprezentant al inculpatului Al României Paul, deşi, potrivit contractului din 1.11.2006, redactat chiar de inculpatul Roşu, cel dintâi inculpat îşi cesionase drepturile inculpatei S.C.Reciplia S.R.L.,** stratagemă folosită pentru a maximiza şansele de reuşită a demersurilor de obținere a terenului, prin prezentarea inculpatului Al României Paul ca membru al familiei regale şi moştenitor al fostului rege Carol al II-lea. Devoalarea contractului de cesiune din 1.11.2006 şi substituirea S.C.Reciplia S.R.L. în procedurile judiciare şi administrative pornite de inculpatul Al României Paul cu privire la bunurile revendicate ar fi atras după sine riscul, semnalat ulterior membrilor grupului infracțional organizat (a se vedea email-ul menționat anterior, din 3.04.2013), ca S.C.Reciplia S.R.L., în calitate de cesionar de drepturi, să nu fie considerată persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, iar demersurile de obținere a acestora să fie sortite eşecului.

Este adevărat că, teoretic, un contract de asistență juridică poate fi încheiat şi în beneficiul unui terț, însă în speță nu ne aflăm într-o asemenea ipoteză, în condițiile în care împuternicirea avocațială a fost semnată chiar de inculpatul Al României Paul, în calitate de client.

Independent de existența sau nu a unui contract de asistență juridică încheiat cu inculpatul Al României Paul (deşi în lipsa acestuia s-ar fi impus efectuarea de cercetări şi sub aspectul infracțiunilor de fals în înscrisuri şi uz de fals, cu referire la împuternicirea avocațială aflată la dosar), pe fondul acuzațiilor, Înalta Curte reține că, în calitate de profesionist al dreptului, inculpatul Roşu a avut de la

început reprezentarea faptului că, în raport cu dispozițiile legale în vigoare la acel moment, pe care chiar şi el trebuia să le respecte, restituirea unui teren agricol, care nu se aflase în intravilan la data preluării sale de către stat, iar în prezent era în administrarea unui institut de cercetare şi în domeniul public al statului, nu poate fi dispusă în mod legal de către Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

În acest context, este de reținut că notificarea adresată de S.C.A. TZA Prefecturii Municipiului Bucureşti pentru a nu demara proceduri de vânzare-cumpărare, de înstrăinare ori de grevare în orice mod a imobilului de 26,87 ha. până la soluționarea notificării cu privire la retrocederea imobilului, a fost transmisă de această instituție Subcomisiei de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1, aspect comunicat S.C.A.TZA prin adresa nr.CG/26425/2007/SP3/2.10.2007 (fil.67,vol.11 dup).

Prin urmare, chiar dacă notificarea referitoare la interdicția încheierii oricăror acte de dispoziție cu privire la suprafața de teren de 26,87 ha. a fost adresată de S.C.A. TZA, în numele inculpatului Al României Paul, instituției Prefectului, în final aceasta a ajuns la Subcomisia de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1, considerându-se că numai această instituție, în procedura de aplicare a procedurilor de aplicare a legilor fondului funciar, ar putea dispune, în tot sau parte, de terenul menționat în notificare, împrejurare care dovedeşte o dată în plus că inculpatul Roşu cunoştea care era instituția competentă să dispună cu privire la această notificare.

Pe lângă reglementările în vigoare, analizate în detaliu anterior, în calitatea sa de coordonator din punct de vedere legal al proiectului Prințul/Reciplia, inculpatul Roşu cunoştea nu doar conținutul studiilor interne efectuate în cadrul S.C.A. TZA, cum ar cel referitor la regimul juridic al restituirii imobilelor preluate de regimul comunist (fil.278, vol.30 dup), ci şi problemele care se ridicau în legătură cu fosta Fermă Regală Băneasa.

Astfel, în tabelul transmis de inculpatul Roşu martorului Bejenaru Andrei la 14.01.2008, era menționată explicit necesitatea stabilirii regimului terenului revendicat (dacă acesta era intra sau extravilan, dacă aparținea domeniului public sau privat al statului), pentru a determina legea aplicabilă notificării formulate de inculpatul Al României Paul (Legea nr.18/1991 sau Legea nr.10/2001). În acest sens, s-a menționat că, dacă terenul ar fi fost extravilan, agricol, legea aplicabilă era cea a fondului funciar nr.18/1991, iar nu Legea nr.10/2001 (fil.342, vol.57 dup).

Or, apartenența la domeniul public al terenului vizat, ca şi destinația agricolă a acestuia rezultau cu certitudine din actele normative în vigoare, iar situarea terenului în extravilanul localității la data preluării de către stat, ca şi destinația agricolă a acestuia, inclusiv la acel moment, **au fost invocate ulterior de Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în Nota juridică din 14.04.2008, fiind probate de copia Recensământului agricol din 1948, ambele înscrisuri fiind descoperite cu ocazia percheziției de la sediul S.C.A.TZA.**

De asemenea, inculpatul Roşu cunoştea şi corespondența pe care inculpatul Al României Paul o purtase anterior cu fostul său avocat, Ion Igreț, descoperită cu ocazia percheziției efectuate la S.C.A TZA, în care acesta din urmă îi atrăgea atenția inculpatului că *"de la prima discuție v-am adus la cunoştință că nu aveți dreptul să recuperați în baza Legii nr.10/2001 nicio fostă proprietate Elena Lupesc, deoarece Legea 10/2001 se aplică doar imobilelor intravilane preluate abuziv în PERIOADA 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, ori toate proprietățile Prințesei Elena au fost expropriate în anul 1941, deci sunt excluse de la restituire. Cele extravilane, pe lângă că sunt excluse de la restituire, conform Legii 10/2001, dar sunt excluse de la restituire şi pentru faptul că nu au fost cerute în baza Legii 18/1991.* ***În ceea ce priveşte fostele proprietăți ale Regelui Carol, în afara celor 500 m.p. din Parcul Jianu, nu se mai poate recupera nimic deoarece sunt terenuri extravilane şi nu au fost cerute în termen, în baza Legii nr.18/1991****.Complexul Peleş şi celelalte, lăsate prin testament Regelui Mihai, sunt ale acestuia şi recuperarea lor se poate face numai prin instanțele de judecată, şansele fiind minime. Cunoscând toate cele arătate mai sus, v-am cerut acordul să contactez eventuale persoane interesate în a le ceda dreptul dumneavoastră incert în schimbul unor sume de bani.* ***Ați spus că nu vreți să ştiți ce ilegalități se fac pentru recuperare şi ați fost de acord cu cedarea drepturilor litigioase pentru terenul Snagov contra sumei de 600.000 USD şi cu cedarea drepturilor asupra terenului din Băneasa contra sumei de un milion de dolari SUA sau a unui teren de 5 ha în zona Pipera, în vederea valorificării lui.*** *Pentru toate afirmațiile de mai sus am dovezi provenind de la dumneavoastră (...)"* - fil.494, vol.30 dup.

Prin urmare, dincolo de orice alte discuții în legătură cu îndeplinirea condițiilor referitoare la calitatea de moştenitor a inculpatului Al României Paul ori la dovedirea dreptului de proprietate, **inculpatul Roşu a ştiut că restituirea respectivului teren de către Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu se poate face decât prin încălcarea legii de către reprezentanții săi,** cu consecința producerii unui prejudiciu domeniului public al statului, ceea ce din perspectiva legii penale constituie infracțiunea de abuz în serviciu.

În acest context, Înalta Curte reține că, în calitatea sa de avocat, inculpatul Roşu era obligat să respecte în primul rând dispozițiile legale.

Potrivit art.2 alin.1 din Legea nr.51/1995 pentru organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârşirii faptelor, în exercitarea profesiei avocatul este independent şi **se supune numai legii, statutului profesiei şi codului deontologic.**

Potrivit art.37 alin.6 şi 7 din aceeaşi lege, avocatul nu răspunde penal pentru susținerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată şi cu respectarea prevederilor alin.5, în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicție şi numai dacă aceste susțineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză şi sunt necesare **stabilirii adevărului.** Nerespectarea de către avocat a prevederilor alin.6 constituie abatere disciplinară gravă, iar răspunderea disciplinară nu exclude răspunderea juridică penală sau civilă, după caz.

Potrivit art.7 alin.4 din statutul profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârşirii faptelor, avocatul este dator să dea clientului sfaturi juridice corespunzătoare legii şi **să acţioneze numai în limitele legii, statutului, codului deontologic,** potrivit crezului său profesional.

Potrivit art.114 alin.2 din acelaşi statut, activitatea avocatului nu poate fi motivată decât în interesul clientului, **apreciat în limitele legii, ale prezentului statut şi ale codului deontologic.**

Potrivit art.144 alin.2 şi 3 din statut, avocatul **este obligat să se abţină de la asistarea şi sfătuirea conştientă a unui client în activităţi infracţionale**. Un avocat este îndreptăţit **să se retragă imediat şi să renunţe la asistarea şi reprezentarea clientului, în cazul în care, acţiunile şi scopurile clientului, deşi aparent legale la începutul asistenţei şi/sau reprezentării, se dovedesc pe parcursul acesteia ca fiind infracţionale**.

Potrivit deciziei nr.1486 din 27.10.2007 a Comisiei Permanente a Uniunii Naţionale a Barourilor din România (U.N.B.R.), începând cu 1.01.2007 Codul deontologic al avocaţilor din Uniunea Europeană se aplică în România ca fiind şi Codul deontologic al avocatului român.

Astfel, potrivit pct.1.1 din acest cod, îndatoririle avocatului nu se limitează doar la executarea fidelă a unui mandat în cadrul legii.Avocatul trebuie **să vegheze la respectul Statului de drept** şi a intereselor celor ale căror drepturi şi libertăţi le apără.

De asemenea, **sub rezerva respectării stricte a normelor legale** şi deontologice, avocatul are obligaţia de a apăra întotdeauna cât mai bine interesele clientului său, chiar în raport cu propriile sale interese sau cu interesele confraţilor săi.

Rezultă aşadar că obligaţia avocatului de a apăra interesele clientului său nu este una absolută, ci aceasta subzistă numai până la punctul în care aceste interese intră în coliziune cu dispoziţiile legale. Altfel spus, **mai presus de interesele clientului este legea, astfel încât avocatul nu are o fidelitate oarbă faţă de clientul său, fiind obligat să se abţină de la asistarea/reprezentarea acestuia, atunci când clientul este angrenat în activităţi ilicite şi, mai grav, infracţionale.**

Într-o asemenea ipoteză, avocaţii nu beneficiază de imunitate în faţa legii penale, ci răspund pentru faptele penale săvârşite în exercitarea profesiei sau în legătură cu aceasta.

În apărarea sa, inculpatul Roşu nu a recunoscut săvârşirea infracţiunii de care este acuzat, susţinând că a exprimat doar opinii juridice şi că a acţionat în interesul clientului său.

În speţă, contrar susţinerilor sale, **inculpatul Roşu nu este acuzat de fapte care se circumscriu exercitării cu bună-credinţă şi în limitele legii a profesiei de avocat, ci de implicarea sa în demersuri ilicite, săvârşite în contextul existenţei unui grup infracţional organizat cu ramificaţii transfrontaliere din care a făcut parte încă de la data constituirii lui, ce a avut ca scop însuşirea unor bunuri prin încălcarea legii,** lucru care s-a şi realizat în cele două cazuri

care fac obiectul cercetărilor în prezenta cauză (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa).

Întrucât însuşirea acestor bunuri trebuia să aibă o aparenţă de legalitate, grupul infracţional organizat a presupus şi angrenarea unor profesionişti în domeniul dreptului în aceste fapte ilicite, fie prin cooptarea ca membru al grupării, cum a fost cazul inculpatului Roşu, fie prin folosirea poziţiei deţinute în cadrul instituţiei publice care era învestită cu soluţionarea notificării, cum a fost cazul inculpatei Dicu, avocat angajat să acorde asistenţă juridică Institutului de Cercetare Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Prin urmare, inculpaţii Dicu şi Roşu nu sunt acuzaţi pentru opiniile juridice pe care le-au exprimat, şi care, teoretic, pot fi şi greşite, în situaţia unor avocaţi incompetenţi, ci pentru conlucrarea activă în atingerea unui scop ilicit, respectiv scoaterea din patrimoniul statului şi însuşirea a unui bun, în beneficiul unor terţi şi a grupului infracţional din care aceştia făceau parte.

În acest context, Înalta Curte reţine că opiniile juridice se fundamentează pe elemente factuale rezultate din mijloace de probă (înscrisuri). Or, aşa cum s-a arătat anterior în considerentele deciziei, documentele ataşate notificării, cunoscute de inculpaţii Dicu şi Roşu, nu dovedeau nici calitatea de persoană îndreptăţită a lui Al României Pual la restituirea Fermei Regale Băneasa şi nici incidenţa Legii nr.10/2001 cu privire la respectivul teren, astfel încât orice demers efectuat în acest scop era unul ilicit.

Deşi inculpatul Roşu a fost conştient de la bun început că restituirea Fermei Regale Băneasa se poate face doar cu încălcarea legii, acesta nu doar că nu s-a abţinut de la desfăşurarea în continuare a unor demersuri cu evidentă conotaţie penală, ci a acţionat în sens contrar, forţând obţinerea unei decizii ilicite în beneficiul unor terţe persoane, care se aflau în spatele adevăratului său client, dar, aşa cum s-a reţinut anterior, şi în propriul beneficiu, în mod indirect.

Astfel, după ce au intrat în posesia Notei juridice întocmită de inculpata Dicu la 14.04.2008 şi însuşită de directorul institutului, Iliescu Horia, din care rezulta, între altele, că terenul nu face obiectul Legii nr.10/2001, întrucât se afla în extravilan la momentul preluării abuzive, membrii grupului infracţional organizat au realizat că pentru obţinerea unei soluţii favorabile este necesară schimbarea punctului de vedere sus-menţionat, prin influenţarea persoanelor care l-au semnat.

În acest sens, **membrii grupului infracţional au conlucrat îndeaproape, iar demersurile lor s-au completat reciproc**, în condiţiile în care cu toţii cunoşteau situaţia terenului revendicat. Probatoriul testimonial, dar şi declaraţiile inculpaţilor, analizate anterior, îi plasează în centrul acestor demersuri pe inculpaţii Truică şi Roşu, coordonaţi de inculpatul Tal Silberstein, astfel încât nu se poate susţine că fiecare a acţionat independent şi fără vreo cunoştinţă despre acţiunile celuilalt.

Restituirea Fermei Regale Băneasa nu mai era o chestiune care-l privea strict pe inculpatul Al României Paul, ci constituia o parte a înţelegerii ce a stat la baza încheierii contractului de cesiune din 1.11.2006, astfel încât interesul de a obţine acest bun aparţinea inculpaţilor care se aflau în spatele proiectului Prinţul/Reciplia.

Aşa cum rezultă din probatoriu, inculpații Truică şi Tal Silberstein au acționat "la vedere" în relația cu Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în particular, cu directorul acestuia, Iliescu Horia, astfel încât **nu se poate susține că inculpatul Roşu a fost străin de aceste demersuri,** fiind o victimă inocentă a unor coincidențe nefavorabile, cu atât mai mult cu cât prezența sa şi a inculpatului Truică la sediul institutului a fost, cel puțin în parte (a se vedea şedința Consiliului de Administrație), concomitentă.

Însuşi inculpatul Roşu, în prima declarație dată în cauză a recunoscut implicarea celor doi, arătând că "Tal sau Truică, nu mai rețin, ne-au cerut să depunem un punct de vedere juridic în legătură cu drepturile prințului", iar ulterior, după ce s-a primit invitația de a participa la şedința Consiliului de Administrație, "eu am fost sunat de Remus Truică sau de prințul Paul, cerându-mi se să îl asist pe acesta în calitate de invitat la respectiva şedință."

Mai mult, în aceeaşi declarație, inculpatul Roşu a arătat că, într-o discuție purtată cu inculpatul Truică după câteva săptămâni de la obținerea terenului, "acesta a spus că s-a ocupat de această revendicare cu domnul Iliescu, dar la acel moment nu am înțeles sensul acelor cuvinte".

Deşi în fața primei instanțe inculpatul Roşu a retractat această afirmație, arătând că a făcut-o la presiunea procurorului şi în condițiile în care a resimțit oboseală şi stres, la care s-au adăugat "asigurările avocatului meu domnul Şurghie că trebuie să zic orice, ceva despre domnul Horia IIiescu ca să plecăm acasa", este de reținut, pe de o parte, că inculpatul Roşu avea cunoştințe juridice şi a dat această declarație în deplină cunoştință de cauză, deşi putea să se prevaleze de dreptul la tăcere, iar, pe de altă parte, că este greu de crezut că propriul avocat (ales) al inculpatului, în loc să se opună presupuselor "presiuni ale procurorului", şi-ar fi instigat clientul să declare lucruri neadevărate, cu probabile consecințe penale, cu privire la un terț, dându-i "asigurări" că astfel vor merge acasă. În plus, în finalul declarației, care a fost înregistrată audio-video, există mențiunea însuşită sub semnătură de inculpatul Roşu, potrivit căreia "după ce am citit declarația în întregime constat că aceasta corespunde celor declarate de mine astfel că o semnez ca atare fără vreo obiecție."

În ce priveşte afirmația retractată, aceasta punea în discuție corectitudinea întregului proces desfăşurat la Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor şi finalizat cu restituirea terenului, dar şi implicarea inculpatului Truică în soluționarea revendicării, aspect pe care inculpatul Roşu îl cunoştea, în condițiile în care, potrivit celor expuse anterior, a primit indicații de la acesta.

Dacă **inculpatul Truică, ajutat şi de inculpatul Tal Silberstein, s-a ocupat (cu succes) de directorul Iliescu, inclusiv prin mituirea acestuia, inculpatului Roşu i-a revenit misiunea de a obține susținerea inculpatei Dicu,** ținând seama că membrii Consiliului de Administrație, care urma să decidă asupra restituirii terenului, nu aveau pregătire juridică.

Astfel, susținerea cauzei inculpaților de către directorul Iliescu, deşi necesară, nu era suficientă, ci aceasta trebuia dublată de argumente cu aparență de legalitate, provenind din partea avocatului institutului.

În acest sens, ca urmare a influențelor exercitate de inculpatul Truică asupra directorului Iliescu, acesta i-a cerut inculpatei Dicu să se deplaseze la sediul S.C.A.TZA şi să ia legătura cu inculpatul Roşu.

Chiar dacă inculpații Roşu şi Dicu au încercat să minimalizeze importanța vizitelor efectuate de cea din urmă la sediul S.C.A.TZA, cei doi inculpați nu au reuşit să explice în mod convingător de ce era necesar un asemenea demers, în condițiile în care, prin ipoteză, inculpatul Roşu, în calitatea sa de "avocat" al inculpatului Al României Paul, redactase şi transmisese în scris punctul de vedere al "clientului" său cu privire la aspectele menționate în Nota juridică întocmită anterior de inculpata Dicu, iar aceasta din urmă putea să-şi reconsidere poziția inițială, desigur, în mod argumentat, exclusiv pe baza răspunsului primit în scris de la inculpatul Al României Paul şi a noilor înscrisuri eventual prezentate de acesta, toate acestea trebuind a fi raportate strict la dispozițiile legale relevante în vigoare.

În realitate, **după discuțiile purtate cu inculpatul Roşu, inculpata Dicu s-a transformat în al doilea avocat al inculpatului Al României Paul** (presupunând că primul a fost, în mod legal, inculpatul Roşu), făcând abstracție nu doar de Nota juridică pe care o întocmise anterior şi de împrejurarea că, formal, trebuia să apere interesele institutului, ci mai ales de dispozițiile legale relevante în materie.

Această "colaborare" între cei doi avocați, care teoretic asistau clienți cu interese contrare, nu s-a rezumat la vizitele făcute în această fază de inculpata Dicu la sediul S.C.A.TZA, ci a avut în vedere, aşa cum s-a menționat anterior, şi transmiterea unui document intern ale institului, respectiv procesul-verbal al şedinței Consiliului de Administrație, pe care, în spiritul "normalei exercitări a profesiei de avocat", cei doi inculpați cu pregătire juridică l-au definitivat împreună.

În acest context, este de precizat faptul că nu era pentru prima dată când **S.C.A. TZA şi, implicit, inculpatul Roşu, în calitate de coordonator al proiectului Prințul/Reciplia au avut acces la documente interne ale Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor**, în condițiile în care la percheziția efectuată la sediul societății de avocați a fost găsită decizia nr.67 din 19.05.2006 emisă de A.S.A.S., prin care Iliescu Horia fusese numit director al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor şi din care rezultau inclusiv veniturile acestuia (2800 lei salariu de încadrare şi 40% indemnizație de conducere), act pe care nici societatea de avocați şi nici clientul său, S.C. Reciplia S.R.L., nu îl puteau obține în mod legal şi nu putea avea vreo legătură cu "normala exercitare a profesiei de avocat" în legătură cu restituirea Fermei Regale Băneasa.

Deşi inculpata Dicu a negat că şi-ar fi schimbat punctul de vedere exprimat oficial la 14.04.2008, ca urmare a influențelor exercitate de inculpatul Roşu, este evident că această schimbare de atitudine a inculpatei Dicu nu s-a datorat vreunei revelații juridice pe care a avut-o din proprie inițiativă, recitind condițiile impuse de Legea nr.10/2001 şi actele aflate la dosarul administrativ, ci aceasta s-a produs doar după ce inculpata s-a deplasat la sediul S.C.A. TZA şi a discutat cu inculpatul Roşu.

Mai mult, inculpata Dicu nu şi-a schimbat doar opinia juridică exprimată în Nota din 14.04.2008, ci s-a implicat activ şi în privința efectuării expertizei dispusă de Consiliul de Administrație, deşi nu avea nimic de-a face cu "normala exercitare a profesiei de avocat".

Modificarea punctului de vedere al inculpatei Dicu cu privire la competența institutului de a dispune asupra notificării în baza Legii nr.10/2001 nu era însă suficientă, mai ales în condițiile în care aceasta nu a întocmit o nouă Notă juridică, în sens contrar celei dintâi, în care să argumenteze schimbarea opiniei.

În acest sens, deşi cunoşteau că Institutul de Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu putea să restituie în mod legal terenul revendicat, pentru a obține efectul scontat prin susținerea de către directorul şi avocatul institutului a pretențiilor inculpatului Al României Paul, **membrii grupului infracțional organizat au acționat şi pe alte două paliere, în care inculpatul Roşu, în calitatea sa de coordonator al proiectului Prințul/Reciplia, a avut rolul principal.**

Astfel, strategia pusă la cale a urmărit, pe de o parte, **crearea unei stări de presiune, dar şi de temere membrilor Consiliului de Administrație**, prin prezentarea deformată a consecințelor pe care aceştia le-ar putea suporta în cazul luării unei decizii nefavorabile inculpatului Al României Paul, iar, pe de altă parte, **influențarea în mod direct a membrilor Consiliului de Administrație, prin prezența inculpaților la şedința la care urma să se ia în discuție notificarea formulată, inclusiv a inculpatului Al României Paul,** care avea să fie înfățişat ca membru al familie regale a României şi moştenitor al fostului rege Carol al-II-lea, deşi ştiau că aceasta nu corespunde adevărului.

În acest sens, prin **memoriile succesive din 26.08.2008 şi 27.08.2008**, având acelaşi conținut, primul semnat exclusiv de inculpatul Roşu, în numele S.C.A.TZA, în calitate de "avocați ai Alteței Sale Regale Prințul Paul Philippe al României", iar cel de-al doilea, de inculpații Al României Paul şi Roşu, după ce s-au reluat argumentele expuse în Precizările din 9.05.2008, într-un capitol distinct au fost expuse "consecințele legale ale tergiversării soluționării cererii." (fil.217, 223, vol.10 dup).

Făcând referire la dispoziții legale care nu erau şi nu au fost niciodată în vigoare (a se vedea art.315 din Codul penal din 2004, aprobat prin Legea nr.301/2004), inculpații au pus în vedere directorului şi Consiliului de Administrație al Institutului pentru Cercetare Dezvoltare pentru Protecția Plantelor că "fapta persoanelor abilitate **de a soluționa** (n.n.) cererea subsemnatului întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanei, prevăzut de art.315 Cod penal."

De asemenea, s-a menționat că, "tot ca o consecință a tergiversării soluționării prezentei notificări, vă învederăm faptul că, suntem îndreptățiți să inițiem măsurile legale ce se impun pentru obligarea la plata despăgubirilor pentru lipsa de folosință a imobilului."

Deşi aparent chestiunea pusă în discuție, prin termenii ultimativi folosiți în cele două memorii, tindea doar la soluționarea cu celeritate a notificării (în condițiile în care de la data depunerii ei, 13.02.2002 şi până în anul 2007 nu

existase însă vreun demers similar, cel puțin din partea inculpatului Al României Paul), în realitate **acestea urmăreau să pună o presiune pe conducerea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în sensul restituirii imobilului solicitat**, fapt care rezultă atât din destinatarii memoriilor, indicați în antet (Consiliul de Administrație şi directorul Horia Iliescu), cât şi din ultima frază, în care era exprimată "încrederea că veți da eficiență dispozițiilor legale incidente şi că veți soluționa prezenta cerere în cel mai scurt timp posibil, în sensul restituirii în natură a Terenului".

Aceste memorii-somații **au fost utilizate în şedința Consiliului de Administrație din 2.09.2008** de directorul Iliescu Horia pentru a justifica soluția de admitere a cererii de restituire.

În acest sens, în fața instanței de apel, martorul Oancea Florin, membru al Consiliului de Administrație, a arătat că "*singura presiune pe care am simțit-o în legătură cu opinia exprimată privind retrocedarea a fost momentul în care în cadrul şedinței s-a susținut că trebuie să avem în vedere şi daunele care se vor plăti în cazul în care nu se va da curs solicitării"*, care confirmă astfel cele relatate în faza de urmărire penală de un alt membru al Consiliului de Administrație, martora Andrei Ana-Maria, care a arătat că *"un rol determinant în convingerea noastră l-a avut şi directorul Horia Iliescu, care ne atenționa că prințul a făcut poze cu terenul în paragină, acesta inducându-ne ideea că ar exista un risc de răspundere penală dacă nu retrocedăm terenul solicitat prin faptul că îi încălcăm dreptul la reconstituirea proprietății şi prin faptul că nu putem justifica lăsarea în degradare a unor terenuri aflate în administrarea institutului"*.

Prin urmare, efectul scontat prin cele două memorii-somații s-a produs, fiind fără relevanță că amenințările din cuprinsul lor au fost aduse în discuție de directorul Horia Iliescu, în condițiile în care, pe de o parte, memoriile proveneau de la inculpați, iar pe de altă parte, potrivit celor expuse anterior, directorul fusese mituit pentru a susține retrocedarea terenului, acționând aşadar în deplină înțelegere cu ceilalți inculpați.

Prin comparație, este de reținut modul contrar în care au procedat reprezentanții unei alte instituții publice care a fost notificată în condiții similare cu Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor pentru retrocedarea fostei Ferme Regale Băneasa, respectiv Regia Autonomă Administrația Română a Serviciilor de Trafic Aerian ROMATSA. Astfel, dincolo de împrejurarea că avocatul Romatsa nu s-a deplasat la sediul S.C.A.TZA, ci discuțiile s-au purtat la sediul regiei, fiind consemnate într-o minută, atât conducerea Romatsa, cât şi avocatul acesteia au insistat pentru completarea dosarului administrativ cu mai multe documente/informații cerute încă în urmă cu 2 ani, refuzând astfel să dea curs solicitării avocaților S.C.A.TZA de soluționare a notificării. În aceste condiții, inculpatul Al României Paul s-a adresat şi instanței civile, reclamând nesoluționarea notificării, însă până în prezent cauza nu a fost soluționată, fiind suspendată până la soluționarea dosarului penal de față (a se vedea dosarul nr.22428/3/ 2013* al Tribunalului Bucureşti, Secția a-IV-a civilă).

Or, această diferență de abordare a aceleiaşi probleme (soluționarea unei notificări prin care se revendica aceeaşi suprafață de teren, fosta Fermă Regală

Băneasa), se explică tocmai prin **“legătura specială” stabilită între inculpatul Al României Paul şi “reprezentanții” săi, în principal, inculpații Truică şi Roşu, pe de o parte, şi persoanele care au reprezentat Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, respectiv directorul Iliescu şi inculpata Dicu, pe de altă parte, care au preferat să susțină interesele grupului infracțional organizat, iar nu să respecte legea.**

Presiunea pentru a obține o decizie nelegală din partea Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, creată prin cele două memorii-somații, a fost susținută ulterior de **prezența inculpaților la şedința la care urma să se ia în discuție notificarea formulată, inclusiv a inculpatului Al României Paul.**

În acest sens, prevalându-se de disp.art.25 alin.2 din Legea nr.10/ 2001, care permiteau invitarea persoanei îndreptățite pentru a-şi susține cererea în organului de conducere al unității deținătoare, inculpatul Al României Paul, însoțit de inculpatul Roşu Robert, care s-a prezentat ca fiind avocatul acestuia, au fost invitați şi au participat la şedința Consiliului de Administrație din 2.09.2008.

Cu această ocazie, inculpatul Roşu a înmânat fiecărui membru al consiliului câte un dosar cu documente în care se prezenta că inculpatul AL României Paul este recunoscut ca membru al Casei Regale a României şi a susținut că acesta are dreptul la retrocedarea imobilului solicitat.

Astfel, martorul Pascu Alexandru a arătat că *“avocatul Roşu a prezentat dosarul, respectiv că Paul al României este moştenitorul lui Carol al II-lea, că a achiziționat drepturi litigioase de la o doamnă şi a prezentat arborele genealogic. A fost ceva foarte pompos şi nu pot să redau tot ce a prezentat, dar a spus că dosarul este complet.”* (declarația din 22.01.2016, fil.224, vol.5 dup, menținută în declarația din 26.06.2020 dată în fața instanței de apel), în acelaşi sens fiind şi declarația dată în calitate de suspect de Gheorghiță Dragomira, în prezența apărătorului ales al inculpatului Roşu (fil.261, vol.4 dup)

Tot astfel, martora Andrei Ana Maria a arătat că la acea şedință inculpatul Roşu a prezentat documente din care rezulta că Al României Paul are dreptul la retocedare, încercând să-i convingă de apartenența acestuia la Casa Regală şi de drepturile ce decurg din acest statut (fil.207 vol.5 dup, declarație menținută în fața instanței de fond la 13.04.2018)

În fine, martorul Oancea Florin a relatat în fața primei instanțe că în şedința din 2.09.2008 *“ni s-a explicat istoria casei Regale a României, am înțeles cu toții că domnul Paul al României este un urmaş al Regelui Carol al II-lea.Ni s-a spus că trebuie să facem restituirea în natură (...) am fost convins de către juriştii prezenți la acea şedință că noi facem un lucru corect (...) Apoi am văzut că există o serie întreagă de argumente legale care arată că nu îndeplinea toate condițiile solicitate de lege”* (declarația din 13.04.2018, menținută în fața Înaltei Curți), iar în depoziția dată în apel a precizat că *“în actele care mi-au fost prezentate şi care mi s-a indicat că atestă calitatea de moştenitor al lui Al României Paul Philippe îmi aduc aminte că a fost o hotărâre a unei instanțe române prin care se statua asupra faptului că Al României Paul Philippe este moştenitor al regelui Carol al II-lea şi un alt document prin care Al României Paul Philippe cumpărase drepturile*

succesorale ale lui Monique Urdărianu, moştenitoare a Elenei Lupescu fosta soție a lui Carol." (declarația din 26.06.2020)

În fapt, atât inculpatul Al României Paul, cât şi inculpatul Roşu cunoşteau că la acea dată, 2.09.2008, hotărârea de exequatur, prin care se recunoştea practic paternitatea lui Mircea Grigore, tatăl inculpatului Al României Paul, față de fostul rege Carol al II-lea şi în baza căruia fusese emis certificatul de calitate de moştenitor nr.55/2005, fusese desființată în căile de atac, iar cauza respectivă se afla din nou pe rolul primei instanțe, fără a se fi obținut până la acea dată o hotărâre în fond.

Prin urmare, la data de 2.09.2008 nu era stabilită în mod legal calitatea inculpatului Al României Paul, de nepot de fiu al fostului rege Carol al II-lea şi, cu atât mai puțin, acesta nu era membru al familiei regale a României.

Mai mult, inculpatul Roşu, în calitate de coordonator al proiectului Prințul/Reciplia, cunoştea nu numai faptul că notificarea având ca obiect terenul fostei Ferme Regale Băneasa fusese formulată de inculpatul Al României Paul în nume propriu, iar nu de tatăl său, Mircea Grigore, care era în viața la acea dată, ci şi consecințele juridice ale unui asemenea demers.

Astfel, în Sinteza raportului legal referitor la proprietățile inculpatului Al României Paul, întocmit la 18.10.2006 de S.C.A TZA, sub coordonarea inculpatului Roşu, pentru B.S.G. şi Reciplia (societăți în spatele cărora se afla inculpatul Benyamin Steinmetz), s-a reținut explicit că: "*există riscul ca**, în cazul respingerii în mod irevocabil a cererii de recunoaştere în România a Hotărârii de la Lisabona**, orice persoană interesată să solicite modificarea certificatului de naştere contestând că Carol Mircea Grigore ar avea stabilită filiația față de tată. Consecința ar putea fi aceea a **nerecunoaşterii calității lui Carol Mircea Grigore de moştenitor al Regelui Carol al-II-lea al României. Aşadar nici Paul Philippe al României nu ar mai putea pretinde drepturi** asupra unor bunuri ce au făcut parte din patrimoniul Regelui Carol al-II-lea al României.*

*(...)Pentru a putea solicita restituirea bunurilor ce au aparținut unor membri ai Familiei Regale, Paul Philippe al României trebuie să facă dovada calității sale de moştenitor/succesor al persoanei căreia i-a aparținut bunul a cărui restituire se solicită. **Această calitate trebuie să existe la momentul la care s-a solicitat restituirea bunului**.*

*Sub acest aspect, **semnalăm riscul respingerii acelor cereri de restituire formulate de către Paul Philippe al României în nume propriu pentru bunuri moştenite de Carol Mircea Grigore şi care atâta timp cât era în viață, avea în realitate calitatea legală de a formula aceste cereri**. Este vorba despre bunurile care au apaținut Regele Carol al-II-lea al României şi Regina Elisabeta a Greciei."* (fil.231, vol.56 dup)

Or, întreaga construcție folosită în fața Consiliului de Administrație s-a făcut în jurul acestei calități a inculpatului Al României Paul, aceasta fiind de fapt şi explicația prezenței sale personale în şedința din 2.09.2008.

De asemenea, nici celelalte documente prezentate, analizate anterior în prezenta decizie, nu dovedeau că inculpatul Al României Paul este ‚persoană îndreptățită la măsuri reparatorii.

Prin urmare, deşi inculpatul Roşu a susţinut că în faţa Consiliului de Administraţie al institutului a formulat doar opinii juridice, acesta eludează cu bună ştiinţă împrejurarea că, aşa cum s-a arătat anterior, o asemenea opinie s-a bazat pe ascunderea adevăratei situaţii de fapt rezultată din înscrisurile existente la acel moment şi care făceau imposibilă retrocedarea Fermei Regale Băneasa de către Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

Astfel, dincolo de condiţiile de fond prevăzute de Legea nr.10/2001, una dintre chestiunile puse în discuţie de martorul Oancea Florin a fost necesitatea stabilirii statutului de extravilan sau intravilan a terenului la momentul preluării sale de către stat, în raport de care, aşa cum martorul a arătat în mod explicit (a se vedea însemnările olografe din Registrul de procese-verbale), "Legea 10 devine inaplicabilă".

Aşa cum rezultă atât din Registrul de procese-verbale, cât şi din procesul-verbal al şedinţei din 2.09.2008, **singura persoană care a intervenit sub acest aspect, care punea în discuţie însăşi competenţa institutului de a soluţiona notificarea, a fost inculpatul Roşu, care "aduce la cunoştinţă faptul că la momentul preluării terenului, acesta nu a fost extravilan.Terenul era situat în comuna Băneasa la acel moment, deci intravilan."**

Problema pusă în discuţie de martorul Oancea nu presupunea exprimarea unei "opinii juridice", ci era **o chestiune de fapt afirmată de inculpat cu valoare de certitudine,** care avea certe consecinţe juridice, întrucât în raport de aceasta Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor putea sau nu să soluţioneze notificarea cu care fusese învestit.

Aşa cum s-a arătat, pe lângă lipsa de cunoştinţe juridice, membrii Consiliului de Administraţie nu au avut la dispoziţie Nota juridică din 14.04.2008 şi nici documentul în baza căruia a fost întocmită, din care rezultau că notificarea nu putea să fie legal analizată de institut, având în vedere amplasarea terenului în extravilan la data preluării de către stat.

Or, la acel moment, ca şi inculpata Dicu, **inculpatul Roşu cunoştea conţinutul documentului pus la dispoziţie de institut odată cu Nota juridică din 14.04.2008**, singurul act din care rezulta categoria şi amplasarea terenului la data preluării de către stat, respectiv "Borderoul populaţiei, proprietăţilor şi exploataţiilor agricole din comuna suburbană Băneasa", întocmit conform "Recensământului agricol şi al populaţiei din ianuarie 1948", descoperit cu ocazia percheziţiei efectuate la S.C.A.TZA (fil.358, vol.30).

Din chiar titlul documentului rezulta că recensământul "agricol" a avut în vedere doar "proprietăţile şi explotaţiile agricole", iar terenurile ce compuneau la acea dată fosta Fermă Regală Băneasa (grădini de zarzavat, fâneţe naturale, păşuni, vii altoite, livezi cu pomi), erau situate în întregime "în hotarul satului", sintagmă care nu desemna, aşa cum s-a reţinut anterior în considerentele prezentei decizii, intravilanul comunei.

Mai mult, **inculpatul Roşu cunoştea că, potrivit actelor normative în vigoare, terenul în cauză era şi la momentul soluţionării notificării unul în cea mai mare parte agricol (27,23 ha. din 31.409 ha.), aflat în administrarea unui institut de cercetări agricole şi în domeniul public al statului,** astfel încât nici

din această perspectivă terenul nu putea fi restituit de Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în baza Legii nr.10/2001, decât cu încălcarea dispozițiile art.8 alin.1 din lege.

Chiar dacă această din urmă chestiune nici măcar nu a fost amintită de cineva cu ocazia dezbaterilor din 2.09.2008, deşi aceasta putea şi trebuia să fie pusă în discuție măcar de conducerea executivă şi/sau avocatul instituției publice, ea contribuie, alături de susținerile sale explicite făcute în contra evidenței în aceeaşi şedință, la conturarea formei de vinovăție cu care a acționat inculpatul Roşu.

Înalta Curte reaminteşte că, potrivit art.37 alin.6 şi 7 din Legea nr.51/1995 pentru organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, în forma în vigoare la data săvârşirii faptelor, avocatul nu răspunde penal pentru susținerile făcute oral sau în scris, în forma adecvată şi cu respectarea prevederilor alin.5, în fața instanțelor de judecată, a organelor de urmărire penală sau a altor organe administrative de jurisdicție şi numai dacă aceste susțineri sunt în legătură cu apărarea în acea cauză şi sunt necesare stabilirii adevărului.

Este evident că, prin susținerile sale, inculpatul Roşu nu a avut în vedere "stabilirea adevărului", ci, dimpotrivă, **inducerea în eroare asupra unei chestiuni de fapt şi, prin aceasta, influențarea membrilor Consiliului de Administrație în sensul luării unei hotărâri favorabile, dar ilegale, în beneficiul grupării infracționale din care făcea parte.** Această conduită a inculpatului Roşu nu se circumscrie unei "opinii juridice" şi nu reprezintă decât o parte din acuzațiilor aduse inculpatului, în condițiile în care acțiunile sale au fost mai numeroase şi nu s-au rezumat la prestația sa din şedința Consiliului de Administrație din 2.09.2008.

Astfel, după finalizarea acesteia, deciziile adoptate trebuiau formalizate într-un proces-verbal, care a fost întocmit într-o primă formă de martora Avramovici, iar aceasta l-a transmis inculpatei Dicu spre verificare.

Înscrisurile predate de Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, constând în Registrul de procese-verbale şi procesul-verbal semnat de membrii Consiliului de Administrație, ca şi înscrisul ridicat cu ocazia percheziției de la S.C.A.TZA, purtând mențiunea "proiect", demonstrează, pe de o parte, diferențe între deciziile luate în şedința din 2.09.2008 şi cele menționate în forma finală a procesului-verbal, iar, pe de altă parte, implicarea inculpatului Roşu, alături de inculpata Dicu, în stabilirea acesteia.

Inculpatul Roşu a susținut în declarația dată în primă instanță că acest document i-ar fi fost predat la finalul şedinței din 2.09.2008 şi că fiecare membru al consiliului ar fi primit un asemenea document, inclusiv inculpatul Al României Paul, pentru a fi citit, a confirma că acesta a fost conținutul şi a-l semna.În plus, inculpatul a susținut că acest proiect de proces-verbal este identic cu cel semnat, adăugându-se doar nişte referiri privitoare la identificarea terenului.

Aceste susțineri ale inculpatului Roşu nu sunt confirmate de probatoriul administrat în cauză, ci reprezintă doar o încercare a acestuia de a scăpa de răspunderea care-i revine pentru faptele comise.

În primul rând, martora Avramovici, care se ocupa de secretariatul şedințelor de consiliu, nu a confirmat susținerile inculpatului Roşu, aceasta arătând în mod

constant că, după ce a întocmit procesul-verbal, l-a trimis inculpatei Dicu pentru a fi verificat din punct de vedere juridic şi abia apoi, după ce a primit forma finală, l-a tipărit şi pus la mapă pentru a fi semnat.

Martorul Pascu Alecsandru, membru al Consiliului de Administraţie, a arătat că în şedinţă se luau notiţe de către martora Avramovici, iar procesul-verbal se întocmea ulterior, poate la o săptămână, nu în aceeaşi zi.

De asemenea, din declaraţiile date de membrii Consiliului de Administraţie nu rezultă că vreunul dintre ei ar fi primit un proiect de proces-verbal la sfârşitul şedinţei pentru a-l citi, verifica şi semna.

Mai mult, chiar dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, nu se vede motivul pentru care un proiect al procesului-verbal ar fi fost înmânat pentru citire, confirmare şi semnare unor persoane din exteriorul instituţiei, care au avut doar calitatea de invitaţi la şedinţa consiliului. Acest proces-verbal nu a fost o minută a unei întâlniri, întocmită ad-hoc, ci **era un înscris oficial al organului de conducere al instituţiei, cu reguli clare de întocmire şi evidenţă,** astfel încât terţii, fie ei şi invitaţi la şedinţele consiliului, nu puteau cenzura în niciun fel procesul-verbal întocmit cu acest prilej şi nu interferau în redactarea, verificarea şi semnarea acestuia.

De altfel, potrivit art.25 alin.3 din Legea nr.10/2001, singurul act care se comunica persoanei îndreptăţite era decizia motivată a unităţii deţinătoare prin care aceasta a soluţionat notificarea, iar printre actele ridicate oficial de către inculpatul Roşu de la institut, conform înscrisului aflat la dosar, nu se află şi procesele-verbale ale celor două şedinţe ale Consiliului de Administraţie.

Prin urmare, dacă aceste procese-verbale nu se predau invitatului la şedinţele de consiliu şi nu erau semnate de acesta, nu se vede raţiunea pentru care i s-ar fi înmânat un proiect al unui asemenea act.

Astfel, aşa cum s-a arătat, nici din discuţiile redate în cuprinsul procesului-verbal semnat ori în varianta olografă a acestuia, din Registrul de procese-verbale, nu rezultă că membrii Consiliului de Administraţie s-ar fi pronunţat în sensul că institutul are competenţa legală de a soluţiona notitificarea în baza Legii nr.10/2001, ca unitate deţinătoare.

Cu toate acestea, în dispozitivul procesului-verbal semnat de membrii Consiliului de Administraţie, prima menţiune este exact aceasta.

Or, aşa cum rezultă din probatoriul administrat în cauză, inclusiv cel testimonial, singura discuţie purtată, care avea legătura cu competenţa institutului de a soluţiona notificarea, s-a referit la necesitatea stabilirii statutului de extravilan sau intravilan a terenului notificat la momentul preluării sale de către stat, iar nu în legătură cu calitatea institutului de unitate deţinătoare.

De altfel, această din urmă calitate nu se putea stabili decât după ce Consiliul de Administraţie ar fi hotărât că nu sunt incidente disp.art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001, care excludeau însăşi soluţionarea notificării în baza acestui act normativ.

De aceea, deşi s-ar putea susţine că statutul de extravilan sau intravilan a terenului la momentul preluării sale de către stat urma să se stabilească abia după efectuarea expertizei, în realitate, menţiunea adăugată în forma finală a procesului-

verbal față de cea din Registrul de procese-verbale referitoare la calitatea institutului de unitate deținătoare în sensul Legii nr.10/2001 făcea inutile concluziile raportului de expertiză în ce priveşte amplasarea terenului la momentul preluării de către stat, câtă vreme în procesul-verbal din 2.09.2008 se stabilise deja că este incidentă această lege.

De asemenea, față de proiectul de proces-verbal găsit la sediul S.C.A. TZA, varianta finală semnată de membrii Consiliului de Administrație cuprinde suplimentar, pe mai mult de o pagină, dispoziții referitoare la emiterea deciziei de restituire în natură, precum şi la acordarea de măsuri prin echivalent constând în compensarea cu alte bunuri aflate în administrarea institutului şi în proprietatea publică a statului, după trecerea lor în proprietatea privată a statului sau a unității administrativ teritoriale.

Prin urmare, contrar susținerilor inculpatului Roşu, între proiectul găsit la sediul S.C.A. TZA şi procesul-verbal semnat de membrii Consiliului de Administrație şi predat cu ocazia cercetărilor există deosebiri importante, care nu se rezumă la simpla identificare a terenului.

Toate aceste deosebiri demonstrează că **inculpatul Roşu, în calitate de coordonator al proiectului Prințul/Reciplia în cadrul S.C.A. TZA, care s-a ocupat personal de notificarea vizând restituirea Fermei Regale Băneasa, în deplină conivență cu inculpata Dicu, s-a implicat în stabilirea formei finale a procesului-verbal al şedinței din 2.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, acționând astfel în afara oricăror atribuții şi drepturi recunoscute de lege în favoarea unui avocat.**

Dispozițiile procesului-verbal al şedinței din 2.09.2008 au fost ulterior valorificate ca atare, întrucât au stat la baza emiterii Deciziei nr.30 din 26.09.2008, prin care inculpatului Al României Paul i-au fost restituite 17 ha. din cele 31,4 ha. (27,23 ha. fiind teren agricol), pe care Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor le avea în administrare şi care se aflau în domeniul public al statului.

În ce priveşte şedința Consiliului de Administrație din 26.09.2008, aşa cum rezultă din conținutul procesului-verbal, discuțiile au vizat exclusiv suprafața de teren concretă care va fi restituită, fără a se prezenta aşa-zisul raport de expertiză. Astfel, membrilor consiliului le-au fost prezentate de către directorul Iliescu şi inculpata Dicu "implicațiile concluziilor raportului de expertiză tehnică topografică agreată de ICDPP asupra notificării ASR Prințul de România", fără a li se preciza şi fără a avea posibilitatea de a constata personal că, în fapt, acest raport de expertiză nu răspundea obiectivelor stabilite de acelaşi consiliu la şedința precedentă, din 2.09.2008.

Astfel, cele mai importante obiective, cum ar fi identificarea terenului care făcea obiectul notificării şi amplasarea lui la data preluării de către stat, nu au primit răspuns din partea expertului, care, aşa cum s-a arătat, a efectuat expertiza în condițiile impuse de conducerea restrânsă a institutului şi de inculpata Dicu.

Prin urmare, profitând de inserarea în procesul-verbal din 2.09.2010 a mențiunii vizând recunoaşterea competenței institutului de a soluționa notificarea,

ca unitate deținătoare, efectuată în condițiile menționate anterior, directorul IIiescu şi inculpata Dicu au purtat discuțiile exclusiv cu privire la terenul pe care urma să-l primească în concret inculpatul Al României Paul, fără a se mai clarifica dacă, în raport cu amplasarea terenului la momentul preluării sale de jure de către stat, acesta făcea sau nu obiectul Legii nr.10/2001.

În şedința din 26.09.2008, inculpatul Roşu a exprimat, în numele inculpatului Al României Paul, acordul cu privire la folosirea temporară de către institut, timp de un an, a unei părți din suprafața de teren ce urma a fi restituită, în condițiile în care, potrivit martorului Oancea, pe aceasta existau proiecte în derulare, care necesitau înființarea unor culturi. Or, potrivit legislației în vigoare, reconstituirea dreptului de proprietate (de către comisiile de fond funciar) pe vechile amplasamente pentru terenurile agricole aflate în perimetrul unităților de cercetare-dezvoltare nu se putea face decât dacă acestea nu erau indispensabile cercetării, ceea ce dovedeşte o dată în plus caracterul nelegal al hotărârilor adoptate de Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Prin urmare, Înalta Curte constată că probatoriul administrat în cauză, neavut în vedere în totalitate de prima instanță, demonstrează, pe de o parte, că restituirea terenului fostei Ferme Regale Băneasa către inculpatul Al României Paul s-a făcut cu încălcarea flagrantă a dispozițiilor din legislația primară şi cea secundară, iar pe de altă parte, că această operațiune a fost înlesnită atât de persoane din interiorul institutului (cum este cazul inculpatei Dicu), cât şi din afara lui (cum este cazul inculpaților Truică şi Roşu), acestea din urmă acționând în interesul unor terțe persoane (ceilalți membri ai grupului infracțional constituit în spatele inculpatei S.C.Reciplia S.R.L.), dar şi în propriul interes material, în condițiile în care cu toții aveau să câştige din această restituire ilegală.

În cazul inculpaților Dicu şi Roşu, actele săvârşite de aceştia nu se circumscriu exercitării profesiei de avocat în limitele prevăzute de dispozițiile legale şi statutare, interne şi internaționale, care reglementează această profesie. Ambii inculpați au avut reprezentarea faptului că, în raport cu înscrisurile existente în dosarul administrativ, dar şi cu dispozițiile legale în vigoare, analizate în detaliu în considerentele prezentei decizii, restituirea de către Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor a terenului solicitat de inculpatul Al României Paul nu se putea face decât prin încălcarea legii, astfel încât efectuarea de către ei a oricăror demersuri având drept finalitate ieşirea terenului din domeniul public al statului şi intrarea lui în stăpânirea inculpatului Al României Paul, iar ulterior, a grupului infracțional organizat, reprezenta un act deliberat de înlesnire a unei decizii ilegale, cauzatoare de prejudiciu, adică de complicitate la săvârşirea unei infracțiuni.

De asemenea, contrar celor susținute de inculpații Dicu şi Roşu, activitatea lor nu a constat în simpla expunere a unor opinii juridice, ci a fost una mult mai vastă, cei doi inculpați conlucrând activ (deşi teoretic reprezentau interese contrare) nu doar pentru a-i influența pe membrii Consiliului de Administrație în luarea deciziei ilegale, dar favorabile grupului infracțional organizat, mizând pe lipsa cunoştințelor juridice şi pe starea de temere ce le-a fost creată, ci şi pentru

definitivarea actelor interne relevante emise de organul de conducere colectivă a institutului (a se vedea procesul-verbal de şedinţă din 2.09.2008), într-un sens favorabil restituirii terenului revendicat.

Deciziile ilegale de restituire a terenului au fost înlesnite şi prin activitatea sau actele întocmite de alţi inculpaţi.

Astfel, deşi prin contractul din 1.11.2006 îşi cesionase drepturile cu privire la fosta Fermă Regală Băneasa către inculpata S.C.Reciplia S.R.L., **inculpatul Al României Paul Philippe**, animat de dorinţa de intra în posesia procentului negociat din acest bun, a acceptat să facă parte din strategia pusă la cale de membrii grupului infracţional organizat, care a presupus, pe de o parte, crearea unei stări de presiune, dar şi de temere membrilor Consiliului de Administraţie, prin prezentarea deformată a consecinţelor aceştia pe care aceştia le-ar putea suporta în cazul luării unei decizii nefavorabile inculpatului Al României Paul, iar, pe de altă parte, influenţarea în mod direct a membrilor Consiliului de Administraţie, inclusiv prin prezenţa personală a inculpatului Al României Paul la şedinţa la care urma să se ia în discuţie notificarea, care avea să fie înfăţişat ca membru al familie regale a României şi moştenitor al fostului rege Carol al-II-lea, deşi ştiau că aceasta nu corespunde adevărului.

În acest sens, inculpatul Al României Paul şi-a asumat prin semnătură, alături de inculpatul Roşu, memoriul din 27.08.2008, analizat anterior, care relua în esenţă argumentele expuse în Precizările pe care inculpatul Al României Paul le transmisese institutului, sub semnătură proprie, în 9.05.2008, iar ca element de noutate, într-un capitol distinct, cuprindea "consecinţele legale ale tergiversării soluţionării cererii." (fil.217,223, vol.10 dup).

Totodată, prevalându-se de disp.art.25 alin.2 din Legea nr.10/2001, care permiteau invitarea persoanei îndreptăţite pentru a-şi susţine cererea în organului de conducere al unităţii deţinătoare, inculpatul Al României Paul, însoţit de inculpatul Roşu Robert, care s-a prezentat ca fiind avocatul acestuia, au fost invitaţi şi au participat la şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008.

Este de reţinut că niciunul dintre inculpaţi nu a adus la cunoştinţa membrilor organului colectiv de conducere existenţa contractului de cesiune din 1.11.2006, deşi, odată cu intrarea lui în vigoare, toate drepturile invocate anterior de inculpatul Al României Paul, care făceau obiectul unor proceduri administrative, cum era şi cazul fostei Ferme Regale Băneasa, fuseseră cesionate inculpatei S.C.Reciplia S.R.L., al cărei avocat era inculpatul Roşu.

Or, acest mod de a proceda a fost unul deliberat, ca parte a strategiei pusă la cale de membrii grupului infracţional, căci astfel demersurile nelegale de obţinere a bunurilor aveau mai multe şanse de reuşită, prin folosirea numelui şi a prezenţei inculpatului Al României Paul în faţa autorităţilor administrative şi înfăţişarea sa ca membru al fostei familii regale şi titular al drepturilor invocate, deşi acestea fuseseră deja cesionate.

În acest context, inculpatul Al României Paul nu doar că a participat în persoană la şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008, ci acesta, pe lângă documentele invocate în susţinerea notificării, a insistat ca membrilor Consiliului de Administraţie să li se înmâneze şi o broşură, pentru a dovedi că el este

recunoscut ca membru al Casei Regale a României şi că are dreptul la retrocedarea imobilului solicitat.

Aşa cum s-a arătat anterior, în considerentele prezentei decizii, prin semnarea contractului de cesiune din 1.11.2006, inculpatul Al României Paul a recunoscut în mod explicit, conform art.12, că la acel moment "nu deține toate documentele necesare valorificării drepturilor patrimoniale care făceau obiectul contractului" şi că a prezentat cesionarului "oricare şi toate documentele şi informațiile pe care le deține" cu privire la bunurile care fac obiectul contractului.

În fapt, inculpatul Al României Paul cunoştea în primul rând că în august-septembrie 2008, hotărârea de exequatur, prin care se recunoştea practic paternitatea lui Mircea Grigore, tatăl inculpatului Al României Paul, față de fostul rege Carol al-II-lea şi în baza căruia fusese emis certificatul de calitate de moştenitor nr.55/2005, fusese desființată în căile de atac, iar cauza respectivă se afla din nou pe rolul primei instanțe, fără a se fi obținut până la acea dată o hotărâre în fond.

Prin urmare, în acea perioadă, nu era stabilită în mod legal calitatea inculpatului Al României Paul, de nepot de fiu al fostului rege Carol al-II-lea şi, cu atât mai puțin, acesta nu era membru al familiei regale a României, astfel încât susținerile făcute de acesta prin memorii şi oral în fața Consiliului de Administrație nu corespundeau adevărului.

Mai mult, aşa cum s-a arătat, tatăl inculpatului era în viață la data la care acesta depusese, în nume propriu, notificarea referitoare la Ferma Regală Băneasa, iar referitor la oferta de donație făcută anterior de tatăl său, aceasta fusese acceptată de inculpat după expirarea termenului limită până la care puteau fi depuse notificări în baza Legii nr.10/2001.

În privința drepturilor succesorale dobândite de la Monique Urdărianu, inculpatul Al României Paul cunoştea că acestea făcuseră obiectul a două contracte diferite, unul de donație şi altul de vânzare-cumpărare, încheiate la câteva luni unul de altul.

Or, câtă vreme drepturile fuseseră donate, ele nu mai puteau fi ulterior vândute.

Astfel, prin actul de donație din 2.04.2001, acceptat de inculpatul Al României Paul la 21.05.2001, Monique Urdărianu i-a donat acestuia "toate proprietățile ce i-au aparținut Elenei Lupescu şi pe care le-am moştenit, dar nu le-am putut pretinde până acum" (fil.353, 356, vol.26 dup), pentru ca prin contractul încheiat la 2.08.2001, aceeaşi Monique Urdărianu i-a vândut inculpatului Al României Paul "drepturile succesorale privind bunurile lăsate şi existente pe teritoriul statului român de către Prințesa Elena de România, drepturi la care am vocație conform testamentului de mai sus." (fil.139, vol.10 dup). În acest din urmă act, vânzătoarea a fost reprezentată de Năstase Daniela, care era de fapt avocata inculpatului Al României Paul.

În legătură cu aceste două contracte diferite vizând aceleaşi drepturi, este relevantă declarația martorului Poenaru Liviu, fost avocat al inculpatului Al României Paul, care a arătat că l-a întrebat pe acesta "cum de are două contracte diferite şi mi-a spus că *a rezolvat-o* şi a rezolvat cum să fie mai bine. L-am întrebat

dacă a plătit ceva ca preț şi mi-a spus că nu a dat niciun ban", deşi în contractul de vânzare s-a menționat că "prețul vânzării este de 50.000 USD, adică echivalentul sumei de 1.481.900.000 lei, pe care eu, vânzătorul, l-am primit integral de la cumpărător azi, data notificării."

Or, potrivit declarației martorei Burlacu (fostă Năstase) Daniela, care a semnat contractul ca mandatar al vânzătorului, aceasta nu s-a implicat în negocieri, nu a discutat de preț, nu ştie dacă s-a dat un preț şi cât a fost acesta.

De asemenea, inculpatul Al României Paul cunoştea precaritatea dovezilor depuse pentru probarea dreptului de proprietate asupra presupusului său autor, în condițiile în care, deşi suprafața revendicată, corespunzătoare fostei Ferme Regale Băneasa, era de fapt compusă din trei terenuri diferite, el nu a depus titlul de proprietate nr.2 din 2.10.1931 care atesta dreptul de proprietate al fostului rege Carol al-II-lea pentru cel mai mare dintre aceste terenuri (23 ha.), iar cu privire la cel de-al treilea, acesta făcuse obiectul Deciziunii nr.1/1941, aflată în posesia "avocaților" săi de la S.C.A TZA., unde a fost descoperită la percheziție purtând mențiunea "a nu se folosi în niciun proces".

Toate aceste aspecte referitoare la actele în baza cărora inculpatul Al României Paul susținea că are calitatea de persoană îndreptățită la restituirea fostei Ferme Regale Băneasa, deşi erau cunoscute de acesta, au fost ascunse acelor membri ai Consiliului de Administrație care nu se aflau în conivență cu grupul infracțional organizat.

Tot astfel, nici inculpatul Al României Paul şi niciunul dintre inculpații care l-au susținut la şedința din 2.09.2008 nu au prezentat situația reală a fostei Ferme Regale Băneasa la data preluării ei de jure de către stat, atât cu privire la amplasarea acesteia în extravilanul localității, cât şi a împrejurării că aceasta fusese sechestrată de Statul Român încă din 1940, aşadar mai înainte de instaurarea regimului comunist, după cum tot din perioada anterioară data şi Deciziunea nr.1/1941 a Înaltei Curți de Casație şi Justiție, care avea relevanță inclusiv cu privire la terenul revendicat.

Astfel, în ce priveşte fosta Fermă Regală Băneasa, deşi inculpatul Al României Paul cunoştea din scrisoarea anterior citată, provenind de la un alt fost avocat al său, Igreț Ion, că terenul era situat în extravilan la momentul preluării de către stat şi trebuia să fi fost revendicat în baza legii fondului funciar, acesta a insistat ca notificarea să fie soluționată de Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în baza Legii nr.10/2001, deşi acest lucru nu era posibil conform art.8 alin.1 din lege.

Prin urmare, prin conduita sa, inculpatul Al României Paul a fost parte la o procedură desfăşurată cu încălcarea legii, înlesnind în mod direct adoptarea de către Consiliul de Administrație al respectivului institut a deciziei nelegale de restituire în favoarea sa a mai mult de jumătate din suprafața de teren aflată doar în administrarea institutului şi în domeniul public al statului (17 din 31 de hectare), astfel încât actele îndeplinite de acest inculpat sunt circumscrise complicității la infracțiunea de abuz în serviciu prev.de art.13^2 din Legea nr.78/2000.

În privința **inculpatului Stoian Ioan,** din probatoriul administrat în cauză rezultă că acesta a efectuat expertiza dispusă de Consiliul de Administrație la

şedinţa din 2.09.2008, care avea 6 obiective, între care identificarea terenului ce face obiectul notificării, conform actelor depuse la dosar, în sensul stabilirii exacte a amplasamentului şi a vecinătăţilor, precum şi determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa deţinute de fostul rege Carol al II-lea, în sensul stabilirii dacă aceasta se află în limitele hotarelor comunei Băneasa sau în exteriorul lor (în intravilanul sau extravilanul comunei, aşa cum este definită această noţiune în prezent).

În vederea efectuării expertizei s-a făcut trimitere la expertiza întocmită de Hogea Constantin, la cererea inculpatului Al României Paul, în perioada în care notificarea s-a aflat la Primăria Municipiului Bucureşti şi la planurile utilizate de acesta, dintre care doar unul prezenta relevanţă (cel care era anexă la contractul de vânzare-cumpărare prin care fusese dobândită doar o parte din terenul ce avea să constituie Ferma Regală Băneasa, respectiv o suprafaţă de 3,5224 ha.)

Totodată, s-a dispus ca noua expertiză să ia în considerare şi prevederile Legii de înfiinţare a Institutului de Cercetări Agronomice al României şi a staţiunilor agronomice, modificată prin Legea promulgată cu înaltul decret regal nr.1676 din 16.05.1932, în baza căreia acest institut se înzestrase cu 40 ha.de teren în aceeaşi zonă.

Luarea în considerare a acestei legi se explică prin aceea că în şedinţa din 2.09.2008 problema delimitării terenului solicitat s-a pus şi prin raportare la suprafaţa de teren revendicată de A.S.A.S şi pentru care era formulată notificare la Comisia sectorului 1 de fond funciar, aspect confirmat de adresa şi actele transmise de A.S.A.S. ulterior şedinţei din 2.09.2008.

Din probatoriul administrat în cauză rezultă mai întâi că inculpatul Stoian Ioan a întocmit o lucrare intitulată "expertiza tehnică imobiliară", folosind fără drept ştampila expertului Stângu Ioan, în condiţiile în care inculpatul era consilier cadastru la Centrul Naţional de Cartografie şi nu putea efectua expertize.

De altfel, în faţa instanţei de fond, inculpatul a recunoscut că lucrarea întocmită era o ridicare topografică, o sinteză a calculului suprafeţelor, iar nu o expertiză, însă şi-a intitulat-o astfel în urma discuţiei cu directorul Iliescu şi inculpata Dicu, care a atras atenţia că în Consiliul de Administraţie s-a cerut o expertiză.

În al doilea rând, aşa cum chiar inculpatul a recunoscut în declaraţiile date în cauză, el nu a delimitat fosta Fermă Regală Băneasa, care constituia de fapt obiectul notificării, ci terenul aflat în administrarea institutului, iar apoi, folosindu-se doar de planul întocmit anterior de Hogea Constantin, pe care l-a preluat ca atare, a delimitat suprafaţa stabilită de acesta, de 204.740 mp. în interiorul suprafeţei administrate de institut.

Or, identificarea terenului ce face obiectul notificării, conform actelor depuse la dosar, în sensul stabilirii exacte a amplasamentului şi a vecinătăţilor, ca prim obiectiv al expertizei, presupunea în realitate delimitarea fostei Ferme Regale Băneasa şi verificarea suprapunerii acesteia cu actualul teren deţinut de institut, lucru pe care inculpatul Stoian nu l-a făcut.

În acest context, este de reţinut că, aşa cum corect se menţionase în Nota juridică din 14.04.2008, la identificarea întregului imobil revendicat prin

notificare, de 26,87 ha., şi stabilirea vecinătăților acestuia, expertul Hogea Constantin folosise doar anexa la actul de vânzare-cumpărare pentru o suprafață de 3,5224 ha., în condițiile în care, aşa cum se precizase explicit în notificare, suprafața revendicată era compusă din trei terenuri diferite: 23 ha. dobândite în baza titlului de proprietate nr.2/1931, 3,5224 ha.dobândite prin actul de vânzare-cumpărare sus-menționat şi 3540 mp. dobândiți în baza Jurnalului Consiliului de Miniştri nr.1722/1940 (şi care ulterior au făcut obiectul Deciziunii nr.1/1941, potrivit celor expuse anterior).

Prin urmare, pentru identificarea terenului inițial şi verificarea suprapunerii sale cu terenul aflat în administrarea institutului, erau necesare planuri/schițe din care să rezulte amplasarea tuturor celor trei terenuri componente la momentul dobândirii lor sau măcar la cel al preluării de către stat, nefiind suficiente acte referitoare la alte terenuri, aflate în aceeaşi zonă, cum era cazul terenurilor fostei Şcoli de Horticultură.

De altfel, aşa cum însuşi inculpatul Stoian a arătat în declarația dată în primă instanță, el nu a primit de la institut decât schița întocmită anterior de expertul Hogea şi pe baza acesteia a urmărit terenul, neavând aşadar în vedere nici măcar anexa la contractul de vânzare-cumpărare prin care fusese dobândită o parte din terenul ce avea să constituie Ferma Regală Băneasa, menționată explicit în procesul-verbal de şedință din 2.09.2008.

Mai mult, inculpatul Stoian nu a identificat terenul nici prin raportare la prevederile Legii de înființare a Institutului de Cercetări Agronomice al României şi a stațiunilor agronomice, modificată prin Legea promulgată cu înaltul decret regal nr.1676 din 16.05.1932, în baza căreia acest institut se înzestrase cu 40 ha.de teren în aceeaşi zonă, deşi acest lucru fusese stabilit în mod explicit prin procesul-verbal al şedinței Consiliului de Administrație din 2.09.2008.

În al treilea rând, inculpatul Stoian a recunoscut că nu a răspuns la ultimul obiectiv, referitor la determinarea amplasamentului fostei Ferme Regale Băneasa prin raportare la intravilanul sau extravilanul comunei Băneasa. Din declarația sa de inculpat rezultă că a adus la cunoştința directorului Iliescu, de față fiind şi inculpatele Dicu şi Gheorghiță Dragomira, că pentru a răspunde la acest obiectiv are nevoie de date de la arhivă, planuri şi schițe.

În raport cu cele susținute de inculpatul Stoian, directorul Iliescu i-a spus "să facă lucrarea fără acel obiectiv", pentru că "se grăbeşte foarte tare" şi nu-i interesează decât suprafețele şi variantele de loturi.

De altfel, tot inculpatul a arătat că din discuțiile purtate cu directorul Iliescu şi inculpata Gheorghiță a rezultat că interesul acestora era doar în legătură cu delimitarea terenului, iar nu acela de a verifica dacă terenul pretins se suprapunea peste terenul institutului.

De asemenea, din aceeaşi declarație a rezultat şi că inculpata Dicu i-a impus cum să facă loturile, ca suprafață şi orientare şi a stabilit mai multe variante, aşa cum i-a cerut conducerea institutului.

Chiar dacă în fața primei instanțe inculpatul Stoian a încercat să dea o altă explicație intervenției inculpatei Dicu, arătând că aceasta i-ar fi pus la dispoziție doar actele normative în baza cărora fuseseră cedate suprafețe de teren către alte

instituții, care trebuiau excluse, o asemenea explicație nu poate fi primită, câtă vreme toate acestea erau anterioare H.G.nr.1881/2005 şi a anexei 11c, în care era prevăzută suprafața de teren administrată de institut. În plus, aşa-zisele "enclave" de teren la care a făcut referire inculpatul nu apar figurate în planurile pe care le-a întocmit.

Mai mult, este evident că inculpatul Stoian nu putea stabili singur cele două variante pentru negocieri şi nici varianta finală, care "a fost aleasă" şi pentru care a efectuat lotizarea suprafeței care nu s-a retrocedat în natură.

Susținerile sale sunt probate cu conținutul raportului de expertiză, din care lipseşte orice referire la cel de-al şaselea obiectiv stabilit de Consiliul de Administrație, deşi lista obiectivelor este ataşată la raport (fil.174, 190, vol.14 dup).

Din această declarație, pe care inculpatul a acceptat să o dea după ce i s-au pus în vedere drepturile prev.de art.83C.pr.pen., aşadar inclusiv împrejurarea că ceea ce declară poate fi folosit ca mijloc de probă împotriva sa, rezultă nu doar faptul că şi-a asumat efectuarea unui raport de expertiză incomplet, ci şi circumstanțele în care aceasta s-a întâmplat, adică la solicitarea directorului Iiescu şi în prezența inculpatelor Dicu şi Gheorghiță, care au ştiu la rândul lor faptul că expertiza nu răspunde obiectivelor stabilite de Consiliul de Administrație.

Cu toate acestea, cele două inculpate nu numai că nu au avut nicio reacție, ba mai mult, nu au adus în discuție acest aspect în şedința Consiliului de Administrație din 26.09.2008, când, potrivit procesului-verbal, inculpata Dicu "a prezentat membrilor Consiliului de Administrație implicațiile concluziilor raportului de expertiză tehnică topografică **agreate de ICDPP** asupra notificării ASR Prințul de România", iar inculpata Gheorghiță Dragomira s-a mărginit să spună doar că "a confruntat suprafețele de teren rezultate din schițele întocmite de expertul cadastral cu cele din actele normative" şi că "diferențele rezultate se încadrează în toleranța admisă de 6%".

Inducerea în eroare prin omisiune a membrilor Consiliului de Administrație a fost favorizată de faptul că în şedința din 26.09.2008 acestora nu li s-a pus la dispoziție raportul de expertiză, în materialitate lui, ci au fost prezentate doar concluziile acestuia de către directorul Iliescu, susținut de inculpatele Dicu şi Gheorghiță, adică exact persoanele care s-au aflat în contact cu inculpatul Stoian, au participat la discuțiile cu acesta şi au cunoscut exact în ce a constat expertiza efectuată de acesta.

Mai mult, contrar celor menționate în procesul-verbal de şedință, redactat în integralitate de inculpata Dicu, la şedința Consiliului de Administrație nu a participat, în realitate, şi inculpatul Stoian.

Prin urmare, cunoscând atât obiectivele expertizei, cât şi finalitatea acesteia, inculpatul Stoian a ştiut că lucrarea întocmită de el va fi avută în vedere de Consiliul de Administrație la soluționarea notificării, lucru care s-a şi întâmplat.

Astfel, având în vedere mențiunile din procesul-verbal al şedinței din 2.09.2008, emiterea deciziei referitoare la terenul notificat era formal condiționată de concluziile expertizei dispuse cu acelaşi prilej.

Prin urmare, şi inculpatul Stoian, prin lucrarea efectuată, a contribuit la emiterea deciziei în baza căreia terenul pe care l-a individualizat în aşa-zisa "expertiză" a fost restituit în mod nelegal inculpatului Al României Paul.

În privința **inculpatei Gheorghiță Dragomira**, deşi aceasta şi-a exprimat nedumerirea pentru faptul că este singurul membru al Consiliului de Administrație trimis în judecată ca autor al infracțiunii de abuz în serviciu în legătură cu modul de soluționare a notificării referitoare la Ferma Regală Băneasa, situația în care se găseşte această inculpată nu este identică cu cea în care s-au aflat ceilalți membri ai Consiliului de Administrație,

Făcând abstracție de legătura de rudenie dintre ea şi inculpata Dicu, care probabil i-a permis inculpatei Gheorghiță "să înțeleagă mai bine" documentele aflate la dosar, probatoriul administrat în cauză demonstrează că, spre deosebire de ceilalți membri ai Consiliului de Administrație, inculpata Gheorghiță Dragomira a cauționat acțiunile inculpatei Dicu şi ale directorului Iiescu, care au avut ca finalitate restituirea nelegală a terenului aflat în administrarea institutului şi în domeniul public al statului.

Inculpata Gheorghiță a fost singurul membru al Consiliului de Administrație (alături, evident, de directorul Iliescu) care a votat în favoarea restituirii terenului, deşi a avut cunoştință de Nota juridică întocmită de fiica sa la 14.04.2008, în care, dincolo de lipsa unor documente, care nu au fost complinite (cum ar fi certificatul de moştenitor al Elenei Lupescu), erau ridicate şi alte probleme, care puneau în discuție însăşi admisibilitatea notificării prin raportare la disp.art.8 alin.1 din Legea nr.10/2001.

În ce priveşte amplasarea terenului la momentul preluării sale, susținerile inculpatei Gheorghiță, în sensul că "s-a discutat despre situația acestuia şi s-a ajuns la concluzia că este în intravilan, întrucât era situat în comuna Băneasa jud.Ilfov", nu corespund adevărului, fiind infirmate chiar de conținutul procesului-verbal al şedinței Consiliului de Administrație, în ambele variante (din Registru şi cel semnat), dar şi de declarațiile celorlalți membri ai consiliului, audiați în calitate de martori. Astfel, cu excepția martorului Oancea, cel care a şi ridicat această problemă în şedința din 2.09.2008, niciunul dintre ceilalți membri nu a menționat că "s-a ajuns la concluzia că este intravilan."

De altfel, din conținutul procesului-verbal nu rezultă că inculpata Gheorghiță ar fi exprimat un punct de vedere la chestiunea ridicată explicit de martorul Oancea, singura persoană care s-a exprimat cu acest prilej, afirmând un fapt nereal cu titlu de certitudine, fiind inculpatul Roşu.

Mai mult, dacă această chestiune a fost tranşată în şedința din 2.09.2008, inculpata Gheorghiță nu a putut explica de ce, totuşi, un obiectiv al expertizei dispuse cu această ocazie a fost chiar amplasamentul terenului la data preluării de către stat.

Tot astfel, inculpata Gheorghiță a susținut că discuțiile din şedința din 2.09.2008 au fost redate fidel în procesul-verbal, iar în urma acestora "s-au supus la vot toate aspectele cerinței Legii nr.10", aspecte care nu corespund adevărului, pentru motivele expuse anterior şi care nu vor mai fi reluate.

În realitate, prin susținerile neadevărate făcute, inculpata Gheorghiță nu şi-a susținut doar propria nevinovăție, ci a încercat să o apere astfel şi pe inculpata Dicu şi, implicit, pe inculpatul Roşu, în condițiile în care varianta finală a procesului-verbal a fost stabilită de cei doi inculpați.

Însă dincolo de aceste susțineri necorespunzătoare adevărului, conduita inculpatei Gheorghiță după şedința din 2.09.2008 demonstrează conivența sa infracțională, creându-i astfel o poziție singulară printre membrii Consiliului de Administrație (fără a-l lua în considerare şi pe directorul Iliescu, care a decedat între timp).

Astfel, deşi inculpata a susținut că nu s-a implicat în efectuarea expertizei şi nu i-a dat îndrumări expertului, din declarația inculpatului Stoian rezultă că acesta a purtat discuții cu directorul Iliescu şi inculpata Gheorghiță, din care a înțeles că interesul acestora era doar în legătură cu delimitarea terenului, iar nu acela de a verifica dacă terenul pretins se suprapunea peste terenul institutului, deşi acesta era esențial.

În acest sens, din declarațiile martorei Andrei Ana-Maria, membru în Consiliul de Administrație rezultă că l-a văzut pe expert în teren, fiind însoțit de inculpata Gheorghiță Dragomira.

Totodată, inculpatul Stoian a adus la cunoştința directorului Iliescu, de față fiind şi inculpatele Dicu şi Gheorghiță Dragomira, că pentru a răspunde la obiectivul referitor la amplasarea terenului la data preluării de către stat are nevoie de date de la arhivă, planuri şi schițe, condiții în care directorul Iliescu i-a spus "să facă lucrarea fără acel obiectiv", pentru că "se grăbeşte foarte tare" şi nu-i interesează decât suprafețele şi variantele de loturi.

În final, aşa cum rezultă din declarațiile constante ale inculpatului Stoian, acesta a predat lucrarea efectuată inculpatei Gheorghiță, care a cunoscut conținutul real al acesteia.

Prin urmare, deşi inculpata Gheorghiță a cunoscut că aşa-zisa expertiză nu este conformă celor dispuse în şedința din 2.09.2008 a Consiliului de Administrație din care făcea parte, nu a adus la cunoştință acest aspect în şedința din 26.09.2008, în condițiile în care, potrivit convocatorului, urmau să se discute tocmai concluziile raportului de expertiză în vederea emiterii unei decizii în ce priveşte notificarea inculpatului Al României Paul.

Cu această ocazie, inculpata Gheorghiță s-a mărginit să susțină că a confruntat suprafețele de teren rezultate din schițele întocmite de inculpatul Stoian cu cele din actele normative şi a constatat că diferențele rezultate se încadrează în toleranța admisă, de 6%, fiind din nou în consonanță cu inculpata Dicu, care, deşi la rândul său cunoştea că inculpatul Stoian nu răspunsese tuturor obiectivelor stabilite anterior, nu a adus acest aspect la cunoştința membrilor consiliului, ci le-a prezentat "implicațiile concluziilor raportului de expertiză tehnică topografică agreate de ICDPP asupra notificării ASR Prințul de România".

De altfel, contrar realității, inculpata Gheorghiță a susținut în declarațiile date în cauză că raportul de expertiză a fost prezentat fizic membrilor Consiliului de Administrație, iar inculpatul Stoian a fost prezent la şedință, aspect consemnat

în mod neadevărat de inculpata Dicu, în procesul-verbal pe care aceasta l-a întocmit în mod exclusiv.

Astfel, membrii Consiliului de Administraţie au avut în vedere doar susţinerile orale ale directorului Iliescu, precum şi ale inculpatelor Dicu şi Gheorghiţă, care au prezentat în mod omisiv conţinutul aşa-zisului raport de expertiză, deşi acesta trebuia analizat prin raportare la toate obiectivele stabilite în şedinţa din 2.09.2008. Or, dacă ar fi avut la dispoziţie lucrarea întocmită de inculpatul Stoian, ar fi realizat cu uşurinţă că, în realitate, el nu efectuase un raport de expertiză şi că, practic, nu a răspuns cerinţelor impuse anterior de consiliu, astfel încât această lucrare nu ar fi putut să stea la baza unei decizii în ce priveşte notificarea inculpatului Al României Paul.

Acest lucru a fost posibil ca urmare a conivenţei stabilite între directorul Iliescu şi inculpatele Dicu şi Gheorghiţă, în calitate de reprezentanţi ai institutului, şi inculpatul Al României Paul şi ceilalţi membri ai grupului infracţional organizat.

În cazul inculpatei Gheorghiţă, împrejurarea că aceasta a acţionat în beneficiul acestor din urmă inculpaţi este probată şi de declaraţiile martorului Oancea Florin, care a arătat în declaraţia dată în faţa primei instanţe, menţinută în apel, că legătura cu "reprezentanţii prinţului" se făcea prin intermediul inculpatelor Dicu şi Gheorghiţă.

Astfel, martorul a relatat discuţiile purtate în anul 2010 cu directorul Iliescu şi inculpata Gheorghiţă, în contextul în care la institut era în desfăşurare controlul Curţii de Conturi, care s-a finalizat prin procesul-verbal de constatare întocmit la 12.10.2010 şi în care s-a reţinut că retrocedarea de către Consiliul de Administraţie al I.C.D.P.P. a terenului în suprafaţă de 170.924,975 m.p., proprietate publică a statului către inculpatul Al României Paul s-a făcut fără a avea competenţele legale de aprobare a acestei operaţiuni patrimoniale şi cu încălcarea prevederilor legale în domeniul proprietăţii publice (vol.13 dup).

Din aceste discuţii, martorul Oancea a reţinut că directorul Iliescu făcea presiuni asupra inculpatei Gheorghiţă pentru obţinerea unei rezoluţii favorabile, printr-o intervenţie a inculpatului Truică la Curtea de Conturi, în condiţiile în care, cu altă ocazie, acelaşi director îl îndrumase pe martor să ia legătura cu inculpata Gheorghiţă pentru ca aceasta "să vorbească" cu "prinţul".

Prin urmare, probatoriul administrat în cauză, inclusiv propriile declaraţii necorespunzătoare adevărului, o individualizează pe inculpata Gheorghiţă Dragomira ca fiind acel membru al Consiliului de Administraţie (alături de directorul Iliescu Horia, decedat între timp), care a acţionat în deplină cunoştinţă de cauză în ce priveşte restituirea nelegală a terenului aflat în administrarea institutului către inculpatul Al României Paul, aceasta acceptând atât păgubirea Statului Român (cu atât mai mult cu cât cunoştea cel mai bine situaţia patrimoniului institutului, prin prisma calităţii deţinute), cât şi obţinerea unui folos material necuvenit de către acest din urmă inculpat.

În privinţa **inculpatului Sin Gheorghe**, din actul de sesizare rezultă că acestuia i s-au imputat două acţiuni, prin care ar fi ajutat la restituirea nelegală a terenului aflat în administrarea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor: pe de o parte, semnarea adresei nr.1420 din 29.07.2008, iar, pe

de altă parte, participarea la şedinţa Consiliului de Administraţie al institutului din 2.09.2008.

În ce priveşte adresa sus-menţionată, semnată de inculpatul Sin Gheorghe, în calitate de secretar general al A.S.A.S, din conţinutul ei rezultă că aceasta a fost emisă în atenţia directorului institutului, numitul Iiescu Horia, ca urmare a faptului că la data de 29.07.2008 inculpatul Al României se adresase Academiei de Ştiinţe Agricole şi Silvice (A.S.A.S), solicitând ca, în considerarea calităţii sale, de coordonare a activităţii institutului, A.S.A.S. să ia măsuri pentru convocarea de urgenţă a Consiliului de Administraţie al institutului pentru a supune dezbaterii notificarea sa, cu invitarea reprezentantului său legal la lucrările organului de conducere, conform art.25 alin.2 din Legea nr.10/2001.

Prin urmare, emiterea acestei adrese de către inculpatul Sin, prin care se solicita convocarea Consiliului de Administraţie pentru discutarea notificării inculpatului Al României Paul şi invitarea reprezentantului acestuia la şedinţa în care urma să se ia în discuţie notificarea, nu a avut la bază vreo iniţiativă personală a inculpatului Sin, ci solicitarea explicită a lui Al României Paul, adresată în scris A.S.A.S., în subordinea căruia îşi desfăşura activitatea Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor.

În condiţiile în care probatoriul administrat în cauză nu a demonstrat existenţa unei legături între inculpatul Sin, pe de o parte, şi membrii grupului infracţional şi inculpatul Al României Paul, pe de altă parte, emiterea acestei adrese nu are în sine o conotaţie penală.

Mai mult, este de reţinut că în aceeaşi zi, 24.07.2008, o adresă cu un conţinut asemănător şi o solicitare identică fusese transmisă de inculpatul Al României Paul şi Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, în atenţia directorului institutului, astfel încât convocarea Consiliului de Administraţie se putea face şi în temeiul acesteia, iar nu doar a adresei primite de la A.S.A.S.

Potrivit art.17 alin.1 din Regulamentul de organizare şi funcţionare a Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, convocarea Consiliului de Administraţie se putea face doar de preşedinte (directorul institutului), vicepreşedinte sau la solicitarea a cel puţin 3 membri, iar nu şi a A.S.A.S.

Or, în speţă, aşa cum rezultă şi din invitaţiile transmise tuturor participanţilor la şedinţa din 2.09.2008, convocarea Consiliului de Administraţie s-a făcut de către directorul Iliescu Horia.

În ce priveşte participarea inculpatului Sin la şedinţa Consiliului de Administraţie din 2.09.2008, este adevărat că aceasta a avut aparent un caracter neobişnuit, în condiţiile în care inculpatul nu făcea parte din consiliu şi nu mai participase anterior, chiar şi în calitate de invitat, la şedinţele acestuia.

În acest context, este de reţinut că participarea inculpatului Sin la şedinţa din 2.09.2008 a avut la bază invitaţia scrisă pe care i-a adresat-o în nume personal directorul institutului (fil.236, vol.10 dup).

În condiţiile în care directorul Iliescu nu a fost audiat în prezenta cauză, fiind decedat, nu au putut fi stabilite motivele pentru care acesta a considerat necesară invitarea inculpatului Sin, în calitate de secretar general al A.S.A.S, însă din

declarațiile acestuia din urmă, neinfirmate de celelalte mijloace de probă, rezultă că inculpatul a considerat că trebuie să răspundă invitației primite, în contextul în care existau demersuri anterioare ale A.S.A.S., concretizate într-o notificare adresată comisiei de fond funciar a sectorului 1, prin care era revendicată o suprafață de teren în aceeaşi zonă, întemeiată pe dispozițiile Legii nr.247/2005, astfel încât exista riscul suprapunerii terenului solicitat de inculpatul Al României Paul cu terenul revendicat de A.S.A.S. În plus, poziția exprimată până la acel moment de A.S.A.S. fusese în sensul protejării patrimoniului institutelor de cercetare din subordine, fiind vorba despre terenuri indispensabile cercetării, iar în ce priveşte notificarea inculpatului Al României Paul, terenul solicitat era în extravilan şi nu putea face obiectul Legii nr.10/2001.

Potrivit mențiunilor din procesul-verbal al şedinței din 2.09.2008, singura poziție exprimată de inculpatul Sin a vizat "necesitatea delimitării proprietății care se solicită", în condițiile în care acesta a precizat că "o parte din terenul se află şi în proprietatea A.S.A.S.".

Atât inculpatul Sin, cât şi martora Popescu Ileana, jurista A.S.A.S. care a participat la şedința din 2.09.2008, la solicitarea inculpatului, au contestat conținutul procesului-verbal, care nu ar reda cu fidelitate şi în întregime discuțiile purtate şi, mai ales, susținerilor lor, cu referire la regimul juridic al terenului (extravilan, care nu face obiectul Legii nr.10/2001) şi la împrejurarea că acesta este indispensabil cercetării, iar A.S.A.S nu este de acord cu restituirea lui.

Deşi probatoriul testimonial administrat în cauză nu confirmă faptul că inculpatul Sin şi martora Popescu ar fi avut şi alte susțineri decât cele menționate în procesul-verbal, niciunul dintre martorii audiați în cauză nu au arătat că inculpatul ar fi susținut în vreun fel legalitatea şi temeincia notificării sau că s-ar fi exprimat în favoarea restituirii terenului solicitat, ci doar că ar trebui identificat terenul pentru care s-a formulat cererea de retrocedare.

Potrivit martorului Hera Cristian, preşedintele de la acea vreme a A.S.A.S., acesta a fost informat de către inculpatul Sin şi martora Popescu despre şedința la care au participat şi, ca urmare a acestei informări, a fost redactată adresa nr.1772 din 2.09.2008 prin care A.S.A.S. a încunoştințat oficial institutul despre cererea de reconstituire a dreptului de proprietate pe care o formulase în baza Legii nr.247/2005 pentru o suprafață totală de 62,74 ha. şi care fusese adresată Comisiei locale a sectorului 1 de fond funciar.

Mai mult, în această adresă s-a solicitat să nu se întreprindă măsuri de înstrăinare a imbilului identificat conform unei expertize topografice, care ar fi atestat suprapunerea suprafeței revendicate de A.S.A.S. cu amplasamentul actual al mai multor instituții, inclusiv Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, având în vedere că "dosarul nostru de fond funciar este în curs de soluționare la Primăria sectorului 1."

Prin urmare, această adresă transmisă de A.S.A.S. institutului între cele două şedințe ale Consiliului de Administrație nu este în contradicție cu poziția exprimată de Sin Gheorghe în şedința din 2.09.2008, singura la care inculpatul a participat şi care dovedeşte că nu s-a exprimat în favoarea retrocedării terenului solicitat de României Paul.

În consecință, niciuna dintre acțiunile imputate inculpatului Sin Gheorghe prin actul de sesizare nu a constituit un ajutor acordat directorului Iliescu sau celorlalți membri ai Consiliului de Administrație pentru a dispune restituirea nelegală a terenului solicitat de inculpatul Al României Paul, astfel încât nu se poate reține în sarcina inculpatului Sin săvârşirea vreunei fapte prevăzute de legea penală.

<u>În concluzie</u>, față de toate considerentele expuse anterior, contrar concluziei la care a ajuns instanța de fond, pe baza întregului probatoriu aflat la dosarul cauzei, instanța de apel constată că faptele imputate prin actul de sesizare în cazul restituirii fostei Ferme Regale Băneasa, există, au fost săvârşite de inculpații indicați în rechizitoriu (cu excepția inculpatului Sin Gheorghe) şi întrunesc condițiile de tipicitate ale infracțiunii de **abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave, în forma autoratului, respectiv a complicității.**

Astfel, Înalta Curte constată, contrar celor reținute de instanța de fond, că restituirea în natură a terenului în suprafață de 170.924,97 mp. aflat în domeniul public al Statului Român şi în administrarea Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor s-a făcut cu încălcarea 8 alin.1 din Legea nr.10/2001 cu referire la art.V alin.1 şi 2 din Legea nr.247/2005, art.8.2 din Norma metodologică de aplicare unitară a Legii nr.10/2001 şi art.3 din H.G. nr.1881/2005, dar şi la art.9 alin.1, art.10 alin.1 şi 2 şi art.12 alin.1,3 şi 4 din Legea nr.1/2000, art.10 alin.1 şi 2 din Legea nr.213/1998 şi art.10 alin.8 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile şi funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului şi modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum şi punerea în posesie a proprietarilor, aprobat prin H.G.nr.890/2005, dar şi cu nesocotirea art.10 alin.1, 2 şi 5 şi art.21 din Legea nr.10/2001.

Restituirea nelegală a terenului sus-menționat a avut ca urmare producerea unui prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro (reprezentând valoarea suprafeței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafației de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus şi ceilalți membri grupului infracțional organizat.

În speță, nu este vorba despre o simplă decizie eronată a Consiliului de Administrație, pentru care ar fi responsabili doar membrii acestuia, ci despre deturnarea unei decizii a unei instituții publice în beneficiul unui grup de interese transfrontatlier, ce a avut drept consecință prejudicierea Statului Român.

Tot astfel, restituirea nelegală a terenului aflat în administrarea institutului şi în domeniul public al statului nu a fost doar o afacere personală a inculpatului Truică şi a unui director corupt, care a şi decedat mai înainte de declanşarea cercetărilor penale, aşa cum s-a încercat să se acrediteze de către ceilalți inculpați acuzați în prezenta cauză.

Restrângerea responsabilității pentru faptele ilegale cauzatoare de prejudicii la membrii Consiliului de Administrație sau la directorul decedat face abstracție de

adevărata situație de fapt din speță, potrivit căreia persoane din interiorul institutului au conlucrat perfect cu adevărații beneficiari ai restituirii ilegale, inclusiv, dar nu doar cu inculpatul Truică, aceştia reuşind să determine, pe fondul lipsei de cunoştințe juridice, a ascunderii unor documente, inclusiv a contractului de cesiune de drepturi încheiat la 1.11.2006 între inculpații Al României Paul şi S.C.Reciplia S.RL., dar şi a adevăratei legături stabilite între conducerea institutului şi membrii unui grup infracțional organizat, luarea de către Consiliul de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, prin încălcarea legii, a unor hotărâri cu consecințe păgubitoare atât pentru Statul Român, cât şi pentru institutul în care cei mai mulți îşi desfăşurau activitatea.

Astfel, inculpații care au fost trimişi în judecată în legătură cu retrocedarea fostei Ferme Regale Băneasa, în calitate de autor, respectiv complici, au prevăzut rezultatul socialmente periculos al faptelor lor, urmărind sau doar acceptând păgubirea patrimoniului public al statului şi, corelativ, obținerea unor foloase necuvenite de către alte persoane.

Prin urmare, criticile Parchetului şi ale părții civile ce pun în discuție greşita achitare a inculpaților (cu excepția lui Sin Gheorghe) pentru faptele săvârşite în legătură cu restituirea fostei Ferme Regale Băneasa sunt întemeiate, astfel încât, admițând căile de atac formulate, în baza art.421 pct.2 lit.a C.pr.pen., Înalta Curte va proceda la rejudecarea cauzei după desființarea sub acest aspect a sentinței atacate şi va dispune condamnarea următorilor inculpați pentru:

- în cazul inculpatei Gheorghiță Dragomira**: abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave,** fapta constând în aceea că, în calitate de membru al Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în luna septembrie 2008, a aprobat, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară şi secundară menționate anterior, restituirea în natură către inculpatul Al României Paul a terenului în suprafață de 170.924,97 mp. aflat în domeniul public al Statului Român şi în administrarea institutului, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro reprezentând valoarea suprafației de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafației de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus şi ceilalți membri grupului infracțional organizat;

- în cazul inculpatului Truică Remus: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în perioada august-septembrie 2008, în baza înțelegerii stabilite cu inculpații Tal Silberstein şi Roşu Robert, deşi ştia că, în baza actelor existente la dosar şi a dispozițiilor legale în vigoare, Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu poate restitui în mod legal terenul ce a făcut obiectul notificării nr.554 din 13.02.2002, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele prezentei decizii, prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administrație al

institutului a suprafeței de 170.924,95 mp. aflată în administrarea acestuia şi în domeniul public al Statului Român, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară şi secundară sus-menționate, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro reprezentând valoarea suprafaței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaței de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus şi ceilalți membri grupului infracțional organizat;

- în cazul inculpatului Roşu Robert Mihăiță: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în perioada august-septembrie 2008, în baza înțelegerii stabilite cu inculpații Tal Silberstein şi Truică Remus, deşi ştia că, în baza actelor existente la dosar şi a dispozițiilor legale în vigoare, Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor nu poate restitui în mod legal terenul ce a făcut obiectul notificării nr.554 din 13.02.2002, cu încălcarea dispozițiilor art.2 alin.1 din Legea nr.51/1991 privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, art.7 alin.4 şi art.144 alin.2 şi 3 din Statutul profesiei de avocat, precum şi art.1.1 din Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană, în forma în vigoare la data săvârşirii faptei, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele prezentei decizii, prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administrație al institutului a suprafeței de 170.924,95 mp. aflată în administrarea acestuia şi în domeniul public al Statului Român, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară şi secundară sus-menționate, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro reprezentând valoarea suprafaței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaței de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus şi ceilalți membri grupului infracțional organizat;

- în cazul inculpatei Dicu Corina Teodora: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în luna septembrie 2008, în calitate de avocat al Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, deşi ştia că, în baza actelor existente la dosar şi a dispozițiilor legale în vigoare, institutul nu poate restitui în mod legal inculpatului Al României Paul terenul ce a făcut obiectul notificării nr.554 din 13.02.2002, cu încălcarea dispozițiilor art.2 alin.1 din Legea nr.51/1991 privind organizarea şi exercitarea profesiei de avocat, art.7 alin.4 şi art.144 alin.2 şi 3 din Statutul profesiei de avocat, precum şi art.1.1 din Codul deontologic al avocaților din Uniunea Europeană, în forma în vigoare la data săvârşirii faptei, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele prezentei decizii, prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administrație al institutului a suprafeței de 170.924,95 mp. aflată în administrarea acestuia şi în domeniul public al Statului

Român, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară şi secundară sus-menționate, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro reprezentând valoarea suprafaței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaței de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus şi ceilalți membri grupului infracțional organizat;

- în cazul inculpatului Al României Paul**: complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în perioada august-septembrie 2008, în baza înțelegerii stabilite cu inculpații Truică Remus şi Roşu Robert, deşi ştia că, în baza actelor existente la dosar şi a dispozițiilor legale în vigoare, terenul ce a făcut obiectul notificării nr.554 din 13.02.2002 nu-i poate fi restituit în mod legal de Institutul de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, a efectuat demersurile detaliate anterior în considerentele prezentei decizii, prin care a înlesnit restituirea de către Consiliul de Administrație al institutului a suprafeței de 170.924,95 mp. aflată în administrarea acestuia şi în domeniul public al Statului Român, cu încălcarea dispozițiilor din legislația primară şi secundară sus-menționate, cauzând prin aceasta un prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro reprezentând valoarea suprafaței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaței de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus şi ceilalți membri grupului infracțional organizat;

- în cazul inculpatului Stoian Ioan: **complicitate la abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave**, fapta constând în aceea că, în luna septembrie 2008, cunoscând că nu are dreptul de a efectua expertize, a întocmit o lucrare în numele altei persoane, utilizând în acest sens ştampila de expert autorizat a numitului Stângu Ioan, pe care a intitulat-o "expertiză tehnică imobiliară", lucrare care, deşi nu întrunea cerințele unei asemenea expertize şi nu răspundea tuturor obiectivelor stabilite în şedința Consiliului de Administrație din 2.09.2008, a fost folosită de directorul Iliescu Horia şi de inculpatele Gheorghiță Dragomira, Dicu Corina în şedința aceluiaşi consiliu din 26.09.2008 şi a stat la baza adoptării la aceeaşi dată, cu încălcarea dispozițiilor legale, a hotărârii şi dispoziției de restituire a suprafeței de 170.924,97 mp. teren aflat în administrarea institutului, menționat ca atare în cuprinsul lucrării, contribuind astfel la cauzarea unui prejudiciu Statului Român în cuatum de 135.874.800 euro reprezentând valoarea suprafaței de 150.972 mp. rezultată din măsurători), respectiv de 153.832.478 euro (reprezentând valoarea suprafaței de 170.924,95 mp. menționată în actele întocmite de Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor), sumă care reprezintă totodată un folos necuvenit pentru inculpații Al României Paul, Truică Remus şi ceilalți membri grupului infracțional organizat.

Înalta Curte constată că infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave s-a consumat la data când s-a produs paguba în patrimoniul Statului Român, care coincide cu data la care a fost realizat folosul necuvenit de inculpatul Al României Paul, respectiv 26.09.2008.

Potrivit art.154 alin.1 lit.b şi alin.2 C.pen., respectiv art.122 alin.1 lit.b şi alin.2 C.pen. (1969) termenul general de prescripție a răspunderii penale, de 10 ani, curge de la data săvârşirii infracțiunii, care este data consumării acesteia conform art.174 C.pen., respectiv art.144 C.pen. (1969), iar acesta nu s-a împlinit până la momentul la care s-a dispus față de inculpații sus-menționați efectuarea în continuare a urmăririi penale.

În ce priveşte termenul special de prescripție a răspunderii penale prev. de art.124 C.pen.(1969) şi art.155 alin.4 C.pen., acesta s-ar fi împlinit în 26.09.2023, iar conform legii penale în vigoare în 26.09.2028, aşadar ulterior soluționării definitive a prezentei cauze.

În ce priveşte **infracțiunea de dare de mită imputată inculpatului Truică Remus**, Înalta Curte constată că fapta acestuia care, în toamna anului 2008, a plătit directorului Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, numitul Iliescu Horia o excursie pe Coasta de Azur, pentru ca acesta să sprijine în Consiliul de Administrație şi să aprobe restituirea terenului aferent fostei Ferme Regale Băneasa, deşi ştia că aceasta este contrară legii, întruneşte condițiile de tipicitate ale infracțiunii de dare de mită.

În acest sens, contrar celor reținute de instanța de fond, Înalta Curte constată că foloasele primite de directorul institutului de la inculpatul Truică au fost în legătură cu îndeplinirea unui act contrar îndatoririlor de serviciu, în condițiile în care probatoriul administrat în cauză a demonstrat că restituirea terenului aflat în administrarea institutului s-a făcut cu încălcarea legii, fapt cunoscut atât de mituitor, cât şi de cel mituit.

Cu toate acestea, deşi fapta imputată există, a fost săvârşită de inculpat şi întruneşte condițiile de tipicitate ale infracțiunii de dare de mită, răspunderea penală este înlăturată ca efect al intervenirii prescripției răspunderii penale, aspect constatat şi de instanța de fond prin sentința apelată.

Prin urmare, criticile formulate în apel de inculpatul Truică, care au pus în discuție existența faptei şi condițiile de tipicitate ale infracțiunii de dare de mită, sunt nefondate.

VII. Referitor la criticile formulate de Ministerul Public în legătură cu infracțiunea de mărturie mincinoasă

Acuzația adusă inculpatului Gostin Marian prin actul de sesizare a constat în aceea că, fiind audiat în calitate de martor la datele de 1.03.2016 şi 15.03.2016 în legătură cu mandatul avut de la inculpatul Al României Paul şi demersurile întreprinse pentru retrocedarea bunurilor revendicate de acesta, inculpatul Gostin a făcut declarații necorespunzătoare adevărului cu privire la împrejurările în care s-a formulat cererea de retrocedare la Primăria Snagov, legătura de prietenie cu primarul Biriş Teodor şi implicarea în obținerea hotărârii, respectiv contactarea şi

coordonarea avocaților pentru formularea unei acțiuni în instanță, potrivit înțelegerii avute cu acesta.

Pe de o parte, în privința celor două declarații care formează obiectul acuzațiilor, Înalta Curte constată că în prima declarație dată în calitate de martor, la 1.03.2016, inculpatul Gostin a recunoscut că a încheiat un contract de mandat cu inculpatul Al României Paul pentru a întreprinde demersuri legale pentru revendicarea Pădurii Snagov, urmând să primească un procent din pădurea care s-ar fi obținut.

În privința acestor demersuri, inculpatul Gostin a arătat că doar a plătit avocații care s-au ocupat de procesul de la Judecătoria Buftea, însă nu a discutat cu aceştia, nu s-a prezentat în instanță, nu a vorbit niciodată cu primarul Biriş.

În cea de-a doua declarație dată în calitate de martor, la 15.03.2016, inculpatul Gostin a susținut în esență aceleaşi aspecte, arătând suplimentar că, până la termenul de judecată din dosarul de la Judecătoria Buftea, nu a fost la primăria Snagov şi nu ştie dacă avocații au discutat cu primarul, viceprimarul sau jurista primăriei.

Avocații angajați i-ar fi fost sugerați de inculpatul Al României Paul şi avocatul acestuia, Igreț Ioan, însă nu a discutat chestiuni concrete despre acțiunea în justiție, rolul său fiind doar acela de plăti avocații.

Inculpatul a arătat că nu ştie/nu-şi aminteşte cine s-a prezentat la proces, în calitate de avocat şi nici dacă procesul s-a pierdut sau s-a câştigat.

Pe de altă parte, examinând conținutul actului de sesizare, Înalta Curte constată că inculpatul Gostin a fost prezentat ca fiind un om de afaceri influent în județul Ilfov, cu care inculpatul Al României Paul a intrat în legătură, în contextul în care acesta era preocupat să găsească persoane cu influență politică şi resurse financiare, care, în schimbul cedării unei părți din bunurile revendicate, puteau obține aceste bunuri prin trafic de influență, în condițiile în care toate persoanele implicate ştiau că Pădurea Snagov nu mai poate fi retrocedată legal.

În acest sens, s-a arătat că inculpatul Gostin avea o relație apropiată cu primarul de la acea dată al localității Snagov, martorul Biriş Ioan şi, de comun acord cu acesta, a apelat la martorul Bădulescu, avocat, pentru a găsi o soluție care să eludeze dispozițiile legilor speciale de retrocedare.

S-a recurs astfel la o acțiune în constatare, admisă la primul termen de judecată, la care, potrivit înțelegerii cu martorul Biriş, primăria Snagov nu s-a opus şi nici măcar nu a depus întâmpinare. Din practicaua hotărâriri judecătoreşti, rezultă că, la primul şi unicul termen de judecată, singura susținere a consilierului juridic al primăriei a fost că "lasă la aprecierea instanței".Ulterior, aşa cum probează actele existente la dosar, pârâta nu a declarat apel împotriva sentinței civile nr.1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea.

Prin urmare, din această situație de fapt expusă în actul de sesizare, rezultă că inculpatul Gostin ar fi fost implicat în demersuri ilicite, finalizate cu obținerea sentinței civile nr.1872 din 26.06.2003 a Judecătoriei Buftea, care ulterior a fost folosită de ceilalți inculpați din prezenta cauza pentru a justifica restituirea nelegală a suprafeței de 46,78 ha. din Pădurea Snagov.

Astfel, în rechizitoriu s-a precizat că inculpatul Gostin ar fi acționat cu intenție pentru a obține fără drept Pădurea Snagov, bazându-se pentru aceasta pe relațiile avute la primăria Snagov.

Este cert că în ambele declarații pe care le-a dat în calitate de martor în faza de urmărire penală, inculpatul Gostin nu a spus adevărul cu privire la aspecte esențiale asupra cărora a fost întrebat, cum ar fi relațiile pe care acesta le-a avut la primăria Snagov, mai exact cu fostul primar Biriş Ioan, precum şi demersurile pe care le-a făcut prin intermediul acestuia pentru a reuşi obținerea unei hotărâri judecătoreşti în favoarea inculpatului Al României Paul, în condițiile în care probatoriul testimonial administrat în cauză a demonstrat că, în baza înțelegerii avute cu primarul localității Snagov, această instituție publică nu şi-a făcut în mod deliberat nicio apărare în respectiva cauză (nu a depus întâmpinare, nu a exprimat niciun punct de vedere cu ocazia dezbaterilor şi nu a atacat hotărârea pronunțată).

Având în vedere cele expuse anterior cu privire la situația de fapt reținută în actul de sesizare, este evident că aspectele pe care inculpatul Gostin trebuia să le relateze, în calitate de martor, l-ar fi putut teoretic expune unei investigații penale cu privire la o săvârşirea infracțiunii de trafic de influență sau la o posibilă participație la infracțiunea de abuz în serviciu.

În aceste condiții, inculpatul Gostin a fost pus să aleagă între a spune adevărul, cu consecința furnizării de informații incriminatoare inclusiv cu privire la propria conduită ilicită, şi a minți, cu consecința incriminării sale pentru săvârşirea infracțiunii de mărturie mincinoasă.

Împrejurarea că, la data audierii sale în calitate de martor, răspunderea penală pentru aceste infracțiuni era prescrisă, fiind împlinit termenul general de prescripție, este lipsită de relevanță din perspectiva reținerii infracțiunii de mărturie mincinoasă, căci nu se poate pretinde martorului să cunoască amănunte în legătură cu actele îndeplinite şi stadiul procedurilor în cauza la momentul la care a fost audiat în această calitate, fiind suficient să aibă o temere in abstracto cu privire la o posibilă incriminare a sa pentru săvârşirea unor infracțiuni, inclusiv în legătură cu care este chemat să depună mărturie, chiar dacă in concreto aceasta nu mai era permisă de lege, întrucât era incidentă o cauză care înlătură răspunderea penală.

Aşa cum rezultă şi din jurisprudența recentă a Curții Constituționale, "martorul veritabil este acela care nu a participat în niciun fel la săvârşirea infracțiunii, ci doar are cunoştință despre aceasta, respectiv are cunoştință despre fapte sau împrejurări esențiale care determină soarta procesului. Participantul la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală are o strânsă legătură cu infracțiunea dedusă judecății, astfel încât, în cazul său, operează o prezumție de parțialitate - similar părților şi subiecților procesuali principali.Or, martorul, de principiu, se situează în afara intereselor raportului juridic concret dedus judecății şi, tocmai de aceea, se pretinde ca el să fie obiectiv şi să contribuie la aflarea adevărului.Calitatea de martor presupune o participare corectă şi loială la proces a celor care au informații ce pot conduce la dezlegarea pricinii ori constatării vinovăției sau nevinovăției unei persoane.Această calitate însă trebuie să se mențină pe toată durata procesului, pentru că doar atunci i se poate cere martorului

să fie consecvent în relatarea adevărului.” (decizia Curții Constituționale nr.236/2020)

În speță, în raport cu cele expuse anterior, inculpatul Gostin nu a fost un “martor veritabil”, iar prin conduita pe care a adoptat-o cu ocazia celor două declarații date în această calitate, a ales să-şi protejeze propria persoană față de o posibilă incriminare, fiind astfel lipsit de libertatea de voință şi acțiune pe care o are martorul asupra căreia nu planează vreun dubiu cu privire la participarea sa la săvârşirea unei infracțiuni.

Pentru aceste considerente, Înalta Curte apreciază că soluția de achitare dispusă de instanța de fond pentru săvârşirea infracțiunii de mărturie mincinoasă de către inculpatul Gostin Marian este legală, astfel încât critica Parchetului este nefondată.

VIII. Legea penală mai favorabilă

Deşi instanța de fond a stabilit legea penală mai favorabilă, aceasta a fost determinată doar cu privire la inculpații care au fost condamnați prin sentința apelată.

Având în vedere soluțiile de condamnare dispuse de instanța de apel, ca urmare a admiterii căii de atac exercitate de Parchet şi părțile civile R.N.P.Romsilva şi Ministerul Finanțelor Publice, A.N.A.F., D.G.F.P.Braşov, se impune stabilirea legii penale mai favorabile şi cu privire la inculpații achitați în primă instanță, în limitele în care vor fi admise aceste apeluri.

Înalta Curte constată astfel că de la data comiterii faptelor analizate anterior şi până la soluționarea definitivă a cauzei prin prezenta decizie există o succesiune de legi penale în timp.

Astfel, infracțiunile imputate inculpaților au fost comise sub imperiul Codului penal din 1969, ale Legii nr.78/2000 şi Legii nr.39/2003, însă în prezent este în vigoare un alt Cod penal, adoptat prin Legea nr.286/2009 şi pus în aplicare prin Legea nr.187/2012.

Determinarea legii penale mai favorabile se face în concret, prin raportare la faptele comise de fiecare persoană în parte şi presupune analiza unor criterii referitoare la condițiile de incriminare, de tragere la răspundere penală şi pedeapsă (cuantum şi modalitate de executare, tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni).

Înalta Curte reține mai întâi că activitatea infracțională analizată în considerentele prezentei decizii, incriminată inițial în Codul penal din 1969, Legea nr.78/2000 şi Legea nr.39/2003, se regăseşte în infracțiunile prevăzute în Codul penal în vigoare, dar şi în Legea nr.78/2000, inclusiv după modificarea sa prin Legea nr.187/2012, neexistând diferențe semnificative între legea nouă şi legea veche în privința condițiilor de incriminare.

În al doilea rând, în privința condițiilor de tragere la răspundere penală, nu se ridică problema prescripției răspunderii penale pentru niciuna dintre infracțiunile care fac obiectul judecății (cu excepția celei de dare de mită, cu privire la care prima instanță a dispus deja încetarea procesului penal), atât din perspectiva Codului penal din 1969, cât şi a Codului penal în vigoare.

În fine, în privința pedepselor prevăzute de lege pentru infracțiunile săvârşite, instanța de apel constată că limitele de pedeapsă prevăzute de legea penală în vigoare (Codul penal şi Legea nr.78/2000) sunt mai mici decât cele prevăzute de Codul penal din 1969, situația fiind similară şi în cazul infracțiunii prev.de art.13^2 din Legea nr.78/2000, după modificarea intervenită prin Legea nr.187/2012, cât şi celei prev.de art.7 alin.1 din Legea nr.39/2003.

Astfel:

- în cazul infracțiunii de abuz în serviciu, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave: 4-14 ani închisoare (art.13^2 din Legea nr.78/2000 rap.la art.297 alin.1 C.pen. cu ref. la art.309 C.pen.) față de 5-15 ani închisoare (art.13^2 din Legea nr.78/2000 rap.la art.248 C.pen. 1969 rap.la art.248/1 C.pen. 1969;

- în cazul infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat: 3-10 ani închisoare (art.367 alin.2 C.pen.) față de 5-20 ani închisoare, fără a se depăşi sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional oragnizat (art.7 alin.1 şi 2 din Legea nr.39/2003).

În cazul concursului de infracțiuni, legea în vigoare presupune aplicarea unui spor obligatoriu la pedeapsa cea mai grea, spre deosebire de Codul penal din 1969 sub imperiul căruia sporirea pedepsei era facultativă.

În egală măsură, din perspectiva circumstanțelor atenuante judiciare, ca şi a modalităților neprivative de libertate de executare a pedepselor, inclusiv cu referire la obligațiile instituite şi la intervenirea reabilitării de drept, Codul penal din 1969 cuprinde reglementări mai favorabile.

Analizând situația fiecărui inculpat care urmează a fi condamnat ca efect al admiterii apelurilor Parchetului şi ale părților civile, prin raportare la criteriile menționate anterior, Înalta Curte constată următoarele:

1. în cazul inculpaților Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe şi Delcea Valentin, legea penală mai favorabilă este legea nouă (Codul penal în vigoare şi dispozițiile Legii nr.78/2000 modificate prin Legea nr.187/2012).

În condițiile în care aceşti inculpați urmează a fi condamnați doar pentru săvârşirea infracțiunii de abuz în serviciu, fără luarea în considerare a unor circumstanțe atenuante judiciare şi cu executarea pedepsei prin privare efectivă de libertate, legea penală mai favorabilă va fi legea în vigoare, întrucât aceasta prevede limite de pedeapsă mai mici decât cele rezultate din aplicarea legii vechi (4-14 ani închisoare față de 5-15 ani închisoare).

2. În cazul inculpaților Tal Silberstein, Benyamin Steinmetz, Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei şi Mateescu Lucian Claudiu, legea penală mai favorabilă este legea nouă.

Astfel, faptele reținute în sarcina acestor inculpați sunt incriminate atât de legea veche, reprezentată de art.7 alin.1 din Legea nr.39/2003, cât şi de Codul penal în vigoare, în art.367 alin.2.

Față de limitele de pedepsă prevăzute de cele două legi penale succesive (5-20 de ani închisoare, fără se putea depăşi sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional organizat, față

de 3-10 ani conform legii noi), rezultă că legea penală mai favorabilă în cazul acestor inculpați este Codul penal în vigoare.

3. În cazul inculpaților Gheorghiță Dragomira, Dicu Corina Teodora şi Stoian Ioan, legea penală mai favorabilă este legea veche (Codul penal din 1969 şi dispozițiile Legii nr.78/2000 anterior modificării prin Legea nr.187/2012).

Deşi legea nouă prevede pentru infracțiunile săvârşite limite mai mici de pedepse (4-14 ani închisoare față de 5-15 ani închisoare), având în vedere că în cazul acestor inculpați sunt incidente unele împrejurări care pot constitui circumstanțe atenuate judiciare doar în condițiile art.74 alin.2 din Codul penal din 1969, cu consecința coborârii pedepselor sub minimul special, până la o limită care permite totodată stabilirea unei modalități neprivative de libertate de executare a pedepsei, ținând seama şi de efectele acesteia, legea penală mai favorabilă aplicabilă acestor inculpați este legea veche.

4. În cazul inculpatului Al României Paul, având în vedere incidența unor împrejurări care pot constitui circumstanțe atenuate judiciare doar în condițiile art.74 alin.2 din Codul penal din 1969, cu consecința coborârii pedepselor sub minimul special, ca şi modalitatea de sancționare a concursului de infracțiuni, legea penală mai favorabilă este legea veche (Codul penal din 1969 şi dispozițiile Legii nr.78/2000 anterior modificării prin Legea nr.187/2012).

5. În cazul inculpatului Roşu Robert Mihăiță, având în vedere limitele mai mari ale pedepselor prevăzute de legea veche pentru cele două infracțiuni săvârşite, legea penală mai favorabilă este Codul penal în vigoare, chiar în condițiile în care în sarcina acestuia se reține săvârşirea unui concurs de infracțiuni, care potrivit Codului penal în vigoare presupune aplicarea obligatorie a unui spor.

6. În cazul inculpatei Igantenko (fostă Pavăloiu) Nela legea penală mai favorabilă este Codul penal în vigoare.

În condițiile în care inculpata urmează a fi condamnată şi pentru săvârşirea infracțiunii de abuz în serviciu în forma complicității, fără luarea în considerare a unor circumstanțe atenuante judiciare şi cu executarea pedepsei prin privare efectivă de libertate, legea penală mai favorabilă va fi legea în vigoare, chiar în condițiile existenței unui concurs de infracțiuni, întrucât aceasta prevede pentru infracțiunea menționată limite de pedeapsă mai mici decât cele rezultate din aplicarea legii vechi (4-14 ani închisoare față de 5-15 ani închisoare).

7. În cazul inculpatului Truică Remus, condamnat în fond pentru săvârşirea a două infracțiuni, prima instanță a stabilit că legea penală mai favorabilă este legea veche.

În condițiile în care, prin prezenta decizie, inculpatul urmează a fi condamnat şi pentru complicitate la abuz în serviciu, sancționată mai sever conform legii penale în vigoare, ținând seama totodată de modalitatea de stabilire a pedepsei rezultante în cazul concursului de infracțiuni reglementată de Codul penal în vigoare, rezultă că legea penală mai favorabilă va ramâne legea veche (Codul penal din 1969 şi Legea nr.39/2003).

IX. Individualizarea pedepselor

La individualizarea pedepselor aplicate inculpaților a căror vinovăție a fost stabilită pe baza probatoriului administrat în cauză, Înalta Curte va avea în vedere

criteriile de individualizare prevăzute de art.72 C.pen.(1969), respectiv art.74 C.pen. în vigoare, în funcţie de legea penală mai favorabilă aplicabilă fiecărui inculpat.

În acest sens, instanţa de apel va avea în vedere gravitatea faptelor reţinute în sarcina inculpaţilor, urmarea imediată produsă şi contribuţia concretă a fiecăruia la producerea acesteia.

În privinţa circumstanţelor personale, dincolo de împrejurarea că, cu puţine excepţii, inculpaţii nu au fost interesaţi să administreze probe în acest sens, influenţa acestora în stabilirea pedepselor de executat va fi în general una redusă, prin raportare la circumstanţele reale incidente în cauză.

Pregătirea superioară pe care cei mai mulţi dintre inculpaţi o au, ca şi împrejurarea că aceştia nu aveau antecedente penale ori erau integraţi social, nu i-au împiedicat să încalce cu bună ştiinţă legea penală, toate acestea fiind mai degrabă circumstanţe cu caracter agravant decât unele favorabile inculpaţilor în procesul de individualizare a pedepselor.

În ce priveşte gravitatea faptelor comise de inculpaţi, Înalta Curte va reţine că acestea au fost săvârşite în beneficiul unui grup de interese, din care au făcut parte inculpaţii Al României Paul, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, precum şi inculpaţii Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein, Truică Remus, Roşu Robert, Andronic Dan, Marcovici Marius şi Mateescu Lucian, aceştia, în calitate de membri ai unui grup infracţional organizat cu caracter transfrontalier, care a reunit persoane potente financiar, cu conexiuni certe la cel mai înalt nivel al statului român şi, în parte, cu pregătire juridică superioară, grupare al cărui scop a fost dobândirea prin mijloace nelegale a unor proprietăţi extrem de valoroase şi, ulterior, realizarea unor profituri uriaşe de pe urma acestora, întrucât după obţinerea lor, proprietăţile puteau fi vândute în schimbul unor sume de bani importante sau puteau face obiectul altor investiţii imobiliare derulate chiar de inculpaţi.

Acţiunile derulate de acest grup de interese s-au concretizat în infracţiuni de corupţie sau asimilate acestora (trafic şi cumpărare de influenţă, dare şi luare de mită, abuz în serviciu), în care au fost antrenaţi şi funcţionari publici sau reprezentanţi ai unor instituţii publice, în urma cărora s-a reuşit devalizarea Statului Român cu zeci de hectare de terenuri agricole şi forestiere, situate inclusiv în domeniul public, care au intrat în stăpânirea efectivă a grupului infracţional organizat ascuns în spatele unei societăţi-paravan de tip offshore, dar şi a altor persoane care au avut legătură cu acesta, în baza unor înţelegeri de tip infracţional.

Faptul că o mare parte din bunurile obţinute în mod nelegal au fost găsite la inculpaţii cercetaţi în prezenta cauză (Truică, Reciplia - în spatele căreia se află inculpaţii Steinmetz şi Silberstein) sau la alte societăţi controlate de aceştia (cum este cazul inculpatei Ignatenko Nela), nu este vreun merit al inculpaţilor, ci doar urmarea neînţelegerilor intervenite între membrii grupului de interese în legătură cu împărţirea "prăzii", care i-au împiedicat să se bucure de emolumentul activităţii lor infracţionale, astfel încât această împrejurare nu poate constitui o circumstanţă favorabilă inculpaţilor în procesul de individualizare a pedepselor.

Tot astfel, în ce priveşte timpul scurs de la săvârşirea infracţiunilor, este real faptul că, în speţă, pronunţarea unei hotărâri definitive care statuează asupra

faptelor şi vinovăției persoanelor cercetate are loc după mai mulți ani de la data comiterii acestora, însă acest aspect nu atrage după sine concluzia că rezonanța socială a infracțiunilor săvârşite s-ar fi diminuat într-o asemenea măsură încât să conducă la aplicarea unor sancțiuni derizorii.

În acest context, este de reținut că faptele care fac obiectul judecății în prezenta cauză au ajuns la cunoştința publicului abia în anul 2015, când organele de urmărire penală au început să le cerceteze efectiv, dată în raport de care nu se poate susține nici faptul că procedurile judiciare ar fi avut o durată excesivă, ținând seama de complexitatea deosebită a cauzei şi numărul mare de persoane cercetate (23 de inculpați).

Prin urmare, fără a nega durata de timp scursă de la data comiterii infracțiunilor, Înalta Curte va avea în vedere acest aspect în procesul de individualizare a pedepselor, însă nu-i va da prevalență, urmând a fi apreciat în contextul celorlalte criterii de individualizare prevăzute de lege.

Astfel, în privința **inculpaților Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein**, chiar dacă au avut vizibilitate mai redusă în acțiunile concrete ale grupului infracțional, aceştia au cunoscut de la bun început termenii înțelegerii cu caracter infracțional, au asigurat finanțarea grupării şi au fost ținuți la curent permanent, direct sau prin reprezentanți, în legătură cu stadiul demersurilor efectuate pentru atingerea scopului grupului infracțional, urmând a fi principalii beneficiari ai bunurilor restituite ilegal.

Ascunderea implicării acestor inculpați în proiectul Prințul/Reciplia s-a făcut în mod deliberat, pentru a nu atrage atenția asupra adevăraților beneficiari ai afacerii, prin utilizarea unei societăți-paravan, Reciplia, pe care inculpații o controlau "din umbră", prin intermediul societăților care dețineau capitalul (părțile sociale) ale acesteia şi pe care tot ei urmau să o finanțeze, asigurând resursele necesare obținerii bunurilor dorite.

Aşa cum s-a arătat anterior, împrejurarea că inculpații nu au reuşit să se bucure de beneficiile activității infracționale pe care au pus-o la punct, s-a datorat numai neînțelegerilor intervenite ulterior între membrii grupării şi inculpatul Al României Paul cu privire la împărțirea celor două bunuri obținute în mod fraudulos (Pădurea Snagov şi Ferma Regală Băneasa), care s-au prelungit în timp până la intervenția organelor judiciare.

Față de aceste considerente, instanța de apel îi va condamna pe inculpații Benyamin Steinmetz şi Tal Silberstein la câte o pedeapsă cu închisoarea, într-un cuantum moderat şi cu executare în regim de detenție.

Totodată, având în vedere criteriile prev.de art.67 alin.1 C.pen., Înalta Curte va interzice acestor inculpați, ca pedepse complementare şi accesorii, exercitarea drepturilor prev.de art.66 alin.1 lit.a şi b C.pen., iar doar ca pedeapsă complementară, în baza art.66 alin.1 lit.c C.pen., li se va interzice acestora să se afle pe teritoriul României pe durata stabilită prin prezenta decizie.

Alături de inculpații Steinmetz şi Silberstein, un rol esențial în cadrul grupării infracționale l-a avut **inculpatul Truică Remus**, care a reprezentat interfața în relația cu inculpatul Paul, a purtat "negocierile" cu cel acesta, promițându-i că bunurile dorite de acesta pot fi obținute prin influența şi puterea pe

care “ei” o au, şi a acţionat “la vedere” în acest scop, relaţionând cu funcţionarii de care depindea aducerea la îndeplinire a promisiunilor făcute şi reuşind, în final, ca prin demersurile sale ilicite să aducă în proprietatea grupării atât Pădurea Snagov, cât şi Ferma Regală Băneasa.

Acţiunile concrete derulate de inculpatul Truică pentru obţinerea bunurilor respective, reţinute deopotrivă în considerentele sentinţei apelate şi ale prezentei decizii, precum şi amploarea activităţii sale infracţionale justifică un tratament sancţionator mai sever aplicat acestuia, fără însă ca aceasta să echivaleze cu stabilirea unor pedepse derizorii pentru inculpaţii care au constituit împreună cu inculpatul Truică nucleul grupării infracţionale, căci toate acţiunile acestuia, de la traficarea de influenţă şi până la intervenţiile asupra funcţionarilor implicaţi în restituirea bunurilor, s-a făcut cu acceptul şi în deplina cunoştinţă de cauză a inculpaţilor Steinmetz şi Silberstein.

Inculpatul Truică a fost parte din proiectul “Prinţul/Reciplia”, fără a fi singura persoană implicată în această afacere, după cum societatea-paravan Reciplia, găsită vinovată la rândul său de săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă, nu era a inculpatului Truică, ci acesta a acţionat prin intermediul ei atât în propriul beneficiu, cât şi în interesul celorlalţi membri ai grupării infracţionale.

Cu alte cuvinte, chiar dacă inculpatul Truică a fost persoana cea mai vizibilă atât în relaţia cu cumpărătorul de influenţă, cât şi în privinţa demersurilor concrete pentru obţinerea bunurilor, acţiunile sale nu înlătură răspunderea penală a celorlalţi inculpaţi, membri ai grupului infracţional organizat, ci justifică tratamentul sancţionator diferit aplicat membrilor grupării, în funcţie de rolul deţinut şi activitatea desfăşurată de aceştia în mod concret.

Prin urmare, în cazul inculpatului Truică, instanţa de apel apreciază că, pe de o parte, se impune admiterea apelului Parchetului şi în ce priveşte individualizarea pedepselor, în sensul majorării sancţiunilor aplicate pentru infracţiunile de trafic de influenţă şi spălare a banilor, iar, pe de altă parte, condamnarea inculpatului la pedepse într-un cuantum moderat pentru infracţiunea prev.de art.7 alin.1 din Legea nr.39/2003 şi complicitate la infracţiunea de abuz în serviciu, urmând ca pedeapsa cea mai grea rezultată în urma contopirii să fie sporită, în condiţiile prev.de art.34 lit.b C.pen. (1969).

Totodată, având în vedere criteriile prev. de art.71 alin.3 C.pen. 1969, instanţa de apel va interzice inculpatului Truică, ca pedepse complementare şi accesorii, exercitarea drepturilor prev.de art.64 alin.1 lit.a teza a-II-a şi b C.pen. (1969).

Va deduce din pedeapsa de executat durata reţinerii şi arestului la domiciliu.

În cazul **inculpaţilor Andronic Dan, Marcovici Marius Andrei şi Mateescu Lucian Claudiu**, instanţa de apel va avea în vedere că aceştia s-au alăturat ulterior grupării infracţionale constituite de inculpaţii Steinmetz, Silberstein, Truică, cu ajutorul inculpatului Roşu, dar şi gradul de implicare a lor, ca durată şi/sau importanţă, în funcţionarea grupării, circumstanţe care justifică aplicarea unor pedepse mai reduse, fără executare în regim de detenţie, dar cu supravegherea conduitei lor pe durata unui termen de încercare şi obligarea la prestarea unei munci în folosul comunităţii, măsuri care, în aprecierea instanţei de

apel, vor fi suficiente pentru îndreptarea comportamentului deviant de care aceştia au dat dovadă prin implicarea lor în activitatea infracțională care a făcut obiectul judecății, precum şi pentru respectarea pe viitor a valorilor apărate de legea penală.

Va atrage atenția inculpaților asupra dispozițiilor art.96 C.pen. privind condițiile în care suspendarea executării pedepsei sub supraveghere va fi revocată.

Totodată, având în vedere criteriile prev.de art.67 alin.1 C.pen., Înalta Curte va interzice acestor inculpați, ca pedepse complementare şi accesorii, exercitarea drepturilor prev.de art.66 alin.1 lit.a şi b C.pen.

Va constata că inculpații Andronic, Marcovici şi Mateescu au fost reținuți câte 24 de ore.

În privința **inculpatului Roşu Robert Mihăiță**, Înalta Curte reține că acesta s-a implicat activ în proiectul Prințul/Reciplia, a asigurat interfața juridică şi a dat aparența de legalitate a întregului demers, coordonând aspectele legale şi implicându-se ulterior, prin demersuri efective, în obținerea ilicită a terenului aferent fostei Ferme Regale Băneasa.

Gravitatea faptelor comise de inculpatul Roşu este cu atât mai mare cu cât, dintre toți inculpații, el nu doar că avea pregătire juridică, ci activa într-una dintre casele importante de avocatură din România, prezumându-se în mod absolut că acesta cunoaşte rigorile legii, inclusiv ale celei penale, pe care era obligat să le respecte, mai presus de interesele unui grup sau chiar a potențialelor beneficii materiale pe care şi el urma să le obțină, ca procent din bunurile restituite în mod ilegal.

În ciuda celor susținute de inculpatul Roşu pe parcursul cercetărilor, probatoriul administrat în cauză a demonstrat că acesta a ales în mod deliberat să satisfacă interesele materiale ale unui grup infracțional organizat cu caracter transfrontalier în detrimentul respectării legii, implicându-se în mod activ şi fără scrupule în demersuri cu caracter ilegal, care au adus atingere inclusiv onoarei profesiei de avocat.

Din aceste motive, luând în considerare şi faptul că inculpatul Roşu se face vinovat de săvârşirea unui concurs de infracțiuni, instanța de apel îl va condamna la pedepse cu închisoarea, orientate către minimul special, dar cu executare în regim de detenție, nefiind posibilă şi nici justificată o altă modalitate de individualizare a executării pedepsei rezultante, prin raportare la cuantumul acesteia.

În acelaşi timp, având în vedere natura şi gravitatea infracțiunilor săvârşite, inclusiv calitatea de care s-a folosit la săvârşirea infracțiunilor, Înalta Curte va interzice inculpatului Roşu, ca pedepse complementare şi accesorii, nu numai exercitarea drepturilor prev.de art.66 alin.1 lit.a şi b C.pen., ci şi a dreptului de a exercita profesia de avocat, pe durata stabilită prin prezenta decizie

Va deduce din pedeapsa rezultantă durata reținerii şi a arestului la domiciliu.

În privința **inculpatului Al României Paul Philippe**, deşi acesta nu a fost membru din grupul infracțional organizat, el a făcut parte din gruparea de interese care a gravitat în jurul acestuia şi care a avut ca scop intrarea în mod ilegal în stăpânirea unor bunuri din patrimoniul Statului Român.

Animat de dorința de îmbogățire, prin invocarea legăturii cu fostul rege Carol al II-lea, şi ştiind că bunurile revendicate nu pot fi obținute în mod legal, inculpatul Al României Paul a acceptat să cumpere influența afirmată de inculpatul Truică, ca exponent al unor persoane care aveau puterea necesară, nu doar financiară, ci şi la nivel relațional, pentru a obține aceste bunuri, inclusiv prin influențe exercitate asupra funcționarilor aflați la diverse paliere de decizie.

Deşi interacțiunile directe ale inculpatului Al României Paul cu ceilalți membri ai grupului, în principal, inculpatul Truică, dar şi inculpatul Roşu, au fost sporadice, el aşteptând să obțină bunurile promise, în cotele înscrise în contractul ce a consfințit vânzarea-cumpărarea de influență, inculpatul Al României Paul nu a ezitat să se implice personal în demersurile inițiate de membrii grupului, atunci când aceasta a fost apreciată ca fiind necesară, acceptând astfel să contribuie la obținerea ilicită a bunurilor revendicate.

În egală măsură, Înalta Curte va reține, ca o circumstanță atenuată judiciară, că, prin declarațiile date în cauză, inculpatul Al României Paul a contribuit la devoalarea grupului infracțional organizat şi a modului în care acesta a funcționat.

În consecință, instanța de apel îl va condamna pe acest inculpat la pedepse orientate sub minimul special atât pentru infracțiunea de cumpărare de influență, cât şi pentru complicitate la cele două infracțiuni de abuz în serviciu, însă pedeapsa rezultantă va fi executată în regim de detenție, nefiind posibilă şi nici justificată o altă modalitate de individualizare a executării pedepsei rezultante, prin raportare la cuantumul acesteia.

Totodată, având în vedere criteriile prev. de art.71 alin.3 C.pen. (1969), instanța de apel va interzice inculpatului Al României Paul, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor prev.de art.64 alin.1 lit.a teza a-II-a şi b C.pen. (1969).

Va deduce din pedeapsa de executat durata reținerii şi arestului la domiciliu.

Ca urmare a executării pedepsei rezultante în regim de detenție, vor fi înlăturate disp.art.86^1-86^4 C.pen. (1969) referitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, precum şi disp.art.71 alin.5 din acelaşi cod referitoare la suspendarea executării pedepselor accesorii.

În privința **inculpatei Păvăloiu (fostă Ignatenko) Nela,** aceasta nu doar că a cunoscut proveniența infracțională a terenului transferat ulterior pe numele unei societăți comerciale pe care o controla, ci, aşa cum a rezultat din considerentele prezentei decizii, a contribuit, prin demersurile efectuate, la restituirea nelegală a suprafeței de 46,78 ha. din Pădurea Snagov şi, prin aceasta, la prejudicierea Statului Român.

Astfel, bunurile a căror proveniența ilicită a ascuns-o reprezintă un beneficiu al inculpatei din activitatea infracțională în care s-a implicat în mod direct, în condițiile în care aceasta a participat în calitate de complice la infracțiunea de abuz în serviciu ce a avut ca urmare restituirea ilegală a Pădurii Snagov, nefiind vorba aşadar doar despre dobândirea unor bunuri provenite din infracțiuni săvârşite de terți.

Ca şi în cazul altor inculpați, împrejurarea că terenul dobândit din săvârşirea infracțiunii a fost recuperat de la societatea pe numele căreia fusese transferat, nu

este un merit al inculpatei şi nu poate conduce la concluzia că spălarea de bani săvârşită de inculpata Ignatenko nu ar avea o gravitate foarte mare.

Prin urmare, admițând apelul Parchetului, Înalta Curte o va condamna pe această inculpată pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu la o pedeapsă orientată către minimul special, pe care o va contopi cu cea aplicată de instanța de fond pentru infracțiunea de spălare a banilor, urmând însă ca pedeapsa rezultantă să fie executată în regim de detenție, neexistând motive care să justifice clemența manifestată de instanța de fond.

În acest sens, vor fi înlăturate dispozițiile referitoare la modalitatea neprivativă de libertate de executare a pedepsei, aplicate de prima instanță.

Totodată, având în vedere criteriile prev.de art.67 alin.1 C.pen., Înalta Curte va interzice inculpatei, ca pedepse complementare şi accesorii, exercitarea drepturilor prev.de art.66 alin.1 lit.a şi b C.pen.

Aşa cum a rezultat din considerentele prezentei decizii, atingerea scopului urmărit de membrii grupării de interese nu ar fi fost posibilă fără conduita ilicită a reprezentanților instituțiilor publice învestite cu soluționarea cererilor de restituire, care, chiar dacă nu s-a probat (decât cu unele excepții) că ar fi avut beneficii directe de pe urma acțiunilor lor ilegale, au încălcat legea cu bună ştiință, urmărind sau acceptând obținerea unor foloase materiale necuvenite de către terțe persoane.

Dincolo de disprețul pe care l-au dovedit pentru lege, este de observat că niciunul dintre inculpații implicați în procedurile de soluționare a notificărilor formulate în cazul Pădurii Snagov şi Fermei Regale Băneasa, în cea mai mare parte fiind vorba despre funcționari publici, nu şi-a asumat vreo responsabilitate în legătură cu faptele imputate şi urmările produse, ci aceştia au încercat să-şi minimalizeze contribuția, să o paseze în sarcina altor persoane, inclusiv decedate sau netrimise în judecată sau să se ascundă în spatele organului colectiv care a luat deciziile nelegale.

Astfel, în cazul restituirii Fermei Regale Băneasa, **inculpatele Dicu Corina Teodora şi Gheorghiță Dragomira** au făcut abstracție de dispozițiile legale, dar şi de interesele instituției publice pe care o reprezentau şi au conlucrat perfect cu adevărații beneficiari ai restituirii ilegale, reuşind să determine, pe fondul lipsei de cunoştințe juridice a membrilor Consiliului de Administrație, a ascunderii unor documente, dar şi a adevăratei legături stabilite între conducerea institutului şi membrii unui grup infracțional organizat, luarea unor hotărâri prin încălcarea legii şi cu consecințe păgubitoare atât pentru Statul Român, cât şi pentru institutul în care cei mai mulți îşi desfăşurau activitatea.

În privința **inculpatului Stoian Ioan**, acesta a acceptat să efectueze o lucrare pe care a intitulat-o "expertiză", ştiind că nu are acest drept şi că aceasta nu răspunde obiectivelor fixate de Consiliul de Administrație, ci indicațiilor inculpatelor Gheorghiță, Dicu şi ale directorului institutului, pe care aceştia din urmă au folosit-o ulterior pentru a dispune restituirea nelegală a suprafeței de teren aflată în administrarea institutului şi în domeniul public al statului.

În egală măsură, luând însă în considerare, pe de o parte, înscrisurile depuse în faza apelului de inculpatele Dicu şi Gheorghiță, care atestă situația familială şi starea de sănătate a acestora, iar, pe de altă parte, contribuția concretă pe care

inculpatului Stoian a avut-o la luarea deciziei ilegale de restituire a terenului şi, prin aceasta, la producerea urmării imediate a infracţiunii de abuz în serviciu, Înalta Curte constată că în cazul acestor inculpaţi pot fi reţinute circumstanţe atenuante judiciare, în condiţiile art.74 alin.2 C.pen. (1969), cu consecinţa stabilirii unor pedepse sub minimul special, a căror executare va fi suspendată sub supraveghere, pe durata unui termen de încercare, care va fi stabilit diferenţiat, între limita minimă şi maximă prev.de art.86^2 alin.1 C.pen. (1969), în funcţie de gravitatea faptelor reţinute în sarcina celor trei inculpaţi.

Totodată, având în vedere criteriile prev. de art.71 alin.3 C.pen. (1969), instanţa de apel va interzice inculpaţilor, ca pedepse complementare şi accesorii, exercitarea drepturilor prev.de art.64 alin.1 lit.a teza a-II-a şi b C.pen. (1969), iar în cazul inculpatelor Dicu şi Gheorghiţă - şi exerciţiul dreptului prev.de art.64 lit.c din acelaşi cod, cu referire la profesia de avocat, în cazul inculpatei Dicu şi a funcţiei de contabil şef/director economic, în cazul inculpatei Gheorghiţă.

Va atrage atenţia celor trei inculpaţi asupra condiţiilor în care se va dispune revocarea suspendării executării pedepselor sub supraveghere, prev. de art.86^4 rap.la art.83 şi art.84 C.pen. (1969).

În baza art.71 alin.5 C.pen. (1969), pe durata termenului de încercare va fi suspendată şi executarea pedepselor accesorii.

În cazul restiturii Pădurii Snagov, **inculpaţii Muşat Apostol, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe şi Delcea Valentin** au dovedit un dispreţ suveran faţă de dispoziţiile legale, restituind în deplină cunoştinţă de cauză zeci de hectare de pădure în lipsa oricărei dovezi referitoare la dreptul de proprietate al persoanei care le-a solicitat şi acceptând atât prejudicierea Statului Român, cât şi obţinerea unui folos necuvenit de către inculpatul Al României Paul şi grupul de interese din care acesta făcea parte, motive care justifică aplicarea unor pedepse orientate spre minimul special, dar cu executare în regim de detenţie.

În acelaşi timp, având în vedere natura şi gravitatea infracţiunilor săvârşite, Înalta Curte va interzice acestor inculpaţi, ca pedepse complementare şi accesorii, exercitarea drepturilor prev.de art.66 alin.1 lit.a, b şi g C.pen.

În fine, în privinţa **inculpaţilor S.C.Reciplia S.R.L. şi Chiriac Theodor**, Înalta Curte constată că instanţa de fond a făcut o justă individualizare a pedepselor aplicate, însă numai din perspectiva cuantumului acestora.

Astfel, în cazul inculpatului Chiriac, deşi acesta a fost condamnat pentru săvârşirea infracţiunii de spălare de bani, iar nu şi a celei de luare de mită, pentru care a intervenit prescripţia răspunderii penale, nu se poate face abstracţie de gravitatea faptei care a format obiectul judecăţii, prin care inculpatul Chiriac a ascuns proveniența ilicită a terenului primit ca mită în anul 2008 de la S.C.Reciplia S.R.L., pentru contribuţia sa esenţială la intrarea în stăpânirea inculpaţilor a Pădurii Snagov, ce fusese restituită ilegal de către membrii comisiilor de fond funciar.

Prin vânzarea ulterioară a proprietăţii primită ca mită, operaţiune efectuată tot prin persoane interpuse, care figurau ca proprietari "în acte" ai terenului respectiv, şi ascunderea originii ilicite a preţului obţinut din vânzare, inculpatul Chiriac a putut să se bucure nestingherit de banii proveniţi din săvârşirea infracţiunii de luare de mită.

Aşa cum s-a reţinut anterior, timpul scurs de la săvârşirea infracţiunii nu poate justifica aplicare unor pedepse derizorii, inclusiv în ce priveşte modalitatea de executare. Mai mult, inculpatul Chiriac a "beneficiat" deja de scurgerea timpului, în condiţiile în care, tocmai din această cauză, nu a mai fost posibilă tragerea sa la răspundere penală şi pentru săvârşirea infracţiunii de luare de mită, aceasta fiind prescrisă.

Având în vedere aceste considerente, este întemeiată critica Pachetului vizând individualizarea pedepsei aplicate inculpatului Chiriac Theodor, însă doar în ce priveşte modalitatea de executare a acesteia.

Astfel, vor fi înlăturate disp.art.86^1-86^4 C.pen. (1969) referitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, precum şi disp.art.71 alin.5 din acelaşi cod referitoare la suspendarea executării pedepselor accesorii, pedepsele urmând a fi executate efectiv.

X. Latura civilă

Ca efect al soluţiilor de achitare dispuse în privinţa infracţiunilor de abuz în serviciu în legătură cu retrocedarea Pădurii Snagov şi a fostei Ferme Regale Băneasa, întemeiate pe disp.art.16 alin.1 lit.b teza I C.pr.pen., prima instanţă a lăsat nesoluţionate acţiunile civile formulate de **părţile civile Ministerul Finanţelor Publice, Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor** şi **R.N.P.-Romsilva.**

Soluţiile dispuse în apel în legătură cu cele două infracţiuni de abuz în serviciu, în latura penală, atrag după sine o altă soluţie şi în ce priveşte latura civilă a cauzei.

Astfel, potrivit art.25 alin.2 C.pr.pen., când acţiunea civilă are ca obiect repararea prejudiciului material prin restituirea lucrului, iar aceasta este posibilă, instanţa dispune ca lucrul să fie restituit părţii civile.

De asemenea, potrivit art.25 alin.3 C.pr.pen., instanţa, chiar dacă nu există constituire de parte civilă, se pronunţă cu privire la desfiinţarea totală sau parţială a unui înscris sau la restabilirea situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunii.

În acest context, mai înainte de a analiza acţiunile civile formulate de părţile civile sus-menţionate, Înalta Curte reţine că încălcarea dispoziţiilor legale constatată în considerentele prezentei decizii, cu referire la restituirea Pădurii Snagov şi a fostei Ferme Regale Băneasa, s-a concretizat în mai multe înscrisuri întocmite de instituţiile publice implicate în soluţionarea notificărilor formulate în legătură cu aceste terenuri, care au stat la baza împroprietării nelegale a inculpatului Al României Paul, iar, ulterior, ca efect al contractelor de vânzare încheiate, şi a altor inculpaţi din prezenta cauză.

În consecinţă, ca efect al nelegalităţilor constatate şi a soluţiilor de condamnare dispuse cu privire la infracţiunile de abuz în serviciu, nu pot rămâne în fiinţă înscrisurile întocmite în mod nelegal în legătură cu restituirea celor două suprafeţe de teren, sens în care, consecutiv admiterii apelurilor declarate de Parchet şi de părţile civile Ministerul Finanţelor Publice, A.N.A.F., D.G.F.P.Braşov şi R.N.P.-Romsilva , **în baza art.25 alin.3 C.pr.pen. vor fi desfiinţate următoarele înscrisuri:**

- Procesul verbal al Consiliului de administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor din data de 2.09.2008;

- Procesul verbal al Consiliului de administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor din data de 26.09.2008;

- Decizia nr. 30 din data de 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor;

- Protocolul de predare - preluare din data de 26.09.2008 încheiat între Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și Al României Paul Philippe privind suprafața de 170.924,975 m.p.;

- Hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;

- Procesul verbal din 9 martie 2006 al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor și Anexa nr. 37 (în parte, cu privire la cererea inculpatului Al României Paul Philippe);

- Hotărârea nr. 1156 din 07.06.2006 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;

- Hotărârea nr. 661 din 02.03.2007 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;

- Procesul verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe din data de 26.06.2007 întocmit de Comisia locală Snagov pentru suprafața de 9,97 ha;

- Titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 emis de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;

- Procesul verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe nr. 16.085 din data de 15.08.2007 întocmit de Comisia locală Snagov pentru suprafața de 36,78 ha;

- Titlul de proprietate nr. 246 din 31.08.2007 emis de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

În ce privește *infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a fostei Ferme Regale Băneasa*, **Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice**, s-a constituit parte civilă încă din faza de urmărire penală (fil.26, vol.66 dup), solicitând în principal restabilirea situației anterioare emiterii deciziei nr.30 din 26.09.2008 de către Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor şi a protocolului de predare-preluare încheiat în aceeaşi zi, prin reintegrarea în proprietatea publică a statului a terenului în suprafață de 170.924,975 mp.

În subsidiar, în situația în care imobilul nu mai poate fi restituit în natură, s-a solicitat obligarea inculpaților la plata echivalentului în lei a sumei de 135.874.500 euro, reprezentând valoarea terenului stabilită prin raportul de constatare întocmit în faza de urmărire penală.

S-a arătat astfel că terenul sus-menționat face parte din suprafața de 31,409 ha. aflată în domeniul public al statului şi în administrarea Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, conform H.G. nr.1881/2005.

Potrivit Constituției României, noului Cod civil şi Legii nr.213/1998, bunurile aparținând domeniului public sunt inalienabile, iar sancțiunea pentru

actele emise cu încălcarea regimului juridic al proprietății publice este nulitatea absolută.

Aşa cum s-a reţinut în considerentele prezentei decizii, apartenența la domeniul public al statului a terenului ce a format obiectul deciziei nr.30 din 26.09.2008 emisă de Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, în suprafață de 170.924,975 mp., este fără echivoc, rezultând în mod explicit din art.2 alin.4 din H.G. nr.1881/2005, coroborate cu conținutul anexei nr.11c. a aceleaşi hotărâri, dar şi din Lista bunurilor aparținând domeniului public al statului, anexă la Legea nr.213/1998 privind proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia.

Potrivit art.136 alin.4 din Constituția României, *"Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică."*

Regimul juridic al bunurilor din domeniul public este detaliat prin Legea nr.213/1998 privind proprietatea publică şi regimul juridic al acesteia.

Astfel, potrivit art.11 din această lege:

"(1) Bunurile din domeniul public sunt inalienabile, insesizabile şi imprescriptibile, după cum urmează:

a) nu pot fi înstrăinate; ele pot fi date numai în administrare, concesionate sau închiriate, în condițiile legii;

b) nu pot fi supuse executării silite şi asupra lor nu se pot constitui garanții reale;

c) nu pot fi dobândite de către alte persoane prin uzucapiune sau prin efectul posesiei de bună-credință asupra bunurilor mobile.

(2) Actele juridice încheiate cu încălcarea prevederilor alin.1 privind regimul juridic al bunurilor din domeniul public sunt lovite de nulitate absolută."

În consecință, având în vedere, pe de o parte, cele deja constatate de instanța de apel cu privire la restituirea nelegală a terenului în suprafață de 170.924,975 mp. de către Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, iar, pe de altă parte, reținând caracterul inalienabil al bunurilor din domeniul public al statului, precum şi sancțiunea aplicată actelor juridice încheiate cu încălcarea acestuia, în baza art.421 pct.2 lit.a C.pr.pen. Înalta Curte va admite apelul formulat de partea civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală (A.N.A.F.), Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Braşov, va desființa sentința şi în ce priveşte latura civilă a cauzei şi, rejudecând, în baza art.397 alin.1 şi 3 C.pr.pen. rap.la art.256 şi art.25 alin.2 C.pr.pen. va admite acțiunea civilă formulată de această parte civilă, dispunând restabilirea situației anterioare săvârşirii infracțiunilor, în sensul reintegrării terenului în suprafață de 170.924,975 mp. ce a făcut obiectul deciziei nr.30 din 26.08.2009 şi a protocolului de predare-primire din aceeaşi zi, în proprietatea publică a statului.

Urmează ca partea civilă, în calitate de reprezentant al Statului Român, să întreprindă toate demersurile necesare în sensul celor dispuse anterior cu privire la întreaga suprafață de teren care a fost restituită nelegal, fiind fără relevanță că o

parte din aceasta (23.783 mp.) a fost ulterior înstrăinată S.C.Hercules Proprieties S.R.L., care, la rândul său, a înstrăinat-o, în tot sau parte, altor persoane.

Astfel, dincolo de dispozițiile explicite cuprinse în art.11 alin.2 din Legea nr.213/1998 cu privire la sancțiunea aplicabilă tuturor actelor juridice încheiate cu încălcarea caracterului inalineabil al bunurilor din domeniul public al statului, este de reținut că martorul Bejenaru Andrei, care controla în fapt S.C.Hercules Proprieties S.R.L., a cunoscut circumstanțele în care a fost obținut terenul pe care l-a dobândit.

Conform contractului de vânzare-cumpărare nr.6 din 15.01.2009 încheiat între inculpata S.C.Reciplia S.R.L. şi S.C.Hercules Proprieties S.R.L., prețul de 530.000 de euro nu a fost achitat, ci a fost compensat cu suma datorată de inculpată în baza contractului de prestări servicii, datat 1.09.2008., care avea ca obiect reprezentarea S.C.Reciplia S.R.L şi a inculpatului Al României Paul în fața autorităților publice competente şi a instanțelor de judecată în legătură cu restituirea în natură a proprietăților.

Aşa cum a rezultat şi din considerentele prezentei decizii, martorul Bejenaru Andrei a relatat aspecte în legătură cu demersurile efectuate de inculpații Truică, Silberstein şi Roşu pentru obținerea terenului fostei Ferme Regale Băneasa, cunoscând aşadar, inclusiv prin prisma contractului de prestări servicii invocat ca temei pentru dobândirea suprafeței de 23.783 mp., circumstanțele în care a fost obținut întreg terenul în suprafață de 170.924,975 mp..

Prin urmare, S.C.Hercules Proprieties S.R.L., prin persoana care o controla în fapt, a fost la curent cu procesul de restituire a terenului, cunoscând aşadar inclusiv faptul că acesta aparținea domeniului public şi nu fusese parcursă procedura legală prevăzută în art.10 alin.2 din Legea nr.213/1998 de trecere a terenului din domeniul public al statului în cel privat şi, implicit, asumându-şi riscul dobândirii unei părți din terenul astfel obținut.

În mod corespunzător, obligația de a verifica modul în care terenul a fost obținut, cu referire la apartenența acestuia la domeniul public al statului şi la neparcurgerea procedurii legale de trecere în domeniul privat, incumba tuturor eventualilor dobânditori ulteriori ai unor suprafețe din terenul inițial.

În consecință, în cauză nu se pune problema obținerii unor despăgubiri prin echivalent bănesc pentru partea de teren care a fost înstrăinată de inculpata S.C.Reciplia S.R.L. către S.C.Hercules Proprieties S.R.L., ci a reintegrării efective în proprietatea publică a statului a întregii suprafețe restituite nelegal.

Tot astfel, nu sunt incidente dispozițiile referitoare la confiscarea specială, întrucât, potrivit art.118 lit.e din C.pen. (1969), respectiv art.112 lit.e din Codul penal în vigoare, confiscarea bunurilor dobândite prin săvârşirea faptei prevăzute de legea penală (adică a infracțiunii de trafic de influență, conform hotărârii apelate) are un caracter subsidiar față de despăgubirea persoanei vătămate, în natură sau prin echivalent.

Astfel, aceste bunuri sunt supuse confiscării numai dacă nu sunt restituite persoanei vătămate şi în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia.

În speță, chiar dacă transmiterea terenului de la inculpatul Al României Paul la inculpata S.C.Reciplia S.R.L. a reprezentat prețul traficării de influență stabilit

în contractul de cesiune din 1.11.2006, este de reținut că dobândirea efectivă a terenului de către primul inculpat a fost urmarea imediată a infracțiunii de abuz în serviciu săvârşită de reprezentanții Institutului de Cercetare-Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, la care au concurat şi inculpații Al României Paul, Truică şi Roşu, în calitate de complici.

Prin urmare, având în vedere că infracțiunea de abuz în serviciu, pentru care se va dispune condamnarea prin prezenta decizie, este o infracțiune de prejudiciu, iar în cauză va fi admisă acțiunea civilă, în sensul restabilirii situației anterioare săvârşirii infracțiunilor şi reintegrării în proprietatea publică a statului a întregului teren în suprafață de 170.924,975 mp. ce a făcut obiectul deciziei nr.30 din 26.08.2009, urmează a fi înlăturată dispoziția de la pct.V.2 din sentința apelată cu privire la confiscarea de la inculpata S.C.Reciplia S.R.L. a echivalentului în bani a unei părți din acest teren, înstrăinată de inculpata S.C.Reciplia S.R.L. către S.C.Hercules Proprieties S.R.L.

Tot în legătură cu infracțiunea de abuz în serviciu având ca obiect restituirea nelegală a fostei Ferme Regale Băneasa, **Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor s-a constituit parte civilă,** solicitând obligarea inculpaților la plata unor daune materiale **(**473.316,23 lei, reprezentând cheltuielile efectuate de Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor în perioada 2011-2015 pentru închirierea unor terenuri agricole în vederea desfăşurării activităților de cercetare, generată de lipsa de folosință a terenului restituit; 66.595 lei, reprezentând daune materiale ocazionate de scoaterea din funcțiune şi casarea unor construcții anexe sediului principal necesare activității de cercetare-dezvoltare; contravaloarea gardului care a împrejmuit perimetrul institutului) şi morale (cuantificate la suma de 1.300.000 euro, ca urmare afectării dreptului la propria imagine).

În faza de judecată, pentru dovedirea pretențiilor civile, a fost încuviințată audierea în calitate de martor a numitei Mincea Carmen şi s-a dispus efectuarea unei expertize care să stabilească, pe baza înscrisurilor prezentate de partea civilă, valoarea construcțiilor edificate pe terenul retrocedat, care au fost demolate după retrocedare, precum şi a gardului împrejmuitor.

Data de referință pentru evaluarea bunurilor nu a fost cea la care acestea au ieşit din patrimoniul institutului, expertiza stabilind valoarea bunurilor la datele la care inculpatul Al României Paul a vândut terenurile retrocedate, respectiv 15.01.2009 (Ferma Regală Băneasa), 15.10.2007 (Pădurea Snagov), precum şi la data întocmirii raportului de expertiză (30.06.2017).

Astfel, raportul de expertiză tehnică judiciară întocmit în faza de judecată a stabilit următoarele valori de piață ale gardului şi construcțiilor demolate ca urmare a deciziei nr.30/2008:

- 44.700 euro la data de 15.01.2009 (data vânzării terenului Fermei Regale Băneasa de către inculpatul Al României Paul către inculpata S.C.Reciplia S.R.L), din care 44.340 euro valoarea construcțiilor şi 360 euro valoarea gardului;

- 62.400 euro la data de 15.10.2007 (data vânzării Pădurii Snagov de către inculpatul Al României Paul către inculpata S.C.Reciplia S.R.L), din care 61.220 euro valoarea construcțiilor şi 1.180 euro valoarea gardului;

- 17.850 euro la data de 30.06.2017 (data întocmirii raportului de expertiză), din care 17.850 euro valoarea construcțiilor şi 0 euro valoarea gardului.

Deşi valoarea prejudiciului trebuia raportată la data la care terenul pe care construcțiile se aflau au ieşit din patrimoniul Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor (26.09.2008) sau, cel puțin, la o dată ulterioară, apropiată acestui moment (cum era, de pildă, data vânzării terenului, 15.01.2009), partea civilă şi-a însuşit valoarea stabilită de expert în raport cu data întocmirii raportului de expertiză (30.06.2017), mult inferioară valorii de piață a construcțiilor la data comiterii faptelor care fac obiectul judecății (17.829,73 euro față de 44.700 euro).

În condițiile în care acțiunea civilă este guvernată de principiul disponibilității, instanța de judecată nu poate trece peste manifestarea de voință a părții civile, astfel încât, va admite apelul acesteia, va desființa în parte sentința şi, rejudecând, constatând că sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale, în baza art.998, 999 rap.la art.1003 C.civ. din 1864, în vigoare la data comiterii faptelor, îi va obliga în solidar pe inculpații condamnați pentru săvârşirea infracțiunii de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a fostei Ferme Regale Băneasa la plata contravalorii în lei la cursul B.N.R. din ziua plății efective a sumei de 17.829,73 euro, cu titlu de despăgubiri civile materiale către partea civilă Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, reprezentând valoarea gardului şi a construcțiilor demolate, aflate pe terenul retrocedat în mod ilegal.

În privința celorlalte pretenții formulate de aceeaşi parte civilă, Înalta Curte constată că acestea sunt nefondate.

Astfel, în privința daunelor materiale solicitate pentru lipsa de folosință a terenului restituit ilegal, probatoriul administrat în cauză a demonstrat doar că, în vederea desfăşurării activităților de cercetare, institutul a închiriat mai multe suprafețe de teren, fără a se putea stabili dacă aceasta s-a datorat exclusiv diminuării terenului administrat de institut cu suprafața retrocedată ilegal. Dimpotrivă, din declarația martorei Mincea Carmen, audiată la solicitarea părții civile, a rezultat că, dacă până în anul 2008, lucrările de testare biologică s-au efectuat exclusiv pe suprafața arabilă a institutului, ulterior, legislația europeană în domeniu a impus efectuarea testelor în mai multe locații, fără a rezulta din probatoriul administrat în cauză care a fost suprafața ce a compensat practic terenul restituit nelegal, cu consecința determinării cheltuielilor suplimentare efectuate de institut în perioada ulterioară.

În privința daunelor morale, acestea au fost motivate prin afectarea dreptului la proprie imagine a Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor. Or, aşa cum rezultă şi din art.30 alin.6 din Constituția României, încălcarea acestui drept se analizează de regulă prin raportare la depăşirea libertății de exprimare, ceea ce nu este cazul în speță, în condițiile în care obiectul judecății l-a constituit infracțiunile de corupție sau asimilate acestora săvârşite de inculpați, una dintre acestea cauzând prejudicii materiale certe, în principal, Statului Român, iar în subsidiar, şi Institutului de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor.

Credibilitatea şi onorabilitatea institutului nu au fost afectate în mod direct de activitatea infracțională care face obiectul judecății în prezenta cauză, ci de mediatizarea acesteia, după începerea urmăririi penale şi pe parcursul judecății.

Totodată, dacă s-ar accepta susținerile părții civile, ar însemna că, ori de câte ori a fost săvârşită o infracțiune de corupție sau asimilată acesteia, va exista şi un prejudiciu nepatrimonial suferit de persoana juridică în cadrul căreia şi-au desfăşurat activitatea, în tot sau parte, inculpații cercetați în cauză, ceea ce este inadmisibil.

Lipsa de corectitudine a inculpaților, angajați sau reprezentanți ai persoanei juridice, a fost sancționată de legea penală, în abstract, prin incriminarea infracțiunilor de serviciu comise de aceaştia, iar, în concret, prin condamnarea acestora pentru faptele săvârşite efectiv.

În ce priveşte *infracțiunea de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a Pădurii Snagov,* **Regia Națională a Pădurilor - Romsilva s-a constituit parte civilă** cu suma de 19.202,24 lei reprezentând valoarea masei lemnoase ce s-ar fi putut exploata, aferentă perioadei de la punerea în posesie şi până în anul 2009, precum şi cu suma de 3.746.522,45 lei reprezentând contravaloarea masei lemnoase existente pe această suprafață.

De asemenea, s-a constituit parte civilă cu contravaloarea terenului în suprafață de 46,78 ha.

Din probatoriul administrat în cauză rezultă că terenurile aferente titlurilor de proprietate nr.243 din 7.08.2007 şi nr.246 din 31.08.2007, emise nelegal, în suprafață totală de 46,75 ha.(9,97 ha şi 36,78 ha.) au fost vândute de inculpatul Al României Paul către inculpata S.C.Reciplia S.R.L. prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.3512 din 15.10.2007.

Din cele 6 loturi de teren care au făcut obiectul contractului sus-menționat, o parte au rămas în proprietatea inculpatei S.C.Reciplia S.R.L., iar o altă parte a fost înstrăinată de aceasta inculpatului Truică Remus, S.C.Ilko Star S.R.L. controlată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, precum şi unor terțe persoane.

Cu privire la terenurile aflate încă în proprietatea inculpaților S.C.Reciplia S.R.L., Truică Remus, precum şi a societății S.C.Mercure Commerce International S.R.L., controlată de inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, urmează a se dispune conform art.25 alin.2 şi 3 C.pr.pen. restabilirea situației anterioare săvârşirii infracțiunilor de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a Pădurii Snagov din care acestea provin şi reintegrarea lor în proprietatea statului sau, după caz, a unității administrativ teritoriale Snagov.

În acest context, este lipsită de relevanță împrejurarea că inculpatul Truică a folosit terenurile dobândite pentru garantarea unor credite, în condițiile în care s-a probat dubla proveniență infracțională a acestora (trafic de influență, în cazul inculpatului Truică, dar şi abuz în serviciu). În caz contrar, s-ar ajunge la situația paradoxală şi inadmisibilă din perspectiva legii penale, în care inculpatului Truică i s-ar recunoaşte şi menține un beneficiu infracțional, indiferent de valorificarea sau nu în viitor a ipotecii, în detrimentul acoperirii prejudiciului patrimonial cert cauzat părții civile (în cazul valorificării ipotecii, inculpatul îşi va plăti practic creditul cu bunuri provenite din săvârşirea infracțiunii de trafic de influență, iar în cazul în

care această valorificare nu va avea loc, inculpatul va păstra aceleaşi bunuri, în materialitatea lor).

În privința celorlalte terenuri, acestea au făcut obiectul a 8 contracte de vânzare-cumpărare încheiate cu terți, după cum urmează:

- un teren de 10.000 mp. vândut de S.C.Reciplia S.R.L. către Grigore Gheorghe în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.2980 din 20.11.2007 cu suma de 111.592 lei;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 229.169,86 euro.

- un teren de 5.010 mp. vândut de S.C.Reciplia S.R.L. către Sorin Roşca Stănescu în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.4143 din 5.12.2007 cu suma de 12.500 euro;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 94.707,34 euro.

- un teren de 5.000 mp. vândut de S.C.Reciplia S.R.L. către Sorin Roşca Stănescu în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.4145 din 5.12.2007 cu suma de 12.500 euro;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 94.518,31 euro.

- un teren de 1.774 mp. vândut de S.C.Reciplia S.R.L. către Rădulescu Corneliu în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.515 din 20.02.2008 cu suma de 8.000 euro;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 62.090,57 euro.

- un teren de 1.000 mp. vândut de S.C.Reciplia S.R.L. către Matei Marian în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.517 din 20.02.2008 cu suma de 5.000 euro;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 17.300,21 euro.

- un teren de 10.000 mp. vândut de S.C.Reciplia S.R.L. către Vasilescu Vladimir Mihai în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.2439 din 13.08.2008 cu suma de 65.817 lei;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 260.749,6 euro.

- un teren de 5.000 mp. vândut de S.C.Reciplia S.R.L. către Nicolici Georgiana în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.2440 din 13.08.2008 cu suma de 32.909 lei;

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 130.374,80 euro.

- un teren de 5.000 mp. vândut de S.C.Reciplia S.R.L. către Nicolici Georgiana în baza contractului de vânzare-cumpărare nr.2441 din 13.08.2008 cu suma de 32.909 lei.

Conform raportului de constatare efectuat în faza de urmărire penală, valoarea de piață a acestui teren a fost de 130.374,80 euro.

Rezultă aşadar că valoarea de piaţă a celor 8 terenuri înstrăinate către terţi, în suprafaţă totală de 42.784 mp. este de 1.019.285,49 euro.

Deşi cumpărătorii acestor terenuri au fost audiaţi în calitate de martori pe parcursul cercetărilor, nu s-a putut stabili faptul că aceştia au cunoscut proveniența reală a bunurilor dobândite, respectiv că acestea fac parte din cele două terenuri restituite în mod nelegal inculpatului Al României Paul, în urma săvârşirii infracţiunii de abuz în serviciu, care au fost apoi înstrăinate de acesta inculpatei S.C.Reciplia S.R.L., ca preţ al infracţiunii de trafic de influenţă stabilit în contractul de cesiune din 1.11.2006.

În consecinţă, ţinând seama totodată că nu s-au administrat probe cu privire la apartenența vreunuia dintre aceste terenuri la domeniul public al statului sau, după caz, al U.A.T Snagov, rezultă că în privința lor va opera repararea prejudiciului prin echivalent bănesc, prin plata în solidar de către inculpaţii condamnaţi pentru săvârşirea infracţiunii de abuz în serviciu în legătură cu restituirea nelegală a Pădurii Snagov a contravalorii în lei la cursul B.N.R. din ziua plăţii efective a sumei de 1.019.285,49 euro, cu titlu de despăgubiri civile materiale către partea civilă R.N.P.Romsilva.

În consecinţă, în baza art.421 pct.2 lit.a C.pr.pen. Înalta Curte va admite şi apelul declarat de partea civilă R.N.P.Romsilva, va desfiinţa în parte sentinţa apelată şi, rejudecând, în temeiul art. 397 alin. 1 şi alin. 3 rap. la art. 256 şi art. 25 alin. 2 şi 3 Cod procedură penală, va admite, în parte, acţiunea civilă formulată de partea civilă Regia Naţională a Pădurilor - ROMSILVA şi va dispune restabilirea situaţiei anterioare săvârşirii infracţiunilor, în sensul reintegrării următoarelor terenuri:

- terenul de 67393 m.p. înscris în C.F. nr. 104238 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7970) Snagov, nr. cadastral 5827/4/2;
- terenul de 110682 m.p., înscris în C.F nr. 104373 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7449) Snagov, nr. cadastral 5830/4;
- terenul de 68300 m.p. (68344 măsurat), înscris în C.F. nr. 104678 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7138 Snagov), nr. cadastral 5825;
- terenul de 75400 m.p., înscris în C.F. nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, în valoare de 41281,5 euro.
- terenul de 14000 m.p., înscris în C.F. nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817;
- terenul de 9300 m.p., înscris în C.F. nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808;
- terenul de 6534 m.p., înscris în C.F. nr. 102687 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7440) Snagov, nr. cadastral 5827/2;
- terenul de 43459 m.p., înscris în C.F. inițială nr.7447 Snagov şi dezmembrat ulterior în 43 de parcele cu numerele cadastrale 5830/2/1-5830/2/43 şi
- terenul de 28799 m.p., înscris în C.F. nr. 102714 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7448) Snagov, nr. cadastral 5830/3

în proprietatea statului sau, după caz, a unităţii administrativ teritoriale Snagov, urmând ca partea civilă, în calitate de reprezentant al Statului Român, şi

unitatea administrativ teritorială să întreprindă toate demersurile necesare în acest sens.

În temeiul art. 998, 999 rap. la art. 1003 Cod civil anterior, va obliga în solidar pe inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Al României Paul Philippe, Mușat Apostol, Dima Nicoale, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin şi Olteanu Gheorghe la plata sumei de 1.019.285,49 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA, în calitate de reprezentant al Statului Român, cu titlu de despăgubiri civile materiale.

În privința celorlalte pretenții civile, referitoare la lipsa de folosință a suprafeței de 46,78 ha. teren forestier, acestea reprezintă valoarea materialului lemnos ce se putea valorifica de pe suprafața respectivă, "dacă era posibil să se recolteze" toată masa lemnoasă, aşa cum rezultă din însăşi cererea de constituire de parte civilă.

Prin urmare, din însăşi cererea formulată rezultă un element de incertitudine cu privire la întinderea prejudiciului a cărui acoperire se solicită, cu atât mai mult cu cât din actele depuse de partea civilă rezultă că volumele de masă lemnoasă aferente suprafețelor restituite din Pădurea Snagov sunt unele estimative, stabilite conform Amenajamentului silvic al Ocolului Silvic Snagov ediția 2000.

În consecință, având în vedere incertitudinea întinderii prejudiciului cu referire la contravaloarea lipsei de folosință a terenului forestier restituit ilegal, instanța de apel va respinge celelalte pretenții civile formulate de partea civilă R.N.P.Romsilva.

În privința confiscării speciale dispuse în baza art.118 lit.e C.pen., ca şi în cazul terenului fostei Ferme Regale Băneasa, având în vedere caracter subsidiar al acestei măsuri de siguranță în raport cu despăgubirea persoanei vătămate, constituită parte civilă, precum şi soluția dispusă cu privire la apelul părții civile R.N.P.Romsilva, instanța de apel va înlătura dispoziția de la pct.V.3 din sentința apelată cu referire la măsura confiscării de la inculpatul Truică al echivalentului bănesc al terenurilor menționate, precum şi dispoziția de la pct.V.5 cu referire la măsura confiscării terenurilor de la S.C.Mercure Commerce International S.R.L.

În privința **măsurilor asigurătorii**, având în vedere soluțiile dispuse cu privire la acțiunile civile formulate de părțile civile Ministerul Finanțelor Publice, Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecția Plantelor şi R.N.P.Romsilva, acestea vor fi menținute pentru a garanta repararea prejudiciilor, în natură (prin restituirea terenurilor) sau prin echivalent bănesc, iar în cazul inculpatului Al României Paul, şi pentru executarea măsurii confiscării speciale.

În consecință, vor fi menținute următoarele măsuri asigurătorii:

- cu privire la inculpatul Truică Remus - cele instituite prin ordonanța procurorului din 1.03.2016 asupra terenurilor de 75400 m.p., înscris în C.F. nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2; de 9300 m.p., înscris în C.F. nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808 şi de 14000 m.p., înscris în C.F. nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817, iar cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015,

12.02.2016, 1.03.2016, 07.04.2016, 11.03.2016, 27.01.2016, 25.03.2016 până la concurența sumei de 17829,73 euro:

- cu privire la inculpatul Al României Paul Philippe - cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 01.03.2016, 11.03.2016, până la concurența sumei de 5.037.115,22 euro;

- cu privire la inculpata SC Reciplia SRL - cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015 şi 02.03.2016 asupra bunurilor imobile;

- cu privire la Chiriac Theodor - cele instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 25.03.2016, 02.03.2016 şi 10.05.2016, până la concurența sumei de 45000 de euro;

- cu privire la SC Mercure Commerce International SRL - cele instituite prin ordonanța procurorului din data de 04.03.2016;

-cu privire la Roşu Robert Mihăiță - cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016 până la concurența sumei de 17829,73 euro;

- cu privire la inculpata Păvăloiu Nela - cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 01.03.2016, 11.03.2016, 25.03.2016 până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Muşat Apostol - cea instituită prin ordonanța procurorului din data de 01.03.2016 până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Dima Niculae - cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016 până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Jecu Nicolae - cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016 până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro.

În cazul măsurii asigurătorii instituită asupra conturilor inculpatei persoană juridică S.C.Reciplia S.R.L., având în vedere înlăturarea dispoziției referitoare la confiscarea specială a echivalentului în bani a terenului înstrăinat, în condițiile în care acesta se va întoarce în proprietatea publică a statului, va dispune ridicarea acestei măsuri.

XI. Cheltuieli judiciare

În privința cheltuielilor judiciare, având în vedere soluțiile de condamnare dispuse prin prezenta decizie, precum şi soluțiile dispuse cu privire la acțiunile civile, în baza art.274 alin.1 şi 2 C.pr.pen., respectiv art.276 alin.1,2 şi 4 C.pr.pen. inculpații vor fi obligați atât la plata cheltuielilor judiciare către stat, cât şi a cheltuielilor judiciare efectuate de părțile civile, solicitate de acestea.

XII. În aceste limite şi pentru motivele arătate, în baza art.421 pct.2 lit.a C.pr.pen., apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov şi de părțile civile Regia Națională a Pădurilor – Romsilva, Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov și Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor** vor fi admise, iar cauza rejudecată, urmând a fi

menținute celelalte dispoziții ale sentinței atacate care nu sunt contrare prezentei decizii.

De asemenea, pentru motivele arătate în considerentele deciziei, în baza art,421 pct.1 lit.b C.pr.pen. Înalta Curte va respinge ca nefondate apelurile formulate de inculpații **inculpații Truică Remus, SC Reciplia SRL, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul Philippe și Chiriac Theodor.**

Va constata că prin încheierea din data de 4 iunie 2020 s-a luat act că **inculpatul Roșu Robert Mihăiță** și-a retras apelul formulat împotriva aceleiași sentințe penale.

Va lua act de retragerea apelurilor declarate de **inculpații Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi** împotriva aceleiași sentințe penale.

În baza art.275 alin.2 C.pr.pen. îi va obliga la plata cheltuielilor judiciare către stat pe inculpații care și-au retras ori cărora li s-au respins căile de atac.

În privința cheltuielilor judiciare solicitate de intimata S.C.Hoda Project S.R.L., Înalta Curte reține ca aceasta şi-a manifestat voința de a participa la judecarea apelului declarat de partea civilă Institutul de Cercetare şi Dezvoltare pentru Protecţia Plantelor, cu referire la încheierea din 19.10.2018 prin care prima instanță a respins cererea părții civile de instituire a sechestrului asigurător asupra imobilului aflat în proprietatea intimatei, care face parte din terenul restituit ilegal prin decizia nr.30 din 26.09.2008.

Având în vedere, pe de o parte, că partea civilă nu a criticat încheierea sus-menționată, iar, pe de altă parte, şi soluția dispusă prin prezenta decizie cu privire la reintegrarea întregului teren în proprietatea publică a statului, Înalta Curte va respinge cererea intimatei de obligare a părții civile la plata cheltuielilor judiciare făcute în apel, reprezentând onorariu de avocat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Brașov şi de pârțile civile Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA, Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov și Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor** împotriva sentinței penale nr. 39 din data de 27 iunie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov - Secția Penală.

Desființează, în parte, sentința penală atacată şi, rejudecând:

I. Respinge cererile inculpaților Roşu Robert Mihăiță şi SC Reciplia SRL formulate în temeiul art. 52 alin. 3 Cod procedura penală.

II. Înlătură dispoziția privind schimbarea încadrării juridice a faptei de abuz în serviciu reținută în legătură cu retrocedarea suprafeței de teren de 46,78 ha din Pădurea Snagov.

III.1 Descontopeşte pedeapsa rezultantă de 4 ani închisoare aplicată inculpatului **Truică Remus** în pedepsele componente, pe care le repune în individualitatea lor.

În temeiul art. 7 alin. 1 din Legea nr. 39/2003, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe inculpatul Truică Remus la pedeapsa de 6 ani închisoare şi 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969) pentru săvârşirea infracţiunii de constituire a unui grup infracţional organizat.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

Majorează pedeapsa aplicată inculpatului Truică Remus de la 4 ani închisoare la 6 ani închisoare pentru săvârşirea infracţiunii de trafic de influenţă prevăzută de art. 257 alin. 1 Cod penal (1969), cu aplicarea art. 5 Cod penal.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin.1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

Majorează pedeapsa aplicată aceluiaşi inculpat de la 3 ani închisoare la 5 ani închisoare pentru săvârşirea infracţiunii de spălarea banilor prevăzută de art. 23 alin. 1 lit. a din Legea nr.656/2002 [art. 29 alin. 1 lit. a din Legea nr. 656/2002, după republicarea legii], cu aplicarea art. 5 Cod penal (faptă descrisă în rechizitoriu la pct. 5 de la încadrarea în drept).

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 26 Cod penal (1969) rap. la art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) şi art. 13^2 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe acelaşi inculpat la pedeapsa de 5 ani închisoare şi 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi b Cod penal (1969) pentru complicitate la infracţiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcţionarul a obţinut pentru altul un folos necuvenit, cu consecinţe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa).

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Codul penal (1969), contopeşte pedepsele aplicate **inculpatului Truică Remus** prin prezenta decizie în pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare, pe care o sporeşte cu 1 an închisoare, urmând ca acesta să execute în final **pedeapsa de 7 ani închisoare**.

În temeiul art. 35 alin. 3 Cod penal (1969), aplică inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969) pe o perioadă de 3 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 88 Cod penal (1969), deduce din pedeapsa aplicată inculpatului Truică Remus durata reținerii și arestului la domiciliu de la 09.12.2015 la 21.06.2016, inclusiv.

2. Înlătură aplicarea dispozițiilor art. 86^1 - 86^4 și art. 71 alin. 5 Cod penal (1969) în ceea ce îl privește pe inculpatul Al României Paul Philippe.

În temeiul art. 6^1 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin.1 lit. d Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, condamnă pe inculpatul Al României Paul Philippe la pedeapsa de 1 an și 10 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de cumpărare de influență.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 26 Cod penal (1969) rap. la art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin.1 lit. b, alin. 2 și alin. 3 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, condamnă pe acelaşi inculpat la pedeapsa de 3 ani şi 4 luni închisoare pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov).

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 26 Cod penal (1969) rap. la art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin.1 lit. b, alin. 2 și alin. 3 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, condamnă pe acelaşi inculpat la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa).

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 33 lit. a rap. la art. 34 lit. b Cod penal (1969), contopește pedepsele aplicate **inculpatului Al României Paul Philippe** prin prezenta decizie, urmând ca acesta să execute, în final, **pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare**.

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), aplică inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a şi lit. b Cod penal (1969).

În temeiul art. 88 Cod penal (1969), deduce din pedeapsa aplicată inculpatului Al României Paul Philippe durata reținerii și arestului la domiciliu de la 12.12.2015 până la 21.06.2016, inclusiv.

3. Înlătură aplicarea dispozițiilor art. 91-93 Cod penal şi art.404 alin.2 Cod procedură penală cu referire la art.96 Cod penal în ceea ce o privește pe inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela.

În temeiul art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe inculpata Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela la pedeapsa de 4 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov).

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 38 alin. 1, art. 39 alin. 1 lit. b și art. 45 alin. 1 Cod penal, contopește pedepsele aplicate **inculpatei Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela**, de 3 ani închisoare și de 4 ani închisoare și 2 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, în pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare, la adaugă un spor de o treime din cealaltă pedeapsă, respectiv 1 an închisoare, urmând ca, în final, inculpata să execute **pedeapsa de 5 ani închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a şi lit. b Cod penal.

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

4. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, schimbă încadrarea juridică dată faptei reținute în sarcina inculpatului Roșu Robert Mihăiță prin rechizitoriu **din** infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal **în** infracțiunea prevăzută de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe inculpatul Roșu Robert Mihăiță la pedeapsa de 3 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat.

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

În temeiul art. 48 alin. 1 Cod penal rap. la art. 297 alin. 1, art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe același inculpat la pedeapsa principală de 4 ani închisoare și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a şi lit. b Cod penal, pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Băneasa).

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 38 alin. 1, art. 39 alin. 1 lit. b și art. 45 alin. 2 Cod penal, contopește pedepsele aplicate **inculpatului Roșu Robert Mihăiță** prin prezenta decizie în pedeapsa cea mai grea de 4 ani închisoare, la care adaugă un spor de o

treime din cealaltă pedeapsă, respectiv de 1 an închisoare, urmând ca, în final, inculpatul să execute **pedeapsa de 5 ani închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. lit. a, b și g Cod penal.

În temeiul art. 72 Cod penal, deduce din pedeapsa aplicată inculpatului durata reținerii și arestului la domiciliu din data de 10.12.2015 până la 11.03.2016, inclusiv.

5. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, schimbă încadrarea juridică dată faptei reținute în sarcina inculpatului Tal Silberstein prin rechizitoriu **din** infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal **în** infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpatul Tal Silberstein** la **pedeapsa de 5 ani închisoare** și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și c Cod penal pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat.

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

6. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, schimbă încadrarea juridică dată faptei reținute în sarcina inculpatului Benyamin Steinmetz prin rechizitoriu **din** infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal **în** infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpatul Benyamin Steinmetz** la **pedeapsa de 5 ani închisoare** și 3 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și c Cod penal pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat.

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

7. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, schimbă încadrarea juridică dată faptei reținute în sarcina inculpatului Andronic Dan Cătălin prin rechizitoriu **din** infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal **în** infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpatul Andronic Dan Cătălin** la **pedeapsa de 3 ani închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat (în forma aderării).

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 91 Cod penal, dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatului Andronic Dan Cătălin, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul condamnat va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței şi orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații şi documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul Andronic Dan Cătălin va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile la Centrul de Asistență Integrată pentru Adicții București sau la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 3, București.

În baza art. 404 alin. 2 Cod procedură penală atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei.

Constată că inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost reținut pe o durată de 24 ore de la 10.12.2015 până la 11.12.2015.

8. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, schimbă încadrarea juridică dată faptei reținute în sarcina inculpatului Marcovici Marius Andrei prin rechizitoriu **din** infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal **în** infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpatul Marcovici Marius Andrei** la **pedeapsa de 3 închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru infracțiunea de constituire a unui grup infracțional organizat (în forma aderării).

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 91 Cod penal, dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatului Marcovici Marius Andrei, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin.1 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul condamnat va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței şi orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații şi documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul Marcovici Marius Andrei va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile la Agenția Națională Antidrog - Centrul de Asistență Integrată în Adicții Obregia sau la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Socială, sector 6, București.

În baza art. 404 alin. 2 Cod procedură penală atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei.

Constată că inculpatul Marcovici Marius Andrei a fost reținut pe o durată de 24 ore de la 9.12.2015 până la 10.12.2015.

9. În temeiul art. 386 alin. 1 Cod procedură penală, schimbă încadrarea juridică dată faptei reținute în sarcina inculpatului Mateescu Lucian Claudiu prin rechizitoriu **din** infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 Cod penal **în** infracțiunea prev. de art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal.

În temeiul art. 367 alin. 1 și 2 Cod penal, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpatul Mateescu Lucian Claudiu** la **pedeapsa de 3 închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal, pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat (în forma aderării).

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 91 Cod penal dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 3 ani închisoare aplicată inculpatului Mateescu Lucian Claudiu, pe un termen de supraveghere de 4 ani, stabilit conform art. 92 Cod penal.

În baza art. 93 alin. 1 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul condamnat va respecta următoarele măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București, la datele fixate de acesta;

b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;

c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței şi orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

d) să comunice schimbarea locului de muncă;

e) să comunice informații şi documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În baza art. 93 alin. 3 Cod penal, pe durata termenului de supraveghere, inculpatul Mateescu Lucian Claudiu va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă de 60 de zile la Agenția Națională Antidrog - Centrul de Asistență Integrată a Adicțiilor Pericle sau la Direcția Generală de Asistență Socială și Protecție a Copilului, sector 4, București.

În baza art. 404 alin. 2 Cod procedură penală atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind revocarea suspendării sub supraveghere a executării pedepsei.

Constată că inculpatul Mateescu Lucian Claudiu a fost reținut pe o durată de 24 ore de la 9.12.2015 până la 10.12.2015.

10. În temeiul art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin.1 lit. b, alin. 2 și alin. 3 Cod penal (1969) şi art. 5 Cod penal, condamnă pe inculpata **Gheorghiță Dragomira** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa).

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), interzice inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal.

În temeiul art. 86^1 şi art. 86^2 Cod penal (1969) dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 4 ani închisoare, aplicată inculpatei Gheorghiță Dragomira, pe un termen de încercare de 6 ani.

În temeiul art. 86^3 alin. 1 Cod penal (1969) dispune ca pe durata termenului de încercare inculpata condamnată să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reşedință sau locuință şi orice deplasare care depăşeşte 8 zile, precum şi întoarcerea;

c) să comunice şi să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele ei de existență.

Atrage atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 86^4 rap. la art. 83 şi art. 84 Cod penal (1969), privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal (1969) dispune suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

11. În temeiul art. 26 Cod penal (1969), art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin.1 lit. b și alin. 2 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpata Dicu Corina Teodora** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** și 2 ani pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal (1969) pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa).

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), interzice inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și lit. c Cod penal (1969).

În temeiul art. 86^1 şi art. 86^2 Cod penal (1969) dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 4 ani închisoare, aplicată inculpatei Dicu Corina Teodora, pe un termen de încercare de 9 ani.

În temeiul art. 86^3 alin. 1 Cod penal (1969) dispune ca pe durata termenului de încercare inculpata condamnată să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reşedinţă sau locuinţă şi orice deplasare care depăşeşte 8 zile, precum şi întoarcerea;

c) să comunice şi să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele ei de existență.

Atrage atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 86^4 rap. la art. 83 şi art. 84 Cod penal (1969), privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal (1969) dispune suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

12. În temeiul art. 26 Cod penal (1969), art. 248, art. 248^1 Cod penal (1969) și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 74 alin. 2, art. 76 alin.1 lit. b, alin. 2 și alin. 3 Cod penal (1969) și art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpatul Stoian Ioan** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru complicitate la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor publice, dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Ferma Regală Băneasa).

În temeiul art. 71 Cod penal (1969), interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal.

În temeiul art. 86^1 şi art. 86^2 Cod penal (1969) dispune suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 4 ani închisoare, aplicată inculpatului Stoian Ioan, pe un termen de încercare de 6 ani.

În temeiul art. 86^3 alin. 1 Cod penal (1969) dispune ca pe durata termenului de încercare inculpatul condamnat să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte, la datele fixate, la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul București;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reşedinţă sau locuinţă şi orice deplasare care depăşeşte 8 zile, precum şi întoarcerea;

c) să comunice şi să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

Atrage atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86^4 rap. la art. 83 şi art. 84 Cod penal (1969), privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art. 71 alin. 5 Cod penal (1969) dispune suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

13. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpatul**

Mușat Apostol la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov).

În temeiul art. 66 Cod penal, interzice inculpatului cu titlu de pedeapsă complementară exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

14. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpatul Dima Niculae** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov).

În temeiul art. 66 Cod penal, interzice inculpatului cu titlu de pedeapsă complementară exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

15. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpatul Jecu Nicolae** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov).

În temeiul art. 66 Cod penal, interzice inculpatului cu titlu de pedeapsă complementară exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

16. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpata Popa Caterina** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov).

În temeiul art. 66 Cod penal, interzice inculpatei cu titlu de pedeapsă complementară exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

17. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpatul Olteanu Gheorghe** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov).

În temeiul art. 66 Cod penal, interzice inculpatului cu titlu de pedeapsă complementară exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

18. În temeiul art. 297 alin. 1 Cod penal rap. la art. 309 Cod penal și art. 13^2 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 Cod penal, condamnă pe **inculpatul Delcea Valentin** la **pedeapsa de 4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu dacă funcționarul a obținut pentru altul un folos necuvenit, cu consecințe deosebit de grave (în legătură cu Pădurea Snagov).

În temeiul art. 66 Cod penal, interzice inculpatului cu titlu de pedeapsă complementară exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal, pe o perioadă de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 Cod penal, interzice inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor prev. de art. 66 alin. 1 lit. a, b și g Cod penal.

19. Înlătură aplicarea dispozițiilor art. 86^1 - 86^4 și art. 71 alin. 5 Cod penal (1969) în ceea ce îl privește pe inculpatul Chiriac Theodor.

În temeiul art. 88 Cod penal (1969), deduce din pedeapsa aplicată inculpatului Chiriac Theodor durata reținerii și arestului la domiciliu de la 2.03.2016 până la 14.03.2016, inclusiv.

IV. În baza art. 25 alin. 3 Cod procedură penală, desființează următoarele înscrisuri:

- Procesul verbal al Consiliului de administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor din data de 2.09.2008;
- Procesul verbal al Consiliului de administrație al Institutului de Cercetare- - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor din data de 26.09.2008;
- Decizia nr. 30 din data de 26.09.2008 a Consiliului de Administrație al Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor;
- Protocolul de predare - preluare din data de 26.09.2008 încheiat între Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și Al României Paul Philippe privind suprafața de 170.924,975 m.p.;
- Hotărârea nr. 7 din 14.01.2004 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Procesul verbal din 9 martie 2006 al Comisiei locale Snagov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor și Anexa nr. 37 (în parte, cu privire la cererea inculpatului Al României Paul Philippe);
- Hotărârea nr. 1156 din 07.06.2006 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Hotărârea nr. 661 din 02.03.2007 a Comisiei județene Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;
- Procesul verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe din data de 26.06.2007 întocmit de Comisia locală Snagov pentru suprafața de 9,97 ha;
- Titlul de proprietate nr. 243 din 07.08.2007 emis de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor;

- Procesul verbal de punere în posesie a inculpatului Al României Paul Philippe nr. 16.085 din data de 15.08.2007 întocmit de Comisia locală Snagov pentru suprafața de 36,78 ha;
- Titlul de proprietate nr. 246 din 31.08.2007 emis de Comisia județeană Ilfov pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

V. Înlătură dispoziția de la pct.V.2 din sentința apelată privind măsura confiscării speciale de la inculpata SC Reciplia SRL.

În temeiul art. 397 alin. 1 și alin. 3 rap. la art. 256 și art. 25 alin. 2 Cod procedură penală, admite acțiunea civilă formulată de partea civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov și **dispune restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor, în sensul reintegrării terenului în suprafață de 170.924,975 m.p.,** ce a făcut obiectul deciziei nr. 30 din data de 26.09.2008 și a Protocolului de predare - preluare nr. 2847 din 26.09.2008, **în proprietatea publică a statului,** urmând ca partea civilă, în calitate de reprezentant al Statului Român, să întreprindă toate demersurile necesare în acest sens.

Înlătură dispozițiile de la pct. V.3 şi V.5 din sentința apelată cu privire la măsura confiscării speciale de la inculpatul Truică Remus și de la SC Mercure Commerce International SRL.

În temeiul art. 397 alin. 1 și alin. 3 rap. la art. 256 și art. 25 alin. 2 și 3 Cod procedură penală, admite, în parte, acțiunea civilă formulată de partea civilă Regia Națională a Pădurilor - ROMSILVA și **dispune restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunilor, în sensul reintegrării următoarelor terenuri:**

- terenul de 67393 m.p. înscris în C.F. nr. 104238 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7970) Snagov, nr. cadastral 5827/4/2;

- terenul de 110682 m.p., înscris în C.F nr. 104373 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7449) Snagov, nr. cadastral 5830/4;

- terenul de 68300 m.p. (68344 măsurat), înscris în C.F. nr. 104678 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7138 Snagov), nr. cadastral 5825;

- terenul de 75400 m.p., înscris în C.F. nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2, în valoare de 41281,5 euro.

- terenul de 14000 m.p., înscris în C.F. nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817;

- terenul de 9300 m.p., înscris în C.F. nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808;

- terenul de 6534 m.p., înscris în C.F. nr. 102687 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7440) Snagov, nr. cadastral 5827/2;

- terenul de 43459 m.p., înscris în C.F. inițială nr.7447 Snagov şi dezmembrat ulterior în 43 de parcele cu numerele cadastrale 5830/2/1-5830/2/43 și

- terenul de 28799 m.p., înscris în C.F. nr. 102714 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7448) Snagov, nr. cadastral 5830/3

în proprietatea statului sau, după caz, a unității administrativ teritoriale Snagov, urmând ca partea civilă, în calitate de reprezentant al Statului Român, şi

unitatea administrativ teritorială să întreprindă toate demersurile necesare în acest sens.

În temeiul art. 998, 999 rap. la art. 1003 Cod civil anterior, obligă în solidar pe inculpații Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Al României Paul Philippe, Mușat Apostol, Dima Nicoale, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe la plata sumei de 1.019.285,49 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă Regia Națională a Pădurilor – ROMSILVA, în calitate de reprezentant al Statului Român, cu titlu de despăgubiri civile materiale.

În temeiul art. 397 alin. 1 și 3 Cod procedură penală, admite, în parte, acțiunea civilă formulată de partea civilă Institutul de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor și, în temeiul art. 998, 999 rap. la art. 1003 Cod civil anterior, obligă în solidar pe inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Al României Paul Philippe, Gheorghiță Dragomira, Dicu Corina Teodora și Stoian Ioan la plata sumei de 17829,73 euro, contravaloarea în lei la cursul BNR din ziua plății efective, către partea civilă, cu titlu de despăgubiri civile materiale.

VI. Menține următoarele măsuri asigurătorii:

- cu privire la inculpatul Truică Remus - cele instituite prin ordonanța procurorului din 1.03.2016 asupra terenurilor de 75400 m.p., înscris în C.F. nr. 104234 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7966 Snagov), nr. cadastral 5843/2; de 9300 m.p., înscris în C.F. nr. 104622 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7096 Snagov), nr. cadastral 5808 şi de 14000 m.p., înscris în C.F. nr. 104621 (provenită din conversia de pe hârtie a C.F. nr. 7095 Snagov), nr. cadastral 5817, iar cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 12.02.2016, 1.03.2016, 07.04.2016, 11.03.2016, 27.01.2016, 25.03.2016 până la concurența sumei de 17829,73 euro:

- cu privire la inculpatul Al României Paul Philippe - cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015, 01.03.2016, 11.03.2016, până la concurența sumei de 5.037.115,22 euro;

- cu privire la inculpata SC Reciplia SRL - cele instituite prin ordonanțele procurorului din 08.12.2015 şi 02.03.2016 asupra bunurilor imobile;

- cu privire la Chiriac Theodor - cele instituite prin ordonanțele procurorului din 01.03.2016, 25.03.2016, 02.03.2016 şi 10.05.2016, până la concurența sumei de 45000 de euro;

- cu privire la SC Mercure Commerce International SRL - cele instituite prin ordonanța procurorului din data de 04.03.2016;

-cu privire la Roșu Robert Mihăiță - cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele 08.12.2015, 12.02.2016, 11.03.2016 şi 25.03.2016 până la concurența sumei de 17829,73 euro;

- cu privire la inculpata Păvăloiu Nela - cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 01.03.2016, 11.03.2016, 25.03.2016 până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Mușat Apostol - cea instituită prin ordonanța procurorului din data de 01.03.2016 până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Dima Niculae - cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016 până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro;

- cu privire la inculpatul Jecu Nicolae - cele instituite prin ordonanțele procurorului din datele de 01.03.2016, 02.03.2016 şi 25.03.2016 până la concurența sumei de 1.019.285,49 euro.

Ridică măsura sechestrului asigurător cu privire la inculpata SC Reciplia SRL instituită prin ordonanța din 08.12.2015 asupra conturilor societății.

VII. În temeiul art. 274 alin. 1 şi 2 Cod procedură penală, obligă pe inculpații Tal Silberstein și Benyamin Steinmetz la câte 40.000 lei, pe inculpatul Roșu Robert Mihăiță la 35.000 lei, pe inculpații Andronic Dan Cătălin, Marcovici Marius Andrei și Mateescu Lucian Claudiu la câte 20.000 lei, pe inculpatul Mușat Apostol la 6.000 lei, iar pe inculpații Gheorghiță Dragomira, Dicu Corina Teodora, Stoian Ioan, Dima Niculae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Olteanu Gheorghe și Delcea Valentin la câte 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În temeiul art. 276 alin. 1, 2 și 4 Cod procedură penală, obligă pe inculpații Truică Remus, Roșu Robert Mihăiță, Al României Paul Philippe, Gheorghiță Dragomira, Dicu Corina Teodora și Stoian Ioan la plata sumei de câte 2000 lei către partea civilă Institutului de Cercetare - Dezvoltare pentru Protecția Plantelor, reprezentând cheltuieli judiciare, din care suma de câte 1000 lei contravaloarea onorariului pentru expertiză și suma de câte 1000 lei contravaloarea onorariului avocatului ales.

În temeiul art. 276 alin. 1, 2 și 4 Cod procedură penală, obligă pe inculpații Ignatenko (fostă) Păvăloiu Nela, Al României Paul Philippe, Mușat Apostol, Dima Nicolae, Jecu Nicolae, Popa Caterina, Delcea Valentin și Olteanu Gheorghe la plata sumei de câte 3130 lei către partea civilă Ministerul Finanțelor Publice, Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, reprezentând cheltuieli judiciare.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței atacate care nu sunt contrare prezentei decizii.

Respinge, ca nefondate, apelurile formulate de **inculpații Truică Remus, SC Reciplia SRL, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul Philippe și Chiriac Theodor** împotriva aceleiași sentințe penale.

Constată că prin încheierea din data de 4 iunie 2020 s-a luat act că **inculpatul Roșu Robert Mihăiță** și-a retras apelul formulat împotriva aceleiași sentințe penale.

Ia act de retragerea apelurilor declarate de **inculpații Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi** împotriva aceleiași sentințe penale.

În temeiul art. 276 alin. 5 Cod procedură penală, respinge cererea intimatei SC Hoda Project SRL de acordare a cheltuielilor judiciare.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală, obligă apelanții inculpați Truică Remus, SC Reciplia SRL, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Andronic Dan Cătălin, Mateescu Lucian Claudiu, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul

Philippe și Chiriac Theodor la plata sumei de câte 1000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală obligă apelanții inculpați Benyamin Steinmetz, Tal Silberstein și Moshe Agavi la plata sumei de câte 500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În temeiul art. 275 alin. 2 Cod procedură penală obligă pe apelantul inculpat Roșu Robert Mihăiță la plata sumei de 100 lei cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

Onorariul cuvenit apărătorilor desemnați din oficiu pentru apelanții intimați inculpați: SC Reciplia SRL, Marcovici Marius Andrei, Al României Paul Philippe, Andronic Dan Cătălin, Ignatenko (fostă Păvăloiu) Nela, Chiriac Theodor, Mateescu Lucian Claudiu, Truică Remus şi pentru intimații inculpați: Tal Silberstein, Moshe Agavi, Benyamin Steinmetz, Roşu Robert Mihăiță, Popa Caterina, Dicu Corina Teodora, Gostin Marin, Dima Niculae, Olteanu Gheorghe, Delcea Valentin, Muşat Apostol, Jecu Nicolae, Sin Gheorghe şi Gheorghiță Dragomira, în sumă de câte 1100 lei, se plăteşte din fondul Ministerului Justiției.

Onorariul cuvenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat Stoian Ioan, în sumă de 1253 lei, se plăteşte din fondul Ministerului Justiției.

Onorariul cuvenit traducătorilor de limbă engleză pentru inculpatul Al României Paul Philippe și martora A României Lia Georgia se suportă din fondul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Definitivă.

Pronunțată în şedință publică, azi 17 decembrie 2020.

PREŞEDINTE,	**JUDECĂTOR,**	**JUDECĂTOR,**
Florentina Dragomir	Ioana Alina Ilie	Ionuț Mihai Matei

MAGISTRAT ASISTENT,
Liliana Miu

red./tehn.F.Dragomir, I.A.Ilie, I.M.Matei